Trečiasis Testamentas

Trečiasis Testamentas

Dieviškųjų apreiškimų kompendiumas
iš 12 tomų apreiškimų veikalo
Tikrojo gyvenimo Knyga

Leidybos duomenys

Autorių teisės pagal Autorių teisių įstatymo (UrhG) 2 straipsnį:

Metai: 2026

ISBN:

Viršelio dizainas:
Covergenerator Bookmundo

Leidybos portalas:
Bookmundo
Delftsestraat 33
NL – 3013AE Roterdamas
Nyderlandai
infor@bookmundo.com

Išspausdinta Vokietijoje leidykloje
CPI Books GmbH

12 tomų veikalas „Libro de la Vida Verdadera“ („Tikrojo gyvenimo knyga“) yra palikimas visai žmonijai

ir yra įregistruotas

„Dirección General del Derecho de Autor de la Secretaría de Educación Pública“ Meksike

numeriais 26002, 20111 ir 83848.

Daugiau informacijos apie ispanų kalbos originalų leidimą: Asociación de Estudios Espirituales Vida Verdadera Apartado Postal 888, México, D.F., C.P. 06000

Vertimas ir sudarymas:
Traugott Göltenboth; Walter Maier;

Būklė: 2016 m. spalis

Redagavimas (naujoji rašyba ir maketavimas):
Buchdienst zum Leben
Manfred Bäse*
(*kuris jau mirė)
Kirchweg 5
D-88521 Ertingen
Tel.: +49 (0) 7371 929 66 42
E-paštas: manfredbaese@gmx.de

Trečiasis Testamentas buvo išverstas Jėzaus Kristaus pavedimu ir remiantis šiuo vokiškuoju leidimu, pasinaudojant vertimo programa **DeepL** (versija verslui) – **DeepL** – *Atsisiuntimo nuoroda:* www.DeepL.com/Translator.

Tai yra vokiški originalūs tekstai, kuriuos išvertė Gotthold Göltenbot ir išleido „Reichl-Verlag“ leidykla. Jie turi būti išsaugoti savo pirminėje grynumo formoje, o jų turinys negali būti keičiamas. Tai būtų nuodėmė ir sukeltų dieviškąjį teismą.

Už redagavimą ir vertimus atsakinga ***Anna Maria Hosta (dvasinis vardas)***, veikdama Viešpaties, Jėzaus Kristaus, mūsų Dievo, vardu, kuriam priklauso šie raštai.

Pilietinis vardas: Anna-Elisabeth Hos
Gyvenamoji vieta: Fryburgas prie Breisgau
El. paštas: hoanna64@yahoo.com
Internetas: https://www.anna-maria-hosta.de

Viešpaties žodžiai Anai Marijai Hosta:
„Hosta“, pagal Kristaus nurodymus, reiškia:
„Hos“ – pavardė – „t“ – hostija – „A“ – Ana – 2017 m. gauta iš Kristaus.
2017 m. kovo 25 d.
Jėzus sako Anai: *„Antspaudų amžius“* … ir tada Jis sako:
„Pasinaudok tuo. Šiandien Aš tave išrinkau priimti Mano mokymus ir perduoti juos žmonėms.“
„Tu dar turi išmokti skleisti Mane visame pasaulyje.“
„Šioms knygoms neturi būti taikomos autorių teisės, nes jos skirtos visiems žmonėms.“

Kadangi registracija *„Dirección General del Derecho de Autor de la Secretaría de Educación Pública“ Meksike numeriais 26002, 20111 ir 83848* pasibaigė 1949 m., po ispanų kalbos originalo autorės Annos Marijos von Jesus mirties, dabar šiuos raštus **Anna Maria Hosta** registruoja Vokietijos nacionalinėje bibliotekoje.

Jėzaus Kristaus žodžiai

… „Noriu, kad, išsipildžius mano pranašystėms, šiais žodžiais, kuriuos jums daviau, sudarytumėte knygų tomus, vėliau parengtumėte jų ištraukas ir aiškinimus bei juos pateiktumėte savo artimiesiems.“ (6, 52 *)

** Skaičius prieš kablelį reiškia pamokymo numerį, o skaičius po kablelio – eilutės numerį 12 tomų knygoje „Tikrojo gyvenimo knyga“.*

… „Šia knyga, kurią žmonija galiausiai pripažins kaip Trečiąjį Testamentą, turite ginti mano reikalą. Žmonija žino tik „Pirmojo laikotarpio“ įstatymą ir tai, kas parašyta Pirmajame ir Antrajame Testamente. Tačiau Trečiasis dabar suvienys ir ištaisys tai, ką žmonės pakeitė dėl pasirengimo ir supratimo stokos.“ (348, 26)

… „Šis balsas, kuris jus šaukia, yra Dieviškojo Mokytojo balsas. Šis žodis yra To, kuris viską sukūrė. Šio kūrinio esmė taps pamatu, ant kurio ateityje remsis visos tvarkos. Tas, kuris turi galią viską padaryti, jūsų akmenines širdis pavers meilės ir pakylėjimo šventove ir uždegs šviesą ten, kur buvo tik tamsa.“ (50, 2)

Pastaba skaitytojui:

Žmogus yra daugiau nei jo kūnas. Jis yra dvasinė būtybė, esanti žemiškame kūne. Ši dvasinė būtybė susideda iš dvasios ir sielos. Dvasia per sielą valdo kūną.

Kalboje „dvasia“ ir „siela“ dažnai vartojamos kaip sinonimai. Tai ypač pagrįsta Katalikų Bažnyčios nuostatomis.

Ispanų kalbos raštuose, kuriais remiasi vertimas, abu sąvokos žodžiai yra „espiritu“, išskyrus tas teksto vietas, kuriose abi sąvokos paminėtos kartu ir paaiškinamas jų tarpusavio santykis.

Tokiais atvejais, siekiant būtino atskyrimo, „dvasia“ išreiškiama ispanų kalbos žodžiu, reiškiančiu „sąžinę“ ir „sąmonę“, būtent „conciencia“.

Kadangi vienodas vertimas, vokiškame vertime naudojant tik vieną terminą „espiritu“, būtų sukėlęs neaiškumų, vertėjai, remdamiesi savo geriausia žiniomis ir sąžine, stengėsi „espiritu“ versti atitinkamai kaip „Dvasia“ arba „Siela“, arba „Dvasinė siela“, laikydamiesi minėtų paaiškinimų.

Skaitytojas prašomas abejonės atveju suprasti Apreiškimo tekstus pagal jų prasmę.

Pratarmė

Šioje knygoje pateikiama apibendrinanti ištraukų iš 12 dieviškųjų apreiškimų rinkinių, išleistų Meksikoje 1956–1962 m. pavadinimu „Libro de la Vida Verdadera“, rinktinė. Šiuose apreiškimuose ar pamokymuose Dievas apsireiškė kaip Kūrėjas, Teisėjas ir Tėvas, o Kristus – kaip Jo „Žodis“ ir Dieviškasis Išminties Mokytojas iš Dievo, vienybėje su Juo Šventąja Dvasia.

Iš didžiulio pamokymų tekstų gausybės rasti ir atrinkti tuos, kurie turinio ir kalbos požiūriu labiausiai tiko tematiškai suskirstytam ištraukų leidiniui ir buvo būtini atitinkamoms temoms kuo išsamiau pateikti, nebuvo lengva užduotis. Taip pat paaiškėjo, kad kartais, siekiant perteikti tam tikrą teiginį originalioje eilutėje, į vokišką kompendiumą reikėjo įtraukti keletą prasmiškai susijusių eilučių. Kitose teksto vietose teko įtraukti tik dalį ilgesnės originalios eilutės, kurioje buvo skirtingi teminiai turiniai.

Verčiant ispanų kalbos „Kund“ originalą į vokiečių kalbą, svarbiausias principas buvo tiksliai perteikti prasmę, nes ji atspindi dieviškojo žodžio esmę. Kur tik buvo įmanoma, ispanų kalbos tekstas buvo perteiktas kuo tiksliau, todėl kartais šiuose tekstuose pasitaiko šiek tiek savitų ir neįprastų žodžių, sąvokų bei išsireiškimų. Todėl kai kuriais atvejais išsamesniam paaiškinimui buvo reikalinga išnaša. Tačiau iš esmės buvo siekiama malonaus ir suprantamo vokiško išraiškos stiliaus, todėl dažnai buvo atsisakoma pažodinio vertimo, jei toks būtų buvęs kalbiškai negražus, o atitinkamos teksto vietos prasmė galėjo būti išreikšta geru vokiečių kalbos stiliumi be jokio praradimo.

Nors pranašai, būdami ekstazės būsenoje, sąmoningai nedalyvavo apreiškimų formuluojant ir tik suteikė savo daugiau ar mažiau išvystytą kalbos ir sąvokų formavimo gebėjimą kaip įrankį dieviškajam apreiškimui, ir nors apreiškimų žodžių galia gerokai viršijo jų įprastą išraiškos gebėjimą, apreiškimų kalbinis aiškumas ir išraiškos galimybės vis dėlto priklausė nuo dvasinio ir sielinio pasirengimo bei atitinkamo žodžių perteikėjo žodynų.

Ypatingą problemą kėlė prasmiškai teisingas terminų „dvasia“ ir „siela“ vertimas, nes ispanų leidimuose terminai „alma“ arba „anima“, reiškiantys „sielą“, visiškai trūksta, o vietoj jų taip pat vartojamas žodis „dvasia“: „espiritu“. Todėl kai kuriais atvejais buvo gana sunku nuspręsti, ar „espiritu“ reikėtų versti jo pirminiuoju reikšme kaip „Dvasia“, ar kaip „Siela“, ir šis sprendimas turėjo būti priimtas pagal geriausią žinią ir sąžinę. Priežastis, dėl kurios šie žodžiai kartais

buvo painiojami, buvo ne pačios dieviškosios apreiškos, o žodžių perteikėjų kalbos įpročiai ir klaidingas sprendimas vėliau sudarant ir pirmą kartą išleidžiant „TIKROS GYVENIMO KNYGĄ“ Meksikoje.

Šis, pagal temas suskirstytas kompendiumas, turėtų padėti susidomėjusiam skaitytojui ir visiems žmonėms, siekiantiems pažinimo ir tiesos, susidaryti išsamų vaizdą apie tai, ką Dievo Dvasia per daugybę apreiškimų Meksikoje iki 1950 m. pabaigos, t. y. laikotarpiu nuo 1884 iki 1950 m., atskleidė kaip naują žinią ir mokymą žmonijai. Visų pirma, jo užduotis yra palengvinti ir skatinti nuodugnų Dvasios mokymo, naujojo Dievo žodžio, studijavimą ir gilinimąsi į jį.

Dėl aiškios temų struktūros, pasinaudojant turiniu, galima greitai rasti temas ir teksto ištraukas, kurios tuo metu domina skaitytoją arba kurių jam reikia diskusijoms su kitaip mąstančiais žmonėmis ar aptarimams su Dvasios broliais ir seserimis.

Užduotis ir teisė parengti šį kompendiumą tokia forma ir su tokiu pavadinimu buvo suteikta paties Kristaus jo naujajame Žodyje. Atskiri knygos skyriai yra skirti po vieną temą (išskyrus 61–63 skyrius) ir yra suprantami tiems, kurie jais ypač domisi, net ir nežinant ankstesnių skyrių. Vis dėlto, norint visapusiškai suvokti Dvasios mokymą, rekomenduojama ir būtina sistemingai studijuoti šį veikalą nuo pirmojo iki paskutinio skyriaus.

Kasdieniam dvasiniam stiprinimui ir gairėms ypač tinka 9–11, 16–18, 20–22, 32–36, 43–45, 59–61, 63 ir 65 skyriai, ypač atkreipiant dėmesį į išsamius mokymus vokiškose „TIKROJO GYVENIMO KNYGOS“ „Libro de la Vida Verdadera“, kurias galima įsigyti knygynuose per „ “. Iš jų susidomėjęs skaitytojas ar tikintysis gali susidaryti įspūdį apie tai, kaip dieviškieji apreiškimai vyko kaip visuma, ir skaitydamas juos, taip pat kaip ir šį Trečiąjį Testamentą, patirti gilų džiaugsmą ir apšvietimą dvasiai bei širdžiai. Tegul tai tampa dalimi visų geros valios žmonių.

Leidėjas

Įvadas

Dauguma krikščionių, nepriklausomai nuo to, kokiai konfesijai ar tikėjimo grupei jie priklauso, šios knygos pavadinimą „Trečiasis Testamentas“ laikys arogancija, nes šis naujojo apreiškimo veikalas taip prilyginamas jiems žinomam Biblijos Senajam ir Naujajam Testamentui, kurie laikomi Šventuoju Raštu ir jų tikėjimo pagrindu, užbaigtu ir nereikalaujančiu jokio tęsinio ar papildymo.

Tačiau tikrasis Biblijos žinovas žinos, kad šis tradicinis požiūris neturi pagrindo autoritetinguose Jėzaus mokymuose, kaip jie mums perduoti Naujojo Testamento evangelijose. Atvirkščiai! Savo atsisveikinimo kalbose Jėzus ne kartą kalbėjo apie savo sugrįžimą ir, susijusiu kontekste, apie „Tiesos Dvasią“, „Paguodos Dvasią“, „Šventąją Dvasią“, kuri tada „įves į visą tiesą“.

Apaštalas Paulius savo įsitikinimą dėl didžiojo būsimo Dievo apreiškimo laikų pabaigoje išreiškė šiais žodžiais: „Dabar aš pažįstu dalimis, bet tada pažinsiu taip, kaip esu pažintas.“ (1 Kor 13, 12)

Ši įžanga siekia tikinčiam krikščioniui ir, be to, visiems šios knygos skaitytojams, besidomintiems šia tema, perteikti teisingą žinią apie jos atsiradimą, taip pat apie tai, kokiu būdu ir kokiomis išorinėmis aplinkybėmis išsipildė Jėzaus pažadas apie jo sugrįžimą, nes, nepaisant pačiuose apreiškimuose esančių teiginių apie tai, kai kurie klausimai liktų atviri ir galėtų duoti pagrindo abejonėms bei klaidingoms nuostatoms. Be to, ši įžanga turėtų palengvinti supratimą apie tai, ką Dievo Dvasia savo naujajame apreiškime paliko žmonijai kaip Trečiąjį Testamentą.

Kaip kiekvienas šio naujo Dievo žodžio skaitytojas gali pats įsitikinti, jis spinduliuoja aukščiausią autoritetą, išmintį ir meilę. Tai yra Jėzaus pažado apie jo sugrįžimą „debesyje“ (Luko 21, 27) išsipildymas, o tai – Dvasios kalba simboliškai išreikšta – reiškia: dvasiniu būdu. Taigi šis Dievo Trečiasis Testamentas, kaip tematiškai suskirstyta dieviškųjų apreiškimų Meksikoje santrauka, yra tikslus liudijimas apie Kristaus sugrįžimą „Dvasioje“, tai yra jo šiuolaikinė žinia ir mokymas žmonijai koncentruota forma.

Šis Žodis turi būti dvasinis orientyras šiandieniniam žmogui ir padėti jam geriau bei giliau suprasti Dievą, save patį, savo buvimo žemėje prasmę ir įvykius, kurie jam nutinka asmeniniame gyvenime, taip pat įvykius ir pokyčius, kurie neišvengiamai lydi „Šventosios Dvasios amžiaus“ aušrą. Apie šį laikotarpį jau kalbėjo viduramžių abatas Joachim von Fiore ir kai kurie kiti po jo. Tai yra ateinanti Kristaus taikos karalystė žemėje, žmonijai pažadėta nuo pranašų laikų.

Su dvasiniu Kristaus sugrįžimu Žodyje šis Dvasios ir žmogaus sudvasinimo amžius jau prasidėjo, o Kristus savo naujuoju meilės žodžiu parodė kelią į jį.

Pagrindinis Kristaus sugrįžimo įvykis, priešingai visoms krikščionijos lūkesčiams, nėra ateities dalykas, bet jau yra istorija: jis vyko 1866–1950 m. laikotarpiu visiškai tyliai, nepastebėtas ir nepaisytas „didžiojo pasaulio“ ir krikščionijos! Ne Vakarų krikščionybės centre, Romoje, ar ortodoksų pamaldumo centre Atoso kalne, ar, kaip daugelis tikėjosi, senajame judėjiško-krikščioniškame Jeruzalėje, ar protestantų teologijos ir religijos filosofijos aplinkoje, bet vadinamajame Trečiojo pasaulio šalyje, Meksikoje! Ir net ten ne dominuojančioje, galingoje ir prašmatnioje Katalikų Bažnyčioje, o skurdo ir nereikšmingumo aplinkoje, tarp paprastų, neišsilavinusių žmonių Meksiko miesto priemiesčiuose ar pakraščiuose, ir iš ten sklisdama ir plisdama po visą šalį. Kas būtų to tikėjęsis?

Kristaus sugrįžimas tapo realybe per dvasiškai priimamus Kristaus apreiškimus, kuriuos perteikė Jo išrinkti žmonės, patyrę ekstazę naujai įkurtose, charizmatinėse, krikščioniškose-spiritualistinėse bendruomenėse ar brolijose.

Didelė dalis šių apreiškimų buvo stenografiškai užfiksuota, užrašyta pastaraisiais metais iki 1950 m. ir vėliau išleista 12 rinkinių pavadinimu „Libro de la Vida Verdadera“, lietuviškai – „TIKROS GYVENIMO KNYGA“. Pastaraisiais metais visi ankstesni mokymai buvo pakartoti išsamesne ir gilesne forma. Ši knyga yra kruopščiai atrinktas tekstų rinkinys iš šio veikalo, apimantis visas jame aptariamas temas.

Ši Kristaus mokymų rinktinė bei tematiškai suskirstyti ištraukos iš jos nuo pat pradžių buvo numatyti Viešpaties kaip jo Trečiasis Testamentas žmonijai, ypač krikščionybei. Šio rimto teiginio tiesa turi būti paaiškinta skaitytojui per šį įvadą.

Pasirinkimas Meksikos kaip šalies, kurioje, pagal Žodį, turi įvykti Kristaus sugrįžimas, pagal Viešpaties Žodį yra pagrįstas tuo, kad dabartinių gyventojų indėnų protėviai buvo kankinami ir prievarta „krikščionizuoti“ ispanų užkariautojų jo vardu. Kita vertus, šios tautos ir jų šiandieniniai palikuonys per šimtmečius trukusį priespaudą ir vergovę išsiugdė daugiau broliškos dvasios, žmogiškumo, širdies nuolankumo ir pakantumo nei kitos žemės tautos, ypač europietiškos. Todėl daugelis brandesnių sielų iš senosios išrinktosios „Izraelio tautos“ šiais laikais gimė Meksikos tautoje ir buvo liudytojai, kaip išsipildo „Dvasiniam Izraeliui“ duoti pažadai.

Net Jėzaus gimimas, pirmasis Kristaus atėjimas į pasaulį, įvyko ne Romos ar Graikijos galios ir civilizacijos centruose, net ne žydų kultūros centre Jeruzalėje, o

nuošalioje vietoje, skurdžiomis aplinkybėmis, o Jėzaus gimtinė ir pagrindinė veiklos sritis buvo Jeruzalės žydų niekinama Galilėja. Apie tai senovės Rašto žinovai, jaučiasi pranašesni, sakė: „Kas gero gali būti iš Nazareto?“ Šiandienos teologai neturėtų daryti tos pačios klaidos ir iš intelektualaus pranašumo jausmo slapta galvoti: kas gero ir didingo gali būti iš Meksikos?

Kokios priežastys rodo, kad ten vykstantys dvasiniai reiškiniai iš tiesų yra dieviškos kilmės? Visų pirma patys apreiškimai, kurie neabejotinai persmelkti Kristaus dvasia ir nuostata bei Dangiškojo Tėvo meile ir gailestingumu. Kokia žmogaus širdis liktų nepaliesta? Taip pat minčių, apreiškimų, pamokymų ir mokymų išmintis ir gilumas yra iškalbingas liudijimas apie jų autorių. Koks apgaulingas dvasios padaras galėtų visa tai imituoti tik su tamsiomis intencijomis? Kokios jos galėtų būti, jei šie mokymai gali tarnauti tik žmonijos tobulėjimui, vystymuisi ir kilninimui?

Kitas argumentas, patvirtinantis šių apreiškimų, kaip naujojo Dievo žodžio, autentiškumą, yra tai, kad jie vyko per tokį ilgą laikotarpį ir per tiek daug skirtingų perteikėjų bei apreiškimo vietų, tačiau savo dvasia ir pobūdžiu turi vieningą atspalvį ir aiškiai nurodo į vienintelį apreiškimo šaltinį. Kokia tamsi jėga galėtų dešimtmečiais visoje šalyje rengti tokį viliojantį apgaulės žaidimą – Dievą pajuokdama? Tai tiesiog neįmanoma, ir Dievas, kaip mylintis savo žmonių vaikų Tėvas ir aukščiausiasis žemiškųjų likimų vadovas, to niekada neleistų.

Kitos rimtos priežastys, patvirtinančios šių apreiškimų, kaip liudijimo apie dvasinį Kristaus sugrįžimą Žodyje, tikrumą, yra sutapimai tarp Jėzaus pažadų apie jo sugrįžimą ir jų „ženklų“ bei įvykių Meksikoje per pasaulį sukrėtusių ir pakeitusių įvykių laikotarpį, apėmusį du pasaulinius karus. Šiuo klausimu norėtume atkreipti dėmesį į „TIKROS GYVENIMO KNYGOS“ I tomo įvadą, pavadintą „Kristaus sugrįžimas biblinių pažadų veidrodyje“, taip pat į Ernesto Enkerlino studiją, pavadintą „Dievo Dvasios darbas“; abi šios knygos išleistos Reichl leidykloje.

Svarbus liudijimas apie šį pasaulio regioną, o kartu ir apie Meksiką kaip Kristaus dvasinio sugrįžimo vietą, krikščionybei XIX a. buvo pateiktas vadinamojo „Dievo raštininko“ Jakobo Lorberio. Vienoje savo didžiojo Naujojo Apreiškimo veikalo vietoje Jėzus kalba apie tai, kad jo dvasinis sugrįžimas įvyks šalyje už didžiojo pasaulio vandenyno, t. y. už Atlanto, (Gr. Ev. Joh. 94, 14-15). Ar tai neturėtų būti priežastis tiems, kurie tiki Lorberio apreiškimais, ir visiems dvasiškai budriems krikščionims paklausti savęs, ar ši pranašystė jau neišsipildė, ir ištirti, ar vienoje iš Amerikos žemyno šalių įvyko kažkas, kas pretenduoja į šį titulą ir jam atitinka?

Tačiau vertinimo kriterijus turėtų būti ne tik atskleistos kūrinijos žinių gausa, bet visų pirma išreikšta dieviškoji meilė ir išmintis.

Toks įvykis iš tiesų įvyko ir prasidėjo XIX a. šeštojo dešimtmečio pradžioje Meksikoje. Paprastas žmogus iš liaudies, vardu Roque Rojas, tuomet, 1861 m. birželio 23 d., patyrė pirmąjį pašaukimo išgyvenimą per arkangelą Gabrielį ir regėjimą, kurio metu jam buvo paskelbta jo misija kaip Viešpaties žemiškojo kelio parengėjo.* Įsitikinęs savo dieviškojo pašaukimo tikrumu po dar vienos didžios vizijos, jis pradėjo kitiems žmonėms pasakoti apie žinias ir regėjimus, kuriuos gavo ekstazės būsenoje, ir taip savo įtikinamumu bei patikimumu palaipsniui subūrė aplink save tikinčiųjų bendruomenę. Vėliau, gavęs dvasinio gydymo dovaną, jis tapo plačiai žinomas ir labai vertinamas visų, ieškančių pagalbos ir patarimo. Jis įkūrė pirmąją susirinkimų vietą, kurioje 1866 m. rugsėjo 1 d. pirmą kartą per jį prabilo Elijas, o septyni vyrai ir moterys buvo pašventinti naujų bendruomenių vadovais, simbolizuojančiais atitinkamų išganymo istorijos epochų septynis antspaudus.
* *Daugiau informacijos apie tai rasite įvade į knygą „Trečiasis laikas“, Reichl leidykla.*

Kai 1869 m. Didžiosios savaitės susirinkimo dalyviai neparodė pagarbos ir susikaupimo, kurių iš jų tikėjosi Roque Rojas, jį apėmė šventas pyktis, ir jis sunaikino iki tol per Eliją gautus dieviškus apreiškimus. Jis paskelbė susirinkimo vietą uždaryta ir taip anksti užbaigė savo palaimingą veiklą. Tačiau gera sėkla, kurią jis pasėjo, sudygo ir pražydo kitose vietose, o vienoje iš „Septynių antspaudų“ bendruomenių po kelerių metų, 1884 m., pirmą kartą pats Kristus prabilo per vieną iš misijai ištikimų pranašų. Nuo tada dieviškieji apreiškimai tęsėsi nepertraukiamai, per kartas, iki 1950 m. pabaigos.

Per tą laiką bendruomenių ir tikinčiųjų skaičius vis augo, todėl šis Kristaus jo Dvasios darbu pavadintas krikščioniškas-spiritualistinis judėjimas galiausiai apėmė kelis šimtus bendruomenių su tūkstančiais pasekėjų visoje šalyje.

Tikintieji reguliariai rinkdavosi sekmadienio ryte savo paprastose bendruomenių salėse arba privačiose patalpose, ir visur, kur buvo vienas ar keli žodžio perteikėjai, Dievo Dvasia pasirodydavo tuo pačiu metu, atsižvelgdama į klausytojų poreikius ir suvokimo gebėjimus.

Kartą per savaitę vyko gydymo pamaldos, kurių metu Dievo dvasinis pasaulis pasireiškė mokydamas, patardamas ir gydydamas. Buvo daug dvasinių kūno ir sielos išgydymų, tačiau, deja, jie nebuvo užrašyti ir paliudyti ateities kartoms. Matyt, jie nebuvo laikomi nieko ypatingo ir vertingo perduoti.

1950 m. pabaigoje, kai, kaip Viešpats jau seniai buvo paskelbęs ir nustatęs, baigėsi dieviškieji apreiškimai ir Dievo dvasių pasaulio apreiškimai , „Dvasiniame darbe“ įvyko gilus lūžis – susiskaldymas tarp bendruomenių, kurios laikėsi šio Kristaus nurodymo ir atsisakė tolesnių dvasinių apreiškimų, ir tomis bendruomenėmis bei bendruomenių vadovais, kurie jo nesilaikė ir dabar leido savo balso nešėjams patekti į transo būseną, taip atverdami vartus žemesniajam dvasiniam pasauliui ir apgaulingoms dvasioms, kad šios skelbtų klaidingus Kristaus ir Dvasios apreiškimus.

Deja, šios nepaklusnios bendruomenės turėjo daug didesnį patrauklumą paprastiems žmonėms nei ištikimosios, kurių nariai daugiausia išsiskirstė į mažas grupes arba perėjo į kitą stovyklą, nes ten žmogiškajam pramogų ir sensacijų troškimui buvo „siūloma“ daugiau nei per tylias pamaldas su pamokymo ištraukos skaitymu ir vėlesniu minties pasikeitimu apie ją.

Nepaisant šių nepalankių aplinkybių, po 1950 m. grupė vyrų ir moterų, daugiausia buvusių balsuotojų, pradėjo rinkti po visą šalį išsibarsčiusias apreiškimus, kad juos išleistų knygų pavidalu ir pristatytų žmonijai. Tai darydami jie turėjo daugiausia remtis rašomųjų mašinėlių rankraščių kopijomis, kurias pagal tuometinius stenografinius pranešimų užrašus parengė patys raštininkai, o vėliau, gavę prašymą, perdavė kaip kopijas. Buvo surinkta daugybė įvairių apreiškimų rankraščių, iš kurių galiausiai 366 buvo atrinkti įtraukti į „Libro de la Vida Verdadera“ (liet. „TIKROS GYVENIMO KNYGA“) rinkinius.

Nors tai sudaro tik dalį visų pranešimų, ypač iš paskutiniųjų metų iki 1950 m. – ką patvirtina ir neseniai „atsiradęs“ didelis pluoštas, atrodo, dar neskelbtų pranešimų rankraščių iš buvusio balso nešėjo palikimo – atsižvelgiant į šį didelį pranešimų skaičių galima daryti prielaidą, kad juose, vertinant kaip visumą, yra visos temos ir mokymo turinys, kurį Dievo Dvasia norėjo perteikti žmonijai ir apie kurį Ji norėjo ją informuoti, kad ji rastų kelią į šviesesnę ateitį.

1962 m. Vokietijoje pasirodė pirmasis vokiškas šio viso kūrinio rinkinys pavadinimu „Die Dritte Zeit“ („Trečiasis laikotarpis“), kuris pirmą kartą supažindino su Viešpaties apreiškimo žodžiu ribotą žmonių ratą vokiškai kalbančiose šalyse. Nuo 1979 m. leidykla „Reichl Verlag“ taip pat leidžia vokiškus „TIKROSIOS GYVENIMO KNYGOS“ tomus , kuriuos galima įsigyti knygynuose.

Septintajame dešimtmetyje Meksike buvo įkurta „Dvasinių studijų draugija“, kuri ėmėsi aprašytų apreiškimų rankraščių tvarkymo ir saugojimo bei rinktinių tomų naujų leidimų ir papildomos literatūros leidybos. Šiandien draugija vis dar

laiko tai savo pagrindine užduotimi, o ne religinio judėjimo, grindžiamo kiekvieno asmens atsakomybe sąžinės šviesoje, centriniu vadovavimu.

Kur tik atvertume šį veikalą, skaitydami ir dvasiškai patirdami įtikinamus, išmintingus ir meilės kupinus Kristaus žodžius bei apreiškimus, perteiktus per jo parengtus žmogiškuosius įrankius – žmones, kurie kartais vos turėjo pasaulietinį išsilavinimą ir dažnai net nemokėjo kalbos, kuri skambėjo iš jų lūpų, jau nekalbant apie turinį, išmintį ir jame pasireiškiančią dieviškąją autoritetą.

Šis naujas Dievo žodis, viena vertus, pateikia patvirtinimus ir paaiškinimus apie įvykius ir apreiškimus senovės Izraelio tautoje bei Jėzaus žemiškojo gyvenimo ir veiklos metu, kita vertus, jis atneša gausybę naujų dvasinių įžvalgų, kurios iš dalies yra esminiai tradicinio krikščioniško pasaulėvaizdžio pataisymai. Tai susiję su Dievo įvaizdžiu, Jėzaus ir Marijos dieviškąja prigimtimi, žmogaus esybe su vidine Dievo kibirkštimi ir amžina sielos raida, sampratomis apie dangų ir pragarą, Paskutinę dieną ar Paskutinįjį teismą, išganymo doktrina ir nuodėmių atleidimu, prisikėlimu iš mirusiųjų ir amžinu gyvenimu. Taip pat ir krikščioniškojo tikėjimo praktikos, garbinimo formų atžvilgiu iš dalies nustatomi nauji standartai ir tikslai, o seniai pažįstami dalykai kvestionuojami arba atmetami, o tai visų pirma susiję su liturginėmis kulto formomis ir sakraliniais pastatais.

Pagrindinė žinia atitinka Jėzaus skelbtąją: vietoj išorinio religijos praktikos, demonstruojamo pamaldumo – vidinis maldos gyvenimas ir individualus elgesys pagal savo sąžinę; vietoj apskaičiuotos labdaros iš savanaudiškų motyvų – spontaniškas, nesavanaudiškas veikimas iš meilės Dievui, žmonėms ir gamtai, Dievo kūrinijai, kur „meilė“ gali turėti daug išraiškos formų: dėmesį, rūpestį, pagarbą, užuojautą, prisirišimą, paguodą, pagalbą ir paramą; vietoj patogaus, aklo tikėjimo – gyvas, matantis tikėjimas, pagrįstas pažinimu ir dvasine išmintimi.

Savo apreiškimuose Viešpats pirmiausia kreipėsi į ten buvusius tikinčiuosius, kuriuos dažnai vadino „(Mano) tauta“, „mokiniais“ arba „darbininkais“, kartais taip pat „(mylimu) Izraeliu“. Tačiau plačiąja prasme, išskyrus išimtis, Jo žodis skirtas visam dvasiniam Izraeliui, visai Dievo tautai visame pasaulyje ir visų tautų, rasių bei religijų žmonėms. Argi jie džiaugsmingai priims ir pripažins šį naują Dievo žodį?

Tai neturi ir negali būti priežastis įkurti naują religinę bendruomenę, bažnyčią ar sektą. Tai yra Dievo kvietimas atsinaujinti ir sudvasinti žmogų bei visas jo visuomenines ir religines institucijas. Kas atmeta Jo Trečiąjį Testamentą žmonijai, tas atmeta patį Dievą ir Jo Šventąją Dvasią, kuri jame apsireiškia. Tegul kiekvienas gerai apmąsto ir įsidėmi šį įspėjamąjį žodį iš paties Dievo naujojo meilės

pranešimo, taip pat ir tuos įspėjimus, kurie yra Jėzaus palyginimuose apie „protingas ir neišmintingas mergaites“ (Mt 25, 1–13) ir apie „karališkąsias vestuves“ (Mt 22, 2–14). Nes šis žodis yra šventasis aliejus gesinčioms Dvasios šviesoms, tai yra duona ir vynas nuo Viešpaties stalo, amžinas maistas ir sielos atgaiva.

Turinys

Turinys

Leidybos duomenys 5

Pratarmė 10

Įvadas 12

Turinys 19

Trečiasis Testamentas 35

I. Kristaus sugrįžimas – trečiasis apreiškimo laikotarpis 35

1 skyrius – *Laukiant Kristaus sugrįžimo* 35

Įvadinis apžvalg us į išganymo įvykius 35

Viltys ir lūkesčiai 36

Biblijos pažadai 38

Išsipildę ženklai 39

2 skyrius – *Trečiojo laikotarpio aušra* 41

Pirmasis pranešimas 41

Pranešimai ir patarimai iš viso pasaulio 42

Elijaus veikimas kaip Viešpaties kelio paruošėjo 44

3 skyrius – *Dvasinė Kristaus sugrįžimo saulė* 47

Viešpaties atėjimas 47

Visi žvilgsniai bus nukreipti į mane 49

4 skyrius – *Mokymas per dieviškus apreiškimus* 51

Apreiškimų šaltinis 51

Apreiškimo vietos ir apreiškimų gavėjai 52

Dieviškųjų apreiškimų perdavimas 55

Apreiškimo forma 59

Apreiškimų laikinumas 60

5 skyrius – *Naujojo Dievo apreiškimo priežastis* 61

Dievo išganymo valia 61

Klaidų ir išorinių kulto formų pašalinimas 62
Paaiškinimas apie tikrąjį gyvenimą 64
Žmogaus vystymasis, dvasingumas ir išganymas 67
6 skyrius – *Trečiasis Testamentas ir didžioji Gyvenimo knyga* 68
Dievo meilės, tiesos ir išminties knyga 68
7 skyrius – *Dvasinio mokymo poveikis ir reikšmė* 73
Apreiškimo poveikis 73
Pažinimas ir viltis iš naujojo žodžio „ “ 75
8 skyrius – *Naujosios Kristaus bendruomenės, mokiniai, apaštalai ir Dievo siųstieji* 81
Šviesa ir šešėlis Apreiškimo bendruomenėse 81
Tikrasis mokinystės kelias, naujieji apaštalai 85
Dievo siųstieji visame pasaulyje ir visais laikais 87
II. Pirmojo ir antrojo apreiškimo laikotarpio apžvalga 90
9 skyrius – Izraelio tautos istorijos ir veikėjai 90
Nuodėmės istorija 90
Laisva valia ir pirminė nuodėmė 91
Potvynis 92
Abraomo pasiaukojimas 92
Jokūbo sapnas apie dangaus kopėčias 93
Juozapas ir jo broliai 94
Izraelio tautos klajonės dykumoje su Mozė 94
Elijo kova už tikrąjį Dievą 95
Dvylika Izraelio giminių 96
Izraelio pranašai ir pirmieji karaliai 96
10 skyrius – Kai laikas buvo išpildytas 97
Pranašiškos pranašystės 97
Mesijo laukimas žydų tautoje 98
Marija, Jėzaus motina 98

Kūdikio Jėzaus garbinimas 99
Meilės ryšys tarp Jėzaus ir Marijos 99
Jėzaus žinios ir išmintis 99
Žmogiškosios aplinkos nesupratimas Nazarete 100
11 skyrius – Jėzaus veikimas žemėje 101
Krikštas Jordano upėje; pasirengimo laikas dykumoje 101
Jėzaus vienybė su Dievu 101
Jėzaus nepripažinimas kaip laukiamo Mesijo 102
Jėzus kaip išgelbėjimą nešantis svečias tarp paprastų žmonių 103
Nekantrus pamokslininkas Jėzus 103
Jėzaus meilė vaikams ir gamtai 104
Jėzaus mokymas 104
Jėzaus „stebuklai“ 105
Svetimautoja 107
Marija Magdalena 108
Nikodemas ir reinkarnacijos klausimas 108
Jėzaus Transfigūracija 108
Trūkstantis išpažinimo drąsos 109
Priešiškumas Jėzui 109
Atsisveikinimo pranešimas 110
Jėzaus įžengimas į Jeruzalę 111
Paskutinė vakarienė 112
12 skyrius – Kančia, mirtis ir prisikėlimas 113
Jėzaus visą gyvenimą trukusios pastangos ir kančios 113
Judo išdavystė 114
Jėzaus kančia 114
Jėzaus išganymo darbas anapusiniuose pasauliuose 119
Jėzaus apsireiškimas po prisikėlimo 121
13 skyrius – Jėzaus ir jo apaštalų misija ir reikšmė 122

Senojo Dievo įvaizdžio ir jo tradicijų pataisymas 122
Jėzaus pavyzdys 123
Jėzaus mokymo reikšmė 124
Jėzaus mokinių pašaukimas, mokymosi laikotarpis ir išbandymai 124
Apaštalas Jonas 125
Apaštalai Petras ir Paulius 126
Apaštalų pavyzdingumas 127
Krikščionybės plitimas 128
III. Bažnytinio krikščionybės laikotarpis 129
14 skyrius – Krikščionybė, bažnyčios ir kultai 129
Krikščionybės raida 129
Kulto veiksmai 130
Dvasininkai 131
Vakarienė ir Mišios 132
Krikštas 133
Atminimas mirusiųjų 135
Materialūs simboliai, kryžiai ir relikvijos 136
Šventųjų garbinimas 137
Bažnyčios šventės 137
Dievo buvimas nepaisant klaidingų kulto formų 139
15 skyrius – Apgaulingi krikščionys, bažnytinės erezijos ir piktnaudžiavimai 140
Vardinių krikščionių 140
Neticieji ir tikėjimo fanatikai 141
Jėzaus mokymo iškraipymai ir jų pasekmės 142
Krikščionybės iškraipymai ir netikslumai 144
IV. Įstatymas – Dievo ir artimo meilė 146
16 skyrius – Dieviškasis įstatymas 146
Dieviškojo įstatymo galia 146
Dievo meilės įstatymas knygoje „ “ 147

Dieviškųjų įstatymų nepaisymas ir jo pasekmės 148
Aukščiausiojo įstatymo vykdymas 150
17 skyrius – Naujas Dievo garbinimo būdas..... 151
Garbinimo formų raida 151
Fiktyvios maldos be atsidavimo ir tikėjimo 152
Tikroji malda 153
Keturi tobulos maldos aspektai 155
Spontaniška širdies malda be žodžių 156
Kasdienė malda..... 158
Poilsio diena kaip savirefleksijos diena..... 159
Prašykite, ir jums bus duota 159
Užtarimo palaima 161
Maldos būtinybė..... 162
Maldos gyvenimo teigiamas poveikis..... 163
Maldos galia..... 164
Meilė Dievui ir artimui kaip Dievo garbinimas 165
Dievo ir žmogaus dialogas 167
18 skyrius – Gailestingumo darbai ir meilės esminė reikšmė 169
Geri darbai, duodantys palaiminimą atgaline data 170
Tikra ir netikra labdara 170
Dvasinė ir materialinė meilės veikla..... 172
Meilės visapusiška reikšmė..... 173
Didžioji meilės galia 175
V. Dievo apreiškimo formos ir veikimas..... 175
19 skyrius – Dievo Trejybė 175
Dievo vienybė su Kristumi ir Šventąja Dvasia..... 176
Trys Dievo apreiškimo būdai 177
Dievas kaip Kūrėjo Dvasia ir Tėvas..... 179
Kristus, Dievo meilė ir Žodis 180

Šventoji Dvasia – Dievo tiesa ir išmintis 182
20 skyrius – Marija, Dievo motiniška meilė 182
Marijos žemiškasis gyvenimas nuolankumo dvasia 182
Marija ir Jėzus 183
Marijos nekaltybė 183
Marijos pavyzdys moterims 184
Marija kaip žmonių užtarėja, guodėja ir bendra išgelbėtoja 185
Dieviškoji Marijos prigimtis 187
Marijos visuotinis spindesys 188
21 skyrius – Dievo visagališkumas, visur buvimas ir jo teisingumas 188
Dievo galia 188
Dievo buvimas visame kūrinyje 190
Likimo smūgiai 192
Dievo teisingumas 193
22 skyrius – Dievo meilė, rūpestis ir malonė 196
Dangiškojo Tėvo meilė 196
Dievo rūpestis ir pagalba 197
Aukščiausiojo nuolankumas 199
Dievo užuojauta ir bendras kentėjimas 200
Dievo atleidimas, malonė ir gailestingumas 201
23 skyrius – Dievo įkvėpimai ir apreiškimai 202
Dieviškos įkvėpimo akimirkos 202
Dieviškųjų apreiškimų pritaikymas žmonių supratimui 204
Įvairūs Dievo apreiškimų būdai 204
Dieviškųjų apreiškimų būtinybė 206
Dieviškųjų apreiškimų beribumas 207
Dievo buvimo žmoguje apreiškimas 208
VI. Kūrinija 209
24 skyrius – Dvasinė ir materialioji kūrinija 209

Dvasinių būtybių sukūrimas 209
Didžiųjų dvasių veikimas Kūrimo darbe 209
Dievo apvaizdos mintys 210
Materialių pasaulių sukūrimas dvasinėms būtybėms 210
Žmogaus sukūrimas 211
Prisiminimas apie rojų 212
Žmogaus prigimtis 212
Kūrėjo vienybė su kūrinija 212
25 skyrius – Gamta 213
Gamtos dėsniai 213
Dievo buvimas gamtoje 213
Gamta, Dievo kūrinys ir dvasinio pasaulio palyginimas 214
Dievo vaikų galia virš gamtos 214
Žmogus ir gamta 215
26 skyrius – Kiti pasauliai 217
Visuotinė Kristaus Šviesa 217
Dvasinis ryšys tarp pasaulių 218
Pažintis su kitais pasauliais ir gyvybės formomis 219
Žvaigždžių paskirtis 219
27 skyrius – Anapusinis pasaulis 220
Būtinos žinios apie dvasinį gyvenimą 220
„Dangus“ ir „pragaras“ 221
Dangaus muzika 224
Mano Tėvo namuose yra daug „būstų“ 224
VII Tobulėjimo kelias į tobulumą 225
28 skyrius – Mirtis, mirimas ir pabudimas anapus 225
Dvasios nemirtingumas 225
Pasirengimas išėjimui iš šio pasaulio 226
Perėjimas į kitą pasaulį 227

„Mirties miegas“ 228
Susitikimas anapus 229
Sąžinės teismas dvasiai 229
Atgauta dvasinė sąmonė 232
29 skyrius – Sielų apvalymas ir kilimas pomirtiniame pasaulyje 234
Sąžinės graužatis, atgaila ir savikritika 234
Atlyginanti teisingumas 235
Sielų pakilimas į Dievo karalystę 236
30 skyrius – Sielos raida per reinkarnacijas 238
Evoliucijos dėsnis 239
„Kūno prisikėlimas“ — teisingai suprastas 240
Skirtingas sielų išsivystymo lygis 241
Žinios apie ankstesnius gyvenimus žemėje ir savo pačių išsivystymo lygį . 241
Meilė kaip būtinybė dvasiniam ir sieliniam vystymuisi 242
Įvairios reinkarnacijų priežastys 243
Kelias į tobulumą 244
Visuotinė gyvenimo mokykla 245
Reinkarnacijos doktrinos įtikinamumas 247
Sielos reinkarnacijos keliai 247
31 skyrius – Išgelbėjimas, išpirkimas ir amžinasis išgelbėjimas 249
Klaidingų sampratų apie išpirkimą ištaisymas 249
„Dangus“ turi būti užkariautas 253
Galingiausia išgelbėjimo jėga 255
Išgelbėjimas ir išpirkimas kiekvienai sielai 257
Dieviškųjų vaikų šlovinga ateitis 259
VIII. Žmogus 260
32 skyrius – Žmogaus įsikūnijimas, prigimtis ir užduotis 260
Inkarnacija žemėje 260
Teisingas kūno vertinimas ir jo vedimas dvasios 262

Sielos, dvasios ir sąžinės reikšmė ir užduotis žmoguje 263
Dievo šventykla žmoguje 266
33 skyrius – Vyras ir moteris, tėvai ir vaikai, santuoka ir šeima 267
Vyro ir moters santykiai 267
Vyro prigimtis ir užduotis 269
Moteris, žmona ir motina 271
Vaikų ir paauglių auklėjimas 272
Žodis vaikams ir mergelėms 273
Santuoka ir šeima 274
34 skyrius – Valios laisvė ir sąžinė 276
Sąžinės ir valios laisvės reikšmė 276
Laisvos valios piktnaudžiavimas 279
Būtinybė paklusti sąžinės impulsams 280
Kova tarp valios laisvės ir sąžinės 281
Sąžinės paaštrinimas naujuoju Dievo žodžiu 282
35 skyrius – Minties, jausmų ir valios galia 283
Minties siuntimas ir priėmimas bei jų poveikis 283
Jausmų, troškimų ar baimių jėga 285
Savęs įveikimo trūkumas 285
IX Dieviškosios išminties mokymai 286
36 skyrius – Tikėjimas, tiesa ir pažinimas 286
Viską nugalintis tikėjimas 286
Dievo tiesos pažinimas 287
Dvasinio ir dieviškojo pažinimas 289
Dvasinio pažinimo prielaidos 290
Būtinas žmogaus sąmonės išplėtimas 290
37 skyrius – Teisingas Biblijos tekstų supratimas 292
Biblinių žodžių ir pažadų aiškinimas 292
Jėzaus apreiškimas per apaštalą Joną 295

38 skyrius – Trys apreiškimo laikotarpiai ir septynios antspaudų epochos ... 296
Dievo apreiškimų priklausomybė nuo raidos ... 296
Trys Dievo testamentai ... 298
Trečiasis laikotarpis ... 300
Septynios išganymo istorijos epochos ... 301
39 skyrius – Žemiškasis ir dvasinis Izraelis ... 304
Istorinė Izraelio misija, jo nesėkmė ... 304
Žydų tautos susiskaldymas į žemiškai ir dvasiškai mąstančius ... 305
Dvasinė Izraelio tauta ... 307
144 000 išrinktųjų ir pažymėtųjų ... 309
40 skyrius – Gėrio ir blogio jėgos ... 311
Gėrio ir blogio kilmė ... 311
Arogancija ir nuolankumas ... 314
Gėris, geros valios žmogus ... 315
Blogis, blogiui pasidavęs žmogus ... 316
Gėrio ir blogio kova ... 317
Pagundos ir vilionės ... 318
Moraliniai nusikaltimai ... 319
Blogio bejėgiškumas ir laikinas pobūdis ... 319
Atleidimo galia ... 320
41 skyrius – Ryšys tarp šio pasaulio ir anapusinio pasaulio ... 320
Dvasinio pasaulio įkvėpimas ir pagalba ... 320
Sutrikę ir piktavaliai dvasios ... 323
Dvasių kova dėl žmonių ... 325
Ryšys su Dievo dvasių pasauliu ... 327
42 skyrius – Kaltė ir atpirkimas, išbandymai ir kančios ... 329
Atgailos ir atpirkimo būtinybė ... 329
Atpirkimo įstatymas ... 330
Išbandymų ir kančių priežastis ... 331

Tikėjimas, pasidavimas ir nuolankumas išbandymuose 333
Kančios ir skausmo prasmė 333
43 skyrius – Liga, išgydymas ir atsinaujinimas 335
Ligos kilmė ir prasmė 335
Gydymas savo jėgomis 336
Žmogaus atsinaujinimas 337
44 skyrius – Gyvenimas dieviškąja prasme 338
Būtina pusiausvyra 338
Geri ir pražūtingi malonumai 338
Palaimingas ir nelaimingas turtas 339
Davimo įstatymas 340
Pareigų ir užduočių vykdymas 341
45 skyrius – Išankstinis paskyrimas, prasmė ir išpildymas gyvenime 342
Dievo apvaizda ir likimas žmogaus likime 343
Gyvenimo mokykloje 345
Žmogaus gyvenimo prasmė ir vertė 346
X Materializmas ir spiritualizmas 348
46 skyrius – Klaidingai nuklydęs, materialistiškas žmogus 348
Žmogaus protinis tingumas, nežinojimas ir išdidumas 348
Nesugebėjimas pasiaukoti, stengtis ir prisiimti atsakomybę 350
Žmogaus dvasinė kančia 352
Neteisingas elgesys žemėje ir jo pasekmės 354
47 skyrius – Materializmas ir spiritualizmas 355
Vyraujančio materializmo pasekmės 355
Spiritualizmo esmė 356
Kas gali teisėtai vadintis spiritualistu? 357
Spiritualizmas religijose ir konfesijose 358
48 skyrius – Dvasinės dovanos ir dvasinimas 359
Žmogaus dvasiniai sugebėjimai 359

Tikrosios dvasingumo sąlygos ir požymiai 362
Dvasinio gyvenimo teigiamas poveikis 363
XI Žmonija 364
49 skyrius – Religija ir teisminė praktika 364
Nė viena religija ar konfesija nėra vienintelė tikroji 364
Religijų priešiškumas vystymuisi 366
Religijos ir mokslo santykis 367
Žemiškosios teisingumo sistemos griežtumas ir neteisybė 368
Žmogaus širdies kietumas ir savarankiškumas 369
Žemiškasis teisingumas kaip neišvengiamas blogis 369
50 skyrius – Švietimas ir mokslas 370
Tuštybė ir pasididžiavimas žiniomis 370
Materialistinio mąstymo pasekmės 371
Dievo ir Dvasinio pasaulio įkvėpimas naujiems mokslo atradimams 374
Mokslininkų, dirbančių žmonijos labui, pripažinimas 376
51 skyrius – Valdovai, piktnaudžiavimas valdžia ir karai 377
Laikinas žemiškosios galios ir didybės iliuzija 377
Piktnaudžiavimas jėga prieš žmones ir tautas 378
Apmąstymai apie Antrąjį pasaulinį karą 380
Karų pasibjaurėjimas ir beprasmiškumas 381
52 skyrius – Neteisybė ir žmonijos nuosmukis 383
Stipriųjų pavergimas ir silpnojo išnaudojimas 383
Žmonijos sugedimas 385
Nesubrendusios žmonijos iškreiptas pasaulis 387
XII Žmonijos teismas ir apvalymas 388
53 skyrius – Atėjo teismo laikas 388
Žmogiškosios sėjos vaisių derlius 388
Žmonijos apvalymas teisme 390
Dievo meilė teisme 391

54 skyrius – Pasaulėžiūrų, religijų ir bažnyčių kova 392
Dvasinės kovos prieš Kristaus taikos karalystę žemėje 392
Kova dėl dvasinės viršenybės žemėje 393
Kova su dvasine doktrina 395
Dvasinių apreiškimų ir dvasinio gydymo ignoravimas ar kovojimas su jais 396
55 skyrius – Žemės ir žmonijos apvalymas teisme 397
Dievo ir gamtos įspėjamasis balsas prieš valymo teismą 397
Piktojo galia ir viešpatavimas bus sulaužyti 399
Apokaliptiniai karai, epidemijos, nelaimės ir sunaikinimai 401
Gamta ir gamtos katastrofos 401
Dievo meilės teisingumas ir gailestingumas 404
Teismo poveikis 404
XIII Pasaulio ir kūrinijos permainos ir užbaigtumas 406
56 skyrius – Kristaus dvasinio darbo pergalė ir pripažinimas 406
Dvasinio mokymo skleidimas per Dievo siųstuosius 406
Kova dėl naujojo žodžio pripažinimo 406
Šventosios Dvasios mokymo galia 407
Supratimas apie Kristaus sugrįžimą visame pasaulyje 408
57 skyrius – Atsivertimas ir permainos visose srityse 409
Naujos ir gilesnės įžvalgos 409
Dievo siųstų žmonių apšvietimas 411
Žmogaus pasikeitimas 412
Pokyčiai ir sukrėtimai visose gyvenimo srityse 415
58 skyrius – Kristaus taikos karalystė ir kūrinijos užbaigimas 416
Lemiamoji jėga Kristaus taikos karalystėje 416
Naujas žmogus 417
Žemė kaip Pažado žemė ir Dangaus karalystės atspindys 419
Kūrinijos užbaigimas 420
Atkurto kūrinijos harmonijos himnas 422

XIV Misijos užduotis 423
59 skyrius – Užduotis skleisti naująjį Dievo Žodį 423
Nurodymai dėl knygų tomų, ištraukų leidinių ir vertimų rengimo 423
Teisė susipažinti su naujuoju Dievo žodžiu 424
Nurodymai dėl Dvasinio mokymo skleidimo 425
60 skyrius – Veikimas Kristaus Dvasia 426
Būtinos naujų mokinių savybės, dorybės ir gebėjimai 426
Tinkamas elgesys skleidžiant Žodį 430
Tinkamas žodžio skelbimo būdas 432
Užduotis guosti ir gydyti fiziškai bei dvasiškai kenčiančius 435
Laikas išvykti į pasaulinę misiją 437
XV. Pamokymai, įspėjimai, mokymai 437
61 skyrius – Viešpaties pamokymai ir perspėjimai 438
Įsakymai ir užduotys 438
Tikėjimas, viltis, meilė, nuolankumas, pasitikėjimas 439
Malda, studijos, budrumas, atsinaujinimas ir dvasingumas 441
Įspėjimai, skirti Apreiškimo bendruomenėms 442
Įspėjimas dėl apreiškimų tęsimosi po 1950 m. ir klaidingų „Kristaus apreiškimų“ 443
Ydos, veidmainystė, ištvirkavimas 445
Neteisingos atgailos ir neteisingi lūkesčiai 446
Įspėjimas tautoms ir žemės valdovams 447
62 skyrius – Žodžiai susirinkusiems klausytojams Meksikoje 448
Žodžiai susirinkusiems klausytojams Meksikoje 448
63 skyrius – Pamokymai bendruomenėms ir visiems Kristaus mokiniams 464
Kristaus dvasinis darbas 464
Dvasinis Izraelis ir žydų tauta 473
Mokinystė ir dvasingumas 475
Vystymasis 485

Išgryninimas ir tobulėjimas 489
Šiame ir anapusiniame pasaulyje 492
Dieviškųjų apreiškimų knyga „ “ 496
Žmogus ir jo paskirtis 498
Ydos, nuodėmės, nuklydimai 503
Žmonijos apvalymas ir sudvasinimas 506
XVI. Pranašystės ir palyginimai, paguoda ir pažadas 508
64 skyrius – Pranašystės 508
Senų ir naujų pranašysčių išsipildymas 508
Didžioji tautų pranašystė, 1945 m. sausio 10 d., artėjant Antrojo pasaulinio karo pabaigai 509
Karai ir stichinės nelaimės — ženklai danguje 511
Pranašystė apie Meksikos bendruomenių susiskaldymą 511
65 skyrius – Palyginimai, paguoda ir pažadas 512
Panašumas apie blogus ūkvedžius 512
Panašumas apie kelionę per dykumą į Didjjį miestą 513
Panašumas apie karaliaus dosnumą 516
Palaiminimai ir palaiminimai 517
Padrąsinimai siekti tobulėjimo 518
Dievo šauksmas 519
Kreipimasis į šių laikų žmones: 519
Kreipimasis į intelektualus: 520
Kreipimasis į vargstančiuosius ir apsunkintuosius**:** 520
Kreipimasis į Dvasinį Izraelį: 520
Dieviškieji mokymai Meksikoje 1866–1950 m. 522

Trečiasis Testamentas

I. Kristaus sugrįžimas – trečiasis apreiškimo laikotarpis

1 skyrius – *Laukiant Kristaus sugrįžimo*

Įvadinis apžvalg us į išganymo įvykius

1. Laikų pradžioje pasauliui trūko meilės. Pirmieji žmonės buvo toli nuo to, kad pajustų ir suprastų tą dieviškąją jėgą – tą Dvasios esmę, visko, kas sukurta, šaltinį.

2. Jie tikėjo Dievu, bet priskirdavo Jam tik galią ir teisingumą. Žmonės tikėjo, kad dieviškąją kalbą supranta per gamtos elementus; todėl, matydami ją švelnią ir taikią, jie manė, kad Viešpats pritaria žmonių darbams; tačiau, kai gamtos jėgos buvo išlaisvintos, jie manė, kad tai yra Dievo pyktis, pasireiškiantis šia forma.

3. Žmonių širdyse susiformavo baisaus Dievo, nešančio savyje pyktį ir kerštо jausmą, įvaizdis. Todėl, manydami, kad įžeidė Dievą, jie aukojo Jam deginamąsias aukas ir aukas, tikėdamiesi Jį sutaikyti.

4. Sakau jums, kad tos aukos nebuvo įkvėptos meilės Dievui: tai buvo baimė Dieviškojo teisingumo, baimė bausmės, kuri paskatino pirmąsias tautas mokėti duoklę savo Viešpačiui. 5. Dieviškąją Dvasią jie vadino tiesiog Dievu, bet niekada Tėvu ar Mokytoju.

6. Būtent patriarchai ir pirmieji pranašai pradėjo žmonėms aiškinti, kad Dievas, nors ir buvo teisingumas, — taip, bet tobulas teisingumas; kad jis pirmiausia buvo Tėvas ir kaip Tėvas mylėjo visus savo kūrinius.

7. Žingsnis po žingsnio žmonija lėtai žengė savo dvasinio tobulėjimo keliu ir tęsė savo piligrimystę, pereidama iš vieno amžiaus į kitą ir per apreiškimus, kuriuos Dievas visais laikais davė savo vaikams, sužinodama šiek tiek daugiau apie dieviškąją paslaptį.

8. Vis dėlto žmogus nepasiekė visiško dieviškosios meilės suvokimo; nes jis tikrai nemylėjo Dievo kaip Tėvo, nei sugebėjo savo širdyje pajusti meilę, kurią jo Viešpats jam visada rodė.

9. Buvo būtina, kad tobulas meilė taptų žmogumi, kad „Žodis“ įsikūnytų ir įgautų žmonėms apčiuopiamą ir matomą kūną, kad jie pagaliau patirtų, kaip stipriai ir kokiu būdu Dievas juos mylėjo.

10. Ne visi Jėzuje atpažino Tėvo buvimą. Kaip jie galėjo jį atpažinti, jei Jėzus buvo nuolankus, užjaučiantis ir mylintis net tiems, kurie jį įžeidė? Jie laikė Dievą stipriu ir išdidžiu savo priešų atžvilgiu,

teisingu ir baisiu tiems, kurie Jį įžeidė.

11. Tačiau taip pat, kaip daugelis atmetė tą Žodį, taip pat daugelis juo tikėjo – tuo Žodžiu, kuris įsiskverbė į pačią širdies gelmę. Tas būdas išgydyti kančias ir nepagydomas ligas vien glostymu, begalinio užuojautos žvilgsniu, vilties žodžiu, tas mokymas, kuris buvo naujo pasaulio, gyvenimo, pilno šviesos ir teisingumo, pažadas, nebegalėjo būti ištrintas iš daugelio širdžių, kurios suprato, kad tas dieviškasis Žmogus buvo Tėvo tiesa, To, kurio žmonės nepažinojo ir todėl negalėjo mylėti, Dieviškoji Meilė.

12. Tos aukščiausiosios tiesos sėkla buvo amžinai pasėta žmonijos širdyse. Kristus buvo sėjėjas, ir Jis vis dar prižiūri savo sėją. Po to Jis nuims savo derlių ir visada juo džiaugsis. Tada Jis savo žodžiuose nebesakys: „Aš alkanas“ arba „Aš ištroškęs“, nes pagaliau Jo vaikai mylės Jį taip, kaip Jis juos mylėjo nuo pat pradžių.

13. Kas jums kalba apie Kristų, mokiniai? Jis pats.

14. Tai aš, „Žodis“, kuris vėl kalba tau, žmonija. Atpažink mane, neabejok mano buvimu dėl to, kad pasirodau taip nepastebimai. Maniui negali būti jokio išdidumo.

15. Atpažinkite Mane pagal mano tuometinį gyvenimo kelią pasaulyje, prisiminkite, kad Aš miriau taip pat nuolankiai, kaip ir gimiau bei gyvenau. (296, 4-16)

Viltys ir lūkesčiai

16. Po mano išėjimo „Antrajame laikmetyje“ tie, kurie išsaugojo tikėjimą manimi, iš kartos į kartą laukė mano sugrįžimo. Dieviškasis pažadas buvo perduodamas iš tėvų vaikams, o mano žodis išlaikė gyvą troškimą patirti mano sugrįžimą.

17. Kiekviena karta tikėjo esanti išrinktoji, tikėdamasi, kad joje išsipildys jų Viešpaties Žodis.

18. Taip praėjo laikas, praėjo ir kartos, o iš širdžių mano pažadas vis labiau buvo išstumiamas, ir žmonės pamiršo budėti ir melstis. (356, 4-5)

19. Pasaulis yra išbandomas, tautos jaučia visą mano teisingumo naštą, kuri užgriūva ant jų, o mano šviesa, mano balsas, kuris jus šaukia, tampa juntamas visoje žmonijoje.

20. Žmonės jaučia mano buvimą, suvokia mano Visuotinį Spindulį, kuris nusileidžia ir ilsisi ant jų. Jie nujaučia mane, nepažindami šio kūrinio*, negirdėję mano žodžio, ir jie pakelia savo sielas į mane, kad paklaustų: „Viešpatie, kokiais laikais mes gyvename? Šios nelaimės ir kančios, kurios ištiko žmones – ką jos reiškia, Tėve? Argi Tu negirdi šio pasaulio dejonės? Argi Tu nesakei, kad sugrįši? Kada gi Tu ateisi, o Viešpatie?“ Ir kiekvienoje tikėjimo grupėje bei religinėje bendruomenėje pakyla mano vaikų dvasia, ir jie ieško Manęs, prašo Manęs, klausia Manęs ir laukia Manęs. (222, 29)

** Kristaus apreiškimai jo sugrįžimo metu Žodžiu, dvasine forma, kurie*

prasidėjo 1866 metais Meksikoje per pirmtaką Eliją.

21. Žmonės klausia Manęs ir sako: „Viešpatie, jei Tu esi, kodėl neapsireiški tarp mūsų, nors kitomis aplinkybėmis Tu nusileidai į mūsų žemiškąjį pasaulį? Kodėl Tu neatvyksti šiandien? Ar mūsų bedievystė dabar tokia didelė, kad ji trukdo Tau ateiti mums į pagalbą? Tu visada ieškojai pasiklydusių, „akluosius“, „raupsuotuosius“ – dabar pasaulis jų pilnas. Ar mes nebekeliame Tavo užuojautos?

22. Tu savo apaštalams sakei, kad sugrįši pas žmones ir duosi savo atėjimo ženklus, kuriuos dabar, atrodo, matome. Kodėl mums neparodai savo veido?“

23. Žiūrėkite, taip žmonės laukia Manęs, nejausdami, kad Aš esu tarp jų. Aš esu prieš jų akis, o jie Manęs nemato; Aš kalbu jiems, o jie negirdi Mano balso; ir kai jie pagaliau mane pamato akimirkai, jie mane neigia. Bet Aš ir toliau liudiju apie save, ir tuos, kurie viliasi Manimi, Aš ir toliau lauksiu.

24. Tačiau iš tiesų, mano apsireiškimo ženklai šiuo metu buvo dideli, netgi žmonių kraujas, pralietas upėmis ir drėkinantis žemę, parodė mano buvimo tarp jūsų kaip Šventosios Dvasios laiką. (62, 27-29)

25. Niekas neturėtų būti nustebęs mano buvimu. Jau per Jėzų Aš jums parodžiau įvykius, kurie pranašautų mano apsireiškimą kaip Tiesos Dvasios. Taip pat Aš jums sakiau, kad mano atėjimas įvyks Dvasioje, kad niekas nelauktų materialių apraiškų, kurios niekada neateis.

26. Pažvelkite į žydų tautą, kaip ji vis dar laukia Mesijo, nors Jis neateina tokia forma, kokios jie tikisi, nes tikrasis jau buvo tarp jų, o jie Jo nepažino.

27. Žmonija, ar tu nenori pripažinti mano naujojo apreiškimo, kad galėtum toliau manęs laukti pagal savo tikėjimo sampratą, o ne pagal tai, ką aš tau pažadėjau? (99, 2)

28. Pasaulis neturi laukti naujo Mesijo. Kaip pažadėjau sugrįžti, taip ir pranešiau jums, kad mano atėjimas bus dvasinis; tačiau žmonės niekada nesugebėjo pasiruošti manęs priimti.

29. Tuomet žmonės abejojo, kad Dievas galėtų būti paslėptas Jėzuje, kurį jie laikė žmogumi kaip ir visus kitus, ir tokiu pat vargšu kaip bet kuris kitas. Vis dėlto vėliau, atsižvelgdami į galingus Kristaus darbus, žmonės įsitikino, kad tame žmoguje, kuris gimė pasaulyje, užaugo ir mirė, buvo Dievo „Žodis“. Tačiau šiais laikais daugelis žmonių pritartų mano atėjimui tik tada, jei Aš ateičiau kaip žmogus, kaip Antrajame laikmetyje.

30. Įrodymai, kad Aš ateinu Dvasioje ir taip apsireiškiu žmonijai, nepaisant liudijimų, nebus pripažinti visų, nes materializmas bus tarsi tamsi raištis prieš kai kurių akis.

31. Kiek daug žmonių norėtų dar kartą pamatyti Kristų kenčiantį pasaulyje ir gauti iš Jo stebuklą, kad patikėtų Jo buvimu ar egzistavimu. Tačiau tikrai sakau jums: šioje

žemėje nebebus prakartėlės, kuri matytų mane gimstantį kaip žmogų, nei dar vienos Golgotos, kuri matytų mane mirštantį. Dabar visi, kurie prisikels tikram gyvenimui, savo širdyse pajus, kaip Aš gimstu, taip pat visi, kurie atkakliai pasilieka nuodėmėje, savo širdyse pajus, kaip Aš mirštu. (88, 27-29)

32. Pažvelkite, kiek žmonių šiais laikais tyrinėja praeities raštus, mąsto apie pranašus ir bando suvokti pažadus, kuriuos Kristus davė apie savo sugrįžimą.

33. Klausykite, kaip jie sako: „Mokytojas yra arti“ – „Viešpats jau čia“, arba: „Jis netrukus ateis“, ir priduria: „Jo sugrįžimo ženklai yra aiškūs ir akivaizdūs.“

34. Vieni ieško ir šaukiasi Manęs, kiti jaučia mano buvimą, dar kiti nujaučia mano atėjimą Dvasioje.

35. Ach, jeigu tik visi jau dabar turėtų tą žinių troškulį, jeigu tik visi turėtų tą troškimą pažinti aukščiausią tiesą! (239, 68-71)

36. Pažvelkite, kaip žmonės visose konfesijose ir sektose tyrinėja laiką, gyvenimą ir įvykius, tikėdamiesi atrasti ženklus, skelbiančius mano atėjimą. Tai nežinojantieji, kurie nežino, kad Aš jau seniai save skelbiu ir kad netrukus šis skelbimo būdas baigsis.

37. Bet Aš jums sakau ir tai, kad daugelis iš tų, kurie Manęs taip trokšta, nepažintų Manęs, jei pamatytų, kaip Aš save atskleidžiu, o greičiau mane kategoriškai atmestų.

38. Jiems pasieks tik liudijimai, ir per juos jie vis dėlto patikės, kad Aš buvau tarp savo vaikų.

39. Ir jūs viduje nekantriai manęs laukėte; tačiau aš žinojau, kad jūs mane atpažinsite ir priklausysite mano darbininkams šiuo metu. (255, 2-4)

Biblijos pažadai

40. Savo apreiškime per Jėzų Aš jums paskelbiau Šventosios Dvasios atėjimą; tačiau žmonės tikėjo, kad tai yra dievybė, kuri – jiems nežinoma – yra Dieve, nesugebėdami suvokti, kad, kai Aš kalbėjau apie Šventąją Dvasią, Aš jums kalbėjau apie vienintelį Dievą, kuris ruošė laiką, kuriuo Jis pasirodys žmonėms per žmogiškąjį protą. (8, 4)

41. Kodėl kas nors turėtų stebėtis mano naujais apreiškimais? Iš tiesų, sakau jums, senovės patriarchai jau žinojo apie šio amžiaus atėjimą, kitų epochų regėtojai jį matė, o pranašai jį skelbė. Tai buvo dieviškas pažadas, duotas žmonėms dar gerokai prieš man gimstant Jėzuje.

42. Kai Aš savo mokiniams paskelbiau apie savo sugrįžimą ir jiems pranešiau, kaip Aš apsireikšiu žmonėms, jau buvo praėjęs daug laiko nuo to laiko, kai jums buvo duotas tas pažadas.

43. Dabar jūs matote to laikotarpio eigą, čia išsipildo tos pranašystės. Kas gali tuo stebėtis? Tik tie, kurie miegojo tamsoje*, arba tie, kurie ištrino mano pažadus iš savo širdžių. (12, 97-99)

** Terminas „tamsa“ čia ir kitur reiškia „nepažinimą“, „nežinojimą“, o „šviesa“ priešingai naudojama kaip „pažinimo“, „apšvietimo“ simbolis.*

44. Kadangi žinojau, kad jūs tik nedaug gilinsitės į mano mokymus, ir numatydamas klaidas, į kurias pakliūsite aiškindami mano apreiškimus, pranešiau jums apie savo sugrįžimą, sakydamas, kad atsiųsiu jums Tiesos Dvasią, kad ji paaiškintų daugelį paslapčių ir išaiškintų tai, ko nesupratote.

45. Nes savo pranašiško žodžio esmėje Aš jums paskelbiau, kad šiuo metu Aš neatvyksiu kaip Sinajaus kalne, lydimas žaibų ir griaustinio, nei tapsiu žmogumi ir neperteiksiu savo meilės bei žodžių žmogiškuoju pavidalu, kaip „Antrajame laikmetyje“, bet kad Aš ateisiu į jūsų dvasią savo Išminties spinduliu, nustebinsiu jūsų protą įkvėpimo šviesa ir prie jūsų širdžių durų šauksiu balsu, kurį supranta jūsų dvasia. Tos pranašystės ir pažadai išsipildo būtent dabar.

46. Pakanka šiek tiek pasiruošti, kad pamatytumėte mano Šviesą ir pajustumėte mano Dvasios buvimą – tos pačios, kuri jums pranešė, kad ji ateis jus mokyti ir atskleisti tiesą. (108, 22-23)

47. Yra daug tokių, kurie iš baimės ar dėl uolumo stokos nepasivystė ir laikosi tik Mozės įstatymo, nepripažindami Mesijo atėjimo, ir kiti, kurie, nors ir tiki Jėzumi, vis dėlto nelaukė pažadėtosios Guodėjo Dvasios. Dabar Aš nusileidau trečią kartą, o jie Manęs nelaukė.

48. Angelai paskelbė šiuos apreiškimus, ir jų šauksmas užpildė erdvę. Ar juos atpažinote? Tai Dvasinis pasaulis, kuris atėjo pas jus, kad liudytų mano buvimą. Viskas, kas parašyta, išsipildys. Pradėtas sunaikinimas nugalės žmogaus išdidumą ir tuštybę, ir šis, tapęs nuolankus, ieškos Manęs ir vadins Mane Tėvu. (179, 38-39)

49. Tuo metu Aš jums sakiau: „Tai, ką Aš jums pasakiau, nėra viskas, ko turiu jus mokyti. Kad jūs viską sužinotumėte, Aš pirmiausia turiu pasitraukti ir jums atsiųsti Tiesos Dvasią, kad ji paaiškintų viską, ką Aš pasakiau ir padariau. Aš jums pažadu Guodėją išbandymų laikais.“ Tačiau tas Guodėjas, tas Paaiškintojas, esu Aš pats, kuris sugrįžtu, kad apšviestų jus ir padėtų suprasti praeities mokymus bei šį naują, kurį dabar jums duodu. (339, 26)

50. Išmintyje yra tas gydomasis balzamas ir ta paguoda, kurios trokšta jūsų širdis. Todėl Aš kadaise pažadėjau jums Tiesos Dvasią kaip Paguodos Dvasią. Bet būtina turėti tikėjimą, kad neatsistotumėte kelyje ir nepatirtumėte baimės susidūrus su išbandymais. (263, 10-11)

Išsipildę ženklai

51. Nedaug yra žmonių, kurie atpažįsta ženklus, kad prasidėjo nauja era ir kad Aš šiuo metu dvasiškai apsireiškiu žmonijai. Dauguma jų skiria savo gyvenimą ir

pastangas materialinei pažangai, ir šioje negailestingoje, kartais kruvinoje kovoje siekdami savo tikslų jie gyvena kaip akli, praranda kryptį, nebežino, ko siekia, nemato ryškaus naujos aušros spindesio, nepastebi ženklų ir yra toli nuo to, kad įsisavintų žinias apie mano apreiškimus.

52. Ši žmonija labiau tikėjo žmonių mokymais ir žodžiais nei apreiškimais, kuriuos Aš jai suteikiau per amžius. Argi jūs laukiate, kad Tėvas savo teisingumu jums siųstų dar didesnius ženklus nei tie, kuriuos matote kiekviename žingsnyje, kad pajustumėte ir patikėtumėte, jog tai yra laikas, numatytas mano pasirodymui kaip Tiesos Dvasiai? O jūs, mažatikiai žmonės! Dabar jūs suprasite, mokiniai, kodėl Aš kartais jums sakau, kad mano balsas šaukia dykumoje, nes nėra nė vieno, kuris jį išgirstų ir tikrai į jį atsižvelgtų. (93, 27-28)

53. Kad visi žemės žmonės galėtų patikėti šios žinios tiesa, Aš pasirūpinau, kad tie ženklai, kuriuos senovėje pranašavo pranašai, būtų juntami visame pasaulyje – pranašystės, kurios kalbėjo apie mano sugrįžimą.

54. Todėl, kai ši Geroji Naujiena pasieks tautas, žmonės ištirs ir išnagrinės viską, kas jiems buvo pasakyta šiais laikais, ir nustebę bei džiaugdamiesi jie atras, kad viskas, kas buvo paskelbta ir pažadėta dėl mano sugrįžimo, išties išsipildė, kaip ir dera Tam, kuris turi tik vieną valią, vieną žodį ir vieną įstatymą. (251, 49)

55. „Antrajame Laike“* Aš paskelbiau savo apaštalams savo naują apreiškimą, ir kai jie paklausė Manęs, kokie ženklai pranašaus tą laiką, Aš jiems paskelbiau juos vieną po kito, taip pat ir įrodymus, kuriuos jiems duosiu.

** Kristus išgelbėjimo istoriją suskirsto į 3 didelius skyrius, amžius arba „laikus“, kur „Antrasis laikas“ yra Dievo apreiškimo per Jėzų laikas ir laikas po jo (daugiau informacijos žr. 38 skyriuje)*

56. Pranašystės pasirodė iki paskutinės, jos skelbė, kad tai yra Jėzaus pranašautas laikas, ir dabar Aš jūsų klausiu: jei šis dvasinis apreiškimas, kuriuo Aš leidžiu jums dalytis, nebūtų tiesa – kodėl tada Kristus neatsirado (tokia forma, kokios tikėjosi tikintieji), nors ženklai išsipildė? Arba ar jūs manote, kad gundytojas taip pat turi galią virš visos kūrinijos ir gamtos jėgų, kad galėtų jus apgauti?

57. Kartą Aš jus įspėjau, kad nepakliūtumėte į klaidingų pranašų, klaidingų Kristų ir klaidingų išganytojų gundymus. Tačiau šiandien Aš jums sakau, kad įsikūnijusi siela dėl savo išsivystymo, savo pažinimo ir patirties yra tiek pabudusi, kad nėra lengva jai pasiūlyti tamsą kaip šviesą, kad ir kiek apgaulės ji turėtų.

58. Todėl Aš jums sakiau: prieš atsiduodami šiam keliui aklai tikėdami, tikrinkite, kiek norite!

Supraskite, kad šis Žodis buvo duotas visiems ir kad Aš niekada nesilaikiau jo dalies tik tam tikriems žmonėms. Pamatykite, kad šiame veikale nėra knygų, kuriose Aš bandyčiau slėpti nuo jūsų kokį nors mokymą.

59. Tačiau Aš jums ir sakiau toje „Antrojoje laikais“ per savo apaštalo Jono lūpas: „Jei kas nors išgirs mano balsą ir atvers duris, Aš įeisiu pas jį ir valgysiu su juo, o jis su Manimi.“ Taip pat Aš mokiau jus palyginimu apie mergaites, kad jūs jį įsidėmėtumėte šiais laikais. (63, 79–80)

60. Kadangi pranašystės ir bausmės išsipildė, o Aš nepasirodžiau nei sinagogoje, nei kokioje nors bažnyčioje – argi pasaulis nesupranta, kad Aš dabar turiu apsireikšti kur nors, nes negaliu sulaužyti savo žodžio? (81, 41)

2 skyrius – *Trečiojo laikotarpio aušra*

Pirmasis pranešimas

1. Tai yra prisiminimo diena: tokią dieną kaip ši Aš pašventinau savo pirmuosius balso nešėjus, kad per juos skelbčiau savo naujus nurodymus ir naujus apreiškimus. Elijo dvasia apšvietė Roque Rojasą*, kad jums primintų kelią, kuris yra Dievo įstatymas.

** Šio pirmojo žodžio nešėjo vardas tariamas „Roke Rochas*“.

2. Akimirka buvo iškilminga, susirinkusiųjų sielos drebėjo iš baimės ir džiaugsmo, kaip drebėjo Izraelio širdis Sinajaus kalne, kai buvo paskelbtas Įstatymas; kaip drebėjo mokiniai, kurie Taboro kalne matė Jėzaus Transfigūraciją, kai Mozė ir Elijas dvasiai pasirodė dešinėje ir kairėje Mokytojo.

3. Tas 1866 m. rugsėjo 1 d. buvo naujos eros gimimas, naujos dienos aušra: „Trečiojo laikotarpio“, kuris prasidėjo žmonijai.

4. Nuo to laiko be perstojo išsipildo daug pranašysčių ir pažadų, kuriuos Dievas davė žmonėms prieš tūkstančius metų. Jos išsipildė jums, vyrai ir moterys, gyvenantys pasaulyje šiuo metu. Kas iš jūsų buvo žemėje, kai buvo ištartos tos pranašystės ir duoti tie pažadai? Tik Aš vienas tai žinau; tačiau svarbiausia yra tai, kad jūs žinotumėte, jog Aš jums tai pažadėjau ir dabar tai išpildau.

5. Ar žinote apie tą „debesį“, ant kurio mane matė pakylantį mano mokiniai, kai pasirodžiau jiems paskutinį kartą? Nes tiesą sakant, parašyta, kad aš sugrįšiu „ant debesies“, ir aš tai įvykdžiau . 1866 m. rugsėjo 1 d. mano Dvasia atėjo ant simbolinio debesies, kad jus paruoštų priimti naują mokymą. Po to, 1884 m., aš pradėjau jums duoti savo mokymą.

6. Aš atėjau ne kaip žmogus, bet dvasiškai, apsiribojęs šviesos spinduliu, kad jis nusileistų ant žmogaus protinių gebėjimų. Tai yra mano valia pasirinktas būdas šiuo

metu kalbėti jums, ir Aš įskaitysiu jums tikėjimą, kurį turite į šį Žodį.

7. Nes ne Mozė veda jus per dykumą į Pažadėtąją žemę, nei Kristus kaip žmogus leidžia jums išgirsti savo Gyvenimo Žodį kaip kelią į išgelbėjimą ir laisvę. Dabar jūsų ausis pasiekia šių būtybių žmogiškasis balsas, ir būtina susidvasinti, kad atrastumėte dieviškąją esmę, kurioje Aš esu. Todėl sakau jums, kad tikėjimas šiuo žodžiu yra vertingas, nes jis perduodamas per netobulas būtybes. (236, 46-50)

8. 1866 metais susikūrė pirmoji spiritualistų bendruomenė, šio darbo pasekėjai. Mokomi mano Dvasios ir Elijo šviesos, tie pirmieji mokiniai pradėjo priimti Žinios spindulius, kuriuos jūs dabar, prieš jų pabaigą, gaunate gausiai. (255, 10)

Pranešimai ir patarimai iš viso pasaulio

9. Elijas, kuris turėjo ateiti pirmasis, kad paruoštų Viešpačiui kelią, pirmą kartą pasirodė 1866 m. per žmogiškąjį protą. Ar nenorėtumėte skirti šiek tiek laiko, kad ištirtumėte ženklus ir įvykius, kurie įvyko visose srityse ir sutapo su to pasirodymo laiku? Vėlgi būtent tie mokslininkai, kurie tyrinėja žvaigždes ir kurie senovėje buvo vadinami magais, liudys, kad dangus davė ženklus, kurie yra dieviški šauksmai. (63, 81)

10. Nemanykite, kad šis Žemės taškas, kur girdite šį Žodį, yra vienintelė vieta, kur Aš pasirodau savo vaikams. Nes tikrai sakau jums, mano apsireiškimas įvairiomis formomis yra pasaulinis.

11. Elijas, kuris pasirodė tarp jūsų kaip mano apreiškimo per žmogiškąjį protą pranašas, atėjo ne tik į šią žemę, kurioje jūs gyvenate. Jis keliavo iš vienos žemės vietos į kitą ir skelbė Naująjį laikotarpį bei pranešė apie Dangaus karalystės artėjimą.

12. Iš visų pusių skambėjo šauksmai, skelbiantys jums mano atėjimą: sukrėsta gamta drebino žemę, mokslas stebėjosi naujais apreiškimais, dvasinis pasaulis* puolė žmones, ir vis dėlto žmonija liko kurčia tiems šauksmams, naujos eros pranašams.

** Šis terminas reiškia aukštesnių anapusinių lygmenų gyventojus, Dievo dvasinio pasaulio šviesos dvasias.*

13. Dieviškosios šviesos potvynis nusileido, kad ištrauktų žmones iš jų tamsos. Tačiau šie žmonės – savanaudžiai ir materialistiški*, toli nuo siekio tobulinti sielą ir morališkai gerinti savo gyvenimą žemėje – tą šviesą naudojo tik tam, kad susikurtų sostus ir šlovę, patogumus ir malonumus kūnui, o kai manė esant būtina – ir ginklus, kad sunaikintų savo artimųjų gyvenimus. Jų akys buvo apakintos mano šviesos intensyvumo, o jų tuštybė tapo jų pražūtimi. Bet Aš jums sakau, kad būtent per šią šviesą jie suras tiesą, atras kelią ir išsigelbės.

** Tai reiškia priešingybę žodžiui „dvasinis“, t. y. tik su materialiu ir fiziniu pasauliu susijusį žmogaus gyvenimą ir mąstymą.*

14. Tie, kurie sugebėjo priimti šią šviesą savo protu ir priėmė ją kaip dievišką žinią, leido savo sąžinei nukreipti savo žingsnius ir tarnauti kaip gairė jų veiklai. Nes jie turėjo nuojautą, kad Viešpats sugrįžo ir kad Jis yra tarp žmonių.

15. Įvairių sektų ir konfesijų atstovai nenorėjo manęs priimti, jų širdis, orumas ir netikras didingumas trukdė jiems mane priimti dvasiškai. Todėl visoje žemėje susiformavo grupės, brolijos ir susivienijimai tų, kurie jaučia Naujųjų laikų buvimą, kurie ieško vienatvės, kad galėtų melstis ir priimti Viešpaties įkvėpimus. (37, 76-81)

16. Yra religinių bendruomenių, kurios stengiasi pasirengti mano sugrįžimui, nežinodamos, kad Aš jau esu išvykstantis.

17. Aš šaukiau visus, ir iš tiesų mano šauksmas bei gandas, kad šiuo metu Aš apsireiškiu žmonėms, pasiekė visus žemės kampelius, kartu su liudijimais ir įrodymais, kurie kalba apie Mane: atgimę nusidėjėliai, atsivertę netikintieji, „mirusieji“, kurie prisikelia, nepagydomai sergantieji, kurie pasveiksta, ir apsėstieji, kurie išlaisvinami iš savo blogio.

18. Bet daugelį radau kurčius, kitus – pasididžiavusius savo žemiškąja šlove, o dar kitus – per daug bailius, kad skelbtų mano apsireiškimą kaip Tiesos Dvasios. Aš priėmiau ir mokiau visus, kurie atėjo pas mane ir pasitikėjo mano meile. (239, 17–19)

19. Iš kitų šalių į šią tautą atvyks žmonių minios, kurios nekantriai klausinės jūsų apie dvasinius įvykius, kuriuose jūs šiuo metu dalyvavote , taip pat apie apreiškimus ir pranašystes, kurias Aš jums daviau.

20. Nes daugelyje pasaulio vietų buvo priimti mano pranešimai, kurie sako, kad mano dieviškasis spindulys nusileido vienoje vietoje Vakaruose, kad kalbėtų šių laikų žmonijai.

21. Kai ateis laikas, jūs pamatysite, kaip jie atvyks iš kitų tautų ir šalių, kad jus surastų. Tada didžiųjų konfesijų žmonės bus nustebinti, kad ne jiems Aš kreipiausi. (276, 45)

22. Kaip mažai pasaulis domisi mano naujuoju apsireiškimu! Kaip mažai yra tų, kurie budi ir laukia manęs, ir kaip daug yra tų, kurie miega!

23. Apie tuos, kurie gyvena laukdami Manęs, galiu jums pasakyti, kad ne visi nujaučia tikrąją mano buvimo formą šiuo metu. Nes, nors kai kurie, paveikti senų tikėjimo sampratų, mano, kad Aš sugrįšiu į pasaulį kaip žmogus, kiti tiki, kad Aš turiu pasirodyti kokia nors kiekvienam žmogaus akiai matoma forma, o tik labai nedaugelis atspėja tiesą ir nujaučia, kad mano atėjimas yra dvasinis.

24. Kol vieni klausia savęs, kokią formą Aš įgysiu, kokią valandą ar kokią dieną Aš pasirodysiu žemėje ir kokioje vietoje Aš pasirodysiu, kiti,

nemąstydami apie konkrečias pasirodymo formas ar laiką, sako: „Meistras jau yra tarp mūsų, jo Šviesa, kuri yra jo Dvasia, apgaubia mus.“

25. Kai ši žinia pasieks visų širdis, vieniems tai bus džiaugsmo akimirka, nes joje jie ras patvirtinimą visoms savo nuojautoms ir tikėjimui. Kiti, priešingai, neigs mano žinios tiesą, nes jie jos neras suderinamos su tuo, ką jie tikėjo, kad įvyks, ir su tuo, kaip tai atsiskleis. (279, 41-44)

Elijaus veikimas kaip Viešpaties kelio paruošėjo

26. Aš leidau Elijui sugrįžti „Trečiajame laikmetyje“*, o Aš, kaip Mokytojas, buvau jį paskelbęs tame „Antrajame laikmetyje“ ir pasakęs: „Iš tiesų, Elijas buvo tarp jūsų, bet jūs jo nepažinote. Aš sugrįšiu į pasaulį, bet iš tiesų sakau jums: prieš mane bus Elijas.“

** žr. 38 skyrių.*

27. Kadangi kiekvienas Mokytojo žodis išsipildo, Elijas „Trečiajame laikmetyje“ atėjo prieš mane, kad pažadintų sielas, kad jos pajustų, jog Šventosios Dvasios valanda atvėrė savo vartus, kad pasakytų kiekvienai sielai, jog ji turi atverti akis, kad ji turi pasiruošti peržengti slenkstį iš Antrojo laikmečio į Trečiąjį. Kad Elijo pasirodym e šiuo „Trečiuoju laikotarpiu“ būtų labiau suvokiamas, Aš leidau jam pasirodyti per teisų vyrą: Roque Rojas.

28. Elijas iš anapus dvasiškai apšvietė šį žmogų, įkvėpė jį, stiprino jį ir vedė jį visais jo keliais nuo pradžios iki pabaigos.

29. Tačiau iš tiesų Aš jums sakau, kad ne jis pasirinko Roque Rojasą iš žmonių. Aš jį išsirinkau, nusiunčiau jo sielą, paruoštą mano gailestingumu. Aš jam daviau kūną, taip pat paruoštą manimi, ir jūs žinote, kad jis buvo nuolankus, kad Tėvas per jo nuolankumą ir dorybę atliko didelius darbus. Jis buvo pranašas, balsas, regėtojas ir vadovas. Visa tai jis paliko tautai kaip šviesų pavyzdį.

30. Jis buvo išjuokiamas ir tyčiojamasi iš jo savo paties tautos, kaip tai nutiko Mozei dykumoje, buvo persekiojamas kaip pranašas Elijas ir turėjo pasitraukti į kalnų viršūnes, kad ten melstųsi už savo tautą ir už ją užtartų.

31. Kaip ir jo Mokytojas, jis buvo išjuokiamas ir pasmerktas kunigų bei raštininkų. Kaip ir jo Mokytojas, tik nedaugelis tikėjo juo, sekė juo ir jį lydėjo. Iš jo rankų sklido gydomoji galia, jis darė stebuklus, kurie vieniems suteikė tikėjimą, o kitiems sukėlė sumaištį. Kai kuriems iš jo lūpų skambėjo pranašiški žodžiai, kurie išsipildė pažodžiui. Jo lūpos teikė paguodos kupinus patarimus sergantiems širdims. 32. Jo protas sugebėjo priimti didžią įkvėpimą ir, kaip ir teisiųjų, apaštalų bei pranašų, galėjo patekti į ekstazę. Jo dvasia galėjo atsiskirti nuo šio pasaulio ir savo kūno, kad įžengtų į dvasinę sritį ir nuolankiai pasiektų Viešpaties

Paslaptingosios iždo duris. Šio pakilimo dėka Elijo dvasia pasirodė pirmiesiems liudytojams, dar prieš atvykstant Mokytojo spinduliui. (345, 57–58)

33. Roque Rojas surinko grupę tikėjimu ir gera valia kupinų vyrų ir moterų, ir ten, jo pirmųjų susirinkimų glėbyje, Elijas apsireiškė per pasiuntinio protą, sakydamas: „Aš esu pranašas Elijas, tas, kuris buvo pašlovintas ant Taboro kalno.“ Jis suteikė savo pirmiesiems mokiniams pirmuosius mokymus, tuo pačiu pranešdamas jiems apie dvasinio atgimimo amžių ir pranašaudamas
jiems, kad netrukus ateis Dieviškojo Mokytojo spindulys, kad pasidalintų su savo tauta.

34. Vieną dieną, kai kuklus susirinkimų namas Roque Rojas buvo pilnas pasekėjų, tikinčių šio vyro žodžiais, Elijas nusileido, kad apšviestų savo pranašo protą, ir, įkvėptas Manęs, patepė septynis iš tų tikinčiųjų, kurie turėjo atstovauti arba simbolizuoti Septynis antspaudus.

35. Vėliau, kai atėjo pažadėtas mano apreiškimo momentas, aš pastebėjau, kad iš tų septynių išrinktųjų tik viena budėjo laukdama tyrojo Sužadėtinio atvykimo , ir ta širdis priklausė Damianai Oviedo, mergelei, kurios protas pirmasis galėjo priimti dieviškojo spindulio šviesą kaip atlygį už jos atkaklumą ir pasiruošimą.

36. Damiana Oviedo atstovavo Šeštąjį antspaudą*. Tai buvo dar vienas įrodymas, kad Šeštojo antspaudo šviesa yra ta, kuri apšviečia šią erą. (1, 6-9)

** Šis terminas, susijęs su Jono Apreiškimu, reiškia priešpaskutinį iš „Septynių antspaudų“, kurie turi būti suprantami kaip 7 epochų simboliai per 3 išganymo istorijos amžius (daugiau apie tai žr. 38 skyrių).*

37. Tik nedaugelis sugebėjo iš tiesų pajusti Dievo siųstojo buvimą. Dar kartą jis buvo balsas, šaukiantis dykumoje, ir vėl parengė žmonių širdis artėjančiam Viešpaties atėjimui. Taip buvo atplėštas Šeštasis antspaudas, atskleidė savo turinį ir išsiliejo kaip teisingumo ir šviesos srautas ant žmonijos. Tokiu būdu išsipildė daugybė pažadų ir pranašysčių.

38. Elijas, kaip ir Jėzus bei Mozė, apšvietė jūsų dvasios akis, kad jūs galėtumėte pamatyti Tėvą. Mozė mokė jus: „Mylėk savo artimą kaip save patį.“ Jėzus jums sakė: „Mylėkite vieni kitus!“ Elijas įsakė jums vis labiau užjausti savo artimus ir tuoj pat pridūrė: „ir jūs pamatysite mano Tėvą visoje jo šlovėje.“ (81, 36–37)

39. Kai tamsybė, apgaubusi žmoniją, išsisklaidys ir sielose taps šviesu, jos pajus naujos eros atėjimą, nes Elijas sugrįžo pas žmones.

40. Tačiau kadangi jie negalėjo jo pamatyti, buvo būtina, kad jo Dvasia pasireikštų per žmogiškąjį protą ir jis pasirodytų regėtojams toje pranašo

Elijo simbolinėje vizijoje: virš debesų savo ugniniame vežime.

41. Elijas atėjo šiuo metu kaip kelio paruošėjas, kad parengtų mano atėjimą. Jis atėjo kaip pranašas, kad paskelbtų jums naują amžių su jo kovomis ir išbandymais, bet taip pat ir su jo apreiškimų išmintimi. Jis atvyksta su savo šviesos vežimu, kad pakviestų jus į jį įlipti, kad pakeltų jus virš debesų ir nuvestų į Dvasinę Tėvynę, kur viešpatauja taika. Pasitikėkite juo kaip Geruoju Ganytoju, sekite jį dvasiškai, kaip „Pirmųjų laikų“ tauta sekė Mozę. Melskitės, kad jis padėtų jums įvykdyti jūsų užduotį, ir jei norite jam sekti, darykite tai. (31, 58-59)

42. Elijas, didžiosios galios dvasia, kurios žmonija nepažino, visada buvo mano kelio paruošėjas. Šiandien jis vėl atėjo, kad paruoštų Pažymėtus*, kurie man tarnavo kaip balso nešėjai, taip pat visus žmones.

** Pažymėtieji (isp. marcados) arba Užantspauduotieji (Apreiškimo knyga, 14 skyrius, 1–5 eilutės) yra Kristaus išrinktieji, kurie iš Jo gavo dieviškosios Trejybės ženklą ant savo kaktų. (Daugiau apie tai žr. 39 skyrių, paskutinę dalį)*

43. Jei ruošiatės ir studijuojate mano mokymą, kad pažintumėte mano valią, Elijas ateis jums į pagalbą ir bus jūsų atrama bei draugas.

44. Elijas yra dieviškas spindulys, kuris apšviečia ir veda visas būtybes bei atveda jas pas Mane. Mylėkite jį ir garbinkite kaip savo pirmtaką ir užtarėją. (53, 42–44)

45. Pranašas Elijas, „Trečiojo laikotarpio“ pranašautojas ir pirmtakas, užtaria savo kaimenę, meldžiasi už tuos, kurie nemoka melstis, ir savo apsiaustu uždengia nusidėjėlio gėdą, tikėdamasis jo atsinaujinimo. Elijas rengia savo gretas, savo armijas kovai su tamsa, kuri atsirado dėl žmonijos nežinojimo, nuodėmės, fanatizmo ir materializmo. (67, 60)

46. Dabar visų, kurie jau yra pasirengę ir pabudę, užduotis yra skelbti pasaulio išlaisvinimą. Prisiminkite, kad Elijas, šiam laikui pažadėtasis, šiuo metu viską ruošia, kad išgelbėtų Žemės tautas, pavergtas materializmo, iš faraono valdžios, kaip kažkada Mozė Egipte padarė su Izraelio giminėmis.

47. Sakykite savo artimiesiems, kad Elijas jau pasirodė per žmogiškąjį protą, kad jo buvimas buvo Dvasioje ir kad jis toliau apšvies visų tautų kelią, kad jos žengtų į priekį.

48. Jūsų Ganytojo užduotis yra sugrąžinti visas būtybes į jų tikrąjį kelią, nesvarbu, ar jis priklauso dvasinei, moralinei, ar materialinei sričiai. Todėl sakau jums, kad bus palaimintos tautos, kurios per Eliją gaus savo Viešpaties šaukimą, nes jos liks suvienytos teisingumo ir meilės įstatymu, kuris, kaip jų supratimo ir brolystės vaisius, atneš joms taiką. Taip suvienytos, jos bus nuvestos į kovos lauką, kur kovos su ištvirkimu, materializmu ir melu.

49. Šioje kovoje šių laikų žmonės patirs naujus stebuklus ir suvoks dvasinę gyvenimo prasmę – tą, kuri kalba apie nemirtingumą ir taiką. Jie nustos žudyti vieni kitus, nes supras, kad tai, ką turi sunaikinti, yra jų nežinojimas, savanaudiškumas ir pražūtingos aistros, iš kurių kilo jų nuosmukiai ir vargai – tiek materialiniai, tiek dvasiniai. (160, 34–36)

50. Elijas yra Dievo spindulys, kurio šviesa jis išsklaidys jūsų tamsą ir išlaisvins jus iš šio laikmečio vergovės, kuri yra nuodėmės vergovė, ir kuris ves jūsų sielą per dykumą, kol ji pasieks „Pažadėtąją žemę“ Dievo glėbyje. (236, 68)

3 skyrius – *Dvasinė Kristaus sugrįžimo saulė*

Viešpaties atėjimas

1. Aš esu tarp žmonių šiuo metu, kai nauji atradimai pakeitė žmonių gyvenimą, ir savo buvimą tarp jūsų darau juntamą su ta pačia nuolankumu, kurį kadaise pažinote manyje.

2. Dievo „Žodis“ vėl netapo žmogumi, Kristus vėl negimė varganoje tvartelyje – ne; nes nebėra būtina, kad kūnas liudytų Dievo galią. Jei žmonės mano, kad šis kūnas čia yra į pasaulį atėjęs Dievas, jie klysta. Dievo buvimas yra dvasinis, visuotinis, begalinis.

3. Jei viskas, ką žmonės pasiekė šiais laikais, būtų teisingumo, leistino ir gero ribose, nebūtų buvę būtina, kad Aš nusileisčiau, kad vėl jums kalbėčiau. Tačiau ne visi darbai, kuriuos man siūlo ši žmonija, yra geri: yra daug nusižengimų, daug neteisybių, daug nukrypimų ir piktadarybių. Todėl buvo būtina, kad mano rūpestinga meilė pažadintų žmogų, kai jis buvo labiausiai pasinėręs į savo darbus, kad primintų jam, kokias pareigas jis pamiršo ir Kam jis yra dėkingas už viską, kas yra ir kas dar bus.

4. Kad taptų girdimas materializuotai žmonijai, kuri negalėjo manęs išgirsti iš dvasios į dvasią, turėjau pasinaudoti jos dvasiniais sugebėjimais ir gebėjimais, kad pasireikščiau per žmogaus protą.

5. Paaiškinimas, kodėl Aš „nusileidžiu“, kad pasidalinčiau su jumis, yra toks: kadangi jūs nesugebėjote pakilti, kad su savo Viešpačiu bendrautumėte iš dvasios į dvasią, turėjau nusileisti vienu laipteliu žemiau, tai yra iš dvasinio, iš dieviškojo, kur jūs dar negalite pasiekti. Tada turėjau pasinaudoti jūsų protu, kuris yra žmogaus smegenyse, ir savo dievišką įkvėpimą perteikti žmogaus žodžiais ir materialiais garsais.

6. Žmogui reikalingos išplėstos žinios, ir būtent Dievas ateina pas

žmogų, kad jam patikėtų išmintį. Jei jums pasirinktos „ “ priemonės mano trumpam pranešimui per šių kalbėtojų protą neatrodo vertos, tai aš jums sakau tiesą, kad per juos perduodama žinia yra labai didelė. Jūs būtumėte norėję, kad mano pranešimas žmonėms būtų pateiktas su pompastika ir ceremonijomis, kurios būtų padariusios įspūdį, tačiau iš tikrųjų, žiūrint iš Dvasios perspektyvos, jos būtų buvusios tuščios, nes jose nebūtų tikros šviesos.

7. Būčiau galėjęs ateiti lydimas žaibų ir audrų, kad mano galybė būtų juntama; tačiau kaip lengva tada žmonėms būtų buvę prisipažinti, kad atėjo Viešpaties buvimas! Argi nemanote, kad tada į jūsų širdis būtų sugrįžęs baimės jausmas ir mintis apie kažką nesuprantamo? Argi nemanote, kad kiekvienas meilės Tėvui jausmas būtų virto tik baime prieš Jo teisingumą? Tačiau turite žinoti, kad Dievas, nors ir yra visagalis, nenugalės jūsų šia galia, nepasinaudos ja, bet kita galia, ir tai yra meilės galia.

8. Tai Dieviškoji Dvasia, kuri šiandien kalba visatai. Būtent Ji atneša šviesą į viską, ko jūs kituose laikais aiškiai nesuvokėte. Ji yra naujos dienos aušra visiems žmonėms, nes Ji išlaisvins jus iš klaidingų baimių, pašalins jūsų abejones, kad išlaisvintų jūsų sielą ir protą.

9. Sakau jums: susipažinę su mano mokymų esme ir mano įstatymų teisingumu, jūs taip pat suvoksite ribas, kurias jums uždėjo jūsų įsivaizdavimai ir kurios trukdė jums peržengti menką tiesos pažinimą.

10. Tai nebebus baimė ar baimė dėl bausmės, kuri jus sulaiko nuo tyrinėjimo, atradimo. Tik tada, kai jūs tikrai norėsite pažinti tai, kas jums nesuprantama, jūsų sąžinė uždraus jums tą kelią; nes jūs turite žinoti, kad žmogui nepriklauso visa tiesa ir kad jis turi suvokti tik tą jos dalį, kuri jam tinka.

11. Tauta: Jei mano atėjimas buvo paskelbtas taip, kad jis įvyks karų, siautėjančių gamtos jėgų, epidemijų ir chaoso apsuptyje, tai įvyko ne todėl, kad Aš jums visa tai atnešiau; tai įvyko todėl, kad mano buvimas būtent tą krizės valandą būtų naudingas žmonijai.

12. Štai dabar išsipildo viskas, kas buvo pasakyta apie mano sugrįžimą. Aš ateinu pas žmones, kai pasaulis kovoja su mirtimi, o žemė mirties agonijoje drebėja ir trūkčioja, kad nutiestų kelią naujai žmonijai. Todėl Dievo šauksmas „Trečiajame laikmetyje“ yra meilės šauksmas – meilės, kuri nešioja savyje teisingumą, brolystę ir taiką bei įkvepia jais.

13. Kristaus žodis kadaise sudygo jo mokiniuose, o jo sėkla užaugo tose tautose, kurios juos sekė. Jo mokymas išplito, o jo prasmė

pasklido po visą pasaulį. Taip pat išplis ir šis šiandieninis mokymas, kurį priims visi tie, kurie sugeba jį pajusti ir suprasti. (296, 17-27, 35)

Visi žvilgsniai bus nukreipti į mane

14. Jėzus savo mokiniams tarė: „Aš tik trumpam pasitrauksiu nuo jūsų – aš sugrįšiu.“ Po to jiems buvo apreikšta, kad jų Mokytojas ateis „ant debesies“, apsuptas angelų, ir siųs šviesos spindulius žemyn į žemę.

15. Štai aš dabar esu „ant debesies“, apsuptas angelų, kurie yra dvasinės būtybės, pasirodžiusios tarp jūsų kaip mano dieviškumo pasiuntiniai ir jūsų geri patarėjai. Šviesos spinduliai yra mano žodis, kuris atneša jums naujus apreiškimus, kuris kiekvieną protą užlieja išmintimi.

16. Palaiminti tie, kurie tikėjo nematydami, nes jie yra tie, kurie jaučia mano buvimą. (142, 50-52)

17. Žmogus savo dvasia atras tiesą, visi pajus mano buvimą; nes Aš jums jau seniai sakiau, kad kiekviena akis mane pamatys, kai ateis laikas.

18. Na, šis laikas, kuriame jūs gyvenate, yra būtent tas, apie kurį pranešė mano Žodis ir praeities laikų pranašai, kai visi žmonės turės mane matyti savo dvasios pojūčiais ir gebėjimais.

19. Jiems nebus būtina matyti Mane ribotame žmogiškame pavidale, kad galėtų pasakyti, jog Mane matė, bet pakaks, kad jų dvasia Mane pajustų ir jų protas Mane suvoktų, kad galėtų visiškai teisingai pasakyti, jog Mane matė.

20. Meilė, tikėjimas ir protas gali matyti begalės toliau, nei jūsų akys. Todėl sakau jums, kad nebūtina, jog Aš apribočiau savo buvimą žmogiškąja išvaizda ar kokia nors simboline figūra, kad jūs mane pamatytumėte.

21. Kiek iš tų, kurie mane matė toje „Antrojoje laikais“ arba keliavo su manimi, net nežinojo, kas aš buvau. O kiek tų, kurie net nežinojo, kad aš gimiau žmogumi, matė mane dvasia, atpažino mane pagal mano šviesą ir džiaugėsi mano buvimu dėl savo tikėjimo.

22. Atverkite visas savo akis ir savo tikėjimu įrodykite, kad esate Šviesos vaikai. Visi jūs galite mane matyti, tačiau tam būtina, kad turėtumėte gerą valią ir tikėjimą. (340, 45-51)

23. Sakau jums: jei ši žmonija dėl savo meilės stokos, nusigręžimo nuo teisingumo ir gėrio dar labiau nusistatys prieš Mane, Aš pasirodysiu jų kelyje visoje savo šlovėje, kaip padariau prieš Saulių, ir leisiu jiems išgirsti savo balsą.

24. Tada pamatysite, kaip daugelis tų, kurie – to nesuvokdami – mane persekiojo, pasikeitę ir apšviesti išeis sekti manimi gėrio, meilės ir teisingumo keliais.

25. Jiems Aš pasakysiu: „Sustokite, keliauninkai, ir gerkite iš šio kristalai skaidraus vandens šaltinio. Atsigaukite po sunkios gyvenimo kelionės, kurią Aš jums uždėjau. Patikėkite Man savo rūpesčius ir leiskite, kad mano žvilgsnis įsiskverbtų giliai į jūsų sielą, nes Aš noriu jus pripildyti malonės ir paguosti.“ (82, 46)

26. Mano meilė privers virpėti jautriausias jūsų širdžių stygas. Bet būtent suderinimas su jūsų sąžine leis jums išgirsti mano dieviškąjį koncertą, ir daugelis iš jūsų mane pamatys Jėzaus dvasine forma.

27. Turiu jums atkreipti dėmesį, kad Jėzaus pavidalas nėra tobuliausias būdas, kuriuo jūs mane pamatysite. Kai praeityje jums sakiau: „Visos akys mane matys“, norėjau pasakyti, kad jūs visi pažinsite tiesą, nors turiu jums pasakyti, kad aš apsiribosiu pagal kiekvienos sielos išsivystymą. Tačiau, kai jūs kilsite tobulumo laiptais, jūs tikrai mane pamatysite visoje mano šlovėje.

28. Dabar nebandykite įsivaizduoti Manęs kokiu nors būdu. Pamąstykite: jei jūsų dvasia, nors ir ribota, yra esmė, yra šviesa – kokią formą tada galėtų turėti jūsų Viešpaties Visuotinė Dvasia, kuri neturi nei pradžios, nei pabaigos? Palikite tai, kas neišmatuojama, mano Dieviškosios Išminties knygos viduje. (314, 69-70)

29. Savo „Antrojo Laiko“ Žodyje Aš jums pranešiau, kad vėl ateisiu pas jus, kad mano dvasinės gausybės nusileis kartu su Manimi. Tačiau žmonija nesuprato ir neteisingai išaiškino mano Žodžio prasmę.

30. Todėl kiekviena religinė bendruomenė laukia Manęs savo viduryje, todėl jie tikisi pamatyti Mane savo mirtingomis akimis; tačiau tie, kurie dabar Manęs taip laukia, yra tie patys, kurie kadaise neigė, kad Jėzus yra Mesijas, ir laikė jį svajotoju.

31. Šiandien Aš sakau jums, mano mokiniams: ateis akimirka, kai jūs pamatysite Mane visoje Mano šlovėje. Tuo metu žemė ir jos gyventojai bus apvalyti, o sielos dorybė ir grožis atkurti. Skausmas išnyks, ir viskas taps palaima, bus begalinė „diena“, be pabaigos jums. Argi nenorite pamatyti šių stebuklų? Argi nenorite, kad jūsų vaikai bendrautų su mano Dvasia ir, laisvi nuo nuodėmės, galėtų sukurti taikos pasaulį? (181, 74, 81)

32. Jeigu žmonija būtų sugebėjusi įsigilinti į Pirmojo ir „Antrojo laikotarpio“ pranašystes, ji nebūtų sutrikusi, matydama, kaip jos išsipildo. Tas pats įvyko „Antrajame laikotarpyje“, kai tarp žmonių gimė Mesijas, taip pat kaip vyksta dabar, kai Aš atėjau Dvasia.

33. Mano mokymo prasmė abiem laikais yra ta pati. Ji jus ruošia, kad

iš šio gyvenimo padarytumėte mylintį, nors ir laikinas namus, kur žmonės laikytųsi ir elgtųsi kaip broliai bei seserys ir rodytų vieni kitiems tikros brolystės šilumą.

34. Taip pat paruoškite sielą po šio gyvenimo įžengti į tuos pasaulius ar buveines, kurias Viešpats yra paruošęs savo vaikams. Mano noras yra, kad, kai ten pateksite, nesijaustumėte svetimi, bet jūsų dvasingumas ir vidinis pažinimas leistų jums viską, ką sutiksite, matyti taip, tarsi ten jau būtumėte buvę anksčiau. Tai bus labai tiesa, jei jau čia per maldą esate susiję su dvasiniu pasauliu. (82, 9-10)

35. Aš esu keliautojas, kuris beldžiasi į jūsų širdžių duris. Aš beldžiu, o jūs nežinote, kas tai yra; jūs atidarote ir nepažįstate Manęs. Aš esu kaip keliautojas, kuris atvyksta į kaimą ir neturi nė vieno, kuris jį pažintų, kaip svetimšalis, kuris įžengia į svetimą šalį ir kurio kalba nėra suprantam . Taip Aš jaučiuosi tarp jūsų. Kada pajusite mano buvimą? O žmonės, kada mane atpažinsite, kaip savo laiku Juozapas buvo atpažintas savo brolių Egipte? (90, 1)

4 skyrius – *Mokymas per dieviškus apreiškimus*

Apreiškimų šaltinis

1. Jums kalba „Žodis“, kuris visada buvo Dieve, tas pats, kuris buvo Kristuje ir kurį jūs šiandien pažįstate per Šventąją Dvasią; nes „Žodis“ yra Žodis, yra Įstatymas, yra Žinia, yra Apreiškimas, yra Išmintis. Jei jūs girdėjote „Žodį“ per Kristaus žodžius ir dabar jį priimate per Šventosios Dvasios įkvėpimą – tikrai, sakau jums, tai yra Dievo balsas, kurį jūs girdėjote. Nes yra tik vienas Dievas, tik vienas Žodis ir tik viena Šventoji Dvasia. (13, 19)

2. Ar žinote, koks yra to Šviesos, glūdintį žodžiuose, ištartuose per balso nešėjų lūpas, šaltinis? Jos šaltinis yra Gėryje, dieviškojoje meilėje, Visuotinėje Šviesoje, sklindančioje iš Dievo. Tai yra spindulys arba kibirkštis tos Visatos Šviesos, kuri jums duoda gyvenimą – tai dalis begalinės jėgos, kuri viską judina ir per kurią viskas virpa, pulsuoja ir be perstojo skrieja savo takais. Tai yra tai, ką jūs vadinate dievišku spindesiu, tai yra Dieviškojo Dvasios šviesa, kuri apšviečia ir gaivina sielas. (329, 42)

3. Šiuo metu jums kalba Tas, kuris visada ateidavo jūsų išgelbėti: Kristus, dieviškasis pažadas, tapęs žmogumi Jėzuje „Antrajame Laike“, Dieviškasis Žodis, tapęs žmogaus žodžiu; meilės, šviesos, išminties Dvasia, sutelkta į spindulį, kuris per Dvasią paliečia žmogaus sielą ir protą, kad jį mokytų perteikti mano mintis. (90, 33)

4. Aš esu Kristus, kurį šiame pasaulyje persekiojo, šmeižė ir

padarė kaltinamuoju. Po visko, ką jūs man padarėte „Antrajame Laike“ Jėzuje, Aš ateinu pas jus, kad dar kartą įrodytų jums, jog Aš jums atleidau ir myliu jus.

5. Nuogą mane pririšote prie kryžiaus, ir taip pat aš sugrįžtu pas jus; nes aš neslepiu nuo jūsų akių savo Dvasios ir tiesos už veidmainystės ar melo skraistės. Tačiau kad galėtumėte mane atpažinti, pirmiausia turite išvalyti savo širdis. (29, 27–28)

6. Šiandien sakau jums: čia yra Mokytojas – tas, kurį žmonės vadino Rabi iš Galilėjos. Aš duodu jums amžinai galiojantį mokymą, meilės mokymą. Pokylis, į kurį šiandien jus kviečiu, yra dvasinis, taip pat ir duona bei vy . Bet šiandien, kaip ir anksčiau, ir kaip visada, Aš esu Kelias, Tiesa ir Gyvenimas. (68, 33)

Apreiškimo vietos ir apreiškimų gavėjai

7. Prisiminkite, kad Aš esu Tėvo „Žodis“; kad dieviškoji esmė, kurią jūs gaunate šiame Žodyje, yra šviesa iš šios Kūrėjo Dvasios; kad Aš kiekviename iš jūsų palikau dalį savo Dvasios.

8. Tačiau, kai matote skurdą, kuris supa šią manęs klausančią minią, ir kuklumą patalpos, kurioje susirinkote, tyliai manęs klausiate: „Mokytojau, kodėl Tu šiuo metu savo pasirodymui nepasirinkai vienos iš tų didžiųjų šventyklų ar katedrų, kur Tau būtų buvę galima surengti turtingus aukojimus ir iškilmingas ceremonijas, kurios būtų vertos Tavęs?“

9. Aš atsakau tiems širdims, kurios taip galvoja apie savo Mokytoją: ne žmonės mane atvedė į šį skurdą. Aš pats pasirinkau savo apreiškimui kuklų būstą jūsų miesto vargingame priemiestyje, kad jums paaiškinčiau, jog aš iš jūsų nesiekiu materialių duoklių ar išorinių aukojimų, bet atvirkščiai: Aš sugrįžau būtent tam, kad dar kartą pamokslautų nuolankumą, kad jūs jame rastumėte dvasingumą. (36, 24-25)

10. Kai kurie netiki mano buvimu, nes prieštarauja šių susirinkimų vietų skurdumui ir kuklumui bei tų, per kuriuos Aš pasireiškiu, nepastebimumui. Tačiau jei tokie abejojantys studijuotų Kristaus gyvenimą, jie suprastų, kad Jis niekada neieškojo pompastikos, pagarbos ar turtų.

11. Šios vietos gali būti tokios skurdžios ir menkos kaip tvartas ir šiaudai, ant kurių Aš tada gimiau. (226, 38-39)

12. Nemanykite, kad Aš šią tautą savo naujam apsireiškimui išsirinkau tik paskutinę akimirką. Viskas buvo numatyta nuo amžinybės. Ši žemė, ši rasė, jūsų sielos buvo paruoštos Mano, taip pat kaip ir mano buvimo laikas buvo iš anksto nustatytas mano valia.

13. Aš nusprendžiau pradėti savo apreiškimus tarp mažiausiųjų, tarp tų, kurie išlaikė tyrą protą ir sielą. Po to leidau visiems ateiti pas Mane, nes prie Mano stalo nėra nei skirtumų, nei pirmenybės. Mano šiai

tautai atsiųstas Žodis buvo paprastas ir kuklus savo forma, jums prieinamas, tačiau jo prasmė, kupina aiškumo, buvo gili jūsų dvasiai, nes Aš, nors ir esu visų žinių šaltinis, visada išreiškiuosi ir skelbiuosi paprastai ir aiškiai. Aš niekam nesu paslaptis ; paslaptis ir mįslė yra jūsų nežinojimo vaikai. (87, 11-12)

14. Pirmieji, kurie manęs klausėsi, elgėsi su mano darbu kaip su medžiu, nupjaudami pirmuosius šakelių, kad juos persodintų į įvairias vietas. Vieni gerai aiškino mano mokymus, kiti nuklydo nuo kelio.

15. Grupės, susirinkusios skurdžių susirinkimų salių šešėlyje, buvo mažos. Tačiau kai jų padaugėjo ir žmonių minios išsiplėtė, Aš paraginau juos susivienyti, kad visi pripažintų save vieno Mokytojo mokiniais ir mokytų vienodai; kad sėkla būtų sėjama ne pagal „darbininkų“* nuožiūrą, bet pagal dieviškąją valią.

** Nuoroda į Jėzaus palyginimą apie „darbininkus vynuogyne“.*

16. Prieš Naujosios Sandoros Dvasinę Skrynią žmonių minios prisiekė atsidavimą, paklusnumą ir gerą valią; tačiau kai su didžiule jėga užgriuvo uraganai ir tornadai, o medžio šakos plakė, kai kurie susilpnėjo, o kiti liko nepalaužiamai tvirti ir mokė naujuosius „darbininkus“ dirbti „laukus“.

17. Kai kurie, supratę šio Apreiškimo didybę, ketino gilintis į mano paslaptis labiau, nei yra mano valia, siekdami įgyti žinių ir galios, kurios juos padarytų pranašesnius už kitus; tačiau labai greitai jie susidūrė su mano teisingumu.

18. Kiti, nesugebėję atrasti šio darbo didybės jo tyrumo ir paprastumo, perėmė sektų ir bažnyčių apeigas, simbolius ir ceremonijas, manydami, kad taip suteiks mano apreiškimams iškilmingumo. (234, 27–30)

19. Nuo tada, kai šis apreiškimas pradėjo atsiskleisti, jūsų dvasia buvo apšviesta mano mokymu, nors pasirodė ir netikinčiųjų – tiek tarp tų, kurie lavino protą, tiek tarp neišsilavinusių ir nežinojusių.

20. Kiek daug argumentų, siekiančių paneigti šį apreiškimą! Kiek daug bandymų sunaikinti šį Žodį! Tačiau niekas nesustabdė mano Žinios sklaidos – priešingai: kuo labiau buvo kovojama su šiuo kūriniu, tuo labiau užsidegė žmonių tikėjimas, ir kuo daugiau laiko praėjo, tuo didesnis tapo tų, per kuriuos perduodu savo Žodį, skaičius.

21. Ko iš to galima pasimokyti? Kad žmogaus galia niekada nesugebės sutrukdyti dieviškajai galiai įgyvendinti savo sprendimus.

22. Kai žmonės susirinkdavo šių susirinkimų vietose, jie tai darydavo visada be baimės prieš pasaulį, visada pasitikėdami mano buvimu ir mano apsauga, o Aš jiems įrodžiau, kad jų tikėjimas buvo pagrįstas tiesa. (329, 28-30, 37)

23. Šioje bendruomenėje susiformavo nauja apaštalų gretos, sudarytos iš paprastų ir nuolankių

širdžių, tačiau kupinų meilės ir tikėjimo, kad galėtų sekti manimi. Žinoma, tarp jų netrūko naujojo Tomo, kuris turėjo pamatyti, kad patikėtų mano buvimu, – naujojo Petro, kuris, nors ir tikėjo manimi, iš baimės prieš žmones mane išsižadės, ir naujojo Judo Iskarijoto, kuris mane išduos, parduodamas mano žodį ir tiesą už pinigus ir pagyrimus.

24. Minios, sudarančios šią tautą, nuolat daugėjo ir išsiskirstė po miestus, kraštus ir kaimus; ir iš šios tautos iškilo tiesos ir teisumo apaštalai, pasiaukojantys darbininkai, kupini uolumo savo Viešpaties mokyme, ir širdies tyrumo pranašai, kalbėję tiesą. (213, 72-73)

25. Savo naujajame apreiškime Aš viską pakeičiau: vietas ir skelbimo priemones, kad pašalintų nežinojimą, klaidas ir klaidingą aiškinimą, kurį buvo suteikta mano ankstesniems apreiškimams. Kaip saulė teka rytuose, o vidurdienį jūs matote ją aukščiausiame taške, kad vėliau galėtumėte stebėti, kaip ji leidžiasi vakaruose, taip ir mano Dvasios šviesa laikui bėgant keliavo iš rytų į vakarus, kad jūs neapribotumėte mano šlovės ir galios tam tikromis vietomis, žmonėmis ar rasėmis. (110, 9)

26. Man pakanka, kad mane išgirstų tik nedaugelis, nes jie rytoj perduos apie tai liudijimą savo artimiesiems. Žinau, kad jei būčiau pakvietęs visus žmones, dauguma nebūtų atėjusi, nes juos užima pasaulio reikalai. Jie mane neigtų ir trukdytų geros valios žmonėms ateiti manęs klausytis.

27. Čia, šių nereikšmingų vietų, kuriose Aš save atskleidžiu, nuošalėje, Aš leidžiu savo sėklai sudygti. Aš suvieniju paprastas širdis į bendruomenes, ir kai jos atsiduria toli nuo materialistinio gyvenimo triukšmo, Aš kalbu joms apie meilę, Amžinybę, Dvasią, tikras žmogiškas ir dvasines vertybes, taip paskatindamas jas žiūrėti į gyvenimą per Dvasią, o ne per jusles.

28. Šias vaikiškas širdis Aš vadinu mokiniais, ir jie, kurie niekada nieko neturėjo, kurie niekada nebuvo pastebėti savo artimųjų, buvo pripildyti pasitenkinimo dėl to, kad Aš juos pašaukiau, ir prisikėlė naujam gyvenimui. Jie pakilo su įsitikinimu ir pakiliu jausmu, kad gali būti naudingi savo artimiesiems, nes Viešpats įdėjo į juos savo apreiškimus ir parodė jiems meilės kelią.

29. Kai kurie gali juos neigti ir iš jų juoktis, nes jie vadina save Jėzaus mokiniais, bet tikrai, sakau jums, net jei jiems bus atimta ši malonė, jie ir toliau bus mano mokiniai. (191, 33-36)

30. Pasaulis laukia, kad mano balsas jį pašauktų; žmonių širdis, nors ir mirusios tikėjimui, tikisi, kad Kristaus balsas priartės prie jų ir pasakys: „Kelkis ir eik“.

31. „Mirusieji“, „aklieji“, ligoniai ir atstumtieji sudaro labai didelę tautą. Aš ateisiu pas juos, nes tie, kurie kenčia dvasiškai ar fiziškai, yra labiausiai imlūs mano buvimui.

Pasaulio didieji – tie, kurie turi galią, turtus ir žemišką šlovę, nemano, kad jiems reikia Manęs, ir Manęs nelaukia: ką gi Kristus galėtų jiems duoti, juk jie sako, kad jau viską turi? Gal kokių nors dvasinių gėrybių ar vietą amžinybėje? Jiems tai nerūpi!

32. Štai kodėl Aš ieškojau šių vargšų ir kūnu bei siela sergančiųjų minios, kad jiems skelbčiau savo mokymą; nes jie troško Manęs, jie ieškojo Manęs. Taigi buvo visiškai natūralu, kad jie pajuto mano buvimą, kai atėjo laikas vėl parodyti save žmonijai. (291, 32–34)

Dieviškųjų apreiškimų perdavimas

33. Kas abejoja šiuo apreiškimu per žmogiškąjį protą, elgiasi taip, tarsi neigtų savo pranašumą prieš kitas būtybes – tarsi neigtų savo pačios dvasią ir nenorėtų suvokti to dvasinio ir protinio lygio, kurį pasiekė per begalę išbandymų, kančių ir kovų.

34. Neigti, kad Aš apsireiškiu per jūsų protą ar dvasią, reiškia neigti save patį ir pastatyti save į žemesnių būtybių vietą.

35. Kas nežino, kad žmogus yra Dievo vaikas? Kas nežino, kad jis nešioja savyje sielą? Kodėl tada netikėti, kad tarp Tėvo ir jo vaikų turi būti vienas ar keli būdai tarpusavyje susikalbėti?

36. Kadangi Aš esu Intelektas, kreipiuosi į jus per jūsų protą; kadangi Aš esu Dvasia, kreipiuosi į jūsų dvasią. Tačiau kaip tie, kurie neigia mano apreiškimą, gali suvokti ir priimti šią tiesą, jei jie niekada nenorėjo manęs laikyti Dvasia ir jos atpažinti? Savo širdyse jie išsiugdė daug klaidingų pažiūrų, pavyzdžiui, manyti, kad Aš esu dieviška būtybė žmogaus pavidalu, kurią reikia vaizduoti simboliais ir paveikslais, kad per juos būtų galima susisiekti su Manimi.

37. Per šimtmečius žmonės, kurie Manęs ieškojo tokiu būdu, priprato prie savo paveikslų ir skulptūrų tylumo, prieš kuriuos jie meldžiasi ir atlieka apeigas, ir jų širdyse galiausiai susiformavo nuomonė, kad niekas nėra vertas matyti, girdėti ar jausti Dievą. Sakydami, kad Aš esu begalinai per daug aukštas, kad priartėčiau prie žmonių, jie tiki, jog taip man rodo pagarbų garbinimą. Tačiau jie klysta; nes kas teigia, kad Aš esu per didis, kad užsiimčiau tokiais mažais tvariniais kaip žmogus, tas yra neišmanėlis, kuris neigia gražiausią dalyką, kurį mano Dvasia jums apreiškė: nuolankumą.

38. Jei tikite Kristumi, jei tvirtinate esą krikščionys, neturite puoselėti tokių absurdiškų įsivaizdavimų, kaip manyti, kad nesate verti to, jog jūsų Viešpats prie jūsų priartėtų. Ar pamiršote, kad būtent jūsų krikščioniškas tikėjimas grindžiamas tuo dieviškosios meilės įrodymu, kai Dievo „Žodis“ tapo žmogumi? Koks dar labiau apčiuopiamas ir žmogiškesnis priartėjimas galėjo labiau atitikti nuodėmingų ir kūniškų žmonių, turinčių aptemusias sielas ir silpną protą, suvokimą, nei tas,

kuriuo Aš leidau jiems išgirsti savo dieviškąjį balsą, tapusį žmogaus žodžiu?

39. Tai buvo didžiausias meilės, nuolankumo ir užuojautos žmonėms įrodymas, kurį Aš užantspaudavau krauju, kad jums visada liktų akivaizdu, jog niekas nėra manęs nevertas, nes būtent dėl tų, kurie labiausiai buvo pasiklydę purve, tamsoje ir ydose, Aš leidau savo Žodžiui tapti žmogumi ir praliejau savo kraujo gyvybės syvą.

40. Kodėl tada būtent tie, kurie visa tai tiki, dabar neigia mano buvimą ir apreiškimą? Kodėl jie bando tvirtinti, kad tai neįmanoma, nes Dievas yra begalinis, o žmogus pernelyg menkas, pernelyg nereikšmingas ir nevertas? Iš tiesų, sakau jums, kas neigia mano apreiškimą šiuo metu, tas neigia ir mano buvimą pasaulyje toje „Antrojoje laikais“ bei neigia ir mano meilę bei nuolankumą.

41. Jums, nusidėjėliams, yra visiškai natūralu, kad savo nuodėmėje jaučiatės toli nuo Manęs. Aš, priešingai, jaučiu, kad kuo daugiau nuodėmių darote ir kuo labiau teršiate savo sielą, tuo labiau būtina, kad Aš atsigręžčiau į jus, kad duotų jums šviesą, ištiesčiau ranką, kad jus išgydyčiau ir išgelbėčiau.

42. Aš žinojau, kad, jei vėl apsireikšiu savo vaikams, daugelis manęs neigs, todėl jau tada paskelbiau savo sugrįžimą; tačiau tuo pačiu metu paaiškinau, kad mano buvimas tada bus dvasinis. Bet jei tuo abejojate, įsitikinkite remdamiesi tų keturių mokinių liudijimu, kurie užrašė mano žodžius Evangelijose.

43. Čia Aš esu Dvasia ir iš šviesaus „debesies“ siunčiu jums savo Žodį bei įkūniju jį per šiuos tarpininkus – kaip parengiamąjį mokymą tam Apreiškimui, kurį jūs visi turite pasiekti: Dvasios ir Dvasios bendravimui. (331, 1-10, 13)

44. Dieviškosios mintys per mano ekstazėje esančius balso nešėjus buvo perteiktos žodžiais, kurie, sujungti į sakinius, sudarė ir įtvirtino dvasinį mokymą, 64 skyrius 4, kuris yra pilnas apreiškimų ir tobulų pamokymų.

45. Tai yra pažadėtasis Guodėjas, tai yra tas paskelbtasis Tiesos Dvasia, kuri jus visko išmokys. Pasirengimas jau prasideda, ateina laikai, kai jums reikės to, kuris, turėdamas stiprybę savo Dvasioje, ves jus savo širdies kilnumu ir paprastumu, išmintimi ir gailestingumu. (54, 51-52)

46. Mano mokymas ateina pas jus, kad atneštų šviesą jūsų protui. Tačiau nenustebkite dėl to, kaip Aš atėjau pas jus šiuo metu; nesijaudinkite dėl to, bet ir neleiskite, kad tai taptų rutina.

47. Kai mano Dieviškoji Šviesa pasiekia to žmogaus, kuris man tarnauja kaip balso nešėjas, protą, ji susikondensuoja į virpesius, kurie paverčiami išminties ir meilės žodžiais. Kiek dangaus laiptų turi nusileisti mano Dvasia, kad pasiektų jus šia forma! Taip pat turėjau jums atsiųsti savo „Dvasinį pasaulį“, kad

jis pateiktų jums išsamų mano mokymų paaiškinimą. (168, 48)

48. Aš pasireiškiu per žmogaus protą, nes smegenys yra Kūrėjo tobulai sukurtas „aparatas“, kad jame atsiskleistų intelektas, kuris yra sielos šviesa.

49. Šis „aparatas“ yra modelis, kurio jūs niekada negalėsite atkartoti visais savo mokslais. Jūs naudosite jo formą ir sandarą kaip pavyzdį savo kūrinams; bet jūs niekada nepasieksite to tobulumo, kurį turi jūsų Tėvo kūriniai. Kodėl tada abejojate, kad Aš galiu naudoti tai, ką sukūriau? (262, 40-41)

50. Visais laikais mano, kaip Mokytojo, meilė buvo atidžiai nukreipta į mokymą, kurio žmonėms reikėjo, ir Aš visada ateidavau pas juos, kad kalbėčiau jiems pagal jų dvasinį brandumą ir intelektualinį išsivystymą.

51. Aš atėjau pas jus, nes mačiau, kad žmogaus žodis ir mokymai, kuriuos jūs sukūrėte, nepatenkina jūsų sielos deginančio troškulio – troškulio šviesos, tiesos, amžinybės ir meilės. Todėl Aš apsigyvenau pas jus ir naudojuosi nuolankiais, nežinojančiais ir neišsilavinusiais žmonėmis, ir verčiu juos pasinerti į „ “ proto ir sielos ekstazę, kad iš jų lūpų plūstų „Trečiojo laikotarpio“ žinia.

52. Kad būtų verti priimti ir perduoti mano dieviškąsias mintis, jie turėjo kovoti su materializacija ir pasaulio pagundomis. Tokiu būdu slopindami savo asmenybę ir pažabodami savo tuštybę, jie pasiekė visišką savo esybės atsidavimą per trumpus laikotarpius, kuriais jie atidavė savo proto organą dieviškajai įkvėpčiai ir taip leido, kad iš jų lūpų išeitų žodis, kupinas išminties, švelnumo, teisingumo, balzamo ir taikos.

53. Visada bus tokių, kurie negalės suvokti, kaip gi balsų nešėjai gali išreikšti tiek daug žinių žodžiais ir išlieti tiek daug gyvenimo esmės į klausytojų minios dvasią, be to, kad mano Dvasia nusileistų į šiuos protus, o juos apšviestų tik mano Šviesos spindulys. Dėl to Aš jums sakau, kad net Karališkoji žvaigždė – kaip jūs vadinate Saulę – neturi poreikio ateiti į Žemę, kad ją apšviestų, nes šviesa, kurią ji siunčia į jūsų planetą iš tolo, pakanka, kad ją apgaubtų šviesa, šiluma ir gyvybė.

54. Taip pat Tėvo Dvasia, kaip begalinės spinduliuotės Saulė, viską apšviečia ir gaivina šviesa, kurią Jis siunčia ant visų būtybių – tiek dvasinių, tiek materialių.

55. Taigi supraskite, kad ten, kur yra mano šviesa, ten yra ir mano Dvasia. (91, 12-16)

56. Mano Dvasios šviesos kibirkštis, dieviškojo Žodžio atspindys – tai, kas nusileidžia ant balso nešėjo Dvasios, per kurią Aš darau savo žinią jums girdimą. Kuris žmogiškasis balso nešėjas galėtų priimti visą „Žodžio“ galią? Nė vienas. Ir tikrai, sakau jums, jūs dar nežinote, kas yra „Žodis“.

57. „Žodis“ yra gyvenimas, yra meilė, yra Dievo Žodis, tačiau iš viso to balso nešėjas gali priimti tik vieną

atomą. Bet čia, tame šviesos spindulyje, toje esmėje jūs galėsite atrasti Begalybę, Absoliutą, Amžinybę.

58. Norėdamas kalbėti apie save, Aš galiu tai daryti tiek per didelius darbus, tiek per mažus ir ribotus pasireiškimus. Aš esu visur, viskas kalba apie Mane, didelis ir mažas dalykas yra vienodai tobulas. Žmogus turi tik mokėti stebėti, mąstyti ir studijuoti. (284, 2-3)

59. Mano „Žodis“ vėl netapo žmogumi. Šiuo metu Aš esu „ant debesies“, simbolizuojančio Anapus, iš kurio sklinda mano spindulys, apšviečiantis balso nešėjo protą.

60. Man patiko pasireikšti per žmogų, ir mano sprendimas yra tobulas. Aš pažįstu žmogų, nes Aš jį sukūriau. Aš laikau jį vertingu, nes jis yra mano vaikas, nes jis kilo iš manęs. Aš galiu juo pasinaudoti, nes tam aš jį sukūriau, ir aš galiu per jį atskleisti savo šlovę, nes aš jį sukūriau, kad jame save pašlovinčiau.

61. Žmogus! Jis yra mano atvaizdas, nes jis yra protas, gyvenimas, sąmonė, valia, nes jis turi kažką iš visų mano savybių, o jo dvasia priklauso amžinybei.

62. Dažnai jūs esate menkesni, nei manėte, o kartais esate didesni, nei galite įsivaizduoti. (217, 15-18)

63. Jei šiek tiek pamąstysite ir studijuosite Raštus, suprasite, kad visi pranašai išreiškė vieną dvasinį turinį, kurį savo žodžiais perdavė žmonėms. Jie davė žmonėms pamokymus, apreiškimus ir žinias be materialistinio kulto klaidų, kurį tuo metu praktikuodavo tauta. Jie mokė laikytis Dievo įstatymo ir Žodžio, ir padėjo žmonėms susisiekti su savo Dangiškuoju Tėvu.

64. Tauta, ar nematote didelio panašumo tarp tų pranašų ir šių žodžių nešėjų, per kuriuos Aš šiuo metu kalbu jums? Taip pat ir ant pastarųjų lūpų Aš dedu savo Įstatymo esmę, per jų žodžius jus pasiekia mano įkvėpimas, ir iš jų spinduliuoja mokymas, kuris klausytojus ragina ieškoti savo Viešpaties pačiu tyriausiu būdu. Jie kalba be baimės, kad tarp daugybės jų klausytojų yra ir šnipų ar fanatikų. Jie atsidavę vykdo savo užduotį tarnaudami savo Tėvui, kad per juos Jis kalbėtų žmonijai ir suteiktų jai šiuos mokymus, kurie žmonėms atvers naujus šviesos kelius.

65. Tauta, tarp tų pranašų ir šių balso nešėjų yra ne tik didelis panašumas, bet ir visiškas ryšys. Tie pranašai juos paskelbė, o tai, ką jie seniai pranašavo, dabar patiria šie tarnai. (162, 9-11)

66. Ne visi mano žodžio nešėjai buvo pajėgūs ir norėjo pasiruošti man tarnauti, ir dažnai man teko siųsti savo šviesą ant nešvarių proto organų, kurie buvo užsiėmę beverčiais, jei ne nuodėmingais dalykais. Savo nusižengimais jie iššaukė mano teisingumą, nes jų protas buvo netekęs bet kokios įkvėpimo, o lūpos – bet kokio iškalbumo, kad išreikštų dieviškąją žinią.

67. Tokiais atvejais klausytojų minia užsidengė ausis nuo tų menkų žodžių, tačiau atvėrė savo sielą, kad joje pajustų mano buvimą ir priimtų mano esmę. Žmonės maitinosi esme, kurią jiems tuo metu siuntė mano gailestingumas; tačiau balso nešėjas sutrukdė žiniai, kuri neišėjo iš jo lūpų, ir taip privertė susirinkusiuosius bendrauti su savo Mokytoju iš dvasios į dvasią , nors jie dar nebuvo pasirengę priimti mano įkvėpimo tokia forma. (294, 49)

Apreiškimo forma

68. Mokytojo pamokymas visada prasideda vienodai, nes jame glūdi ta pati meilė. Jis prasideda meile ir baigiasi gailestingumu – dviem žodžiais, kuriuose glūdi visa mano mokymas. Būtent šie aukšti jausmai suteikia sielai jėgų pasiekti Šviesos ir Tiesos sferas. (159, 26)

69. Jūs galėtumėte pasakyti, kad išorinė kalbos forma, kuria Aš kalbėjau „Antrajame Laike“, ir ta, kurią Aš naudoju dabar, skiriasi, ir iš dalies jūs būtumėte teisūs. Juk Jėzus tuomet kalbėjo jums tų tautų, tarp kurių gyveno, išraiškos būdais ir posakiais, kaip ir Aš tai darau šiandien, atsižvelgdamas į tų, kurie klausosi mano žodžio, dvasios pobūdį. Tačiau dvasinis turinys, kurį perteikia tas žodis, duotas tuomet ir šiandien, yra tas pats, yra vienas, yra nekintamas. Vis dėlto tai liko nepastebėta daugelio, kurių širdys yra sukietėjusios, o protas uždaras. (247, 56)

70. O netikintieji! Ateikite ir dažnai klausykitės Manęs, mano Žodis nugalės jūsų abejones. Jei jums atrodo, kad mano Žodžio išraiška nėra tokia pati, kokia buvo anksčiau, tai sakau jums, kad neturėtumėte laikytis formos, išorės, bet turėtumėte ieškoti prasmės, kuri yra ta pati.

71. Esmė, prasmė visada yra tik viena, nes Dieviškumas yra amžinas ir nekintamas; tačiau forma, kuria apreiškimas pasiekia jus, arba per kurią Aš jums atskleidžiu dar vieną tiesos dalį, visada pasirodo suderinta su jūsų suvokimo gebėjimais arba pasiekta raida. (262, 45)

Anapusinių būtybių buvimas Kristaus pamokymuose

72. Iš tiesų, sakau jums, akimirkomis, kai mano Žodis persmelkia žmogaus protą, čia, mano apreiškimo metu, yra tūkstančiai ir tūkstančiai beformių būtybių, klausančių mano Žodžio; jų skaičius visada didesnis už tų, kurie prisijungia materialioje plotmėje. Kaip ir jūs, jos lėtai kyla iš tamsos, kad įžengtų į Šviesos karalystę. (213, 16)

73. Šį mano Žodį jūs girdite žemėje per žmogiškąjį protą, o aukštesniuose gyvenimo lygmenyse nei jūsų jį girdi ir tų lygmenų gyventojai, kitos sielos; taip pat jį girdi ir kitų, dar aukštesnių gyvenimo lygmenų dvasinės būtybės, kurios ten gyvena. Nes šis „koncertas“, kurį Tėvas „Trečiajame

laikmetyje“ atlieka su Šviesos dvasiomis, yra visuotinis.

74. Aš sakiau: mano spindulys yra visuotinis, mano žodis ir mano (jame esanti) dvasinė esmė taip pat yra visuotiniai, ir net aukščiausiame lygyje, kurį pasiekė dvasios, jos mane girdi. Šiuo metu jūs mane girdite per šį apreiškimą pačiu netobuliausiu būdu, kuris yra žmogiškasis.

75. Todėl dabar Aš ruošiu jus aukštesniems apreiškimams, kad, kai įžengsite į dvasinį pasaulį ir visiškai paliksite šią žemę, galėtumėte susivienyti su nauju gyvenimo lygiu, kad išgirstumėte „koncertą“, kurį Tėvas atlieka kartu su jūsų dvasia.

76. Šiandien jūs dar esate materijoje, atgaivinkite savo širdį ir dvasią šiuo žodžiu, o tos būtybės, kurios priklausė jums žemėje, kurias jūs vis dar vadinate tėvu, vyru, žmona, broliu, vaiku, giminaičiu ar draugu, yra kitose gyvenimo pakopose ir girdi tą patį žodį; tačiau jiems jo prasmė, esmė yra kitokia, net jei jie mėgaujasi tuo pačiu džiaugsmu, tuo pačiu atgaivinimu, tuo pačiu padrąsinimu ir ta pačia duona. (345, 81-82)

77. Aš siunčiu į kiekvieną pasaulį savo Šviesos spindulį. Jums šią Šviesą leidau pasiekti žmogiškųjų žodžių pavidalu, taip pat kaip ji pasiekia kitas buveines per įkvėpimą.

78. To dieviškojo spindulio šviesoje visos dvasios susivienys, iš jo padarydamos dangaus kopėčias, vedančias į tą pačią vietą – į Dvasinę Karalystę, kuri yra pažadėta jums visiems, kurie esate dvasinės mano dieviškumo dalelės. (303, 13-14)

Apreiškimų laikinumas

79. Mano Karalystė nusileidžia ant kenčiančios žmonijos, o mano Žodis skamba per šio laikmečio išrinktuosius, kad tie, kurie mane girdi, taptų paguoda savo artimiesiems.

80. Visais laikais turėjau tarpininkus tarp žmonių ir mano dieviškumo; tai buvo širdyje romūs ir nuolankūs, kuriais aš pasinaudojau. Dabar ruošiu naujus savo mokymų pasiuntinius, kad ši Gerąja Naujiena tarp žmonių taptų prabudimu į dvasinį gyvenimą.

81. Kiek daug tų, kurie yra pajėgūs įvykdyti kilnią dvasinę misiją, vis dar miega, išsibarstę po pasaulį! Jie pabus ir įrodys savo dvasinį tobulėjimą, kai savo jausmų kilnumu taps naudingais savo artimiesiems. Jie bus nuolankūs ir niekada nesigirs savo pranašumu. (230, 61-63)

82. Mano darbas turi pasiekti žmoniją nepakeistas, kad ji iškeltų į kelionę vykdyti mano Įstatymą, apkabindama savo išganymo kryžių.

83. Aš tai pažadėjau žmonėms, visai žmonijai, ir Aš tai įvykdysiu, nes mano Žodis yra Karaliaus Žodis; per savo mokinius Aš jiems atsiųsiu savo Žodžio auksinį kviečių derlių, ir jis tarnaus žmonėms pasiruošimui, kad jie netrukus galėtų džiaugtis bendravimu iš dvasios į dvasią. Nes po 1950 metų Aš nei čia, nei kur

nors kitur daugiau nepasireikšiu per balso nešėjo protą. (291, 43-44)

5 skyrius – *Naujojo Dievo apreiškimo priežastis*

Dievo išganymo valia

1. Jei pasaulyje nebūtų nežinojimo, jei nebūtų pralietos kraujo, jei nebūtų skausmo ir vargo, nebūtų priežasties, kad mano Dvasia materializuotųsi, tapdama jūsų pojūčiams suvokiama. Bet jums Aš reikalingas. Aš žinau, kad tik mano meilė gali jus išgelbėti šiais laikais, ir todėl Aš atėjau.

2. Jei Aš jūsų nemylėčiau – ką reikštų jūsų pražūtis ir ką reikštų jūsų skausmas? Tačiau Aš esu jūsų Tėvas – Tėvas, kuris savo viduje jaučia vaiko skausmą, nes kiekvienas vaikas yra maža jo dalis. Todėl kiekviename savo žodyje ir kiekvienoje įkvėpimo akimirkoje Aš duodu jums tiesos šviesą, kuri Dvasiai reiškia gyvenimą. (178, 79–80)

3. Čia Aš esu tarp jūsų ir beldžiuosi į jūsų širdis. Argi manote, kad mano ramybė yra tobula, kai matau jus įstrigusius nuolatinėse priešiškose kovose? Todėl Aš atėjau kaip Didysis Kovotojas, kad kovotų su tamsa ir blogiu, ir kartu su Manimi atėjo ir gėrio dvasios, dvasinis pasaulis, kad užbaigtų mano darbą. Kiek laiko truks ši kova? Kol visi mano vaikai bus išgelbėti. Bet Aš neatnešiau skausmo, Aš noriu jus pakeisti tik meile. (268, 31)

4. Mano Žodis žmonėms vėl bus nepatogus, kaip ir praeityje, tačiau Aš jiems pasakysiu tiesą. Niekam nepadarydamas gėdos, Aš vadinau veidmainį veidmainiu, svetimautoją svetimautoju, o piktadarys – piktadariu. Tiesa buvo iškraipyta, ir buvo būtina, kad ji vėl spindėtų, kaip dabar, kai tiesa buvo paslėpta, ir todėl ji vėl turi iškilti į šviesą žmonių akyse. (142, 31)

5. Ne vieną kartą, bet keletą kartų ir įvairiais būdais Aš paskelbiau ir pažadėjau savo mokiniams savo sugrįžimą. Aš jums paskelbiau ženklus, kurie praneš apie mano atėjimą – ženklus gamtoje, įvykius žmonijoje, pasaulinius karus, nuodėmę, pasiekusią savo viršūnę. Kad pasaulis nepasiduotų klaidai ir vėl manęs nelauktų kaip žmogaus, aš jam pranešiau, kad Kristus ateis „ant debesies“, tai yra Dvasioje.

6. Tas pažadas išsipildė. Štai Mokytojas Dvasioje ir kalba pasauliui. Štai Taikos ir Šviesos Karalystės Viešpats, kuris stato neišmatuojamo dydžio arką, kurioje žmonės gali rasti prieglobstį ir išsigelbėti, kaip „Pirmuoju Laiku“, kai Nojus statė arką, kad išgelbėtų žmonijos sėklą. (122, 52–53)

7. Būdas, kuriuo Aš apsireiškiau šiais laikais, skiriasi nuo „Antrųjų laikų“, tačiau mano tikslas yra tas pats: išgelbėti žmoniją, ištraukti ją iš to viesulo, su kuriuo ji susidūrė savo kelyje ir kurio negalėjo išvengti.

8. Pagunda pasireiškė visa savo jėga, ir žmogus, tarsi mažas vaikas, nukrito ir patyrė didelius kentėjimus. Jis ištuština savo kančios taurę ir giliai sumišęs šaukiasi Manęs, o Tėvas buvo su juo.

9. Taure dar liko raugo, tačiau Aš padėsiu jums ištverti tą skausmą, kuris yra jūsų nepaklusnumo pasekmė. Laimingi jūs, kurie Manęs klausote, nes jūs būsite stiprūs! Bet kas nutiks kitiems, kai juos ištiks tas didelis skausmas? Ar jų sielos sugrius dėl tikėjimo stokos? Izraelio* malda turi jiems suteikti atramos. (337, 38)

** Šis pavadinimas reiškia naują Dievo tautą, „Dvasinį Izraelį", o ne Izraelio valstybės gyventojus ar visą žydų tautą (daugiau informacijos žr. 39 skyriuje)*

10. Aš ieškau jūsų su begaline meile. Aš įdėjau į jūsų sielą tiek daug malonės ir tiek daug dovanų, kad nesu pasirengęs prarasti nė vieno iš savo vaikų. Jūs esate mano Dvasios dalis, esate dalis mano esybės – ar gali būti piktas Tas, kuris jūsų ieško su tokiu uolumu ir tokia meile?

11. Kiekvieną kartą, kai Aš nusileidžiu, kad duoti jums savo Žodį, tarp minios randu „paskutinius"; tai tie, kurie savo širdyse labiausiai manęs klausia. Tačiau Aš esu jiems palankus ir visada atsakau į jų klausimus.

12. Šiandien paskutiniai atėję klausia Manęs, koks yra mano sugrįžimo tikslas, o Aš atsakau, kad jo prasmė yra suteikti žmogui galimybę pačiam sugrįžti prie savo pirminio tyrumo. (287, 19-20)

Klaidų ir išorinių kulto formų pašalinimas

13. „Trečiasis laikotarpis" žmonijai prasidėjo visiškai. Praėjo maždaug 2000 metų, nuo tada, kai Aš jums daviau savo Žodį; tačiau tas mokymas, nepaisant praėjusio laiko, dar nebuvo pripažintas visos žmonijos, nes Aš nesu mylimas visų savo vaikų. Vis dėlto visi rodo Man pagarbą, visi ieško vienintelės Dieviškosios Dvasios, kuri yra mano. Tačiau Aš nematau vienybės tarp žmonių, nematau tarp jų to paties tikėjimo, to paties pakilimo ir pažinimo, todėl Aš ateinu kaip Šventoji Dvasia, kad juos suvienyčiau savyje, kad juos tobulinčiau savo tiesos mokymu, savo nekintamu žodžiu, savo meilės ir teisingumo įstatymu. (316, 4)

14. Proto aptemimas, tikėjimo trūkumas, tiesos nežinojimas yra tamsa sielai, ir todėl šiandien žmonija yra nuklydusi. Kaip padaugėjo tų žmonių, kurie gyvena nežinodami ir nenorėdami žinoti, kur eina!

15. Aš žinojau, kad žmonėms ateis toks laikas, pilnas skausmo, sumaišties, netikrumo ir nepasitikėjimo. Aš pažadėjau išgelbėti jus iš šios tamsos, ir štai Aš esu: Aš esu Tiesos Dvasia. Kodėl vėl norite, kad Aš būčiau žmogus? Ar neprisimenate, kad Aš miriau kaip žmogus ir sakiau jums, kad lauksiu jūsų savo karalystėje? Taip Aš

padėjau jums suprasti, kad siela yra amžina, nemirtinga. (99, 7-8)

16. Mano Žodis šiuo metu jums primena praeitį, atskleidžia paslaptis ir skelbia ateitį. Jis ištaisys viską, ką žmonės iškreipė ir paneigė; nes Aš, kaip Tiesos Saugotojas, ateinu su savo uolumo ir teisingumo kardu, kad nugriaučiau viską, kas neteisinga, kad sutriuškintų veidmainystę ir melą, kad vėl išvaryčiau prekiautojus iš Tiesos šventyklos.

17. Supraskite, kad jums nereikia ieškoti tiesos knygose, patarimuose ar žmonių įsakymuose, norint pasiekti savo sielos išgelbėjimą.

18. Jūs visi turite būti išgelbėti, Aš nerandu nė vieno, kuris jau stovėtų ant tvirto pagrindo. Jūs esate nelaimės ištikti žmonės audringos nakties viduryje, kai kiekvienas kovoja už savo gyvybę, nemąstydamas apie savo artimą, nes jo gyvybei gresia pavojus.

19. Tačiau tikrai sakau jums: Aš esu jūsų vienintelis Gelbėtojas, kuris dar kartą ateina ieškoti tų, kurie nuklydo, nes nukrypo nuo laivybos kelio, kuris yra Įstatymas. Aš apšviečiu jūsų kelią, kad pasiektumėte krantą, tą palaimintą žemę, kuri jūsų laukia, nes savo glėbyje ji saugo begalinius lobius dvasiai. (252, 37-40)

20. Kaip kadaise buvo klaidingai aiškinami dieviški nurodymai, taip ir šiais laikais buvo iškraipytas mano mokymas; todėl tapo būtina, kad Mokytojas vėl atvyktų jums padėti išsilaisvinti iš savo klaidų, nes patys iš savo klaidų išsilaisvinti sugeba tik labai nedaugelis.

21. Tiesa, jau tada Aš jums pažadėjau, kad sugrįšiu; tačiau turiu jums pasakyti ir tai, kad Aš tai padariau, nes žinojau, kad ateis laikas, kai žmonija, įsitikinusi, kad eina mano mokymų keliu, bus labai toli nuo jų; ir tai yra tas laikas, kuriam Aš paskelbiau savo sugrįžimą. (264, 35-36)

22. „Antrajame laikmetyje“ Kristus – tas pats, kuris šiuo metu kalba jums – tapo žmogumi ir gyveno žemėje. Tačiau dabar Jis yra su jumis Dvasia ir taip išpildo pažadą, kurį davė žmonijai: pažadą sugrįžti naujoje epochoje, kad atneštų jums didžiausią paguodą ir tiesos šviesą, tuo pačiu paaiškindamas ir išaiškindamas viską, kas buvo apreikšta žmonėms. (91, 33)

23. Žmonija yra pasimetusi, tačiau Aš atėjau, kad vestų ją Šventosios Dvasios šviesa ir kad ji suprastų mano Žodžio prasmę.

24. Laikui bėgant tie raštai, kuriuos paliko mano mokiniai, buvo pakeisti žmonių, ir todėl tarp konfesijų yra nesutarimų. Tačiau Aš paaiškinsiu visus savo mokymus, kad suvienyčiau žmoniją vienoje šviesoje ir vienoje valioje. (361, 28-29)

25. Šiandien pasauliui prasideda naujas etapas, kuriame žmogus sieks didesnės minties laisvės, kuriame jis kovos, kad suskaidytų vergijos grandines, kurias jo dvasia tempė su savimi. Tai laikas, kai jūs matysite, kaip tautos, trokšdamos dvasinio maisto ir tikrosios šviesos,

peržengs fanatizmo ribas, ir Aš jums sakau, kad nė vienas, kuris bent akimirką patirs laimę jaustis laisvu mąstyti, tyrinėti ir veikti, niekada daugiau savanoriškai negrįš į savo kalėjimą. Nes dabar jo akys pamatė šviesą, o jo dvasia buvo sužavėta Dieviškųjų apreiškimų. (287, 51)

26. Aš žinojau, kad žmonės iš kartos į kartą vis labiau mistifikuos mano mokymą, keis mano įstatymą ir iškraipys tiesą. Aš žinojau, kad žmonės pamirš mano pažadą sugrįžti ir kad jie nebesilaikys broliais, o žudys vieni kitus žiauriausiais, bailiausiais ir nežmoniškiausiais ginklais.

27. Tačiau dabar atėjo laikas ir pažadėtoji diena, ir štai Aš esu čia. Nesmerkite būdo, kurį pasirinkau, kad pasirodyčiau jums; nes ne pasaulis turi mane teisti, bet Aš esu tas, kuris teisia žmoniją, nes dabar yra jos teismo laikas.

28. Aš kuriu karalystę žmonių širdyse – ne žemišką karalystę, kaip daugelis tikisi, bet dvasinę – kurios galia kyla iš meilės ir teisingumo, o ne iš pasaulio jėgų.

29. Matau, kad kai kurie stebisi, girdėdami mane taip kalbant; tačiau klausiu jūsų: kodėl visada norite įsivaizduoti mane apsirengusį šilku, auksu ir brangakmeniais? Kodėl visada norite, kad mano karalystė būtų iš šio pasaulio, nors aš jums atskleidžiau priešingą dalyką? (279, 61–64)

30. Aš jums jau pranašavau, kad kova bus įnirtinga, nes kiekvienas laiko savo religiją tobula, o jos praktikos būdą – nepriekaištingu. Tačiau Aš jums sakau, kad jei taip būtų, Aš neturėčiau priežasties ateiti šiuo metu ir kalbėti jums.

31. Aš per įkvėpimą duodu jums giliai dvasinį mokymą, nes matau, kad jūsų kulto formose viešpatauja pagonybė ir kad fanatizmo bloga sėkla jus užnuodijo nežinojimu ir neapykantos jausmais.

32. Mano Šviesos kardas yra mano dešinėje, Aš esu Karžygys ir Karalius, kuris sunaikina viską, kas prieštarauja, visą esamą blogį ir viską, kas neteisinga. Kai mano kova bus baigta ir širdys išmoks susivienyti, kad melstųsi ir gyventų, jūsų dvasios žvilgsnis mane atras begalinėje šviesoje ir amžinoje taikoje. „Tai yra mano karalystė“, – pasakysiu jums, – „ir aš esu jūsų karalius, nes tam aš esu čia, ir tam aš jus sukūriau: kad valdytumėte.“ (279, 72–74)

Paaiškinimas apie tikrąjį gyvenimą

33. Visi žmonės žino, kad Aš esu visų sutvertųjų Tėvas ir kad būtybių likimas yra manyje. Vis dėlto iš jų nesulaukiau nei dėmesio, nei pagarbos. Jie taip pat kuria, taip pat yra valdovai ir tiki turintys galią savo artimųjų likimui – kam gi tada prieš mane nusilenkti?

34. Tokiu būdu žmogus išbandė mano kantrybę ir iššaukė mano teisingumą. Aš jam daviau laiko rasti tiesą, bet jis nieko iš manęs nenorėjo priimti. Aš atėjau kaip Tėvas ir nebuvau mylimas; po to

atėjau kaip Mokytojas ir nebuvau suprastas; tačiau kadangi būtina išgelbėti žmoniją, dabar aš ateinu kaip Teisėjas. Aš žinau, kad žmogus sukils prieš mano teisingumą, nes jis nesupras manęs ir kaip Teisėjo ir sakys, kad Dievas keršijo.

35. Norėjau, kad visi suprastų, jog Dievas negali puoselėti keršto jausmų, nes Jo meilė yra tobula. Taip pat Jis negali siųsti skausmo; tai jūs patys jį pritraukiate savo nuodėmėmis. Mano dieviškasis teisingumas stovi virš jūsų kančių ir net jūsų mirties. Skausmas, kliūtys, nesėkmės yra išbandymai, kuriuos žmogus nuolat užkrauna sau , o jo sėjos vaisiai yra tai, ką jis pamažu nuima. Man pakanka kiekvienoje iš šių gyvenimo krizių leisti savo šviesai pasiekti jūsų dvasią, kad ji pasiektų išgelbėjimą. (90, 5-7)

36. Tai Tiesos Dvasia, kuri nusileidžia, kad atskleistų paslaptis ir atskleistų jums būtiną žinią, kad galėtumėte džiaugtis tikruoju gyvenimu. Jis yra dieviškasis paguodos šaltinis, kuris liejasi ant jūsų kančių, kad liudytų jums, jog dieviškasis teismas nėra nei bausmė, nei kerštas, bet meilės teismas, skirtas atvesti jus į šviesą, ramybę ir palaimą. (107, 24)

37. Žinokite, kad tas, kuris supranta ir suvokia tai, kas skirta tiems, kurie pakyla aukštyn, nebegali atitraukti savo dvasios nuo tos šviesos, kuri jam buvo apreikšta. Nesvarbu, ar jis įžengs į nežinomus pasaulius, ar vėl ir vėl sugrįš į Žemę: tai, ką jis kartą priėmė kaip dievišką šviesos kibirkštį, vis iš naujo kils iš jo esybės tyriausios dalies kaip nuojauta, kaip dieviška įkvėpimo akimirka. Kartais tai atgis kaip saldus pabudimas arba kaip dangiškas giesmė, kuri užplūs širdį džiaugsmu, kaip ilgesys sugrįžti į Dvasinę Tėvynę. Būtent tai mano Mokymas reiškia sieloms, sugrįžtančioms į šį gyvenimą. Iš pirmo žvilgsnio Dvasia pamiršta savo praeitį, bet iš tiesų ji nepraranda žinių apie mano Mokymą.

38. Tiems, kurie abejoja, ar tai Dieviškasis Žodis, kuris šiuo metu ir šia forma jiems kalba, sakau, kad jei jie nenori man suteikti to vardo, jei nenori priskirti šio žodžio Dieviškajam Mokytojui, jie turi įsisąmoninti šio mokymo prasmę, išnagrinėti kiekvieną jo mintį; ir jei, apmąstydami tai, ką išgirdo, jie prieis prie išvados, kad tai yra šviesa ir tiesa žmonijai, jie turi tai naudoti kaip gairę savo žingsniams žemėje ir taip pakeisti savo gyvenimą.

39. Aš žinau, kad perduodu jums tikrą išmintį; tai, kuo žmonės tiki, nė trupučio nekeičia mano tiesos. Tačiau būtina, kad žmogus būtų tikras dėl to, kuo tiki, ką žino ir ką myli. Tik dėl to Aš kartais savo apreiškimuose nusileidžiu iki žmonijos lygio, kad pasiektų, jog ji mane atpažintų. (143, 54-56)

40. Žmonių įsivaizdavimas apie Mane yra labai ribotas, jų pažinimas apie dvasinį pasaulį labai menkas, jų tikėjimas labai silpnas.

41. Religijos snaudžia šimtmečius trunkančiame miegoje, nepadarydamos nė žingsnio į priekį,

o kai pabunda, jos yra aktyvios tik savo viduje ir nedrįsta ištrūkti iš rato, kurį susikūrė savo tradicijomis.

42. Būtent menkai vertinamieji, vargšai, paprastieji ir neišsilavinusieji, trokšdami šviesos, tyros dvasinės aplinkos, tiesos ir pažangos, paliks tą ratą. Būtent jie skambins varpais ir skelbs pabudimą, kai pajus, kad atėjo mano naujų apreiškimų laikas dvasinio atgimimo amžiuje.

43. Žmonės nori atrasti dvasinio gyvenimo paslaptį – tą egzistenciją, į kurią jie neišvengiamai turi įžengti ir kurią būtent dėl to jiems įdomu pažinti.

44. Žmonės klausia, maldauja, prašo šviesos iš gailestingumo, nes jaučia būtinybę pasiruošti; tačiau atsakant į viską jiems sakoma, kad dvasinis gyvenimas yra paslaptis ir kad noras pakelti jį dengiantį šydą yra įžūlumas ir šventvagystė.

45. Iš tiesų, sakau jums, tie, kurie trokšta tiesos ir šviesos, pasaulyje nerastų šaltinio, kurio vanduo numalšintų jų troškulį. Būsiu Aš, kuris iš dangaus siųsiu tą išminties vandenį, kurio trokšta sielos. Aš išliesiu savo tiesos šaltinį ant kiekvienos dvasios ir kiekvieno proto, kad „paslaptys“ būtų sunaikintos. Nes Aš jums dar kartą sakau, kad ne Aš apgaubiu save paslaptimis žmonių akivaizdoje, bet jūs patys jas kuriate.

46. Žinoma, jūsų Tėve visada bus kažkas, ko jūs niekada nesuprasite, jei atsižvelgsite į tai, kad Dievas yra begalinis, o jūs esate tik dalelės. Bet tai, kad jūs neturėtumėte žinoti, kas esate amžinybėje, kad turėtumėte būti neperprantama paslaptis sau patiems ir kad turėtumėte laukti, kol įžengsite į dvasinį gyvenimą, kad tai sužinotumėte – to Aš nenustatau.

47. Tiesa, kad praeityje su jumis nebuvo kalbama tokiu būdu ir nebuvo išreikštas plataus masto raginimas veržtis į dvasinių pažinimų šviesą; tačiau taip buvo tik todėl, kad praeityje žmonija nejuto tokio skubaus poreikio žinoti, kokį jaučia šiandien, ir dar nebuvo dvasiškai bei protiniu požiūriu pajėgi suprasti. Nors ji visada ieškojo ir bandė, tai vyko labiau iš smalsumo nei iš tikro troškimo šviesos.

48. Kad žmonės rastų kelią, vedantį juos į tą Šviesą, ir kad jie būtų pajėgūs priimti tą Gyvenimo ir Išminties Šaltinio vandenį, jie pirmiausia turi atsisakyti bet kokio išorinio kulto ir iš savo širdžių pašalinti bet kokį fanatizmą. Kai jie savo širdyse pradės jausti gyvojo ir visagalo Dievo buvimą, iš savo esybės gelmių jie pajus kylantį naują, nežinomą pamaldumą , kupiną jausmų ir nuoširdumo, pakylėjimo ir širdingumo, kuris bus tikroji malda, apreikšta Dvasios.

49. Tai bus jo kilimo į Šviesą pradžia, pirmasis žingsnis kelyje į dvasingumą. Jei Dvasia gali žmogui apreikšti tikrąją maldą, ji taip pat galės jam apreikšti visas jo turimas galias, taip pat būdą, kaip jas išskleisti ir nukreipti meilės keliu. (315, 66 75)

50. Mano apreiškime galite rasti tuos pačius mokymus kaip ir „Antrajame laikmetyje“; tačiau šioje eroje Aš jums per savo Šventosios Dvasios šviesą apreiškiau neišmatuojamą, ir bendraudamas iš Dvasios į Dvasią Aš ir toliau jums apreiškiau naujus ir labai didelius mokymus. Visą Šeštojo antspaudo turinį Aš jums atskleisiu šioje apreiškimo epochoje, kuri jus paruoš laikui, kai Aš atplėšiu Septintąjį antspaudą. Taip jūs vis labiau pažinsite „neišmatuojamą“; taip jūs atrasite, kad Dvasinis pasaulis yra visų sielų tėvynė, begalinis ir nuostabus Tėvo namas, kuris jūsų laukia aukštoje Anapusyje, kur gausite atlygį už darbus, kuriuos su meile ir gailestingumu atlikote savo artimiesiems. (316, 16)

Žmogaus vystymasis, dvasingumas ir išganymas

51. Aš duodu jums savo mokymą ne tik kaip moralinę giją jūsų materialiai prigimčiai; veikiau su juo jūs galite pakilti į didesnes savo sielos tobulumo aukštumas.

52. Aš nesukuriu tarp jūsų naujos religijos, šis mokymas neneigia esamų religijų, jei jos yra pagrįstos mano tiesa. Tai yra dieviškosios meilės žinia visiems, raginimas visoms visuomeninėms institucijoms. Kas supranta Dieviškąjį ketinimą ir vykdo mano įsakymus, tas jausis vedamas į savo sielos pažangą ir aukštesnį tobulėjimą.

53. Kol žmogus nesupras dvasinio pakilimo, kurio jam reikia savo gyvenime, taika pasaulyje dar ilgai nebus realybė. O kas vykdo mano meilės įstatymą, tas nebijos nei mirties, nei teismo, kuris laukia jo sielos. (23, 12–13)

54. Šiais apreiškimais noriu jums atnešti ne tik pasaulio taiką ir palengvinti jūsų kančias, malšinant fizinius skausmus. Šiuo pranešimu duodu jums didžiuosius mokymus, kurie kalba jums apie jūsų sielos tobulėjimą. Nes jeigu Aš būčiau norėjęs jums atnešti tik pasaulio gėrybes – tikrai, sakau jums, tam būtų pakakę pavesti mokslininkams, kuriuos apšviečiu intuicija ir kuriems atskleidžiau gamtos paslaptis, kad jie iš jos paimtų gydomąjį balzamą, kuris išgydytų jus nuo jūsų fizinių kančių.

55. Mano darbas nori jums parodyti platesnius horizontus, už jūsų planetos ribų, su tuo begaliniu pasaulių skaičiumi, kuris jus supa – horizontus, kurie neturi pabaigos, kurie jums rodo kelią į amžinybę, kuri jums priklauso. (311, 13-14)

56. Mano dvasinis mokymas turi įvairių tikslų ar uždavinių: vienas iš jų – paguosti sielą jos tremtyje ir jai paaiškinti, kad Dievas, kuris ją sukūrė, amžinai laukia jos savo taikos karalystėje. Kitas – leisti jai žinoti, kiek daug dovanų ir sugebėjimų ji gali turėti, kad pasiektų savo išgelbėjimą ir pakilimą arba tobulėjimą.

57. Šis Žodis neša dvasinio pakilimo žinią, kuri atveria žmonėms akis, kad

jie pamatytų tikrovę iš arti, kurią jie mano randantys tik tame, ką mato, ką liečia arba įrodydami savo žmogiškuoju mokslu, nesuvokdami, kad taip jie vadina „realybe“ tai, kas yra laikina, o tai, kas amžina, kur egzistuoja tikroji realybė, jie nepaiso ir neigia.
58. Tegul ši žinia keliauja iš tautos į tautą, iš namų į namus ir palieka savo šviesos, paguodos ir taikos sėklą, kad žmonės sustotų kelioms akimirkoms ir suteiktų savo dvasiai poilsio, kuris yra būtinas, kad ji apmąstytų ir prisimintų, jog kiekviena akimirka gali būti jo sugrįžimo į Dvasinį pasaulį akimirka ir kad nuo jo darbų ir sėjos pasaulyje priklauso vaisius, kurį jis nuims atvykęs į Dvasinį gyvenimą. (322, 44-46).

6 skyrius – *Trečiasis Testamentas ir didžioji Gyvenimo knyga*

Dievo meilės, tiesos ir išminties knyga

1. Mano Žodžio knyga yra dieviškosios ir tikrosios meilės knyga; joje rasite nekintamą tiesą. Pasinaudokite ja, ir rasite išmintį, kuri padės jums tobulėti ir pasiekti amžiną ramybę. Tas, kuris iškraipo ar keičia jos prasmę, pražus, o tas, kuris praleidžia ar prideda bent vieną žodį, kuris neatitinka mano tobulos mokymo, sunkiai pažeidžia mano įstatymą.
2. Išsaugokite šį Žodį jo pirminėje grynumoje, nes tai gražiausias palikimas, kurį Aš paliksiu žmonėms. Užrašykite mano mokymą ir paskelbkite jį savo artimiesiems; ištikimai jį saugokite, nes jūs esate atsakingi už šį palikimą.
3. Rytoj žmogus jose atras mano apreiškimo esmę, kuri savo mokymų šviesa nuves jį tiesos keliu.
4. Šie raštai bus perduodami iš tėvų vaikams kaip gyvojo vandens šaltinis, kurio srovė tekės neišsenkama ir eis iš širdies į širdį. Studijuokite Didžiojoje Gyvenimo Knygoje, Dvasinio tobulėjimo knygoje, kuri jums paaiškins dieviškus apreiškimus, kuriuos gavote per amžius.
5. Argi Aš jums nepažadėjau, kad kiekvienas pažinimas bus atkurtas savo pirminėje tiesoje? Nes tai yra laikas, kuris jums buvo paskelbtas.
6. Iš tiesų sakau jums: kas apmąsto mano knygos mokymus ir gilinasi į juos su tikru troškimu padidinti savo žinias, tas laimės šviesą savo sielai ir pajus mane arčiau savęs.
7. Senovės ir šių dienų mitai žlugs; viskas, kas vidutiniška ir klaidinga, sugrius; nes ateis laikas, kai jūs nebegalėsite maitintis netobulumais, ir tada siela išsirengs ieškoti tiesos, kad ji taptų vieninteliu jos maistu.
8. Šiuose mokymuose žmonija atras mano apreiškimų esmę, kurios iki šiol nesuprato dėl dvasinio tobulumo stokos. Nuo seniausių

laikų Aš ją jums patikėjau per savo pasiuntinius, žinianešius ir „vertėjus“, tačiau ji jums tarnavo tik tam, kad iš jos kurtumėte mitus ir tradicijas. Apsvarstykite ir studijuokite šį mokymą su pagarba ir meile, jei norite išvengti šimtmečių sumaišties ir kančių. Tačiau turėkite omenyje, kad jūs neįvykdysite savo užduoties, jei pasitenkinsite vien knygos turėjimu; ne, ji turi jus pažadinti ir mokyti, jei norite būti tikri mano mokiniai. Mokykite pavyzdžiu, meile ir pasiaukojimu, kuriuos Aš jums parodžiau. (20, 1–8)

9. Mano mokymo knyga susideda iš mokymų, kuriuos Aš jums šiuo metu diktavau pasitelkdamas žmogiškąjį protą. Šia knyga, kurią žmonija galiausiai pripažins kaip Trečiąjį Testamentą, turite ginti mano dieviškąjį reikalą.

10. Žmonija žino tik „Pirmojo laikotarpio“ įstatymą ir tai, kas parašyta Pirmajame ir Antrajame Testamente; tačiau Trečiasis dabar suvienys ir ištaisys tai, ką žmonės iškraipė dėl pasirengimo ir supratimo stokos. Žmonija turės studijuoti mano žinią, kad, įsiskverbdama į kiekvieno žodžio esmę, atrastų vienintelį idealą, vienintelę tiesą, tą pačią šviesą, kuri ją ves į dvasingumą. (348, 26)

11. Aš jums atskleidžiu tai, ko mokslininkas negali jūsų išmokyti, nes to nežino. Jis miegojo savo žemiškame didingume ir nepasiekė Manęs trokšdamas mano išminties.

12. Uždarėsi dvasininkų širdys, kurie įvairiose sektose ir religinėse bendruomenėse turėtų mokyti dvasinio žinojimo, kuris yra didybė ir turtas dvasiai.

13. Aš mačiau, kad įstatymas ir mokymai, kuriuos Aš palikau žmonijai praeityje, buvo paslėpti ir pakeisti ritualais, išoriniais kultais ir tradicijomis.

14. Tačiau jūs, kurie giliai suvokiate, kad šio Žodžio esmė yra tokia pati, kokią Izraelis gavo ant Sinajaus kalno ir kokią žmonių minios „Antrajame laikmetyje“ išgirdo iš Jėzaus lūpų, turėtumėte savo Dievo garbinimu ir savo darbais mokyti, kad negalima pamiršti Dieviškojo Įstatymo dėl kvailų tradicijų, kurios nėra naudingos sielai, laikymosi. (93, 10–13)

15. Aš jums priminiau savo pasiuntinių vardus, per kuriuos gavote žinias, įsakymus, pranašystes ir mokymus.

16. Tokiu būdu Aš sujungiau visų praeities mokymų turinį į vieną mokymą.

17. Spiritualizmas yra palikimas, kuriame Trys Testamentai sujungiami į vieną dvasinę knygą. (265, 62-64)

18. Šis mokymas, vadinamas dvasiniu, nes jis atskleidžia dvasinį pasaulį, yra žmogui nubrėžtas kelias, kuriuo jis pažins savo Kūrėją, Jam tarnaus ir Jį mylės. Tai knyga, kuri moko žmones mylėti savo Tėvą savo artimuose. Spiritualizmas yra įstatymas, kuris įsako gėrį, tyrumą, tobulumą.

19. Pareiga laikytis šio įstatymo galioja visiems; tačiau jis niekam

nepriverčia jo vykdyti, nes kiekviena dvasia turi laisvą valią, kad jos kova ir visi jos poelgiai būtų įskaityti kaip jos pačios nuopelnai, kai ji bus teisiama.

20. Taigi suvokite, kad šis mokymas yra dieviškosios meilės liepsna, kuri apšvietė ir suteikė šilumą visiems mano vaikams, nuo pirmojo iki paskutiniojo. (236, 20-22)

Dvasinio mokymo ir Jėzaus mokymo santykis

21. Dvasinis mokymas nėra teorija, tai praktinis mokymas tiek žmogaus gyvenimui, tiek sielos gyvenimui. Nėra kito, išsamesnio ir tobulesnio mokymo už jį. Jis lydi jus dar prieš jums atvykstant į žemę, seka jus per visą jūsų dienos darbą šiame pasaulyje ir susilieja su jūsų siela, kai ji grįžta į savo ankstesnę buveinę.

22. Ne aš pašalinsiu iš jūsų pamaldų liturgiją ir tradicijas – tai padarys žmogaus dvasia, kuri, susidūrusi su būtinybe gauti daugiau šviesos, apšviečiančios jos vystymosi kelią, savaime pakils virš savo senų įsivaizdavimų. Netrukus žmogus supras, kad vienintelis dalykas, kurį jis gali paaukoti Dievui, yra meilės praktika, nes meilė reiškia gėrį, gailestingumą, išmintį ir teisingumą.

23. Spiritualizmas neištrina nė vieno iš žodžių, kuriuos kadaise skelbė Kristus. Jei taip nebūtų, jis negalėtų vadintis šiuo vardu, nes prieštarautų tiesai. Kaip šis žodis galėtų prieštarauti tam, juk jį ištaria tas pats Mokytojas. Jei tikrai įsigilintumėte į šio mokymo prasmę, pamatytumėte, kad mano šiandienos žodis yra visko, ką aš kadaise sakiau, paaiškinimas ar išaiškinimas. Todėl šiandienos ir ateities žmonija gali suprasti daugiau nei praeities kartos ir dėl to taip pat vykdyti įstatymą grynesniu, aukštesniu ir tikresniu būdu.

24. Jei atidžiai stebėsite savo artimus, kaip jie praktikuoja religiją, pamatysite, kad tai, kas anksčiau buvo jų garbinimo objektas, dabar jie žiūri be vidinio susidomėjimo. To priežastis yra ta, kad siela pati pabunda ir trokšta to, kas ją tikrai gali pamaitinti. Todėl Aš jums sakau, kad šios žmonijos išorinis kulto praktikos būdas yra pasmerktas išnykti. (283, 27-30)

25. Šioje kuklioje ir paprastoje, bet Dieviškosios Šviesos pripildytoje knygoje žmonės ras atsakymus į visus savo abejones, atras praeityje tik iš dalies atskleistų mokymų papildymus ir ras aiškų bei paprastą būdą išaiškinti viską, kas senuosiuose tekstuose paslėpta simboliuose.

26. Kas, gavęs šią dvasinę žinią, įsitikins jos turinio teisingumu ir imsis kovoti su savo troškimu gauti jutiminį suvokimą, su savo stabmeldyste ir fanatizmu, valyti savo protą ir širdį nuo visų tų nešvarumų, tas išlaisvins savo sielą ir suteiks jai džiaugsmą bei ramybę, nes dabar ji galės kovoti, kad pasiektų amžinybę, kuri jos laukia. Bet tie, kurie toliau vykdo savo išorinius kulto ritualus, kurie užsispyrę mylėti tai, kas priklauso

pasauliui, ir kurie netiki sielos išsiskleidimu ar tobulėjimu – tikrai, sakau jums, jie liks atsilikę ir liejs ašaras, kai suvoks savo atsilikimą ir savo nežinojimą. (305, 4-5)

Ginčai dėl naujojo žodžio

27. Jei mano mokymas jums atrodo toks svetimas, kad manote, jog niekada anksčiau nesate girdėję tokių žodžių, nors mane pažįstate, tai sakau jums, kad jūsų nuostaba yra jūsų aplaidumo pasekmė, nes nepasidomėjote tuo, ką jums atskleidžiau praeityje. Dėl šios priežasties šis mokymas jums gali atrodyti svetimas ar naujas, nors iš tikrųjų šis šviesos spindulys visada buvo jūsų gyvenime. (336, 36)

28. Mano mokymas šiame, kaip ir „Antrajame laikmetyje“, sukrės žmoniją. Veidmainiai turės susidurti su tikrumu. Melas numes savo kaukę, o tiesa spindės. Tiesa nugalės melą, kuris apgaubia šį pasaulį.

29. Žmogus sugebės suvokti ir atpažinti viską, kas apima protą ir tiesą; tačiau viską, ką jį priverstė tikėti, net jei jis to nesuprato, jis pats atmestų. Todėl mano mokymas plis, nes jis skleidžia šviesą, kurios žmonėms reikia. Jums tenka didelė šio darbo dalis, nes jūs savo artimiesiems atskleidžiate jo pradžią ir tikslą. (237, 28-29)

30. Žmonija alksta mano Žodžio, mano tiesos. Žmonės trokšta ir ilgisi šviesos savo protui, jie šaukiasi teisingumo ir tikisi paguodos. Tai lemiamas laikas. Iš tiesų, sakau jums, daugybė sampratų, teorijų ir net dogmų, kurios šimtmečius buvo laikomos tiesomis, sugrius ir bus atmestos kaip klaidingos. Fanatizmą ir stabmeldystę kovos ir pašalins tie, kurie buvo labiausiai jų apimti ir prie jų prisirišę. Dievo mokymai bus suprasti, jų šviesa, turinys ir esmė bus suvokti ir pajusti.

31. Kai po išbandymų laikotarpio, per kurį mokslininkai patirs didžiulį sumaištį, jų dvasioje įsivyraus šviesa ir jie išgirs savo dvasios balsą, jie atras tai, ko niekada nebūtų drįsę net svajoti.

32. Dar kartą sakau jums: budėkite! Nes šiuo metu, kai vyksta konfliktai tarp tikėjimų ir doktrinų, religijų ir mokslų, daugelis žmonių manys, kad žinios, kurias jiems suteikė knygos, bus ginklas, kuriuo jie galės nugalėti mano naujuosius mokinius, gerai žinodami, kad jūs neturite su savimi jokių knygų. (150, 11 13)

33. Aš jums sakiau, mokiniai, kad susidursite su didžiosiomis bažnyčiomis ir mažesnėmis sektomis; bet nebūkite išsigandę nei vienų, nei kitų. Tiesa, kurią Aš jums patikėjau, yra akivaizdi, žodis, kurio Aš jus mokiau, išoriškai žiūrint yra aiškus ir paprastas, bet savo prasmės gilumu siekia begalybę, ir tai yra galingi ginklai, kuriais jūs kovosite ir nugalėsite.

34. Tačiau Aš jums sakau: žemėje pakils tauta, kupina materializmo ir netikėjimo, kuri atims iš jūsų teisę vadintis Izraeliu, paneigs jūsų liudijimą, kad patyrėte Mesijo sugrįžimą, ir ta tauta yra žydų tauta. Argi jūs apie tai nemąstėte? Ta tauta

savo viduje laukia savo Mesijo, savo Gelbėtojo, kuris jai suteiks teisingumą ir vėl pastatys ją virš visų žemės tautų, atėjimo. Tos tautos žino, kad Aš visada ateidavau pas jas, ir šiuo „Trečiuoju laikotarpiu“ jos sakys: „Kodėl Dievas turėtų ateiti pas kitą tautą?“ – Tačiau štai, čia yra mano mokymai! (332, 10)

35. Ši dvasinė bendruomenė čia gyvena nepastebima. Pasaulis nieko nežino apie jūsų egzistavimą, galingieji į jus nekreipia dėmesio, bet artėja kova tarp dvasininkų ir „krikščionių“, tarp dvasininkų ir žydų. Ta kova yra būtina mano mokymo įvedimui visai žmonijai. Tada Senasis Testamentas bus sujungtas su Antruoju ir Trečiuoju į vieną esmę.

36. Daugeliui iš jūsų tai gali atrodyti neįmanoma; man tai yra natūraliausia, teisingiausia ir tobuliausia. (235, 63-64)

Didžioji Tikrojo Gyvenimo Knyga

37. Mano Žodis liks užrašytas per amžius, iš jo jūs sudarysite Trečiojo Laiko knygą, Trečiąjį Testamentą, paskutinį Tėvo pranešimą; nes visuose trijuose amžiuose Dievas turėjo savo „auksinius plunksnakočius“*, kad paliktų žmonijai savo išmintį. * Šis terminas reiškia tuos Dieviškųjų apreiškimų dalyvius, kurių užduotis buvo stenografiškai užrašyti Viešpaties Žodį.

38. Mozė buvo pirmasis „auksinis plunksnakotis“, kurį Tėvas panaudojo, kad „Pirmojo laikotarpio“ įvykius neištrinamais rašmenimis užrašytų ant ritinio. Mozė buvo Jehovos „auksinis plunksnakotis“.

39. Tarp savo apaštalų ir „Antrojo laikotarpio“ pasekėjų Jėzus turėjo keturis „plunksnakočius“, ir tai buvo Matas, Morkus, Lukas ir Jonas. Tai buvo Dieviškojo Mokytojo „auksiniai plunksnakočiai“. Tačiau, kai atėjo laikas, kai Pirmasis Testamentas turėjo būti sujungtas su Antruoju meilės, pažinimo ir dvasinio tobulėjimo ryšiais, iš to susiformavo viena knyga.

40. Dabar, „Trečiajame laikmetyje“, kai vėl turite mano Žodį, Aš taip pat paskyriau „Auksinius plunksnelius“, kad jis būtų išsaugotas raštu.

41. Kai ateis laikas, jūs sudarysite vieną knygą, ir ši „Trečiojo laikotarpio“ knyga – kai ateis laikas – taip pat bus sujungta su Antrojo ir Pirmojo laikotarpio knygomis, ir tada iš „Trijų laikotarpių“ apreiškimų, pranašysčių ir žodžių susiformuos Didžioji Gyvenimo knyga* visų sielų ugdymui.

** Paaiškinimas iš „Tikrojo gyvenimo knygos“ 85 pamokymo, 24 eilutės: „Jums nereikia stengtis, kad šis (šiuo metu kuriamas) testamentas ar knyga būtų sujungti su ankstesniaisiais, nes būtent Aš sujungiau šioje knygoje „Trijų laikų“ apreiškimus ir pamokymus, iš jų išgrynindamas esmę, kad sukurtų vieną žinią.“*

42. Tada jūs suprasite, kad visi žodžiai – nuo pirmojo iki

paskutiniojo – išsipildė tiesa ir Dvasia, kad visos pranašystės buvo iš anksto numatytas istorijos eiga, kurią atskleidė žmonijos Tėvas. Nes tik Dievas gali užrašyti įvykius, kurie įvyks. Kai pranašai kalbėjo, tai ne jie, o Dievas tai darė per juos.

43. Savo naujajam išrinktamjam suteikiau pakankamai pasiruošimo, kokį turėjo Mozė ir keturi „Antrojo laikotarpio“ mokiniai, kad mano Žodis būtų užrašytas visiškai tyrai, visiškai aiškiai ir teisingai, nes jis skirtas ateities kartoms; tačiau jei kas nors ketintų ką nors pridėti ar išbraukti iš tos knygos, Aš pareikalausiu iš jūsų atsakomybės.

44. Na, mano mylimieji vaikai: kas teikia reikšmę knygai, kurią pradedate sudaryti? Tiesą sakant – niekas! Tačiau ateis laikas, kai žmonija, kupina troškimo ir smalsumo, prašys jūsų knygos, ir tada ji pabus, tyrinės mano Žodį ir diskutuos apie jį. Tame idėjų ginče išryškės stovyklos – mokslininkai, teologai ir filosofai. Tautoms bus atneštas jūsų žodžio liudijimas ir Išminties knyga, ir visi kalbės apie mano mokymą. Tai bus naujos kovos, žodžių, minčių ir ideologijų karo pradžia; tačiau galiausiai, kai visi tiesa ir Dvasia supras, kad Didžioji Gyvenimo Knyga buvo parašyta Viešpaties, jie broliškai apsikabins ir mylės vieni kitus, kaip yra mano valia.

45. Kodėl „Pirmuoju laikotarpiu“ nepakako Jehovos Žodžio, kad suvienytų pasaulį, ir kodėl to nepavyko padaryti ir Jėzaus mokymui „Antruoju laikotarpiu“? Kodėl šiuo laikotarpiu nepakako to, kad nuo 1866 m. Aš perduodu savo Žodį, kad tautos mylėtų viena kitą ir gyventų taikoje? Būtina, kad trys knygos sudarytų vieną, kad šis Žodis apšviestų visą pasaulį. Tada žmonija seks ta šviesa, ir Babelio prakeikimas bus panaikintas, nes visi žmonės skaitys Didžiąją Tikrojo Gyvenimo knygą , visi laikysis tų pačių mokymų ir mylės vieni kitus Dvasioje ir Tiesoje kaip Dievo vaikai. (358, 58–66).

7 skyrius – *Dvasinio mokymo poveikis ir reikšmė*

Apreiškimo poveikis

1. Čia, susidūręs su šiuo Žodžiu, nėra nė vieno žmogaus, kuris nesudrebėtų savo esybės viduje ir išorėje, tai yra Dvasioje ir kūne. Klausydamasis Manęs čia, jis mąsto apie gyvenimą, apie mirtį, apie Dieviškąjį teisingumą, apie amžinybę, apie dvasinį gyvenimą, apie gėrį ir blogį.

2. Klausydamasis mano balso, jis jaučia savo sielos buvimą savyje ir prisimena, iš kur jis atėjo.

3. Per trumpą laiką, kol jis klausosi Manęs, jis jaučiasi vieningas su visais savo artimaisiais ir giliausiai savo esybėje juos atpažįsta kaip savo tikruosius brolius ir seseris, kaip brolius ir seseris dvasinėje amžinybėje, kurie jam yra net

artimesni nei tie, kurie yra artimi tik kūnu, nes šis yra tik laikinas žemėje.

4. Nėra vyro ir moters, kurie, klausydami Manęs, nesijaustų mano žvilgsnio stebimi. Todėl niekas nedrįsta prieš Mane slėpti ar gražinti savo gėdingų dėmių. Ir Aš jas atskleidžiu, bet niekam viešai nepasmerkiu, nes Aš esu Teisėjas, kuris niekada nepasmerkia.

5. Sakau jums, kad tarp jūsų randu svetimautojus, vaikų žudikus, vagis, ydas ir trūkumus, kurie yra tarsi raupsai ant nusidėjusių sielų. Tačiau Aš ne tik įrodau jums savo žodžio tiesą, parodydamas, kad sugebu atskleisti jūsų širdžių nuodėmes. Aš taip pat noriu jums įrodyti savo mokymų galią, duodamas jums ginklus, kad nugalėtumėte blogį ir pagundas, mokydamas jus, kaip pasiekti atsinaujinimą, ir pažadindamas jūsų esybėje troškimą gėrio, aukšto ir tyro bei absoliučią neapykantą viskam, kas nekilnu, viskam, kas neteisinga, ir viskam, kas žalinga sielai. (145, 93 65-68)

6. Šiandien jūs vis dar gyvenate tamsiais laikais, kurie eina prieš šviesą. Ir vis dėlto – ta šviesa, pasinaudodama nedideliais jūsų rūko apgaubto dangaus prošvaisčiais, prasiskverbia pro jį trumpais spinduliais, kurie pasiekia kai kurias Žemės vietas, paliečia širdis ir priverčia sielas drebėti bei pabusti.

7. Visi, kuriuos nustebino šis Šviesos spindulys, sustojo savo kelyje ir paklausė: „Kas tu esi?“ Ir Aš jiems atsakiau: „Aš , esu pasaulio Šviesa, Aš esu amžinybės Šviesa, Aš esu Tiesa ir Meilė. Aš esu Tas, kuris pažadėjo sugrįžti, kad kalbėtųsi su jumis, Tas, apie kurį buvo sakoma, kad jis yra Dievo „Žodis“.“

8. Kaip Saulius kelyje į Damaską, jie nugalėjo visą savo išdidumą, įveikė savo pasipūtimą ir nuolankiai palenkė savo veidus, kad iš širdies man pasakytų: „Mano Tėve ir Viešpatie, atleisk man, dabar suprantu, kad nežinodamas tave persekiojau!“

9. Nuo tos akimirkos šios širdys tapo mažaisiais pasekėjais; nes šiame „Trečiajame Laike“ iki šiol tarp mano naujų mokinių neatsirado nė vieno apaštalo, kuris būtų toks atsidavęs kaip tas, kuris taip smarkiai persekiojo mane per mano mokinius, o vėliau mane taip karštai mylėjo. (279, 21–24)

10. Bažnyčios pasinėrė į šimtmečius trunkantį rutinos ir sąstingio miegą, o tiesa liko paslėpta. Tačiau tie, kurie pažįsta Jehovos įsakymus ir Dieviškojo Mokytojo Žodį, turi šiame balse, kuris šiuo metu kalba jums, atpažinti Tiesos Dvasios balsą, kuris buvo pažadėtas šiems laikams. (92, 71)

11. Žinau, kad daugelis bus pasipiktinę, kai susipažins su šiuo žodžiu; bet tai bus tie, kurie savo protiniame sumišime nenori pripažinti, kad žmoguje, be žmogiškosios prigimties, egzistuoja ir dvasinė esybės dalis — arba tie, kurie, nors ir tiki žmogaus siela, tačiau, pririšti prie savo tradicijų ir tikėjimo įsitikinimų, neigia, kad sielai

yra begalinis ilgas vystymosi kelias. (305, 65)

12. Aš paliksiu šiuos žodžius užrašytus, ir jie pasieks mano ateities mokinius, o kai šie juos studijuos, jie ras juos šviežius, gyvus, ir jų dvasia drebės iš džiaugsmo, nes jie jaus, kad tai jų Mokytojas, kuris tuo metu kalba jiems.

13. Ar manote, kad viskas, ką Aš jums pasakiau, skirta tik tiems, kurie Manęs klausėsi? Ne, mylima tauta, savo žodžiais Aš kalbu tiems, kurie čia yra, ir tiems, kurių čia nėra, šiandien, rytoj ir visais laikais; tiems, kurie miršta, tiems, kurie gyvena, ir tiems, kurie dar tik gims. (97, 45-46)

Pažinimas ir viltis iš naujojo žodžio „ “

14. Aš esu Meilės Žodis, kuris teikia paguodą kenčiančiajam – sutrikusiam, verkiančiam, nusidėjėliui ir tam, kuris Manęs ieškojo. Mano Žodis tų širdyse yra Gyvenimo upė, kurioje jie numalšina savo troškulį ir nuplauna savo nešvarumus. Jis taip pat yra kelias, vedantis į amžinąją ramybės ir taikos tėvynę.

15. Kaip jūs galite manyti, kad gyvenimo kova – jos aukos, sunkumai ir išbandymai – baigiasi mirtimi, nesulaukus teisingo atlygio amžinybėje? Todėl mano Įstatymas ir mano Mokymas su savo apreiškimais ir pažadais jūsų širdyse yra paskata, paguoda ir balzamas kasdieniniame darbe. Tik tada, kai nusigręžiate nuo mano mokymų, jaučiatės alkani ir silpni. (229, 3-4)

16. Savo dieviškoje meilėje žmogiškiesiems tvariniams leidžiu jiems tyrinėti mano darbus ir naudotis viskuo, kas sukurta, kad jie niekada neturėtų pagrindo teigti, jog Dievas yra neteisingas, nes slepia savo išmintį nuo savo vaikų.

17. Aš jus sukūriau ir suteikiau jums laisvos valios dovaną, ir aš ją gerbiau, nors žmogus piktnaudžiavo šia laisve ir taip mane įžeidė bei paniekino mano įstatymą.

18. Tačiau šiandien Aš leidžiu jam pajusti mano atleidimo glamonę ir apšviečiu jo sielą mano išminties šviesa, kad vienas po kito mano vaikai sugrįžtų į tiesos kelią.

19. Tiesos Dvasia, kuri yra mano Šviesa, spinduliuoja Dvasioje, nes jūs gyvenate paskelbtais laikais, kuriais jums bus paaiškintos visos paslaptys, kad suprastumėte tai, kas iki šiol nebuvo teisingai išaiškinta. (104, 9-10)

20. Aš apsireiškiau šioje Žemės vietoje ir paliksiu savo Žodį kaip dovaną visiems žmonėms. Ši dovana pašalins žmonijos dvasinį skurdą. (95, 58)

21. Aš įkvėpsiu visiems tikrąjį Dievo garbinimo būdą, taip pat ir teisingą gyvenimo pagal Dieviškąjį Įstatymą būdą, kurio laikymasis yra vienintelis dalykas, kurį Viešpats įskaitys kiekvienam iš jūsų.

22. Galiausiai jūs, žmonės, suprasite mano Žodžio turinį ar prasmę. Tada jūs atrasite, kad mano Mokymas yra ne tik dieviškasis balsas, kalbantis žmonėms, bet ir visų dvasių išraiška.

23. Mano Žodis yra balsas, kuris drąsina, yra šauksmas dėl laisvės, yra gelbstintis inkaras. (281, 13-15)

Dievo žodžio galia

24. Mano mokymas ugdo žmogų visais jo esybės aspektais: jis jautrina ir kilnina širdį*, pažadina ir gilina protą bei tobulina ir pakelia sielą.

** Sąvokos „širdis“ ir „siela“ Kristaus apreiškimuose turi skirtingą reikšmę: „Širdis“ (isp. „corazón“) simbolizuoja žemiškąjį– inį, taip pat nuo kūno priklausomą sielos gyvenimą, kuriuo užsiima psichologija, o „siela“ (čia „espíritu“) reiškia aukštesnįjį, amžinąjį sielos aspektą, kuris leidžiasi būti vedamas jam būdingos Dievo kibirkšties, Dvasios, per jos „balsą“, sąžinę.*

25. Išsamiai studijuokite mano mokymą, kad galėtumėte suprasti teisingą mano nurodymų taikymo būdą, kad jūsų tobulėjimas būtų harmoningas; kad ne tik lavintumėte protą, nesistengdami siekti sielos idealų, kuriuos turėtumėte skatinti.

26. Visos jūsų būties savybės mano žodžiuose gali rasti šviesų kelią, kuriuo jos gali augti ir tobulėti iki begalybės. (176, 25–27)

27. Mano mokymas savo esme yra dvasinis, yra šviesa ir jėga, kuri teka žemyn ir įsiskverbia į jūsų sielą, kad ji nugalėtų kovoje su blogiu. Mano žodis neturi tik glostyti ausų, jis yra sielos šviesa.

28. Ar norite mane išgirsti siela, kad ji pasisemtų ir pasinaudotų šio mokymo prasmės turiniu? Tada išvalykite savo širdį, išgryninkite savo protą ir leiskite, kad jus vestų jūsų sąžinė. Tada patirsite, kaip jūsų esybėje pradeda vykti permaina – ne tik sielos, bet ir moralės bei kūno. Tas pakilimas, kurį siela palaipsniui pasiekia per pažinimą, – tas tyrumas, kurį ji palaipsniui įgyja, atsispindės širdies jausmuose ir kūno sveikatoje.

29. Aistros vis silpnės, ydos palaipsniui išnyks, fanatizmas ir nežinojimas vis labiau užleis vietą tikram tikėjimui ir giliam mano Įstatymo pažinimui. (284, 21–23)

30. Šis mokymas, žinomas tik nedaugelio ir kurio žmonija nepastebi, netrukus pasieks visus kenčiančiuosius kaip gydomasis balzamas, kad suteiktų paguodą, uždegti tikėjimą, išsklaidyti tamsą ir įkvėpti viltį. Jis pakels jus virš nuodėmės, vargo, skausmo ir mirties.

31. Negali būti kitaip, nes būtent Aš, Dieviškasis Gydytojas, pažadėtasis Guodėjas, jums tai apreiškiau. (295, 30-31)

32. Kai tik būsite dvasiškai pakylėti ir susitiksite su žmonėmis, kurie kenčia ir yra nusivylę, nes negali turėti to, ko siekia šiame pasaulyje, pamatysite, kaip jų materializmas kontrastuoja su mano mokinių pakilumu, kurių pasitenkinimas bus didelis, nes jų siekiai ir troškimai bus kilnūs, pagrįsti tvirtu įsitikinimu, kad šiame gyvenime viskas yra laikina.

33. Mano mokiniai kalbės pasauliui dvasinio gyvenimo pavyzdžiais –

gyvenimu, kuris siekia priartinti sielą prie Dievybės, o ne prirakinti ją prie netikrų pasaulio turtų.

34. Aš žinau, kad materialistai ateityje sukilti, kai susipažins su šiuo mokymu; tačiau jų sąžinė jiems pasakys, kad tik mano žodis kalba tiesą. (275, 5-7)

35. Didžiajame dienos darbe, kuris jūsų laukia, Aš būsiu jūsų pagalba. Mano mokymas sukels didelius sukrėtimus pasaulyje. Įvyks didelių pokyčių papročiuose ir sampratose, ir net gamtoje įvyks permainų. Visa tai žymės naujos eros pradžią žmonijai, o sielos, kurias netrukus siųsiu į Žemę, kalbės apie visas šias pranašystes, kad prisidėtų prie šio pasaulio atkūrimo ir tolesnės raidos. Jos aiškins mano Žodį ir aiškins įvykius. (216, 27)

36. Šis „Trečiasis laikotarpis“ yra prisikėlimo laikas. Sielos buvo tarsi mirusieji, o jų kūnai – tarsi kapų duobės. Bet pas juos atėjo Mokytojas, kurio Gyvenimo Žodis jiems tarė: „Išeikite ir pakilkite į Šviesą, į Laisvę!“

37. Kas iš jų atvers savo akis tiesai ir sugebės pakelti savo gyvenimą, darbus ir jausmus meile artimui, tas nebežiūrės į šį pasaulį kaip į tremties vietą ar ašarų ir atpirkimo slėnį, nes vis labiau jaus tikrojo taikos džiaugsmą, kurį suteikia sielos ramybė.

38. Tas pakilios nuotaikos būvis šiame gyvenime bus tobulos ramybės ir šviesos atspindys, kuriuo siela mėgausis geresniuose pasauliuose, kur Aš pats ją priimsiu, kad suteikčiau jai namus, vertus jos nuopelnų. (286, 13)

Teologų ir materialistų reakcijos

39. Nesijaudinkite, jei jums sakys, kad tas, kuris šiuo metu jums kalbėjo, buvo gundytojas ir kad pranašauta, jog ir jis darys stebuklus, kuriais pats sutrikdys ir supainios išrinktuosius. Iš tiesų, sakau jums, daugelis iš tų, kurie taip vertina mano paskelbimą, priklausys tiems, kurie iš tikrųjų tarnauja blogiui ir tamsai, net jei jų lūpos stengiasi užtikrinti, kad jie visada skleidžia tiesą.

40. Nepamirškite, kad medis pažįstamas iš jo vaisių, ir Aš jums sakau: tas vaisius yra šis Žodis, kuris tapo girdimas šių balso nešėjų – paprastos širdies vyrų ir moterų – protui. Iš vaisių ir iš tų, kurie jais mėgavosi, dvasinio pažengimo žmonija atpažins medį, kuriuo Aš esu.

41. Trejybės ir Marijos Dvasinis darbas pradės plisti ir taip sukels tikrą nerimą tarp daugelio tų, kurie, įsitikinę, kad išstudijavo ir suprato mokymą, kurį anksčiau gavo iš Tėvo, tapo išdidūs dėl savo filosofijos ir mokslo žinių, nesuvokdami, kokį dvasinį lygį pasiekė žmonija.

42. Pabudę iš savo dvasinio tingumo, jie pastebės, kaip šiandien mąsto ir jaučia žmonių dvasia, mestels prakeikimus prieš tai, ką vadins „naujomis idėjomis“, ir skleis, kad šį judėjimą sukėlė Antikristas.

43. Tada jie kreipsis į Raštus, pranašystes ir mano Žodį, kurį Aš

jums daviau „Antrajame Laike“, bandydami kovoti su mano naujuoju apreiškimu, mano naujais mokymais ir viskuo, ką Aš jums pažadėjau ir šiandien išpildau.

44. Mano Žodis pasieks mano mokinių lūpas ir per Raštus netgi tuos, kurie nepripažįsta nieko, kas yra už materialaus pasaulio ribų arba kas yra už jų žinių ir sąvokų, kurias jie kadaise priėmė, ribų, ir jie vadins Mane netikru Dievu, nes Aš jums atnešiau šį Žodį.

45. Tačiau, kai tai išgirsite, jūsų tikėjimas nepatirs žlugimo – nors jūsų širdis ir jausis įskaudintos –, nes vidiniu jausmu prisiminsite, kad jūsų Mokytojas jums tai jau buvo pranašavęs ir savo žodžiu padrąsinęs ištverti šiuos išbandymus.

46. Tačiau Aš jums sakau: nors savo kelyje susidursite su apgaule, veidmainyste, prietarais, religiniu fanatizmu ir stabmeldyste, neturite nuteisti nė vieno dėl jo nuodėmių. Mokykite juos mano žodžiais ir palikite šį reikalą man, nes aš esu vienintelis, kuris gali jus teisti ir kuris žino, kas yra netikrasis Dievas, netikrasis Kristus, piktasis apaštalas, veidmainis fariziejus. (27, 32–35)

47. Įvyks idėjų, tikėjimų išpažinimų, religijų, mokymų, filosofijų, teorijų ir mokslų karas, ir mano vardas bei mano mokymas bus visų lūpose. Mano sugrįžimas bus aptariamas ir atmetamas, o tada didieji tikintieji pakils ir paskelbs, kad Kristus vėl buvo tarp žmonių. Tuo metu Aš iš begalybės padrąsinsiu tas širdis ir darysiu stebuklus jų kelyje, kad sustiprinčiau jų tikėjimą. (146, 8)

Dvasinio mokymo poveikis

48. Mano Šviesa, plisdama po visą pasaulį, paskatino žmones ieškoti mano tiesos kiekvienoje doktrinoje. Tai yra priežastis, dėl kurios žmonės elgiasi skirtingai pagal savo tikėjimo įsitikinimus.

49. Tai yra pranašystės išsipildymas. Kas iš jų atstovauja tiesai? Kas slepia alkaną vilką avies kailyje? Kas, vilkėdamas švarų drabužį, užtikrina savo absoliučią vidinę tyrumą?

50. Jūs turite taikyti spiritualizmą, kad atrastumėte mano tiesą; nes žmonija susiskaldė į tiek tikėjimų ir pasaulėžiūrų, kiek atitiko žmogaus mąstymo raidą.

51. Taip susiformavo vis daugiau sektų ir konfesijų, ir jums bus labai sunku įvertinti tiesos kiekį, esantį kiekvienoje iš jų.

52. Mano mokymas apšviečia žmonių mintis ir vaizduotę, ir palaipsniui kiekvienas supras pagrindus, kaip tobulinti savo darbus ir nukreipti juos į tobulesnį ir aukštesnį kelią.

53. Atės laikas, kai kiekviena sekta ir bažnyčia ims tyrinėti save, ieškodama to, kas priklauso mano darbui. Tačiau norint rasti tą lobį, jiems reikės pakelti savo sielas ir klausytis Dvasios balso. (363, 4-8, 29)

54. Šioje žemėje yra daug religinių bendruomenių, bet nė viena iš jų nesugebės suvienyti žmonių ar priversti juos mylėti vieni kitus.

Būtent mano Dvasios mokymas atliks šį darbą. Veltui pasaulis priešinsis šios Šviesos skverbimuisi.

55. Kai mano mokinių persekiojimas bus pačias smarkiausias, gamtos jėgos bus išlaisvintos; tačiau jos nurims per šių mano darbininkų maldą, kad pasaulis patirtų įrodymą to įgaliojimo, kurį Aš jiems suteikiau. (243, 30)

56. Pasaulis bus sujaudintas, kai mano Žodis bus išgirstas tautose, nes žmonių, pasirengusių šiam Apreiškimui, sielos bus sujaudintos džiaugsmo ir kartu baimės. Tada tas, kuris nori pažinti tiesą, turi išsilaisvinti iš savo materialistinių įsivaizdavimų vergovės ir pasimėgauti šviesiais horizontais, kurie atsiveria jo žvilgsniui. Tačiau tas, kuris pasilieka savo sielos tamsoje ir kovoja prieš šią šviesą, ir toliau turi laisvę tai daryti.

57. Požiūrio pasikeitimas link dvasingumo atneš draugystę ir brolystę tarp tautų. Tačiau būtina, kad jūs pasiruoštumėte, nes susidūrimas bus didelis. Kai žmonės kyla vieni prieš kitus karuose, tai vyksta ne todėl, kad tai yra mano valia, bet todėl, kad jie nesuprato Dievo įstatymo. (249, 47-48)

58. Atėjo visuotinio teismo laikas, ir visi darbai bei visos religinės bendruomenės bus mano teisiamos. Iš žmogaus sielos išsiverš skausmo šauksmas, nes viskas, kas neteisinga, bus atskleista; švies tik tiesa. Žmonijoje įvyks prabudimas, ir tada žmonės man sakys: „Tėve, suteik mums savo pagalbą, suteik mums tikrą šviesą, kuri mus vestų.“ Ir ta šviesa bei ta pagalba bus Šventosios Dvasios mokymas, tai bus pamokymas, kurį aš jums daviau ir kuris priklauso ir jiems visiems, nes aš esu visų Tėvas. (347, 27)

Naujojo apreiškimo žodžio reikšmė

59. Iš pirmo žvilgsnio ši apreiškimas neatrodo kažkuo ypatinga, bet ateityje jūs dar pamatysite, kokią reikšmę ji turės žmonijai.

60. Tarp šios tautos yra įvairių rūšių mokinių; vieni nujaučia šio darbo didybę ir jau jaučia sukrėtimą, kurį jo pasirodymas pasaulyje sukels; kiti tenkinasi tikėjimu, kad tai yra geras kelias, o yra ir tokių, kurie negali atrasti šio mokymo didybės ir abejoja jo pergale bei įžengimu į žmonių širdis. Aš jums sakau, tai yra brangakmenis, kurį Aš jums patikėjau, kurio dieviškųjų spindulių jūs nenorėjote atpažinti, nes nesigilinote į mano mokymą. Aš jums sakiau, kad šviesa ryškiausiai spinduliuoja būtent tamsoje, ir taip pat jūs šiame materializmo ir nuodėmės laikmetyje pamatysite, kaip tiesa, kurią Aš jums atnešiau, spindės visu savo ryškumu.

61. Nepamirškite, kad ir jo laikais buvo abejojama Kristaus žodžiais, nes žmonės vertino Jėzų pagal jo kilmę ir aprangą, ir kai sužinojo, kad jis buvo dailidės iš Nazareto ir vargšės moters sūnus – kuris vėliau, lydimas vargšų Galilėjos žvejų, turėjo išeiti skelbti mokymo, kuris jiems atrodė keistas – jie negalėjo

patikėti, kad tas klajojantis pamokslininkas, kuris keliavo iš kaimo į kaimą ir rodė savo drabužių skurdumą, yra tas Karalius, kurį Viešpats buvo pažadėjęs Izraelio tautai.

62. Aš duodu jums šias užuominas, nes žmonės ieško išorinio spindesio, kuris apakina jus, kad galėtų tikėti tuo, kas turi būti matoma ir jaučiama tik dvasia.

63. Aš turėjau pralieti savo kraują, atiduoti savo gyvybę ir prisikelti, kad žmonės atvertų akis. Kokį taurę dabar turi išgerti mano Dvasia, kad jūs manimi tikėtumėte? Žmonija: Ko aš nedaryčiau, kad tave išgelbėčiau? (89, 68–69; 71, 73)

64. Kas teigia, kad mano mokymas kelia pavojų žmonijos materialinei pažangai, daro didelę klaidą. Aš, visų Mokytojų Mokytojas, rodom žmonijai kelią į jos tobulėjimą ir tikrą pažangą. Mano Žodis kalba ne tik Dvasiai, jis kalba ir protui, ir protingumui, ir netgi pojūčiams. Mano Mokymas įkvepia ir moko jus ne tik dvasinio gyvenimo, bet ir neša šviesą į kiekvieną mokslą ir visus kelius. Nes mano mokymas neapsiriboja tuo, kad visų sielų atvestų į kelią, vedantį į namus, esančius už šio gyvenimo ribų, jis taip pat pasiekia žmogaus širdį ir įkvepia jį gyventi malonų, orų ir naudingą gyvenimą šioje planetoje. (173, 44)

65. „Trečiasis laikotarpis“, kuriame dabar gyvenate, yra didžiųjų paslapčių atskleidimo laikas. Mokslininkai ir teologai turės patikslinti savo žinias, atsižvelgdami į tiesą, kurią Aš jums šiuo metu atskleidžiu.

66. Tai laikas, kai žmonės turi atverti savo akis mano išminties šviesai – šviesai, kurią Aš pavertiau mokymu, kad per ją jūs dvasiškai prisikeltumėte tikram gyvenimui. (290, 51-52)

67. Žmonės bandys paneigti mano apreiškimo tiesą, bet faktai, įrodymai, įvykiai kalbės už šią tiesą ir liudys, kuri kaip didžioji „Trečiojo laikotarpio“ žinia skambės iš mano tautos lūpų. Ir taip pat per raštus mano mokymas plis po pasaulį, nes tai yra leistina priemonė, kurią nuo seniausių laikų įkvėpiau savo pasiuntiniams. Aš noriu tik, kad jūs saugotumėte mano tiesą ir perduotumėte ją širdims pačiu tyriausiu ir paprasčiausiu būdu. (258, 6)

68. Toje „Antrojoje epochoje“ tik nedaugelis širdžių tikėjo mano atėjimu kaip žmogaus. Vis dėlto vėliau žmonija nustatė, kad Išganytojo gimimas yra naujos epochos pradžia. Taip pat ir šiuo metu mano apreiškimo jums pradžia, tai yra, mano atėjimas kaip Šventosios Dvasios, rytoj bus paskelbta kaip naujos eros pradžia.

69. Klausykite to, ką jums sako Kristus, Dieviškosios Meilės įsikūnijimas: „Taika žmonėms geros valios, tiems, kurie myli tiesą ir sėja meilės sėklą.“ (258, 41–43).

8 skyrius – *Naujosios Kristaus bendruomenės, mokiniai, apaštalai ir Dievo siųstieji*

Šviesa ir šešėlis Apreiškimo bendruomenėse

1. Jeigu Aš būčiau paskelbęs savo Žodį visoms tautoms, dauguma jo būtų atmetusi, nes žmonių tuštybė, materializmas ir netikras didingumas nebūtų priėmę mokymo, kuris kalba apie dvasingumą, nuolankumą ir brolystę. Pasaulis dar nėra pasirengęs suvokti meilės, todėl ne visi būtų buvę imlūs mano buvimui šioje formoje.

2. Kaip Kristus tuomet pasirinko uolų urvą, kad gimtų kaip žmogus, taip ir Aš šiandien atradau šį žemės kampelį, kuris buvo pasirengęs Manęs klausytis ir kuris panašus į grotą ir ėdžią, kurios tą palaimintą naktį priėmė Dievo Sūnų. (124, 13–14)

3. Šių paprastų žmonių pavyzdys, kurie eina savo keliu be dvasininkų, kurie juos vestų, ir kurie man rodo pagarbą be ceremonijų ir simbolių, turi būti raginimas, kuris pažadintų tuos, kurie vis dar miega savo šimtmečių naktį, ir turi būti paskata atsinaujinimui ir daugelio mano vaikų apvalinimui. (94, 39)

4. Mano mokymo šešėlyje nebus pastatyti jokie sostai, nuo kurių išaukštinti žmonės galėtų valdyti savo artimų sielas. Niekas nebus karūnuotas ar apdengtas purpuroiniu apsiaustu, siekdamas užimti Viešpaties vietą, taip pat neatsiras išpažinties tėvų, kurie teistų, atleistų, pasmerktų ar spręstų apie žmonių darbus. Tik Aš vienas esu pajėgus teisti sielą iš teisingo ir tobulos teisėjo kėdės.

5. Aš galiu siųsti žmones, kurie taiso, moko ir veda, tačiau nesiųsiu nė vieno, kad teistų ir baustų. Aš siunčiau žmones, kurie buvo žmonių ganytojai, tačiau ne šeimininkai ar tėvai. Vienintelis Tėvas Dvasia esu Aš. (243, 13–14)

6. Šiuo metu Aš ugdysiu tautą, kuri tikrai laikysis mano įstatymo, mylės tiesą ir aktyvią meilę artimui. Ši tauta bus tarsi veidrodis, kuriame kiti galės pamatyti savo padarytas klaidas. Jis neturi būti niekieno teisėjas, bet jo dorybės, darbai ir dvasinių pareigų vykdymas turi palieskti visų tų, kurie susidurs su juo, sielas ir parodyti jiems visas klaidas, kurios pažeidžia mano įstatymą.

7. Kai šios tautos taps galingos ir gausios, jos pritrauks savo artimųjų dėmesį, nes jų darbų tyrumas ir nuoširdus Dievo garbinimas stebins žmones. Tada žmonės klaus: „Kas yra tie, kurie, neturėdami šventyklų, moka taip melstis? Kas išmokė šias žmonių minias garbinti savo Dievą maldomis, nejaučiant poreikio statyti aukurus savo dievų garbinimui? Iš kur atėjo šie klajojantys pamokslininkai ir misionieriai, kurie, kaip paukščiai, nei sėja, nei pjauna, nei verpia, ir vis dėlto toliau egzistuoja?“

8. Tada Aš jiems pasakysiu: „Ši varginga ir nuolanki tauta, kuri, nepaisant to, gyvena pagal mano įstatymus su uolumu ir yra stipri prieš pasaulio aistras, nebuvo išugdyta jokio žmogaus. Šios minios, kurios džiaugiasi darydamos gera, kurios yra apšviestos įkvėpimo ir kurios širdims neša taikos žinią ir lašelį gydomojo balzamo, nebuvo mokytos jokios žemės kulto bendruomenės mokytojų ar dvasininkų. Nes tikrai, sakau jums, šiuo metu jūsų pasaulyje nėra nė vieno žmogaus, kuris galėtų mokyti Dievo garbinimo tikru dvasingumu. Tiesa įsišaknijusi ne ritualų ar ceremonijų spindesyje, nei turtinguose ar žemiškose galiose, bet, būdama nuolanki, ji ieško švarių, kilnių, nuoširdžių, tiesą mylinčių širdžių kaip savo šventyklos. Kur yra tos širdys? (154, 12-14)

9. Aš pašaukiau daugelį savo vaikų, kad jiems patikėčiau įvairias užduotis, įvairius darbus šioje veikloje, ir Aš juos daviau jums pagal jūsų pažangą ir gabumus. Iš visų jų kartu Aš sudariau savo tautą, savo naują apaštalų būrį.

10. Kai kuriems patikėjau vadovų pareigas, ir kad jų užduotis nebūtų sunki ir varginanti, Aš padalijau tautą į bendruomenes.

11. Kitiems patikėjau pranašo dovaną, kad jie perduotų mano į žmogiškąjį žodį pavirtusią įkvėpimą toms minios, kurios susirenka priimti šį stebuklą.

12. Kai kuriems suteikiau aiškiaregystės privilegiją, kad jie taptų pranašais ir per juos skelbtų tai, kas ateis.

13. „Pamatų“ užduotį gavo tie, kurie turi remti tautą jos piligrimystėje ir būti pagalba bendruomenių vadovams, padedantiems nešti kryžiaus naštą kartu su klausytojų minios.

14. Kitiems buvo suteikta tarpininkavimo dovana, ir jie buvo parengti kaip Dvasinio pasaulio įrankiai, kad perduotų jo žinias, mano darbo paaiškinimus, taip pat kaip gydomojo balzamo, paguodos ligoniams, turėtojai, kad savo gydomaisiais dvasiniais spinduliais jie kartu suteiktų gailestingumą kenčiantiems.

15. „Auksine plunksna“ pavadinau tą, kuris į knygą, kurią jums paliksiu, rašo mano apreiškimus, mokymus ir pranašystes šio laikotarpio.

16. „Pamatų akmens“ pareigas aš suteikiau tiems, kurie turi būti tvirtumo, stabilumo ir stiprybės pavyzdžiu tautai. Jų žodis, patarimas ir pavyzdys tautai turi būti nekintamas, kaip uola.

17. Tačiau dabar, kai šis mano apreiškimo laikotarpis artėja prie pabaigos, Aš sutvarkau visas pareigas, ir visiems tiems, kurie yra išrinkti gauti tokias dideles užduotis, Aš skelbiu raginimą, kad jie nuodugniai ištirtų save ir suvoktų savo darbų rezultatą. Šioje apmąstymų valandoje Aš esu su visais. (335, 27-28)

18. Kaip visais laikais, buvo daug pašauktųjų ir nedaug išrinktųjų, nes Aš išrenku tik tuos, kurie laiku yra pasirengę įvykdyti savo užduotį; o kitiems Aš duodu šviesą, kad jie sugebėtų laukti laiko, kai ir jie bus išrinkti.

19. Kiek daug tų, kurie buvo tik pašaukti, nors dar nebuvo laikas juos išrinkti užduočiai, prisijungė prie mano mokinių ir darbininkų, nors jų siela neturėjo būtinojo išsivystymo, kad galėtų nešti šio kryžiaus naštą, o jų protas – reikalingos šviesos, kad galėtų priimti mano įkvėpimą! Ką daugelis iš jų padarė, atsidūrę išrinktųjų gretose? Šventvagystės, atmosferos teršimas, kitų užkrėtimas savo blogais polinkiais, melas, nesantaikos sėjimas, spekuliacija mano vardu ir dvasinėmis dovanomis, kurias įdėjau į savo mokinius.

20. Niekas neturėtų bandyti išsiaiškinti, kurie jie yra, nes jūs to negalėtumėte. Tik mano skvarbus Teisėjo žvilgsnis jų nepraranda iš akių, ir Aš leidžiu savo Žodžiui pasiekti jų sąžinę, kuris jiems sako: „Budėkite ir melskitės, kad galėtumėte laiku atgailauti už savo nuodėmes; nes jei tai darysite, Aš jums pažadu, kad greitai dvasiškai pasodinsiu jus prie savo stalo ir švęsime susitaikinimo ir atleidimo šventę.“ (306, 53–55)

21. Štai tiesa: ne visi myli vieni kitus mano darbe, net jei jie jam priklauso, ir ne visi tai suprato. Todėl galiu jums pasakyti, kad vieni priklauso mano darbui, o kiti daro savo.

22. Tie, kurie seka manimi iš meilės, myli mano Žodį, nes žino, kad jis juos taiso, jų nežeisdamas, ir parodo jų klaidas, jų nepažeminant. Tai skatina juos atkakliai siekti savo veiksmų tobulumo.

23. Tie, kurie vietoj siekio tobulėti ieško tik pagyrimų, pranašumo jausmo, pataikavimo ar pragyvenimo, o ne sielos tobulėjimo, negali pakęsti mano Žodžio, kai jis jiems parodo jų klaidas. Tada jie turi sukurti kūrinį, kuris skiriasi nuo Manojo, kur jie yra laisvi daryti savo valią. Jie dar nesuprato, kad vienintelis dalykas, kurį klausytojai turi daryti mano apreiškimų metu, yra klausytis Manęs su didžiausiu susižavėjimu, kad vėliau galėtų aiškinti mano žinią. (140, 72–74)

24. Aš sakiau, kad ateis sumaišties, nepatikimumo laikas, kuriuo tas „darbininkas“ pakils ir tvirtins, kad mano apreiškimas nepasieks pabaigos per žmogiškąjį protą. Tačiau ateis laikas, kai mano žodis išsipildys, net jei žmogus norės priešintis mano valiai.

25. Kiek klaidų kelyje padarė daugelis tų, kuriems Aš patikėjau užduotį ir malonę. Kiek nesupratimo matau, kuris po 1950 metų plinta tarp mano vaikų.

26. Dėl nesupratimo ir kvailumo žmogus sulaiko mano padedančią meilę, įgaliojimą ir malonę ir stovi nuošalyje nuo tikrojo Įstatymo, harmonijos ir tiesos kelio.

27. Dar kartą Izraelis susiskaldys iš giminės į giminę, jis vėl susiskaldys ir norės paniekinti tyrą ir nuoširdų Įstatymą, kurį Aš atidaviau į jo rankas; dar kartą Izraelis ieškos senųjų kelių ir pasiners į stabmeldystę bei fanatizmą. Jis atsigręš į sektas ir pateks į sumaištį, į tamsą ir mėgausis gražiai skambančiais ir melagingais žodžiais, kuriuos jam siūlys žmogus.

28. Kai bažnyčių ir sektų žmonės pamatys, kad Izraelis skyla, kad Izraelis vienas kitą neigia ir yra silpnas, jie ieškos priežasčių, kad pasigrobtų šį neįkainojamos vertės brangakmenį, kad pasigrobtų Naujosios Sandoros skrynią ir rytoj pasakytų, kad jie yra tikrieji Dievo pasiuntiniai tarp žmonių ir mano dieviškumo atstovai. (363, 47-49, 51, 57)

Klausytojams skirti įspėjimai dėl Dvasios darbo

29. Noriu, kad baigus mano apreiškimą jūs turėtumėte aiškų supratimą apie tai, kas yra šis mokymas, kad galėtumėte jo teisingai laikytis; nes iki šiol tarp minios, kuri klausėsi mano žodžio, dar neatsirado tikrų spiritualistų. Iki šiol jūs praktikuojate ne spiritualizmą, o tik savo įsivaizdavimą apie tai, kas yra mano darbas, kuris, tačiau, yra toli nuo tikrojo spiritualizmo.

30. Jūs turite būti stiprūs, kad prisipažintumėte sau, jog nuklydote; turite susiimti, kad pagerintumėte savo įpročius, ir uoliai siekti, kad tarp jūsų spindėtų šio mokymo tiesa ir tyrumas.

31. Nebijokite keisti išorinės savo garbinimo formų ir kulto dalies, kol neiškraipote mano mokymų esmės. (252, 28–30)

32. Pasinaudokite laiku, kuris jums dar liko, kad išgirstumėte mano mokymą, kad jis jus pripildytų šviesos ir malonės, kad žengtumėte tvirtą žingsnį link dvasingumo – žingsnį, kurio nepadarėte, nes tęsėte kultą, kupiną materializmo ir klaidų.

33. Iki šiol jums trūko tikėjimo, kad panaikintumėte savo figūras, apeigas ir simbolius ir ieškotumėte Manęs dvasiškai Begalybėje. Jums trūko drąsos būti dvasininkais, ir jūs sugalvojote savotišką tariamą dvasingumą, už kurio slepiate savo materialistinį mąstymą ir savo klaidas.

34. Aš noriu, kad jūs nebūtumėte veidmainiai, o nuoširdūs ir mylintys tiesą. Todėl Aš kalbu jums su didžiausiu aiškumu, kad jūs iš esmės išvalytumėte savo gyvenimą ir parodytumėte pasauliui šio darbo tiesą. Jūs vadinate save dvasininkais? Tada būkite jais iš tikrųjų. Nekalbėkite apie mano mokymą, kol darote visiškai priešingą dalyką, nes tuomet savo darbais tik supainiosite žmones.

35. Visų pirma suvokite, kas yra mano darbas – ką reiškia mano įstatymas, kokia yra jūsų užduotis ir kaip ją turite atlikti, kad – jei savo kelyje neturite vadovo, vertingo nukreipti jūsų žingsnius – jūs

vadovautumėtės sąžine ir pažinimu, kurį įgijote mano mokyme. Taip jūs negalėsite kaltinti nieko dėl kokio nors žingsnio ar klaidos. (271, 27-30)

36. Nuo pat mano apreiškimo per žmogiškąjį protą pradžios buvo mano valia, kad jūs praktiškai pritaikytumėte savo dvasinius sugebėjimus ir pradėtumėte savo dvasinę misiją, kad, atėjus mano išsiskyrimo dienai, jūs jau būtumėte nuėję dalį kelio ir nesijaustumėte per silpni, kad pradėtumėte vykdyti tokį sudėtingą uždavinį.

37. Kai kurie sugebėjo išaiškinti dieviškąją mintį ir stengėsi ją įgyvendinti. Bet yra ir tokių – ir jų yra dauguma – kurie klaidingai suprato šio darbo prasmę.

38. Tai yra klaidos, kurias Aš čia šiai tautai priekaištauju, nes nenoriu, kad žmonija tyčiotųsi iš tų, kurie buvo mokomi taip ilgą laiką. (267, 65-67)

39. Kol vieniems rūpėjo tik mano žodžio prasmė ir jie visada troško savo sielos pažangos ir tobulėjimo, kiti labiau mėgo išorinį kultą. Taip pat – kol pirmieji džiaugėsi, kai gaudavo mokymus apie dvasingumą – antruosius trikdė tai, kad buvo minimos jų klaidos.

40. Tik Aš vienas žinau, kurie turės atsiskaityti prieš Mane už viską, kas turėjo būti žinoma per mano balso nešėjus, bet buvo nuslėpta. (270, 8-9)

41. Pamąstykite ir suprasite, kad jums reikalinga vienybė yra dvasinė, ir ją pasieksite, jei pakilsite virš savo aistrų ir užsispyrimo.

42. Kaip galite sukurti taiką, jei kiekvienas skelbia savo nuomonę kaip vienintelę teisingą ir tuo pačiu metu kovoja su kitų nuomonėmis kaip su klaidingomis?

43. Fanatizmas yra tamsa, aklumas, nežinojimas, ir jo vaisiai niekada negali būti šviesūs. (289, 8-10)

44. Iš tiesų, sakau jums, jei nesusivienysite, kaip yra mano valia, žmonija jus išsklaidys ir išvarys iš savo tarpo, pamatydama, kad jūsų gyvenimas nukrypsta nuo to, ką skelbiate.

45. Kas atsitiks, jei žmonės atras, kad kiekvienoje bendruomenėje yra skirtinga pamaldumo forma ir skirtingas mano mokymo praktikos būdas?

46. Aš patikiu jums paskutinius trejus mano apreiškimo metus, kad dirbtumėte dėl šios tautos vienybės – susivienijimo, apimančio tiek dvasinį, tiek išorinį aspektą, kad jūsų veikla, kupina harmonijos ir vienybės, būtų didžiausias įrodymas, jog jus visus, įvairiose susirinkimų vietose ir įvairiose šalies dalyse, mokė vienas Mokytojas: DIEVAS. (252, 69-71)

Tikrasis mokinystės kelias, naujieji apaštalai

47. Nebandykite apriboti šio darbo, kuris yra visuotinis ir begalinis, nei nustatyti ribų savo dvasiniam tobulėjimui, nes kuo giliau pasinersite į gerų darbų ir studijų kelią, tuo didesnius apreiškimus gausite. Jūs pamatysite, kaip dieviškasis darbas iškyla iš pačių

nepastebimiausių dalykų, pamatysite jį pasireiškiantį visame kūrinyje, pajusite jį plakančią savo esybėje.

48. Tai yra paprastumas, kuriuo Aš mokau spiritualistinį mokinį, kad ir jis būtų paprastas kaip jo Mokytojas. Mokinys turi įtikinti ir atversti savo žodžių tiesa ir savo darbų jėga, nesistengdamas nustebinti nieko paslaptingomis jėgomis ar nepaprastais sugebėjimais.

49. Tikrasis mokinys bus didis savo paprastumu. Jis supras savo Mokytoją ir tuo pačiu metu bus suprantamas savo artimiesiems. (297, 15-17)

50. Jėzaus mokinys yra tas, kuris nugali žodžiu, kuris įtikina ir guodžia, kuris pakelia ir pažadina, kuris iš nugalėtojo padaro savęs ir priešiškumų nugalėtoją.

51. Kristaus apaštalas negali nešti savanaudiškumo savo širdyje, galvodamas tik apie savo kančias ar rūpesčius. Jis nesirūpina savimi, bet galvoja apie kitus, visiškai pasitikėdamas, kad nieko neapleido, nes Tėvas nedelsdamas padeda tam, kuris paliko savo reikalus, kad galėtų pasišvęsti Viešpaties vaikui, kuriam reikia dvasinės pagalbos. O tas, kuris pamiršo save, kad artimajam atneštų vilties šypseną, paguodą jo liūdesiui, lašelį balzamo jo skausmui, grįžęs ras savo namus apšviestus šviesa, kuri yra palaima, džiaugsmas ir ramybė. (293, 32–33)

52. Šiuo metu prie mano stalo tiek vyras, tiek moteris bus apaštalai; prie šio stalo Aš pasodinsiu jūsų dvasinę sielą.

53. Būtent moterys šiuo metu aukštai iškėlė spiritualizmo vėliavą, jos paliko pėdsakus apaštalo, kuris uoliai laikosi Viešpaties įstatymo, kelyje.

54. Mano naujoje apaštalų gretose moteris stovės šalia vyro, ir nebus jokio amžiaus apribojimo, kad man tarnautų: tai darys tiek suaugusieji, tiek vaikai ar senoliai, tiek jaunos merginos, tiek motinos. Nes aš jums dar kartą sakau, kad aš ieškau jūsų dvasinės sielos, ir kad ji jau seniai paliko savo vaikystę. (69, 16-17)

55. Jei „Antrajame Laike“ Aš jums sakiau, kad mano Karalystė nėra iš šio pasaulio, tai šiandien sakau jums, kad ir jūsų čia nėra, nes šis pasaulis, kaip jūs jau žinote, žmogui yra tik tarpinė stotelė.

56. Aš mokau jus tikrojo gyvenimo, kuris niekada nebuvo grindžiamas materializmu. Todėl žemės galingieji vėl sukils prieš mano mokymą. Aš ateinu pas jus su savo amžinuoju mokymu, su savo amžinai galiojančiu pamokymu, kuris susideda iš meilės, išminties ir teisingumo. Vis dėlto jis nebus iš karto suprastas, žmonija vėl mane pasmerks, vėl prikals mane prie kryžiaus. Tačiau Aš žinau, kad mano mokymas turi pereiti per visa tai, kad būtų pripažintas ir mylimas. Aš žinau, kad mano aršiausi persekiotojai vėliau taps mano ištikimiausiais ir labiausiai pasiaukojusiais sėjėjais, nes Aš jiems

duosiu labai didelius savo tiesos įrodymus.

57. Tas Nikodemas iš „Antrojo laikotarpio“, kunigų kunigaikštis, kuris ieškojo Jėzaus, kad su juo pasikalbėtų apie išmintingus ir gilius mokymo turinius, šiuo laikotarpiu vėl pasirodys, kad sąžiningai ištirtų mano darbą ir atsivertų į jį.

58. Tas Saulius, vadinamas Pauliumi, kuris, po to, kai mane persekiojo su įniršiu, tapo vienu iš didžiausių mano apaštalų, vėl pasirodys mano kelyje, ir visur pasirodys mano nauji mokiniai – vieni uolūs, kiti save atsižadantys. Dabartinė valanda yra labai reikšminga, laikas, apie kurį Aš jums kalbu, vis labiau artėja. (173, 45-48)

59. Žmonėms reikia tų, kurie sugeba išlikti tvirti išbandymuose, tų, kurie yra susipažinę su didžiosiomis pasaulio ir dvasios kovomis. Būtent jie gali nurodyti žmonijai kryptį ir ją vesti, nes jų širdyse nebus troškimo ką nors slopinti ar valdyti. Jie negali suteikti prieglobsčio savanaudiškumui, nes savo pakilimo akimirkomis jie pajuto Viešpaties gailestingumą, kuris juos apipila meile, kad jie šį gailestingumą perduotų savo broliams. (54, 53)

Dievo siųstieji visame pasaulyje ir visais laikais

60. Žemės tautoms niekada netrūko dvasinės šviesos. Iš tiesų, sakau jums, ne tik ši tauta turėjo pranašų ir pasiuntinių, bet visiems Aš siunčiau pasiuntinius, kad juos pažadinčiau.

61. Remdamiesi jų mokymų šviesa ir tiesa, taip pat panašumu į tai, ką Aš jums apreiškiau, galite vertinti jų žodžius.

62. Vieni gyveno prieš Mesijo atėjimą, kiti veikė po mano buvimo žmogumi, bet visi atnešė žmonėms dvasinę žinią.

63. Tie mokymai, kaip ir mano, buvo iškraipyti; nes jei jų prasmė nebuvo pakeista, tai jie buvo iškraipyti arba paslėpti nuo tiesos ištroškusių žmonių.

64. Žmonėms per pasiuntinius, pranašus ir tarnus buvo apreikšta viena tiesa ir viena moralė. Kodėl tada tautos turi skirtingus tiesos, moralės ir gyvenimo supratimus?

65. Ši tiesa, kurią visais laikais iškraipė žmonija, bus atkurta, ir jos šviesa spindės su tokia jėga, kad žmonėms atrodys, jog tai kažkas naujo, nors tai ta pati šviesa, kuri visada apšvietė mano Dieviškumo vaikų vystymosi kelią.

66. Daug yra tų, kurie mirė, nes sakė tiesą; daug yra ir tų, kurie buvo kankinami, nes nenorėjo nutildyti balso, kuris kalbėjo jų viduje.

67. Nemanykite, kad Dangus siuntė tik tuos, kurie jums kalbėjo apie Dvasią, meilę, moralę – ne, jis taip pat siuntė tuos, kurie jums davė gerus mokslo vaisius, tas žinias, kurios įneša šviesą į žmonių gyvenimą, palengvina jų naštą ir sušvelnina jų vargus. Visi jie buvo mano pasiuntiniai.

68. Yra ir kitų, kurie, nors ir neperduoda dvasinės moralės mokymų ar mokslinių atradimų, tačiau atneša žinią, kuri moko jausti ir grožėtis kūrinijos grožiais. Tai yra Mano pasiuntiniai, kurių užduotis – atnešti džiaugsmą ir balzamą sielvarto apimtų širdims.

69. Jie visi išgėrė kartų taurę, kai susidūrė su nesupratimu pasaulio, aklo tiesai, žmonijos, nejautrios grožiui ir gėriui. Ir vis dėlto – jei Aš jums sakiau, kad šioje epochoje viskas bus atkurta – jei Aš jums paskelbiau, kad viskas sugrįš į teisingą kelią ir visoms mano mokymams bus grąžinta jų pirminė prasmė, tai galite tikėti, kad šiam pasauliui artėja dvasinio spindesio laikas, nors neturite pamiršti, kad – prieš tai įvykiant – viskas bus teisiama ir apvaloma. (121, 9-16)

70. Kiekvieną kartą, kai Dievo apreiškimas ruošiasi apšviesti žmones, Aš siunčiau jiems pirmtakus arba pranašus, kad juos paruoščiau, jog ta šviesa būtų jų atpažinta. Tačiau nemanykite, kad tik tie, kurie neša žinias Dvasiai, yra mano pasiuntiniai. Ne, mokiniai, kiekvienas, kuris tarp žmonių sėja gėrį bet kokia jo forma, yra mano pasiuntinys.

71. Šiuos pasiuntinius galite sutikti visais savo gyvenimo keliais, tiek religinėse bendruomenėse, tiek moksluose – tarp žmonių, kurie valdo, arba tarp tų, kurie moko gerų pamokų.

72. Geras mano tarnas niekada nenukrypsta nuo kelio, kurį turi nueiti; jis mieliau mirs kelyje, nei pasitrauks atgal. Jo pavyzdys yra šviesos sėkla artimųjų gyvenime, o jo darbai – pavyzdžiai kitiems. Ach, jeigu tik žmonija galėtų suprasti žinias, kurias Aš jai siunčiu per juos! Tačiau taip nėra, nes yra daug žmonių, kurie turi sudėtingas misijas pasaulyje, tačiau jie nukreipia savo žvilgsnius nuo tų didžiųjų pavyzdžių, kad pasuktų keliu, kuris jiems labiau patinka. (105, 13–15)

73. Bet ką tu padarei su tais žmonėmis, žmonija, kuriuos Aš tau siunčiau, kad jie primintų tau mano kelią, tikėjimo kelią, kuris yra išminties, meilės ir taikos kelias?

74. Jūs nenorėjote nieko žinoti apie jų užduotis ir kovojote su jais su veidmainišku tikėjimu, kurį turite dėl savo teorijų ir konfesijų. (263,18-19)

75. Turiu jums dar kartą pasakyti, kad šis tauta, susiformavusi aplink mano apreiškimus, nėra tauta, kurią Tėvas savo meile iškelia virš kitų žemės tautų. Viešpats nukreipė į jį savo žvilgsnį tik todėl, kad jį sudarė sielos, kurios visada buvo pasaulyje, kai nusileisdavo naujas dieviškasis apreiškimas. Tai yra dvasiniai Izraelio tautos, pranašų, pasiuntinių, regėtojų ir patriarchų tautos, vaikai.

76. Kas šiais laikais galėtų mane priimti geriau už juos, suvokti naują mano apreiškimo formą ir liudyti mano pažadų išsipildymą? (159, 51-52)

77. Aš nužengiau į Izraelio tautos glėbį, kurios dauguma gyvena šioje šalyje. Kiti yra išsibarstę po visas tautas, mano siųsti, ir jiems Aš

apsireiškiau dvasiškai. Tai yra mano išrinktieji, kurie man liko ištikimi. Jų širdys nebuvo užkrėstos, ir jų dvasia gali priimti mano įkvėpimus. Per juos Aš šiuo metu pasauliui dovanoju didelį išminties lobį. (269, 2)

78. Mylimi vaikai, kurie susirinkote nedideliu skaičiumi, tikrai sakau jums: mano skvarbus žvilgsnis visur atranda mano išrinktuosius, kurie savo dvasioje jaučia, kad dabar yra mano buvimo laikas. Jie negirdėjo mano žodžio taip, kaip jūs; tačiau savo dvasia jie girdi balsą, kuris jiems sako, kad Aš vėl esu tarp žmonių, kad Aš dvasiškai atėjau „ant debesies“. Vieniems Aš leisiu mane matyti dvasios akimis, kitiems – per nuojautos gebėjimą, o likusiems Aš padarysiu savo meilę stipriai juntamą, kad jie pajustų mano Dvasios buvimą. (346, 13)

79. Netrukus intuityvūs, įkvėptieji, dvasiškai jautrūs žmonės pakils ir tautose liudys tai, ką mato Dvasia, ką jaučia, ką girdi ir priima. Aš jums dar kartą sakau, kad mano tauta neapsiriboja tais, kurie mane išgirdo per šiuos balso nešėjus, bet kad aš savo tarnus išsiunčiau į įvairias žemės vietas, kad jie paruoštų kelius ir išvalytų laukus, į kuriuos vėliau turės ateiti sėjėjai.

80. Aš juos stiprinu ir laiminu, nes jų kasdienis darbas yra skausmingas, jų kelias nusėtas erškėčiais. Pajuoka, panieka, šmeižtas ir piktadarystė seka juos visur. Bet jie – įžvalgūs ir įkvėpti – žino, kad buvo mano siųsti, ir yra pasiryžę eiti iki kelio pabaigos, kad įvykdytų savo misiją. (284, 50-51)

81. Aš kviečiu jus įžengti į mano karalystę. Aš šaukiu visas žemės tautas be jokio išskirtinumo; tačiau žinau, kad ne visi manęs klausys.

82. Žmonija užgesino savo lempą ir vaikšto tamsoje. Tačiau ten, kur pasireiškia klaida, pasirodys mano apšviestas žmogus, kuris skleidžia šviesą savo aplinkoje – dvasinis sargas, kuris budi ir laukia mano ženklo, kad skambintų pavojaus signalą, kuris pažadina ir sukrečia.

83. Tegul tų pasiuntinių meilė jūsų širdyse tampa vaisių duodančia sėkla. Neatstumkite jų, jei jie pasirodys prieš jus išoriškai vargšai. Klausykite jų, nes jie ateina mano vardu, kad perduotų jums gebėjimą, kurio šiuo metu nepažįstate. Jie išmokys jus tobulos maldos, išlaisvins jus iš materializmo pančių, kuriomis esate surakinti, padės jums pasiekti dvasinę laisvę, kuri pakels jus pas mane. (281, 33)

84. Jei kas nors pasirodytų ir tvirtintų, kad jis yra vėl žmogumi tapęs Kristus, netikėkite jam. Nes kai Aš jums pranešiau, kad sugrįšiu, Aš jums leidau žinoti, kad tai bus Dvasioje. Jei kas nors jums pasakytų: „Aš esu Dievo pasiuntinys“ – nepasitikėkite juo, nes tikrieji pasiuntiniai nesigiria ir neskelbia jiems patikėtos misijos. Jie įrodo save tik savo darbais. Žmonėms tenka spręsti, ar tas žmogus yra Viešpaties pasiuntinys. Ar prisimenate, kad Aš jums sakiau, jog medis pažįstamas iš jo vaisių?

85. Aš jums nedraudžiu ragauti „medžių vaisių“, bet turite būti pasirengę, kad galėtumėte atskirti gerą vaisių nuo blogo.
86. Tuos, kurie myli tiesą, Aš pastatysiu kaip žibintus, kad jie apšviestų savo artimųjų kelią. (131, 5-7)
87. Laikai, kai jums pasaulyje reikėjo dvasinio vadovo, praėjo. Nuo šiol kiekvienas, kuris eis šiuo keliu, neturės kito kelio, kaip tik mano Įstatymo, nei kito vadovo, kaip tik savo sąžinės.
88. Vis dėlto visada bus vyrų ir moterų, spindinčių didžiule šviesa ir turinčių didelę sielos jėgą, kurie savo pavyzdžiu ir įkvėpimu padės žmonių miniai. 89. Jei būtų kitaip, Aš jau būčiau atsiuntęs į žemę dvasias, tokias kaip Mozė ar Elijas, kad jos jums nubrėžtų kelią ir nuolat primintų Įstatymą. Jie taip pat jums padeda, saugo ir lydi jus, bet nebežmogiška forma, o iš dvasinio pasaulio. 90. Kas juos mato? Niekas. Bet jei pasiruošite, virš savęs pajusite didžiųjų dvasių, kurios visada buvo susijusios su žmonija ir turėjo joje įvykdyti didžiąsias misijas, buvimą. (255, 40-41)

II. Pirmojo ir antrojo apreiškimo laikotarpio apžvalga

9 skyrius – Izraelio tautos istorijos ir veikėjai

Nuodėmės istorija

1. Istorinė tradicija apie pirmuosius žmones, gyvenusius Žemėje, buvo perduodama iš kartos į kartą, kol buvo užrašyta knygoje „Pirmieji laikai“. Tai gyvas palyginimas apie tuos pirmuosius žmones, gyvenusius Žemėje. Jų tyrumas ir nekaltumas leido jiems pajusti Motinos Gamtos glamonę. Tarp visų būtybių vyravo draugiški santykiai, o tarp visų kūrinių – neribota brolystė. (105, 42)
2. Dieviškoje parabolėje Aš įkvėpiau pirmuosius žmones, kad jie įgytų pirmąjį supratimą apie savo paskirtį, tačiau mano apreiškimų prasmė buvo neteisingai išaiškinta.
3. Kai jums buvo kalbama apie Gyvybės medį, iš kurio žmogus valgė, apie gėrio ir blogio pažinimą, jums turėjo būti paaiškinta tik tai, kad žmogus – kai jis turėjo pakankamai žinių, kad atskirtų teisybę nuo neteisybės, ir tapo atsakingas už savo darbus – nuo to laiko pradėjo skinti savo darbų vaisius. (150, 42)
4. Jūs žinote, kad Dievas žmonėms pasakė: „Dauginkitės ir dauginkitės, ir pripildykite žemę“. Tai buvo pirminis įstatymas, kuris jums buvo duotas, o tauta. Vėliau Tėvas paragino žmones ne tik daugintis ir plėsti žmonijos giminę, bet ir kad jų jausmai taptų vis dosnesni, o jų siela galėtų laisvai skleistis ir tobulėti. Tačiau jei pirmasis įstatymas turėjo

žmogiškosios rasės plitimo tikslą – kaip gi galite manyti, kad tas pats Tėvas jus baustų už tai, kad vykdėte ir įvykdėte Jo įsakymą? Ar įmanoma, tauta, kad jūsų Dieve egzistuotų toks prieštaravimas?

5. Pažiūrėkite, kokį materialų aiškinimą žmonės suteikė palyginimui, kuriame jums buvo kalbama tik apie sielos pabudimą žmoguje. Todėl gilinkitės į mano mokymą ir nebesakykite, kad jūs atperkate kaltę, kurią pirmieji žemės gyventojai prisiėmė dėl nepaklusnumo savo Tėvui. Turėkite aukštesnę sampratą apie dieviškąjį teisingumą. (150, 45-46)

6. Dabar atėjo laikas, kai galite suprasti mano žodžius: „Dauginkitės ir plėskitės“, kad tai turi būti daroma ir dvasiškai, ir kad turite pripildyti visatą savo gerais darbais ir šviesiais mintimis. Sveikinu visus, kurie nori priartėti prie Manęs – visus, kurie siekia tobulumo. (150, 48-49)

Laisva valia ir pirminė nuodėmė

7. Jūs man sakote, kad dėl savo valios laisvės patekote į klaidas ir klydimus. Aš jums atsakau, kad šia dovana galite pakilti begalinai toli už taško, nuo kurio pradėjote savo vystymąsi.

8. Be valios laisvės Aš kiekvienai sielai daviau savo šviesą į jos dvasią, kad niekas nenuklystų; bet tie, kurie nenorėjo klausytis mano balso arba, trokšdami dvasinės šviesos, nenorėjo pasinerti į savo vidų, netrukus leidosi suvilioti nesuskaičiuojamų žmogaus gyvenimo grožybių, prarado mano Įstatymo paramą savo sielai ir turėjo klupinėti bei kristi.

9. Vienas vienintelis nusižengimas sukėlė daug skausmingų pasekmių, nes netobulumas nesiderina su dieviškąja meile.

10. Tuos, kurie nuolankiai ir atgailaudami tuoj pat sugrįžo pas Tėvą ir nuolankiai Jo prašė, kad Jis juos apvalytų ir atleistų už neseniai padarytus nusižengimus, Viešpats priėmė su begaline meile ir gailestingumu, paguodė jų dvasią, išsiuntė juos atitaisyti savo klaidas ir patvirtino juos jų užduotyje.

11. Nemanykite, kad visi po savo pirmojo nepaklusnumo sugrįžo nuolankiai ir atgailaudami. Ne, daugelis atėjo pilni išdidumo ir pykčio. Kiti, apimti gėdos, suvokdami savo kaltę, norėjo pateisinti savo nusikaltimus prieš Mane, ir toli gražu nesistengdami apsivalyti atgaila ir pasitaisymu – kurie yra nuolankumo įrodymas – nusprendė sau susikurti gyvenimą pagal savo norus, neatsižvelgdami į įstatymus, kuriuos nustato mano meilė.

12. Tuomet įsigaliojo mano teisingumas – bet ne tam, kad juos nubaustų, o tam, kad juos pataisytų – ne tam, kad juos sunaikintų, o tam, kad juos amžinai išsaugotų, suteikdamas jiems visapusišką galimybę tobulėti.

13. Kiek daug iš tų pirmųjų nusidėjėlių vis dar nesugeba išsilaisvinti iš savo dėmių; nes nuo vieno kritimo prie kito jie vis giliau

nugrimzdo į bedugnę, iš kurios juos galės išgelbėti tik mano įstatymo laikymasis. (20, 40–46)

Potvynis

14. Žmonijos pradžioje tarp žmonių viešpatavo nekaltumas ir paprastumas; tačiau, jiems daugėjant, dėl jų vystymosi ir valios laisvės , daugėjo ir jų nuodėmių, kurios plito vis greičiau – ne jų dorybės, o jų pažeidimai mano įstatymo atžvilgiu.

15. Tada Aš paruošiau Nojų, kuriam Aš apsireiškiau iš Dvasios į Dvasią, nes šį dialogą Aš pradėjau su žmonėmis nuo pat žmonijos pradžios.

16. Aš pasakiau Nojui: „Aš apvalysiu žmonių sielas nuo visų jų nuodėmių; šiam tikslui Aš siųsiu didelį potvynį. Pastatyk arką ir įleisk į ją savo vaikus, jų žmonas, savo vaikų vaikus ir po porą kiekvienos gyvūnų rūšies.“

17. Nojus pakluso mano įsakymui, ir katastrofa įvyko pagal mano žodį. Blogas sėklas buvo išrautas su šaknimis, o geras sėklas saugojau savo klėtyse, iš kurių sukūriau naują žmoniją, nešusią savyje mano teisingumo šviesą ir mokančią vykdyti mano įstatymą bei gyventi laikantis gerų papročių.

18. Ar jūs manote, kad tie žmonės, kurie patyrė tokią skausmingą mirtį, žuvo fiziškai ir dvasiškai? Iš tiesų, sakau jums: ne, mano vaikai. Jų sielos buvo išsaugotos per Mane ir pabudo prieš Teisėją, savo pačių sąžinę, ir buvo paruoštos vėl sugrįžti į gyvenimo kelią, kad jame pasiektų dvasinį tobulėjimą. (302, 14-16)

Abraomo pasiaukojimas

19. Ne visada bus būtina, kad jūs iki dugno ištuštintumėte kančios taurę. Nes Man pakanka pamatyti jūsų tikėjimą, jūsų paklusnumą, jūsų pasiryžimą ir ketinimą vykdyti mano įsakymą, kad Aš jums sutaupyčiau sunkiausią jūsų išbandymo akimirką.

20. Prisiminkite, kad iš Abraomo buvo pareikalauta jo sūnaus Izaoko, kurį jis labai mylėjo, gyvybės, ir patriarchas, nugalėdamas savo skausmą ir meilę sūnui, buvo pasirengęs jį paaukoti paklusnumo, tikėjimo, meilės ir nuolankumo išbandyme, kurio jūs dar negalite suvokti. Tačiau jam nebuvo leista užbaigti sūnaus aukos, nes giliai širdyje jis jau buvo įrodęs savo paklusnumą dieviškajai valiai, ir to pakako. Koks didelis buvo Abraomo vidinis džiaugsmas, kai jo ranką sulaikė aukštesnė jėga ir sutrukdė jam paaukoti Izaoką! Kaip jis laimino savo Viešpaties vardą ir žavėjosi Jo išmintimi! (308, 11)

21. Abraome ir jo sūnuje Izaoke Aš jums pateikiau palyginimą apie tai, ką reikštų Atpirkėjo aukos mirtis, kai Aš išbandžiau Abraomo man rodomą meilę, paprašydamas jo paaukoti savo sūnų, savo mylimąjį Izaoką.

22. Teisingai apmąstydami, jūs tame veiksme atpažinsite panašumą į tai, ką vėliau reiškė „Viengimio Sūnaus“

** Dievo auką dėl pasaulio išgelbėjimo. * Šis biblinis terminas reiškia: į pasaulį gimęs (arba įsikūnijęs) Dievo Sūnus.*

23. Abraomas čia buvo Dievo įsikūnijimas, o Izaokas – Jėzaus atvaizdas. Tuo metu patriarchas manė, kad Viešpats reikalavo iš jo sūnaus gyvybės tam, kad nekaltosios kraujas nuplautų tautos nuodėmes, ir nors jis giliai mylėjo tą, kuris buvo jo kūnas iš jo kūno, paklusnumas Dievui bei gailestingumas ir meilė savo tautai jam buvo svarbesni nei mylimo sūnaus gyvybė.
24. Paklusnusis Abraomas buvo arti to, kad suduotų mirtiną smūgį savo sūnui. Tuo momentu, kai jis, apimtas skausmo, pakėlė ranką, norėdamas jį paaukoti, mano galia jį sulaikė ir įsakė paaukoti avinėlį vietoj jo sūnaus, kad tas simbolis išliktų kaip meilės ir paklusnumo liudijimas. (119, 18–19)

Jokūbo sapnas apie dangaus kopėčias

25. Ar žinote, kokią reikšmę turi tas kopėčių vaizdas, kurį Jokūbas matė sapne? Tos kopėčios simbolizuoja sielų gyvenimą ir vystymąsi.
26. Apreiškimo metu Jokūbo kūnas miegojo, bet jo siela buvo pabudusi. Ji pakilo pas Tėvą per maldą, ir kai jo siela pasiekė Šviesos sferas, ji gavo dangiškąją žinią, kuri turėjo išlikti kaip dvasinių apreiškimų ir tiesų testamentas jo tautai, kurią sudaro visa žmonija; nes „Izraelis“ nėra žemiškas, o dvasinis vardas.
27. Jokūbas matė, kad ta kopėčia stovėjo ant žemės, o jos viršūnė siekė dangų. Tai rodo sielos dvasinio tobulėjimo kelią, kuris prasideda žemėje su kūnu ir baigiasi, kai siela suvienija savo šviesą ir esmę su Tėvo šviesa ir esme, toli nuo bet kokios materialios įtakos.
28. Patriarchas matė, kad ant tų kopėčių angelai lipo aukštyn ir žemyn. Tai simbolizavo nesibaigiantį gimimą ir mirtį, nuolatinį sielų atėjimą ir išėjimą, trokštant šviesos arba turint užduotį atpirkti ir apsivalyti, kad sugrįžus į Dvasinį pasaulį pakilti šiek tiek aukščiau. Tai yra sielos tobulėjimo kelias, vedantis į tobulumą.
29. Todėl Jokūbas kopėčių viršūnėje pamatė simbolinę Jehovos figūrą, kuri rodė, kad Dievas yra jūsų tobulėjimo, jūsų siekių tikslas ir aukščiausiasis atlygis – begalinė palaima – už sunkius kovos, ilgus kentėjimus ir atkaklumą, siekiant patekti į Tėvo glėbį.
30. Sielos visada rasdavo likimo smūgiuose ir išbandymuose progą užsitarnauti nuopelnų, kad pakiltų. Tuo pačiu kiekviename išbandyme visada buvo simbolizuojamos Jokūbo kopėčios, kurios ragino jus užlipti dar vienu laipteliu aukščiau.
31. Tai buvo didis apreiškimas, o mokiniai, nes jame jums buvo kalbama apie Dvasinį gyvenimą tuo metu, kai sielos pabudimas Dieviškojo, Aukštojo, Tyrojo, Gerojo

ir Tikrojo garbinimui vos tik buvo prasidėjęs.

32. Ta žinia negalėjo būti skirta tik vienai šeimai, netgi ne vienai tautai; jos esmė buvo dvasinė, todėl turėjo visuotinę reikšmę. Būtent todėl Tėvo balsas tarė Jokūbui: „Aš esu Jehovas, Abraomo Dievas ir Izaoko Dievas. Šią žemę, kurioje esi, Aš duosiu tau ir tavo palikuonims, ir tie palikuonys bus gausūs kaip žemės dulkės. Jūs išsiskirsite į vakarus ir į rytus, į šiaurę ir į pietus, ir visos žemės giminės bus palaimintos tavimi ir tavo palikuonimis.“ (315, 45–50)

Juozapas ir jo broliai

33. Juozapas, Jokūbo sūnus, buvo parduotas savo pačių brolių keletui prekybininkų, kurie keliavo į Egiptą. Juozapas buvo dar mažas, tačiau jau buvo parodęs didelį pranašavimo talentą. Pavydas apėmė jo brolius, kurie atsikratė jo manydami, kad jo daugiau nebematys. Tačiau Viešpats, kuris saugojo savo tarną, apsaugojo jį ir padarė jį didžiu prie Egipto faraono.

34. Praėjus daugeliui metų, kai pasaulį ištiko sausra ir badas, Egiptas, vadovaujamas Juozapo patarimų ir įkvėpimo, buvo sukaupęs pakankamai atsargų, kad atlaikytų šią nelaimę.

35. Taip atsitiko, kad Jokūbo sūnūs, ieškodami maisto, atvyko į Egiptą. Jų sumišimas buvo didelis, kai jie suprato, kad jų brolis Juozapas tapo faraono ministru ir patarėju. Pamatę jį, jie puolė ant kelių prie jo kojų, gailėdamiesi savo nuodėmės, ir suprato, kad jų brolio pranašystės išsipildė. Tas, kurį jie laikė mirusiu, stovėjo priešais juos, kupinas galios, dorybės ir išminties. Pranašas, kurį jie pardavė, įrodė jiems pranašystės, kurią Viešpats jam įdėjo į lūpas dar vaikystėje, tiesą. Brolis, kurį jie kankino ir pardavė, jiems atleido. Ar suprantate, tauta? Dabar jūs žinote, kodėl Aš jums šiandien pasakiau: „Kada jūs mane atpažinsite, kaip Juozapas buvo atpažintas savo brolių?“ (90, 2)

Izraelio tautos klajonės dykumoje su Mozė

36. „Pirmuoju laikotarpiu“ Mozė stovėjo Izraelio priešakyje, kad keturiasdešimt metų vestų jį per dykumą į Kanaano žemę. Bet dėl nepaklusnumo, netikėjimo ir materializmo vieni šmeižė, kiti atsiskyrė, o dar kiti sukilo. Tačiau Mozė šioje situacijoje kalbėjo jiems išmintingai ir kantriai, kad jie nepažeistų Aukščiausiojo valios, bet būtų nuolankūs ir paklusnūs tam Tėvui, kuris – neatsižvelgdamas į jų nepaklusnumą – leido manai kristi iš dangaus ir vandeniui trykšti iš uolos. (343, 53)

37. Mozė pateikė pakankamai įrodymų, kad tikrasis Dievas buvo su juo; tačiau tauta norėjo dar daugiau liudijimų, ir kai pasiuntinys atvedė minias prie Sinajaus kalno papėdės, jis šaukėsi Jehovos galios, ir Viešpats jį pagerbė bei suteikė jam didelius įrodymus ir stebuklus.

38. Tauta norėjo išgirsti ir pamatyti Tą, kurį Mozė girdėjo ir matė savo tikėjimu, ir taip Aš apsireiškiau tautai debesyje ir leidau jai valandas klausytis mano balso. Tačiau jis buvo toks galingas, kad žmonės iš baimės manė mirsiantys; jų kūnai drebėjo, o sielos virpėjo nuo to teisingumo balso. Tada tauta maldavo Mozę, kad jis paprašytų Jehovos daugiau nebekalbėti savo tautai, nes jie nebegalėjo Jo klausytis. Ji suprato, kad dar buvo per daug nebrandi, kad galėtų tiesiogiai susisiekti su Amžinuoju. (29, 32, 34)

39. Stiprinkite savo sielą didžiosiose gyvenimo kovose, kaip tas Izraelio tauta sustiprėjo dykumoje. Ar žinote, kokia plati yra dykuma, kuri atrodo neturinti pabaigos, su negailestinga saule ir karštu smėliu? Ar žinote, kas yra vienatvė ir tyla bei būtinybė budėti naktimis, nes priešai tykoja? Iš tiesų, sakau jums, būtent ten, dykumoje, tas tauta suvokė didybę, kuri buvo tikėjimas Dievu, ir ten ji išmoko Jį mylėti. Ko gi ta tauta galėjo tikėtis iš dykumos? Ir vis dėlto ji turėjo viską: duoną, vandenį, namus poilsiui, oazę ir šventovę, kad pakeltų savo sielą dėkingumu savo Tėvui ir Kūrėjui. (107, 28)

Elijo kova už tikrąjį Dievą

40. „Pirmuoju laikotarpiu“ Elijas atėjo į žemę, priartėjo prie žmonių širdžių ir rado juos pasidavusius pagonybei ir stabmeldystei. Pasaulį valdė karaliai ir kunigai, ir abu jie buvo nusigręžę nuo dieviškųjų įstatymų vykdymo ir vedė savo tautas klaidingumo ir netiesos keliais. Jie pastatė altorius įvairiems dievams ir juos garbino.

41. Elijas pasirodė tuo metu ir kreipėsi į juos teisingumo kupinais žodžiais: „Atverkite akis ir supraskite, kad jūs išniekinote Viešpaties įstatymą. Jūs pamiršote Jo pasiuntinių pavyzdį ir pasidavėte kultams, kurie yra neverti gyvojo ir galingojo Dievo. Būtina, kad jūs pabustumėte, pažvelgtumėte į Jį ir pripažintumėte Jį. Pašalinkite savo stabmeldystę ir pakelkite akis virš kiekvieno atvaizdo, kuriuo Jį vaizdavote.“

42. Elijas išgirdo mano balsą, kuris jam tarė: „Pasitrauk nuo šios nedoros tautos. Pasakyk jai, kad ilgą laiką nebus lietaus, kol tu to neįsakysi mano vardu.“

43. Ir Elijas tarė: „Nebus lietaus, kol mano Viešpats nenurodys valandos ir mano balsas to neįsakys“, ir tai pasakęs, jis pasitraukė.

44. Nuo tos dienos žemė buvo sausa, praėjo lietingieji metų laikai, bet lietaus nebuvo. Danguje nebuvo matyti jokių lietaus ženklų, laukai kentėjo nuo sausros, gyvuliai palaipsniui mirė iš troškulio, žmonės kasė žemę ieškodami vandens, kad numalšintų troškulį, bet jo nerado; upės išdžiūvo, žolė nudžiūvo, nes ją nugalėjo kaitrios saulės spinduliai, ir žmonės šaukėsi savo dievų, prašydami, kad tas elementas sugrįžtų pas juos, kad jie galėtų sėti ir nuimti derlių, kuris juos maitintų.

45. Elijas, paklusęs dieviškam įsakymui, pasitraukė, meldėsi ir laukė savo Viešpaties valios. Vyrai ir moterys pradėjo išsikraustyti iš savo tėvynės, ieškodami naujų kraštų, kur jiems netrūktų vandens. Visur matėsi karavanai, o visur žemė buvo išdžiūvusi.
46. Metai praėjo, ir vieną dieną, kai Elijas pakėlė savo dvasią į Tėvą, jis išgirdo Jo balsą, kuris jam tarė: „Eik pas karalių, ir kai Aš tau duosiu ženklą, lietus vėl kris ant šios žemės.“
47. Elijas, nuolankus ir paklusnus, nuėjo pas tos tautos karalių ir prieš netikrojo dievo garbintojus parodė savo galią. Po to jis kalbėjo apie Tėvą ir Jo galią, ir tada pasirodė ženklai: danguje matėsi žaibai, griaustinis ir ugnis; po to iš dangaus plūstelėjo gyvybę teikiantis lietus. Laukai vėl pasidengė žaluma, medžiai buvo pilni vaisių, ir buvo gerovė.
48. Žmonės pabudo, pamatę šį įrodymą, ir prisiminė savo Tėvą, kuris per Eliją juos šaukė ir pamokė. Tuo metu Elijo stebuklai, skirti pažadinti žmoniją, buvo gausūs ir labai dideli. (53, 34-40)

Dvylika Izraelio giminių

49. Nemanykite, kad tik Izraelio tautos glėbyje buvo pranašų, kelio rodytojų ir šviesos dvasių. Aš kai kuriuos iš jų siunčiau ir į kitas tautas; tačiau žmonės juos laikė dievais, o ne pasiuntiniais, ir aplink jų mokymus sukūrė religijas bei kultus.
50. Izraelio tauta nesuprato savo misijos kitų tautų atžvilgiu ir snaudė ant lovos, pilnos palaiminimų ir patogumų.
51. Tėvas ją suformavo kaip tobulą šeimą, kurioje viena giminė turėjo užduotį ginti tautą ir išlaikyti taiką; kita dirbo žemę, o dar viena giminė susidėjo iš žvejų ir jūreivių. Dar kitai buvo patikėtas dvasinis Dievo garbinimas, ir taip kiekviena iš dvylikos genčių, iš kurių susidėjo tauta, atliko skirtingą užduotį, kurios kartu sudarė harmonijos pavyzdį. Tačiau tikrai, sakau jums, dvasinius sugebėjimus, kuriuos turėjote tais senais laikais, jūs turite iki šiol. (135, 15-16)

Izraelio pranašai ir pirmieji karaliai

52. Pranašai kalbėjo labai nuoširdžiai, beveik visada jie atvykdavo į žemę sumaišties ir nuklydimo laikais. Jie įspėdavo tautas ir ragino jas atgailauti bei atsiversti, pranašaudami didelius teisingumo bausmių išbandymus, jei jos nesikreips į gėrį. Kitais atvejais jie pranašavo palaiminimus už Dieviškojo Įstatymo laikymąsi ir paklusimą jam.
53. Tačiau tai, ką sakė tie pranašai, buvo raginimas daryti gėrį, teisingumą ir rodyti abipusę pagarbą. Jie neapreiškė sielos gyvenimo, jos paskirties ir raidos. Net Mozė, kurį Aš išsirinkau, kad jis būtų mano atstovas, ir per kurį Aš perdaviau įstatymą visoms kartoms,

nekalbėjo jums apie dvasinį gyvenimą.

54. Tėvo Įstatymas apima išmintį ir teisingumą. Jis moko žmones gyventi taikoje, mylėti ir gerbti vieni kitus bei pasirodyti verti mano akyse kaip žmonės. Tačiau Mozė žmonijai neparodė, kas yra už fizinės mirties slenksčio, nei kaip atrodo nepaklusnių sielų atpirkimas, nei atlygis tiems, kurie savo gyvenimo užduotyje buvo išmintingi ir darbštūs.

55. Vėliau valdė Dovydas, kupinas dvasinių dovanų ir įkvėpimo, ir savo pakilimo akimirkomis, savo ekstazėse jis girdėjo himnus ir dvasines giesmes, iš kurių sukūrė psalmes. Jomis jis turėjo pakviesti Izraelio tautą melstis ir savo Viešpačiui paaukoti geriausią savo širdies auką. Tačiau Dovydas, nepaisant visos savo meilės ir įkvėpimo, negalėjo atskleisti tautai nuostabios sielų egzistencijos, jų raidos ir tikslo.

56. O Saliamonas, kuris perėmė jo valdžią ir taip pat parodė didelius išminties ir galios talentus, kurie jam buvo suteikti, dėl kurių jis buvo mylimas ir gerbiamas, ir kurio patarimai, sprendimai bei patarlės prisimenami iki šiol – jeigu jo tauta būtų kreipusis į jį ir paklaususi: „Viešpatie, koks yra dvasinis gyvenimas? Kas yra už mirties ribų? Kas yra siela?“ – Saliamonas, nepaisant visos savo išminties, nebūtų galėjęs į tai atsakyti. (339, 12–15)

10 skyrius – Kai laikas buvo išpildytas

Pranašiškos pranašystės

1. Jūsų Tėvas viską paruošė, kad Dievo „Žodis“ apsigyventų tarp žmonių ir savo didingais meilės pavyzdžiais parodytų jiems atpirkimo kelią.

2. Pirmiausia Jis įkvėpė pranašus, kurie turėjo paskelbti, kokia forma į pasaulį ateis Mesijas, kokia bus jo veikla, jo kančios ir mirtis kaip žmogaus, kad, kai Kristus pasirodys žemėje, tas, kuris žinojo pranašystes, jį iš karto atpažintų.

3. Šimtmečius prieš mano atėjimą Jėzuje pranašas Izaijas pasakė: „Todėl Viešpats duos jums šį ženklą: štai mergelė pastos ir pagimdys sūnų, kurį pavadins Immanueliu“ (tai reiškia: „Dievas su mumis“). Šiuo pranašavimu, be kitų, jis paskelbė mano atėjimą.

4. Daugelį amžių prieš mano atėjimą Dovydas psalmiuose, kupinuose skausmo ir pranašiškos prasmės, apdainavo Mesijo kančias nukryžiavimo metu. Tuose psalmiuose jis kalba apie vieną iš septynių mano žodžių ant kryžiaus, nurodo panieką, su kuria minia mane ves į nukryžiavimą, žmonių pašaipos išraiškas, kai jie išgirs mane sakant, kad manyje yra Tėvas; apleistumą, kurį mano kūnas pajustų dėl žmonių nedėkingumo, visas kančias, kurioms būčiau

paklūstamas, ir netgi tai, kaip jie mesti burtą dėl mano drabužio.
5. Kiekvienas iš mano pranašų skelbė mano atėjimą, paruošė kelius ir nurodė tikslius požymius, kad, kai ateis ta diena, niekas nesuklystų. (40, 1-5)

Mesijo laukimas žydų tautoje

6. Šiandieninis pasaulis nebuvo pasirengęs manęs laukti taip, kaip Izraelio tauta laukė manęs toje „Antrojoje laikais“. Mano didieji pranašai buvo paskelbę Mesiją, Išganytoją, Dievo Sūnų, kuris ateis išlaisvinti engiamuosius ir apšviesti pasaulį „Žodžio“ šviesa. Kuo labiau ta tauta kentėjo, tuo labiau ji troško Pažadėtojo atėjimo; kuo daugiau ji gėrė iš pažeminimo ir priespaudos taurės, tuo labiau ji troško Mesijo buvimo ir visur ieškojo užuominų bei ženklų, kurie jai kalbėtų apie artėjantį jų Išganytojo atėjimą.
7. Iš kartos į kartą ir iš tėvų vaikams buvo perduodamas dieviškasis pažadas, kuris ilgą laiką skatino Viešpaties išrinktą tautą budėti ir melstis.
8. Galiausiai Aš atėjau pas savo tautą, bet ne visi sugebėjo Mane atpažinti, nors visi Manęs laukė: vieni tai darė dvasiškai, kiti – materialistiškai.
9. Bet man pakako tų, kurie jautė mano buvimą, mano Žodžio šviesoje regėjo Dangaus karalystę ir tikėjo mano apreiškimu, nuoširdumo ir meilės. Man pakako tų, kurie ištikimai sekė paskui mane ir matė manyje savo dvasinį Išganytoją, nes būtent jie liudijo mano tiesą, kai aš pasitraukiau iš šio pasaulio.
10. Nors mano žinia buvo skirta visoms žemės tautoms, mano šauksmas buvo skirtas išrinktosios tautos širdžiai, kad ji vėliau taptų mano Žodžio skelbėja. Vis dėlto ne tik ta tauta jautė mano buvimą, bet ir kitų tautų žmonės sugebėjo atrasti mano atėjimo ženklus ir nujautė mano buvimo žemėje laiką. (315, 17–19)
11. Kiekviename amžiuje ir kiekvieno dieviškojo apreiškimo metu Elijas pasirodo žmonėms.
12. Mesijas dar nebuvo atėjęs į Žemę, bet netrukus jis turėjo gimti kaip žmogus, ir jau pranašo siela buvo įsikūnijusi Jonoje, kuris vėliau buvo pavadintas Krikštytoju, kad paskelbtų Dangaus karalystės artumą, kuri būtų „Žodžio“ buvimas tarp žmonių. (31, 61-62)

Marija, Jėzaus motina

13. Jau „Pirmuoju laikotarpiu“ patriarchai ir pranašai pradėjo kalbėti apie Mesijo atėjimą. Tačiau Mesijas atėjo ne tik Dvasia – jis atėjo, kad gimtų iš moters, kad taptų žmogumi, kad iš moters gautų kūną.
14. Dievo motiniška Dvasia taip pat turėjo tapti žmogumi, tapti moterimi, tyrumo gėle, kad iš jos žiedų vainiko sklistų Dievo „Žodžio“, kuriuo buvo Jėzus, kvapas. (360, 26)
15. Nazarete gyveno tyrumo ir švelnumo gėlė, sužadėtinė mergelė vardu Marija, kuri buvo būtent ta, kurią pranašavo pranašas Izaijas,

nes iš jos įsčių turėjo išeiti tikrojo gyvenimo vaisius.
16. Pas ją atėjo Viešpaties Dvasinis Pasiuntinys, kad paskelbtų jai misiją, kurią ji atsinešė į žemę, sakydamas: „Sveika, malonės pilna, Viešpats su tavimi, tu palaiminta tarp moterų.“
17. Atėjo valanda, kai turėjo būti atskleista dieviškoji paslaptis, ir viskas, kas buvo pasakyta apie Mesijo, Gelbėtojo, Atpirkėjo atėjimą, dabar turėjo išsipildyti. Bet kaip mažai buvo širdžių, kurios pajuto mano buvimą, kaip mažai sielų, kurios buvo pasirengusios mano tiesos šviesoje atpažinti Dangaus karalystę. (40, 6-7)

Kūdikio Jėzaus garbinimas

18. Šiandien žmonija prisimena tą dieną, kai keli išminčiai iš Rytų atvyko prie Betliejaus prakartėlės, kad pagarbintų dieviškąjį Kūdikį. Šiandien kai kurios širdys manęs klausia: „Viešpatie, ar tiesa, kad tie galingi ir išmintingi vyrai nusilenkė prieš Tave ir pripažino Tavo dieviškumą?“
19. Taip, mano vaikai, tai buvo mokslas, galia ir turtas, kurie atsiklaupė prieš mano akivaizdą.
20. Ten taip pat buvo piemenys, jų žmonos ir vaikai su savo kukliomis, nuoširdžiomis ir paprastomis dovanomis, kuriomis jie priėmė ir pasveikino pasaulio Išganytoją, taip pat Marija – dangiškojo švelnumo įsikūnijimas. Jie simbolizavo nuolankumą, nekaltumą ir paprastumą. Tačiau tie, kurie savo pergamento ritinėliuose turėjo pranašystes ir pažadus, kalbėjusius apie Mesiją, miegojo giliai, net neįtardami, kas atėjo į pasaulį. (146, 9-11)

Meilės ryšys tarp Jėzaus ir Marijos

21. Jėzus praleido savo vaikystę ir jaunystę šalia Marijos, ir jos glėbyje bei šalia jos mėgavosi motiniška meile. Dieviškasis Švelnumas, tapęs moterimi, saldino Gelbėtojui pirmuosius jo gyvenimo metus žemėje, nes, kai atėjo valanda, Jis turėjo išgerti tokį didelį kartumą.
22. Kaip įmanoma, kad kas nors galėtų manyti, jog Marijai, kurios įsčiose susiformavo Jėzaus kūnas ir šalia kurios gyveno Mokytojas, galėjo trūkti dvasinio pakilumo, tyrumo ir šventumo?
23. Kas mane myli, tas pirmiausia turi mylėti viską, kas mano – viską, ką aš myliu. (39, 52-54)

Jėzaus žinios ir išmintis

24. Žmonės savo knygose tvirtina, kad Jėzus buvo pas esenus, kad įgytų žinių. Tačiau Tas, kuris viską žinojo ir gyveno dar prieš pasaulių sukūrimą, neturėjo ko mokytis iš žmonių. Dieviškasis negalėjo nieko išmokti iš žmogiškojo. Kur tik Aš buvau, ten buvau tam, kad mokyčiau. Ar gali būti žemėje kas nors išmintingesnis už Dievą? Kristus atėjo nuo Tėvo, kad žmonėms atneštų Dieviškąją Išmintį. Argi jūsų Mokytojas jums to neįrodė, kai būdamas dvylikos metų sukėlė

didžiausią nuostabą to meto teologams, filosofams ir įstatymo mokytojams?

25. Kai kurie priskyrė Jėzui visų žmonių silpnybes ir pasimėgauja apmėtydami tą Dieviškąjį ir be nuodėmės žmogų purvu, kurį nešioja savo širdyse. Šie žmonės Manęs nepažįsta.

26. Jei visi gamtos stebuklai, kuriuos jūs matote, yra ne kas kita, kaip dieviškųjų minčių materialus įsikūnijimas, argi nemanote, kad Kristaus kūnas buvo jūsų Tėvo išaukštintos meilės minties materializacija? Todėl Kristus mylėjo jus tik Dvasia, o ne kūnu. Mano Tiesa niekada negalės būti iškraipyta, nes ji savyje talpina absoliučią Šviesą ir beribę Galią. (146, 35-36)

27. „Antrajame laikmetyje“ aš jums daviau pavyzdį, kaip turite laukti tinkamos valandos, kad įvykdytumėte užduotį, dėl kurios atvykote į Žemę.

28. Aš laukiau, kol mano kūnas – tas Jėzus, kurį žmonės matė savo akimis – pasieks geriausią amžių, kad per jį įvykdyčiau dieviškąją misiją – išmokyti jus meilės.

29. Kai tas kūnas – širdis ir protas – pasiekė visą savo išsivystymą, mano Dvasia kalbėjo per jo lūpas, mano Išmintis užliejo jo protą, mano Meilė apsigyveno jo širdyje, o harmonija tarp to kūno ir dieviškosios Šviesos, kuri jį apšvietė, buvo tokia tobula, kad Aš dažnai kalbėjau žmonių miniai: „Kas pažįsta Sūnų, tas pažįsta Tėvą.“

30. Kristus naudojosi Dievo tiesa, kad mokytų žmones. Jis jos nepaėmė iš pasaulio. Nei iš graikų, nei iš chaldėjų, nei iš esenų, nei iš finikiečių, nei iš ko kito jis nepaėmė šviesos. Jie dar nežinojo kelio į Dangaus karalystę, o Aš mokiau to, kas žemėje dar buvo nežinoma.

31. Jėzus savo vaikystę ir jaunystę skyrė aktyviam artimo meilės darbui ir maldai, kol atėjo valanda skelbti Dangaus karalystę, meilės ir teisingumo įstatymą, šviesos ir gyvenimo mokymą.

32. Ieškokite mano tuo metu skelbtų žodžių prasmės ir pasakykite man, ar jie galėjo kilti iš kokio nors žmogiškojo mokymo ar kokios nors tuo metu žinomos mokslo srities.

33. Sakau jums: jeigu Aš tikrai būčiau pasinaudojęs tų žmonių išsilavinimu, tai būčiau ieškojęs savo mokinių tarp jų, o ne tarp neišsilavinusių ir nežinojusių žmonių, iš kurių sudariau savo apaštalų būrį. (169, 62-68)

Žmogiškosios aplinkos nesupratimas Nazarete

34. Aš turėjau ieškoti prieglobsčio tokios tautos kaip Egiptas glėbyje, nes tauta, pas kurią atvykau, nesugebėjo man suteikti apsaugančio prieglobsčio. Bet tai nebuvo vienintelis skausmas, kurį turėjo patirti mano širdis.

35. Kai grįžau iš Egipto ir apsigyvenau Nazarete, mane nuolat tyčiojosi ir žeidė netikėjimo bei pavydo žodžiai.

36. Ten dariau stebuklus, rodžiau savo meilę artimui ir savo galią – ir

buvau nesuprastas. Nė vienas iš tų, kurie iš arti pažinojo mano gyvenimą ir darbus, manimi netikėjo.

37. Todėl, kai atėjo pamokslavimo valanda, išeidamas iš Nazareto turėjau pasakyti: „Iš tiesų sakau jums: joks pranašas neranda tikėjimo savo tėvynėje. Jis turi ją palikti, kad jo žodis būtų išgirstas.“ (299, 70–72)

11 skyrius – Jėzaus veikimas žemėje

Krikštas Jordano upėje; pasirengimo laikas dykumoje

1. Jėzus, mylintis ir nuolankus nazariečius, laukęs valandos, kai iš jo lūpų išeis dieviškasis Žodis, nuėjo pas Joną prie Jordano krantų, kad priimtų krikšto vandenį. Ar Jėzus ten nuėjo trokšdamas apsivalyti? Ne, mano tauta. Ar jis nuėjo atlikti apeigą? Taip pat ne. Jėzus žinojo, kad atėjo valanda, kai jis pats nustojo būti, kai žmogus išnyko, kad kalbėtų Dvasia, ir jis norėjo pažymėti tą valandą veiksmu, kuris įstrigtų žmonių atmintyje.

2. Simbolinis vanduo neturėjo nuplauti jokios dėmės, tačiau jis išlaisvino tą kūną – kaip pavyzdį žmonijai – nuo bet kokio prisirišimo prie pasaulio, kad jis galėtų savo valia susivienyti su Dvasia . Tai įvyko, kai ten buvę žmonės išgirdo dievišką balsą, kalbantį žmogiškais žodžiais: „Tai yra mano mylimas Sūnus, kuriuo aš gėriuosi. Klausykite jo.“

3. Nuo tos akimirkos Dievo Žodis tapo amžinojo gyvenimo žodžiu Jėzaus lūpose, nes Kristus per Jį pasireiškė visapusiškai. Žmonės vadino jį Rabi, Mokytoju, Pasiuntininku, Mesiju ir Dievo Sūnumi. (308, 25–27)

4. Po to Aš pasitraukiau į dykumą medituoti ir mokyti jus, kaip užmegzti dialogą su Kūrėju, ir dykumos tyloje apmąstyti darbą, kuris manęs laukė, bei taip jus mokyti, kad turite pirmiausia apsivalyti, prieš imdamiesi vykdyti darbą, kurį jums patikėjau. Tad savo esybės tyloje ieškokite tiesioginio ryšio su savo Tėvu, ir taip pasiruošę – tyri, sustiprinti ir ryžtingi – neatsitraukdami imkitės savo sunkios misijos. (113, 9)

Jėzaus vienybė su Dievu

5. Trejus metus Aš kalbėjau pasauliui per Jėzaus lūpas, ir nė vienas mano žodis ar mintis nebuvo iškreiptas to proto, nė vienas jo veiksmas neatitiko mano valios. Priežastis buvo ta, kad Jėzus ir Kristus, žmogus ir Dvasia, buvo viena, kaip Kristus yra viena su Tėvu. (308, 28)

6. Atpažinkite manyje Tėvą; nes tikrai sakau jums, Kristus yra viena su Tėvu nuo amžinybės, dar prieš pasaulių sukūrimą.

7. „Antrajame laikmetyje“ šis Kristus, kuris yra viena su Dievu, tapo žmogumi žemėje palaimintame Jėzaus kūne ir taip tapo Dievo Sūnumi, tačiau tik savo žmogiškumo atžvilgiu. Nes Aš jums dar kartą

sakau, kad egzistuoja tik vienas Dievas. (9, 48)

8. Kai Aš tapau žmogumi Jėzuje, tai įvyko ne tam, kad jums paaiškinčiau, jog Dievas turi žmogiškąją išvaizdą, bet tam, kad taptų matomas ir girdimas tiems, kurie buvo akli ir kurti viskam, kas dieviška.

9. Iš tiesų, sakau jums, jeigu Jėzaus kūnas būtų buvęs Jehovos pavidalu, jis nebūtų kraujavęs, nei miręs. Tai buvo tobulas kūnas, tačiau žmogiškas ir jautrus, kad žmonės jį matytų ir per jį išgirstų savo Dangiškojo Tėvo balsą. (3, 82)

10. Jėzuje buvo dvi prigimtys: viena – materialioji, žmogiškoji, mano valia sukurta Mergelės Marijos įsčiose, kurią aš vadinau Žmogaus Sūnumi, o kita – dieviškoji – Dvasia, vadinama Dievo Sūnumi. Šioje buvo Tėvo „Dieviškasis Žodis“, kuris kalbėjo per Jėzų; kita buvo tik materialioji ir matoma. (21, 29)

11. Kristus, Dievo „Žodis“, kalbėjo per Jėzaus, tyro ir nuoširdaus žmogaus, lūpas.

12. Žmogus Jėzus gimė, gyveno ir mirė; tačiau kas susiję su Kristumi: Jis negimė, nei užaugo pasaulyje, nei mirė, nes Jis yra meilės balsas, meilės Dvasia, Dieviškasis Žodis, Kūrėjo išminties išraiška, kuri visada buvo Tėve. (91, 28-29)

Jėzaus nepripažinimas kaip laukiamo Mesijo

13. „Antrajame laikmetyje“ mane pripažino ne visi. Kai Aš pasirodžiau žydų tautos, kuri jau manęs laukė, nes matė, kad išsipildė pranašų duoti ženklai, glėbyje, mano buvimas sukėlė sumaištį daugeliui tų, kurie nesugebėjo teisingai išaiškinti pranašų žodžių ir tikėjosi pamatyti savo Mesiją kaip galingą kunigaikštį, kuris nugalės savo priešus, pažemins karalius, priespaudėjus ir tiems, kurie jo laukė, suteiktų turtų ir žemiškų gėrybių.

14. Kai ta tauta pamatė Jėzų – vargšą ir be kelnių, jo kūną dengiantį tik paprastą apsiaustą; gimusį tvartelyje ir vėliau dirbusį paprastu amatininku, ji negalėjo patikėti, kad jis yra Tėvo siųstasis, Pažadėtasis. Mokytojas turėtų atlikti matomus stebuklus ir darbus, kad jie juo patikėtų ir suprastų jo dieviškąją žinią. (227, 12-13)

15. Visada būtent nuolankieji ir vargšai atranda mano buvimą, nes jų protas nėra užimtas žmogiškomis teorijomis, kurios aptemdo jų aiškų sprendimą.

16. „Antrajame laikmetyje“ taip pat atsitiko, kad, nors ir buvo paskelbtas Mesijo atėjimas, tik paprastos širdies, nuolankios dvasios ir neapsunkinto proto žmonės jį atpažino jausmais, kai jis atėjo.

17. Teologai turėjo rankose Pranašų knygą ir kasdien kartodavo žodžius, skelbiančius Mesijo atėjimo ženklus, laiką ir būdą, ir vis dėlto – jie matė Mane ir nepažino, jie klausėsi Manęs ir neigė, kad Aš esu pažadėtasis Išganytojas. Jie matė mano darbus, tačiau vienintelis dalykas, kurį jie sugebėjo padaryti,

buvo pasipiktinti jais, nors iš tiesų jie visi buvo pranašauti. (150, 21–23)

18. Šiandien jau neabejojama Jėzumi, bet daugelis svarsto ir net neigia mano dieviškumą. Vieni pripažįsta man didelį dvasinį pakilimą; kiti tvirtina, kad ir aš einu sielos tobulėjimo keliu, kad galėčiau pasiekti Tėvą. Tačiau jei taip būtų, aš nebūčiau jums pasakęs: „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas.“ (170, 7)

Jėzus kaip išgelbėjimą nešantis svečias tarp paprastų žmonių

19. Jūsų užduotis yra sekti savo Dieviškojo Mokytojo pavyzdžiu jo žemiškajame kelyje. Prisiminkite: kai tik Aš pasirodydavau namuose, visur palikdavau taikos žinią, gydydavau ligonius, guosdavau nuliūdusius dieviškąja galia, kurią turi meilė.

20. Aš niekada neatsisakydavau įeiti į namus dėl to, kad ten manimi netikėtų; žinojau, kad išeidamas iš tos vietos jų gyventojų širdys bus pilnos liejasi džiaugsmo, nes, to nežinodami, jų dvasia per mano mokymą pažvelgė į Dangaus karalystę.

21. Kartais Aš ieškojau širdžių, kartais jos ieškojo Manęs; tačiau visais atvejais mano meilė buvo amžinojo gyvenimo duona, kurią Aš daviau jiems savo žodžio prasmėje. (28, 3-5)

Nekantrus pamokslininkas Jėzus

22. Kai kuriais atvejais, kai Aš pasitraukdavau į kokios nors slėnio vienatvę, likdavau vienas tik akimirksnį, nes minios, trokštančios Manęs išgirsti, artėdavo prie savo Mokytojo, trokšdamos jo žvilgsnio begalinio gėrio. Aš juos priėmiau ir apipyliau tuos vyrus, moteris ir vaikus savo begalinio gailestingumo šiluma, nes žinojau, kad kiekvienoje būtybėje yra siela, dėl kurios Aš atėjau į šį pasaulį. Tada aš kalbėjau jiems apie Dangaus karalystę, kuri yra tikroji Dvasios tėvynė, kad jie mano žodžiu nuramintų savo vidinį nerimą ir sustiprėtų viltimi pasiekti Amžinąjį gyvenimą.

23. Kartą tarp minios pasislėpęs buvo žmogus, ketinęs garsiai paneigti mano tiesą ir tvirtinti, kad aš esu netikras pranašas; tačiau mano žodis jį aplenkė, dar nespėjus jam atverti lūpų. Kitais atvejais leidau, kad koks nors piktžodžiautojas mane įžeistų, norėdamas minios akivaizdoje įrodyti, kad Mokytojas, susidūręs su įžeidimais, nesupyko, taip jiems parodydamas nuolankumo ir meilės pavyzdį.

24. Buvo keletas, kurie, sugėdinti mano švelnumo, tuoj pat pasitraukė ir gailėjosi, kad savo abejonėmis įžeidė Tą, kuris savo darbais skelbė tiesą. Kai tik pasitaikė proga, jie atėjo pas Mane, sekė paskui Mane keliais – verkdami, sujaudinti mano žodžių, net nedrįsdami kreiptis į Mane, kad paprašytų atleidimo už įžeidimus, kuriuos man anksčiau buvo padarę. Aš juos pasikviečiau, paguodžiau savo žodžiais ir suteikiau jiems malonę. (28, 6-7)

25. Klausykite: kai Aš buvau pas jus žemėje, žmonės plūdo pas Mane minios – aukštas pareigas einantys, pilni tuštybės, valdovai, kurie slapta ieškodavo Manęs , kad išgirstų Mane. Vieni Mane garbino, bet iš baimės to atvirai neprisipažino; kiti Mane atstumdavo.

26. Pas mane plūdo žmonių minios, sudarytos iš vyrų, moterų ir vaikų, kurie klausėsi manęs ryte, popietę ir naktį, ir visada rasdavo Mokytoją pasiruošusį duoti jiems Dievo Žodį. Jie matė, kad Mokytojas pamiršdavo save, ir negalėjo paaiškinti, kuriuo metu Jis valgė, kad jo kūnas nesusilpnėtų ir jo balsas neišsekintų. Priežastis buvo ta, kad jie nežinojo, jog Jėzus gaudavo jėgų iš savo paties Dvasios ir maistą rasdavo savyje. (241, 23)

Jėzaus meilė vaikams ir gamtai

27. Kartais, kai būdavau vienas, mane pastebėdavo vaikai, kurie ateidavo pas mane, kad paduotų man mažas gėles, papasakotų apie kokią nors mažą bėdą ir pabučiuotų mane.

28. Motinos nerimavo, kai rasdavo savo mažylius mano glėbyje, klausantis mano žodžių. Mokiniai, manę, kad tai reiškia nepagarbą Mokytojui, bandė juos išvaryti iš mano artumo. Tada turėjau jiems pasakyti: „Leiskite vaikams ateiti pas mane, nes norėdami patekti į Dangaus karalystę, turite turėti vaikų tyrumą, paprastumą ir nuoširdumą.“

29. Aš džiaugiausi ta nekaltumu ir natūralumu, kaip žmogus džiaugiasi matydamas žiedpumpurį, kuris ką tik pradeda žydėti. (262, 62-64)

30. Kaip dažnai mokiniai rasdavo Jėzų kalbantį su įvairiais žemės kūriniais. Kiek kartų Mokytojas buvo užkluptas kalbantis su paukščiais, su laukais, su jūra! Tačiau jie žinojo, kad jų Mokytojas nebuvo pasinėręs į savo mintis, jie žinojo, kad jų Mokytojuje gyveno Tėvo Kūrėjo Dvasia, kuri visiems tvariniams suteikė kalbą, kuri suprato visus savo „vaikus“, kuri iš visko, ką Jis sukūrė, gavo šlovę ir meilę.

31. Kaip dažnai mokiniai ir žmonės matė Jėzų, kaip jis glostė paukštį ar gėlę ir viską laimino, ir jo akyse jie atrado begalinės meilės visoms būtybėms žvilgsnius! Mokiniai nujautė Viešpaties dieviškąjį džiaugsmą, kai Jis matė save apsuptą tiek daug šlovės, tiek daug nuostabaus, kas buvo kilę iš Jo išminties, ir jie taip pat dažnai matė ašaras Mokytojo akyse, kai Jis matė žmonių abejingumą tokios šlovės akivaizdoje, žmogiškųjų būtybių nejautrumą ir aklumą tiek daug grožio akivaizdoje. Jie dažnai matydavo Mokytoją verkantį, kai jis pamatydavo raupsuotąjį, kuris dėl savo raupsų liejo ašaras , arba vyrus ir moteris, kurie skundėsi savo likimu, nors buvo apsupti tobulos meilės sferos! (332, 25-26)

Jėzaus mokymas

32. Jėzus mokė jus gailestingumo, švelnumo, meilės. Jis mokė jus iš

širdies atleisti savo priešams, sakė jums, kad turite atmesti melą ir mylėti tiesą. Jis skelbė jums, kad už blogį, kaip ir už gėrį, kurį gavote, visada turite atsilyginti gėriu. Jis mokė jus gerbti kiekvieną savo artimą ir atskleidė jums, kaip rasti kūno ir sielos sveikatą; kaip savo gyvenimu garbinti savo tėvų vardą, kad ir jūs galėtumėte būti garbinami savo vaikų.

33. Tai yra keletas įsakymų, kurių privalo laikytis kiekvienas, kuris nori būti tikru krikščioniu. (151, 35-36)

34. Rašto žinovai ir fariziejai, stebėdami Jėzaus darbus ir pastebėję, kad jie skiriasi nuo jų pačių, tvirtino, jog jo skelbiamas mokymas prieštarauja Mozės įstatymui. Taip buvo todėl, kad jie supainiojo Įstatymą su tradicijomis. Tačiau Aš jiems įrodžiau, kad nepažeidžiau Įstatymo, kurį Tėvas buvo apreiškęs Mozei, bet jį vykdžiau žodžiais ir darbais.

35. Žinoma, Aš nepaisiau daugelio to tautos tradicijų, nes jau buvo atėjęs laikas, kai jos turėjo išnykti, kad galėtų prasidėti naujas laikotarpis su aukštesniais mokymais. (149, 42-43)

36. Prisiminkite, kad pirmajame Įstatymo įsakyme, kurį per Mozę daviau žmonijai, Aš pasakiau: „Nesidarykite sau jokio atvaizdo ar paveikslo, vaizduojančio dangiškus dalykus, kad prieš jį atsiklauptumėte ir garbintumėte.“ Nuo tada žmogaus ir sielos kelias yra aiškiai nubrėžtas.

37. Mozė neapsiribojo tik Dešimties įsakymų perdavimu žmonėms, jis taip pat įvedė antraeilius įstatymus žmogaus gyvenimui ir įvedė tradicijas, apeigas bei simbolius dvasiniame Dievo garbinime, viską atsižvelgdamas į tuometinius žmogaus dvasios vystymosi etapus.

38. Bet atėjo pažadėtasis Mesijas ir panaikino tradicijas, apeigas, simbolius bei aukas, palikdamas nepaliestą tik įstatymą. Todėl, kai fariziejai sakė tautai, kad Jėzus prieštarauja Mozės įstatymams, Aš jiems atsakiau, kad Aš nesu prieš įstatymą, bet atėjau jį įvykdyti. Jei mano mokymai panaikintų tradicijas, tai įvyktų todėl, kad tauta, norėdama jas įvykdyti, pamiršo laikytis Įstatymo. (254, 17-18)

39. Mano Žodis dabartyje neištrins žodžių, kuriuos Aš jums daviau „Antrajame Laike“. Epochos, šimtmečiai ir amžiai praeis, bet Jėzaus žodžiai nepraeis. Šiandien Aš jums aiškinu ir atskleidžiu prasmę to, ką Aš jums tada sakiau, o jūs nesupratote. (114, 47)

Jėzaus „stebuklai“

40. Kad tas mokymas uždegtų tikėjimą širdyse, Aš tuo pačiu metu dariau stebuklus, kad jie galėtų būti mylimi; ir kad šie „stebuklai“ būtų kuo labiau apčiuopiami, Aš juos dariau ligonių kūnams, gydžiau aklus, kurčius, nebylius, raišius, apsėstuosius, raupsuotuosius ir net mirusiuosius prikeliau gyvybei.

41. Kiek daug meilės stebuklų Kristus padarė tarp žmonių! Istorija išsaugojo jų vardus kaip pavyzdį ateities kartoms. (151, 37-38)

42. Šviesos būtybės, tarnaujančios dieviškajam darbui, ir kiti, kurie buvo maištingi ir nežinojimo apimti, visur darė įtaką, ir tarp tų žmonių pasirodė apsėstieji, kurių mokslas negalėjo išlaisvinti ir kuriuos tauta atstūmė. Nei Įstatymo mokytojai, nei mokslininkai negalėjo tiems ligoniams sugrąžinti sveikatos.

43. Tačiau visa tai buvo mano numatyta, kad jus pamokytų ir suteiktų jums meilės įrodymų. Aš per Jėzų suteikiau jums jo kūrinių išgydymą, daugelio nuostabai.

44. Netikintieji, išgirdę apie Jėzaus galią ir žinoję apie jo stebuklus, reikalavo sudėtingiausių įrodymų, kad bent akimirkai jį suglumintų ir įrodytų, jog jis nėra neklystantis. Tačiau šis apsėstųjų išlaisvinimas, tai, kad Aš juos sugrąžinau į normalių žmonių būseną, tik paliesdamas juos, pažvelgdamas į juos ar ištardamas jiems įsakymo žodį, kad tie dvasios paliktų jų protą ir abu būtų išlaisvinti nuo savo sunkios naštos, juos suglumino.

45. Pamatę šią galią, fariziejai, mokslininkai, raštininkai ir muitininkai reagavo skirtingai. Vieni pripažino Jėzaus įgaliojimus, kiti jo galią priskyrė nežinomoms jėgoms, o dar kiti negalėjo nieko pasakyti. Bet išgydyti ligoniai šlovino jo vardą.

46. Kai kurie buvo apsėsti vienos dvasios, kiti – septynių, kaip Marija iš Magdalos, o kai kurie – tokio didelio skaičiaus, kad patys sakė esą legionas.

47. Per visą Mokytojo gyvenimą viena dvasinė apraiška sekė po kitos. Vienas iš jų buvo matomas dvylikos mokinių, kitas – – žmonių – lauke ir namuose. Tai buvo stebuklų, „stebuklų“ laikas. (339, 20–22)

48. Stebuklo, kaip jūs jį suprantate, nėra; tarp Dieviškojo ir Materialiojo nėra prieštaravimo.

49. Jėzui priskiriate daug stebuklų; tačiau tikrai sakau jums, jo veiksmai buvo natūralus meilės, tos dieviškosios jėgos, kurią jūs dar nemokate naudoti, nors ji yra kiekvienoje sieloje, pasekmė. Nes jūs nenorėjote pažinti meilės jėgos.

50. Kas veikė visuose stebukluose, kuriuos atliko Jėzus, jei ne meilė?

51. Klausykite, mokiniai: kad Dievo meilė galėtų pasireikšti žmonijai, buvo reikalingas įrankio nuolankumas, o Jėzus visada buvo nuolankus; ir kadangi jis parodė žmonėms pavyzdį, vieną kartą jis jums pasakė, kad be savo Dangiškojo Tėvo valios jis negalėtų nieko padaryti. Kas nesupranta šių žodžių nuolankumo, manys, kad Jėzus buvo žmogus kaip ir kiti; tačiau tiesa yra ta, kad jis norėjo jums duoti nuolankumo pamoką.

52. Jis žinojo, kad šis nuolankumas, ši vienybė su Tėvu padarė jį visagaliu žmonijos atžvilgiu.

53. O, kokia didinga ir graži šlovė, kuri dovanoja meilę, nuolankumą ir išmintį!

54. Dabar jūs žinote, kodėl Jėzus, nors ir sakė, kad negali nieko daryti, jei tai nėra pagal jo Tėvo valią, iš tikrųjų galėjo viską; nes jis buvo paklusnus, nes jis buvo nuolankus,

nes jis tapo Įstatymo ir žmonių tarnu, ir jis mokėjo mylėti.

55. Taigi supraskite, kad, nors patys žinote kai kurias dvasinės meilės galias, jūs jų nejaučiate, ir todėl negalite suvokti visko, ką vadinate stebuklu ar paslaptimi, o tai yra Dieviškosios Meilės daromi darbai.

56. Kokius mokymus Jėzus jums davė, kurie nebūtų buvę pagrįsti meile? Kokią mokslą, kokius pratimus ar paslaptingas žinias jis taikė, kad pateiktų jums savo galios ir išminties pavyzdžius? Tik palaimingą meilę, su kuria galima viską.

57. Tėvo įstatymuose nėra nieko prieštaringo, jie yra paprasti, nes išmintingi, ir išmintingi, nes persmelkti meilės.

58. Supraskite Mokytoją, jis yra jūsų vadovėlis. (17, 11-21)

59. Dvasia, kuri gaivino Jėzų, buvo mano paties, jūsų Dievo, kuris tapo žmogumi, kad gyventų tarp jūsų ir leistų save matyti, nes tai buvo būtina. Kaip žmogus, aš jaučiau visas žmogiškas kančias. Mokslininkai, kurie studijavo gamtos esmę, atėjo pas mane ir atrado, kad jie nieko nežinojo apie mano mokymą. Didieji ir maži, dorybingieji ir nusidėjėliai, nekalti ir kalti priėmė mano žodžio esmę , ir visus aš pagerbiau savo buvimu. Tačiau nors daugelis buvo pašaukti, išrinktųjų buvo nedaug, o dar mažiau buvo tų, kurie buvo šalia manęs. (44, 10)

Svetimautoja

60. Aš gyniau nusidėjėlius. Ar neprisimenate neištikimosios? Kai ji buvo atvesdinta pas Mane, persekiojama ir pasmerkta minios, atėjo fariziejai ir paklausė Manęs: „Ką mums su ja daryti?“ — Kunigai tikėjosi, kad Aš pasakysiu: „Tegul teisingumas triumfuoja“, kad galėtų atsakyti: „Kaip tai, kad tu skelbi meilę ir leidži, kad ši nusidėjėlė būtų nubausta?“ O jei būčiau pasakęs: „Išleiskite ją“, jie būtų atsakę: „Mozės įstatymuose, kuriuos tu, kaip sakai, patvirtini, yra nuostata, kuri sako: kiekviena moteris, pagauta neištikima, turi būti užmėtyta akmenimis.“

61. Supratęs jų ketinimus, Aš neatsakiau į jų žodžius, nusilenkiau ir į žemės dulkes užrašiau tų, kurie ją teisia, nuodėmes. Jie vėl paklausė Manęs, ką daryti su ta moterimi, ir Aš jiems atsakiau: „Kas be nuodėmės, tas pirmas mestų akmenį.“ Tada jie suprato savo nuodėmes ir pasitraukė, užsidengę veidus. Niekas nebuvo tyras, ir kadangi jie jautėsi, kad Aš peržiūriu juos iki pat širdies gelmių, jie nebekaltino tos moters, nes visi buvo nusidėję. Tačiau moteris ir kiti, kurie taip pat buvo sulaužę santuoką, atgailavo ir daugiau nenusidėjo. Aš jums sakau: lengviau atversti nusidėjėlį meile nei griežtumu. (44, 11)

Marija Magdalena

62. Marija Magdalena – nusidėjėlė, kaip ją vadino pasaulis – nusipelnė mano širdingumo ir atleidimo.

63. Ji greitai pasiekė išgelbėjimą, ko nepasiekia kiti, kurie tik silpnu tikėjimu prašo atleidimo už savo nuodėmes. Nors ji greitai rado tai, ko ieškojo, kiti to nepasiekia.

64. Magdalenai buvo atleista, nors ji nesigyrė savo atgaila. Ji nusidėjo, kaip ir jūs nusidedate; tačiau ji labai mylėjo.

65. Kas myli, tas gali paslysti savo žmogiškame elgesyje; tačiau meilė yra širdingumas, kuris liejasi iš širdies. Jei norite, kad jums – kaip ir jums – būtų atleista, nukreipkite į Mane savo žvilgsnius, kupinus meilės ir pasitikėjimo, ir jūs būsite išteisinti už kiekvieną nusižengimą.

66. Ta moteris daugiau nenusidėjo; meilę, kuri liejosi iš jos širdies, ji skyrė Mokytojo mokymui.

67. Jai buvo atleista, nors ji ir padarė klaidų. Bet jos širdyje degė gryninantis ugnis, ir dėl atleidimo, kurį gavo nusidėjėlė, ji nė akimirkai neatsiskyrė nuo Jėzaus; o mano mokiniai paliko mane vieną kraujingiausiomis valandomis. Tačiau ta niekinama Marija neatsiskyrė nuo manęs, neatsisakė manęs, nebijojo ir nesigėdijo.

68. Todėl jai buvo leista verkti prie mano kryžiaus ir virš mano kapo. Jos siela greitai rado išgelbėjimą, nes ji labai mylėjo.

69. Jos širdyje taip pat buvo apaštališka dvasia. Jos atsivertimas spinduliuoja kaip tiesos šviesa. Ji parpuolė prie mano kojų, kad pasakytų man: „Viešpatie, jei Tu nori, aš būsiu be nuodėmės.“

70. O jūs, priešingai, – kiek kartų norite mane įtikinti savo nekaltumu, ilgomis maldomis užmaskuodami savo nuodėmes.

71. Ne, mokiniai, mokykitės iš jos, tikrai mylėkite savo Viešpatį kiekviename savo artimame. Mylėkite daug, ir jūsų nuodėmės bus atleistos. Jūs būsite didingi, jei šią tiesą išauginsite savo širdyse. (212, 68-75)

Nikodemas ir reinkarnacijos klausimas

72. Tuo metu Aš pasakiau Nikodemui, kuris mane aplankė geros valios vedamas, norėdamas su manimi pasikalbėti: „Kas gimė iš kūno, tas yra kūnas, o kas gimė iš Dvasios, tas yra Dvasia. Nenustebk, jei tau sakau, kad reikia gimti iš naujo.“ Kas suprato tuos žodžius?

73. Jais norėjau jums pasakyti, kad vieno žmogaus gyvenimo nepakanka, kad suprastumėte bent vieną iš mano mokymų, ir kad, norėdami suprasti vadovėlį, kurį slepia šis gyvenimas, jums reikės daug žemiškųjų gyvenimų. Todėl kūnas turi tik vieną užduotį – tarnauti sielai kaip atrama jos kelionėje per žemę. (151, 59)

Jėzaus Transfigūracija

74. „Antrajame laikmetyje“ Jėzus kartą išėjo į žygį, lydimas kelių savo mokinių. Jie užkopė į kalną, ir kol

Mokytojas savo žodžiais pripildė tuos vyrus susižavėjimu, jie staiga pamatė savo Viešpaties pašlovintą kūną, kuris sklandė erdvėje, o jo dešinėje stovėjo Mozės dvasia, o kairėje – Elijo.

75. Pamatę tą antgamtinį reginį, mokiniai puolė ant žemės, apakinti dieviškosios šviesos. Tačiau jie tuoj pat nuramėjo ir pasiūlė savo Mokytojui užmesti ant pečių karalių purpuro mantiją, taip pat ir Mozei bei Elijui. Tada jie išgirdo balsą, nusileidžiantį iš begalybės, kuris tarė: „Tai yra mano mylimas Sūnus, kuriuo Aš gėriuosi; klausykite Jo!“

76. Didžiulis baimės jausmas apėmė mokinius, kai jie išgirdo tą balsą, ir kai jie pakėlė akis, jie pamatė tik Mokytoją, kuris jiems tarė: „Nebijokite ir niekam nepasakokite apie šį regėjimą, kol aš neprisikelsiu iš mirusiųjų.“ Tada jie paklausė savo Viešpaties: „Kodėl raštininkai sako, kad Elijas turi ateiti pirmiau?“ Ir Jėzus jiems atsakė: „Iš tiesų, Elijas ateis pirmiau ir viską sutvarkys. Tačiau Aš jums sakau, kad Elijas jau atėjo, o jie jo nepažino; priešingai, jie su juo padarė, ką norėjo.“ Tada mokiniai suprato, kad jis jiems kalbėjo apie Joną Krikštytoją.

77. Kiek kartų šiais laikais aš jūsų akyse padariau nematomą kūną, per kurį aš bendrauju, kad tada leisčiau jums pamatyti mane žmogiškame pavidale, kuriuo žmonija pažino Jėzų, ir vis dėlto jūs neparklupote prieš naująją transfigūraciją*. (29, 15-18)

** Šis reiškinys parapsichologijoje taip pat žinomas kaip „transfigūracija“, kaip vis labiau matomas pasireiškiančios dvasinės būtybės.*

Trūkstantis išpažinimo drąsos

78. Kai Aš tada tapau žmogumi ir gyvenau tarp jūsų, dažnai naktį, kai visi ilsėjosi, pas mane ateidavo žmonės, kurie slapta mane ieškodavo, nes bijojo būti pastebėti. Jie mane ieškojo, nes jautė sąžinės graužatį, nes jie šaukė ant manęs ir sukėlė man pasipiktinimą, kai aš kalbėjau miniai. Jų atgaila buvo dar stipresnė, kai jie suprato, kad mano žodis jų širdyse paliko taikos ir šviesos dovaną, o aš jų kūnuose išliejau savo gydomąjį balzamą.

79. Nusileidę galvas jie pasirodė pas mane ir tarė: „Mokytojau, atleisk mums, mes supratome, kad tavo žodis yra tiesa.“ Aš jiems atsakiau: „Jei supratote, kad Aš kalbu tik tiesą, kodėl tada slepiatės? Argi jūs neišeinate į lauką pasimėgauti saulės spinduliais, kai ji pasirodo, – bet kada jūs to gėdijotės? Kas myli tiesą, tas jos niekada neslepia, nei neigia, nei gėdijasi jos.“

80. Sakau jums tai, nes matau, kad daugelis manęs klausosi tik slapta ir neigia, kur buvo nuėję, slepia tai, ką išgirdo, o kartais net neigia buvę pas mane. Ko gi jums gėda? (133, 23–26)

Priešiškumas Jėzui

81. Kai „Antrajame Laike“ kalbėjau žmonių miniai, mano žodis – tobulas

savo turiniu ir forma – buvo girdimas visų. Mano žvilgsnis, įsiskverbiantis į širdis, atrado viską, ką kiekvienas slėpė savyje. Vienuose buvo abejonė, kituose – tikėjimas, o dar kituose man kalbėjo baimės kupinas balsas: Tai buvo ligoniai, kurių skausmas leido jiems tikėtis iš Manęs stebuklo. Buvo tokių, kurie bandė paslėpti savo pašaipą, kai girdėjo Mane sakant, kad Aš atėjau nuo Tėvo, kad atneščiau žmonėms Dangaus karalystę, ir buvo širdžių, kuriose Aš aptikau neapykantą Man ir ketinimą priversti Mane nutilti arba pašalinti.

82. Tai buvo išdidieji, fariziejai, kurie jautėsi įžeisti mano tiesos. Nes nors mano žodis buvo toks aiškus, toks kupinas meilės ir toks guodžiantis – nors jis visada buvo patvirtinamas galingais darbais, daugelis žmonių norėjo ir toliau atrasti mano buvimo tiesą, vertindami mane pagal žmogų Jėzų, tyrinėdami mano gyvenimą ir atkreipdami dėmesį į mano drabužių kuklumą ir mano absoliučią materialinių gėrybių neturtą.

83. Tačiau nepatenkinti tuo, kad mane pasmerkė, jie pasmerkė ir mano mokinius, atidžiai juos stebėdami, ar jie kalbėjo, ar sekė paskui mane keliais, ar sėdosi prie stalo. Kaip fariziejai supyko, kai vieną kartą pamatė, kad mano mokiniai nebuvo nusiplovę rankų prieš sėdami prie stalo! Vargšai protai, kurie supainiojo kūno švarumą su sielos tyrumu! Jie nesuvokė, kad, kai šventykloje liesdavo šventąsias duonas, jų rankos buvo švarios, bet jų širdys – pilnos puvimo. (356, 37-38)

84. Kiekviename žingsnyje mane tikrino. Visi mano veiksmai ir žodžiai buvo vertinami su piktomis ketinimais, dažniausiai jie buvo sutrikę matydami mano darbus ir įrodymus, nes jų protas nebuvo pajėgus suprasti to, ką gali suvokti tik Dvasia.

85. Kai Aš meldžiausi, jie sakydavo: „Kam jis meldžiasi, jei sako, kad yra pilnas galios ir išminties? Ko jam gali reikėti ar ko jis gali prašyti?“ O kai Aš nemeldžiausi, jie sakydavo, kad Aš nesilaikau jų religinių nuostatų.

86. Kai jie matė, kad Aš nevalgiau, o mano mokiniai valgė, jie sprendė, kad Aš esu už Dievo nustatytų įstatymų ribų; o kai jie matė, kad Aš valgau, jie klausė savęs: kam jam reikia valgyti, kad gyventų – jam, kuris tvirtino esąs gyvenimas? Jie nesuprato, kad Aš atėjau į pasaulį, kad žmonėms atskleistų, kaip žmonija gyvens po ilgo apvalinimo laikotarpio, kad iš jos išaugtų dvasinė karta, kuri pakiltų virš žmogiškosios varg , virš būtinų kūno poreikių ir virš kūniškų pojūčių aistrų. (40, 11-13)

Atsisveikinimo pranešimas

87. Jėzus tris metus gyveno kartu su savo mokiniais. Jį supo didžiulės minios, kurios jį mylėjo iš visos širdies. Tiems mokiniams nebuvo nieko kito, kaip tik klausytis savo Mokytojo, kai jis skelbė savo dieviškąjį mokymą. Sekdami jo

pėdomis, jie nejuto nei alkio, nei troškulio, nebuvo jokių kliūčių ar sunkumų, viską apgaubė taika ir laimė, ir vis dėlto – kai jie kartą buvo ypač susižavėję žiūrėdami į savo mylimą Jėzų, Jis jiems tarė: „Dabar ateis kitas laikas; Aš pasitrauksiu nuo jūsų, o jūs liksite kaip avys tarp vilkų. Ta valanda artėja, ir man būtina sugrįžti ten, iš kur atėjau. Jūs kurį laiką būsite vieni ir nešite liudijimą apie tai, ką matėte ir girdėjote, tiems, kurie alksta ir trokšta meilės bei teisingumo. Veikite mano vardu, ir po to aš jus paimsiu pas save į Amžinąją Tėvynę.“

88. Tie žodžiai nuliūdino mokinius, ir kuo labiau artėjo ta valanda, tuo ryžtingiau Jėzus kartodavo tą pranešimą, kalbėdamas apie savo išsiskyrimą. Bet tuo pačiu metu Jis guodė tų, kurie Jo klausėsi, širdis, sakydamas jiems, kad Jo Dvasia neatsiskirs ir toliau saugos pasaulį. Jei jie pasirengs nešti to meto žmonėms Jo Žodį kaip paguodos ir vilties žinią, Jis kalbės per jų lūpas ir darys stebuklus. (354, 26–27)

Jėzaus įžengimas į Jeruzalę

89. Žmonių minios mane sutiko džiaugsmingai, kai įžengiau į Jeruzalės miestą. Iš kaimų ir gatvelių plūdo minios – vyrai, moterys ir vaikai, norėdami pamatyti Mokytojo įžengimą į miestą. Tai buvo tie, kurie patyrė stebuklą ir gavo Dievo Sūnaus galios įrodymą. – Aklieji, kurie dabar matė, nebyliai, kurie dabar galėjo giedoti „Hosianna“, raišieji, kurie paliko savo lovas ir skubėjo pamatyti Mokytoją per Paschos šventę.

90. Aš žinojau, kad šis triumfas buvo trumpalaikis, savo mokiniams jau buvau pranašavęs, kas įvyks po to. Tai buvo vos daugiau nei mano kovos pradžia, ir šiandien, būdamas toli nuo tų įvykių, sakau jums, kad mano tiesos šviesa toliau kovoja su nežinojimo, nuodėmės ir apgaulės tamsa, todėl turiu pridurti, kad mano galutinis triumfas dar neatėjo.

91. Kaip jūs galite tikėti, kad tas įžengimas į Jeruzalę reiškė mano reikalų pergalę, jei atsivertė tik nedaugelis, o daugelis nesuprato, kas Aš esu?

92. Ir net jei tie žmonės visi būtų atsivertę į mano žodį – argi neturėjo ateiti dar daug kartų?

93. Tas džiaugsmo momentas, tas trumpalaikis, triumfuojantis įžengimas buvo tik Šviesos, Gėrio, Tiesos, Meilės ir Teisingumo pergalės simbolis – tos dienos, kuri turi ateiti ir į kurią jūs visi esate pakviesti.

94. Žinokite, kad jei tada bent vienas iš mano vaikų būtų likęs už Naujojo Jeruzalės ribų, šventės nebūtų, nes Dievas negalėtų kalbėti apie triumfą, Jis negalėtų švęsti pergalės, jei Jo galia nebūtų sugebėjusi išgelbėti net ir paskutiniojo iš savo vaikų. (268, 17-21)

95. Jūs esate tie patys, kurie „Antrajame Laike“ giedojo „Hosianna“, kai Jėzus įžengė į Jeruzalę. Šiandien, kai Aš jums

apsireiškiu Dvasioje, jūs nebeplėšiate savo apsiaustų ant mano kelio, tai jūsų širdys, kurias siūlote savo Viešpačiui kaip buveinę. Šiandien jūsų „Hosiannah“ nebeplūsta iš visų jėgų, šis „Hosiannah“ kyla iš jūsų sielos kaip nuolankumo, meilės ir Tėvo pažinimo himnas, kaip tikėjimo himnas į šį apreiškimą, kurį jūsų Viešpats atnešė jums „Trečiajame laikmetyje“.

96. Kaip ir anksčiau, taip ir šiandien jūs esate tokie patys, kaip tie, kurie sekė paskui Mane, kai įžengiau į Jeruzalę. Didžiulės žmonių minios apsupo Mane, sužavėtos mano meilės žodžių. Vyrai ir moterys, senoliai ir vaikai sukrėtė miestą savo džiaugsmo šūksniais, ir net kunigai bei fariziejai, bijodami, kad tauta sukils, sakė Man: „Mokytojau, jei Tu moki taikos – kodėl leidži, kad Tavo pasekėjai kelia tokį sąmyšį?“ Tačiau Aš jiems atsakiau: „Iš tiesų sakau jums, jei jie nutiltų, kalbėtų akmenys.“ Nes tai buvo džiaugsmo akimirkos, tai buvo Mesijo kulminacija ir pašlovinimas tarp teisingumo alkančių ir ištroškusių – tų sielų, kurios ilgą laiką laukė Viešpaties atėjimo, kad išsipildytų pranašystės.

97. Su tuo džiaugsmu ir ta linksmybe mano tauta šventė ir išvadavimą iš Egipto. Norėjau, kad tas Paschos minėjimas mano tautai taptų nepamirštamas. Bet tikrai, sakau jums, aukodamas ėriuką, Aš ne tik laikiausi tradicijos – ne, Aš paaukojau save Jėzuje, aukos ėriuke, kaip kelią, kuriuo visi mano vaikai rastų išgelbėjimą. (318, 57-59)

Paskutinė vakarienė

98. Kai Jėzus su savo mokiniais šventė tą Paschos vakarienę, kaip atitiko to tautos tradiciją, Jis jiems tarė: „Dabar Aš jums atskleidžiu kažką naujo: imkite šio vyno ir valgykite šio duonos, kurie simbolizuoja mano kraują ir mano kūną, ir darykite tai mano atminimui.“

99. Po Mokytojo mirties mokiniai prisiminė savo Viešpaties auką, gerdami vyną ir valgydami duoną, kurie buvo simboliai To, kuris iš meilės žmonijai atidavė viską.

100. Per amžius į konfesijas susiskaldžiusios tautos skirtingai aiškino mano žodžius.

101. Šiandien noriu jums pasakyti, ką jaučiau tą valandą, per tą Paskutinę vakarienę, kai kiekvienas Jėzaus žodis ir veiksmas buvo gilios išminties ir begalinės meilės knygos pamoka. Kai Aš tam naudojau duoną ir vyną, tai dariau tam, kad jūs suprastumėte, jog jie prilygsta meilei, kuri yra sielos maistas ir gyvenimas; o kai Aš jums sakiau: „Darykite tai mano atminimui“, tada Mokytojas norėjo pasakyti, kad jūs turite mylėti savo artimus tokia meile, kokia buvo Jėzaus, ir atsiduoti žmonėms kaip tikras maistas.

102. Kiekvienas ritualas, kurį jūs atliekate pagal šiuos mokymus, bus bevaisis, jei jūs netaikysite mano mokymų ir pavyzdžių savo gyvenime. Būtent tai jums yra

sunku, bet būtent tai ir yra nuopelnas. (151, 29–32; 34)

103. Kaip dabar esate aplink mane, taip buvo ir tą paskutinį vakarą „Antrajame Laike“. Saulė kaip tik leidosi, kai Jėzus toje patalpoje paskutinį kartą kalbėjosi su savo mokiniais. Tai buvo mirštančio Tėvo žodžiai jo mylimiems vaikams. Liūdesys buvo Jėzuje ir taip pat mokiniuose, kurie dar nežinojo, kas po kelių valandų laukė To, kuris juos mokė ir taip labai mylėjo. Jūsų Viešpats buvo pasirengęs išsiskirti, tačiau jie dar nežinojo, kaip. Petras verkė ir tuo pačiu glaudė taurę prie savo širdies, Jonas savo ašaromis sudrėkino Mokytojo krūtinę, Matas ir Baltramiejus buvo išėję iš savęs dėl mano žodžių. Pilypas ir Tomas slėpė savo širdies skausmą, kol valgė. Jaunesnysis ir vyresnysis Jokūbai, Tadas, Andriejus ir Simonas buvo nutilę iš skausmo; vis dėlto jie širdyje man daug ką pasakė. Taip pat ir Judas Iskarijotas nešiojo skausmą savo širdyje, bet taip pat ir baimę bei sąžinės graužatį. Tačiau jis jau negalėjo grįžti atgal, nes tamsa jį buvo užvaldžiusi.

104. Kai Jėzus ištarė savo paskutinius žodžius ir pamokymus, tie mokiniai buvo apsipylę ašaromis. Tačiau vieno iš jų ten nebebuvo, jo siela negalėjo priimti tiek meilės nei pamatyti tiek šviesos, ir taip jis pasitraukė, nes tas žodis sudegino jo širdį. (94, 56-58)

105. Dieviškasis Jėzaus troškimas buvo, kad jo mokiniai taptų jo išganingojo mokymo sėjėjais.

106. Pasiekęs savo paskutinės kalbos mokiniams, kuri tuo pačiu buvo paskutinis pokalbis tarp Tėvo ir vaikų, kulminaciją, jis jiems meilingu tonu tarė: „Aš jums duodu naują įsakymą: mylėkite vieni kitus.“

107. Šio Aukščiausiojo įsakymo šviesa jis uždegė didžiausią viltį žmonijai. (254, 59)

12 skyrius – Kančia, mirtis ir prisikėlimas

Jėzaus visą gyvenimą trukusios pastangos ir kančios

1. Aš gyvenau tarp žmonių ir padariau savo gyvenimą pavyzdžiu, mokymo knyga. Aš pažinau visas kančias, pagundas ir kovas, skurdą, darbą ir persekiojimus. Aš patyriau artimųjų atstumimą, nedėkingumą ir išdavystę; ilgus darbo dienas, alkį ir troškulį, pajuoką, vienatvę ir mirtį. Aš leidau, kad visa žmogiškosios nuodėmės našta užgriūtų ant manęs. Leidau, kad žmogus tyrinėtų mano Dvasią mano žodžiuose ir mano perdurtame kūne, kur buvo galima pamatyti net paskutinį mano šonkaulį. Nors esu Dievas, buvau paverstas pajuokos karaliumi, nuogais, ir dar turėjau nešti gėdos kryžių bei lipti su juo į kalną, kur mirė plėšikai. Ten baigėsi mano žmogiškasis gyvenimas kaip įrodymas, kad Aš esu ne tik Žodžio Dievas, bet ir Veiksmų Dievas. (217, 11)

2. Artėjant valandai ir pasibaigus Vakarienei, Jėzus davė savo mokiniams paskutinius nurodymus. Jis išėjo į Alyvų sodą, kur paprastai melsdavosi, ir tarė Tėvui: „Viešpatie, jei įmanoma, paimk šią taurę nuo manęs. Tačiau ne mano, bet Tavo valia tebūnie.“ Tada priėjo tas iš mano mokinių, kuris turėjo mane išduoti, lydimas būrio, kuris mane suims. Kai jie paklausė: „Kas yra Jėzus iš Nazareto?“, Judas priėjo prie savo Mokytojo ir pabučiavo jį. Tų vyrų širdyse buvo baimė ir susijaudinimas, kai jie pamatė Jėzaus ramybę, ir jie dar kartą paklausė: „Kas yra Jėzus?“ Tada Aš priėjau prie jų ir pasakiau jiems: „Štai Aš, tai Aš.“ Tuomet prasidėjo mano kančia.

3. Jie atvedė mane pas kunigus, teisėjus ir valdovus. Jie mane tardė, teisingavo ir apkaltino, kad pažeidžiau Mozės įstatymą ir norėjau sukurti karalystę, kuri turėjo sunaikinti imperatoriaus karalystę. (152, 6–7)

Judo išdavystė

4. Ar neprisimenate, kiek kartų Aš atskleidžiau savo meilę ne tik tiems, kurie manimi tikėjo, bet ir tam, kuris mane išdavė, bei tiems, kurie mane persekiojo ir teisingavo? Dabar jūs galėtumėte manęs paklausti, kas mane paskatino leisti visas tas pašaipas. Ir aš jums atsakau: man buvo būtina palikti jiems visišką minties ir veiksmų laisvę, kad sukurtų tinkamas progas man atsiskleisti ir kad visi patirtų gailestingumą ir meilę, kurią aš mokiau pasauliui.

5. Aš nesukėliau Judo širdies, kad jis mane išduotų; jis buvo piktos minties įrankis, kai jo širdis buvo užpildyta tamsa. Tačiau, atsižvelgdamas į to mokinio neištikimybę, parodžiau jam savo atleidimą.

6. Nebūtų buvę būtina, kad vienas iš Manųjų mane išduotų, norint jums duoti tą nuolankumo pavyzdį. Mokytojas būtų jį parodęs bet kuria proga, kurią jam būtų suteikę žmonės. Tam mokiniui teko būti įrankiu, per kurį Mokytojas pasauliui parodė savo dievišką nuolankumą. Nors jūs manėte, kad būtent to žmogaus silpnybė lėmė Jėzaus mirtį, sakau jums, kad klystate; nes Aš atėjau, kad visiškai atsiduočiau jums, ir jei nebūtų buvę taip, galite būti tikri, kad tai būtų įvyko kitaip. Todėl neturite teisės keikti ar teisti to, kuris yra jūsų brolis, kuriam akimirkos tamsoje trūko meilės ir ištikimybės, kurią jis buvo skolingas savo Mokytojui. Jei kaltinate jį dėl mano mirties – kodėl jo nepašventinate, žinodami, kad mano kraujas buvo pralietas už visų žmonių išgelbėjimą? Jums būtų geriau melstis ir prašyti, kad nė vienas iš jūsų nepatektų į pagundą, nes raštininkų ir fariziejų veidmainystė vis dar egzistuoja šiame pasaulyje. (90, 37-39)

Jėzaus kančia

7. Kai mane tardė vyriausiasis kunigas Kajafas ir jis man tarė:

„Prisiekiu tau, pasakyk man, ar tu esi Kristus, Mesijas, Dievo Sūnus“, aš jam atsakiau: „Tu pats tai pasakei.“ (21, 30)

8. Kiek širdžių, kurios vos prieš keletą dienų žavėjosi mano darbais ir juos laimino, pamiršo juos, pasirodė nedėkingos ir prisijungė prie tų, kurie mane šmeižė. Tačiau buvo būtina, kad ta auka būtų labai didelė, kad ji niekada nebūtų ištrinta iš žmonių atminties.

9. Pasaulis ir jūs, kaip jo dalis, matėte, kaip mane šmeižė, tyčiojosi ir žemino taip, kaip niekas kitas nebūtų galėjęs. Tačiau aš kantriai išgėriau taurę, kurią man davėte gerti. Žingsnis po žingsnio aš įvykdžiau savo meilės paskirtį tarp žmonių ir visiškai atidaviau save savo vaikams.

10. Palaiminti tie, kurie tikėjo savo Dievu, nors matė Jį krauju apipiltą ir sunkiai kvėpuojantį.

11. Tačiau Manęs dar laukė kažkas sunkesnio: mirti prikaltam prie medžio tarp dviejų plėšikų. Bet taip buvo parašyta, ir todėl tai turėjo įvykti, kad Aš būčiau pripažintas tikruoju Mesiju. (152, 8-11)

12. Dėl šio pamokymo, kurį jums dabar duodu, Aš jau „Antrajame Laike“ pateikiau jums pavyzdį. Jėzus kabėjo ant kryžiaus, Atpirkėjas kovojo su mirtimi priešais žmonių minias, kurias jis taip labai mylėjo. Kiekviena širdis buvo durys, į kurias jis beldėsi. Tarp žiūrovų minios buvo žmogus, valdęs minias, bažnyčios kunigas, muitininkas, fariziejus, turtuolis, vargšas, ištvirkęs ir paprastos sielos žmogus. Tačiau, nors vieni žinojo, kas buvo Tas, kuris mirė tą valandą, nes matė jo darbus ir gavo jo gėrybes, kiti, ištroškę nekaltos kraujo ir godūs kerštо, paspartino to mirtį, kurį jie pašaipiai vadino „„žydų karaliumi“, nežinodami, kad jis buvo ne tik vienos tautos karalius, bet ir visų žemės tautų bei visų visatos pasaulių karalius. Jėzus, vieną iš paskutiniųjų žvilgsnių nukreipęs į tas žmonių minias, kupinas gailestingos meilės ir užuojautos kreipėsi į Tėvą su prašymu ir tarė: „Mano Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro.“

13. Tas žvilgsnis apėmė tiek tuos, kurie verkė dėl jo, tiek tuos, kurie mėgavosi jo kančia, nes Mokytojo meilė, kuri buvo Tėvo meilė, visiems buvo vienoda. (103, 26–27)

14. Kai atėjo diena, kai minia, kurstoma tų, kurie jautėsi sutrikę dėl Jėzaus buvimo, jį sužeidė ir nuplakė, ir dėl smūgių matė jį kraujuojantį kaip paprastą mirtingąjį, o vėliau kovojantį su mirtimi ir mirštantį kaip bet kuris kitas žmogus, tada fariziejai, tautos vadai ir kunigai patenkinti sušuko: „Pažiūrėkite į jį, kuris vadina save Dievo Sūnumi, laikė save karaliumi ir apsimetė esąs Mesijas!“

15. Būtent už juos, labiau nei už kitus, Jėzus prašė savo Tėvo, kad Jis jiems atleistų – tiems, kurie, nors ir pažinojo Raštus, dabar Jį išsižadėjo ir minios akivaizdoje pateikė kaip apgaviką. Būtent jie, nepaisant savo tvirtinimų esą Įstatymo mokytojai,

nuteisdami Jėzų iš tikrųjų nežinojo, ką daro, o ten, tarp minios, buvo širdžių, kurias draskė skausmas, matant neteisybę, ir veidų, kuriuos užliejo ašaros, matant Teisiojo aukos mirtį. Tai buvo paprastos širdies, nuolankaus „ “ ir kilnios dvasios vyrai ir moterys, kurie žinojo, Kas buvo tarp žmonių pasaulyje, ir kurie suprato, ką jie prarado, kai Mokytojas iškeliavo. (150, 24–25)

16. Jums kalba Tas, kuris, ant kryžiaus kovodamas su mirtimi, kankinamas ir mušamas budelių, pakėlė akis į begalybę ir tarė: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro.“

17. Į tą dievišką atleidimą Aš įtraukiau visus visų laikų žmones, nes galėjau matyti žmonijos praeitį, dabartį ir ateitį. Galiu jums pasakyti tiesoje ir Dvasioje, kad tą palaimingą valandą Aš mačiau ir jus, kurie šiuo metu klausotės mano naujojo žodžio. (268, 38-39)

18. Kai nuo kryžiaus aukštybių nukreipiau savo paskutinius žvilgsnius į žmonių minią, pamačiau Mariją, ir jai, kalbėdamas apie Joną, pasakiau: „Moterie, šis yra tavo sūnus“, o Jonui: „Sūnau, ši yra tavo motina.“

19. Jonas buvo vienintelis tą valandą, kuris galėjo suprasti šio sakinio prasmę, nes minia buvo tokia akla, kad, kai Aš pasakiau: „Man troškulys“, ji manė, kad tai fizinis troškulys, ir davė Man tulžies ir acto, nors iš tikrųjų tai buvo meilės troškulys, kurį jautė mano Dvasia.

20. Taip pat ir abu nusikaltėliai šalia manęs kovojo su mirtimi; tačiau, kol vienas piktžodžiavo ir pasmerkė save pražūčiai, kitas leidosi apšviesti tikėjimo šviesos; ir nors jis matė savo Dievą prikaltą prie gėdingos kryžiaus sijos ir artėjantį mirtį, jis tikėjo Jo dieviškumu ir tarė Jam: „Jei Tu esi Dangaus karalystėje, prisimink mane“, o Aš, sujaudintas tokio tikėjimo, atsakiau: „Iš tiesų, sakau tau, dar šiandien tu būsi su Manimi rojuje.“

21. Niekas nežino, kokios audros šią valandą siautė Jėzaus širdyje. Išsilaisvinusios gamtos jėgos buvo tik silpnas atspindys to, kas vyko to žmogaus vienatvėje, o Dieviškojo Dvasios skausmas buvo toks didelis ir toks realus, kad kūnas, kuris akimirkai pasijuto silpnas, sušuko: „Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane palikai?“

22. Taip, kaip mokiau žmones gyventi, taip pat mokiau juos mirti, atleidžiant ir laiminant tuos, kurie mane keikė ir kankino, kai kreipiausi į Tėvą: „Atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro.“

23. Ir kai Dvasia paliko šį pasaulį, ji tarė: „Tėve, į Tavo rankas atiduodu savo Dvasią.“ Tobulas mokymo pavyzdys buvo įvykdytas, aš kalbėjau kaip Dievas ir kaip žmogus. (152, 12 161 17)

24. Dimasui pakako vienos akimirkos, kad rastų išgelbėjimą, ir tai buvo paskutinė jo gyvenimo akimirka. Jis kalbėjo su manimi nuo kryžiaus, ir nors matė, kad Jėzus, vadinamas Dievo Sūnumi, kovojo su

mirtimi, jis pajuto, kad Jis yra Mesijas, Išganytojas; ir jis atsidavė Jam su visa savo širdies atgaila ir visa savo sielos nuolankumu. Todėl Aš jam pažadėjau rojų dar tą pačią dieną.

25. Sakau jums: kiekvienam, kuris nusideda nesąmoningai, bet gyvenimo pabaigoje kreipiasi į Mane su nuolankia ir tikinčia širdimi, leisiu pajusti mano gailestingos meilės švelnumą, kuris pakels jį iš žemiškųjų vargų, kad jis pažintų kilnaus ir išaukštinto gyvenimo palaimą. (94, 71-72)

26. Taip, brangusis Dimas, tu buvai su manimi Šviesos ir dvasinės ramybės rojuje, kur aš nunešiau tavo sielą kaip atlygį už tavo tikėjimą. Kas gi būtų galėjęs pasakyti tiems, kurie abejojo, kad Jėzuje – mirštančiame ir kraujuojančiame, koks jis buvo – gyveno Dievas, kad plėšike, kuris mirties agonijoje gulėjo jo dešinėje, slėpėsi šviesos dvasia? 27. Laikas praėjo, ir kai sielos ramybė vėl sugrįžo, daugelis iš tų, kurie Mane atmetė ir išjuokė, įžengė į mano tiesos šviesą, todėl jų atgaila buvo didelė, o jų meilė sekant manimi – nesunaikinama. (320, 67)

28. Kai kūnas, kuris Antrajame Laike man tarnavo kaip apvalkalas, įžengė į mirties agoniją ir aš nuo kryžiaus ištariau paskutinius žodžius, tarp mano paskutinių sakinių buvo vienas, kuris nebuvo suprastas nei tomis akimirkomis, nei ilgą laiką po to: „Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane palikai?“

29. Dėl tų žodžių daugelis ėmė abejoti; kiti buvo suglumę, manydami, kad tai buvo bailumas, svyravimas, silpnumo akimirka. Tačiau jie nepagalvojo, kad tai nebuvo paskutinis sakinys, bet kad po jo Aš ištariau dar kitus, kurie atskleidė visą stiprybę ir aiškumą: „Tėve, į Tavo rankas atiduodu savo dvasią“; ir: „Viskas baigta.“

30. Dabar, kai Aš sugrįžau, kad įneščiau šviesą į jūsų klaidas ir paaiškinčiau tai, ką vadinote paslaptimis, sakau jums: kai Aš kabėjau ant kryžiaus, mirties agonija buvo ilga, kruvina, o Jėzaus kūnas, begalinai jautresnis už visų kitų žmonių, kentė ilgai trunkančią agoniją, o mirtis neatėjo. Jėzus buvo įvykdęs savo misiją pasaulyje, jau buvo ištaręs paskutinį žodį ir davęs paskutinį mokymą. Tada tas kankintas kūnas, ta sudraskyta kūno dalis, pajutusi atsiskyrimą nuo Dvasios, skausmo apimta paklausė Viešpaties: „Tėve, Tėve, kodėl mane palikai?“ – tai buvo sužeisto Avinėlio švelnus ir skausmingas šauksmas, ieškantis savo Ganytojo. Tai buvo įrodymas, kad Kristus, „Žodis“, tikrai tapo žmogumi Jėzuje ir kad jo kančia buvo tikra.

31. Ar galite priskirti šiuos žodžius Kristui, kuris amžinai yra viena su Tėvu? – Dabar jūs žinote, kad tai buvo Jėzaus kūno, išniekinto žmonių aklumo, dejonė. Tačiau kai Viešpaties glamonė nusileido ant to kankinto kūno, Jėzus tęsė kalbą, ir jo žodžiai buvo: „Tėve, į Tavo rankas

atiduodu savo dvasią.“ — „Viskas baigta.“ (34, 27–30)

32. Kai Jėzus kabėjo ant kryžiaus, nebuvo nė vienos sielos, kuri nebūtų sujaudinta mirusiojo meilės ir teisingumo balso — nuogo kaip pati tiesa, kurią jis skelbė savo žodžiuose. Tie, kurie tyrinėjo Jėzaus gyvenimą, suprato, kad nei prieš Jį, nei po Jo nebuvo nė vieno, kuris būtų atlikęs tokį darbą kaip Jis, nes tai buvo dieviškas darbas, kuris savo pavyzdžiu išgelbės žmoniją.

33. Aš nuolankiai atėjau į auką, nes žinojau, kad mano kraujas turės jus pakeisti ir išgelbėti. Iki paskutinės akimirkos aš kalbėjau su meile ir atleidau jums, nes atėjau, kad atneščiau jums kilnų mokymą ir tobulais pavyzdžiais nubrėžčiau jums kelią į amžinybę.

34. Žmonija norėjo atitraukti mane nuo mano ketinimo, ieškodama kūno silpnybių; tačiau aš nuo to neatsitraukiau. Žmonės norėjo mane suvilioti į šventvagystę; tačiau aš nešventvagavau. Kuo labiau minia mane įžeidinėjo, tuo daugiau gailesčio ir meilės jai jaučiau, ir kuo labiau jie sužeidinėjo mano kūną, tuo daugiau kraujo iš jo tekėjo, kad suteiktų gyvybę tiems, kurie mirė dėl tikėjimo.

35. Tas kraujas yra meilės, kuria Aš nubrėžiau kelią žmogaus dvasiai, simbolis. Aš palikau savo tikėjimo ir vilties žodį tiems, kurie alksta teisingumo, ir savo apreiškimų lobį dvasiškai vargšams.

36. Tik po to laiko žmonija suvokė, kas buvo pasaulyje. Tuomet Jėzaus darbas buvo suvoktas kaip tobulas ir dieviškas, pripažintas kaip viršžmogiškas – kiek daug atgailos ašarų! Kiek daug sąžinės graužaties sielose! (29, 37–41)

37. Jei Jėzus, kuris buvo „Kelias, Tiesa ir Gyvenimas“, savo misiją užbaigė ta septynių žodžių malda ir galiausiai kreipėsi į savo Tėvą: „Į Tavo rankas atiduodu savo dvasią“, pagalvokite, ar jūs, to Mokytojo mokiniai ir pasekėjai, galite palikti šį gyvenimą, jo neaukodami Tėvui kaip paklusnumo ir nuolankumo duoklę; ir ar galite užmerkti akis šiam pasauliui, neprašydami Viešpaties apsaugos, nes jas vėl atversite kitose sferose.

38. Visas Jėzaus gyvenimas buvo meilės auka Tėvui. Valandos, kurias truko jo mirties agonija ant kryžiaus, buvo meilės, užtarimo ir atleidimo malda.

39. Tai yra kelias, kurį Aš tau parodžiau, žmonija. Gyvenkite sekdami savo Mokytoju, ir Aš pažadu jus nuvesti į savo glėbį, kuris yra visos palaimos šaltinis. (94, 78 80)

40. Aš, Kristus, per žmogų Jėzų apreiškiau Tėvo šlovę, Jo išmintį ir Jo galią. Galia buvo panaudota stebuklams daryti tų labui, kuriems reikėjo tikėjimo dvasioje, šviesos protu ir ramybės širdyje. Ta galia, kuri yra pati meilės jėga, buvo išlieta ant vargstančiųjų, kad visiškai atsiduoti jiems, ir tai nuėjo taip toli, kad Aš jos nenaudojau savo pačio kūnui, kuris jos taip pat reikėjo mirties valandą.

41. Aš nenorėjau pasinaudoti savo galia, kad išvengčiau skausmo, persmelkiančio mano kūną. Nes kai tapau žmogumi, tai įvyko su tikslu kentėti dėl jūsų ir duoti jums apčiuopiamą dievišką bei žmogišką įrodymą mano begalinės meilės ir užuojautos nebrandžiems, kenčiantiems, nusidėjėliams.

42. Visa galia, kurią Aš parodžiau kitiems – ar tai būtų raupsuotojo išgydymas, aklajam regėjimo sugrąžinimas ir raišajam judėjimo atstatymas, ar tai būtų nusidėjėlių atsivertimas ir mirusiųjų prikėlimas – visą tą galią, kurią Aš parodžiau minios akivaizdoje, norėdamas duoti jiems įrodymų apie savo tiesą, parodydamas jiems savo valdžią virš gamtos karalysčių ir savo galią virš gyvybės ir mirties, Aš nenorėjau panaudoti sau, todėl leidau savo kūnui išgyventi tą kančią ir patirti tą skausmą.

43. Žinoma, mano galia būtų galėjusi apsaugoti mano kūną nuo bet kokio skausmo, bet kokią nuopelną tada būčiau turėjęs jūsų akyse? Kokį žmogui suprantamą pavyzdį būčiau palikęs, jei būčiau pasinaudojęs savo galia, kad išvengčiau skausmo? Buvo būtina tomis akimirkomis atsisakyti savo galios, atstumti dieviškąją jėgą, kad pajusčiau ir patirčiau kūno skausmą, sielvartą dėl nedėkingumo, vienatvę, mirties agoniją ir mirtį.

44. Todėl Jėzaus lūpos mirties valandą prašė pagalbos, nes jo skausmas buvo tikras. Tačiau ne tik fizinis skausmas apėmė karščiuojantį ir išsekusį Jėzaus kūną – tai buvo ir dvasinis Dievo jausmas, kuris per tą kūną buvo kankinamas ir paverčiamas pajuokos objektu savo aklu, nedėkingu ir išdidžiu vaikų, už kuriuos Jis praliejė tą kraują.

45. Jėzus buvo stiprus Dvasios, kuri jį įkvėpė, kuri buvo Dieviškoji Dvasia, ir galėjo būti nejautrus skausmui bei nenugalimas savo persekiotojų puolimams; bet buvo būtina , kad jis pralietų ašaras, kad jis jaustų, kad jis vėl ir vėl griūtų ant žemės minios akyse, kad jo kūno jėgos būtų išeikvotos ir kad jis mirtų, kai jo kūnas prarastų paskutinį kraujo lašą.

46. Taip buvo įvykdyta mano misija žemėje; taip baigėsi to, kurį tauta vos prieš keletą dienų, jam įžengus į Jeruzalę, paskelbė karaliumi, buvimas pasaulyje. (320, 56-61)

Jėzaus išganymo darbas anapusiniuose pasauliuose

47. Žmonijos pradžioje jos dvasinis išsivystymas buvo toks menkas, kad jos (trūkstantis) vidinis supratimas apie sielos gyvenimą po fizinės mirties ir (trūkstantis) žinojimas apie jos galutinį likimą lėmė tai, kad siela, palikusi kūno apvalkalą, nugrimzdo į gilų miegą, iš kurio ji pabudo tik lėtai. Tačiau kai Kristus tapo žmogumi Jėzuje, kad visoms sieloms perteiktų savo mokymą, vos tik baigęs savo užduotį tarp žmonių, Jis nusiuntė savo šviesą didžiulėms būtybių minios, kurios nuo pasaulio pradžios laukė Jo atvykimo, kad būtų išlaisvintos iš savo sumaišties ir galėtų pakilti iki Kūrėjo.

48. Tik Kristus galėjo apšviesti tą tamsą, tik jo balsas galėjo pažadinti tas sielas, kurios miegojo, jų tobulėjimui. Kai Kristus mirė kaip žmogus, Dieviškoji Dvasia atnešė šviesą į dvasinius pasaulius ir net į kapus, iš kurių išėjo sielos, kurios prie savo kūnų laikėsi mirties miego. Tą naktį šios būtybės keliavo po pasaulį, pasirodydamos žmonių akims kaip liudijimas, kad Atpirkėjas buvo gyvybė visoms būtybėms ir kad siela yra nemirtinga. (41, 5-6)

49. Vyrai ir moterys gavo ženklus ir šauksmus iš anapus. Senoliai ir vaikai taip pat buvo šių reiškinių liudininkai, ir dienomis, kurios priešėjo Išganytojo mirtį ant kryžiaus, Dangiškoji Šviesa įsiskverbė į žmonių širdis; Dvasinio slėnio būtybės šaukė žmonių širdis; ir tą dieną, kai Mokytojas iškvėpė paskutinį kartą kaip žmogus ir jo Šviesa įsiskverbė į visas urvas ir visus kampelius, į materialias ir dvasines buveines, trokšdama surasti būtybes, kurios Jį seniai laukė — materializuotas, supainiotas ir sergančias būtybes, nuklydusias nuo kelio, surištos sąžinės graužaties grandinėmis, tempiančios neteisybės naštą, ir kitos sielos, kurios manė esą mirusios ir buvo pririštos prie savo kūnų — tada visi pabudo iš gilaus miego ir prisikėlė gyventi.

50. Bet prieš palikdamos šią žemę, jos davė tiems, kurie buvo jų artimieji, liudijimą apie savo prisikėlimą ir buvimą. Dėl viso to pasaulis patyrė šiuos apreiškimus toje gedulo ir skausmo naktį.

51. Žmonių širdys sudrebėjo, o vaikai verkė, matydami tuos, kurie seniai buvo mirę ir tą dieną sugrįžo tik akimirkai, kad liudytų apie tą Mokytoją, kuris nusileido į žemę, kad pasėtų savo meilės sėklą, ir kuris tuo pačiu metu dirbo dvasinius laukus, kuriuose gyveno begalė sielų, kurios taip pat buvo jo vaikai ir kurias jis gydė bei išlaisvino iš jų nežinojimo. (339, 22)

52. Kai Aš palikau savo kūną, mano Dvasia įžengė į dvasinių būtybių pasaulį, kad jiems kalbėtų Tiesos Žodžiu. Kaip ir jums, Aš jiems kalbėjau apie dieviškąją meilę, nes ji yra tikrasis gyvenimo pažinimas.

53. Iš tiesų, sakau jums, Jėzaus dvasia nė akimirkai nebuvo kapoje; ji turėjo atlikti daug gerų darbų kituose gyvenimo pasauliuose. Mano begalinė dvasia turėjo jiems – kaip ir anksčiau jums – atskleisti daug apreiškimų.

54. Yra ir pasaulių, kur dvasinės būtybės nemoka mylėti; jos gyvena tamsoje ir trokšta šviesos. Šiandien žmonės žino, kad ten, kur viešpatauja nemylėjimas ir egoizmas, karaliauja tamsa, kad karas ir aistros yra raktai, užrakinantys vartus į kelią, vedantį į Dievo karalystę.

55. Meilė, priešingai, yra raktas, kuriuo atsiveria Šviesos karalystė, kuri yra Tiesa.

56. Čia, žemėje, Aš pasireiškiau materialiais būdais, o anapusiniame pasaulyje Aš tiesiogiai bendravau su

aukštosiomis dvasinėmis būtybėmis, kad jos mokytų tuos, kurie nėra pajėgūs tiesiogiai priimti mano įkvėpimo. Tos aukštosios, šviesios būtybės yra – kaip ir čia jums – balso nešėjai. (213, 6 11)

Jėzaus apsireiškimas po prisikėlimo

57. Praėjus kelioms dienoms po mano nukryžiavimo, kai mano mokiniai buvo susirinkę aplink Mariją, leidau jiems pajusti mano buvimą, kuris dvasiniame regėjime buvo simbolizuotas balandžiu. Toje palaimingoje valandoje niekas nedrįso pajudėti ar ištarti nė žodžio. Žvelgiant į tą dvasinį vaizdą, vyravo tikras susižavėjimas, o širdys plakė pilnos jėgos ir pasitikėjimo, nes jie žinojo, kad Mokytojas, kuris, atrodytų, juos paliko, visada bus su jais Dvasioje. (8, 15)

58. Kodėl manote, kad mano atėjimas Dvasioje neturi prasmės? Prisiminkite, kad po savo mirties kaip žmogus Aš toliau kalbėjau savo mokiniams ir pasirodžiau jiems kaip dvasinė būtybė.

59. Kas būtų iš jų tapę be tų apsireiškimų, kuriuos jiems suteikiau, kurie sustiprino jų tikėjimą ir įkvėpė jiems naujos drąsos jų misijos užduočiai?

60. Liūdnas buvo vaizdas, kurį jie rodė po mano išėjimo: ašaros be perstojo tekėjo jų veidais, kas akimirką iš jų krūtinės išsiveržDavo rauda, jie daug meldėsi, o baimė ir sąžinės graužatis juos slėgė. Jie žinojo: vienas mane išdavė, kitas mane išsižadėjo, o beveik visi mane paliko mirties valandą.

61. Kaip jie galėjo būti to visų tobulumų Mokytojo liudytojai? Kaip jie galėjo turėti drąsos ir jėgų susidurti su žmonėmis, turinčiais tokius skirtingus tikėjimus ir mąstymo bei gyvenimo būdus?

62. Būtent tada tarp jų pasirodė mano Dvasia, kad palengvintų jų skausmą, uždegti jų tikėjimą, uždegti jų širdis mano mokymo idealu.

63. Aš suteikiau savo Dvasiai žmogišką pavidalą, kad ji būtų matoma ir juntama mokiniams, tačiau mano buvimas vis tiek buvo dvasinis, ir pažiūrėkite, kokį poveikį ir kokią reikšmę turėjo tas pasirodymas tarp mano apaštalų. (279, 47-52)

64. Mano auka buvo įvykdyta; tačiau žinodamas, kad tos širdys manęs reikėjo labiau nei bet kada, nes jų viduje kilo abejonių, kančių, sumaišties ir baimių audra, aš tuoj pat priartėjau prie jų, kad suteikčiau jiems dar vieną mano begalinio gailestingumo įrodymą. Savo meile ir užuojauta tiems mano Žodžio vaikams Aš įsikūnijau, prisiimdamas to kūno, kurį turėjau pasaulyje, pavidalą ar atvaizdą, ir leidau save matyti bei girdėti, o savo žodžiais iš naujo uždegiau tikėjimą tose nusiminusiose sielose. Tai buvo nauja pamoka, naujas būdas pasidalinti savimi su tais, kurie mane lydėjo žemėje; ir jie jautėsi sustiprinti, įkvėpti, pakeisti tikėjimu ir mano tiesos pažinimu.

65. Nepaisant tų įrodymų, kurių liudininkai jie visi buvo, buvo vienas, kuris atkakliai neigė liudijimus ir įrodymus, kuriuos Aš dvasiai daviau savo mokiniams, ir todėl buvo būtina leisti jam net savo fizinėmis juslėmis paliesti mano dvasinį buvimą, kad jis galėtų tikėti.

66. Bet ne tik tarp man artimų mokinių kilo tos abejonės – ne, net tarp minios pasekėjų, miesteliuose, miestuose ir kaimuose, tarp tų, kurie buvo gavę mano galios įrodymus ir sekė manimi dėl šių darbų, kilo sumaištis, baimingi klausimai, susirūpinimas; niekas negalėjo paaiškinti, kodėl viskas taip baigėsi.

67. Aš užjaučiau visus, todėl jiems, kaip ir savo artimiausiems mokiniams, daviau įrodymų, kad Aš nuo jų neatsitraukiau, nors ir nebesu jiems žmogaus pavidalu žemėje. Kiekvienuose namuose, kiekvienoje šeimoje ir kiekvienoje tautoje Aš apsireiškiau širdims, kurios manimi tikėjo, įvairiais būdais leidžiant pajusti mano dvasinį buvimą. Tuomet prasidėjo tų krikščionių tautos kova, kuri turėjo prarasti savo Mokytoją žemėje, kad pakiltų ir skelbtų tiesą, kurią Jis jiems buvo apreiškęs. Jūs visi žinote jų didžiuosius darbus. (333, 38-41)

68. Kai „Antrajame Laike“ paskutinį kartą pasirodžiau savo mokiniams tarp debesų, juose buvo liūdesys, kai aš pasislėpiau nuo jų žvilgsnio, nes tuo metu jie jautėsi palikti vieni; bet po to jie išgirdo Viešpaties angelo pasiuntinio balsą, kuris jiems tarė: „Vyrai iš Galilėjos, ko jūs ieškote? Šį Jėzų, kurį šiandien matėte pakylantį į dangų, pamatysite nusileidžiantį tokiu pačiu būdu.“

69. Tada jie suprato, kad Mokytojas, jei sugrįš pas žmones, tai padarys dvasiškai. (8, 13-14)

13 skyrius – Jėzaus ir jo apaštalų misija ir reikšmė

Senojo Dievo įvaizdžio ir jo tradicijų pataisymas

1. Jėzus, Kristus, buvo aiškiausias pavyzdys, kurį Aš jums daviau pasaulyje, kad parodytumėte, kokia didelė yra Tėvo meilė ir išmintis. Jėzus buvo gyvasis pranešimas, kurį Kūrėjas atsiuntė į Žemę, kad jūs atpažintumėte To, kuris jus sukūrė, aukštas savybes. Žmonės matė Jehovą kaip rūstų ir nesutaikomą Dievą, baisų ir kerštingą teisėją; tačiau per Jėzų Jis išlaisvino jus iš jūsų klaidos.

2. Matykite Mokytojuje į žmogų tapusią dieviškąją meilę. Jis visus jūsų darbus teisė savo nuolankumo, aukos ir gailestingumo gyvenimu. Tačiau vietoj to, kad nubaustų jus mirtimi, Jis jums paaukojo savo kraują, kad parodytų jums tikrąjį gyvenimą – meilės gyvenimą. Ta dieviškoji žinia apšvietė žmonijos gyvenimą, o Žodis, kurį Dieviškasis Mokytojas perdavė žmonėms, tapo bažnyčių ir sektų šaltiniu, per kurias

jie ieškojo Manęs ir vis dar ieško. Tačiau tikrai sakau jums, jie dar nesuprato tos žinios turinio.

3. Žmonija tiki, kad Dievo meilė savo vaikams yra beribė, nes Jis mirė Jėzuje iš meilės žmonėms. Ji netgi viduje sujaudinta Jėzaus kančių prieš jo teisėjus ir budelius, palaipsniui atpažįsta Tėvą ir Sūnuje, tačiau visko, ką Viešpats norėjo pasakyti žmonėms per tą apreiškimą, kuris prasidėjo Mergelėje ir baigėsi Betanijos „debesyje“, reikšmė ir svarbą iki šiol nebuvo teisingai išaiškinta.

4. Aš turėjau sugrįžti ant to paties „debesies“, kuriuo „Žodis“ pakilo pas Tėvą, kad jums tai paaiškinčiau ir parodytumėte visko, kas jums buvo apreikšta per Jėzaus gimimą, gyvenimą, darbus ir mirtį, prasmę.

5. Tiesos Dvasia, kurią tuomet pažadėjo Kristus, yra šis dieviškasis apreiškimas, atėjęs apšviesti tamsą ir paaiškinti paslaptis, kurių žmonių protas ar širdis nesugebėjo perprasti. (81, 46–49)

6. „Antrajame laikmetyje“ Aš kaip žmogus skelbiau savo tiesą savo pavyzdžiu. Aš panaikinau beprasmišką nekaltų ir nesuvokiančių būtybių aukojimą, paaukodamas save vardan tobulos meilės mokymo. Jūs vadinote Mane „Dievo Avinėliu“, nes ta tauta mane paaukojo savo tradicinių švenčių metu.

7. Iš tiesų mano kraujas buvo pralietas, kad žmonėms būtų parodytas kelias į išgelbėjimą. Mano dieviškoji meilė nuo kryžiaus buvo išlieta ant tų ir visų laikų žmonijos, kad žmonija įkvėptųsi tuo pavyzdžiu, tais žodžiais, tuo tobulu gyvenimu ir rastų išgelbėjimą, nuodėmių apvalymą ir sielos pakylėjimą. (276, 15)

Jėzaus pavyzdys

8. Buvo būtina, kad Jėzus jums parodytų principus, kuriais turėtumėte vadovautis ir nuo kurių buvote nutolę.

9. Aš jums parodžiau visą savo švelnumą, meilę, išmintį ir gailestingumą ir išgėriau su jumis kančios taurę, kad jūsų širdys būtų sujaudintos ir jūsų protas pabustų. Širdys turėjo gimti gėriui, o skausmas, matant mane nukryžiuotą iš meilės joms, buvo tarsi dyglys, kuris turėjo joms priminti, kad jūs visi turite kentėti dėl meilės, norėdami pasiekti Tėvą. Mano pažadas kiekvienam, kuris nori paimti savo kryžių ir sekti paskui Mane, buvo amžina ramybė, aukščiausiasis palaimingumas, kuris Dvasioje neturi pabaigos. (240, 23–24)

10. Kristus yra ir turi būti jūsų pavyzdys; dėl to Aš tada tapau žmogumi. Koks buvo apreiškimas, kurį Jėzus atnešė žmonijai? Jo begalinė meilė, jo dieviškoji išmintis, jo beribis gailestingumas ir jo galia.

11. Aš jums sakiau: imkite mane pavyzdžiu, ir jūs darysite tuos pačius darbus, kuriuos darau Aš. Kadangi Aš atėjau kaip Mokytojas, jūs turėtumėte suprasti, kad tai įvyko ne tam, kad duotų jums

nejgyvendinamų mokymų ar tokių, kurie pranoksta žmogaus suvokimo ribas.

12. Taigi supraskite, kad, jei darysite darbus, panašius į tuos, kurių Jėzus jus mokė, pasieksite gyvenimo pilnatvę, apie kurią jums anksčiau kalbėjau. (156, 25–27)

Jėzaus mokymo reikšmė

13. Jėzaus mokymas – duotas kaip gairė, kaip atvira knyga, kad žmonija jį studijuotų – negali būti lyginamas su niekuo kitu jokioje kitoje žemės tautoje, jokioje kartoje, jokioje rase. Nes tie, kurie išėjo skelbti teisingumo įsakymų ar meilės artimui mokymų, buvo mano siųsti į Žemę kaip kelio paruošėjai, kaip pasiuntiniai, bet ne kaip dievybės. Tik Kristus atėjo pas jus kaip dievybė. Jis atnešė jums aiškiausią ir didžiausią mokymą, kokį kada nors priėmė žmogaus širdis. (219, 33)

Jėzaus mokinių pašaukimas, mokymosi laikotarpis ir išbandymai

14. Jūs prisiminėte tuos metus, kai aš pamokslavau – tuos trejus metus, kuriais aš rengiau savo mokinius, kuriais gyvenau kartu su jais. Jie matė visus mano darbus, ir ruošdamiesi jie sugebėjo įsiskverbti į mano širdį ir pamatyti tyrumą, visą didybę ir išmintį, kuri buvo Mokytojuje.

15. Mano veiksmai tuomet nevyko dėl to, kad atkreipčiau dėmesį, mano gyvenimas žemėje buvo kuklus; tačiau tas, kuris buvo pasirengęs, nujautė mano buvimo ir to laiko, kuriame jis gyveno, didybę.

16. Taigi Aš išsirinkau savo mokinius, iš kurių kai kuriuos sutikau upės krante ir kuriuos pašaukiau, sakydamas: „Sekite paskui Mane.“ Kai jie nukreipė savo žvilgsnį į Mane, jie suprato, kas buvo Tas, kuris jiems kalbėjo, ir taip Aš išsirinkau vieną po kito. (342, 21)

17. Kol Aš pamokslavau pasaulyje, Aš niekada nesakiau, kad mano mokiniai jau yra Mokytojai ar kad reikia jų klausyti. Jie dar buvo mokiniai, kurie – sužavėti mano Žodžio šviesos – noriai sekė paskui Mane, bet dar darė klaidų; nes reikėjo laiko, kol jie pasikeitė ir vėliau tapo pavyzdžiu žmonėms. Jie buvo uolų gabalai, kuriuos dar gludino dieviškosios meilės dantis, kad ir jie vėliau pavirstų iš akmenų į deimantus. (356, 39)

18. Visais laikais Aš išbandžiau savo mokinius. Kiek kartų Aš išbandžiau Petrą, ir tik vieną kartą jis susvyravo. Tačiau dėl šio poelgio neteiskite jo blogai, nes kai jo tikėjimas užsidegė, jis tarp žmonių buvo tarsi deglas, kai pamokslavo ir liudijo tiesą.

19. Nesmerkite Tomo; prisiminkite, kiek kartų galėjote savo rankomis paliesti mano darbus, ir net tada vis dar abejojote. Nežiūrėkite su panieka į Judą Iskarijotą, tą mylimą mokinį, kuris už trisdešimt sidabrinių pardavė savo Mokytoją; nes niekada nebuvo didesnio atgailavimo nei jo.

20. Aš pasinaudojau kiekvienu iš jų, kad palikčiau jums pamokymus,

kurie tarnautų jums pavyzdžiu ir amžinai išliktų žmonijos atmintyje. Po savo bailumo jie gailėjosi, pasikeitė ir visiškai atsidavė savo misijos vykdymui. Jie buvo tikri apaštalai ir paliko pavyzdį visoms kartoms. (9, 22-23)

Apaštalas Jonas

21. Prisiminkite: kai mano kūnas buvo nuimtas nuo kryžiaus ir vėliau palaidotas, mokiniai, kurie buvo sukrėsti ir negalėjo suvokti, kas įvyko, manė, kad su Mokytojo mirtimi viskas baigėsi. Buvo būtina, kad jų akys vėl mane pamatytų ir jų ausys vėl mane išgirstų, kad jų tikėjimas užsidegtų ir jų supratimas apie mano žodžius sustiprėtų.

22. Dabar galiu jums pasakyti, kad tarp tų mokinių buvo vienas, kuris niekada manimi neabejojo, kuris susidūręs su išbandymais niekada nesusvyravo ir kuris nė akimirkai manęs nepaliko. Tai buvo Jonas, ištikimas, drąsus, ugnus ir mylimiausias mokinys.

23. Dėl šios meilės Aš jam patikėjau Mariją, kai jie stovėjo prie kryžiaus, kad jis ir toliau rastų meilę toje be dėmės širdyje ir kad jos šalia jis dar labiau sustiprėtų kovai, kuri jo laukė.

24. Kol jo broliai, kiti mokiniai, vienas po kito krito nuo budelio mirties smūgio ir taip savo krauju bei gyvybe patvirtino visą tiesą, kurią jie skelbė, ir savo Mokytojo vardą, Jonas nugalėjo mirtį ir išvengė kankinio mirties.

25. Kadangi jis buvo ištremtas į dykumą, jo persekiotojai net nesusimąstė, kad ten, toje saloje, į kurią jie jį išvarė, tam žmogui iš dangaus nusileis didysis amžių apreiškimas, kurį jis po truputį išgyvens – pranašystė, kuri žmonėms kalba apie viską, kas įvyks ir išsipildys.

26. Po to, kai Jonas savo broliams padovanojo daug meilės ir savo gyvenimą paskyrė užduočiai tarnauti jiems savo Mokytojo vardu, jis turėjo gyventi atskirtas nuo jų, vienas; bet jis nuolat meldėsi už žmoniją, visada galvojo apie tuos, už kuriuos Jėzus praliejė savo kraują.

27. Malda, tyla, susitelkimas į save, jo egzistencijos tyrumas ir jo minčių gerumas padarė stebuklą, kad tas žmogus, ta siela per trumpą laiką pasiekė tai, ko kitoms sieloms pasiekti reikia tūkstančių metų. (309, 41-45)

28. Kai žiūriu į šio pasaulio gyventojus, matau, kad visos tautos žino mano vardą, kad milijonai žmonių kartoja mano žodžius; tačiau, tiesą sakant, sakau jums, vis dėlto nematau meilės tarp žmonių!

29. Viskas, ko Aš jus šiuo metu mokau ir kas vyksta pasaulyje, yra paaiškinimas ir išsipildymas to Apreiškimo, kurį Aš daviau žmonijai per savo apaštalą Joną, kai tuo metu, kai jis gyveno Patmoso saloje, Dvasia nunešiau į dangaus aukštumas, į dievišką lygmenį, į begalybę, kad per simbolius jam parodytumėte pradžią ir tikslą, Alfą ir Omegą; ir jis matė įvykius, kurie buvo įvykę – tuos, kurie kaip tik vyko, ir tuos, kurie dar turėjo įvykti.

30. Tuo metu jis nieko nesuprato, bet mano balsas jam tarė: „Užrašyk tai, ką pamatysi ir išgirsi“, ir taip jis užrašė.

31. Jonas turėjo mokinių, kurie laivais perplaukė jūrą, kad aplankytų jį jo prieglobsčio vietoje. Tie vyrai nekantriai klausinėjo to, kuris buvo Jėzaus mokinys, koks buvo Mokytojas, kokie buvo jo žodžiai ir stebuklai; o Jonas, kuris meile ir išmintimi sekė savo Mokytojo pavyzdžiu, savo žodžiais juos nustebino. Netgi senatvėje, kai jo kūnas jau buvo sulinkęs nuo laiko, jis dar turėjo pakankamai jėgų liudyti apie savo Mokytoją ir pasakyti savo mokiniams: „Mylėkite vieni kitus.“

32. Kai tie, kurie jį lankė, pamatė, kad artėja Jono mirties diena, jie, trokšdami įgyti visą išmintį, kurią tas apaštalas buvo sukaupęs, paprašė jo atskleisti jiems viską, ko jis buvo išmokęs iš savo Mokytojo; tačiau vietoj bet kokio atsakymo jie vis girdėdavo tik tą vieną frazę: „Mylėkite vieni kitus.“

33. Tie, kurie klausinėjo su tokiu uolumu ir susidomėjimu, jautėsi apgauti ir manė, kad senatvė ištrino Kristaus žodžius iš jo atminties.

34. Sakau jums, kad Jonas nebuvo pamiršęs nė vieno mano žodžio, bet iš visų mano mokymų kaip vienintelę esmę išsakė tą mokymą, kuris apibendrina visą įstatymą: meilę vieni kitiems.

35. Kaip gi tas taip mylimas mokinys galėjo pamiršti savo mylimo Mokytojo mokymą? (167, 32-37)

36. „Antrajame laikotarpyje“, po mano išėjimo, jūsų Dangiškoji Motina toliau stiprino mano mokinius ir jiems padėjo. Po skausmo ir išbandymų jie rado prieglobstį Marijos mylinčioje širdyje, jos žodis juos maitino dieną iš dienos. Padrąsinti Marijos, kuri toliau juos mokė, atstovaujant Dieviškajam Mokytojui, jie tęsė savo kelią. Kai ji iškeliavo, prasidėjo jų kova, ir kiekvienas sekė keliu, kuris jam buvo nurodytas. (183, 15)

Apaštalai Petras ir Paulius

37. Nepamirškite to, kas nutiko su Petru, mano mokiniu, kai jį iki mirties persekiojo Saulius. Aš įrodžiau ištikimam apaštalui, kad jis nebuvo vienas savo išbandyme ir kad, jei jis pasitikės mano galia, Aš apsaugosiu jį nuo jo persekiotojų.

38. Saulius buvo nustebintas mano dieviškosios šviesos, kai ieškojo Petro, norėdamas jį suimti. Mano Šviesa pasiekė pačią Sauliaus širdies gelmę, kuris — mano akivaizdoje pargriautas ant žemės, nugalėtas mano meilės, nesugebėdamas užbaigti užduoties, kurią buvo numatęs atlikti prieš mano mokinį, giliausiai savo viduje pajutęs visos savo būties pasikeitimą ir dabar, atsivertęs į tikėjimą Kristumi — skubėjo ieškoti Petro; bet nebe tam, kad jį nužudytų, o tam, kad paprašytų jo pamokyti jį Viešpaties žodžiu ir leisti jam dalyvauti jo darbe.

39. Nuo to laiko Saulius tapo Pauliumi, o tas vardo pakeitimas

žymėjo visišką to žmogaus sielos pasikeitimą, jo visišką atsivertimą. (308, 46-47)

40. Paulius nepriklausė dvylikai apaštalų, jis nevalgė prie mano stalo, nei sekė paskui mane keliais, kad išgirstų mano mokymus. Priešingai, jis netikėjo manimi, nei žiūrėjo palankiai į tuos, kurie sekė paskui mane. Jo širdyje glūdėjo mintis sunaikinti sėklą, kurią Aš patikėjau savo mokiniams ir kuri tik pradėjo plisti. Tačiau Paulius nežinojo, kad jis buvo vienas iš Manųjų. Jis žinojo, kad turi ateiti Mesijas, ir tuo tikėjo. Tačiau jis negalėjo įsivaizduoti, kad nuolankusis Jėzus turėtų būti tas pažadėtasis Išganytojas. Jo širdis buvo pilna pasaulio išdidumo, ir todėl jis nepajuto savo Viešpaties buvimo.

41. Saulius sukilo prieš savo Išganytoją. Jis persekiojo mano mokinius, taip pat žmones, kurie kreipėsi į juos, norėdami išgirsti mano žinią iš tų apaštalų lūpų. Ir taip Aš jį nustebinau, kai jis buvo pasiruošęs persekioti mano artimuosius. Aš paliečiau jautriausią jo širdies vietą, ir jis tuoj pat mane atpažino, nes jo dvasia manęs laukė. Todėl jis išgirdo mano balsą.

42. Mano valia buvo, kad tas plačiai žinomas vyras atsivertų būtent tokiu būdu, kad pasaulis visais jo keliais galėtų stebėti tuos stebuklingus darbus, kurie turėjo tapti paskata tikėjimui ir supratimui.

43. Kam dar išsamiai nagrinėti šio vyro gyvenimą, kuris nuo to laiko savo gyvenimą paskyrė meilei artimui, įkvėptas meilės savo Mokytojui ir jo dieviškiesiems mokymams?

44. Paulius buvo vienas iš didžiausių mano Žodžio apaštalų, jo liudijimas visada buvo persmelktas meilės, nuoširdumo, tiesos ir šviesos. Jo ankstesnis materializmas virto labai aukštu dvasingumu, jo kietumas – begaline švelnumu; ir taip mano apaštalų persekiotojas tapo uoliausiu mano Žodžio sėjėju, nenuilstamu keliaujančiu pamokslininku, kuris nešė savo Viešpaties, kuriam jis gyveno ir kuriam paaukojo savo gyvenimą, dieviškąją žinią į įvairias tautas, provincijas ir kaimus.

45. Štai tau, mylima tauta, gražus atsivertimo pavyzdys ir įrodymas, kad žmonės, net jei jie dar manęs negirdėjo, gali tapti didžiais mano apaštalais. (157, 42-47)

Apaštalų pavyzdingumas

46. Kas, be Manęs, drąsino mokinius tuo „Antruoju laikotarpiu“, kai jie be savo Mokytojo keliavo po pasaulį? Argi kiekvieno iš jų darbas jums neatrodo nuostabus? Bet Aš jums sakau, kad jie taip pat turėjo silpnybių, kaip ir kiekvienas kitas žmogus. Vėliau jie buvo pripildyti meilės ir tikėjimo, todėl juos nenuliūdino tai, kad pasaulyje jie buvo kaip avys tarp vilkų ir visada ėjo savo keliu, patirdami žmonių persekiojimus ir pašaipas.

47. Jie turėjo galią daryti stebuklus, jie sugebėjo pasinaudoti ta malone, kad atvertų širdis į tiesą.
48. Palaiminti visi tie, kurie išgirdo Jėzaus žodį iš mano apaštalų lūpų, nes pas juos mano mokymas nepatyrė jokių pakeitimų, bet buvo perteiktas visame savo tyrumo ir tiesos grožyje. Todėl žmonės, klausydamiesi jų, savo sieloje jautė Viešpaties buvimą ir savo esybėje pajuto nežinomą galios, išminties ir didybės jausmą.
49. Tuose vargšuose ir nuolankiuose žvejose iš Galilėjos turite vertą pavyzdį: meilės paversti dvasiniais žvejais, jie sukrėtė tautas ir karalystes žodžiu, kurio išmoko iš Jėzaus, ir savo atkaklumu bei pasiaukojimu parengė tautų atsivertimą ir dvasinės taikos įsigalėjimą. Nuo karalių iki elgetų – jie visi patyrė mano ramybę tomis tikrojo krikščionybės dienomis.
50. Ta dvasinio gyvenimo era tarp žmonių nebuvo ilgalaikė; tačiau Aš, kuris viską žinau, buvau jums paskelbęs ir pažadėjęs savo sugrįžimą, nes žinojau, kad jums vėl manęs prireiks. (279, 56-60)

Krikščionybės plitimas

51. Mano mokymas, skambantis iš mano mokinių lūpų ir atsispindintis jų darbuose, buvo meilės ir šviesos kardas, kovojęs su nežinojimu, stabmeldyste ir materializmu. Pasipiktinimo šauksmas pakilo tų, kurie matė artėjantį savo mitų ir tradicijų žlugimą, o tuo pačiu metu iš kitų širdžių skambėjo džiaugsmo himnas, matydami šviesų kelią, kuris atsivėrė vilties ir tikėjimo ištroškusiems bei nuodėmės prislėgtiems.
52. Tie, kurie neigė dvasinį gyvenimą, įsiutė, išgirdę apreiškimus apie Dangaus karalystę, o tie, kurie nujautė tą buvimą ir tikėjosi iš jo teisumo bei išgelbėjimo, dėkojo Tėvui, kad Jis pasauliui atsiuntė savo viengimį Sūnų.
53. Žmonės, kurie savo širdyse išsaugojo palaimingą troškimą nuoširdžiai tarnauti savo Dievui ir Jį mylėti, pamatė, kaip jų kelias tapo šviesus, o protas išsivalė, kai jie pasinėrė į mano Žodį, ir jie pajuto atgaivinimą savo dvasioje ir širdyje. Kristaus mokymas, kaip tikrasis dvasinis duona, užpildė jų viduje buvusią neišmatuojamą tuštumą ir savo tobulumu bei prasmės turiniu gausiai patenkino visus jų dvasios troškimus.
54. Prasidėjo nauja era, atsivėrė šviesesnis kelias, vedantis į amžinybę.
55. Kokie gražūs jausmai – dvasinio pakilimo, meilės ir švelnumo – pažadėjo tuose, kuriuos apšvietė tikėjimas, kad jie priimtų mano Žodį! Kokia drąsa ir tvirtumas lydėjo tas širdis, kurios sugebėjo viską ištverti ir įveikti, nė akimirkai nepraradusios vilties!
56. Galbūt todėl, kad Mokytojo kraujas dar buvo šviežias? Ne, tauta: dvasinė to kraujo esmė, kuri buvo Dieviškosios Meilės materialus įsikūnijimas, neišdžiūsta ir niekada

neišnyksta; ji šiandien, kaip ir tada, yra čia, gyva ir šilta.
57. Priežastis yra ta, kad tose širdyse taip pat buvo meilė tiesai, kuriai jie paskyrė savo gyvenimą ir už kurią netgi paaukojo savo kraują, norėdami įrodyti, kad išmoko savo Mokytojo pamoką.
58. Tas dosniai paaukotas kraujas įveikė kliūtis ir išbandymus.
59. Koks kontrastas atsiskleidė tarp mano Žodžio mokinių dvasingumo ir senųjų tradicijų fanatikų ar pagonių, kurie gyveno tik tam, kad garbintų kūno malonumus, stabmeldystės, materializmo, egoizmo ir neišmanymo! (316, 34-42)
60. Sėkite gyvenimo kelią gerais pavyzdiniais darbais, neiškraipykite mano mokymų. Imkite pavyzdį iš mano „Antrojo laikotarpio“ apaštalų , kurie niekada nesusigundė akivaizdžiais kultais, kad mokytų ir aiškintų mano mokymą. Ne jiems galima priskirti kaltę dėl stabmeldystės, į kurią vėliau pateko žmonija. Jų rankos niekada nestatė aukurų, nei statė rūmų dvasiniam Dievo garbinimui. Bet jie atnešė žmonijai Kristaus mokymą, atnešė sveikatą ligoniams, viltį ir paguodą vargšams ir nuliūdusiems, ir kaip jų Mokytojas, jie parodė nuklydusiems kelią į išgelbėjimą.
61. Krikščioniškoji religija, kurią jūs šiandien pažįstate, nėra netgi atspindys to mokymo, kurį praktikuodavo ir mokė mano apaštalai!
62. Aš jums dar kartą sakau, kad tuose mokiniuose galite rasti tobulus nuolankumo, meilės, gailestingumo ir pakilumo pavyzdžius. Jie savo krauju patvirtino tiesą, kurią ištarė jų lūpos.
63. Žmonija iš jūsų nebereikalaus kraujo, kad patikėtų jūsų liudijimu, bet ji reikalaus iš jūsų nuoširdumo. (256, 30-33)

III. Bažnytinio krikščionybės laikotarpis

14 skyrius – Krikščionybė, bažnyčios ir kultai

Krikščionybės raida

1. Po mano išėjimo „Antrajame laikotarpyje“ mano apaštalai tęsė mano darbą, o tie, kurie sekė mano apaštalais, tęsė jų darbą. Tai buvo nauji darbininkai, tų dirbamų laukų, kuriuos paruošė Viešpats, apvaisino savo Krauju, ašaromis ir Žodžiu, paruošė dvylikos pirmųjų ir taip pat tų, kurie juos sekė, darbu, kultivatoriai. Tačiau laikui bėgant ir iš kartos į kartą žmonės vis labiau mistifikavo arba iškraipė mano darbą ir mano mokymą.
2. Kas pasakė žmogui, kad jis gali padaryti mano atvaizdą? Kas jam pasakė, kad jis turi pavaizduoti mane kabantį ant kryžiaus? Kas jam pasakė, kad jis gali sukurti Marijos atvaizdą, angelų figūras ar Tėvo veidą? Ach, jūs, mažatikiai žmonės, kurie turėjote materialiai

pavaizduoti dvasinį dalyką, kad pajustumėte mano buvimą!

3. Tėvo atvaizdas buvo Jėzus, o Mokytojo atvaizdas – jo mokiniai. „Antrajame laikmetyje“ aš pasakiau: „Kas pažįsta Sūnų, tas pažįsta Tėvą.“ Tai reiškia, kad Kristus, kuris kalbėjo per Jėzų, yra pats Tėvas. Tik Tėvas galėjo sukurti savo paties atvaizdą.

4. Po savo mirties kaip žmogus Aš apsireiškiau savo apaštalams kaip Gyvasis, kad jie suprastų, jog Aš esu Gyvenimas ir Amžinybė ir kad Aš – tiek kūne, tiek už jo ribų – esu tarp jūsų. Ne visi žmonės tai suprato, todėl jie pasidavė stabmeldystei ir fanatizmui. (113, 13–17)

5. Aš pasakiau moteriai iš Samarijos: „Kas gers tą vandenį, kurį Aš duodu, niekada daugiau nepatirs troškulio.“ O šiandien Aš jums sakau: jeigu žmonija būtų gėrusi tą gyvąjį vandenį, joje nebūtų tokio didelio skurdo.

6. Žmonės nesilaikė mano mokymo ir nusprendė naudoti mano vardą, kad pagal savo interpretaciją ir patogumą įkurtų bažnyčias. Aš atmetu tradicijas ir mokau jus meilės doktrinos, tačiau šiandien jūs ateinate pas mane, kad aukotumėte man tuščius ritualus ir apeigas, kurios jūsų sielai neduoda nė mažiausios naudos. Jei jūsų darbuose nėra dvasingumo, juose negali būti tiesos, o tai, kas neturi savyje tiesos, nepasiekia jūsų Tėvo.

7. Kai ta samarietė pajuto, kad mano akių šviesa įsiskverbė į jos širdies gelmes, ji man tarė: „Viešpatie, jūs, žydai, sakote, kad Jeruzalė yra ta vieta, kur reikia garbinti mūsų Dievą.“ Tada Aš jai pasakiau: „Moterie, tikrai sakau tau, ateis laikas, kai jūs negarbinsite Tėvo nei ant šio kalno, nei Jeruzalėje, kaip darote dabar. Artėja laikas, kai Tėvą garbinsite „dvasia ir tiesa“, nes Dievas yra Dvasia.“

8. Tai yra mano amžinasis mokymas. Žiūrėkite, tiesa buvo prieš jūsų akis, o jūs nenorėjote jos matyti. Kaip jūs norite ja gyventi, jei jos nepažįstate? (151, 2-5)

Kulto veiksmai

9. Jei mylėsite, jums nereikės jokių išorinių kulto veiksmų ar apeigų, nes turėsite šviesą, kuri apšvies jūsų vidinį šventyklą, prie kurios suduš visos audros, galinčios jus plakti, ir kuri išsklaidys tamsias žmonijos rūkas.

10. Nebešventinkite Dieviškojo, nes tikrai sakau jums: didelė yra nedėkingumas, kurį parodote Dievui, kai atliekate šiuos išorinius kulto veiksmus, kuriuos perėmėte iš savo protėvių ir kuriuose tapote fanatiški. (21, 13-14)

11. Pažvelkite į suklaidintą žmoniją – suklaidintą todėl, kad didžiosios bažnyčios, vadinančios save krikščioniškomis, ritualams ir išoriniams dalykams teikia daugiau reikšmės nei pačiam mano mokymui. Tas Gyvenimo Žodis, kurį Aš užantspaudavau meilės darbais ir krauju ant kryžiaus, nebegyvena žmonių širdyse , jis uždarytas ir nutildytas senose ir dulkėtose knygose. Ir taip yra „krikščioniška“

žmonija, kuri nei supranta, nei žino, kaip sekti Kristumi.

12. Todėl šiais laikais turiu tik keletą mokinių – tuos, kurie myli savo kenčiančius brolius, kurie malšina skausmą – tuos, kurie gyvena dorybe ir ją skelbia savo pavyzdžiu: tai yra Kristaus mokiniai.

13. Kas pažįsta mano mokymą ir jį slepia arba skelbia tik lūpomis, o ne širdimi, tas nėra mano mokinys.

14. Šiuo metu Aš neatėjau ieškoti akmeninių šventyklų ir jose save skelbti. Aš ieškau sielų, širdžių, o ne materialios prabangos. (72, 47–50)

15. Kol religinės bendruomenės toliau liks pasinėrusios į gilų miegą ir neišlips iš įprastų vėžių, nebus dvasinio pabudimo nei dvasinių idealų suvokimo; todėl tarp žmonių nebus taikos nei vietos aktyviam artimo meilei. Šviesa, kuri išsprendžia sunkius žmogiškus konfliktus, negalės spindėti. (100, 38)

Dvasininkai

16. Kadangi jūs nežinote, kas yra tikrasis taika, jūs tenkinatės tuo, kad jos trokštate, ir visais įmanomais būdais bei visais įmanomais būdais bandote pasiekti šiek tiek sielos ramybės, malonumų ir pasitenkinimo, bet niekada to, kas iš tiesų yra sielos taika. Aš jums sakau, kad jį galima pasiekti tik vaiko paklusnumu Viešpaties valiai.

17. Pasaulyje trūksta gerų mano Žodžio aiškintojų, gerų mano mokymų interpretatorių. Todėl žmonija, net ir ta, kuri vadina save krikščioniška, gyvena dvasiškai atsilikusi, nes nėra nė vieno, kuris sukrėstų ją mano tikruoju mokymu, nėra nė vieno, kuris puoselėtų širdis ta meile, kuria Aš mokiau žmones.

18. Dieną iš dienos – parapijų salėse, bažnyčiose ir katedrose – tariamas mano vardas ir kartojami mano žodžiai, tačiau niekas nėra sujaudintas iš vidaus, niekas nesudreba nuo jų šviesos, ir būtent todėl, kad žmonės klaidingai suprato jų prasmę. Dauguma tiki, kad Kristaus žodžio galia grindžiama tuo, kad jį reikia mechaniškai kartoti vėl ir vėl, nesuprantant, kad nereikia jo deklamuoti, o reikia jį studijuoti, apmąstyti, praktikuoti ir gyventi pagal jį.

19. Jei žmonės ieškotų prasmės Kristaus žodžiuose, jiems tai visada būtų nauja, šviežia, gyva ir artima gyvenimui. Bet jie pažįsta juos tik paviršutiniškai, todėl negali jais maitintis ir taip niekada negalės.

20. Vargšė žmonija – klajojanti tamsoje, nors šviesa jai taip arti, baimingai dejuojanti, nors ramybė pasiekiama ranka! Tačiau žmonės negali pamatyti tos dieviškosios šviesos, nes buvo tokių, kurie be gailesčio užrišo jiems akis. Aš, kuris jus nuoširdžiai myliu, ateinu jums į pagalbą, išlaisvindamas jus iš tamsos ir įrodydamas, kad viskas, ką jums sakiau savo laiku, buvo skirta visoms amžiams, ir kad jūs neturite laikyti to dieviškojo žodžio senu praeities epochos mokymu. Nes meilė, kuri buvo visų mano mokymų esmė, yra amžina, ir joje glūdi jūsų išgelbėjimo

paslaptis šiais klaidų, neišmatuojamų kančių ir nevaržomų aistrų laikais. (307, 4-8)

21. Aš barau tuos, kurie skelbia aklą tikėjimą, tikėjimą be pažinimo, tikėjimą, įgytą per baimes ir prietarus.

22. Neklausykite tų, kurie visus blogius, kankinančius žmoniją, visas nelaimes, badą ir epidemijas priskiria Dievui, vadindami juos Dievo bausmėmis ar rūstybėje. Tai yra netikri pranašai.

23. Atsisukite nuo jų, nes jie Manęs nepažįsta, bet nori mokyti žmones, koks yra Dievas.

24. Tai yra blogo aiškinimo, suteikto praeities laikų raštams, kurių dieviškoji kalba dar nebuvo atrasta žmogaus kalbos, kuria buvo užrašyti apreiškimai ir pranašystės, esmėje, vaisius. Daugelis kalba apie pasaulio pabaigą, apie Paskutinįjį teismą, apie mirtį ir pragarą, neturėdami nė menkiausio supratimo apie tiesą. (290, 16-19)

25. Jūs jau gyvenate „Trečiajame laikmetyje“, o žmonija vis dar yra dvasiškai atsilikusi. Jos sielovadai, teologai ir dvasiniai ganytojai jai atskleidžia labai mažai, o kartais ir visai nieko apie Amžinąjį Gyvenimą. Aš atskleidžiu ir jiems mano Išminties knygos paslaptis, todėl klausiu jūsų: kodėl jie tyli? Kodėl jie bijo pažadinti miegančias žmonių sielas? (245, 5)

26. Mano Mokymas moko jus tobulos, dvasinės ir tyros Tėvo garbinimo, nes žmogaus siela – to nepastebėdama – pasiekė Viešpaties šventyklos slenkstį, kur ji įeis, kad pajustų mano buvimą, kad savo dvasia išgirstų mano balsą ir mane pamatytų šviesoje, kuri nusileidžia ant jos proto.

27. Tuštuma, kurią žmonės šiais laikais jaučia savo įvairiose religinėse bendruomenėse, kyla iš to, kad siela alksta ir trokšta dvasingumo. Apeigos ir tradicijos jai nebepakanka, ji trokšta pažinti mano tiesą. (138, 43-44)

Vakarienė ir Mišios

28. Aš niekada neatsiradau žmonėms paslėptas paslapčių šydu. Jei aš kalbėjau jums vaizdingai, norėdamas atskleisti jums Dieviškumą arba pavaizduoti Amžinybę kokia nors materialia forma, tai dariau tam, kad jūs mane suprastumėte. Bet jei žmonės ir toliau garbina formas, daiktus ar simbolius, užuot ieškoję tų mokymų prasmės, tai natūralu, kad jie šimtmečius stovi vietoje ir visur mato paslaptis.

29. Nuo tų laikų, kai Izraelis gyveno Egipte, kai mano kraujas buvo įkūnijamas avinėlio krauju, buvo žmonių, kurie gyveno tik tradicijomis ir apeigomis, nesuprasdami, kad ta auka buvo Kristaus kraujo, kurį Jis turėjo pralieti, kad jums suteiktų dvasinį gyvenimą, atvaizdas. Kiti, manantys, kad maitinasi mano Kūnu, valgo materialų duoną, nenorėdami suvokti, kad – kai aš daviau duoną savo mokiniams per Paskutinę vakarienę – tai įvyko tam, kad jiems

taptų aišku, jog tas, kuris mano Žodžio prasmę priima kaip maistą, maitinasi manimi.

30. Kaip mažai yra tų, kurie iš tiesų sugeba suvokti mano dieviškus mokymus, ir tie nedaugelis yra tie, kurie juos aiškina Dvasia. Tačiau turėkite omenyje, kad Aš jums dieviškojo apreiškimo neperdaviau iš karto, bet kad Aš jį jums paaiškinu palaipsniui kiekvieno savo mokymo metu. (36, 7-9)

31. Šių klausytojų minios širdyse tvyro džiaugsmas, nes jie žino, kad jų dvasios akivaizdoje laukia dangiškosios puotos, į kurias juos kviečia Mokytojas, kad duotų jiems valgyti ir gerti tikrojo gyvenimo duoną ir vyną.

32. Stalas, prie kurio tuomet susirinko Jėzus su savo apaštalais, buvo Dangaus karalystės simbolis. Ten Tėvas buvo apsuptas savo vaikų, ten buvo patiekalai, simbolizavę gyvenimą ir meilę; skambėjo dieviškasis balsas, o jo esmė buvo visą pasaulį apimanti harmonija, o ten viešpataujanti ramybė buvo ta ramybė, kuri vyrauja Dievo karalystėje.

33. Šiomis ryto valandomis jūs bandėte apsivalyti, nes manėte, kad Mokytojas savo žodžiais atneš jums naują Testamentą, ir taip yra: šiandien Aš leidžiu jums prisiminti duoną ir vyną, kuriais Aš vaizdavau savo Kūną ir Kraują. Tačiau taip pat sakau jums, kad šiais naujais laikais tą maistą rasite tik dieviškąja mano žodžio prasme. Jei ieškote mano Kūno ir Kraujo, turite jų ieškoti dieviškajame Kūrime, nes Aš esu tik Dvasia. Valgykite tą duoną ir gerkite tą vyną, bet pripildykite ir mano taurę, nes noriu gerti su jumis: aš trokštu jūsų meilės.

34. Nuneškite šią žinią savo broliams ir sužinokite, kad kraujas, kadangi jis yra gyvybė, yra tik amžinojo gyvenimo, kuris yra tikroji meilė, simbolis. Per jus Aš pradedu apšviesti žmoniją savo naujais apreiškimais. (48, 22-25)

35. Aš atnešu jums taiką ir naują mokymą. Jei mano „Antrojo Laiko“ auka panaikino nekaltų gyvulių aukojimą, kuriuos jūs aukodavote ant Jehovos aukuro, tai šiandien mano dieviškojo Žodžio maistas padarė taip, kad jūs nebevaizduojate mano Kūno ir Kraujo šio pasaulio duona ir vynu.

36. Kiekviena siela, norinti gyventi, turi maitintis Dieviškąja Dvasia. Kas klausosi mano Žodžio ir jaučia jį savo širdyje, tas iš tiesų pasisotino. Tas ne tik valgė mano Kūną ir gėrė mano Kraują, bet ir pasisotino mano Dvasia.

37. Kas, paragavęs šio Dangiškojo Maisto, vėl ieškos Manęs žmogaus rankomis sukurtose figūrose ir formose?

38. Kartkartėmis Aš ateinu ir pašalinu tradicijas, apeigas ir papročius, o jūsų dvasioje palieku tik įstatymą ir dvasinį mano mokymų branduolį. (68, 27)

Krikštas

39. Tauta, savo laiku Jonas, vadinamas Krikštytoju, krikštijo

vandeniu tuos, kurie tikėjo jo pranašyste. Šis veiksmas buvo simbolis, reiškiantis apvalymą nuo pirminės nuodėmės. Jis sakė žmonių miniai, susirinkusiai prie Jordano upės išgirsti Pirmtako žodžius: „Žiūrėkite, aš krikštiju jus vandeniu, tačiau jau artėja Tas, kuris krikštys jus Šventosios Dvasios ugnimi.“

40. Iš šios dieviškosios ugnies gimė visos dvasios, jos iš jos išėjo tyros ir švarios. Tačiau jei savo kelyje jos susitepė nuodėme, kurią atnešė nepaklusnumas, tada vėl ant jų išsilieja mano Dvasios ugnis, kad ištrintų jų nuodėmes, nuplautų jų dėmes ir grąžintų joms pirminį tyrumą.

41. Jei šį Dvasinį Krikštą, vietoj to, kad jį suprastumėte kaip apvalymą, kurį žmogus įgyja nuoširdaus atgailavimo veiksmu savo Kūrėjo atžvilgiu, paversite ritualu ir pasitenkinsite veiksmo simboline reikšme – tikrai, sakau jums, tada jūsų siela nieko nepasieks.

42. Kas taip elgiasi, tas vis dar gyvena Krikštytojo laikais, ir atrodo, tarsi jis nebūtų tikėjęs jo pranašystėmis ir žodžiais, kurie kalbėjo apie Dvasinį Krikštą, apie dieviškąją ugnį, kuria Dievas apvalina savo vaikus ir šviesoje padaro juos nemirtingus.

43. Jonas kvietė žmones pas save kaip suaugusiuosius, kad ant jų išlietų tą vandenį kaip apvalinimo simbolį. Jie atėjo pas jį, kai jau buvo sąmoningi savo veiksmų ir jau galėjo turėti tvirtą valią likti gėrio, teisumo ir teisingumo kelyje. Pažiūrėkite, kaip žmonija pasirinko atlikti simbolinį apvalinimo vandeniu aktą, o ne tikrą atsinaujinimą per atgailą ir tvirtą pasiryžimą pasitaisyti, kurie gimsta iš meilės Dievui. Ritualinis veiksmas nereikalauja pastangų; tuo tarpu širdies apvalinimas ir kova už tai, kad liktum tyras, žmogui reiškia pastangas, atsižadėjimą ir net auką. Todėl žmonės pasirinko išoriškai paslėpti savo nuodėmes, pasitenkindami ceremonijų, tam tikrų veiksmų ir apeigų laikymusi, kurie nė kiek nepagerina jų moralinės ar dvasinės būklės, jei jų sąžinė nepritaria.

44. Mokiniai, būtent dėl to Aš nenoriu, kad tarp jūsų vyktų ritualiniai veiksmai, kad juos atlikdami jūs nepamirštumėte to, kas iš tikrųjų veikia sielą. (99, 56-61)

45. Aš esu Tas, kuris siunčia sielas įsikūnyti pagal vystymosi dėsnį, ir tikrai sakau jums, šio pasaulio įtakos nepakeis mano dieviškųjų planų. Nes nepaisant visų ambicingų siekių valdžios, įvyks mano valia.

46. Kiekviena žmogiškoji būtybė atneša į Žemę užduotį, jos likimas yra iš anksto nulemtas Tėvo, o jos siela yra patepta mano Tėvo meile. Veltui žmonės rengia ceremonijas ir laimina mažuosius. Iš tiesų, sakau jums, jokioje materialioje gyvenimo stadijoje vanduo neišvalys sielos nuo jos pažeidimų prieš mano įstatymą. Ir jei Aš siunčiu sielą, švarią nuo bet kokios nuodėmės, – nuo kokios dėmės tada konfesijų dvasininkai ją valo krikštu?

47. Atėjo laikas jums suprasti, kad žmogaus kilmė nėra nuodėmė, bet kad jo gimimas yra gamtos dėsnio, kurį vykdo ne tik žmogus, bet ir visos gamtą sudarančios būtybės, išpildymo rezultatas. Atkreipkite dėmesį, kad Aš pasakiau „žmogus“, o ne „jo siela“. Žmogus turi mano įgaliojimą kurti jam panašias būtybes; tačiau sielos kyla tik iš Manęs.

48. Augti ir daugintis yra visuotinis dėsnis. Žvaigždės taip pat kilo iš kitų, didesnių žvaigždžių, kaip ir sėkla dauginosi, ir Aš niekada nesakiau, kad dėl to jos nusidėjo ar įžeidė Kūrėją. Kodėl gi tada, vykdydami šį dieviškąjį įsakymą, turėtumėte būti laikomi nusidėjėliais? Supraskite, kad įstatymo vykdymas niekada negali sutepti žmogaus.

49. Kas suteikia žmogui dėmę ir nukreipia sielą nuo tobulėjimo kelio, tai žemos aistros: ištvirkavimas, ydos, ištvirkavimas, nes visa tai prieštarauja įstatymui.

50. Mokykitės ir ieškokite, kol surasite tiesą. Tada jūs nebevadinsite Gyvenimo Kūrėjo įsakymų nuodėme ir savo gerų darbų pavyzdžiu pašventinsite savo vaikų buvimą. (37, 18-23)

Atminimas mirusiųjų

51. Žmonės laikosi savo tradicijų ir papročių. Suprantama, kad jie turi neišdildomą prisiminimą apie žmones, kurių kūnus jie palaidojo, ir juos traukia ta vieta, kur jie palaidojo jų palaikus. Tačiau jei jie gilintųsi į tikrąją materialaus gyvenimo prasmę, jie suprastų, kad tas kūnas, ištirpstantis atomas po atomo, grįžta į tas gamtos sferas, iš kurių buvo suformuotas, o gyvenimas toliau vystosi.

52. Tačiau žmogus, nesigilinęs į dvasinius dalykus, visais laikais sukūrė grandinę fanatiškų kulto apeigų, skirtų kūnui. Jis bando padaryti materialų gyvenimą nemirtingą ir pamiršta sielą, kuri iš tiesų turi amžiną gyvenimą. Kaip toli jie dar yra nuo dvasinio gyvenimo supratimo!

53. Dabar jūs suprantate, kad nereikia nešti aukų į tas vietas, kur antkapis, reiškiantis „mirtį“, turėtų reikšti „ištirpimą ir gyvenimą“; nes ten gamta klesti, ten yra žemė, kuri yra vaisingas ir neišsenkamas būtybių ir gyvybės formų lopšys.

54. Kai šie mokymai bus suprasti, žmonija sugebės suteikti materialiam dalykui jo vertę, o dieviškajam – jo. Tada išnyks stabmeldystė tiems, kurie išėjo pirmiau.

55. Žmogus turi atpažinti ir mylėti savo Kūrėją iš dvasios į dvasią.

56. Altoriai yra gedulo žiedai, o kapai – nežinojimo ir stabmeldystės įrodymas. Aš atleidžiu visas jūsų nuodėmes, bet turiu jus tikrai pažadinti. Mano mokymas bus suprastas, ir ateis laikas, kai žmonės materialias dovanas pakeis aukštomis mintimis. (245, 16-21)

Materialūs simboliai, kryžiai ir relikvijos

57. „Pirmuoju laikotarpiu“ jūs pažinote simbolius: tabernakulį arba šventovę, saugojusią Sandoros skrynią, kurioje buvo laikomos Įstatymo plokštės. Kai tie simboliai atliko savo užduotį, mano Valia pašalino juos nuo žemės, paslėpė juos nuo žmonių akių, kad pasaulis nepatektų į stabmeldystę; bet tų pamokomų simbolių prasmę ar esmę Aš palikau užrašytą savo tarnų dvasioje.

58. „Antrajame laikmetyje“, po to, kai buvo įvykdyta Kristaus auka, Aš pašalinau aukščiausią krikščionybės simbolį – kryžių – kartu su erškėčių vainiku, taure ir viskuo, kas iš žmonijos pusės galėjo tapti aistringo garbinimo objektu. (138, 36)

59. Žmonija matė Jėzaus kančias, ir jūs tikite jo mokymu bei liudijimu. Kam gi toliau jį nukryžiuoti savo skulptūrose? Ar jums nepakanka tų šimtmečių, kuriuos praleidote eksponuodami jį kaip savo blogumo auką?

60. Vietoj to, kad prisimintumėte mane Jėzaus kančiose ir mirties agonijoje, kodėl neprisimenate mano prisikėlimo, kupino šviesos ir šlovės?

61. Yra tokių, kurie, žiūrėdami į jūsų paveikslus, vaizduojančius Mane Jėzaus pavidalu ant kryžiaus, kartais manė, kad tai buvo silpnas, bailus ar bijantis žmogus, nepagalvodami, kad Aš esu Dvasia ir visai žmonijai pavyzdžiu patyriau tai, ką jūs vadinate auka, o Aš vadinu meilės pareiga.

62. Jei mąstote apie tai, kad Aš buvau viena su Tėvu, prisiminkite, kad nebuvo ginklų, jėgos ar kankinimų, kurie galėtų mane palaužti; tačiau kai Aš kaip žmogus kentėjau, kraujavau ir miriau, tai įvyko tam, kad jums duoti savo išaukštintą nuolankumo pavyzdį.

63. Žmonės nesuprato tos pamokos didingumo ir visur pastatė nukryžiuotojo atvaizdą, kuris yra gėda šiai žmonijai, kuri – be meilės ir pagarbos Tam, kurį tvirtina mylinti – nuolat jį nukryžiuoja ir kasdien žaloja, nes žmonės žeidžia savo artimųjų širdis, už kuriuos Mokytojas atidavė savo gyvybę. (21, 192 15-19)

64. Aš jūsų neteisčiau, jei jūs pašalintumėte iš žemės patį paskutinįjį kryžių, kuriuo simbolizuojate savo krikščionišką tikėjimą, ir vietoj to simbolio įdėtumėte tikrą meilę vieni kitiems; nes tada jūsų tikėjimas ir jūsų išorinis Dievo garbinimas taptų Dvasios garbinimu ir tikėjimu, kas atitinka tai, ko Aš iš jūsų tikiuosi.

65. Jei tik jūsų pamaldos ir jūsų simboliai turėtų bent tiek jėgos, kad užkirstų kelią jūsų karams, neleistų jums pasinerti į nuodėmę, išlaikytų jus taikoje. Bet pažiūrėkite, kaip jūs nepaisote visko, kas, jūsų žodžiais, yra šventa; pažiūrėkite, kaip jūs mindžiojate tai, ką laikėte dievišku.

66. Sakau jums dar kartą: jums būtų geriau, jei neturėtumėte nė vienos bažnyčios, nė vieno altoriaus, nė

vieno simbolio ar atvaizdo visoje žemėje, bet mokėtumėte melstis Dvasia ir mylėti savo Tėvą bei tikėti Juo be tarpininkų, ir jei mylėtumėte vieni kitus, kaip Aš jus mokiau savo mokyme. Tada jūs būtumėte išgelbėti, eitumėte keliu, pažymėtu mano kraujo pėdsakais – pėdsakais, kuriais Aš užantspaudavau savo mokymų tiesą. (280, 69-70)

Šventųjų garbinimas

67. Aš duodu jums šiuos mokymus, nes jūs paskelbėte daugelio teisiųjų sielas šventaisiais, kuriuos prašote ir garbinate tarsi jie būtų dievai. Kiek nežinojimo, žmonija! Kaip žmonės gali vertinti sielos šventumą ir tobulumą, remdamiesi tik jos žmogiškaisiais darbais?

68. Aš esu pirmasis, kuris jums sako, kad turite imti pavyzdį iš gerų pavyzdžių, kuriuos jūsų broliai parodė savo darbais, savo gyvenimu, savo dorybe; ir Aš jums taip pat sakau, kad, kai apie juos galvojate, galite tikėtis jų dvasinės pagalbos ir įtakos. Bet kodėl jūs statote jiems altorius, kurie tarnauja tik tam, kad įžeistų tų sielų nuolankumą? Kodėl kuriate kultus jų atminimui, tarsi jie būtų dievybės, ir pastatote juos vietoje Tėvo, kurį pamirštate garbindami savo brolius? Kiek skausminga jiems buvo ta šlovė, kurią jūs jiems čia suteikėte!

69. Ką žmonės žino apie mano nuosprendį tiems, kuriuos jie vadina šventaisiais? Ką jie žino apie tų būtybių dvasinį gyvenimą ar apie vietą, kurią kiekvienas iš jų užsitarnavo pas Viešpatį?

70. Niekas nemanykite, kad šiais apreiškimais iš jūsų širdžių noriu ištrinti nuopelnus, kuriuos mano tarnai atliko tarp žmonių – priešingai, Aš noriu, kad žinotumėte, jog malonė, kurią jie rado pas Mane, yra didelė, ir kad per jų maldas Aš jums daug ką suteikiu; tačiau būtina, kad pašalintumėte savo nežinojimą, iš kurio kyla religinis fanatizmas, stabmeldystė ir prietarai.

71. Jei jaučiate, kad tų būtybių dvasia viešpatauja virš jūsų gyvenimo pasaulio, pasitikėkite jomis, kurios yra Dvasinio pasaulio dalis, kad jūs ir jos, susivieniję Viešpaties kelyje, atliktumėte dvasinės brolystės darbą – tą darbą, kurio Aš laukiu kaip visų savo mokymų rezultato. (115, 52-56)

Bažnyčios šventės

72. Šią dieną, kai žmonių minios su dideliu triukšmu skuba į savo bažnyčias švęsti akimirką, kai dangus atsivėrė, kad mane priimtų, sakau jums, kad visa tai yra tik tradicija, skirta padaryti įspūdį žmonių širdims. Tai tik ritualai, kurie šiandien materializuoja mano dieviškąją kančią.

73. Jūs neturėtumėte sekti šia tendencija, statydami altorius ir simbolius. Nekurkite šventų įvykių vaizdinių ir nenaudokite specialių drabužių, kad atkreiptumėte dėmesį, nes visa tai yra stabmeldystė.

74. Šaukitės Manęs iš širdies, prisiminkite mano mokymą ir sekite mano pavyzdžiu. Aukokite Man savo atgailos duoklę, ir pajusite, kaip atsiveria dangaus vartai, kad jus priimtų.
75. Venkite klaidingų ir profaniškų vaizdinių, kuriuos kuria apie Mane ir Mano kančią, nes niekas negali Manęs įkūnyti. Gyvenkite pagal Mano pavyzdį ir Mokymą. Kas taip elgsis, tas įkūnys savo Mokytoją žemėje. (131, 11-13, 16)
76. Žmonija: Šiomis dienomis, kai minite Jėzaus gimimą, įsileiskite ramybę į savo širdis ir pasirodykite kaip vieninga ir laiminga šeima.
77. Žinau, kad ne visų širdys jaučia nuoširdžią džiaugsmą, kai jos minės mano atėjimą į pasaulį tuo metu. Labai nedaugelis skiria laiko apmąstymams ir susikaupimui ir leidžia, kad džiaugsmas būtų vidinis, o minėjimo šventė vyktų dvasioje.
78. Šiandien, kaip ir visais laikais, žmonės iš minėjimo dienų padarė pasaulietiškas ir beprasmės šventes, ieškodami malonumų jausmams, toli nuo to, kas turėtų būti dvasiniai džiaugsmai.
79. Jei žmonės panaudotų šią dieną tam, kad ją skirtų dvasiai, mąstydami apie dieviškąją meilę, kurios neginčijamas įrodymas buvo tai, kad Aš tapau žmogumi, kad gyventų su jumis – tikrai, sakau jums, jūsų tikėjimas spindėtų jūsų esybės aukščiausiame lygmenyje, ir jis būtų žvaigždė, rodanti jums kelią, vedantį pas Mane. Jūsų siela būtų taip persmelkta gėrio, kad savo gyvenimo kelyje apipiltumėte vargstančiuosius gėrybėmis, paguoda ir širdingumu. Jūs jaustumėtės labiau nei broliai ir seserys, iš širdies atleistumėte savo įžeidėjams. Jūs jaustumėtės kupini švelnumo, žiūrėdami į atstumtuosius, tuos vaikus be tėvų, be pastogės ir be meilės. Jūs galvotumėte apie tautas, neturinčias taikos, kur karas sunaikino viską, kas gera, kilnu ir šventa žmogaus gyvenime. Tada jūsų malda tyrai pakiltų pas mane ir pasakytų: „Viešpatie, kokią teisę į taiką mes turime, kol yra tiek daug mūsų brolių ir seserų, kurie baisiai kenčia?“
80. Mano atsakymas į tai būtų toks: kadangi jūs pajautėte savo artimųjų skausmą, meldėtės ir rodėte užuojautą, susirinkite savo namuose, susėskite prie stalo ir džiaukitės ta palaiminta valanda, nes Aš ten būsiu. Nesivaržykite džiaugtis, nors žinote, kad tuo metu yra daug kenčiančių; nes tikrai sakau jums: jei jūsų džiaugsmas yra nuoširdus, iš jo pasklis taikos ir vilties dvelksmas , kuris palies kenčiančiuosius kaip meilės skausmas.
81. Niekas nemanykite, kad Aš noriu ištrinti iš jūsų širdžių tyriausią šventę, kurią švenčiate per metus, minėdami Jėzaus gimimą. Aš noriu tik pamokyti jus duoti pasauliui tai, kas jam priklauso, o sielai – tai, kas jai priklauso; nes jei švenčiate tiek daug švenčių, kad paminėtumėte žmogiškus įvykius – kodėl

nepaliekate šios šventės sielai, kad ji, tapusi Kūdikiu, atvyktų man atnešti savo meilės dovaną, kad ji įgytų piemenų paprastumą, kad mane garbintų, ir išminčių nuolankumą, kad ji palenktų savo galvą ir atneštų savo žinias tikrosios išminties Viešpačiui?

82. Aš nenoriu slopinti džiaugsmo, kuris šiais dienomis apgaubia žmonių gyvenimą. Tai ne tik tradicijos galia – tai todėl, kad mano gailestingumas jus paliečia, mano šviesa jus apšviečia, mano meilė jus apgaubia kaip apsiaustas. Tada jūs jaučiate širdį, pilną vilties, džiaugsmo ir švelnumo, kupiną poreikio kažką dovanoti, patirti ir mylėti. Tik jūs ne visada leidžiate tiems jausmams ir įkvėpimams išreikšti savo tikrąjį kilnumą ir tyrumą; nes jūs švaistote tą džiaugsmą pasaulio malonumams, neleidžiant sielai, dėl kurios Atpirkėjas atėjo į pasaulį, išgyventi tą akimirką, įžengti į tą šviesą, apsivalyti ir būti išgelbėtai. Nes ta Dieviškoji Meilė, kuri tapo žmogumi, amžinai yra kiekvieno žmogaus gyvenimo kelyje, kad jis joje rastų gyvenimą. (299, 43-48)

Dievo buvimas nepaisant klaidingų kulto formų

83. Kadangi žmogus yra materialus, jis turi ieškoti Manęs per jutiminį garbinimą, o kadangi jo dvasios akys nėra atvertos, jis turi sukurti Mano atvaizdą, kad galėtų Mane pamatyti. Kadangi jis nesusijautrino savo sielos, jis visada reikalauja materialių stebuklų ir įrodymų, kad patikėtų mano buvimu, ir kelia man sąlygas, kad man tarnautų, sektų paskui mane, mylėtų mane ir man atiduotų kažką mainais už tai, ką aš jam duodu. Taip aš matau visas bažnyčias, visas religines bendruomenes, visas sektas, kurias žmonės sukūrė visoje žemėje. Jos persmelktos materializmo, fanatizmo ir stabmeldystės, paslaptingumo, apgaulės ir šventvagystės.

84. Ką Aš iš to priimu? Tik ketinimą. Kas iš viso to pasiekia Mane? Mano vaikų dvasinis ar fizinis skurdas, jų truputis meilės, jų troškimas šviesos. Tai yra tai, kas pasiekia Mane, ir Aš esu su visais. Aš nežiūriu į bažnyčias, nei į formas, nei į apeigas. Aš ateinu pas visus savo vaikus vienodai. Aš priimu jų sielą maldoje. Aš pritraukiu juos prie savo krūtinės, kad apkabintų, kad jie pajustų mano šilumą, ir ši šiluma būtų paskata ir stimulas jų išbandymų ir išmėginimų kelyje. Bet būtent todėl, kad priimu žmonijos gerą ketinimą, aš negaliu leisti, kad ji amžinai liktų tamsoje, apgaubta savo stabmeldystės ir fanatizmo.

85. Aš noriu, kad žmogus pabustų, kad siela pakiltų prie Manęs ir savo pakilime galėtų pamatyti tikrąją savo Tėvo šlovę bei pamirštų liturgijų ir apeigų netikrą spindesį. Noriu, kad, pasiekęs tikrąjį pakilimą, jis atsinaujintų, išsilaisvintų iš žmogiškųjų vargų ir įveiktų jutimų vergiją, aistras, ydas bei atrastų save; kad jis niekada Tėvui nesakytų,

jog yra žemės kirminas; kad jis žinotų, jog Tėvas jį sukūrė pagal savo atvaizdą ir panašumą. (360, 14–16)

86. Žemėje yra daug religinių bendruomenių, ir dauguma jų yra pagrįstos tikėjimu Kristumi. Vis dėlto jos nemyli viena kitos, nei pripažįsta viena kitą kaip Dieviškojo Mokytojo mokines.

87. Argi nemanote, kad jei jos visos suprastų mano mokymą, jos jį būtų pritaikiusios, nukreipdamos konfesijas į susitaikymą ir taiką? Tačiau taip nebuvo. Jos visos laikėsi atokiai viena nuo kitos, dėl to dvasiškai atskyrė ir suskaldė žmones, kurie tada ėmė laikyti vieni kitus priešais ar svetimais. Kiekvienas ieško priemonių ir argumentų, kad įrodytų kitam, jog jis yra tiesos savininkas, o kiti klysta. Tačiau niekas neturi jėgų ir drąsos kovoti už visų susivienijimą, taip pat niekas neturi geros valios atrasti, kad kiekviename tikėjime ir kiekviename Dievo garbinime yra šiek tiek tiesos. (326, 19–20)

15 skyrius – Apgaulingi krikščionys, bažnytinės erezijos ir piktnaudžiavimai

Vardinių krikščionių

1. Didžioji dalis žmonijos vadina save krikščionimis; tačiau Mokytojas jums sako: jei jie tikrai būtų krikščionys, savo meile, nuolankumu ir taika jie jau būtų nugalėję likusius žmones. Tačiau mano mokymas, paliktas kaip testamentas jau „Antrajame laikmetyje“, nėra žmonijos širdyse, jis negyvena ir nežydi žmonių darbuose. Jis saugomas dulkėtuose knygose, o aš neatėjau kalbėti žmonėms apie knygas.

2. Vietoj knygos Aš atnešiau jums savo gyvenimą, savo Žodį ir savo darbus, savo kančią ir savo mirtį kaip žmogus. Priežastis, kodėl didžioji dalis žmonijos, vadinančios save krikščioniška, neturi nei Kristaus taikos, nei malonės , yra ta, kad žmonės neima Jo pavyzdžiu, nes negyvena pagal Jo mokymą. (316, 5)

3. Klausykite manęs, mokiniai, kad iš savo proto išnaikintumėte senus tikėjimo įsitikinimus. Krikščionybė susiskaldė į tikėjimo grupes, kurios viena kitos nemyli, kurios klaidingais sprendimais žemina, niekiną ir gąsdina savo brolius. Sakau jums, tai yra krikščionys be meilės, todėl jie nėra krikščionys, nes Kristus yra meilė.

4. Kai kurie vaizduoja Jehovą kaip seną vyrą, pilną žmogiškųjų trūkumų, kerštingą, žiaurų ir baisesnį už blogiausią jūsų teisėją žemėje.

5. Aš jums tai sakau ne tam, kad jūs iš ko nors juoktumėtės, bet tam, kad jūsų samprata apie dieviškąją meilę būtų išgryninta. Dabar jūs nežinote, kokiu būdu jūs mane garbinote savo praeityje. (22, 33–35)

6. Kaip įmanoma, kad tautos, vadinančios save krikščionėmis, naikina viena kitą karuose ir netgi meldžiasi prieš eidamos žudyti savo

brolius, prašydamos Manęs, kad Aš suteikčiau joms pergalę prieš priešus? Ar gali mano Sėkla egzistuoti ten, kur vietoj meilės viešpatauja neapykanta, o vietoj atleidimo – kerštas? (67, 28)

7. Visiems žmonėms, išpažįstantiems įvairias tikėjimo išpažinimus ir religijas, sakau, kad jie nesugebėjo materialių turtų nustumti į jų vietą, kad galėtų dvasinius turtus pastatyti į jiems priklausančią vietą. Jei žmonės laikytųsi mano įstatymų, jie jau iš čia matytų Pažado žemės atspindį ir girdėtų jos gyventojų balsus.

8. Jūs tvirtinate, kad tikite mano buvimu ir tikite mano dieviškumu; taip pat sakote, kad tebūnie mano valia. Tačiau iš tiesų sakau jums: kaip menkas yra jūsų tikėjimas ir pasidavimas tam, ką aš nurodau! Bet aš pažadinu jumyse tikrą tikėjimą, kad būtumėte stiprūs kelyje, kurį jums nutiesiau. (70, 12-13)

9. Šiandien Aš neprašau jūsų kraujo, kad paaukotumėte savo gyvybes. Ko Aš iš jūsų reikalauju, tai meilės, nuoširdumo, tiesos, nesavanaudiškumo.

10. Taip Aš jus mokau, taip jus auklėju ir taip ugdau savo Dieviškumo mokinius šioje Trečiojoje laikmetyje; nes matau, kaip jūs abejingai žiūrite į pasaulio eigą, ir būtent todėl, kad nemokate įsijausti į žmonių širdis, kur yra tiek daug vargo ir tiek daug skausmo.

11. Vyrauja didžiulė nelygybė; nes Aš matau valdovus, kuriems trūksta tik karūnos, kad galėtų vadintis karaliais, ir Aš matau pavaldinius, kurie yra tikri vergai. Dėl to įsiplieskė kova. Tarp tų pasaulyje praturtėjusių valdovų yra daug tokių, kurie vadina save krikščionimis, tačiau Aš jums sakau, kad jie vos pažįsta mano vardą.

12. Tie, kurie savo artimuose nemato savo artimo, kurie kaupia turtus ir pasisavina tai, kas priklauso kitiems, nėra krikščionys, nes jie nežino užuojautos.

13. Įvyks dvasinio ir materialaus pasaulių kova, žmonija pateks į šį konfliktą. Bet kiek kančių jai teks ištverti, kad ateitų teisingumo pergalė! (222, 43-45)

Neticieji ir tikėjimo fanatikai

14. Sakau jums, kad jums geriau būti pilniems neaiškumų ir neigimų, nei klaidingų įsitikinimų ar melų, kuriuos laikote tiesa. Sąžiningas neigimas, kylantis iš abejonės ar nežinojimo, jums daro mažiau žalos nei nesąžiningas pritarimas kažkam klaidingam. Sąžininga abejonė, trokštanti supratimo, yra geresnė už tvirtą tikėjimą kokiu nors mitu. Beviltiška neapibrėžtumas, šaukiantis šviesos, yra geresnis už fanatišką ar stabmeldišką tikrumą.

15. Šiandien visur vyrauja netikintieji, nusivylusieji ir apkartę. Tai maištininkai, kurie dažnai mato aiškiau nei kiti, kurie ritualinių veiksmų nelaiko tokiais. Jų taip pat neįtikina patikinimai, kuriuos jie išgirdo iš tų, kurie dvasiškai veda žmones. Nes visos tos sudėtingos

teorijos nepatenkina jų širdies, kuri trokšta tyro vandens, kuris nuramintų jų baimę.

16. Tie, kuriuos laikote maištingais, savo klausimais dažnai parodo daugiau pažinimo šviesos nei tie, kurie, manydami esą išsilavinę ir didingi, į juos atsako. Jie jaučia, mato, jaučia, girdi ir supranta aiškiau nei daugelis tų, kurie save vadina dieviškųjų mokymų meistrais. (248, 12)

17. Kaip įtikinama ir paprasta yra tiesa! Kaip aiški ir paprasta yra dvasingumas! Ir vis dėlto – kaip sunku ją suvokti tam, kuris atkakliai laikosi savo fanatizmo ir tradicijų tamsos. Jo protas negali suvokti, kad yra kažkas daugiau nei tai, ką jis supranta; jo širdis priešinasi atmesti tai, kas jam buvo jo Dievas ir jo įstatymas: tradicija ir ritualas.

18. Argi manote, kad Aš nekenčiu tų, kurie visiškai nenori pripažinti mano tiesos? Ne, mano vaikai, mano gailestingumas yra begalinis, ir būtent į juos Aš kreipiuosi, kad padėčiau jiems išeiti iš savo kalėjimo, kad jie galėtų pasidžiaugti Šviesos kontempliacija. Jiems yra skirtos išbandymai, būtini jų tikėjimo pabudimui. Tai nebus išbandymai, viršijantys jų jėgas, tai bus pamokos, išmintingai pritaikytos kiekvienai sielai, kiekvienam gyvenimui, kiekvienam žmogui.

19. Iš ten, iš tų aptemusių protų, iš tų širdžių, sergančių religiniu fanatizmu ir nežinojimu, jūs pamatysite pasirodant didžiuosius ir aistringus tiesos karius. Nes tą dieną, kai jie išsilaisvins iš savo grandinių, iš savo tamsos ir pamatys šviesą, jie negalės sulaikyti savo džiaugsmo ir visu balsu šauks, kad Aš sugrįžau išgelbėti pasaulį, pakeldamas jį dvasinio tobulėjimo laiptais į tikrąją karalystę. (318, 48-50)

Jėzaus mokymo iškraipymai ir jų pasekmės

20. Aš duodu jums savo Žodį su tuo pačiu dvasiniu turiniu, su kuriuo Aš kalbėjau jums „Antrajame Laike“, ir priminiau jums daugelį savo mokymų, kuriuos jūs buvote pamiršę arba nuo kurių nusisukote dėl klaidingų savo protėvių aiškinimų.

21. Jūs taip smarkiai pažeidėte mano mokymą, kad galiu jums pasakyti: jūs sukūrėte kelią, kuris visiškai skiriasi nuo manojo, bet kuriam suteikėte tą patį vardą. Niekas, išskyrus mane, negalėjo išlaisvinti jūsų iš jūsų klaidos – gyvenimo, meilės ir tiesos žodžiais.

22. Todėl dabar, kai klausotės Manęs, gilinkitės į mano žodį ir supraskite jį, tada jūsų viduje bus šviesa. Tai laikas, kai Aš jums visiškai aiškiai sakau, kad sielos reinkarnacija yra faktas, kad ji egzistuoja kaip dieviškojo teisingumo ir meilės šviesa nuo pat žmonijos pradžios, be kurios jūs negalėtumėte žengti į priekį ilgame sielos tobulėjimo kelyje. (66, 63-65)

23. Bažnyčios žmonėms atskleidė labai nedaug apie sielą. Tačiau dabar jos pabus iš savo letargijos, ir

bus palaiminti tie, kurie įveiks abejones ir baimes bei atskleis žmonijai tiesą, kurią jos slėpė. Aš apšviesiu juos savo atleidimo, malonės ir išminties šviesa.

24. Kai žmonija supras, kad bažnyčios yra ne tik tam, kad žmonės žemėje gyventų dorai, bet kad jų užduotis yra vesti sielą į jos amžinąją tėvynę, žmonija žengs žingsnį į priekį savo dvasinio tobulėjimo kelyje. (109, 15–16)

25. Po savo buvimo tarp žmonių kaip Jėzus, Aš visada siuntinėjau tuos, kurie atėjo kaip „kariai“ ar apaštalai, kad savo darbais patvirtintų mano mokymą ir užkirstų kelią žmonijai iškreipti mano mokymus. Tačiau daug „kurtų“ ir „aklų“, kurie netinkamai aiškino mano žodį, nesutarė tarpusavyje ir taip sukūrė sektų įvairovę. Bet jei žmonės yra dvasiškai atskirti — kaip jie galėtų mylėti vieni kitus pagal aukščiausią mano Įstatymo įsakymą?

26. Todėl sakau jums, kad ši civilizacija yra tik iliuzija, nes žmonės patys ją griauna. Kol žmonija nesukurs pasaulio, pagrįsto mano Teisingumo ir Meilės įstatymu, ji negalės turėti taikos ir Dvasios šviesos, kurių dorybėmis ji sukurtų ir formuotų tikrąjį tobulėjimo pasaulį – tiek dvasiniame, tiek mokslo ir moralės požiūriu. (192, 17)

27. Tik atsinaujinimas ir tobulėjimo idealas leis jums sugrįžti į tiesos kelią.

28. Tie, kurie save laiko Dieviškojo Įstatymo aiškintojais, sako jums, kad už jūsų ištvirkimą ir nepaklusnumą jūsų laukia pragaro kančios ir kad tik tada, kai išreikšite atgailą, kankinsite ir žaizdosite savo kūną bei aukosite Dievui materialias aukas, Jis jums atleis ir įves jus į savo karalystę – tikrai, sakau jums, jie klysta.

29. Kur jūs pateksite, žmonės, vedami tų, kuriuos jūs garbinate kaip didžiuosius šventųjų apreiškimų meistrus, o Aš laikau klaidinančiais? Todėl Aš ateinu jus išgelbėti šios mokymo šviesos, kuri leis jums žengti mano meilės keliu. (24, 46-47)

30. Žmonės nuslėpė tikrąją mano mokymo prasmę, kad vietoj to jums parodytų Kristų, kuris nėra netgi to, kuris mirė, kad jums duotų gyvenimą, atspindys.

31. Šiandien jūs patiriate pasekmes savo atsitraukimo nuo Mokytojo, kuris jus mokė. Jus supa skausmas, jus slegia jūsų vargingumas, kankina nežinojimas. Tačiau atėjo laikas, kai žmogaus viduje snaudžiančios galimybės ir dovanos pabunda ir tarsi šaukliai skelbia, kad prasidėjo nauji laikai.

32. Bažnyčios, mokslas ir žmonių teisingumas bandys užkirsti kelią tam, kas jiems yra svetima ir žalinga įtaka. Tačiau nebus jėgos, kuri galėtų sustabdyti Dvasios pabudimą ir pažangą. Išsilaisvinimo diena artėja. (114, 5-8)

33. Žemėje mane blogai atstovavo tie, kurie tvirtina mane pažįstantys, ir tai yra priežastis, kodėl daugelis man nusisuko.

34. Aš neatsiskaitysiu su tais, kurie vadina save ateistais, nes jie mane ištrėmė iš savo širdžių, bet su tais, kurie, iškraipydami tiesą, pateikė Dievą, kurio daugelis negalėjo priimti.

35. Viskas, kas teisinga, sveika ir gera, turi tiesos, kurią Aš visais laikais skelbiau.

36. Atėjo valanda, kai jūs vėl turite pamilti tiesą, tai yra, kai vėl atpažinsite tai, kas teisinga ir gera. Kadangi esate gimę iš Manęs, turite siekti to, kas aukšta, amžina ir tyra. (125, 22–25)

37. Taip, Izraeli, žmogaus širdis visada siekė garbinti materialius dalykus, ausis džiugino gražiai skambantys žodžiai. Todėl žmogus pakeitė tai, ką Aš „Antrajame Laike“ atnešiau kaip krikščionišką mokymą, kai jį pavertė „religija“.

38. Žmogaus širdyje visada pabudė egoizmas, godumas ir tuštybė, ir jie pasiskelbė karaliais ir valdovais, kad tauta jiems nusilenktų, ir kad ją paverstų vasalais, vergais, prirakintų prie nuodėmės ir nuvestų į tamsą, orientacijos praradimą ir sumaištį. (363, 36)

39. To meto teologai tyrinės mano žodį ir naujuosius raštus ir klaus: „Kas tu esi, kad taip kalbėjai?“ Kaip kadaise raštininkai ir fariziejai sukilo ir man sakė: „Kas tu esi, kad nepaisai ir pakeiti Mozės įstatymą?“ Tada Aš jiems paaiškinsiu, kad trys apreiškimai yra vienintelis įstatymas, kurio visada mokiau ir laikiausi.

40. Daugelis iš tų, kurie mane smerkia šioje epochoje, priklauso tiems, kurie abejojo „Antrajame laikmetyje“. Tačiau aš juos išsaugojau ir vėl pasiunčiau į žemę, kad jie pamatytų mano Įstatymo pergalę ir atvertų savo akis šviesai. (234, 46–47)

Krikščionybės iškraipymai ir netikslumai

41. Didžioji dalis šios žmonijos vadina save „krikščionimis“, net nežinodama, ką reiškia žodis „Kristus“, ir nepažindama jo mokymo.

42. Ką jūs padarėte su mano žodžiu, mano pavyzdžiu, mano mokymu, kurį aš jums kadaise daviau?

43. Ar jūs iš tiesų esate labiau išsivystę žmonės nei to laikmečio žmonės? Kodėl to neįrodote savo dvasios darbais? Ar jūs manote, kad šis gyvenimas yra amžinas, ar galbūt manote, kad turite tobulėti tik per žmogiškąją mokslą?

44. Aš mokiau jus tikrojo Įstatymo vykdymo, kad jūs paverstumėte šį pasaulį didžiule šventykla, kurioje būtų garbinamas tikrasis Dievas, kur žmogaus gyvenimas būtų nuolatinė meilės dovana Tėvui, kurį jis turėtų mylėti kiekviename savo artimajame ir taip atiduoti duoklę savo Kūrėjui ir Mokytojui.

45. Tačiau šiandien, kai Aš sugrįžau pas žmones, ką ten randu? Melas ir savanaudiškumas pakeitė tiesą ir meilę artimui; pasipūtimas ir tuštybė – švelnumą ir nuolankumą; stabmeldystė, fanatizmas ir

nežinojimas – šviesą, pakylėjimą ir dvasingumą; ten, kur turėtų vyrauti pareigos uolumas ir teisumas, viešpatauja godumas ir šventvagystė; neapykanta ir nesuvaldoma nesantaika tarp brolių pakeitė brolystę, taiką ir meilę.

46. Tačiau Aš ateisiu į savo šventyklą, kad išvaryčiau iš ten prekiautojus, kaip padariau „Antrajame Laike“ Jeruzalės šventykloje, ir dar kartą jiems pasakysiu: „Nedarykite iš maldos namų prekybos vietos.“ Aš mokysiu žmones, kad kiekvienas tarnautų prie tikrojo altoriaus, kad jie nebebūtų įstrigę klaidoje ir nebeklystų dėl nežinojimo dėl blogų mano Įstatymo aiškinimų. (154, 15-20)

47. Mano ir mano apaštalų pavyzdys nebuvo imtas pavyzdžiu visiems, kurie bandė man sekti. Daugelis tapo valdovais, vietoj to, kad būtų tarnai, pripildė savo širdis pranašumo jausmu ir išdidumu ir siekė tik turtų, pompastikos ir garbės. Jie pamiršo vargstančiųjų vargus ir tapo abejingi bei bejausmiai kitų skurdo ir kančių atžvilgiu. Todėl žmonės, ieškodami tiesos, pereina iš vienos konfesijos į kitą, todėl kyla jų dvasinis poreikis kurti naujas sektas, kad galėtų laisvai ieškoti Manęs.

48. Tie, kurie anksčiau buvo laikomi šventaisiais ir pusdieviais, šiandien yra atstumti nusivylusios žmonijos.

49. Žmonės nebeieško išpažinties tėvo, kad jis atleistų jiems jų nuodėmes, nes jie mano, kad to nenusipelno. O grasinimas amžinu pragaro ugnimi nebedaro įspūdžio ir nebebaugina nusidėjėlio širdies.

50. Pasinaudodamas šiuo dvasiniu pasimetimu, vilkas tyko už gyvatvorės.

51. Kiekvienas mano Dieviškumo tarnas ir kiekvienas atstovas turi užduotį sukurti taiką tarp žmonių, tačiau tai yra priešinga tam, ką jie daro šiais laikais. Kiekvienas laiko save pirmuoju, kiekvienas nori būti stipriausias ir pamiršta, kad vienintelis Stiprusis, kuris esu Aš, yra visose sielose.

52. Dabar jūs galite suprasti, kodėl Aš pažadėjau sugrįžti „Antrajame Laike“; dabar jums aišku, kodėl Aš vėl jus mokau. Nes tik mano Žodis gali nuimti tamsų dvasios raištį, tik mano Meilė gali išgelbėti jus nuo jūsų nuodėmių. (230, 23–28)

53. Dėl sunkių nusikaltimų ir nusižengimų, padarytų prieš mano Įstatymą, ateis mano Teismas. Nebus nė vieno nusižengimo, kurio nepatikslintų tobulas Mokytojas. Neleiskite sau supainioti: ištaisykite savo klaidas ir neteiskite. Supraskite, kad Aš jūsų niekada nebausiu – jūs patys save baudžiate.

54. Aš apšviečiu tą, kuris nusidėjo iš nežinojimo, ir atverčiu į atgailą tą, kuris nusidėjo sąmoningai, kad abu, visiškai pasitikėdami mano atleidimu, imtųsi ištaisyti padarytą klaidą. Tai vienintelis kelias pas mane.

55. Atsižvelkite į visa tai, jūs, dvasininkai, vedantys žmones įvairiais konfesijų keliais. Melskitės

ir vedkite savuosius į dvasingumą. Dabar atėjo laikas, kad atgailautumėte už savo nuklydimus ir pradėtumėte kovą su žmogiškuoju materializmu, kuris sielai yra mirtis ir tamsa. Tam turite naudoti mano tiesą, imti mano Žodį kaip ginklą ir gyventi pagal mano mokymą.

56. Aš neturiu pirmenybės vienai ar kitai konfesijai. Ne Aš būsiu jūsų pusėje, bet jūs turite būti mano pusėje. Nes jei tai darysite, jums pavyks visus dvasiškai suvienyti. (162, 27-30)

57. Mano dvasine dvasia persmelktas mokymas sudygs šios tautos širdyse, kad ateityje duotų tiesos ir gyvenimo vaisių. Mano Žodis pasklis po žemę ir nepaliks nė vienos vietos, kurioje jis nevalytų, neapšviestų ir neteistų.

58. Tada tautos pradės pabusti dvasiniam gyvenimui, tikram ir amžinam, ir pašalins išorinę bei materialistinę savo įvairių kulto formų dalį, kad galėtų apsiriboti kreipimusi į mano Įstatymo esmę.

59. Žmonija suvoks galią, kurią suteikia dvasingumas, ir nukreips savo žvilgsnį nuo visko, kas ją stabdė tiek daug šimtmečių.

60. Kokia nauda iš to, kad krikščionybės simbolis, tai yra kryžius, milijonais stovi žemėje, jei žmonės neturi geros valios ir nemyli vieni kitų?

61. Išorė nebeturi galios žmonėms, nebėra pagarbos, nei geranoriškumo, nei apgailestavimo dėl to, kad buvo įžeista. Todėl Aš jums sakau, kad simboliai ir kulto formos išnyks, nes jų laikas baigėsi, ir būtent vidinis garbinimas pakels žmogų į šviesą, išaukštins jį ir atves pas Mane. (280, 63-67)

IV. Įstatymas – Dievo ir artimo meilė

16 skyrius – Dieviškasis įstatymas

Dieviškojo įstatymo galia

1. Yra daug žmonių, kurie mano mokymą laiko pasenusiu; tačiau priežastis yra ta, kad jų materializacija neleidžia jiems atrasti amžinąją mano mokymų prasmę.

2. Mano įstatymas yra nekintamas. Žmonės su savo kultūromis, civilizacijomis ir įstatymais yra laikini, o iš viso to išlieka tik tai, ką Dvasia sukūrė savo meilės ir gailestingumo darbais. Būtent jis, po kiekvienos dienos darbo, po kiekvieno išbandymo, kai kreipiasi į dieviškosios išminties šaltinį, mato mano įstatymo nepajudinamą uolą ir visada atvirą knygą, kurioje yra Dvasios mokymas. (104, 31-32)

3. Aš apšvietiau visus žmones savo šviesa ir taip jiems atskleidžiau vienintelę egzistuojančią tiesą; bet jūs matote, kaip kiekvienas žmogus ir kiekviena tauta skirtingai jaučia, mąsto, tiki ir interpretuoja.

4. Šie skirtingi žmonių mąstymo būdai sukėlė jų susiskaldymą, nes

kiekviena tauta ir kiekviena rasė eina skirtingais keliais ir puoselėja skirtingus idealus.

5. Dauguma nukrypo nuo šviesaus ir tikro kelio, manydami, kad Dieviškojo Įstatymo vykdymas reiškia viršžmogiškas aukas, atsižadėjimus ir pastangas, ir nusprendė patys įkurti religines bendruomenes ir sektas, kurių įstatymų laikymasis ir kulto apeigos jiems yra lengviau vykdomos. Tokiu būdu žmonės tiki, kad gali numalšinti savo sieloje jaučiamą troškimą šviesos ir pakilimo.

6. Praėjo daug šimtmečių ir amžių, o žmonės nesuvokė, kad mano Įstatymo vykdymas nėra žmogiška auka, o priešingai – jie paaukoja pasauliui savo kūną ir sielą, kai nepaiso mano įsakymų. Jie nesuvokė, nenorėjo suprasti, kad tas, kuris gyvena pagal mano žodį, suras tikrą laimę, ramybę, išmintį ir šlovę, kurias materialistiškai mąstantys žmonės įsivaizduoja visiškai kitaip.

7. Jus supantis moralinis ir mokslinis pasaulis yra materialistinių idealų žmonių darbas – žmonių, kurie siekė tik materialinio žmonijos tobulėjimo, ir Aš leidau jiems atlikti savo darbą, jį vykdyti iki galo, pažinti jo pasekmes ir nuimti jo vaisius, kad jie galėtų iš to pasisemti patirties šviesos. Tame šviesoje atsiskleis mano teisingumas, o tame teisingume bus mano įstatymas, kuris yra meilė. (313, 60-64)

8. Jei Aš leisčiau jums taikyti mano mokymą savo gyvenime pagal savo valią, o ne pagal mano valią – tikrai, sakau jums, jūs, „ “, niekada neišbristumėte iš savo dvasinio sąstingio ir niekada neleistumėte savo sielai vystytis, skleistis ir tobulėti.

9. Štai jūs matote žmones, kurie tapo inertiški savo religijose, kurie nebedaro nė žingsnio link Šviesos, nes jie nepakluso tam, ką įsako Dieviškasis Įstatymas, bet bandė pavergti Įstatymą savo valiai, pripildydami jį mitais ir klaidingais mokymais.

10. Buvo būtina, kad daugelis šių laikų žmonių atsikratytų bet kokios religijos, kad galėtų ieškoti Manęs Dvasia ir išskleisti visas tas savybes, dovanas ir gebėjimus, kuriuos jie jaučia savo esybės gelmėse. (205, 6-8)

Dievo meilės įstatymas knygoje „ “

11. Tai jūsų Dievas, kuris kalba jums, mano balsas yra įstatymas. Šiandien jūs jį girdite iš naujo, be reikalo iškalti jį akmenyje ar man siųsti savo įsikūnijusį Žodį tarp jūsų. Tai mano dieviškasis balsas, kuris ateina į jūsų dvasią ir jai atskleidžia amžiaus pradžią, kurioje žmogus taps teisus, susitaikys su savo Kūrėju ir apsivalys, kaip parašyta. (15, 8)

12. Per Jėzų Aš daviau jums tobulą mokymą. Apžvelkite mano gyvenimo kelią kaip žmogaus nuo gimimo iki mirties, tada meilė jums atsivers gyvu ir tobulu būdu.

13. Aš nereikalauju iš jūsų, kad būtumėte tokie kaip Jėzus, nes Jame

buvo kažkas, ko jūs negalite pasiekti: būti tobulam kaip žmogus, nes Tas, kuris buvo Jame, buvo pats Dievas ribotoje formoje. Bet vis dėlto sakau jums, kad turite Jam sekti.

14. Mano amžinasis įstatymas jums visada kalbėjo apie šią meilę. Aš jums sakiau pirmaisiais laikais: „Mylėk Dievą visa širdimi ir visa siela“ ir „Mylėk savo artimą kaip save patį“.

15. Vėliau Aš daviau jums šiuos įkvepiančius žodžius: „Mylėkite savo brolius ir seseris, kaip Tėvas jus mylėjo“; „Mylėkite vieni kitus“.

16. Šiuo metu Aš jums atskleidžiau, kad turite mylėti Dievą labiau nei viską, kas sukurta, kad turite mylėti Dievą visame, kas egzistuoja, ir viską, kas egzistuoja, Dieve, kad turite rodyti savo artimui gailestingumą ir dar kartą gailestingumą, kad pamatytumėte Tėvą visoje Jo šlovėje; nes gailestingumas yra meilė. (167, 15-19)

17. Aš jums net nesakau, kad šis dvasinis mokymas taps pasauline religija; nes Aš niekada neperdaviau religijos, o įstatymą. Aš apsiriboju tuo, kad jums sakau, jog įstatymas, kuris triumfuos žemėje ir turės joje ilgalaikį galiojimą, kad apšviestų žmonių egzistenciją, bus meilės įstatymas, kurį Aš jums paaiškinau savo mokyme, kad jūs jį visiškai suprastumėte.

18. Žmonija dar atliks daug netikrų meilės ir gerumo darbų, kol išmoks mylėti ir vykdyti tikrą meilės veiklą, ir daugelis dar turės klajoti iš vienos konfesijos į kitą, kol jų dvasia pakils į aukštesnį suvokimą ir jie pagaliau supras, kad vienintelis įstatymas, visuotinis ir amžinasis Dvasios mokymas, yra meilės, prie kurios visi priartės.

19. Visos religijos išnyks, ir liks tik Dievo šventyklos šviesa, spindinti žmogaus viduje ir išorėje – šventyklos, kurioje jūs visi aukosite vienintelį paklusnumo, meilės, tikėjimo ir geros valios kultą. (12, 63-65)

Dieviškųjų įstatymų nepaisymas ir jo pasekmės

20. Šį iškilmingo minėjimo rytą Aš klausiu jūsų: ką jūs padarėte su įstatymu, kurį Aš per Mozę nusiunčiau žmonijai? Ar šie įsakymai buvo duoti tik to meto žmonėms?

21. Tiesą sakau jums, kad tos palaimintos sėklos nėra žmonių širdyse, nes jie nemyli Manęs ir nemyli vieni kitų; jie negerbia savo tėvų, negerbia svetimo turto; priešingai, jie atima vieni kitiems gyvybę, laužo santuoką ir užtraukia gėdą sau.

22. Argi iš visų lūpų negirdite melo? Argi nesuvokėte, kaip viena tauta atima taiką iš kitos? Ir vis dėlto žmonija sako, kad pažįsta mano Įstatymą. Kas taptų iš žmonių, jeigu jie visiškai pamirštų mano įsakymus? (15, 1-3)

23. „Antrajame laikotarpyje“, kai Jėzus įžengė į Jeruzalę, jis pamatė, kad šventykla, vieta, skirta maldai ir Dievo garbinimui, buvo paversta turgumi, ir Mokytojas, kupinas

uolumo, išvarė tuos, kurie ją taip išniekino, sakydamas jiems: „Mano Tėvo namai nėra turgus.“ Šie buvo mažiau kalti nei tie, kuriems buvo pavesta vesti žmonių dvasią Dievo įstatymo vykdymo link. Kunigai buvo pavertę šventyklą vieta, kurioje viešpatavo godumas ir puikybė, ir šis viešpatavimas buvo sunaikintas.

24. Šiandien Aš nenaudojau botago, kad nubaudžiau tuos, kurie išniekino mano Įstatymą. Tačiau leidau, kad jų pačių nusižengimų pasekmės taptų juntamos žmonėse, kad jie žinotų, kaip jas aiškinti, ir suprastų, jog mano Įstatymas yra nelankstus ir nekintamas. Aš parodžiau žmogui kelią, tiesų kelią, ir jei jis nuo jo nukrypsta, jis patiria teisingo įstatymo sunkumus, nes jame pasireiškia mano meilė. (41, 55-56)

25. Aš vėl pastatysiu savo šventyklą – šventyklą be sienų ir bokštų, nes ji yra žmonių širdyse.

26. Babelio bokštas vis dar skiria žmoniją, tačiau jo pamatai bus sunaikinti žmonių širdyse.

27. Idolatrija ir religinis fanatizmas taip pat pastatė savo aukštus bokštus, bet jie yra trapūs ir turės sugriūti.

28. Iš tiesų, sakau jums, mano įstatymai – tiek dieviškieji, tiek žmogiškieji – yra šventi, ir jie patys teis pasaulį.

29. Žmonija nemano esanti stabmeldė, tačiau tikrai, sakau jums, ji vis dar garbina Auksinį Veršį! (122, 57)

30. Chaosas sugrįžo, nes nėra dorybės, o kur nėra dorybės, ten negali būti tiesos. Priežastis yra ne ta, kad įstatymas, kurį Tėvas perdavė Mozei, neturėtų galios, nei ta, kad Jėzaus mokymas būtų taikytinas tik praeities laikams. Abu jie savo dvasiniu turiniu yra amžini įstatymai. Tačiau supraskite, kad jie yra tarsi šaltinis, kurio vandens niekas nėra priverstas gerti, bet kiekvienas, kuris priartėja prie šio meilės šaltinio, daro tai savo noru. (144, 56)

31. Teisingai aiškinkite mano mokymą; nemanykite, kad mano Dvasia gali džiaugtis, matydama jūsų kančias žemėje, arba kad Aš ateinu atimti iš jūsų viską, kas jums teikia džiaugsmą, kad pats tuo pasidžiaugčiau. Aš ateinu, kad jūs pripažintumėte ir gerbtumėte mano įstatymus, nes jie verti jūsų pagarbos ir dėmesio, nes jie suteikia jums laimę, jei jūs jų laikotės.

32. Aš mokiau jus atiduoti Dievui tai, kas Dievo, o „imperatoriui“ – tai, kas „imperatoriaus“; tačiau šiandieniniams žmonėms yra tik „imperatorius“, o savo Viešpačiui jie neturi ką atiduoti. Jei bent jau pasauliui suteiktumėte tik tai, kas būtina, jūsų kančios būtų mažesnės. Bet „imperatorius“, kuriam leidžiate nustatyti savo veiksmus, jums nustatė absurdiškus įstatymus, pavertė jus vergais ir atima jūsų gyvybę, nieko už tai neduodamas.

33. Pamąstykite, kaip skiriasi mano įstatymas, kuris nesuvaržo nei kūno, nei sielos. Jis tik meiliai jus įtikinėja ir veda su gėriu. Viską jums duoda be savanaudiškumo ir egoizmo, ir

viską jums atlygina bei atlygina laikui bėgant. (155, 14-16)

Aukščiausiojo įstatymo vykdymas

34. Jei Viešpats jums pasakė: „Mylėk Dievą visa širdimi ir visa siela, o savo artimą kaip save patį“, ir jei Mokytojas jums skelbė meilės mokymą, tai šis dvasinis balsas, kilęs iš to paties šaltinio, sako jums, kad turite laikytis meilės įstatymo, nes jis turi galią, kurios neturi net didžiausios pasaulio armijos, ir kad jūsų laimėjimai bus tikri ir ilgalaikiai, nes viskas, ką pastatysite ant meilės pamatų, turės amžinąjį gyvenimą. (293, 214 67)

35. Aš jums parodau tikrąjį sielos gyvenimą, kad jūs negyventumėte nepagrįstų grasinimų baimėje ir nevykdytumėte mano įstatymo vien iš baimės dėl bausmės, apie kurią jums kalbėjo tie, kurie nesugebėjo teisingai išaiškinti mano žodžio.

36. Supraskite mano Įstatymą, jis nėra sudėtingas ar sunkiai suvokiamas. Niekas, kas jį pažįsta ir juo vadovaujasi, nepatirs gėdos, nei paliks vietos klaidingiems žodžiams ar pranašystėms, klaidingoms idėjoms ar blogiems aiškinimams.

37. Mano įstatymas yra paprastas, jis visada nurodo kelią, kuriuo turite eiti. Pasitikėkite Manimi, Aš esu kelias, kuris jus nuves į baltą spindinčią miestą, į Pažadėtąją žemę, kuri laukia jūsų atvykimo ir laiko savo vartus atviras. (32, 9)

38. Kada gi jūs pagaliau įsitikinsite, kad tik vykdydami mano įstatymą galite rasti sveikatą, laimę ir gyvenimą?

39. Jūs pripažįstate, kad materialiajame gyvenime yra principų, prie kurių turite prisitaikyti, kad galėtumėte išgyventi. Bet jūs pamiršote, kad ir dvasiniame gyvenime yra principų, kuriuos reikia gerbti, kad žmogus galėtų tapti amžinojo gyvenimo, esančio Dieviškajame, šaltinio dalimi. (188, 62)

40. Atminkite, kad Aš vienintelis esu jūsų išgelbėjimas. Praeityje, dabartyje ir ateityje mano Įstatymas buvo, yra ir bus jūsų sielų kelias ir vedlys.

41. Tebūnie palaiminti tie, kurie pasitiki mano įstatymu, nes jie niekada nesuklys kryžkelėse. Jie pasieks Pažadėtąją žemę ir užgiedos triumfo giesmę. (225, 31-32)

42. Aš žinau, kad kuo didesnis bus jūsų pažinimas, tuo didesnė bus jūsų meilė Man.

43. Kai Aš jums sakau: „Mylėkite Mane“ – ar žinote, ką Aš tuo noriu pasakyti? Mylėkite tiesą, mylėkite gėrį, mylėkite šviesą, mylėkite vieni kitus, mylėkite Tikrąjį Gyvenimą. (297, 57-58)

44. Aš noriu, kad jūs mylėtumėte vieni kitus, kaip Aš myliu jus, ir taip pat save pačius. Nes Aš ne tik patikėjau jums vadovauti ir vesti tam tikrą skaičių žmonių, bet ir pirmasis jūsų pareigas Man atžvilgiu yra rūpintis savimi. Jūs turite mylėti save, suvokdami, kad esate gyvas savo Kūrėjo atvaizdas. (133, 72)

45. Misija, kurią patikėjau savo tautai žemėje, yra didelė ir labai delikati. Todėl kiekviename amžiuje Aš ją lankiau, kad įkvėpčiau savo žodžiu ir atskleisčiau jai šiek tiek daugiau įstatymo turinio.

46. Meilės, gėrio ir teisingumo įstatymas buvo dvasinis palikimas, kurį Aš jam nešiau visais laikais. Pamoka po pamokos Aš vedžiau žmoniją prie supratimo, kad įstatymas gali būti apibendrintas vienu įsakymu: meilės įsakymu. Mylėkite Tėvą, kuris yra gyvybės kūrėjas, mylėkite artimą, kuris yra Tėvo dalis, mylėkite viską, ką Viešpats sukūrė ir nustatė.

47. Meilė yra išminties, didybės, jėgos, pakilimo ir gyvenimo pagrindas, šaltinis ir sėkla. Tai yra tikrasis kelias, kurį Kūrėjas nubrėžė sielai, kad ji, žengdama nuo laiptelio prie laiptelio ir nuo buveinės prie buveinės, jaustų vis didesnį artumą Man.

48. Jeigu žmogus nuo pat laikų pradžios būtų pavertęs dvasinę meilę Dievo tarnyste, užuot pasidavęs stabmeldystės apeigoms ir religiniam fanatizmui, tai šis pasaulis, kuris šiandien dėl žmonių baimės ir vargų tapo ašarų slėniu, taikos slėnis, kuriame sielos įgytų nuopelnų, kad po šio gyvenimo pasiektų tas dvasines buveines, į kurias siela turi patekti savo kylančiojo tobulėjimo kelyje. (184, 35-38)

17 skyrius – Naujas Dievo garbinimo būdas

Garbinimo formų raida

1. Kaip lėtai žmonija artėja prie tobulos Dievo garbinimo!

2. Kiekvieną kartą, kai Aš ateinu pas jus su nauja pamoka, ji jums atrodo pernelyg toli pralenkianti jūsų vystymosi lygį. Tačiau supraskite, kad Aš jums suteikiu amžių, kad jūs, kol jis trunka, galėtumėte ją suvokti ir įtraukti į savo gyvenimą. (99, 30-31)

3. Jūsų aukos, kurias aukojote ant Jehovos aukuro, buvo Jo priimtos. Tačiau tai nebuvo geriausias būdas pakelti savo dvasią iki Viešpaties. Todėl Aš atėjau pas jus kaip Jėzus, kad išmokyčiau jus dieviškojo įsakymo, kuris sako: „Mylėkite vieni kitus“.

4. Dabar Aš jums sakau, kad mokymai, kuriuos Aš jums skelbiau „Antrajame laikmetyje“ per Jėzaus darbus, kartais buvo pakeisti, o kartais – blogai išaiškinti. Todėl Aš atėjau, kaip jums ir pranešiau, kad apšviestų mano tiesą. Mano auka tuomet užkirto kelią daugeliui gyvulių aukų, ir Aš išmokiau jus tobuliau garbinti Dievą.

5. Mano naujas apreiškimas šiuo metu privers žmoniją suprasti, kad jūs neturite naudoti simbolinių kulto formų, prieš tai neišaiškinę jų prasmės, nes jos yra tik simbolinis mano mokymų atvaizdas. (74, 28)

6. Malda yra dvasinė priemonė, kurią Aš įkvėpiau žmogui, kad jis

galėtų bendrauti su mano dieviškumu. Todėl nuo pat pradžių ji pasireiškė jumyse kaip ilgesys, kaip sielos poreikis, kaip prieglobstis išbandymų valandomis.

7. Kas nežino tikrosios maldos, tas nežino palaimos, kurią ji teikia, nežino sveikatos ir gėrio šaltinio, kuris joje glūdi. Jis, tiesa, jaučia impulsą priartėti prie Manęs, kalbėtis su Manimi ir pateikti Man savo prašymą; tačiau, kadangi jam trūksta dvasingumo, auka, kurią sudaro vien tik jo mintys, jam atrodo tokia menka, kad jis tuoj pat ieško ko nors materialaus, ką galėtų Man paaukoti, nes mano, kad taip geriau Man pagarbą parodys.

8. Tokiu būdu žmonės pasidavė stabmeldystei, fanatizmui, apeigoms ir išoriniams kultams, kuriais jie uždusino savo sielas ir atėmė iš jų tą palaimingą laisvę tiesiogiai melstis savo Tėvui. Tik tada, kai skausmas yra labai stiprus, kai kančia pasiekia žmogiškųjų jėgų ribas, siela išsilaisvina, pamiršta formalumus ir nugriauna savo stabus, kad pakiltų ir iš visos širdies sušuktų: „Mano Tėve, mano Dieve!“

9. Ar matote, kaip šiais materializmo laikais tautos užsiima karu viena prieš kitą? Tačiau Aš jums sakau, kad daugelis žmonių ten, tų karo įvykių sūkuryje, atrado maldos paslaptį – tą maldą, kuri kyla iš širdies ir pasiekia Mane kaip skubus pagalbos šauksmas, kaip skundas, kaip maldaujantis prašymas.

10. Kai jie savo kelyje patyrė prašytą stebuklą, jie suprato, kad nėra kito būdo kalbėti su Dievu, išskyrus sielos kalbą. (261, 22-24, 27)

Fiktyvios maldos be atsidavimo ir tikėjimo

11. O mano vaikai visų tikėjimų, nenužudykite kilniausių sielos jausmų ir nebandykite jų nuraminti išoriniais papročiais ir kultais.

12. Pažvelkite: jei motina neturi ką pasiūlyti savo mylimam mažam vaikui, ji prispaudžia jį prie širdies, laimina visa savo meile, apdengia bučiniais, žiūri į jį su meile, maudo jį savo ašaromis; tačiau ji niekada nebandys jo apgauti tuščiais meilės gestais.

13. Kaip jums į galvą šovė mintis, kad Aš, Dieviškasis Mokytojas, pritariu tam, kad jūs tenkinatės kulto veiksmais, kurie neturi jokios dvasinės vertės, jokios tiesos ir meilės, kuriais bandote apgauti savo sielą, įtikinėdami ją, kad ji pasisotino, nors iš tikrųjų ji vis labiau nežino tiesos? (21, 20-21)

14. Malda yra malonė, kurią Dievas suteikė žmogui, kad ji jam tarnautų kaip laiptas (dvasiškai) pakilti, kaip ginklas apsiginti, kaip knyga mokytis ir kaip balzamas išgydyti save ir pasveikti nuo bet kokios ligos.

15. Tikroji malda išnyko nuo žemės; žmonės nebesimeldžia, o kai bando tai daryti, jie tai daro lūpomis, o ne siela kalbėdami su Manimi, ir naudoja tuščius žodžius, ritualus ir apsimetinėjimo meną. Kaip žmonės nori matyti stebuklus, jei naudoja

formas ir praktikas, kurių Jėzus nemokė?

16. Būtina, kad tikroji malda sugrįžtų tarp žmonių, ir būtent Aš vėl jus jos mokysiu. (39, 12–14)

17. Mokykite melstis, padėkite savo artimiesiems suprasti, kad būtent jų dvasia turi bendrauti su savo Kūrėju, kad jie suvoktų, jog jų maldos beveik visada yra kūno šauksmas, baimės išraiška, jų tikėjimo trūkumo, maišto ar nepasitikėjimo Manimi įrodymas.

18. Padėkite savo artimiesiems suprasti, kad jiems nereikia kankinti ar draskyti savo kūno, norint sujaudinti mano Dvasią, pažadinti mano užuojautą ar gailestingumą. Tie, kurie sau užkrauna fizines kančias ir atgailą, daro tai, nes neturi nė menkiausio supratimo, kokios aukos Man yra maloniausios, nei supratimo apie mano meilę ir jūsų Tėvo gailestingumą.

19. Ar manote, kad man reikia jūsų ašarų ir skausmo jūsų širdyse, kad aš pasigailėčiau jūsų? Tai reikštų priskirti man kietumą, bejausmiškumą, abejingumą, savanaudiškumą. Ar galite įsivaizduoti šias ydas Dieve, kurį mylite?

20. Kaip mažai jūs stengėtės mane pažinti! Priežastis yra ta, kad jūs nesuformavote savo proto taip, kad jis mąstytų suderintai su Dvasia. (278, 17-20)

21. Šiandien bent kelioms akimirkoms palikite žemę ir ateikite pas mane dvasia.

22. Daugelį šimtmečių žmonės nesuprato, kaip teisingai melstis, todėl jie nepasistiprino ir neapšvietė savo gyvenimo kelio mano meile, nes jie meldėsi savo jausmais, o ne Dvasia.

23. Idolatrija, kuriai žmogus taip linkęs, buvo tarsi nuodai, neleidę jam mėgautis vidinės maldos dvasiniais džiaugsmais.

24. Kiek vargo žmonės nešėsi su savimi vien dėl to, kad nemokėjo melstis! Ir tai yra visiškai natūralu, mokiniai. Juk kokią dvasinę jėgą gali turėti žmogiškasis padaras, kad įveiktų gyvenimo pagundas, jei neturi nieko, kas priartintų jį prie gyvenimo šaltinio, kuris egzistuoja mano Dvasioje ? Jis ieško Manęs bedugnėse, šešėliuose, nors galėtų pakilti, kad rastų Mane viršūnėse, šviesoje.

25. Ach, jeigu tik šių laikų žmonės suvoktų maldos galią – kiek viršžmogiškų darbų jie atliktų! Bet jie gyvena materializmo epochoje, kurioje patys bando materializuoti Dieviškumą, kad galėtų jį paliesti ir pamatyti. (282, 61-64)

Tikroji malda

26. Aš laiminu tuos, kurie meldžiasi. Kuo dvasinesnė jų malda, tuo didesnė ramybė, kurią Aš jiems leidžiu pajusti.

27. Tai galite lengvai paaiškinti sau, nes tas, kuris, norėdamas melstis, turi atsiklaupti prieš atvaizdus ar daiktus, kad pajustų Dieviškojo buvimą, negalės patirti dvasinio Tėvo buvimo savo širdyje.

28. „Palaiminti tie, kurie tiki nematydami“, – sakiau Aš kadaise, ir

dabar sakau tai vėl; nes kas užmerkia akis pasaulio dalykams, tas jas atveria dvasiniams dalykams, o kas tiki mano dvasiniu buvimu, tas privalo jį pajusti ir juo džiaugtis.

29. Kada žemės žmonės nustos atimti iš savo dvasios džiaugsmą jausti Mane savo širdyje per tiesioginę maldą arba – kas yra tas pats – per maldą iš dvasios į dvasią? Tada, kai mano Šviesa apšvies žmonių gyvenimą, jie pažins tiesą ir supras savo klaidas.

30. Dabar yra tinkamas laikas melstis ir medituoti; bet su maldomis, kuriose nėra fanatizmo ir garbinimo, ir su ramiu bei giliu apmąstymu apie mano dieviškąjį žodį.

31. Visos valandos ir visos vietos gali būti tinkamos melstis ir medituoti. Savo mokymuose aš niekada nesakiau jums, kad yra vietų ar akimirkų, kurios būtų specialiai tam skirtos. Kam gi ieškoti tam tikrų vietų pasaulyje, kad galėtumėte melstis, juk jūsų dvasia yra didesnė už pasaulį, kuriame gyvenate? Kodėl mane apriboti paveikslais ir tokiomis ribotomis vietomis, juk aš esu begalinis?

32. Svarbiausia žmonių dvasinio skurdo ir jų žemiškų likimo smūgių priežastis yra jų netobulas maldos būdas, todėl Aš jums sakau, kad šis supratimas turi pasiekti visą žmoniją. (279, 2-7)

33. Jūs ne visada meldžiatės su tuo pačiu vidiniu susikaupimu, todėl ne visada patiriate tą pačią ramybę ar tą pačią įkvėpimą.

34. Yra progų, kai esate įkvėpti ir mintys pakyla; ir yra kitų, kai liekate visiškai abejingi. Kaip gi norite visada vienodai priimti mano žinias? Turite išugdyti savo protą ir net savo kūną, kad maldos akimirkomis bendradarbiautų su Dvasia.

35. Dvasia visada pasirengusi susijungti su Manimi; tačiau jai reikia, kad kūnas būtų geros būklės, kad tomis akimirkomis ji galėtų pakilti ir išsilaisvinti nuo visko, kas ją supa žemiškajame gyvenime.

36. Stenkitės pasiekti tikrąją maldą; nes tas, kuris moka melstis, savyje nešioja raktą į ramybę, sveikatą, viltį, dvasinę jėgą ir amžinąjį gyvenimą.

37. Mano Įstatymo nematomas skydas apsaugos jį nuo persekiojimų ir pavojų. Savo lūpose jis nešios nematomą kardą, kad nugalėtų visus priešus, kurie stosis jo kelyje. Švyturys apšvies jo kelią audrų viduryje. Stebuklas jam bus pasiekiamas visada, kai tik jam to prireiks, ar tai būtų jam pačiam, ar jo artimųjų labui.

38. Melskitės, naudokitės šia didžiąja Dvasios dovana, nes būtent ši jėga bus ta, kuri judins ateities žmonių gyvenimus – tų žmonių, kurie jau savo kūnu pasieks savo Dvasios susivienijimą su mano Dvasia.

39. Šeimų tėvai per maldą gaus įkvėpimo, kad galėtų vadovauti savo vaikams.

40. Ligoniai gaus sveikatą per maldą. Valdantieji išspręs savo didelius problemų, ieškodami

šviesos maldoje, o mokslininkas taip pat gaus apreiškimus per maldos dovaną. (40, 40–47)

41. Mokiniai: „Antrajame laikmetyje“ mano apaštalai klausė manęs, kaip jiems reikėtų melstis, ir aš juos mokiau tobulos maldos, kurią jūs vadinate „Tėve mūsų“.

42. Dabar Aš jums sakau: įkvėpkitės šia malda, jos prasmės, jos nuolankumo ir tikėjimo, kad jūsų dvasia bendrautų su mano dvasia. Nes tada nebe fizinės lūpos ištars tuos palaimintus žodžius, bet dvasia, kuri savo kalba kalbės su Manimi. (136, 64)

43. Atkreipkite dėmesį, kad ne tik jūsų lūpos mane vadina „Tėvu“, nes daugelis iš jūsų tai daro mechaniškai. Aš noriu, kad, kai sakote: „Tėve mūsų, esantis danguje, tebūnie pašventintas Tavo vardas“, ši malda ateitų iš giliausios širdies ir jūs apmąstytumėte kiekvieną sakinį, kad po to būtumėte įkvėpti ir visiškai vieningi su Manimi.

44. Aš išmokiau jus galingos, tobulos maldos, kuri tikrai priartina vaiką prie Tėvo. Jei žodį „Tėve“ ištarsite su uolumu ir pagarba, su pakilimu ir meile, su tikėjimu ir viltimi, atstumai išnyks, erdvė išnyks, nes šiuo dvasių tarpusavio bendravimo momentu nei Dievas yra toli nuo jūsų, nei jūs esate toli nuo Jo. Melskitės taip, ir savo širdyse gausiai priimsite mano meilės gėrį. (166, 52-53)

Keturi tobulos maldos aspektai

45. Stenkitės, stenkitės pasiekti sielos tobulumą. Aš jums parodžiau kelią, kaip pasiekti šį tikslą. Aš jums patikėjau maldą kaip „ginklą“, pranokstantį bet kokį materialų ginklą, kad apgintų jus gyvenimo kelyje nuo klastos. Bet geriausią ginklą turėsite, jei vykdysite mano įstatymą.

46. Iš ko susideda malda? Malda yra prašymas, užtarimas, garbinimas ir dvasinis apmąstymas. Visos jos dalys yra būtinos, ir viena kyla iš kitos. Nes tiesą sakau jums: prašymas yra tai, kad žmogus prašo Manęs, kad Aš išpildyčiau jo norus, patenkintų jo troškimus – tai, ką jis laiko svarbiausiu ir naudingiausiu savo gyvenime. Ir tikrai, sakau jums, mano vaikai, Tėvas išklauso prašymą ir kiekvienam duoda tai, ko jam labiausiai reikia, kai tik tai yra jo labui. Tačiau saugokitės prašyti to, kas prieštarauja jūsų sielos išgelbėjimui. Nes tie, kurie prašo tik materialių gėrybių, kūniškų malonumų ir praeinančios galios, prašo, kad jų siela būtų surakinta grandinėmis.

47. Fiziniai malonumai atneša tik kančias – ne tik šiame pasaulyje, bet ir po perėjimo į Dvasinį pasaulį; nes net ten gali pasiekti tų fizinių troškimų įtaka; ir kadangi siela negali nuo jų išsilaisvinti, ji toliau kankinama tų troškimų ir nori vėl ir vėl grįžti į Žemę, kad reinkarnuotųsi ir toliau gyventų materialiai. Todėl, mano vaikai, prašykite tik to, ko jums tikrai reikia jūsų sielos labui.

48. Antrasis maldos būdas, užtarimas, kyla iš meilės artimui, tos meilės, kurios Aš jus mokiau kaip Mokytojas, kai atėjau į šį pasaulį. Melskitės už savo artimus ir tolimus brolius bei seseris, už tuos, kurie įvairiose tautose kenčia karo pasekmes, kurie kenčia šio pasaulio laikinių valdovų tironiją.

49. Pasiruoškite, o mano vaikai, melskitės už savo artimus, bet ir šioje užtarimo maldoje turite mokėti prašyti, nes svarbiausia yra siela. Jei serga brolis, jūsų tėvai ar vaikai, melskitės už juos, bet nereikalaukite, kad jie liktų šiame gyvenime, jei tai nėra tai, ko reikia sielai. Geriau melskitės, kad ta siela taptų laisva, kad ji apsivalytų savo kančiose, kad skausmas skatintų sielos dvasinį tobulėjimą. Todėl Mokytojas jau „Antrajame Laike“ mokė jus sakyti: „Tėve, tebūnie Tavo valia.“ Nes Tėvas geriau už bet kurį iš savo vaikų žino, ko sielai reikia.

50. Trečiasis maldos būdas – Dieviškosios Dvasios garbinimas – reiškia visko, kas yra tobula, garbinimą; nes per šį maldos būdą jūs galite susivienyti su tobulumu, su meile, apimančia visą visatą. Garbindami galite rasti tobulumo lygį, kurį visi turite pasiekti, o garbinimas veda jus toliau į dvasinį apmąstymą, kuris kartu su garbinimu atveda jus į susivienijimą su Dieviškąja Dvasia, Amžinojo Gyvenimo Šaltiniu – šaltiniu, kuris kasdien suteikia jums jėgų pasiekti Tėvo Karalystę.

51. Taip turėtumėte melstis: pradedant prašymo malda ir baigiant dvasine kontempliacija. Tai suteiks jums jėgų.

52. Kai būsite gerai pasiruošę, turite kovoti ne tik už save, bet ir už tai, kad padėtumėte savo artimiesiems eiti šiuo keliu. Nes jūs negalite pasiekti savo sielos išgelbėjimo vieni, bet turite kovoti, kad pasiektumėte visos žmonijos išgelbėjimą. (358, 10-17)

Spontaniška širdies malda be žodžių

53. Tauta, čia yra Šventosios Dvasios balsas, dvasinis Dievo paskelbimas per jūsų protą, kuris jums neatskleidžia nei naujo įstatymo, nei naujo mokymo, bet naują, pažangesnį, dvasingesnį ir tobulesnį būdą susisiekti su Tėvu, priimti Jį ir garbinti Jį. (293, 66)

54. Kiek yra tų, kurie girdi mano žodį, kurie tapo didžiais jo aiškintojais, ir vis dėlto jie nėra geriausi mano mokymo mokiniai, nesilaiko dieviškojo įsakymo, kuris jums sako: „Mylėkite vieni kitus.“

55. Pažvelkite, kaip lengvai pasikeičia tas, kuris praktiškai taiko net ir mažiausią dalelę mano mokymo. Norite pavyzdžio?

56. Buvo žmogus, kuris visą savo gyvenimą žodinėmis maldomis sakė Man, kad mane myli – maldomis, kurias suformulavo kiti, kurių jis net nesuprato, nes jos susidėjo iš žodžių, kurių reikšmės jis nežinojo. Tačiau netrukus jis suprato, kaip reikia tikrai melstis, ir, atmetęs

senus įpročius, susikoncentravo į savo sielos gelmes, nukreipė mintis į Dievą ir pirmą kartą pajuto Jo buvimą.

57. Jis nežinojo, ką pasakyti savo Viešpačiui, jo krūtinė ėmė raudoti, o akys – liejosi ašaros. Jo protas suformavo tik vieną sakinį, kuris skambėjo taip: „Mano Tėve, ką aš galiu Tau pasakyti, jei aš nemoku su Tavimi kalbėti?“

58. Bet tos ašaros, tas raudojimas, tas vidinis džiaugsmas ir net jo sumišimas kalbėjo Tėvui tokia gražia kalba, kokios jūs niekada negalėsite rasti nei savo žmogiškosiose kalbose, nei savo knygose.

59. Tas žmogaus, kuris pradeda dvasiškai melstis savo Viešpačiui, mikčiojimas primena pirmuosius mažų vaikų žodžius, kurie tėvams yra džiaugsmas ir susižavėjimas, nes jie girdi pirmuosius to būtybės, kuri pradeda pakilti į gyvenimą, išsireiškimus. (281, 22-24)

60. Aukštesnio lygio siela žino, kad žmogiškasis žodis praturtina ir sumažina dvasinės minties išraišką. Todėl ji nutildo materialias lūpas, kad pakiltų ir kalba, kurią žino tik Dievas, išsakytų paslaptį, kurią ji nešioja paslėptą savo esybės gelmėse. (11, 69)

61. Kiek džiaugsmo jūs teikiate mano Dvasiai, kai matau, kad jūs pakeliate savo mintis ieškodami savo Tėvo. Aš leidžiu jums pajusti mano buvimą ir užlieju jus ramybe.

62. Ieškokite Manęs, kalbėkite su Manimi, nesijaudinkite, kad jūsų mintys yra pernelyg nepatyrusios, kad išreikštų jūsų prašymą; Aš jas suprasiu. Kalbėkite su Manimi su pasitikėjimu, su kuriuo kalbama su savo Tėvu. Patikėkite Man savo skundus, kaip tai darytumėte su savo geriausiu draugu. Klauskite Manęs to, ko nežinote, visko, kas jums nežinoma, ir Aš jums kalbėsiu Mokytojo žodžiais. Bet melskitės, kad tuo palaimingu momentu, kai jūsų dvasia pakyla pas Mane, gautumėte šviesą, jėgą, palaiminimą ir ramybę, kurią jums suteikia jūsų Tėvas. (36, 15)

63. Tyliai papasakokite Man apie savo kančias, patikėkite Man savo troškimus. Nors Aš viską žinau, noriu, kad jūs palaipsniui išmoktumėte formuluoti savo pačių maldą, kol būsite pasirengę užmegzti tobulą savo dvasios dialogą su Tėvu. (110, 31)

64. Malda gali būti ilga arba trumpa, priklausomai nuo to, ko reikia. Jei norite, galite praleisti ištisas valandas toje dvasinėje palaimoje, jei jūsų kūnas nepavargsta arba jei jokių kitų pareigų nereikalauja jūsų dėmesio. O ji gali būti tokia trumpa, kad truks vos sekundę, jei susidursite su kokiu nors išbandymu, kuris jus netikėtai užklupo.

65. Pas mane pasiekia ne žodžiai, kuriais jūsų protas bando suformuluoti maldą, bet meilė, tikėjimas ar vargas, su kuriais jūs pasirodote prieš mane. Todėl sakau jums, kad bus atvejų, kai jūsų malda truks tik sekundę, nes nebus laiko

suformuluoti minčių, sakinių ar idėjų, kaip esate įpratę.

66. Jūs galite mane šaukti visur, nes man vieta nesvarbi, nes aš ieškau jūsų dvasios. (40, 36-38)

67. Kai „Antrajame Laike“ moteris paklausė Jėzaus, ar Jeruzalė yra ta vieta, kurioje ji turėtų garbinti Dievą, Mokytojas jai atsakė: „Ateis laikas, kai nei Jeruzalė, nei jokia kita vieta nebus tinkama vieta garbinti Dievą, nes Jis bus garbinamas Dvasioje ir Tiesoje“, tai yra iš Dvasios į Dvasią.

68. Kai mano mokiniai paprašė manęs, kad juos išmokyčiau melstis, aš daviau jiems pavyzdį – maldą, kurią jūs vadinate „Tėve mūsų“, taip jiems paaiškindamas, kad tikra, tobula malda yra ta, kuri, kaip ir Jėzaus, spontaniškai kyla iš širdies ir pakyla iki Tėvo. Joje turi būti paklusnumas, nuolankumas, nuodėmių išpažinimas, dėkingumas, tikėjimas, viltis ir garbinimas. (162, 23-24)

Kasdienė malda

69. Mylimi mokiniai: kasdien praktikuokite dvasinę maldą ir įdėkite į ją visą savo gerą valią tobulėti.

70. Atminkite: be to, kad pasiekiate gilų bendravimą su savo Mokytoju ir tomis akimirkomis patiriate begalinę ramybę, tai yra geriausia proga jums priimti mano dieviškąsias įkvėpimas. Jose rasite paaiškinimą viskam, ko nesupratote ar neteisingai suvokėte. Jūs rasite būdą, kaip išvengti kokio nors pavojaus, išspręsti problemą, pašalinti neaiškumą. Toje palaimintos dvasinės bendrystės valandoje visi jūsų pojūčiai nušvis, ir jūs jausitės labiau pasirengę ir linkę daryti gera. (308, 1)

71. Nenustokite melstis, net jei malda yra tokia trumpa, kad trunka ne ilgiau kaip penkias minutes; tačiau jos metu, remdamiesi savo sąžinės šviesa, atlikite nuodugnų savęs patikrinimą, kad galėtumėte stebėti savo veiksmus ir žinoti, ką turite tobulinti.

72. Jei pakilę maldoje prarastumėte laiko pojūtį, tai bus dvasinio pakilimo ženklas, nes jūs, nors ir tik kelioms akimirkoms, sugebėjote išeiti iš laiko – to laiko, kurio materializmo vergai trokšta tik savo malonumams ar pinigų gausinimui.

73. Kas kasdien save tikrina, tas tobulins savo mąstymo, gyvenimo, kalbos ir jausmų būdą. (12, 30-32)

74. Aš jus mokiau, kad per maldą įgyjama išmintis; tačiau dėl to Aš nenoriu, kad jūs prailgintumėte savo maldas. Aš reikalavau iš jūsų penkių minučių maldos, ir tuo noriu pasakyti, kad turite melstis trumpai, kad šiais akimirksniais tikrai atsiduotumėte savo Tėvui; tačiau likusį laiką turite skirti savo dvasiniams ir materialiniams įsipareigojimams savo artimiesiems. (78, 52)

75. Dabar Aš mokysiu jus tam tikro būdo pasiruošti, kad jūsų kasdieniniai darbai būtų visi įkvėpti kilnių jausmų ir kad išbandymai bei sunkumai jūsų nesustabdytų ir neatsitrauktų: Kai atveriate akis

naujos dienos šviesai, melskitės, priartėkite prie Manęs savo mintimis, tada, įkvėpti mano šviesos, sudarykite savo dienos planą ir dabar pakilkite į gyvenimo kovą. Nusiteikite būti stiprūs ir nė akimirkai nepažeisti paklusnumo ir tikėjimo.

76. Iš tiesų, sakau jums, jau netrukus jūsų tvirtumas ir jūsų darbų rezultatas jus nustebins. (262, 7-8)

Poilsio diena kaip savirefleksijos diena

77. Jau „Pirmuoju laikotarpiu“ Aš mokiau jus septintą dieną skirti Man. Kadangi žmogus šešias dienas skyrė savo žemiškųjų pareigų vykdymui, buvo teisinga ir sąžininga, kad bent vieną dieną jis skirtų savo Viešpaties tarnystei. Aš nereikalavau, kad jis man skirtų pirmąją dieną, bet paskutinę, kad joje jis pailsėtų nuo savo vargų ir pasišvęstų dvasiniam apmąstymui, kad suteiktų savo sielai galimybę priartėti prie savo Tėvo ir per maldą su juo pasikalbėti.

78. Poilsio diena buvo įvesta tam, kad žmogus, pamiršęs sunkią žemiškąją gyvenimo kovą – net jei tik trumpam – suteiktų savo sąžinei galimybę jam kalbėti, priminti jam Įstatymą, ir kad jis ištirtų save, atgailautų už savo nuodėmes ir savo širdyje priimtų kilnius apsisprendimus atgailauti.

79. Sabatas buvo diena, kuri anksčiau buvo skirta poilsiui, maldai ir Įstatymo studijavimui. Tačiau laikydamasi tradicijos tauta pamiršo brolišKus jausmus artimiesiems ir dvasinius įsipareigojimus, kuriuos turėjo savo artimiesiems.

80. Laikai praėjo, žmonija dvasiškai vystėsi, ir Kristus atėjo, kad jus mokytų, jog ir poilsio dienomis turite aktyviai rodyti meilę artimui ir daryti visus gerus darbus.

81. Jėzus norėjo jums pasakyti, kad nors viena diena yra skirta apmąstymams ir fiziniam poilsiui, jūs turite suprasti, kad Dvasios misijos įvykdymui negalėjo būti iš anksto nustatyta nei diena, nei valanda.

82. Nors Mokytojas jums kalbėjo labai aiškiai, žmonės nukrypo nuo to, ir kiekvienas pasirinko dieną, kuri jam atrodė tinkamiausia. Todėl, kol vieni ir toliau laikėsi sabato kaip poilsio dienos, kiti pasirinko sekmadienį savo pamaldoms švęsti.

83. Šiandien Aš vėl kalbu jums, ir mano pamokymai suteikia jums naujų įžvalgų. Jūs patyrėte daug išbandymų ir tobulėjote „ “. Šiandien nesvarbu, kurią dieną skiriate poilsiui nuo žemiškų vargų, svarbu tik tai, kad žinotumėte, jog turite visomis dienomis eiti keliu, kurį Aš jums nubrėžiau. Supraskite, kad nėra nustatytos valandos jūsų maldai, nes bet kuriuo paros metu tinka melstis ir praktikuoti mano mokymą savo artimų labui. (166, 31-35)

Prašykite, ir jums bus duota

84. Jūs visi nešiojate žaizdą širdyje. Kas, kaip Aš, galėtų įsiskverbti į jūsų

vidų? Aš žinau jūsų kančią, jūsų sielvartą ir nusiminimą, susidūrus su tokia didele neteisybe ir nedėkingumu, kurie vyrauja jūsų pasaulyje. Aš žinau apie tų, kurie ilgai gyveno ir vargino žemėje, ir kuriems jų egzistencija yra tarsi sunki našta, išsekimą. Aš žinau apie tuštumą tų, kurie šiame gyvenime buvo palikti vieni. Visiems jums sakau: „Prašykite, ir jums bus duota“, nes Aš atėjau tam, kad duoti jums tai, ko jums iš Manęs reikia, ar tai būtų bendravimas, sielos ramybė, išgydymas, užduotys ar šviesa. (262, 72)

85. Nebijokite vargų, jie yra tik laikini, ir juose turite melstis bei imti pavyzdį iš Jobo kantrybės. Gausa sugrįš, ir tada jums neužteks žodžių, kad Man padėkotumėte.

86. Jei kartą jus slegia liga, o palaimintieji ligoniai, nenusiminkite; jūsų dvasia nėra serganti. Pakilkite maldoje pas Mane, ir jūsų tikėjimas bei dvasingumas sugrąžins jums kūno sveikatą. Melskitės taip, kaip Aš jus mokiau: dvasiškai. (81, 43-44)

87. Išbandymų akimirkomis melskitės trumpą, bet nuoširdžią ir tikrą maldą, ir jūs pajusite paguodą; o kai pasieksite harmoniją su savo Viešpačiu, Aš galėsiu jums pasakyti, kad mano valia yra jūsų, o jūsų valia – mano. (35, 7)

88. Melskitės, bet jūsų malda turi būti nulemta jūsų kasdienių ketinimų ir darbų, tai bus jūsų geriausia malda. Tačiau jei norite nukreipti į Mane mintį, kad ja išreikštumėte prašymą, tiesiog pasakykite Man: „Tėve, tebūnie Tavo valia man.“ Taip jūs paprašysite net daugiau, nei galėtumėte suprasti ir tikėtis, ir šis paprastas sakinys, ši mintis, dar labiau supaprastins tą „Tėve mūsų“, kurio prašėte Manęs kitu laiku.

89. Taip turėsite maldą, kuri prašo visko ir kuri geriausiai už jus kalbės. Tačiau ne jūsų lūpos turi ją ištarti, o jūsų širdis turi ją pajusti; nes pasakyti nėra tas pats, kas pajusti, o jei jūs tai jaučiate, jums nereikia to Man sakyti. Aš moku išgirsti Dvasios balsą ir suprantu jos kalbą. Ar yra didesnė džiaugsmo jums, nei tai žinoti? Arba ar jūs manote, kad Aš esu priklausomas nuo to, kad jūs Man pasakytumėte, ką turiu daryti? (247, 52-54)

90. Aš jus mokiau melstis už kitus ir prašyti; bet Aš taip pat klausau jūsų, kai jūs prašote už save. Aš priimu šią maldą. Tačiau sakau jums, kad laikas, kai Aš, kadangi jūs buvote dar nebrandūs, duodavau pagal jūsų prašymą, praėjo. Dabar mano valia yra, kad elgtumėtės kaip mokiniai ir maldoje man aukotumėte savo dvasią ir širdį, tačiau leistumėte man skaityti juose ir vykdyti savo valią. (296, 69)

91. Kai kreipiatės į Mane ar prašote Manęs, nesistenkite išsamiai išdėstyti savo problemos ir nesistengite savo protu ieškoti geriausiai suformuluotų sakinių. Man pakanka, kad jūsų dvasia tuo metu atsiribotų nuo pasaulio, o širdis ir protas būtų tyri, kad galėtų priimti mano įkvėpimą. Kokia jums

nauda iš nuostabių žodžių, jei nesugebate pajusti mano buvimo savo viduje? Aš viską žinau, ir jums nereikia man nieko aiškinti, kad galėčiau jus suprasti. (286, 9-10)

92. Jei sugebėsite suvokti mano mokymą, jis suteiks jums daug pasitenkinimo, daug galimybių tobulėti. Mokykitės melstis prieš priimdami bet kokį sprendimą, nes malda yra tobulas būdas prašyti savo Tėvo, nes jūs trokštate iš Jo šviesos ir stiprybės, kad išliktumėte gyvenimo kovoje.

93. Melstis jūsų protui netrukus ateis apšvietimas, kuris leis jums aiškiai atskirti gėrį nuo blogio, tai, kas yra protinga, nuo to, ko neturėtumėte daryti, ir tai bus akivaizdžiausias įrodymas, kad sugebėjote viduje pasiruošti išgirsti Dvasios balsą.

94. Kantriai ištverkite savo vargus, o jei nesugebate suvokti savo išbandymų prasmės, melskitės, ir Aš jums atskleisiu jų prasmę, kad jūs juos viduje priimtumėte. (333, 61, 62, 75)

95. Kiekvieną kartą, kai jūsų lūpos ar mintys man sako: „Viešpatie, pasigailėk manęs, pasigailėk mano skausmo – Viešpatie, neatimk man savo atleidimo“, tuomet jūs įrodote savo nežinojimą, savo sumišimą ir tai, kaip mažai mane pažįstate.

96. Sakote man, kad turėčiau užjausti jūsų skausmą? Prašote manęs, kad būčiau gailestingas savo vaikams? Maldaujate manęs, kad atleistų jūsų nuodėmes – manęs, kuris esu meilė, malonė, gailestingumas, atleidimas ir užuojauta?

97. Gerai, jei bandote paveikti tuos, kurie žemėje turi kietą širdį, ir jei ašaromis bei maldaujančiais prašymais bandote pažadinti gailestingumą tiems, kurie neturi nė kruopelės užuojautos savo artimiesiems; bet nenaudokite tų frazių ar minčių, kad paveiktumėte Tą, kuris jus sukūrė iš meilės ir kad jus mylėtų amžinai. (336, 41-43)

98. Būkite patenkinti didžiosiomis gėrybėmis, kurias Tėvas jums suteikė, atsižvelgdamas į viską, kas susiję su žmogaus gyvenimu žemėje. Neprašykite to, kas galėtų pražudyti jūsų sielą ir kūną. Aš turiu jums duoti daugiau, nei jūs galėtumėte iš Manęs prašyti. Tačiau būtent Aš žinau, ko jums iš tikrųjų trūksta gyvenimo kelyje. Aš jums sakiau: jei sugebėsite vykdyti mano įstatymą, pamatysite Mane visoje mano šlovėje. (337, 21)

Užtarimo palaima

99. Nejpraskite melstis tik žodžiais, melskitės dvasia. Taip pat sakau jums: laiminkite malda, siųskite šviesos mintis savo artimiesiems, nieko neprašykite sau; prisiminkite: kas rūpinasi mano dalykais, tas visada turės mane kaip savo sargą.

100. Sėklą, kurią sėjate su meile, gausite atgal daug kartų. (21, 3-4)

101. Melskitės ne tik tada, kai išgyvenate skausmingą išbandymą, melskitės ir tada, kai esate ramybėje, nes tada jūsų širdys ir mintys galės rūpintis kitais. Taip pat

neprašykite tik už tuos, kurie jums padarė gera, arba už tuos, kurie jums nepadarė žalos; nes nors tai yra pagirtina, tai nėra taip didinga, kaip tada, kai užtariate tuos, kurie jums kokiu nors būdu padarė žalą. (35, 8)

102. Ko Aš jus šiuo metu mokau? Laiminti viską ir visus širdimi ir dvasia; nes kas taip laimina, tas yra panašus į savo Tėvą, kai Jis dalija savo šilumą visiems. Todėl sakau jums: mokykitės laiminti dvasia, mintimis, širdimi, ir jūsų ramybė, jūsų jėga ir jūsų širdies šiluma pasieks tą, kuriam ją siunčiate, kad ir kaip toli jis būtų.

103. Kas atsitiktų, jei visi žmonės laimintų vieni kitus, netgi nepažįstantys vienas kito ir niekada nesusitikę? Žemėje viešpatautų tobulas taika, karas būtų neįsivaizduojamas!

104. Kad šis stebuklas taptų realybe, turite pakelti savo sielas atkakliai laikydamiesi dorybės. Ar manote, kad tai neįmanoma? (142, 31)

105. Prašykite, ir jums bus duota. Viską, ko trokštate savo artimų labui, prašykite Manęs. Prašykite, sujunkite savo prašymą su kenčiančiojo prašymu, ir Aš jums suteiksiu tai, ko prašote. (137, 54)

Maldos būtinybė

106. „Budėkite ir melskitės“, – sakau jums vėl ir vėl; bet Aš nenoriu, kad priprastumėte prie šio gero patarimo, o kad apie jį mąstytumėte ir elgtumėtės pagal jį.

107. Aš raginu jus melstis, nes tas, kuris nemeldžiasi, pasiduoda nereikalingoms, materialiosioms ir kartais beprasmėms mintims, dėl kurių, to nesuvokdamas, jis skatina ir maitina brolių žudymo karus. Tačiau kai jūs meldžiatės, jūsų mąstymas, tarsi šviesos kardas, perplėšia tamsos šydus ir pagundų pinkles, kurios šiandien laiko daugybę būtybių nelaisvėje; jis pripildo jūsų aplinką dvasine jėga ir priešinasi blogio jėgoms. (9, 25–26)

108. Žmonės visada buvo pernelyg užsiėmę žemiškosiomis prabangomis, kad galėtų apmąstyti maldos ir dvasinio apmąstymo apie tai, kas yra už šio gyvenimo ribų, reikšmę, kad galėtų atrasti savo esybės branduolį. Kas meldžiasi, tas kalba su Tėvu, ir kai jis klausia, iš karto gauna atsakymą. Žmonių nežinojimas apie dvasinį pasaulį yra maldos trūkumo pasekmė. (106, 33)

109. Jūs artėjate prie laikų, kai sugebėsite teisingai duoti savo sielai tai, kas jai priklauso, o pasauliui – tai, kas jam priklauso. Tai bus tikros maldos laikai, fanatizmo neturinčio Dievo garbinimo laikai, kai prieš kiekvieną žygdarbį melsitės, kai žinosite, kaip išsaugoti tai, kas jums buvo patikėta.

110. Kaip žmogus galėtų suklysti, jei, užuot vykdęs savo valią, pirmiausia maldoje paklaustų savo Tėvo? Kas meldžiasi, tas gyvena ryšyje su Dievu, žino gėrio, kurį gauna iš savo Tėvo, vertę ir kartu supranta išbandymų, kuriuos išgyvena, prasmę ar tikslą. (174, 2 3)

Maldos gyvenimo teigiamas poveikis

111. Visais laikais Aš jums sakiau: melskitės. Šiandien Aš jums sakau, kad per maldą galite įgyti išminties. Jei visi žmonės melstųsi, jie niekada nenukryptų nuo šviesos kelio, kurį Aš jiems nubrėžiau. Per maldą ligoniai pasveiktų, nebebūtų netikinčiųjų, o sieloms sugrįžtų ramybė.

112. Kaip žmogus gali būti laimingas, jei jis atmetė mano malonę? Ar jis galvoja, kad meilė, gailestingumas ir švelnumas nėra žmogaus gyvenimo savybės? (69, 7-8)

113. Žinokite, kad žodis, kuriame nėra meilės, neturi nei gyvybės, nei jėgos. Jūs klausiate Manęs, kaip galite pradėti mylėti ir ką turite daryti, kad jūsų širdyse pabustų šis jausmas, ir Aš jums sakau: , nuo ko turite pradėti, yra mokėti teisingai melstis. Tai priartins jus prie Mokytojo, o tas Mokytojas esu Aš.

114. Maldoje rasite paguodą, įkvėpimą ir jėgą, ji suteiks jums nuostabų pasitenkinimą galėti pasikalbėti su Dievu intymiai, be liudytojų ir tarpininkų. Dievas ir jūsų dvasia yra suvienyti šioje saldioje intymumo, dvasinio dialogo ir palaiminimų akimirkoje. (166, 43-44)

115. Kada tik jums prireiks patikimo žmogaus, gero draugo, kreipkitės į Mane ir atiduokite Man visus skausmus, kurie gali būti jūsų širdyse, ir Aš patarsiu jums geriausią kelią – sprendimą, kurio ieškote.

116. Jei jūsų sielą slegia naštos, tai todėl, kad jūs nusidėjote. Aš jus priimsiu ir būsiu gailestingas savo sprendimuose, sustiprinsiu jūsų pasiryžimą pasitaisyti ir grąžinsiu jums prarastas jėgas.

117. Tik mano mokymų laikymasis išsaugos jus malonėje ir išlaikys jūsų sielos bei kūno sveikatą. Patirtis, kurią įgysite, bus šviesa, kurią palaipsniui kaupsite savo sieloje. (262, 20–21)

118. Siela, kuri moka gyventi budriai, niekada nenukrypsta nuo kelio, kurį jai nubrėžė jos Viešpats, ir ji sugeba panaudoti savo paveldėjimą bei dovanas, kol pasiekia savo aukštesnį tobulėjimą.

119. Ši būtybė turi žengti į priekį išbandymuose, nes ji gyvena budriai ir niekada neleidžia materijai savęs valdyti. Kas budi ir meldžiasi, visada išeis iš gyvenimo krizių pergalingas ir tvirtu žingsniu nueis gyvenimo kelią.

120. Kaip skiriasi to elgesys, kuris pamiršta melstis ir budėti! Jis savanoriškai atsisako gintis geriausiais ginklais, kuriuos Aš įdėjau į žmones, t. y. tikėjimu, meile ir žinių šviesa. Būtent jis negirdi vidinio balso, kuris jam kalba per intuiciją, sąžinę ir sapnus. Tačiau jo širdis ir protas nesupranta tos kalbos ir netiki savo paties dvasios žinute. (278, 2-3)

121. Malda yra jūsų Dvasiai apreikšta priemonė, leidžianti jums kreiptis į Mane su savo klausimais, rūpesčiais ir troškimu gauti šviesą.

Šiuo dialogu galite išsklaidyti savo abejones ir praplėšti šydą, kuris slepia kokią nors paslaptį.

122. Malda yra dvasios ir dvasios dialogo pradžia, kuri ateityje sužydės ir duos vaisių šiai žmonijai.

123. Šiandien Aš visa tai apreiškiau šiai tautai, kuri Manęs klauso, kad ji taptų dvasinio atgimimo laikotarpio pranašė. (276, 18-19)

Maldos galia

124. Kai kuris nors iš jūsų meldžiasi, jis nesuvokia, ką savo mintimis pasiekia dvasiniame pasaulyje. Todėl turite žinoti, kad kai meldžiatės už savo artimus – už tas tautas, kurios naikinasi karuose – jūsų dvasia šiais momentais savo ruožtu kovoja mintyse su blogiu ir kad jūsų kardas, kuris joms reiškia taiką, protingumą, teisingumą ir troškimą daryti gera, susiduria su neapykantos, kerštо ir puikybės ginklais.

125. Dabar atėjo laikas, kai žmonės pradeda suvokti maldos galią. Kad malda tikrai turėtų jėgos ir šviesos, būtina, kad jūs ją su meile siųstumėte Man. (139, 7-8)

126. Mąstymas ir dvasia, susivieniję maldoje, žmoguje sukuria jėgą, kuri pranoksta bet kokią žmogiškąją jėgą.

127. Maldoje silpnasis sustiprinamas, bailusis pripildomas drąsos, nežinantis apšviečiamas, drovusis tampa atviras.

128. Jei dvasia sugeba harmoningai bendradarbiauti su protu, siekdama tikrosios maldos, ji tampa nematomu kareiviu, kuris laikinai atsiriboja nuo to, kas susiję su jo esybe, persikelia į kitas vietas, išsilaisvina iš kūno įtakos ir atsideda kovai daryti gera, atitolinti blogį ir pavojus, atnešti vargstantiems šviesos kibirkštėlę, lašelį balzamo ar ramybės dvelksmą.

129. Remdamiesi viskuo, ką Aš jums sakau, suvokite, kiek jūs galite nuveikti dvasia ir protu chaoso, apėmusio šią žmoniją, apsuptyje. Jūs esate pasaulyje, kuriame vyrauja prieštaringos mintys ir idėjos, kuriame siautėja aistros ir susiduria neapykantos jausmai, kuriame mąstymą trikdo materializmas, o sielas apgaubia tamsa.

130. Tik tas, kuris per maldą išmoko mintimis ir dvasia pakilti į Šviesos sferas, į taikos sferas, galės įžengti į kovų pasaulį, kuriame atsispindi visos žmogiškosios aistros, ir nebus nugalėtas, o priešingai – paliks kažką naudingo tiems, kuriems reikia Dvasios Šviesos. (288, 18-22)

131. Mokykitės melstis, nes ir malda galite padaryti daug gero, taip pat kaip ir apsiginti nuo klastingumo. Malda yra skydas ir ginklas; jei turite priešų, ginkitės malda. Bet žinokite, kad šis ginklas neturi sužeisti ar pakenkti niekam, nes jo vienintelė užduotis turi būti nešti šviesą į tamsą. (280, 56)

132. Gamtos jėgos yra paleistos prieš žmogų. Jūs neturėtumėte bijoti, nes žinote, kad Aš jums suteikiau galią nugalėti blogį ir apsaugoti savo artimus. Jūs galite įsakyti tiems griovimo elementams sustoti, ir jie paklus. Jei liksite

maldingi ir budrūs, galėsite daryti stebuklus ir stebinti pasaulį.

133. Melskitės nuoširdžiai, susivienykite su mano Dvasia, neieškokite tam jokios konkrečios vietos. Melskitės po medžiu, kelyje, kalno viršūnėje ar savo miegamojo kampe, ir Aš nusileisiu pasikalbėti su jumis, apšviesti jus ir suteikti jums jėgų. (250, 24–25)

134. Iš tiesų, sakau jums, jei jūs jau būtumėte vieningi dvasia, mintimis ir valia, vien jūsų malda pakaktų sustabdyti tautas, kurios gyvena ruošdamosi valandai, kai jos nori užpulti viena kitą. Jūs pašalintumėte priešiškumą, būtumėte kliūtis visiems tiems piktiesiems jūsų artimųjų planams, būtumėte tarsi nematomas kardas, nugalintis galinguosius, ir tarsi stiprus skydas, saugantis silpnuosius.

135. Žmonija, susidūrusi su šiais akivaizdžiais aukštesnės jėgos įrodymais, akimirkai sustotų, kad apmąstytų, ir šis apmąstymas jai sutaupytų daug sunkių smūgių ir išbandymų, kuriuos kitaip ji patirtų iš gamtos ir jos stichijų. (288, 27)

136. Jei turėtumėte didelį tikėjimą ir didesnes žinias apie maldos galią – kiek gailestingumo darbų atliktumėte savo mąstymo jėga. Bet jūs nesuteikėte jai visos galios, kurią ji turi, ir todėl dažnai nesuvokiate, ką atitolinate vienu tikrai jaučiamos ir tikros maldos momentu.

137. Argi nematote, kad kažkas Aukštesnio neleidžia jūsų pasaulyje prasidėti žiauriausiam iš visų jūsų karų? Ar nesuprantate, kad šiam stebuklui įtakos turi milijonai vyrų, moterų ir vaikų maldų, kurie savo dvasia kovoja su tamsos jėgomis ir priešinasi karo kurstymui? Melskitės toliau, budėkite ir toliau, tačiau į šią veiklą įdėkite visą tikėjimą, kurio esate pajėgūs.

138. Melskitės, tauta, ir išskleiskite virš karo, skausmo ir vargo savo minčių taikos apsiaustą, kuriuo sudarysite skydą, po kurio apsauga jūsų artimieji ras apšvietimą ir prieglobstį. (323, 24-26)

Meilė Dievui ir artimui kaip Dievo garbinimas

139. Žinokite, o mano naujieji mokiniai, kad jūsų garbinimas ir duoklė Viešpačiui turi būti nuolatiniai, nelaukdami tam tikrų momentų ar dienų, kad juos atneštumėte, kaip ir jūsų Tėvo meilė jums yra pastovi. Tačiau jei norite žinoti, kaip kasdien turėtumėte prisiminti mano meilės darbus, nepakliūdami į fanatizmą, Aš jums pasakysiu: jūsų gyvenimas turi būti nuolatinis garbinimas Tam, kuris viską sukūrė, mylėdami vieni kitus.

140. Elkitės taip, ir Aš suteiksiu jums tai, ko nuolankiai prašote: kad jūsų nuodėmės būtų atleistos. Aš jus guodžiu ir suteikiu jums palengvėjimą; bet sakau jums: Jei pastebite savo klaidas ir jūsų sąžinė jus teisia, melskitės, ištaisykite savo klaidas, apsiginkluokite jėga, kad vėl nepadarytumėte tos pačios nuodėmės ir neturėtumėte vėl prašyti Manęs, kad Aš jums atleistų. Mano Žodis moko jus, kad jūs

pakiltumėte aukštyn ir suteiktumėte prieigą šviesai ir dvasingumui. (49, 32-33)

141. „Man troškina“, – sakiau Aš tai miniai, kuri nesuprato mano žodžių ir mėgavosi mano mirties agonija. Ką gi galėčiau pasakyti šiandien, kai matau, kad ne tik minia, bet ir visas pasaulis žeidžia mano Dvasią, nesuvokdamas mano skausmo?

142. Mano troškulys yra begalinis, nesuvokiamai didelis, ir tik jūsų meilė galės jį numalšinti. Kodėl vietoj meilės man siūlote išorinį kultą? Ar nežinote, kad, kai aš prašau jūsų vandens, jūs man duodate tulžį ir actą? (94, 74-75)

143. Iš tiesų, sakau jums, būtent tie, kurie daug kentėjo ir dažnai mane įžeidė, mylės mane labiausiai, iš jų širdžių nuolat tekės auka mano dieviškumui. Tai nebus materialios aukos, nei psalmės, nei žemiški altoriai. Jie žino, kad man maloniausia auka ir garbinimas yra meilės darbai, kuriuos jie daro savo broliams. (82, 5)

144. Dieną iš dienos pas mane pasiekia jūsų dvasinė malda, kurios kalbos jūsų žemiškoji prigimtis nepažįsta, nes tai nėra žodžiai, ištarti jūsų lūpomis, nei jūsų proto suformuotos idėjos. Dvasios malda yra tokia gili, kad pranoksta žmogiškąsias galimybes ir pojūčius.

145. Toje maldoje Dvasia patenka į Šviesos ir Taikos sferas, kur gyvena aukštos Dvasios, ir ten ji pasisotina ta esencija, o tada grįžta į savo mirtingą kūną, kad jam perduotų jėgą. (256, 63-64)

146. Tauta: Atėjo laikas, kai turite išmokti melstis. Šiandien Aš jums nesakau, kad turite kristi ant žemės, Aš nemokau jūsų melstis lūpomis ar šaukti Manęs gražiomis maldomis, parinktomis žodžiais. Šiandien Aš jums sakau: kreipkitės į Mane mintimis, pakelkite savo sielą, ir Aš visada nusileisiu, kad jūs pajustumėte Mano buvimą. Jei nemokate kalbėti su savo Dievu, Man pakaks jūsų atgailos, jūsų minčių, jūsų skausmo, Man pakaks jūsų meilės.

147. Tai yra kalba, kurią Aš girdžiu, kurią suprantu, kalba be žodžių, tikrumo ir nuoširdumo kalba. Tai yra malda, kurios Aš jus mokiau šiuo Trečiuoju Laiku.

148. Kiekvieną kartą, kai atlikote gerą darbą, pajutote mano ramybę, nuraminimą ir viltį, nes tada Tėvas yra jums labai arti. (358, 53-55)

149. Aš atmetu viską, kas yra žmogiškas tuštybė ir puikybė, nes prie mano Dvasios prieina tik tai, kas yra dvasinis, kas yra kilnu ir dosnu, kas yra tyra ir amžina. Prisiminkite, kad Aš Samariečių moteriai pasakiau: „Dievas yra Dvasia, ir tie, kurie Jį garbina, turi garbinti Jį Dvasia ir tiesa.“ Ieškokite Manęs Begalybėje, Tyrybėje, ir ten Jūs mane surasite.

150. Kodėl man siūlote tai, ką Aš sukūriau jums? Kodėl man dovanojate gėles, jei jos nėra jūsų darbas? Jei gi jūs man aukosite meilės, gailestingumo, atleidimo, teisingumo, pagalbos artimui darbus, tai ši auka tikrai bus dvasinė

ir pakils pas Tėvą kaip glamonė, kaip bučinys, kurį vaikai siunčia savo Viešpačiui iš žemės. (36, 26, 29)

151. Aš taip pat nenoriu, kad jūs apribotumėte savo Dievo garbinimą materialiais susirinkimų kambariais, nes tada jūs įkalintumėte savo dvasią ir neleistumėte jai išskleisti sparnų, kad pasiektų amžinybę.

152. Altorius, kurį Aš jums palieku, kad ant jo švęstumėte Dievo garbinimą, kurio Aš tikiuosi, yra pats gyvenimas be jokių apribojimų, už visų religijų, visų bažnyčių ir sektų ribų, nes jis grindžiamas dvasiniu, amžinu, dievišku. (194, 27-28)

Dievo ir žmogaus dialogas

153. Šiandien Aš ateinu pas jus su mokymu, kuris, kartą jį suvokus, yra lengviausiai įgyvendinamas, net jei pasauliui atrodo, kad jo neįmanoma įgyvendinti. Aš mokau jus Dievo garbinimo meile per jūsų gyvenimą, jūsų darbus ir dvasinę maldą, kuri nėra tariama lūpomis tam tikroje vietoje, nei jai reikia ritualinių veiksmų ar paveikslų, kad būtų įkvėpta. (72, 21)

154. Kol žmonės norėjo manyje atpažinti tolimą, nepasiekiamą Dievą, aš nusprendžiau jiems įrodyti, kad esu jiems artimesnis nei jų pačių blakstienos.

155. Jie meldžiasi mechaniškai, ir jei iš karto nemato, kad viskas, ko jie taip skubiai prašė, išsipildo, nusivylę šaukia: „Dievas mūsų neišklausė.“

156. Jei jie mokėtų melstis, jei suvienytų širdį ir protą su savo siela, jie galėtų savo dvasioje išgirsti dieviškąjį Viešpaties balsą ir pajusti, kad Jo buvimas jiems yra labai artimas. Bet kaip jie gali pajusti mano buvimą, jei jie prašo manęs per išorinius kultus? Kaip jie galėtų pasiekti, kad jų siela taptų jautri, jei jie netgi garbina savo Viešpatį atvaizduose, kuriuos sukūrė savo rankomis?

157. Noriu, kad suprastumėte, jog esu jums labai arti, kad galite lengvai susijungti su manimi, pajusti mane ir priimti mano įkvėpimus. (162, 17-20)

158. Mokykitės tylėti, nes tai padeda Dvasiai rasti savo Dievą. Ši tyla yra tarsi žinių šaltinis, ir visi, kurie į ją įžengia, prisipildo mano išminties aiškumo. Tyla yra tarsi vieta, apsupta nesugriaunamų sienų, į kurią patekti gali tik Dvasia. Žmogus nuolat nešioja savyje žinią apie slaptą vietą, kurioje jis gali susijungti su Dievu.

159. Nesvarbu, kur esate, visur galite susijungti su savo Viešpačiu, nesvarbu, ar esate kalno viršūnėje, ar slėnio gelmėje, miesto triukšme, namų ramybėje ar kovos sūkuryje. Jei ieškosite Manęs savo šventovės viduje, gilioje savo pakylėjimo tyloje, akimirksniu atsivers visuotinės ir nematomos šventyklos vartai, kad jūs tikrai jaustumėtės savo Tėvo namuose, kurie yra kiekvienoje sieloje.

160. Jei išbandymų skausmas jus slegia ir gyvenimo kančios griauna jūsų jausmus, jei jaučiate karštą troškimą rasti šiek tiek ramybės, pasitraukite į savo miegamąjį arba

ieškokite tylos, laukų vienatvės; ten, vedami Dvasios, pakelkite savo sielą ir pasinerkite į ją. Tyla yra Dvasios karalystė, karalystė, nematoma fiziniams akims.

161. Įžengus į dvasinį susižavėjimą, pabunda aukštesnieji pojūčiai, atsiranda intuicija, užsidega įkvėpimas, ateitis tampa nujautoma, o dvasinis gyvenimas aiškiai suvokia tolimą ir padaro įmanoma tai, kas anksčiau atrodė nepasiekiama.

162. Jei norite įžengti į šios šventovės, šio lobynų, tylą, turite patys paruošti kelią, nes tik su tikru tyrumu galėsite į ją įsiskverbti. (22, 36–40)

163. Būtina, kad vėl pakiltų mano pranašai, kad pamokytų žmoniją. Nes kol yra tautų, kurios sunaikina save, apakintos ambicijų ir smurto, tie, kurie priėmė mano šviesą ir nešališkai vertina žmoniją, bijo imtis savo užduoties ir skleisti Gerąją Naujieną.

164. Jei žmonės mokėtų melstis Dvasia, jie išgirstų mano balsą, gautų mano įkvėpimą. Bet kiekvieną kartą, kai jie meldžiasi, ant jų dvasinių akių uždengia šydas, kuris paslepia nuo jų mano buvimo šviesą . Aš turiu ateiti pas žmones akimirkomis, kai jų kūnai ilsisi, kad pažadinčiau jų sielą, kad juos pašaukčiau ir su jais kalbėčiau. Tai Kristus, kuris kaip vagis gilioje naktį įsiskverbia į jūsų širdį, kad joje pasėtų savo meilės sėklą. (67, 29)

165. Mokykitės melstis ir tuo pačiu mediuoti, kad kiekviename iš jūsų atsiskleistų pažinimas ir supratimas. (333, 7)

166. Dvasingumas yra laisvė. Todėl tie, kurie šiuo metu mane girdi ir suprato šios išlaisvinančios doktrinos prasmę, mato, kaip priešais juos atsiveria plači slėnis, kuriame jie kovos ir liudys, kad atėjo laikas, kai Dievas, visagalis Kūrėjas, atėjo, kad įvestų dialogą tarp savęs ir žmogaus. (239, 8)

167. Kristaus mokymas buvo dvasinis, tačiau žmogus jį apgaubė apeigomis ir formomis, kad jį priartintų prie menkai išsivysčiusių sielų suvokimo ribų.

168. Jūs įžengėte į Dvasios, didžiųjų apreiškimų laiką, kuriame iš kiekvieno kulto išnyks materializacija, apgaulė ir netobulumas, kuriame kiekvienas žmogus savo Dvasia pažins savo Dievą, kuris yra visiškai Dvasia. Šiuo keliu jis atras tobulos bendravimo formą. (195, 77-78)

169. Kai žmonės išmoks bendrauti su mano Dvasia, jiems nebereikės ieškoti atsakymų knygose ar užduoti klausimų.

170. Šiandien jie vis dar klausia tų, apie kuriuos mano, kad jie žino daugiau, arba ieško raštų ir knygų, trokšdami rasti tiesą. (118, 37)

171. Jei išmoktumėte kasdien trumpai mediuoti, ir jei jūsų meditacija būtų susijusi su dvasiniu gyvenimu, atrastumėte begalę paaiškinimų ir gautumėte apreiškimų, kurių jokiu kitu būdu negalėtumėte gauti.

172. Jūsų siela jau turi pakankamai šviesos, kad galėtų manęs klausti ir priimti mano atsakymą. Žmogaus siela jau pasiekė didelį išsivystymo lygį. Stebėkite savo artimus iš kuklių aplinkų, kurie, nepaisant žinių trūkumo, stebina savo giliomis pastabomis bei aiškiu būdu, kuriuo jie paaiškina tai, kas daugeliui kitų yra nepaaiškinama. Ar jie tai semiasi iš knygų ar mokyklų? Ne. Bet jie iš intuicijos ar būtinybės atrado meditacijos dovaną, kuri yra dvasinės maldos dalis. Savo atsiskyrime, apsaugoti nuo įtakų ir prietarų, jie atrado kelią, kaip susisiekti su Amžinuoju, Dvasiniu, Tikruoju; ir vieni daugiau, kiti mažiau, visi, kurie meditavo apie tikrąją gyvenimo esmę, savo protiniuose sugebėjimuose gavo dvasinę šviesą. (340, 43-44)

173. Jūs klausiate Manęs, kuo yra malda, ir Aš jums atsakau: leisti savo dvasiai laisvai pakilti pas Tėvą; visiškai pasitikint ir tikint atsiduoti tam veiksmui; širdyje ir protu priimti įspūdžius, kuriuos užfiksavo Dvasia; su tikru nuolankumu pritarti Tėvo valiai. Kas taip meldžiasi, tas kiekvieną savo gyvenimo akimirką džiaugiasi mano buvimu ir niekada nesijaučia skurstantis. (286, 11)

174. Šiuo metu savo įstatymą užrašysiu savo esybės gryniausiame sluoksnyje – Dvasioje, leisiu išgirsti savo balsą, pastatysiu savo šventyklą; nes tai, ko nėra žmogaus viduje, ko nėra jo sieloje, yra tarsi neegzistuojančio.

175. Ar statytumėte milžiniškas materialias bažnyčias mano garbei, ar aukotumėte man iškilmingas ir pompastines apeigas – šios aukos manęs nepasieks, nes jos nėra dvasinės. Kiekvienas išorinis kultas visada nešioja savyje tuštybę ir pasirodymą; o slapta auka – ta, kurios pasaulis nemato ir kurią jūs man aukojate iš dvasios į dvasią – pasiekia mane dėl savo kuklumo, nuoširdumo, tikrumo, trumpai tariant: nes ji kilo iš dvasios.

176. Prisiminkite tą Mano palyginimą, kuris jums buvo duotas „Antrajame Laike“ ir kuris žinomas kaip palyginimas apie fariziejų ir muitininką, ir jūs suprasite, kad mano mokymas visais laikais buvo tas pats. (280, 68)

177. Ar žinote, kad kai kurie yra mylimi, nors to nenusipelno? Taip Aš myliu jus. Atiduokite Man savo kryžių, atiduokite Man savo vargus, atiduokite Man savo žlugusias viltis, atiduokite Man sunkią naštą, kurią nešate: Aš susidorosiu su visais skausmais. Pajuskite laisvę nuo savo naštos, kad būtumėte laimingi; įženkite į mano meilės šventovę ir tylėkite prieš visatos altorių, kad jūsų dvasia galėtų bendrauti su Tėvu gražiausia kalba: meilės kalba. (228, 73)

18 skyrius – Gailestingumo darbai ir meilės esminė reikšmė

Geri darbai, duodantys palaiminimą atgaline data

1. Stebėkite visokias žmogiškąsias kančias, skausmą, vargą ir leiskite savo širdžiai tapti vis labiau užjaučiančiai, matydami skausmą, kuris jus supa visur.

2. Jei savo viduje jaučiate kilnų ir kilnų norą daryti gera, leiskite šiam impulsui paimti viršų ir pasireikšti. Tai siela perduoda savo žinią, nes ji rado savo kūną pasiryžusį ir pasirengusį. (334, 3-4)

3. Stenkitės, kad meilės veikla būtų pirmoje vietoje tarp jūsų siekių, ir niekada nesigailėkite, kad buvote dosnūs; nes per šią dorybę patirsite didžiausią savo egzistencijos pasitenkinimą ir laimės jausmą, o kartu pasieksite visą išmintį, jėgą ir pakylėjimą, kurių trokšta kiekviena kilni siela.

4. Gailestingumu savo artimiesiems jūs apvalysite savo sielą ir taip atsiskaitysite už senas skolas. Jūs išaukštinsite savo žmogiškąjį gyvenimą ir pakelsite savo dvasinį gyvenimą.

5. Kai vieną dieną pasieksite vartus, į kuriuos visi kada nors pasibelsite, jūsų palaima bus labai didelė, nes išgirsite sveikinimo šūksnį, kurį jums skirs Dvasinis pasaulis, kuris jus palaimins ir pakvies į atsinaujinimo ir sudvasinimo darbą. (308, 55-56)

6. Sakau jums: palaiminti tie mano darbininkai, kurie savo širdyje sugeba užjausti tuos, kurie prarado savo laisvę ar sveikatą, ir kurie juos lanko bei guodžia. Nes vieną dieną jie vėl susitiks – ar tai būtų šiame, ar kitame gyvenime – ir jūs nežinote, ar tuomet jie neturės daugiau sveikatos, didesnės laisvės ir daugiau šviesos nei tie, kurie jiems atnešė meilės žinią į kalėjimą ar ligoninę. Tada jie parodys savo dėkingumą ir išties ranką tam, kuris ją jiems ištiesė kitu laiku.

7. Ta akimirka, kai jūs priartinote mano žodį prie jų širdies – ta akimirka, kai jūsų ranka perbraukė jų kaktą ir jūs leido jiems pagalvoti apie Mane bei pajusti Mane, niekada nebus ištrinta iš jų sielos, taip pat kaip jų protuose nebus užmirštas jūsų veidas ir jūsų broliškas balsas, todėl jie jus atpažins visur, kur bebūtumėte. (149, 54-55)

8. Kaip vėjo dvelksmas ir saulė jus glosto, taip, mano tauta, jūs turite glostyti savo artimus. Tai laikas, kai yra gausu vargstančių ir skurstančių. Supraskite, kad tas, kuris prašo jūsų paslaugos, suteikia jums malonę būti naudingais kitiems ir dirbti savo išganymui. Jis suteikia jums progą būti gailestingais ir taip tapti panašiais į savo Tėvą. Nes žmogus gimė tam, kad pasaulyje sėtų gėrio sėklą. Taigi supraskite, kad tas, kuris jūsų prašo, daro jums paslaugą. (27, 62)

Tikra ir netikra labdara

9. O mokiniai, jūsų aukščiausia užduotis bus meilės veikla! Dažnai jūs ją atliksite slapta, nesigirdami, neleisdami kairiai rankai žinoti, ką padarė dešinė. Bet bus progų, kai jūsų meilės veikla turės būti

matoma jūsų artimiesiems, kad jie išmoktų joje dalyvauti.

10. Nesirūpinkite atlygiu! Aš esu Tėvas, kuris teisingai atlygina savo vaikų darbus, nė vieno nepamiršdamas.

11. Aš jums sakiau, kad jei duosite stiklinę vandens iš tikros meilės, tai neliks be atlygio.

12. Palaiminti tie, kurie, atėję pas Mane, sako: „Viešpatie, aš nieko nelaukiu kaip atlygio už savo darbus; man pakanka buvimo ir žinojimo, kad esu Tavo vaikas, ir jau mano dvasia yra pripildyta laimės.“ (4, 78–81)

13. Nelaikykite savanaudiškų troškimų, galvodami tik apie savo sielos išgelbėjimą ir savo atlygį; nes jūsų nusivylimas bus labai skausmingas, kai atsidursite dvasiniame pasaulyje, nes atrasite, kad iš tikrųjų nesusikrovėte jokio atlygio.

14. Kad geriau suprastumėte, ką noriu jums pasakyti, pateiksiu jums tokį pavyzdį: yra ir visada buvo vyrų ir moterų, kurie rūpinosi daryti gerus darbus savo artimiesiems, tačiau, kai atėjo pas mane, negalėjo parodyti man jokių nuopelnų savo dvasiniam laimėjimui. Kokia buvo to priežastis? Ar galite įsivaizduoti, kad jie buvo savo tėvo neteisybės aukos? Atsakymas paprastas, mokiniai: jie negalėjo gauti nieko gero sau, nes jų darbai nebuvo nuoširdūs. Nes kai jie ištiesdavo ranką, kad ką nors duotų, jie niekada to nedarė iš tikro gailestingumo jausmo kenčiančiajam, bet galvodami apie save, apie savo sielos išgelbėjimą, apie savo atlygį. Vienus į tai pastūmėjo savanaudiškumas, kitus – tuštybė, ir tai nėra tikras gailestingumas, nes jis nebuvo nei nuoširdus, nei nesavanaudiškas. Sakau jums, kad tas, kuris neturi savyje nuoširdumo ir meilės, nesėja tiesos ir taip pat neuždirba atlygio.

15. Akivaizdi labdara gali suteikti jums žemėje daug pasitenkinimo, kylantį iš susižavėjimo, kurį sukeliate, ir iš pagyrimų, kuriuos gaunate; bet tai, kas yra tik regima, nepatenka į mano karalystę, ten patenka tik tai, kas yra tikra. Ten jūs visi pateksite, negalėdami paslėpti nė menkiausio dėmelės ar nesąžiningumo. Nes prieš pasirodydami prieš Dievą, jūs nusimesite puošnius apsiaustus, karūnas, insignijas, titulus ir viską, kas priklauso pasauliui, kad prieš aukščiausiąjį Teisėją pasirodytumėte kaip paprastos sielos, atsiskaitančios prieš „ “ Kūrėją už jiems patikėtą užduotį. (75, 22-24)

16. Kas iš meilės nori būti naudingas savo artimui, tas atsideda gėriui vienu iš daugybės būdų, kuriuos siūlo gyvenimas. Jis žino, kad yra žmogiška būtybė, kuri turi būti pasirengusi būti panaudota dieviškosios valios labai aukštiems tikslams. Aš noriu, kad jūs, o mokiniai, įgytumėte žinių, kad galėtumėte išlaisvinti iš klaidų tuos, kurie nuklydo nuo tobulėjimo kelio.

17. Tikroji meilė – ta, kuri pranoksta žmogiškus širdies jausmus, yra

išminties vaisius. Žiūrėkite, kaip savo žodžiuose sėju išmintį į jūsų vaizduotę, o po to laukiu jūsų meilės vaisių.

18. Yra daug būdų daryti gera, daug būdų guosti ir tarnauti. Visi jie yra meilės, kuri yra viena, išraiška – meilės, kuri yra Dvasios išmintis.

19. Vieni gali eiti mokslo keliu, kiti – dvasios, dar kiti – jausmų, tačiau visų jų visuma sudarys dvasinę harmoniją. (282, 23-26)

Dvasinė ir materialinė meilės veikla

20. Jei esate materialiai vargšai ir dėl to negalite padėti savo artimui, nesikankinkite. Melskitės, ir Aš pasirūpinsiu, kad ten, kur nieko nėra, sušvistų šviesa ir įsivyrautų taika.

21. Tikroji artimo meilė, iš kurios gimsta užuojauta, yra geriausia dovana, kurią galite suteikti vargstantiems. Jei duodami monetą, duonos gabalėlį ar stiklinę vandens nejaučiate meilės savo artimui – tikrai, sakau jums, tada jūs nieko nedavėte, tada jums būtų geriau neatsiskirti nuo to, ką duodate.

22. Kada tu, o žmonija, nori pažinti meilės galią? Iki šiol tu dar niekada nepasinaudojai ta jėga, kuri yra gyvenimo šaltinis. (306, 32–33)

23. Visiems, kurie jus supa, matykite ne priešus, o brolius. Niekam nereikalaukite bausmės; būkite atlaidūs, kad duotumėte atleidimo pavyzdį ir jūsų dvasioje neatsirastų sąžinės graužaties. Užsičiaupkite ir leiskite Man spręsti jūsų reikalus.

24. Gydykite ligonius, grąžinkite protą sutrikusiems. Išvarykite protą aptemdančias dvasias ir pasirūpinkite, kad abu atgautų prarastą šviesą. (33, 58-59)

25. Mokiniai: Tas principas, kurį Aš jums mokiau „Antrajame Laike“: mylėti vieni kitus, taikytinas visiems jūsų gyvenimo veiksmams.

26. Kai kurie man sako: „Mokytojau, kaip aš galiu mylėti savo artimus, juk esu nereikšminga būtybė, kurios gyvenimas užpildytas fiziniu darbu?“

27. Šiems savo vaikams mokiniams sakau: net ir atliekant šį fizinį darbą, kuris atrodo beprasmis, jūs galite mylėti savo artimus, jei dirbate su noru tarnauti savo artimiesiems.

28. Įsivaizduokite, koks gražus būtų jūsų gyvenimas, jei kiekvienas žmogus dirbtų su mintimi daryti gera ir sujungtų savo mažą pastangą su kitų. Iš tiesų, sakau jums, tada nebebūtų vargų. Tačiau tiesa yra ta, kad kiekvienas dirba sau, galvoja apie save ir daugiausia apie savuosius.

29. Jūs visi turite žinoti, kad niekas negali būti savimi pakankamas ir kad jam reikalingi kiti. Jūs visi turite žinoti, kad esate giliai susieti su visuotine misija, kurią turite vykdyti kartu – tačiau ne susieti žemiškais įsipareigojimais, o bendru požiūriu, įkvėpimu ir idealais, vienu žodžiu: tarpusavio meile. Tada vaisius bus visų labui. (334, 35–37)

30. Sakau jums, mano Meilės Įstatymo mokiniams: jei negalite atlikti tokių tobulų darbų, kokius Aš

atlikau Jėzuje, tai bent jau stenkitės savo gyvenime priartėti prie jų. Man pakanka pamatyti šiek tiek geros valios, kad 250 18 skyrius sekate manimi, ir šiek tiek meilės savo artimui, ir aš jau esu su jumis ir atskleidžiu savo malonę ir galią jūsų kelyje.

31. Jūs niekada nebūsite vieni kovoje. Kadangi Aš nepalieku jūsų vienų, kai jus slegia jūsų nuodėmių našta, argi manote, kad Aš jus paliksiu, kai jūs einate savo keliu nešdami šios meilės misijos kryžiaus naštą? (103, 28-29)

Meilės visapusiška reikšmė

32. Visais laikais mano mokymas jums aiškiai parodė, kad jūsų vidinė esmė yra meilė.

33. Meilė yra Dievo esmė. Iš šios jėgos visos būtybės semiasi gyvybės; iš jos kilo gyvenimas ir visa kūrinija. Meilė yra visko, ką sukūrė Tėvas, kilmė ir tikslas.

34. Atsižvelgiant į tą jėgą, kuri viską judina, apšviečia ir gaivina, mirtis išnyksta, nuodėmė išsisklaido, aistros praeina, nešvarumai nuplaunami ir viskas, kas yra netobula, tampa tobula. (295, 32)

35. Aš jums atskleidžiau savo buvimą ir jūsų buvimo priežastį. Aš jums atskleidžiau, kad ugnis, kuri dovanoja gyvenimą ir viską įkvepia, yra meilė. Ji yra šaltinis, iš kurio kilo visos gyvybės formos.

36. Žiūrėkite: jūs gimėte iš meilės, egzistuojate iš meilės, randate atleidimą iš meilės ir iš meilės būsite amžinybėje. (135, 19-20)

37. Meilė yra jūsų egzistencijos šaltinis ir priežastis, o žmonės. Kaip jūs galėtumėte gyventi be šios dovanos? Patikėkite manimi, yra daug tokių, kurie nešioja savyje mirtį, ir kitų, kurie serga tik todėl, kad nemyli nieko. Gydomasis balzamas, išgelbėjęs daugelį, buvo meilė, ir dieviškoji dovana, kuri prikelia tikram gyvenimui, išgelbėja ir pakelia, taip pat yra meilė. (166, 41)

38. Mylėkite! Kas nemyli, tas nešioja savyje gilų liūdesį: tą, kad neturi, nejaučia to, kas gražiausia ir aukščiausia gyvenime.

39. Būtent tai Kristus jums mokė savo gyvenimu ir mirtimi ir ką jis jums paliko savo dieviškame žodyje, apibendrintame sakinyje: „Mylėkite vieni kitus ta meile, kurią Aš jums parodžiau.“

40. Ateis diena, kai tie, kurie nemylėjo, atsikratys savo kartėlio ir prietarų, ateis ir pailsės pas Mane, kur jie sugrįš į gyvenimą, išgirdę mano mylinčius žodžius, kupinus begalinio švelnumo.

41. Iš tiesų, sakau jums, meilėje glūdi mano jėga, mano išmintis ir mano tiesa. Ji yra tarsi neišmatuojamo ilgio kopėčios, kurios įvairiomis formomis atsiskleidžia nuo žemiausiai stovinčių žmonių iki aukščiausių dvasių, pasiekusių tobulumą.

42. Mylėkite, net jei tai darote savo būdu, bet mylėkite visada. Nekelkite neapykantos, nes neapykanta palieka mirties pėdsakus, o iš meilės

atleidžiama ir išnyksta bet kokia neapykanta. (224, 34-36)

43. Sakau jums: kas neparodo savo meilės aukščiausia forma ir su absoliučiu nuoširdumu, tas nemyli. Jis neturės tikrosios žinios ir turės labai mažai. O kas myli visa siela ir visomis jam suteiktomis jėgomis, tas nešios savyje išminties šviesą ir jaus, kad iš tikrųjų yra visko, kas jį supa, savininkas; nes tai, kas priklauso Tėvui, yra ir jo vaikų nuosavybė. (168, 11)

44. Meilė suteiks jums išminties suprasti tiesą, kurios kiti veltui ieško vingiuotuose mokslo keliuose.

45. Leiskite Mokytojui vesti jus visuose veiksmuose, žodžiuose ir mintyse. Ruoškitės pagal jo gerą ir mylintį pavyzdį, tada jūs atskleisite Dieviškąją Meilę. Taip jūs jausitės artimi Dievui, nes būsite su Juo vienybėje.

46. Jei mylėsite, jums pavyks būti švelniems, kaip buvo Jėzus. (21, 10-12)

47. Kas myli, tas supranta; kas mokosi, tas turi valią; kas turi valią, tas gali daug nuveikti. Sakau jums: kas nemyli visa savo sielos jėga, tas neturės nei dvasinio pakilimo, nei išminties, nei atliks didžių darbų. (24, 41)

48. Neleiskite savo širdžiai tapti išdidžiai, nes ji simbolizuoja Amžinybės Ugnį, iš kurios viskas kilo ir kur viskas atgaivinama.

49. Dvasia naudojasi širdimi, kad per kūną mylėtų. Jei mylėsite tik pagal materijos dėsnį, jūsų meilė bus laikina, nes ji yra ribota. Tačiau jei mylėsite dvasiškai, tas jausmas bus panašus į Tėvo, kuris yra amžinas, tobulas ir nekintamas.

50. Visa gyvybė ir visa, kas sukurta, yra susijusi su Dvasia, nes ji turi amžinąjį gyvenimą. Neapribokite savęs, mylėkite Mane ir mylėkite vieni kitus, nes jūs turite tą Dievo „būties“ kibirkštį, kuri nežino ribų mylėdama, kuri yra pats Dievas. (180, 24–26)

51. Kilkite taku, vedančiu jus į kalno viršūnę, ir su kiekvienu savo žingsniu jūs vis geriau suprasite mano nurodymus ir vis labiau tobulėsite aiškindami dieviškąją žinią.

52. Kas yra Dvasios kalba? Tai meilė. Meilė yra visuotinė visų dvasių kalba. Argi nematote, kad ir žmogiškoji meilė kalba? Dažnai jai nereikia žodžių, ji geriau kalba veiksmais, mintimis. Jei jau žmogiškoji meilė taip reiškiasi, kokia tada bus jos kalba, kai jūs tobulėsite mano įstatymuose? (316, 59-60)

53. Jei pagalvosite, kad Aš esu Išmintis – ta Išmintis kyla iš meilės. Jei mane pripažinsite Teisėju – tas teisingumas grindžiamas meile. Jei mane laikysite galingu – mano galia remiasi meile. Jei žinote, kad Aš esu amžinas – mano amžinybė kyla iš meilės, nes ji yra gyvenimas, o gyvenimas daro sielas nemirtingas.

54. Meilė yra šviesa, yra gyvenimas ir žinios. Ir šią sėklą Aš jums daviau nuo pat laikų pradžios – vienintelę, kurią Aš, kaip tobulas žemdirbys, pasėjau į jūsų širdžių laukus. (222. 23)

Didžioji meilės galia

55. O pasaulio vyrai ir moterys, kurie savo žiniose pamiršote vienintelį dalyką, kuris gali jus padaryti išmintingus ir laimingus: jūs pamiršote meilę, kuri įkvepia viską – meilę, kuri viską gali ir viską keičia! Jūs gyvenate skausmo ir tamsos apsuptyje; nes, nesilaikydami meilės, kurios Aš jus mokau, jūs patiriate fizinę ar dvasinę kančią.

56. Norėdami atrasti ir suprasti mano žinias, pirmiausia turite būti iš širdies geri ir švelnūs – tai dorybės, kurios yra kiekvienoje sieloje nuo jos sukūrimo akimirkos; tačiau norėdami pajusti tikrą, aukštą „ “ meilės jausmą, turite susidvasinti, puoselėdami savo gerus jausmus; tačiau gyvenime norėjote turėti viską, tik ne dvasinę meilę. (16, 31–32)

57. Visais laikais turėjote vadovus, kurie mokė jus meilės galios. Tai buvo jūsų labiau pažengę broliai, turėję gilesnį mano Įstatymo supratimą ir didesnį tyrumą savo darbuose. Jie parodė jums stiprybės, meilės ir nuolankumo pavyzdį, kai savo gyvenimą, kupiną nuklydimų ir nuodėmių, pakeitė gyvenimu, skirtu gėriui, aukojimui ir aktyviai meilei artimui.

58. Nuo vaikystės iki senatvės turite aiškius pavyzdžius visko, ką galima pasiekti meile, ir kančių, kurias sukelia meilės artimui trūkumas; bet jūs – nejautresni už uolas – nesugebėjote pasimokyti iš pamokų ir pavyzdžių, kuriuos jums duoda kasdienis gyvenimas.

59. Ar kada nors pastebėjote, kaip net plėšrūnai švelniai reaguoja į meilės šauksmą? Lygiai taip pat gali reaguoti stichijos, gamtos jėgos – viskas, kas egzistuoja materialiajame ir dvasiniame pasaulyje.

60. Todėl Aš jums sakau, kad turite viską laiminti meile, Tėvo ir Visatos Kūrėjo vardu.

61. Laiminti reiškia sotinti. Laiminti – tai jausti gėrį, jį išsakyti ir perduoti. Laiminti reiškia viską, kas jus supa, persmelkti meilės mintimis. (14, 56–60)

62. Iš tiesų, sakau jums, meilė yra nekintanti jėga, kuri judina visatą. Meilė yra gyvenimo šaltinis ir prasmė.

63. Aš dabar pradedu dvasinio prisikėlimo laikotarpį visiems — laikotarpį, kuriuo Aš priversiu pražysti tą palaimintą meilės sėklą, kurią Aš išliejau pasauliui nuo kryžiaus aukštybių ir taip jums paskelbiau, kad jei žmonės mylės vieni kitus, kaip Aš jus mokiau, „mirtis“ bus pašalinta iš pasaulio, o jos vietoje žmonėms viešpataus gyvenimas ir pasireikš visuose jų darbuose. (282, 13–14)

V. Dievo apreiškimo formos ir veikimas

19 skyrius – Dievo Trejybė

Dievo vienybė su Kristumi ir Šventąja Dvasia

1. Mano Žodžio šviesa suvienys žmones šioje Trečiojoje laikmetyje. Mano Tiesa nušvis kiekvieno protą ir taip panaikins tikėjimo išpažinimų bei kulto skirtumus.

2. Šiandien vieni myli Mane kaip Jehovą ir neigia Kristų, kiti myli Mane kaip Kristų ir nepažįsta Jehovos; vieni pripažįsta Mano buvimą kaip Šventąją Dvasią, kiti ginčijasi ir skyla dėl Mano Trejybės.

3. Ir dabar Aš klausiu šios žmonijos ir tų, kurie ją dvasiškai veda: kodėl jūs atsiribojate vieni nuo kitų, juk jūs visi išpažįstate tikrąjį Dievą? Jei jūs mylite Mane Jehovos vardu, jūs esate tiesoje. Jei jūs mylite Mane per Kristų – Jis yra kelias, tiesa ir gyvenimas. Jei jūs mylite Mane kaip Šventąją Dvasią, jūs artėjate prie šviesos.

4. Jūs turite tik vieną Dievą, tik vieną Tėvą. Dieve nėra trijų dieviškųjų asmenų, o tik viena Dieviškoji Dvasia, kuri žmonijai apsireiškė per tris skirtingus vystymosi etapus. Įsiskverbdama į šią gelmę, žmonija savo vaikiškumu manė matyti tris asmenis, kur egzistuoja tik viena Dieviškoji Dvasia. Taigi, kai girdite vardą Jehova, galvokite apie Dievą kaip Tėvą ir Teisėją. Kai galvojate apie Kristų, atpažinkite Jame Dievą kaip Mokytoją, kaip Meilę; o kai bandote išsiaiškinti Šventosios Dvasios kilmę, žinokite, kad Ji yra niekas kitas kaip Dievas, kai Ji savo neišmatuojamą išmintį apreiškia tiems mokiniams, kurie yra labiau pažengę.

5. Jeigu Aš būčiau sutikęs „Pirmųjų laikų“ žmoniją dvasiškai tokią išsivysčiusią, kokia ji yra šiandien, Aš būčiau jai apsireiškęs kaip Tėvas, kaip Mokytojas ir kaip Šventoji Dvasia; tada žmonės nebūtų matę trijų dievybių ten, kur yra tik viena. Tačiau jie nebuvo pajėgūs teisingai išaiškinti mano mokymų, būtų buvę supainioti ir būtų likę toli nuo mano kelio, kad ir toliau kurtų prieinamus ir mažus dievus pagal savo įsivaizdavimus.

6. Vos tik žmonės supras ir priims šią tiesą, jiems bus gaila, kad jie nesuprato vieni kitų dėl klaidos, kurios jie būtų išvengę, jei būtų turėję šiek tiek meilės.

7. Jei Kristus yra meilė, ar galite tikėti, kad Jis yra nepriklausomas nuo Jehovos, kai aš pats esu meilė?

8. Jei Šventoji Dvasia yra Išmintis, ar tada tikite, kad ši Dvasia egzistuoja nepriklausomai nuo Kristaus, juk aš esu Išmintis? Ar manote, kad „Žodis“ ir Šventoji Dvasia yra du skirtingi dalykai?

9. Pakanka žinoti tik dalį Žodžio, kurį Jėzus mokė žmoniją, kad suprastumėte, jog egzistavo tik vienas Dievas ir amžinai bus tik vienas. Todėl per jį Aš pasakiau: „Kas pažįsta Sūnų, tas pažįsta Tėvą, nes jis yra manyje, o aš esu jame.“ Vėliau, kai jis paskelbė, kad kitu laiku sugrįš pas žmones, jis ne tik pasakė: „Aš sugrįšiu“, bet ir pažadėjo atsiųsti Šventąją Dvasią, Guodėjo Dvasią, Tiesos Dvasią.

10. Kodėl Kristus turėtų ateiti atskirtas nuo Šventosios Dvasios? Argi Jis savo Dvasioje negalėtų atnešti tiesos, šviesos ir paguodos? (1, 66-70, 73-76)

11. Aš esu jūsų Mokytojas; tačiau nematykite Manęs atskirai nuo Tėvo, nes Aš esu Tėvas.

12. Nėra jokio skirtumo tarp Sūnaus ir Šventosios Dvasios, nes Šventoji Dvasia ir Sūnus yra viena Dvasia, ir tai esu Aš.

13. Mano apreiškimuose per visus amžius matykite vieną Dievą, kuris jus mokė per daugybę įvairių pamokų: vieną knygą su daugybe puslapių. (256, 4)

Trys Dievo apreiškimo būdai

14. Dabar jūs žinote priežastį, kodėl Tėvas apsireiškė etapais, ir taip pat suprantate žmonių klaidą dėl Trejybės sąvokos.

15. Nebandykite daugiau suteikti Man fizinės formos savo vaizduotėje, nes mano Dvasioje nėra formos, taip pat kaip nėra formos protui, meilei ar išminčiai.

16. Sakau jums tai, nes daugelis, galvodami apie Tėvą, įsivaizduoja mane senolio pavidalu; tačiau aš nesu senas žmogus, nes esu už laiko ribų, mano Dvasia neturi amžiaus.

17. Kai galvojate apie Kristų, jūsų protuose iš karto susiformuoja fizinis Jėzaus atvaizdas. Tačiau Aš jums sakau, kad Kristus, Dieviškoji Meilė, gimusi kūne, mano Žodis, tapęs žmogumi, palikęs fizinį apvalkalą, susiliejo su mano Dvasia, iš kurios Jis ir kilo.

18. Tačiau kai kalbate apie Šventąją Dvasią, naudojate balandžio simbolį, bandydami ją įsivaizduoti kokia nors forma. Tačiau Aš jums sakau, kad simbolių laikas baigėsi ir kad dėl to, kai jaučiate Šventosios Dvasios įtaką, priimate Ją kaip įkvėpimą, kaip šviesą savo dvasioje, kaip aiškumą, kuris išsklaido neaiškumus, paslaptis ir tamsą. (39, 42, 44-47)

19. Iš amžiaus į amžių žmonės vis aiškiau suvokia Mane. Tie, kurie mane pažino per Kristų, turi artimesnę tiesai sampratą nei tie, kurie mane pažįsta tik per Mozės įstatymus. Tas Dievas, kuriam žmonių minios sekė ir pakluso iš baimės prieš jo teisingumą, vėliau buvo ieškomas kaip „ “ Tėvas ir Mokytojas, kai jų širdyse sudygo Kristaus meilės sėkla. (112, 3)

20. Aš esu virš laikų, virš visko, kas sukurta, mano Dieviškoji Dvasia nėra pavaldžiusi evoliucijai. Aš esu amžinas ir tobulas – ne taip, kaip jūs, kurie turite pradžią, kurie esate visiškai pavaldūs evoliucijos dėsniams ir be to, virš savo būties jaučiate laikų eigą.

21. Taigi nesakykite, kad Tėvas priklauso tik vienam amžiui, Kristus – kitam, o Šventoji Dvasia – dar kitam. Nes Tėvas yra amžinas ir nepriklauso jokiam amžiui, bet laikai priklauso Jam, o Kristus, kai Jis dingo kaip žmogus, yra pats Dievas, taip pat kaip ir Šventoji Dvasia, kuri yra ne kas kitas, kaip pats jūsų Tėvas, kuris tarp jūsų ruošia savo aukščiausią apreiškimo formą, tai

yra be jokio žemiško tarpininko pagalbos. (66, 43)

22. Aš jums paaiškinau, kad tai, ką jūs vadinate Tėvu, yra absoliuti Dievo, Visuotinio Kūrėjo, vienintelio Nesukurtojo, galia; kad Tas, kurį jūs vadinate „Sūnumi“, yra Kristus, tai yra Tėvo tobulos meilės savo tvariniams apreiškimas, ir kad tai, ką jūs vadinate „Šventąja Dvasia“, yra išmintis, kurią Dievas siunčia jums kaip šviesą šiuo metu, kai jūsų dvasia yra pajėgi geriau suprasti mano apreiškimus.

23. Ta Šventosios Dvasios šviesa, ta Dievo išmintis, netrukus viešpataus šiame trečiajame amžiuje, kurio pradžią jūs matote, ir apšvies žmonijos, kuri trokšta dvasingumo, ištroškusios tiesos ir alkanos meilės, mąstymą.

24. Taip pat tiesa, tauta, kad žmonėms apsireiškė vienas Dievas, nors ir trimis skirtingais aspektais: Jei pirmojo amžiaus Tėvo darbuose ieškosite meilės, ją rasite; ir jei ieškosite išminties šviesos, ją taip pat atrasite, kaip ir Kristaus darbuose bei žodžiuose sutiksite ne tik meilę, bet ir galią bei išmintį. Taigi, kas būtų keista, jei Šventosios Dvasios darbuose šiais laikais atrastumėte tiek jėgą, įstatymą ir galią, tiek meilę, švelnumą ir gydomąjį balzamą? (293, 20–21, 259, 25–26)

25. Įstatymas, meilė, išmintis – tai trys apreiškimo formos, kuriomis Aš pasirodžiau žmogui, kad jis savo tobulėjimo kelyje turėtų tvirtą įsitikinimą ir visišką savo Kūrėjo pažinimą. Šios trys apreiškimo fazės skiriasi viena nuo kitos, bet visos jos turi tą pačią kilmę, o visos kartu sudaro absoliučią tobulumą. (165, 56)

26. Manėje yra Teisėjas, Tėvas ir Mokytojas – trys skirtingos apreiškimo fazės vienoje būtybėje, trys jėgos centrai ir viena esmė: meilė. (109, 40)

27. Aš esu Jehovas, kuris visais laikais jus išlaisvino iš mirties. Aš esu vienintelis Dievas, kuris visais laikais kalbėjo jums. Kristus yra mano „Žodis“, kuris per Jėzų kalbėjo jums. Jis jums sakė: „Kas pažįsta Sūnų, tas pažįsta Tėvą.“ Ir Šventoji Dvasia, kuri šiandien kalba jums, taip pat esu Aš; nes yra tik viena Šventoji Dvasia, tik vienas „Žodis“, ir tai yra mano.

28. Klausykite, mano mokiniai: „Pirmajame laikmetyje“ Aš daviau jums Įstatymą, antrajame mokiau jus meilės, kuria turėtumėte aiškinti tuos įsakymus, o dabar, šiame trečiajame amžiuje, siunčiu jums Šviesą, kad įsiskverbtumėte į visko, kas jums buvo apreikšta, prasmę.

29. Kodėl gi jūs norite ten atrasti tris dievybes, kai egzistuoja tik viena Dieviškoji Dvasia, kuri yra mano?

30. Aš daviau įstatymą pirmiesiems žmonėms, tačiau per Mozę paskelbiau, kad atsiųsiu Mesiją. Kristus, per kurį jums daviau savo „Žodį“, pasakė jums, kai jo misija jau artėjo prie pabaigos: „Aš grįžtu pas Tėvą, iš kurio išėjau.“ Jis taip pat jums sakė: „Tėvas ir Aš esame viena.“ Tačiau po to jis pažadėjo jums atsiųsti Tiesos Dvasią, kuri

pagal mano valią ir jūsų tobulėjimą apšvies mano apreiškimų paslaptį.
31. Bet kas gali įnešti šviesą į mano paslaptis ir paaiškinti šias mįsles? Kas, išskyrus mane, gali atplėšti mano Išminties knygos antspaudus?
32. Iš tiesų, sakau jums, Šventoji Dvasia, kurią šiuo metu laikote kažkuo, atskirtu nuo Jehovos ir Kristaus, yra ne kas kita, kaip išmintis, kurią Aš atskleidžiu jūsų dvasiai, kad jūs suvoktumėte, pamatytumėte ir pajustumėte tiesą. (32, 22-27)
33. Sujunkite savo protu ir dvasia mano, kaip Dievo, apreiškimus, kurie jums skelbia Įstatymą; mano apreiškimus kaip Tėvo, kurie jums atskleidžia mano begalinę meilę, ir mano mokymus kaip Mokytojo, kurie jums atskleidžia mano išmintį, tada iš viso to gausite esmę, dievišką ketinimą: kad jūs ateitumėte pas mane dvasinės šviesos keliu – tai yra šiek tiek daugiau nei tik pranešimas jums. Aš noriu jus nuvesti į savo karalystę, kur Aš visada esu su jumis, amžinai esu jumyse. (324, 58)
34. Tai nebus pirmas kartas, kai žmonės stengsis išaiškinti dievišką apreiškimą arba gauti aiškumo dalyke, kuris jų akims pasirodo kaip paslaptis. Jau „Antrajame laikmetyje“, po mano pamokslavimo veiklos pasaulyje, žmonės svarstė apie Jėzaus asmenybę ir norėjo žinoti, ar jis yra dieviškas, ar ne, ar jis yra viena su Tėvu, ar atskira nuo jo asmenybė. Jie visais būdais vertino ir tyrinėjo mano mokymą.
35. Dabar Aš vėl būsiu aiškinimų, diskusijų, ginčų ir tyrimų objektas.
36. Bus tikrinama, ar Kristaus Dvasia, kai ji pasirodė, buvo nepriklausoma nuo Tėvo Dvasios; ir bus kitų, kurie sakys, kad kalbėjo Šventoji Dvasia, o ne Tėvas ar Sūnus.
37. Tačiau tai, ką jūs vadinate „Šventąja Dvasia“, yra Dievo Šviesa, o tai, ką vadinate „Sūnumi“, yra Jo „Žodis“. Taigi, kai čia girdite šį Žodį, kai naudojatės mano „Antrojo laikotarpio“ mokymu arba mąstote apie „Pirmojo laikotarpio“ įstatymą ir apreiškimus, žinokite, kad esate Vieno Dievo akivaizdoje, klausotės Jo Žodžio ir priimate Jo Dvasios šviesą. (216, 39–42)

Dievas kaip Kūrėjo Dvasia ir Tėvas

38. Aš esu visko, kas sukurta, esmė. Viskas gyvena mano begaline galia. Aš esu kiekviename kūne ir kiekvienoje formoje. Aš esu kiekviename iš jūsų, bet jūs turite pasiruošti ir tapti jautrūs, kad galėtumėte mane pajusti ir atrasti.
39. Aš esu gyvybės dvelksmas visoms būtybėms, nes Aš esu Gyvenimas. Todėl Aš jums paaiškinau, kad jei Aš esu visose jūsų kūriniuose, nebūtina kurti Mano atvaizdą iš molio ar marmuro, kad galėtumėte mane garbinti ar jaustis man artimi. Šis nesupratimas tik paskatino žmoniją į stabmeldystę.
40. Remdamiesi mano žodžiu, jūs nujaučiate harmoniją, kuri egzistuoja tarp Tėvo ir visko, kas

sukurta, suprantate, kad Aš esu esmė, maitinančia visas būtybes, ir kad jūs esate mano dalis. (185, 26-28)

41. Tėvo Dvasia yra nematoma, bet Ji apsireiškia begalės formų. Visa visata yra tik materialus Dieviškumo pasireiškimas. Viskas, kas sukurta, yra Tiesos atspindys.

42. Aš apdovanojau sielų, kurios yra mano dieviškumo vaikai, egzistenciją, priklausomai nuo vietos, kurioje jos gyvena, įvairiomis gyvybės formomis, į kurias įdėjau išmintį, grožį, gyvybingumą ir prasmę, kad kiekvienai iš šių buveinių suteikčiau akivaizdžiausią mano egzistencijos įrodymą ir mano galios vaizdą. Aš atkreipiu jūsų dėmesį į tai, kad gyvenimo prasmė yra meilėje, žiniose, tiesos pažinime. (168, 9-10)

43. Mokiniai, iš Manęs atsirado trys būties prigimtys: dieviškoji, dvasinė ir materialioji. Kaip visko, kas sukurta, Kūrėjas ir Savininkas, Aš galiu kalbėti jums dievišku ir kartu suprantamu būdu. Kadangi materialioji prigimtis atsirado iš Manęs, Aš galiu leisti savo balsą ir žodį išgirsti ir fiziškai, kad žmogus mane suprastų.

44. Aš esu tobula mokslo esmė, visko pradžia, visų priežasčių priežastis ir šviesa, apšviečianti viską. Aš stoviu virš visko, kas sukurta, virš visos išminties. (161, 35-36)

45. Dabar yra supratimo, sielos ir proto apšvietimo laikas, kuriuo žmogus pagaliau pradės Manęs ieškoti dvasiškai, nes supras, kad Dievas nėra nei asmuo, nei fantazijos vaizdinys, bet beribė ir absoliuti visuotinė Dvasia. (295, 29)

Kristus, Dievo meilė ir Žodis

46. Prieš Tėvui apsireiškiant žmonijai Jėzuje, Jis siuntė jums savo apreiškimus, pasinaudodamas materialiais pavidalais ir įvykiais. Pavadinimu „Kristus“ jūs pažinote Tą, kuris skelbė Dievo meilę žmonėms; tačiau, kai Jis atėjo į žemę, Jis jau anksčiau buvo apsireiškęs kaip Tėvas, todėl neturėtumėte sakyti, kad Kristus gimė pasaulyje — gimė Jėzus, kūnas, kuriame gyveno Kristus.

47. Pamąstykite, ir galiausiai suprasite Mane bei pripažinsite, kad Kristus buvo dar prieš Jėzų, nes Kristus yra Dievo meilė. (16, 6-7)

48. Čia Aš esu su jumis ir suteikiu jums jėgų kovoti už jūsų sielos amžiną ramybę. Tačiau tikrai sakau jums: dar prieš žmonijai mane pažįstant, Aš jau apšviečiau jus iš begalybės ir jau kalbėjau jūsų širdims. Nes kadangi Aš esu Vienas su Tėvu, Aš visada buvau Jame. Turėjo praeiti amžiai, kol pasaulis priėmė Mane Jėzuje ir išgirdo Dievo Žodį, nors turiu jums pasakyti, kad ne visi, kurie tuomet išgirdo mano mokymą, turėjo reikiamą sielos brandą, kad Kristuje pajustų Dievo buvimą. (300, 30)

49. Jėhovoje jūs manėte atpažįstantys žiaurų, baisų ir kerštingą Dievą. Tada Viešpats, norėdamas jus išlaisvinti iš jūsų

klaidos, atsiuntė jums Kristų, savo Dieviškąją Meilę, kad jūs, „pažindami Sūnų, pažintumėte Tėvą“; ir vis dėlto nežinojanti ir vėl į savo nuodėmes įsipainiojusi žmonija tiki matanti įsiutusią ir įžeistą Jėzų, kuris tik laukia tų, kurie jį įžeidė, atvykimo į „Dvasinę slėnį“, kad jiems pasakytų: „Pasitraukite nuo manęs, aš jūsų nepažįstu“; ir kad tuoj pat leistų jiems kentėti žiauriausias kančias per amžinybę.

50. Atėjo laikas, kad suprastumėte mano mokymų prasmę, kad nepakliūtumėte į klaidų pinkles. Dieviškoji Meilė netrukdys jums ateiti pas Mane; tačiau jei neištaisysite savo klaidų, tai bus jūsų sąžinės negailestingas teisėjas, kuris jums pasakys, kad nesate verti patekti į Šviesos Karalystę. (16, 46-47)

51. Aš noriu, kad būtumėte tokie kaip jūsų Mokytojas, kad galėtumėte teisėtai vadintis mano mokiniais. Mano palikimas susideda iš meilės ir išminties. Kristus buvo tas, kuris atėjo pas jus, ir Kristus yra tas, kuris šiuo metu kalba jums; tačiau nebandykite atskirti Manęs nuo Dievo ar matyti Mane atskirai nuo Jo, nes Aš esu ir visada buvau viena su Tėvu.

52. Aš jums sakiau, kad Kristus yra Dieviškoji Meilė; todėl nebandykite manęs atskirti nuo Tėvo. Ar manote, kad Jis yra Tėvas, neturintis meilės savo vaikams? Kaip jums kilo tokia mintis? Atėjo laikas, kad tai suprastumėte.

53. Niekas neturi gėdytis vadinti Dievą, Kūrėją, Tėvu, nes tai yra Jo tikrasis vardas. (19, 57-58)

54. Jėzuje pasaulis pamatė savo Dievą, tapusį žmogumi. Žmonės iš Jo gavo tik meilės pamokas, begalinės išminties mokymus, tobulos teisingumo įrodymus, bet niekada – nė žodžio apie smurtą, nė veiksmo ar pykčio ženklo. Pamatykite, kaip Jis buvo įžeidžiamas ir išjuokiamas. Jis turėjo valdžią ir visą galią savo rankose, kokios neturi visas pasaulis, bet buvo būtina, kad pasaulis pažintų savo Tėvą jo tikrojoje esybėje, jo tikrojoje teisingumo ir gailestingumo esmėje.

55. Jėzuje pasaulis pamatė Tėvą, kuris viską atiduoda savo vaikams, nieko už tai neprašydamas sau; Tėvą, kuris begaline meile atleidžia sunkiausius įžeidimus, niekada nesiekdamas keršto, ir Tėvą, kuris, užuot atėmęs gyvybę savo vaikams, kurie Jį įžeidžia, atleidžia jiems ir savo krauju nubrėžia jiems kelią į sielos išgelbėjimą. (160, 46-47)

56. Kaip žmogus, Jėzus buvo jūsų idealas ir tobulumo įsikūnijimas; kad jūs turėtumėte Jame pavyzdį, vertą sekimo, Aš norėjau jus išmokyti, koks turi būti žmogus, kad taptų panašus į savo Dievą.

57. Yra vienas Dievas, ir Kristus yra viena su Juo, nes Jis yra Dievybės „Žodis“, vienintelis kelias, kuriuo jūs galite pasiekti visų sutvertųjų Tėvą. (21, 33-34)

58. Mokiniai, Kristus yra aukščiausias dieviškosios meilės pasireiškimas, yra šviesa, kuri

Dvasios sferose yra gyvenimas; šviesa, kuri prasiskverbia per tamsą ir kiekvienam dvasiniam žvilgsniui atskleidžia tiesą, išsklaido paslaptis, atveria duris ir rodo kelią į išmintį, amžinybę ir sielų tobulumą. (91, 32)

Šventoji Dvasia – Dievo tiesa ir išmintis

59. Išmintyje glūdi gydomoji jėga ir paguoda, kurios trokšta jūsų širdis. Todėl Aš jums kadaise pažadėjau Tiesos Dvasią kaip Paguodos Dvasią.
60. Tačiau būtina turėti tikėjimą, kad neatsiliktumėte vystymosi kelyje ir nebijotumėte išbandymų. (263, 10-11)
61. Tai yra Šviesos amžius, kuriame Dieviškoji Išmintis, kuri yra Šventosios Dvasios Šviesa, apšvies net slapčiausius širdies ir sielos kampelius. (277, 38) (Žr. taip pat skyriaus eilutes 8–10, 12, 18, 21–24, 27, 32, 36–37)

20 skyrius – Marija, Dievo motiniška meilė

Marijos žemiškasis gyvenimas nuolankumo dvasia

1. Marija yra mano dangiškojo sodo gėlė, kurios esybė visada buvo mano Dvasioje.
2. Ar matote šias gėles, kurios nuolankiai slepia savo grožį? Tokia buvo ir yra Marija: neišsenkantis grožio šaltinis tam, kuris sugeba žiūrėti į ją tyrai ir su pagarba, ir gėrio bei švelnumo lobis visoms būtybėms.
3. Marija vaikščiojo po pasaulį ir slėpė savo dieviškąją esybę; ji žinojo, kas ji yra ir kas yra jos Sūnus, tačiau užuot pasigyrusi ta malone, ji pasiskelbė tik Aukščiausiojo tarnaite, Viešpaties planų įrankiu. (8, 42–43, 46)
4. Marija žinojo, kad ji priims galingesnį ir didesnį Karalių nei visi žemės karaliai. Argi dėl to ji karūnuodavosi karaliene tarp žmonių? Ar jos lūpos skelbė aikštėse, gatvėse, paprastose trobelėse ar rūmuose, kad ji taps Mesijo Motina, kad iš jos įsčių išeis Tėvo „Viengimio Sūnus“?
5. Žinoma, ne, mano tauta: joje buvo didžiausias nuolankumas, švelnumas ir malonė, ir pažadas išsipildė. Jos žmogiškosios motinos širdis buvo laiminga, ir dar prieš gimdydama – tuo metu ir vėliau per visą Sūnaus gyvenimą – ji buvo mylimiausia motina, dvasiškai žinanti Jėzaus paskirtį, misiją, kurią jis turėjo įvykdyti tarp žmonių, ir kam jis atėjo. Ji niekada nesipriešino šiai paskirčiai, nes ji dalijosi tuo pačiu darbu.
6. Jei kartais ji pravirkdavo, tai buvo žmogiškosios motinos ašaros, tai buvo kūniška prigimtis, kuri jautė skausmą Sūnuje, savo pačios kūne.
7. Tačiau ar ji buvo savo Sūnaus, Mokytojo, mokinė? Ne. Marija neturėjo ko mokytis iš Jėzaus. Ji buvo pačiame Tėve ir įsikūnijo tik tam, kad įvykdytų tą gražią ir sudėtingą užduotį.

8. Ar ta nuostabi motinos širdis apsiribojo tik savo mylimiausio Sūnaus meile? Žinoma, ne; per tą mažą žmogišką širdį motiniška širdis atsiskleidė paguodoje ir kilniuose žodžiuose, patarimuose ir geradarystėse, stebukluose, šviesoje ir tiesoje.
9. Ji niekada nesipuikavo, niekada neteisingai nesuprato Mokytojo žodžio. Bet taip pat, kaip ji buvo prie ėdžių, kurios jai tarnavo lopšiu, taip ji buvo ir prie kryžiaus, prie kurio mirė Sūnus, Mokytojas, visos kūrinijos Tėvas, ir iškvėpė savo paskutinį kvėpavimą kaip žmogus.
10. Taip ji įvykdė savo, kaip žmogiškosios motinos, paskirtį ir parodė puikų pavyzdį visoms motinoms ir visiems žmonėms. (360, 28-31)

Marija ir Jėzus

11. Dažnai žmonės klausė savęs, kodėl Jėzus, net ir po to, kai buvo nukryžiuotas, leido save pamatyti nusidėjėlei Magdalenai, o vėliau aplankė savo mokinius, tačiau niekas nežino, kad jis būtų aplankęs savo motiną. Aš jums sakau, kad nebuvo būtina pasirodyti Marijai taip pat, kaip aš pasirodžiau tiems. Nes ryšys tarp Kristaus ir Marijos egzistavo visada, dar prieš pasaulio sukūrimą.
12. Per Jėzų Aš apsireiškiau žmonijai, kad išgelbėčiau nusidėjėlius, ir po nukryžiavimo leidau jiems mane matyti, kad atgaivintų tikėjimą tų, kuriems manęs reikėjo. Tačiau tikrai sakau jums, Marija – kaip žmogus, mano mylinti motina – neturėjo apsivalyti nuo jokios dėmės, ir ji taip pat negalėjo turėti jokio tikėjimo trūkumo, nes žinojo, kas yra Kristus, dar prieš jam atiduodama savo motinišką įsčias.
13. Nebuvo būtina žmogiškinti mano Dvasią, kad aplankyčiau tą, kuri su tuo pačiu tyrumu ir švelnumu, su kuriuo mane priėmė į savo įsčias, grąžino mane į Karalystę, iš kurios aš atėjau. Tačiau kas galėjo žinoti, kaip aš kalbėjau jai jos vienatvėje, ir kokiu dievišku glostymu mano Dvasia ją apgaubė?
14. Taip Aš atsakau tiems, kurie man uždavė šį klausimą, nes jie dažnai manė, kad pirmasis Jėzaus apsilankymas turėjo būti skirtas jo motinai.
15. Kaip turėjo skirtis forma, kuria Aš apsireiškiau Marijai, nuo tos, kurią Aš panaudojau, kad taptų juntamas Magdalenai ir savo mokiniams. (30, 17-21)

Marijos nekaltybė

16. Ant kalno viršūnės, kur yra Mokytojas, yra ir Marija, visuotinė Motina – ta, kuri „Antrajame Laike“ tapo moterimi, kad „Dieviškojo Žodžio“ įsikūnijimo stebuklas taptų realybe.
17. Žmogus dažnai vertino ir tyrinėjo Mariją, taip pat ir tai, kaip Jėzus atėjo į pasaulį, ir šie vertinimai sudraskė motiniškojo Dvasios tyrumo drabužį, kurios širdis išliejo savo kraują pasauliui.

18. Šiuo metu aš nuėmiau nežinomybės šydą, kad pašalintų netikinčiojo abejones ir suteiktų jam dvasinių mokymų žinias.
19. Žmonės iš mano tiesos, kuri yra kaip kelias, padarė daug šoninių kelių, kuriais dažniausiai nuklysta. Kol vieni ieško Dangiškosios Motinos užtarimo, o kiti ją nepažįsta, jos meilės ir švelnumo apsiaustas amžinai apgaubia visus.
20. Nuo pat laikų pradžios Aš apreiškiau Dvasinės Motinos, apie kurią pranašai kalbėjo dar prieš jai gimstant, buvimą. (228, 1-5)
21. Marija buvo pasiųsta, kad atskleistų savo dorybę, pavyzdį ir tobulą dieviškumą. Ji nebuvo moteris kaip visos kitos tarp žmonių. Ji buvo kitokio pobūdžio moteris, ir pasaulis stebėjo jos gyvenimą, pažino jos mąstymo ir jausmų būdą, žinojo apie jos sielos ir kūno tyrumą bei grakštumą.
22. Ji yra paprastumo, nuolankumo, nesavanaudiškumo ir meilės pavyzdys. Tačiau nors jos gyvenimas buvo žinomas tuometiniam pasauliui ir vėlesnėms kartoms, yra daugybė žmonių, kurie nepripažįsta jos dorybės, jos nekaltybės. Jie negali paaiškinti fakto, kad ji buvo tuo pačiu metu ir mergelė, ir motina. Priežastis yra ta, kad žmogus iš prigimties yra netikintis ir nemoka vertinti dieviškųjų darbų su pažadintu dvasia. Jei jis studijuotų Raštus ir gilintųsi į Marijos įsikūnijimą bei jos protėvių gyvenimą, galiausiai sužinotų, kas ji yra. (221, 3)
23. Dievo švelniausia meilė savo tvariniams neturi pavidalo*. Vis dėlto Antrajame Laike ji įgavo moters pavidalą Marijoje, Jėzaus motinoje.
** Todėl Marijos apsireiškimuose žinoma Marijos forma turi būti laikoma tik trumpalaike dvasine apreiškimo forma.*
24. Supraskite, kad Marija visada egzistavo, nes jos esmė, jos meilė, jos švelnumas visada buvo Dievybėje.
25. Kiek teorijų ir klaidų žmonės sukūrė apie Mariją! Apie jos motinystę, jos pradėjimą ir jos tyrumą. Kiek jie tuo metu šmeižė!
26. Tą dieną, kai jie tikrai supras tą tyrumą, jie sau pasakys: „Mums būtų buvę geriau, jei niekada nebūtume gimę.“ Ugnies ašaros degs jų sielose. Tada Marija apgaubs juos savo malone, Dieviškoji Motina apsaugos juos savo apsiaustu, o Tėvas jiems atleis ir su begaline meile pasakys: „Budėkite ir melskitės, nes Aš jums atleidžiu, o jumyse atleidžiu ir laiminu pasaulį.“ (171, 69–72)

Marijos pavyzdys moterims

27. Jūsų Mokytojo gyvenimas yra pavyzdys visiems žmonėms. Tačiau kadangi moterims trūko mokymo apie jų, kaip motinų, pareigas, joms buvo pasiųsta Marija – Dieviškojo švelnumo įsikūnijimas, kuri pasirodė tarp žmonių kaip moteris, kad ir jums suteiktų savo dievišką nuolankumo pavyzdį. (101, 58)

28. Palaimintos moterys: ir jūs priklausote mano apaštalų būriui. Tarp vyro dvasios ir jūsų dvasios nėra jokio skirtumo, net jei fiziškai esate skirtingos ir abiejų užduotys yra skirtingos.
29. Priimkite Jėzų kaip savo dvasios Mokytoją ir sekite Juo keliu, kurį nubrėžė Jo meilė. Priimkite Jo žodį kaip savo ir apkabinkite Jo kryžių.
30. Aš kalbu jūsų dvasiai tais pačiais žodžiais, kuriais kalbu vyrams, nes dvasiškai esate lygūs. Vis dėlto – jei jūsų moteriška širdis ieško pavyzdžio, kuriuo galėtų sekti; jei jums reikia tobulų pavyzdžių kaip atramos, kad tobulėtumėte gyvenime, prisiminkite Mariją, stebėkite ją per visą jos gyvenimą žemėje.
31. Tėvo valia buvo, kad Marijos kuklų gyvenimą užrašytų mano mokiniai, kurie ją pažinojo per visą jos veiklą ir su ja bendravo.
32. Tas gyvenimas – nuolankus tiems, kurie jį pažįsta – nuo gimimo iki pabaigos pasaulyje spindėjo. Marija parašė daug meilės kupinų pamokymų puslapių savo dvasios nuolankumu, begaline švelnumu, širdies tyrumu, meile žmonijai, kurią ji išreiškė labiau tyla nei žodžiais, nes žinojo, kad Tas, kuris turėjo kalbėti žmonėms, buvo Kristus.
33. Marijos dvasia buvo pati motiniška meilė, išėjusi iš Tėvo, siekiant duoti žmonijai tobulą nuolankumo, paklusnumo ir švelnumo pavyzdį. Jos kelias per pasaulį buvo šviesos pėdsakas. Jos gyvenimas buvo paprastas, didingas ir tyras. Joje išsipildė pranašystės, skelbusios, kad Mesijas gims iš mergelės.
34. Tik ji galėjo nešti Dievo sėklą savo įsčiose, tik ji buvo verta, įvykdžiusi savo užduotį Jėzaus atžvilgiu, likti kaip žmonijos dvasinė motina.
35. Todėl Marija yra jūsų tobulas pavyzdys, moterys. Bet kreipkitės į ją ir imkite ją pavyzdžiu savo tyloje, savo nuolankumo darbuose, begalinėje savęs atsižadėjime iš meilės vargstantiems, savo tyliame skausme, savo užuojautoje, kuri viską atleidžia, ir savo meilėje, kuri yra užtarimas, paguoda ir saldus palaikymas.
36. Merginos, žmonos, motinos, našlaitės ar našlės, vienišos moterys, turinčios skausmu persmelktą širdį – vadinkite Mariją savo mylinčia ir rūpestinga motina, šaukitės jos mintyse, priimkite ją dvasia ir pajuskite ją širdyje. (225, 46-54)

Marija kaip žmonių užtarėja, guodėja ir bendra išgelbėtoja

37. Marija tyliai vaikščiojo po pasaulį, tačiau ji pripildė širdis taika, užtardavo vargstančiųjų, meldėsi už visus ir galiausiai liejo atleidimo ir užuojautos ašaras dėl žmonių neišmanymo ir blogumo. Kodėl gi jūs neturėtumėte kreiptis į Mariją, jei norite ateiti pas Viešpatį, juk per ją priėmėte Jėzų? Argi motina ir Sūnus nebuvo suvienyti Atpirkėjo mirties valandą? Argi tuo momentu

Sūnaus kraujas nesusimaišė su Motinos ašaromis? (8, 47)
38. Nuo kryžiaus aš palikau pasauliui Gyvenimo ir dvasinės išminties knygą – knygą, kurią per amžius, laikotarpius ir epochas turėjo aiškinti ir suprasti žmonės. Todėl skausmo sukrėstai Marijai prie kryžiaus papėdės pasakiau: „Moterie, štai tavo Sūnus“, tuo pačiu žvilgsniu rodydamas į Joną, kuris tuo metu įkūnijo žmoniją, tačiau žmoniją, paverstą geru Kristaus mokiniu, dvasinę žmoniją.
39. Taip pat kreipiausi į Joną žodžiais: „Sūnau, štai tavo motina“ – žodžiais, kuriuos dabar jums paaiškinsiu.
40. Marija įkūnijo tyrumą, paklusnumą, tikėjimą, švelnumą ir nuolankumą. Kiekviena iš šių dorybių yra laiptelis kopėčiose, kuriomis Aš nusileidau į pasaulį, kad taptų žmogumi tos šventos ir tyros moters įsčiose.
41. Tas švelnumas, tas tyrumas ir meilė yra dieviškasis įsčias, kuriame apvaisinama gyvybės sėkla.
42. Tas kopėčių laiptas, kuriuo Aš nusileidau pas jus, kad taptų žmogumi ir apsigyventų pas savo vaikus, yra tas pats, kurį Aš siūlau jums, kad jūs juo pakiltumėte pas Mane, virsdami iš žmonių šviesos dvasiomis.
43. Marija yra ta kopėčia, Marija yra motiniškas įsčias. Kreipkitės į ją, ir sutiksite Mane. (320, 68-73)
44. Aš palikau jums Mariją prie Kryžiaus papėdės, ant to kalno, kuris sugėrė mano Kraują ir Motinos ašaras. Ten ji liko laukdama savo vaikų, nes būtent ji nuims Kryžių nuo jų pečių ir parodys jiems kelią į Dangų. (94, 73)
45. Marijos žinia buvo paguodos, švelnios globos, nuolankumo ir vilties žinia. Ji turėjo ateiti į žemę, kad atskleistų savo motinišką prigimtį ir pasiūlytų savo mergelišką įsčias, kad jose „Žodis“ taptų žmogumi.
46. Tačiau jos misija nesibaigė žemėje. Anapus šio pasaulio buvo jos tikroji tėvynė, iš kurios ji gali išskleisti užuojautos ir rūpestingumo skraistę virš visų savo vaikų, iš kurios ji gali sekti nuklydusiųjų žingsnius ir išlieti savo dangišką paguodą kenčiantiems.
47. Daugelį amžių prieš Marijai ateinant į pasaulį, kad – tapusi žmogumi moteryje – įvykdytų dieviškąjį likimą, ją paskelbė Dievo pranašas. Per jį jūs sužinojote, kad mergelė pradės ir pagimdys Sūnų, kuris bus vadinamas Emanueliu, o tai reiškia: „Dievas su mumis“.
48. Marijoje, moteryje be dėmės, ant kurios nusileido Dangiškosios Motinos meilės Dvasia, išsipildė dieviškasis pažadas, kurį buvo paskelbęs pranašas.
49. Nuo tada pasaulis ją pažįsta, o žmonės ir tautos su meile taria jos vardą, o savo skausme jie trokšta jos kaip Motinos.
50. Jūs vadinate ją Skausmo Motina, nes žinote, kad pasaulis įsmeigė skausmo kardą į jos širdį, ir iš jūsų vaizduotės neišnyksta tas

skausmingas veidas ir begalinio liūdesio išraiška.
51. Šiandien noriu jums pasakyti, kad turėtumėte iš savo širdžių pašalinti tą amžiną skausmo vaizdą ir vietoj to galvoti apie Mariją kaip apie gerą, šypsančią ir mylinčią Motiną, kuri veikia dvasiškai ir padeda visiems savo vaikams tobulėti aukštyn Mokytojo nubrėžtu keliu.
52. Ar dabar suprantate, kad Marijos misija neapsiribojo motinyste žemėje? Taip pat jos apsireiškimas „Antrajame Laike“ nebuvo vienintelis, bet jai yra skirta nauja epocha, kurioje ji kalbės žmonėms iš dvasios į dvasią.
53. Mano mokinys Jonas, pranašas ir regėtojas, savo ekstazėje matė moterį, apsirengusią saule, mergelę, spindinčią šviesa.
54. Ši moteris, ši mergelė yra Marija, kuri savo įsčiose nebeprisiims naujojo Atpirkėjo, bet visą žmonių pasaulį, kuris maitinsis iš jos meilės, tikėjimo ir nuolankumo, kad sektų dieviškus Kristaus, visų tobulumų Mokytojo, pėdsakus.
55. Pranašas matė, kaip ta moteris kentėjo, tarsi gimdytų; tačiau tas skausmas buvo žmonių apvalinimas, sielų atpirkimas. Kai skausmas praeis, sielose bus šviesa, o džiaugsmas pripildys jūsų Visuotinės Motinos Dvasią. (140, 44-52)

Dieviškoji Marijos prigimtis

56. Jūsų Dangiškosios Motinos apsiaustas nuo amžinybės teikia pasauliui pavėsį ir meiliai saugo mano vaikus, kurie yra ir jos vaikai. Marija kaip Dvasia nebuvo gimusi pasaulyje; jos motiniškas esybės branduolys visada buvo mano dalis.
57. Ji yra mano tyrumo, mano šventumo sutuoktinė. Ji buvo mano dukra, kai tapo moterimi, ir mano motina, kai priėmė „Įsikūnijusį Žodį“. (141, 63-64)
58. Marija savo esybe yra dieviška, jos Dvasia yra viena su Tėvu ir Sūnumi. Kodėl ją vertinti žmogiškai, juk ji buvo išrinktoji dukra, kuri žmonijai nuo laikų pradžios buvo paskelbta kaip tyras kūrinys, kuriame įsikūnys „Dieviškasis Žodis“?
59. Kodėl tada žmogus šmeižia ir abejoja mano galia bei be pagarbos tiria mano darbus? Priežastis yra ta, kad jis nesigilino į mano dieviškąjį mokymą, nemąstė apie tai, ką sako Raštai, nei pakluso mano valiai.
60. Šiandien, „Trečiajame laikmetyje“, jis taip pat abejoja, kad Marija apsireiškia žmonėms. Tačiau Aš jums sakau, kad ji dalyvauja visuose mano darbuose, nes ji yra jautriausios meilės, gyvenančios mano Dieviškajame Dvasioje, įsikūnijimas. (221, 4-6)
61. Marija yra Dvasia, kuri taip glaudžiai susiliejo su Dieviškumu, kad sudaro vieną iš jo aspektų, kaip tai vaizduoja trys Apreiškimo formos: Tėvas, Žodis ir Šventosios Dvasios Šviesa. Šia prasme Marija yra ta Dievo Dvasia, kuri atskleidžia ir įkūnija dieviškąją globą. (352, 76)
62. Kiek daug žmonių tikisi patekti į aukščiausią dangų, kad susipažintų

su Marija, kurią jie visada įsivaizduoja žmogiškąja moters pavidalu, kokia ji buvo žemėje, kaip įsikūnijusio Kristaus motina, ir kurią jie įsivaizduoja kaip karalienę soste, gražią ir galingą.
63. Tačiau Aš jums sakau, kad jūs nebeturėtumėte Dieviškajam suteikti pavidalo savo protuose. Marija, jūsų Dvasinė Motina, egzistuoja; tačiau ji neturi nei moters pavidalo, nei jokio kito pavidalo. Ji yra šventoji ir mylinti švelnumas, kurio gailestingumas driekiasi iki begalybės. Ji viešpatauja sielose, tačiau jos viešpatavimas yra nuolankumo, gailestingumo ir tyrumo viešpatavimas. Bet ji neturi sosto, kaip įsivaizduoja žmonės.
64. Ji yra graži, bet jos grožis toks, kokio jūs net ir su gražiausiu veidu negalėtumėte įsivaizduoti. Jos grožis yra dangiškas, o jūs niekada nesugebėsite suvokti to, kas dangiška. (263, 30)

Marijos visuotinis spindesys

65. Marija, jūsų Visuotinė Motina, gyvena manyje ir savo mylimiausiems vaikams dovanoja švelniausius glostymus. Ji buvo jūsų širdyse, kad jose paliktų savo ramybę ir šventovės paruošimą. Marija saugo pasaulį ir išskleidžia savo sparnus kaip lakštingala, kad apsaugotų jį nuo vieno poliaus iki kito. (145, 10)
66. Mano dieviškume gyvena užtarianti meilė; tai Marija. Kiek širdžių, kurios buvo užsidariusios tikėjimui, per ją atsivėrė atgailai ir meilei! Jos motiniška esybė yra visame kūrinyje, ją jaučia visi, ir vis dėlto kai kurie, matydami savo akimis, ją neigia. (110, 62)
67. Tie, kurie neigia dieviškąją Marijos motiniškumą, neigia vieną iš gražiausių apreiškimų, kuriuos Dievybė davė žmonėms.
68. Tie, kurie pripažįsta Kristaus dieviškumą, bet neigia Mariją, nežino, kad atsisako jautriausio ir mieliausio bruožo, kuris egzistuoja mano dieviškume.
69. Kiek yra tų, kurie mano, kad pažįsta Raštus, bet nieko nežino, nes nieko nesuprato. Ir kiek yra tų, kurie, nepaisant savo nuomonės, kad atrado Kūrimo kalbą, gyvena klaidoje.
70. Motiniška dvasia meiliai veikia visose būtybėse, jos atvaizdą galite pamatyti visur. Jos dieviškoji motiniškoji meilė kaip palaiminta sėkla nukrito į visų būtybių širdis, ir kiekviena gamtos karalystė yra jos gyvas liudijimas, o kiekviena motinos širdis – prieš tą didžiąją meilę pastatytas altorius. Marija buvo dieviškas žiedas, o vaisius – Jėzus. (115, 15–18)

21 skyrius – Dievo visagališkumas, visur buvimas ir jo teisingumas

Dievo galia

1. Jei dabartinis žmogus su visa savo mokslo pažanga nesugeba pavergti gamtos elementų savo valiai, kaip jis

galėtų primesti savo galią dvasinėms jėgoms?

2. Lygiai taip pat, kaip dangaus kūnai kosmoso erdvėje seka savo nekintamą tvarką, ir žmogaus valia negali priversti jų pakeisti savo kelio ar paskirties, taip ir dvasiniame pasaulyje egzistuojančios tvarkos niekas negali pakeisti.

3. Aš sukūriau dieną ir naktį, tai reiškia, kad Aš esu Šviesa, ir niekas kitas, išskyrus Mane, negali jos sulaikyti. Tas pats galioja ir dvasiniam pasauliui. (329, 31–33)

4. Jei tikite Manimi, galite pasitikėti, kad mano galia yra begalės kartų didesnė už žmonių nuodėmę ir kad todėl žmogus ir jo gyvenimas turi pasikeisti, vos tik nuodėmė pasitraukia prieš tiesos ir teisingumo šviesą.

5. Ar galite įsivaizduoti gyvenimą šiame pasaulyje, jei žmonės kartą vykdytų Dievo valią? (88, 59-60)

6. Man žmogaus atgaila, jo atsinaujinimas ir išgelbėjimas negali būti neįmanomi. Tuomet Aš nebūčiau visagalis, o žmogus būtų stipresnis už Mane. Ar manote, kad mano galia yra silpnesnė už jėgą, kurią blogis turi žmoguje? Ar laikote tamsą žmoguje pranašesnę už dieviškąją šviesą? Niekada! – sako Man jūsų širdis.

7. Pamąstykite: mano užduotis, po to, kai daviau jums Būvį, yra vesti jus į tobulumą ir suvienyti jus visus į vieną dvasinę šeimą; ir nepamirškite, kad mano valia išsipildo virš visko.

8. Aš, Dieviškasis Sėjėjas, nepastebimai įdedu savo meilės sėklą į kiekvieną sielą. Tik Aš vienas žinau, kada ši sėkla sudygs visoje žmonijoje, ir tik Aš vienas su begaline kantrybe galiu laukti savo darbų vaisių. (272, 17–19)

9. Aš nenoriu jūsų žeminti savo didybe nei ja girtis, bet vis dėlto ją jums parodau, kiek tai yra mano valia, kad jūs patirtumėte didžiausią džiaugsmą turėdami Tėvą, kuris yra visos galios, išminties ir tobulumo Dievas.

10. Džiaukitės mintimi, kad jūs niekada nepatirsite mano galios pabaigos ir kad kuo aukštesnis bus jūsų sielos išsivystymas, tuo geriau mane pažinsite. Kas gi nesutiktų su tuo, žinodamas, kad niekada nepasieks savo Viešpaties didybės? Argi jūs žemėje nesutikote būti jaunesni už savo žemiškąjį tėvą? Argi jūs jam nesuteikėte patirties ir autoriteto? Argi jūs nesidžiaugėte matydami, kad turite tėvą, kuris yra stipresnis už jus – išdidų, drąsų ir kupiną dorybių? (73, 41-42)

11. Ką reiškia žmonių jėga, palyginti su mano galia? Ką gali materialistinių tautų priešinimasis prieš begalinę dvasinio tobulėjimo jėgą? Nieko!

12. Aš leidau žmogui eiti iki savo galios siekimo ribos ir iki savo išdidumo viršūnės, kad jis pats įsitikintų, jog valios laisvės dovana, kurią jam suteikė Tėvas, yra tiesa.

13. Tačiau kai jis pasieks tą ribą, jis atvers savo akis šviesai ir meilei ir nusilenks mano akivaizdoje,

nugalėtas vienintelės absoliučios galios ir vienintelės visuotinės išminties, kuri priklauso jūsų Dievui. (192, 53)

Dievo buvimas visame kūrinyje

14. Aš neturiu jokios konkrečios ar ribotos vietos, kurioje gyventų Begalybėje, nes mano buvimas yra visame, kas egzistuoja, tiek Dieviškajame, tiek Dvasiniame, tiek Materialiajame. Jūs negalite pasakyti, kuria kryptimi yra mano karalystė; ir kai jūs pakeliate žvilgsnį į aukštumas ir jis nukreiptas į dangų, tai darote tik simboliškai. Nes jūsų planeta nuolat sukasi ir kiekvienu judesiu jums siūlo naujus dangaus ruožus ir naujas aukštumas.

15. Visa tai sakydamas noriu jums pasakyti, kad tarp jūsų ir Manęs nėra jokio atstumo ir kad vienintelis dalykas, kuris jus skiria nuo Manęs, yra jūsų neleistini darbai, kuriuos jūs pastatote tarp Mano tobulos teisės ir savo dvasios.

16. Kuo didesnis jūsų tyrumas, kuo kilnesni jūsų darbai ir kuo tvirtesnis jūsų tikėjimas, tuo arčiau, artimiau ir labiau pasiekiamas jūsų maldoms jūs mane pajusite.

17. Taip pat: kuo labiau nutolsite nuo gėrio, teisumo, leistino ir atsiduosite tamsaus bei egoistinio gyvenimo materializmui, tuo labiau turėsite jausti, kad Aš vis labiau nutolstu nuo jūsų. Kuo labiau jūsų širdis nutols nuo mano įstatymo vykdymo, tuo ji taps nejautresnė mano dieviškajam buvimui.

18. Supraskite, kodėl šiuo metu Aš skelbiu savo Žodį šia forma ir ruošiu jus dvasios ir dvasios bendravimui.

19. Kadangi manėte, jog Aš esu begalinai toli, nesupratote, kaip prie Manęs ateiti. Aš jus susiradau, kad jūs pajustumėte mano dieviškąją buvimą ir įsitikintumėte, jog tarp Tėvo ir jo vaikų nėra jokių erdvių ar atstumų, kurie juos skiria. (37, 27-32)

20. Jei manote, kad Aš palikau savo sostą, kad pasirodyčiau jums, klystate; nes tas sostas, kurį įsivaizduojate , neegzistuoja. Sostai yra skirti tuščiagarbiams ir išdidžiems žmonėms.

21. Kadangi mano Dvasia yra begalinė ir visagali, Ji negyvena vienoje konkrečioje vietoje: Ji yra visur, visose vietose, dvasiniame ir materialiajame pasaulyje. Kur tada turėtų būti tas sostas, kurį man priskiriate?

22. Nustokite man priskirti materialų fizinį pavidalą soste, panašų į tuos, kurie yra žemėje; išlaisvinkite mane iš žmogiškojo pavidalo, kurį man visada suteikiate; nustokite svajoti apie dangų, kurio jūsų žmogiškasis protas nesugeba suvokti. Jei atsikratysite viso to, bus tarsi sulaužytumėte grandines, kurios jus varžė, tarsi aukšta siena prieš jūsų akis sugriūtų, tarsi tirštas rūkas išsisklaidytų ir leistų jums pamatyti beribį horizontą bei begalinį, spindinčią dangaus skliautą, kuris, tačiau, yra prieinamas jūsų dvasiai.

23. Vieni sako: „Dievas yra danguje“, kiti: „Dievas gyvena anapus“. Bet jie nežino, ką sako, nei supranta, kuo tiki. Iš tiesų Aš „gyvenu“ danguje; bet ne toje konkrečioje vietoje, kurią jūs įsivaizdavote: Aš gyvenu šviesos, galios, meilės, išminties, teisingumo, palaimos, tobulumo danguje. (130, 30, 35-36)

24. Mano visuotinis buvimas užpildo viską, nė vienoje visatos vietoje ar erdvėje nėra tuštumos, viską persmelkia Aš. (309, 3)

25. Aš jums sakiau, kad esu jums taip arti, kad žinau net jūsų slapčiausias mintis, kad esu visur, kur esate jūs, nes esu visur esantis. Aš esu Šviesa, apšviečianti jūsų protą įkvėpimais ar šviesiais sumanymais.

26. Aš esu jumyse, nes Aš esu Dvasia, kuri jus įkvepia, sąžinė, kuri jus teisia. Aš esu jūsų pojūčiuose ir jūsų kūne, nes Aš esu visoje kūrinijoje.

27. Vis labiau jaučiate Mane savyje ir visame, kas jus supa, kad, kai ateis laikas palikti šį pasaulį, jūs visiškai įžengtumėte į dvasinį gyvenimą, ir jūsų sieloje nebūtų jokio sutrikdymo dėl įspūdžių, kuriuos galėtų palikti juslių pasaulis; ir jūs priartėtumėte prie Manęs dar vienu žingsniu, nes Aš esu begalinio tyrumo šaltinis, iš kurio jūs gersite amžinai. (180, 50-52)

28. Ar žinote, koks yra to Šviesos, esančios žodžiuose, ištartuose iš balso nešėjų lūpų, šaltinis? Jos šaltinis yra Gėryje, dieviškojoje Meilėje, visuotinėje Šviesoje, sklindančioje iš Dievo. Tai yra spindulys arba kibirkštis tos šviesios Visuotinės Būties, kuri jums duoda gyvenimą; tai yra dalis begalinės jėgos, kuri viską judina ir pagal kurią viskas virpa, juda ir be perstojo sukasi savo ratą. Tai yra tai, ką jūs vadinate dieviškąja spinduliuote ( ), tai yra Dieviškojo Dvasios šviesa, kuri apšviečia ir gaivina sielas.

29. Tas spinduliavimas daro įtaką tiek sielai, tiek kūnui, tiek pasauliams, tiek žmonėms, augalams ir visoms kūrinijos būtybėms. Ji yra dvasinė Dvasiai, yra materiali materijai, yra intelektas protui, yra meilė širdyse. Ji yra žinios, yra talentas ir yra savirefleksija, yra instinktas, yra intuicija ir stovi virš visų būtybių pojūčių pagal jų tvarką, jų prigimtį, jų rūšį ir jų išsivystymo laipsnį. Bet šaltinis yra vienas: Dievas; ir jos esmė yra viena: meilė. Taigi, kas gali būti neįmanoma tame, kad Aš apšviečiu šių būtybių protą, kad jums nusiųsčiau dvasinės šviesos žinią?

30. Augalai priima gyvybės spinduliavimą, kurį jiems siunčia mano Dvasia, kad jie duotų vaisių. Žvaigždės priima jėgą, kurią mano Dvasia spinduliuoja į jas, kad jos galėtų suktis savo orbitose. Žemė, kuri yra dabartinis, gyvas liudijimas, prieinamas visoms jūsų juslėms, nuolat priima gyvybės spinduliavimą, kuris iš jos įsčių iškelia tiek daug stebuklų. Tad kodėl gi būtų neįmanoma, kad žmogus,

kurio esybėje kaip brangakmenis spinduliuoja Dvasios buvimas, kuriuo grindžiamas jo panašumas į Mane, tiesiogiai iš mano Dvasios į savo Dvasią priimtų dievišką spinduliavimą, kuris yra dvasinė sėkla, turinti duoti vaisių jame? (329, 42-44)

31. Nė vienas jūsų atodūsis neliks neišgirstas danguje, kiekviena malda randa atgarsį manyje, nė viena jūsų nelaimė ar gyvenimo krizė neliks nepastebėta mano Tėvo meilės. 280 21 skyrius Aš viską žinau, viską girdžiu, viską matau, ir visur esu.

32. Kadangi žmonės mano, jog Aš pasitraukiau nuo jų dėl jų nuodėmių, jie galiausiai jaučiasi toli nuo Manęs. O žmogiškoji neišmanyba, kuri tiek daug kartumo atnešė į jų lūpas! Žinokite, kad jei Aš pasitraukčiau nuo kurio nors iš savo kūrinių, tas akimirksniu nustotų egzistuoti. Tačiau taip neatsitiko ir neatsitiks, nes kai Aš jums daviau Dvasią, Aš visus jus apdovanojau amžinu gyvenimu. (108, 44-45)

Likimo smūgiai

33. Nekaltinkite išbandymų, kurie slegia jus ir visą žmoniją, nesakykite, kad jie yra Dievo bausmė, pyktis ar kerštas, nes tada jūs šmeižiate. Sakau jums, kad būtent šie išbandymai vis labiau priartina žmoniją prie išgelbėjimo uosto.

34. Vadinkite jas teisingumu, atpirkimu ar pamokomis, tada tai bus teisinga ir teisinga. Pyktis ir kerštas yra žmogiškos aistros, būdingos tokioms būtybėms, kurios dar yra toli nuo sielos ramybės, harmonijos ir tobulumo. Neteisinga, kad mano meilei jums, kuri lemia visus mano darbus, suteikiate vulgarią „bausmės“ pavadinimą arba nevertą „kerštо“ pavadinimą.

35. Turėkite omenyje, kad jūs savanoriškai pasukote į erškėtuosius kelius arba į tamsias bedugnes ir kad neatsižvelgėte į mano mylintį šauksmą, nei į savo sąžinės balsą, todėl buvo būtina, kad skausmas ateitų jums į pagalbą, kad pažadintų jus, sustabdytų, priverstų susimąstyti ir leistų sugrįžti į tikrąjį kelią. (181, 6-8)

36. Aš jūsų nebaudžiu; bet Aš esu Teisingumas, ir kaip toks leidžiu jį pajusti kiekvienam, kuris pažeidžia mano įsakymus. Nes Amžinasis jums paskelbė savo Įstatymą, kurio niekas negali pakeisti.

37. Pažvelkite, kaip žmogus skundžiasi sunkioje išbandymo akimirkoje, kai jis krenta į neišmatuojamai gilią bedugnę, kai mato, kaip jo žmona verkia praradusi mylimus artimuosius, kaip vaikai netenka pragyvenimo šaltinio, o namai grimzta į vargą ir sielvartą. Jis yra sukrėstas savo nelaimės, jis nusimena; tačiau vietoj to, kad melstųsi ir atgailautų už savo nuodėmes, jis maištauja prieš Mane ir sako: „Kaip įmanoma, kad Dievas mane taip baudžia?“, o Dieviškoji Dvasia iš tiesų taip pat lieja ašaras dėl savo vaikų skausmo, ir jos ašaros yra meilės, atleidimo ir gyvenimo kraujas.

38. Iš tiesų, sakau jums: dėl to, kokį lygį pasiekė žmonija, jos padėties pagerėjimas šiuo metu priklauso ne tik nuo mano gailestingumo. Ji yra savo pačios auka, o ne mano bausmės. Nes mano įstatymas ir mano šviesa spinduliuoja kiekvienoje sąžinėje.

39. Mano teisingumas nusileidžia, kad išrauti kiekvieną piktžolę* su šaknimis, ir net gamtos jėgos pasirodo kaip šio teisingumo vykdytojos. Tada atrodo, tarsi viskas susivienytų, kad išnaikintų žmogų, nors tai turėtų tarnauti jo apvalinimui. Bet kai kurie dėl to suklysta ir sako: „Jei turime kentėti tokį didelį skausmą, kam tada mes apskritai ateiname į šį pasaulį?“, nesusimąstydami, kad skausmas ir nuodėmė nekyla iš Manęs.

** Iš kito, panašaus Kristaus žodžio matyti, kad šiais „piktžolėmis“ turimi omenyje ne žmonės, o jų piktos ir ydingos aistros bei polinkiai.*

40. Žmogus yra atsakingas už tai, kad lieka nežinojime, kas yra teisingumas ir kas yra atpirkimas. Todėl pirmiausia kyla jo maištas, o po to – jo šventvagystė. Tik tas, kuris ištyrė mano mokymą ir laikosi mano įstatymo, nebegali kaltinti savo Tėvo. (242, 19-21)

Dievo teisingumas

41. Jūs esate kaip krūmai, kurie kartais turi tokių sausų ir sergančių šakų, kad jiems reikia skausmingo genėjimo, siekiant pašalinti sergančias dalis, kad jie vėl galėtų pasveikti.

42. Kai mano meilės teisingumas pašalina iš žmogaus medžio sergančias šakas, kurios kenkia jo širdžiai, jis jį atgaivina.

43. Kai žmogui turi būti nupjauta kūno dalis, jis dejuoja, drebina ir tampa bailus, net jei žino, kad tai daroma tam, kad būtų pašalinta tai, kas serga, kas mirę ir kelia grėsmę tam, kas dar gali gyventi.

44. Taip pat ir rožės, kai jos genimos, išlieja savo gyvybės syvą kaip skausmo ašaras; bet po to jos pasidengia gražiausiais žiedais.

45. Mano meilė begalės aukštesniu būdu nupjauna blogį mano vaikų širdyse, kartais paaukodama save.

46. Kai žmonės mane nukryžiavo, aš apgaubiau savo budelius savo gerumu ir atleidimu ir daviau jiems gyvybę. Savo žodžiais ir tyla Aš pripildžiau juos šviesa, apgyniau ir išgelbėjau juos. Taip Aš geniu blogį, atremiu jį savo meile ir apgyniau bei išgelbėjau nusikaltėlį. Tie atleidimai buvo, tebėra ir amžinai bus išganymo šaltiniai. (248, 5)

47. Aš negaliu paskelbti jums nuosprendžio, kuris būtų sunkesnis už jūsų nuodėmių svorį. Todėl sakau jums, kad neturite bijoti manęs, bet savęs pačių.

48. Tik aš vienas žinau jūsų nuodėmių sunkumą, mastą ir reikšmę. Žmonės nuolat leidžiasi įtakoti išorinio vaizdo, nes jie nesugeba įsiskverbti į savo artimųjų širdis. Aš, priešingai, žiūriu į širdis ir galiu jums pasakyti, kad pas mane atėjo žmonės, kurie prisipažino padarę sunkius nusižengimus ir

buvo pilni atgailos, nes įžeidė mane, tačiau aš juos pripažinau tyrais. Priešingai, kiti atėjo ir man pasakė, kad niekada niekam nepadarė nieko blogo, tačiau aš žinojau, kad jie meluoja. Nes nors jų rankos ir nebuvo suteptos artimo krauju, jų aukų, kurioms buvo įsakyta atimti gyvybę, kraujas užliejo jų sielas. Tai yra tie, kurie meta akmenį, tuo pačiu slėpdami ranką. Kai Aš savo apreiškime ištariau žodžius „bailus“, „melagis“ ar „išdavikas“, visa jų esybė sudrebėjo, ir dažnai jie pasitraukdavo iš mano pamokos, nes jautė žvilgsnį, kuris juos teisia. (159, 42-43)

49. Jei dieviškajame teisingume nebūtų didžiausios Tėvo meilės, jei jo teisingumas neturėtų šios kilmės, ši žmonija nebeegzistuotų, jos nuodėmės ir nesibaigiantys nusižengimai būtų išeikvoję dieviškąjį kantrumą; bet taip neatsitiko. Žmonija toliau gyvena, sielos vis dar įsikūnija, ir kiekviename žingsnyje, kiekviename žmogaus darbe pasireiškia mano teisingumas, kuris yra meilė ir begalinis gailestingumas. (258, 3)

50. Išnagrinėkite Mano Žodį, kad, kaip daugelis, nesuklystumėte dėl mano dieviškojo teisingumo darbų, kai galingai baudžiu tuos, kurie padaro tik nedidelį nusižengimą, o, atrodytų, atleidžiu tiems, kurie padarė sunkų nusikaltimą.

51. Mokytojas jums sako: jei Aš galingai baudžiu tą, kuris, atrodytų, padarė tik nedidelį nusižengimą, tai todėl, kad Aš žinau sielų silpnumą, ir jei jos nukrypsta nuo įstatymo vykdymo kelio, tai gali būti pirmasis žingsnis, vedantis jas į pražūtį. Tačiau kai Aš atleidžiu kitiems sunkų nusikaltimą, tai darau todėl, kad žinau, jog didelis nusižengimas sielai yra priežastis lygiai tokiam pat dideliam atgailavimui.

52. Neteiskite, nepasmerkite, net mintyse nelinkėkite, kad mano teisingumas ištiktų tuos, kurie tarp tautų sukelia kraujo praliejimą. Galvokite tik apie tai, kad jie, kaip ir jūs, taip pat yra mano vaikai, mano kūriniai, ir už savo didelius nusikaltimus turės atgailauti dideliais atpirkimais. Iš tiesų, sakau jums: būtent tie, į kuriuos jūs rodote pirštais kaip į tuos, kurie negailestingai sunaikino taiką ir įstūmė jus į chaosą, ateityje taps didžiais taikos kūrėjais, didžiais žmonijos geradariais.

53. Milijonų aukų kraujas iš žemės šaukiasi mano dieviškojo teisingumo, tačiau, nepaisant žmogiškosios teisingumo sistemos, būtent mano teisingumas pasieks kiekvieną sielą, kiekvieną širdį.

54. Žmonių teisingumas neatleidžia, neišgelbėja, nemyli. Mano teisingumas myli, atleidžia, išgelbėja, pažadina naujam gyvenimui, pakelia ir apšviečia; ir būtent tuos, kurie žmonijai sukėlė tiek daug skausmo, Aš išgelbėsiu ir išlaisvinsiu, leisdamas jiems pereiti per didelę atpirkimo kančią, kuri bus lydymo krosnis, kurioje jie bus apvalyti ir visiškai pabus savo sąžinės balsui, kad galėtų pažvelgti į

savo darbų gelmes. Aš leisiu jiems nueiti tą patį kelią, kurį jie leido nueiti savo aukoms, savo tautoms. Bet galiausiai jie pasieks sielos tyrumą, kad galėtų sugrįžti į žemę, atstatyti viską, kas buvo sunaikinta, atkurti viską, kas buvo sugriauta. (309, 16-18)

55. Turite žinoti, kad jūsų Tėvas jus teisia ne tik tada, kai ateina mirtis, bet kad šis teismas prasideda, vos tik jūs suvokiate savo darbus ir pajuntate savo sąžinės šauksmą.

56. Mano teismas visada yra virš jūsų. Kiekviename žingsnyje, ar tai būtų žmogiškajame gyvenime, ar jūsų dvasiniame gyvenime, jūs esate pavaldūs mano teismui; tačiau čia, pasaulyje, kūno apvalkale, siela tampa nejautri ir kurčia sąžinės šauksmams.

57. Aš jus teisiu, kad padėčiau jums atverti akis šviesai, išlaisvinti jus nuo nuodėmės ir išgelbėti nuo skausmo.

58. Savo teisme Aš niekada neatsižvelgiu į įžeidimus, kuriuos galėjote Man padaryti, nes mano teisme niekada nepasireiškia kerštas, kerštas, netgi bausmė.

59. Jei skausmas įsiskverbia į jūsų širdį ir paliečia jus jautriausioje vietoje, tai įvyksta tam, kad atkreiptų jūsų dėmesį į kokią nors klaidą, kurią darote, kad leistų jums suprasti mano pamokymą ir suteiktų jums naują bei išmintingą mokymą. Kiekvieno iš šių išbandymų pagrinde visada glūdi mano meilė.

60. Kai kuriais atvejais Aš leidau jums suprasti išbandymo priežastį, kitais atvejais jūs negalite rasti mano teisingumo įspėjimo prasmės, nes Tėvo darbe ir jūsų sielos gyvenime yra gilūs paslaptys, kurių žmogiškasis protas negali išnarplioti. (23, 13-17)

61. Tolimas yra laikas, kai jums buvo pasakyta: „Ta pačia matuokle, kuria matuojate, bus matuojami ir jūs.“ Kiek kartų tas įstatymas buvo panaudotas, kad čia, žemėje, būtų kerštaujama ir atstumti bet kokie artimo meilės jausmai!

62. Dabar Aš jums sakau, kad Aš paėmiau tą teisingumo matą ir juo jus matuosiu taip, kaip jūs matavote, nors turiu paaiškinti, kad kiekviename mano teisme bus Tėvas, kuris jus labai myli, ir Atpirkėjas, kuris atėjo jūsų išgelbėti.

63. Žmogus savo darbais pats paskelbia sau nuosprendį, kartais baisų nuosprendį, o jūsų Viešpats yra tas, kuris suteikia jums pagalbą, kad rastumėte būdą, kaip galėtumėte ištverti savo atpirkimą.

64. Iš tiesų, sakau jums, jei norite išvengti pernelyg skausmingos atpirkos, atgailaukite laiku ir nuoširdžiu atsinaujinimu suteikite savo gyvenimui naują kryptį, atlikdami meilės ir gailestingumo darbus savo broliams.

65. Supraskite, kad Aš esu išgelbėjimo vartai – vartai, kurie niekada nebus uždaryti visiems, kurie Manęs ieško tikru tikėjimu. (23, 19-23)

66. Dabar matote, kad dieviškasis teisingumas susideda iš meilės, o ne iš bausmės, kaip jūsų. Kas iš jūsų taptų, jeigu Aš taikytų jūsų pačių

įstatymus, kad jus nuteisčiau – prieš Mane, prieš kurį neturi galios nei išorinė išvaizda, nei klaidingi argumentai?

67. Jei Aš jus teistų pagal jūsų blogį ir taikytų jūsų baisiai griežtus įstatymus – kas iš jūsų taptų? Tada jūs teisėtai prašytumėte Manęs pasigailėti.

68. Tačiau jums nereikia bijoti, nes mano meilė niekada nevysta, nekeičia savo pobūdžio ir neišnyksta. O jūs, priešingai, neišvengiamai praeisite, mirsite ir vėl gimsite, išeisite ir vėl sugrįšite, ir taip eisite savo piligrimų keliu, kol ateis diena, kai atpažinsite savo Tėvą ir paklusite jo Dieviškajam įstatymui. (17, 53)

22 skyrius – Dievo meilė, rūpestis ir malonė

Dangiškojo Tėvo meilė

1. Nenustebkite, kad mano meilė jus seka visur, nepaisant jūsų nuodėmių. Jūs visi esate mano vaikai. Šiame pasaulyje jūs turėjote dieviškosios meilės atvaizdą savo tėvų meilėje. Jūs galite atsukti jiems nugarą, nepripažinti jų autoriteto, nepaklusti jų nurodymams ir neklausyti jų patarimų; galite savo piktomis veikomis sužeisti jų širdis, galite priversti jų akis išdžiūti nuo tiek daug ašarų, kad ant jų kaktų pasirodytų baltos sruogos, o jų veidus paženklintų kančios ženklai; tačiau jie niekada nenustos jūsų mylėti ir turės jums tik palaiminimus ir atleidimą.

2. Tačiau jei šie tėvai, kuriuos turėjote žemėje ir kurie nėra tobuli, davė jums tokius didelius tyros ir kilnios meilės įrodymus – kodėl tada stebitės, kad Tas, kuris sukūrė šias širdis ir davė joms tą užduotį būti tėvais, myli jus tobula meile? – Meilė yra aukščiausia tiesa. Dėl tiesos Aš tapau žmogumi, ir dėl tiesos Aš miriau kaip žmogus. (52, 27)

3. Mano meilė neturi jūsų stebinti, tačiau ir neabejokite ja, kai patiriate, kad pasaulyje dažnai tenka išgerti labai kartų taurę.

4. Žmogus gali smarkiai nugrimzti, būti apimtas tamsos arba delsti grįžti pas Mane. Tačiau visiems ateis laikas, kai jie pajus Mane savo viduje, nebejaus, kad Aš esu toli, ir nebegalės laikyti Manęs svetimu ar neigti Mano buvimo, Mano meilės ir Mano teisingumo. (52, 30)

5. Aš nenoriu matyti jūsų kaip kaltinamųjų priešais save, noriu visada laikyti jus savo vaikais, kuriems mano Tėvo meilė visada pasirengusi padėti. Aš jus sukūriau savo Dvasios šlovei ir tam, kad jūs būtumėte laimingi manyje. (127, 41)

6. Mokykitės mane mylėti, suvokite, kaip mano meilė jus seka visur, nepaisant jūsų nusižengimų ir nuodėmių, ir jūs negalite išvengti jos įtakos ar nuo jos pasitraukti. Suvokite: kuo sunkesni jūsų nusižengimai, tuo didesnis mano gailestingumas jūsų atžvilgiu.

7. Žmonių piktumas nori atstumti mano meilę, bet ji jam nepasiduoda, nes meilė yra visuotinė jėga, dieviškoji galia, kuri viską kuria ir viską judina.

8. Įrodymas visko, ką jums sakau, yra tas, kurį jums daviau, kai apsireiškiau tarp jūsų šiuo metu, kai žmonija pasiklydo savo nuodėmės bedugnėje. Mano meilė negali jausti pasibjaurėjimo žmogaus nuodėme, bet gali jausti gailestį.

9. Atpažinkite Mane, ateikite pas Mane, kad nuplautumėte savo dėmes mano gailestingumo kristaliniame šaltinyje. Prašykite, prašykite, ir jums bus duota. (297, 59–62)

10. Akimirkomis žmonės mano esą tokie neverti Manęs, kad nesupranta, jog Aš galiu juos taip labai mylėti. Ir kai jie susitaiko su tuo, kad gyvena toli nuo savo Tėvo, jie kuria gyvenimą pagal savo pačių įsivaizdavimus, kuria savo įstatymus ir steigia savo religines bendruomenes. Todėl jų nuostaba yra didelė, kai jie mato Mane ateinantį. Tada jie klausia: „Ar mūsų Tėvas tikrai mus myli taip labai, kad tokiu būdu ieško galimybės mums save atskleisti?“

11. Žmonės, galiu jums pasakyti tik tiek, kad to, kas man priklauso, aš neleisiu pražūti, o jūs esate mano. Aš mylėjau jus dar prieš jums atsirandant ir mylėsiu jus amžinai. (112, 14–15)

Dievo rūpestis ir pagalba

12. Mokiniai, Aš daviau jums visus mokymus, kurių sielai reikia jos vystymuisi.

13. Palaiminti tie, kurie atpažįsta tiesą, nes jie greitai suras „kelią“. Kiti visada atmeta dieviškus mokymus, nes jiems jų darbai atrodo pranašesni už mano.

14. Aš myliu jus visus. Aš esu Ganytojas, kuris šaukia savo avis, jas vienija ir skaičiuoja, ir kasdien nori turėti daugiau — kuris jas maitina ir glosto, rūpinasi jomis ir džiaugiasi, kai mato, kad jų daug, nors kartais verkia, kai mato, kad ne visos yra paklusnios.

15. Tokios yra jūsų širdys: daugelis iš jūsų ateina pas Mane, bet nedaugelis iš tikrųjų seka paskui Mane. (266, 23–26)

16. Paimkite savo kryžių ir sekite paskui Mane nuolankiai. Pasitikėkite, kad – kol jūs guodžiate ką nors, nešate ramybę širdžiai ar šviesą sielai – Aš pasirūpinsiu viskuo, kas susiję su jūsų materialiu gyvenimu, ir nieko neapleisiu.

17. Tikėkite, kad kai Aš kalbu jūsų dvasiai, Aš taip pat žvelgiu į jūsų širdį, kad joje atrastų jos rūpesčius, poreikius ir troškimus. (89, 6-7)

18. Nėra rasių ar genčių, kad ir kokios nekultūringos jos jums atrodytų – net ir tų, kurių nepažįstate, nes jos gyvena nepasiekiamuose miškuose – kurios nebūtų patyrusios mano meilės apraiškų. Pavojaus akimirką jos girdėjo dangiškus balsus, kurie jas saugo, globoja ir pataria.

19. Jūs niekada negyvenote apleisti. Nuo pat pradžių, kai atsiradote gyvybei, buvote po mano meilės skydu.

20. Jūs, žmonių tėvai, kurie švelniai mylite savo vaikus: ar sugebėtumėte palikti juos likimo valiai, kai jie vos gimė į šį gyvenimą, kai jiems labiausiai reikia jūsų rūpesčio, jūsų atsidavimo, jūsų meilės?

21. Aš mačiau, kaip jūs rūpinotės savo vaikais, netgi kai jie pasiekė pilnametystę; netgi tais, kurie nusikalsta, kurie jus įskaudino, jūs rūpinatės su didžiausia meile.

22. Tačiau jei jūs taip reaguojate į savo vaikų vargus, kokia tada bus jūsų Dangiškojo Tėvo meilė, kuris jus mylėjo dar prieš jums atsirandant?

23. Aš visada ateidavau jums į pagalbą; ir šiuo metu, kai sutinku jus labiau dvasiškai subrendusius, aš mokiau jus, kaip turite kovoti, kad sunaikintumėte piktąsias jėgas, ir kaip didinti gėrio vibracijas. (345, 39-42)

24. Dabar jūs įžengiate į naują savo gyvenimo etapą; kelias yra nutiestas. Paimkite savo kryžių ir sekite paskui Mane. Aš jums nesakau, kad šiame kelyje nebus išbandymų; bet visada, kai pereisite sunkų kelio ruožą ar ištuštinsite kančios taurę, išgirsite balsą, kuris jus drąsins ir patars, su jumis bus mano meilė, kuri jus palaikys ir pakels, ir jūs pajusite švelnų mano gydomojo balzamo glostymą. (280, 34)

25. Kai matau, kad leidžiate skausmui jus nugalėti ir kad, vietoj to, kad iš jo išmoktumėte pamokas, kurias kiekvienas išbandymas savyje talpina, tenkinatės verksmais, keiksmais ar tiesiog laukimu mirties kaip jūsų kančių pabaigos, tada Aš priartėju prie jūsų, kad meiliai kreipčiausi į jūsų širdį, suteikčiau jai paguodą ir viltį bei sustiprinčiau ją, kad ji įveiktų save, savo silpnumą ir tikėjimo trūkumą ir galėtų triumfuoti prieš išbandymus; nes šiame triumfe glūdi ramybė, šviesa ir dvasinis laimingumas, kuris yra tikroji laimė. (181, 10)

26. Jei pagalvosite, kad Aš esu net mažiausiose gamtos būtybėse – kaipgi Aš galėčiau jus atmesti ir atsiskirti nuo jūsų vien dėl to, kad turite savyje netobulumų , juk būtent tada jūs manęs labiausiai reikia?

27. Aš esu Gyvenimas ir esu visur, todėl niekas negali mirti. Gerai apmąstykite, kad neliktumėte pririšti prie išraiškos būdo. Nuraminkite savo pojūčius ir atraskite Mane žodžio esmėje. (158, 43-44)

28. Grįžkite į savo vidų, ir ten rasite šventovę, Sandoros skrynią. Atrasite šaltinį, malonių ir palaiminimų versmę.

29. Nėra bejėgės sielos, niekas nėra atstumtas. Atsižvelgiant į mano dieviškąjį gailestingumą, visoje visatoje nėra nė vieno, kuris galėtų vadintis vargšu, Tėvo atstumtu; nė vieno, kuris galėtų vadintis išsiųstu iš Viešpaties kraštų.

30. Kas jaučiasi atstumtas, daro tai todėl, kad savyje neatrado malonės

dovanų arba todėl, kad šiuo metu yra paklydęs nuodėmėje, apakintas ar jaučiasi nevertas.

31. Jūs visada turite atrasti šias malonės dovanas savyje; tada patirsite, kad jums niekada netrūks mano buvimo, kad visada „duona“, „gydomasis balzamas“, „ginklai“, „raktas“ ir viskas, ko jums reikia, bus jūsų viduje, nes jūs esate mano Karalystės ir mano šlovės paveldėtojai. (345, 87)

32. Tarp Tėvo ir vaikų yra ryšys, kuris niekada negali nutrūkti, ir šis ryšys yra priežastis, dėl kurios vyksta dialogas tarp Dieviškosios Dvasios ir jūsų visų. (262, 35)

33. Žmonijai reikia mano meilės, mano Žodžio, kuris turi pasiekti jūsų širdžių gelmes. Mokytojas nenuilstamai kovoja, kad jūsų sielos kasdien taptų vis labiau apšviestos, kad, išsilaisvinusios iš nežinojimo, galėtų pakilti į aukštesnes sferas.

34. Mano Karalystės vartai yra atviri, ir Tėvo „Žodis“ ateina pas jus su begaline meile, kad vėl parodytų jums kelią.

35. Aš vėl atėjau pas žmoniją, tačiau ji Manęs nepajuto, nes Aš pasirodžiau dvasiškai, o jų materializmas yra didelis. Kadangi jūsų siela kilo iš mano Dieviškosios Dvasios – kodėl tada žmonės Manęs nepajuto? Nes jie savo sielas pririšo prie materializmo, prie žemesnių aistrų.

36. Tačiau čia yra Dievo Avinėlis, kuris ateina pas jus kaip Šviesa, kad jus apšviestų ir atneštų tiesą. (340, 13-15)

Aukščiausiojo nuolankumas

37. Supraskite, kad mano Žodis jūsų proto neapkrauna tuščiomis filosofijomis, jis yra gyvenimo esmė. Aš nesu turtuolis, siūlantis jums žemišką turtą. Aš esu Vienintelis Dievas, kuris jums žada tikrojo gyvenimo karalystę . Aš esu nuolankus Dievas, kuris be pompastikos artinasi prie savo vaikų, kad savo glamonėmis ir stebuklingu žodžiu pakeltų juos atpirkimo keliu. (85, 55)

38. Būkite mano tarnai, ir aš jūsų niekada nepažeminsiu.

39. Žiūrėkite: Aš neatėjau kaip karalius, nei nešioju skeptrą ar karūną. Aš esu tarp jūsų kaip nuolankumo pavyzdys, ir dar daugiau: kaip jūsų tarnas.

40. Prašykite Manęs, ir Aš jums duosiu; įsakykite Man, ir Aš paklusiu, kad duoti jums dar vieną mano meilės ir nuolankumo įrodymą. Aš prašau jūsų tik to, kad mane pažintumėte ir vykdytumėte mano valią; o jei vykdydami savo pareigas susidursite su kliūtimis, melskitės ir įveikite jas mano vardu, ir jūsų nuopelnai bus didesni. (111, 46)

41. Tėvas kalba jums – Tas, kuris neturi nieko, kas prieš jį nusilenktų maldoje. Tačiau tikrai sakau jums: jei virš manęs būtų kas nors didesnis, aš nusilenkčiau prieš jį, nes mano Dvasioje gyvena nuolankumas.

42. Pamąstykite, kaip jūs – nors esate mano maži vaikai – verčiate

mane nusileisti, kad kalbėčiau su jumis, klausyčiau jūsų ir guosčiau, vietoj to, kad stengtumėtės pakilti pas mane. (125, 19)

43. Patirkite savo širdyse džiaugsmą, kad jus myli jūsų Tėvas, kuris niekada jūsų nepažemino savo didybe, bet ją atskleidė savo tobulame nuolankume, kad jus padarytų didelius ir atvestų jus džiaugtis tikruoju gyvenimu jo karalystėje, kuri neturi nei pradžios, nei pabaigos. (101, 63)

Dievo užuojauta ir bendras kentėjimas

44. Jei manote, kad Jėzus, būdamas Dievo Sūnus, nejuto skausmo, klystate. Jei manote, kad Aš esu laisvas nuo skausmo, nes šiandien ateinu Dvasioje, taip pat klystate. Jei manote, kad – kadangi žinau, jog galiausiai visi būsite su Manimi – šiandien Aš nekenčiu, taip pat klystate. Iš tiesų, sakau jums, nėra kitos būtybės, kuri būtų jautresnė už Dieviškąją Dvasią.

45. Aš klausiu jūsų: kas suteikė jautrumą visoms būtybėms? Ką gero galite padaryti, kas nesukeltų man džiaugsmo? Ir ką blogo galite padaryti, kas nebūtų tarsi žaizda mano jautrumui? Žiūrėkite, tai yra priežastis, kodėl Aš jums sakau, kad žmonija vėl mane nukryžiavo. Kada Aš būsiu nuimtas nuo savo kryžiaus ir išlaisvintas iš erškėčių vainiko? (69, 34)

46. Kai kurie paskelbia save mano priešais, aš jų nelaikau tokiais, o tik vargšais. Tuos, kurie laiko save mokslininkais ir neigia mano egzistavimą, žiūriu su gailesčiu. Tuos, kurie bando mane sunaikinti žmonių širdyse , laikau neišmanėliais, nes jie tiki, kad turi galią ir ginklus sunaikinti Tą, kuris yra gyvybės kūrėjas. (73, 33)

47. Aš pasirodau jums kaip mylintis Tėvas, kaip nuolankus Mokytojas, niekada nesu abejingas jūsų kančioms ir visada atlaidus bei gailestingas jūsų netobulumams, nes mano akyse jūs visada būsite vaikai.

48. Aš privalau jus teisti, kai matau, kaip vaikai, sukurti su tokia didele meile ir skirti amžinajam gyvenimui, žemėje atkakliai siekia mirties, nesirūpindami dvasiniu gyvenimu ir neturėdami noro pažinti tobulumų, kuriuos tas gyvenimas jiems siūlo. (125, 59-60)

49. Kadangi Aš esu jūsų Tėvas, Aš neišvengiamai turiu jausti tai, ką jaučia vaikai. Tik taip jūs suprasite, kad – kol kiekvienas iš jūsų kenčia ir jaučia savo skausmą – Dieviškoji Dvasia kartu kenčia visų savo vaikų skausmą.

50. Kaip šios tiesos įrodymą Aš atėjau į pasaulį, kad taptų žmogumi ir neščiau kryžių, kuris simbolizavo visą pasaulio skausmą ir nuodėmes. Tačiau jei Aš, būdamas žmogumi, nešiau jūsų netobulumų naštą ant savo pečių ir jaučiau visą jūsų skausmą – argi Aš, kaip Dievas, galėčiau pasirodyti bejausmis savo vaikų vargų akivaizdoje? (219, 11-12)

Dievo atleidimas, malonė ir gailestingumas

51. Aš esu Vienintelis, kuris žino visų likimą, Vienintelis, kuris žino kelią, kurį jūs nuėjote ir kurį dar turite nueiti. Aš esu Tas, kuris supranta jūsų kančias ir džiaugsmus. Aš žinau, kiek jūs keliavote, ieškodami tiesos ir teisingumo. Mano gailestingumas priima to, kuris viduje prašo manęs atleidimo už savo nuodėmes, baimės kupiną šauksmą.

52. Ir kaip Tėvas Aš išpildau kiekvieną nuoširdų prašymą, surenku jūsų ašaras, gydau jūsų negalias, leidžiu jums pajusti, kad jums atleista ir jūs išlaisvinti nuo savo gėdos dėmių, kad galėtumėte iš naujo sukurti savo gyvenimą.

53. Taip pat Aš esu Vienintelis, kuris gali atleisti įžeidimus, kuriuos man darote jūs, mano vaikai. (245, 39-41)

54. Šiuo metu mano žodis vėl apšviečia jus. Aš noriu išlieti savo malonę gausiai, kad būtumėte tyri ir gražūs. Tačiau jei vėl įkrisite į nuodėmę, supraskite, tauta, kad ne Aš jus atstumiu nuo savo krūtinės, bet jūs patys nutolstate nuo Manęs, nors tai nėra mano valia. Tačiau mano atleidimas ir mano meilė yra kaip atviri vartai, kad priimtų kiekvieną, kuris atgailaudamas nori sugrįžti pas Mane. (283, 69)

55. Meile, kuria Aš jums atleidžiu ir jus taisau, Aš save atskleidžiu. Kai jūs gyvenote pagal savo valią ir nuolat įžeidinėjote Tėvą, Aš nenutraukiau tos nuodėmingos egzistencijos siūlo, nesuteikiau jums nei oro, nei duonos; Aš nepalikau jūsų skausme, nei ignoruodamas jūsų skundus. O gamta ir toliau apgaubė jus savo derlingumu, šviesa ir palaiminimais. Taip Aš atsiskleidžiu žmonėms ir apreiškiu save jiems. Niekas žemėje negali mylėti jūsų tokia meile, ir niekas negali jums atleisti taip, kaip Aš.

56. Jūsų siela yra sėkla, kurią Aš nuo amžinybės puoselėju ir tobulinu, kol ji duoda gražiausius žiedus ir tobuliausius vaisius. Kaip Aš galėčiau leisti jums mirti ar palikti jus audrų gniaužtams? Kaip galėčiau jus palikti jūsų kelyje, juk Aš esu Vienintelis, kuris žino visų būtybių likimą? (242, 31–33)

57. Jūs, kurie einate klaidingais keliais: Aš esu pasiruošęs jus priimti ir duoti jums savo jėgą bei šviesą, jei tik mane pašauksite. Nesvarbu, jei jūsų kūne ir sieloje matyti didžiųjų nusidėjėlių pėdsakai. Aš pasirūpinsiu, kad jūs laimintumėte tuos, kurie jus įžeidė, ir kad laimintumėte Dievą, nes Jis manė, kad tas stebuklas jūsų viduje yra įmanomas. Tada jūs pradėsite jausti Kristaus meilę savo širdyje.

58. Kai kurie, išgirdę šiuos žodžius, pagalvos: kaip įmanoma, kad didieji nusidėjėliai gali gauti tą pačią malonę kaip ir teisieji, kurie ją nusipelnė savo nuopelnais?

59. O žmonės, žmonės, kurie nematote toliau nei savo akys! Aš visada daviau jums savo gėrybes iš malonės, dar prieš jums jas užsitarnaujant.

60. Aš atsakau tiek į tyrą mintį, tiek į liūdną skundą to, kuris prie manęs artinasi suteptas, kai tik iš jo – dėl meilės savo artimui trūkumo – išsiveržia net ir mažiausia nuolankumo ar supratimo kibirkštėlė.
61. Aš esu silpnojo gynėjas, kuris dėl savo didelio nesugebėjimo ir nežinojimo lieja ašaras. Aš esu Dieviškoji Viltis, kuri šaukia ir guodžia verkiančiuosius; Aš esu gailestingasis Jėzus, kuris švelniai glosto tą, kuris dejuoja savo skausme ir atgailoje.
62. Aš esu jūsų Gelbėtojas, jūsų Atpirkėjas; Aš esu žmogui suprantama Tiesa. (248, 18-21)

23 skyrius – Dievo įkvėpimai ir apreiškimai

Dieviškos įkvėpimo akimirkos

1. Mokiniai: Kai mano žodis ateina pas jus, o jūs jo nesuprantate, jūs juo abejojate. Tačiau Aš jums sakau: jei jus kankina netikrumas, pasitraukite į laukų vienatvę ir ten, gamtos apsuptyje, kur jūsų liudininkai yra tik atviri laukai, kalnai ir dangus, dar kartą paklauskite savo Mokytojo. Pasinerkite į jo žodį, ir greitai pasieks jus jo mylintis atsakymas. Tada jūs jausitės palaikomi, įkvėpti, pripildyti nežinomos dvasinės palaimos.
2. Tokiu būdu jūs nebebūsite mažatikiai žmonės, nes žinosite, kad kiekvienas Dievo žodis yra tiesa, tačiau norint jį atskleisti, reikia į jį įsigilinti su pamaldumu ir tyru protu, nes jis yra šventovė.
3. Kiekvieną kartą, kai būsite pasirengę ir norėsite kažką sužinoti, jūsų troškimas šviesos pritrauks Dieviškąją Šviesą. Kiek kartų Aš jums jau sakiau: eikite į kalnų vienatvę ir ten pasakykite Man savo rūpesčius, savo kančias ir vargus.
4. Jėzus savo pavyzdžiu mokė jus šių pamokų „Antrajame Laike“. Prisiminkite mano pavyzdį, kai aš pasitraukiau į dykumą melstis, prieš pradėdamas savo pamokslavimo tarnystę. Prisiminkite, kad paskutinėmis savo buvimo tarp žmonių dienomis, dar prieš eidamas į sinagogą melstis, aš ieškojau vienatvės Alyvų kalno giraitėje, kad pasikalbėčiau su Tėvu.
5. Gamta yra Kūrėjo šventovė, kur viskas pakyla į Jį, kad Jį garbintų. Ten galite tiesiogiai ir nesuklastotai priimti savo Tėvo spinduliavimą. Ten, toli nuo žmogiškojo egoizmo ir materializmo, jūs pajusite, kaip išmintingos įkvėpimo bangos skverbiasi į jūsų širdis, skatindamos jus daryti gera savo kelyje. (169, 28-31)
6. Jūs turite būti budrūs, mokiniai, nes Aš kalbėsiu su jumis ne tik per šį pranašą, Aš taip pat pasirodysiu jūsų sielai akimirkomis, kai jūsų kūnas miegos. Aš išmokysiu jus pasiruošus pasinerti į miegą ir atitraukti savo sielą nuo žemiškųjų dalykų, kad ji pakiltų į Šviesos sferas, kur gaus pranašystę, kuria apšvies savo kelią,

kad vėliau perduotų savo žinią protui. (100, 30)

7. Aš niekada nebuvau toli nuo jūsų, kaip kartais manėte, taip pat jūsų kančios man niekada nebuvo abejingos, ir aš nebuvau kurčias jūsų šauksmams. Įvyko štai kas: jūs nesistengėte išgryninti savo aukštesnių pojūčių ir tikėjotės mane suvokti kūno pojūčiais. Tačiau Aš jums sakau, kad laikas, kai Aš tai suteikdavau žmonėms, jau seniai praėjo.

8. Jeigu būtumėte šiek tiek pasistengę išvystyti kai kurias savo dvasines galias, tokias kaip vidinis pakilimas per dvasinį apmąstymą, malda, nuojauta, pranašiškas sapnas ar dvasinis regėjimas – užtikrinu jus, kad per kiekvieną iš jų susijungtumėte su Manimi ir taip gautumėte atsakymus į savo klausimus bei dievišką įkvėpimą savo mintyse.

9. Aš visada pasiruošęs kalbėtis su jumis, visada laukiu jūsų pakilimo ir dvasinio pasirengimo, kad galėčiau jums patikti ir suteikti jums laimę, atskleisdamas save jūsų dvasiai. Tam reikia tik, kad jūs su didžiausiu nuoširdumu pasiruoštumėte gauti šią malonę. (324, 52–54)

10. Paklauskite savo mokslininkų, ir jei jie bus sąžiningi, jie jums pasakys, kad jie prašė Dievo įkvėpimo. Aš jiems suteikčiau daugiau įkvėpimo, jei jie prašytų Manęs su didesne meile savo artimui ir su mažesniu tuštybiškumu sau.

11. Iš tiesų, sakau jums: visa, ką esate sukaupę tikrosios žinios, yra iš Manęs. Viską, ką žmonės turi tyro ir kilnaus, Aš šiuo metu panaudosiu jūsų naudai, nes tam Aš jums tai suteikiau. (17, 59-60)

12. Dabar yra laikas, kai mano Dvasia be perstojo kalba žmonių Dvasiai, sielai, protui ir širdžiai. Mano balsas pasiekia žmones per mintis ir išbandymus, per kuriuos daugelis savaime pabunda tiesai, nes tie, kurie juos veda ar moko, miega ir nori, kad pasaulis niekada nepabustų. (306, 63)

13. „Trečiajame laikmetyje“ savo apreiškimų aiškumu aš įgyvendinau tai, kas žmonėms yra neįmanoma: pasidalinti savimi per žmogiškąjį protą.

14. Supraskite mane, mokiniai, nes dvasios ir dvasios dialoge, kuris jūsų laukia, jūs amžinai jausite mano buvimą. Jei mokėsite pasiruošti, jūs man daugiau nebesakysite: „Viešpatie, kodėl Tu neateini? Kodėl Tu nematai mano skausmo?“ Jūs man daugiau taip nebekalbėsite. Iš tiesų, mokiniai, sakau jums, kas taip man sako, tas pateiks akivaizdų savo nežinojimo ir nepasirengimo įrodymą.

15. Aš nenoriu matyti savo mokinių atskirtų nuo Manęs, noriu, kad jūs savo dvasia Man sakytumėte: „Mokytojau, Tu esi tarp mūsų, mūsų dvasia Tave jaučia, Tavo išmintis yra mano įkvėpimo šaltinis.“ Tai yra tikrasis išpažinimas, kurį noriu išgirsti iš jūsų. (316, 54)

Dieviškųjų apreiškimų pritaikymas žmonių supratimui

16. Jūsų kalbos yra pernelyg ribotos, kad galėtų atskleisti Dieviškumą; todėl visais laikais turėjau kalbėti jums palyginimais, atitikmenimis ; bet dabar matote, kad – net jei aš taip ir kalbėjau jums – jūs mane mažai supratote, nes jums trūko reikiamos valios gilintis į mano apreiškimus. (14, 50)

17. Kiekviename amžiuje jūs manęs laukėte, ir vis dėlto – kai tik aš buvau su jumis, jūs manęs nepažinote dėl savo pasirengimo ir dvasingumo trūkumo. Sakau jums: kokia bebūtų mano buvimo forma, ji visada turės tiesos ir dieviškosios gyvybės esmę.

18. Aš jums sakiau, kad naudojuosi įvairiomis formomis, kad pasirodyčiau pasauliui. Tačiau jos nebuvo kaukė, skirta paslėpti nuo jūsų mano Dvasią, bet jos tarnavo tam, kad mane sužmogintų, apribotų ir taip padarytų mane girdimą ir juntamą žmonėms.

19. Dabar sakau jums, kad prieš priimdami sprendimą, pirmiausia turėtumėte išgirsti šį balsą, kol ateis jūsų įsitikinimo arba apšvietimo akimirka, kai sieloje taps šviesu. (97, 11-12)

20. Kol žmonės liks savo aklume ir nežinojime, jie bus priežastis, dėl kurios Dievas, kuris pirmiausia yra Tėvas, turės tapti žmogiškas, apriboti save ir sumažinti savo didybę savo vaikų atžvilgiu, kad galėtų būti suprastas. Kada jūs leisite Man pasirodyti prieš jus su ta šlove, kuria turėtumėte Mane matyti?

21. Jūs turite būti dideli, kad galėtumėte įsivaizduoti mano didybę, ir dėl to Aš vis grįžtu, kad suteikčiau jums dvasinę didybę, kad galėtumėte patirti begalinį džiaugsmą pažinti savo Tėvą, pajusti jo meilę, išgirsti dieviškąjį koncertą, skambantį virš jūsų. (99, 26-27)

22. Išorinė Tėvo apreiškimo Sinajaus kalne dalis buvo akmuo, kuris tarnavo kaip priemonė įspausti į jį Dieviškąjį Įstatymą.

23. Išorinė Dievo apreiškimo žmonėms per Jėzų dalis buvo kūno apvalkalas, Kristaus žmogiškoji išvaizda.

24. Šiais laikais išorinė mano apreiškimo dalis buvo balso nešėjas, todėl ši apreiškimo forma, kaip ir praeities laikų, turi baigtis.

25. Supraskite, kad esate dvasinio žmonių tautos vaikai, kuri turi maitintis ne formomis, o esme. Jei teisingai suprasite mano žodį, niekada daugiau nepateksite į stabmeldystę, nei laikysitės išorinių kulto veiksmų, apeigų, praeinančių dalykų, nes visada trokšite esmės, amžinybės. (224, 69-71)

Įvairūs Dievo apreiškimų būdai

26. Žmonija norėtų, kad pas ją atvyktų naujas Mesijas, kuris išgelbėtų ją iš bedugnės, arba bent jau norėtų išgirsti Dievo balsą, skambantį ore kaip žmogaus balsas. Tačiau Aš jums sakau, kad pakaktų šiek tiek stebėti „ “ arba susikaupti meditacijoje, kad suteiktumėte savo

sielai jautrumo, ir jau girdėtumėte, kaip viskas jums kalba. Jei jums atrodo neįmanoma, kad akmenys kalbėtų, sakau jums, kad ne tik akmenys, bet ir viskas, kas jus supa, kalba jums iš jūsų Kūrėjo, kad jūs pabustumėte iš savo didybės, išdidumo ir materializmo sapnų. (61, 49)

27. Praeities laikų nušvitusieji visada matė šviesos spindesį, jie visada girdėjo mano žodį. Pranašai, įkvėptieji, pirmtakai, aukšto dvasingumo mokymų kūrėjai liudijo, kad girdėjo balsus, kurie, atrodė, sklido iš debesų, kalnų, vėjo ar kokios nors vietos, kurios jie negalėjo tiksliai nustatyti; kad jie girdėjo Dievo balsą, tarsi jis skambėtų iš ugnies liežuvių ir paslaptingų aidų. Daugelis girdėjo, matė ir jautė savo pojūčiais, kiti – savo dvasinėmis savybėmis; tas pats vyksta ir šiais laikais.

28. Iš tiesų, Aš jums sakau: tie, kurie mano žinias priėmė savo fizinėmis juslėmis, dievišką įkvėpimą aiškino dvasiškai, ir tai darė pagal savo fizinį bei dvasinį pasirengimą, pagal laikmetį, kuriuo jie gyveno pasaulyje, kaip tai dabar vyksta su žmogiškaisiais įrankiais, kuriuos jūs vadinate „balsų nešėjais“ arba „dovanų nešėjais“. Tačiau turiu jums pasakyti, kad praeityje, kaip ir dabar, jie dieviškųjų apreiškimų grynumui pridėjo savo pačių įsivaizdavimus arba tuos, kurie vyravo jų aplinkoje, ir sąmoningai ar nesąmoningai pakeitė tiesos grynumą ir beribę esybę, kuri iš tiesų yra meilė savo aukščiausiuose apreiškimuose.

29. Dvasiniai virpesiai ir įkvėpimai buvo juose, ir tiek „Pirmieji“, tiek „Paskutinieji“ liudijo ir liudys apie šį įkvėpimą, kuris pasiekė jų dvasią, beveik visada nežinant kaip, taip pat, kaip tai vyksta šiandien daugeliui ir kaip tai vyks rytoj dar kitiems.

30. Žodžiai, aiškinimai ir elgesio būdas priklauso nuo žmonių ir laikų, kuriuose jie gyvena, tačiau virš viso to stovi aukščiausia tiesa. (16, 11–14)

31. Kartkartėmis būtina, kad mano Dvasia apsireikštų kokiu nors jūsų suvokimui prieinamu ir suprantamu būdu. Ši būtinybė kalbėti jums kyla iš jūsų nepaklusnumo mano Įstatymui, iš jūsų nukrypimo nuo tikrojo kelio.

32. Dėl laisvos valios, kuria jis naudojasi, žmogus yra maištingiausia kūrinijos būtybė. Iki šiol jis nenorėjo paklusti sąžinės nurodymams.

33. Mano Žodis nori vienus sulaikyti, kitiems suteikti orientaciją, visus sustiprinti tiesoje ir išgelbėti jus iš bedugnių.

34. Nesipiktinkite dėl to, kaip Aš dabar apsireiškiu, nes tai labai skiriasi nuo „Antrojo laikotarpio“. Žinokite, kad Aš niekada nenaudojau tos pačios formos du kartus, nes tai reikštų, kad palikčiau jus prie to paties mokymo, o Aš visada ateinu, kad išmokyčiau jus naujų pamokų ir padėčiau žengti naujus žingsnius. (283, 39-42)

35. Mano Žodis pasireiškia įvairiais būdais: per sąžinę, per išbandymus, kurie kalba apie Mane, per gamtos jėgas arba per mano dvasinius vaikus. Mano Žodis yra visuotinis. Kiekvienas, kuris pasiruošia, išgirs mano balsą. (264, 48)

Dieviškųjų apreiškimų būtinybė

36. Mano dieviškas mokymas skirtas ne tik protui – ne, jis turi pasiekti ir žmogaus širdį, kad tiek dvasinė, tiek fizinė būties dalis taptų harmoningos.

37. Dieviškasis Žodis skirtas apšviesti protą ir padaryti žmogaus širdį jautrią, o šiame Žodyje esanti gyvybės esmė skirta maitinti ir pakelti sielą.

38. Kad žmogaus gyvenimas būtų visavertis, jam būtinai reikia dvasinio duonos, lygiai taip pat, kaip jis dirba ir vargsta dėl materialaus maisto.

39. „Žmogus negyvena vien duona“, – sakiau jums „Antrajame laikmetyje“, ir mano žodis tebėra aktualus, nes žmonės niekada negalės apsieiti be dvasinio maisto, nes kitaip žemėje juos ištiks ligos, skausmas, tamsa, nelaimės, vargas ir mirtis.

40. Materialistai galėtų prieštarauti, kad žmonės jau gyvena vien tuo, ką jiems suteikia žemė ir gamta, be jokio poreikio siekti ko nors dvasinio, kas juos maitintų ir stiprintų jų gyvenimo kelionėje. Bet turiu jums pasakyti, kad tai nėra tobulas ir išpildytas gyvenimas, o egzistencija, kuriai trūksta esminio dalyko, kokiu yra dvasingumas. (326, 58-62)

41. Visais laikais Aš atsiskleidžiau žmogui paprastai, kad jis galėtų Mane suprasti, visada dariau tai jūsų protinių sugebėjimų ir jūsų širdies suvokimo ribose. Aš nužengiau pas jus, kad duotų jums nuolankumo pavyzdį, kai nusileidau į jūsų varganą gyvenimą, kad pakelčiau jus į geresnį gyvenimą. (226, 54)

42. Čia išsipildo žodis, kurį Aš jums daviau, kai Jėzus „Antrajame Laike“ dėkojo savo Tėvui už tai, kad Jis savo išmintį paslėpė nuo išsilavinusių ir mokytų, bet ją davė ir apreiškė nuolankiesiems.

43. Taip, mano tauta, nes tie, kuriuos vadinate mokslininkais, išpuikuoja ir nori pažeminti paprastus žmones, mokydami juos tik to, ką laiko duonos trupiniais, kuriuos gavo iš Manęs.

44. Tuo tarpu vargšai, „paprasti žmonės“, kurie puikiai pažįsta gyvenimo nešamas bėdas ir su jomis susijusius nepriteklius – jei kartą ką nors gali pavadinti savu, jie jaučia, kad tai jiems per daug, ir todėl dalijasi tuo su kitais.

45. Dabar dar pridursiu: jei godusis taps dosniu žmogumi, o išdidusis – nuolankiu, jie akimirksniu taps dalininkais visko, ką Aš turiu paruoštą tam, kuris moka gyventi dorai. Nes mano meilė nėra šališka, ji yra visapusiška, skirta visiems mano vaikams. (250, 17)

Dieviškųjų apreiškimų beribumas

46. Šis mokymas, kuris turi apšviesti Trečiąjį amžių, nėra mano paskutinis. Dvasinis pasaulis neturi pabaigos. Mano įstatymas spinduliuoja kaip dieviškoji saulė visose sąžinėse. Stovėjimas vietoje ir nuosmukis būdingi tik žmonėms, ir tai visada yra ydų, silpnybių ar aistrų nevaržomumo pasekmė.

47. Kai žmonija pagaliau savo gyvenimą pagrįs dvasiniais pamatais ir nešios savyje amžinybės idealą, kurį jums įkvepia mano mokymas, ji bus radusi pažangos ir tobulumo kelią ir niekada daugiau nenukryps nuo savo dvasinio tobulėjimo kelio. (112, 18)

48. Jei manote, kad Aš jums tik dabar atskleidžiau kažką apie dvasinį gyvenimą, klystate; nes Aš jums sakau dar kartą: dieviškasis mokymas prasidėjo, kai gimė pirmasis žmogus, ir Aš neperdedu, sakydamas jums, kad mano mokymas prasidėjo su dvasių sukūrimu, dar prieš pasauliui atsirandant. (289, 18)

49. Kai žmonės dar tikėjo, kad egzistuoja tik tai, ką jie galėjo pamatyti savo akimis, ir patys nežinojo pasaulio, kuriame gyveno, pavidalo, jie įsivaizdavo Dievą, kuris buvo apribotas tuo, ką matė jų akys.

50. Bet tiek, kiek jų protas po truputį atskleidė vieną paslaptį po kitos, visata jų akyse vis labiau plėtėsi, o Dievo didybė ir visagališkumas stebėjančiam žmogaus protui vis labiau didėjo.

51. Todėl šiuo metu turėjau jums duoti mokymą, kuris atitiktų jūsų vystymąsi.

52. Tačiau Aš jūsų klausiu: ar mano apreiškimas apima materialias žinias? Ne, žinios, kurių Aš jus mokau, yra apie egzistenciją už gamtos, kurią matote ir jau taip ilgai tyrinėjate, ribų. Mano apreiškimas rodo kelią, vedantį dvasią į gyvenimo lygmenį, iš kurio ji gali viską atrasti, suvokti ir suprasti.

53. Ar jums atrodo neįmanoma ar bent jau keista, kad Dievas žmonėms apsireiškia dvasiškai – kad dvasinis pasaulis pasirodo ir pasireiškia jūsų gyvenime – kad nežinomi pasauliai ir sferos jums atsiskleidžia? Argi norite, kad jūsų pažinimas sustotų ir Tėvas jums niekada daugiau neapreiškia daugiau nei tai, ką Jis jums jau apreiškė?

54. Nebūkite įpročių vergovai ir nenustatykite savo dvasiai pažinimo ribų!

55. Šiandien galite neigti, kovoti su dvasiniu mokymu ir jį persekioti; tačiau Aš žinau, kad rytoj pasiduosite tiesai.

56. Kiekvienas dieviškasis apreiškimas, kai tik pasirodė, buvo kovojamas ir atmetamas; tačiau galiausiai ta šviesa įsigalėjo.

57. Mokslo atradimų atžvilgiu žmonija taip pat pasirodė netikinti; tačiau galiausiai ji turėjo nusileisti realybei. (275, 64-70)

58. Kai iš žmonijos širdies į begalybę pakils Šventosios Dvasios šventykla, jų viduryje pasirodys nauji

apreiškimai, kurie bus tuo didesni, kuo labiau sielos tobulės. (242, 62)

59. Kaip galite manyti, kad, nusileidęs pas jus, galėčiau pamiršti kitas tautas, juk jūs visi esate mano vaikai? Ar manote, kad kas nors yra toli nuo manęs ar už manęs ribų, nors mano Dvasia yra visuotinė ir apima viską, kas sukurta?

60. Viskas gyvena ir maitinasi iš Manęs. Todėl mano Visuotinė Šviesa nusileido ant visos Žemės rutulio, ir Dvasia priėmė mano įtaką šiame ir kituose pasauliuose, nes Aš atėjau išgelbėti visus savo vaikus. (176, 21)

61. Mano apreiškimas per balsų nešėjus, pagal mano valią, turi būti tik laikinas, trumpas pasirengimo etapas, kuris turi tarnauti šiai tautai kaip norma, įstatymas ir pagrindas, kad liudytų ir skleistų šią tiesą bei paskelbtų pasauliui „Trečiojo laikotarpio“ atėjimą.

62. Kaip ir mano apreiškimas per žmogiškąjį protą buvo lemtas būti trumpalaikis kaip žaibas, taip pat buvo numatyta, kad tik kelios žmonių grupės bus pašauktos dalyvauti šiame apreiškime ir priimti šią žinią.

63. Tuo tarpu bendravimas iš dvasios į dvasią pasieks visą žmoniją be laiko apribojimų, nes š us būdas ieškoti Manęs, priimti Mane, melstis, klausytis Manęs ir jausti Mane galioja per amžius. (284, 41-43)

Dievo buvimo žmoguje apreiškimas

64. Aš noriu jus padaryti savo mokiniais, kad išmoktumėte mane jausti kaip savo Dvasios vaikus. Kodėl gi jūs neturėtumėte jausti mano buvimo savyje, juk jūs esate sudaryti iš mano pačios esmės, esate mano dalis?

65. Jūs manęs nejaučiate, nes to nesuvokiate, nes jums trūksta dvasingumo ir pasirengimo, ir kad ir kiek ženklų bei jausmų įspūdžių gautumėte, juos priskiriate materialiosioms priežastims. Todėl sakau jums, kad nors aš esu su jumis, jūs mano buvimo nejaučiate.

66. Dabar Aš jums sakau: argi nėra natūralu, kad jūs jaučiate Mane savo esybėje, juk jūs esate Mano dalis? Argi – atsižvelgiant į tai – nėra teisinga, kad jūsų dvasia galiausiai susilietų su mano? Aš jums atskleidžiu tikrąjį didingumą, kuris turėtų būti kiekviename žmoguje; nes jūs nuklydote ir, trokšdami būti dideli žemėje, dvasiškai tapote mažesni! (331, 25-26)

67. Aš nebegaliu daugiau klausytis, kai jūs man sakote: „Viešpatie, kodėl Tu esi toli nuo manęs, kodėl Tu manęs neklausai, kodėl aš jaučiuosi vienišas gyvenimo kelyje?“

68. Mylima tauta: Aš niekada neatsitraukiu nuo savo vaikų, tai jūs atsitraukiate nuo Manęs, nes jums trūko tikėjimo ir jūs patys Mane atstūmėte bei uždarėte Man savo širdžių duris. (336, 60)

69. Aš nenoriu, kad jūs jaustumėtės toli nuo Manęs; nes Aš jums sakiau,

kad dėl savo dvasingumo jūs visi pajusite Mane, tiesiogiai suvoksite Mane. Jūsų dvasia išgirs mano balsą, ir dvasiškai jūs pamatysite mano buvimą. Taip Aš noriu matyti jūsų dvasią amžinai suvienytą su mano dvasia; nes tai yra mano valia. (342, 57)

VI. Kūrinija

24 skyrius – Dvasinė ir materialioji kūrinija

Dvasinių būtybių sukūrimas

1. Dar prieš pasauliams atsirandant, prieš visoms būtybėms ir materijai atgijant, jau egzistavo mano Dieviškoji Dvasia. Tačiau būdamas Visuotinė Vienybė, aš jaučiau savyje neišmatuojamą tuštumą, nes buvau tarsi karalius be pavaldinių, tarsi mokytojas be mokinių. Dėl to Aš sugalvojau planą sukurti Man panašias būtybes, kurioms Aš skirtų visą savo gyvenimą, kurias Aš mylėčiau taip giliai ir nuoširdžiai, kad – kai ateitų laikas – Aš nedvejodamas paaukotų joms savo kraują ant kryžiaus.

2. Nesipiktinkite, kai sakau jums, kad mylėjau jus dar prieš jums atsirandant. Taip, mylimieji vaikai! (345, 20-21)

3. Dieviškoji Dvasia buvo pilna meilės, nors Jis egzistavo vienas. Nieko dar nebuvo sukurta, aplink Dieviškąją Būtybę nieko nebuvo, ir vis dėlto Jis mylėjo ir jautėsi Tėvu.

4. Ką Jis mylėjo? Kieno Tėvu Jis jautėsi? Tai buvo visos būtybės ir visi tvariniai, kurie iš Jis iškils ir kurių jėga slėpėsi Jo Dvasioje. Toje Dvasioje buvo visi mokslai, visos gamtos jėgos, visos būtybės, visi kūrinijos pagrindai. Jis buvo amžinybė ir laikas. Jame buvo praeitis, dabartis ir ateitis, dar prieš pasauliams ir būtybėms atgimstant į gyvenimą.

5. Ta dieviškoji įkvėpimo jėga tapo tikrove per begalinę dieviškosios meilės jėgą, ir prasidėjo gyvenimas. (150, 76 79) 6. Kad Dievas galėtų vadintis Tėvu, Jis iš savo įsčių išleido dvasias – būtybes, kurios buvo panašios į Jį savo dieviškomis savybėmis. Tai buvo jūsų kilmė, taip jūs atgijote dvasiniam gyvenimui. (345, 22)

7. Jūsų sukūrimo priežastis buvo meilė, dieviškas troškimas pasidalinti savo galia su kuo nors; ir priežastis, dėl kurios Aš suteikiau jums valios laisvę, taip pat buvo meilė. Aš norėjau jaustis mylimas savo vaikų – ne dėl įstatymo, bet dėl spontaniško jausmo, kuris turėjo laisvai trykšti iš jūsų sielos. (31, 53)

8. Kiekviena dvasia atsirado iš grynos Dievybės minties; todėl dvasios yra tobulas Kūrėjo darbas. (236, 16)

Didžiųjų dvasių veikimas Kūrimo darbe

9. Elijas yra didžioji dvasia, esanti Dievo dešinėje, kuri savo

nuolankumu vadina save Dievo tarnu; per jo tarpininkavimą bei kitų didžiųjų dvasių Aš judinu dvasinį visatą ir vykdau didelius bei aukštus nutarimus. Taip, mano mokiniai, turiu gausybę didžiųjų dvasių savo tarnyboje, kurios valdo kūriniją. (345, 9)

Dievo apvaizdos mintys

10. Klausykite, mokiniai: prieš jums įžengiant į gyvenimą, Aš jau egzistavau, ir mano Dvasioje buvo paslėpta jūsų Dvasia. Tačiau Aš nenorėjau, kad jūs taptumėte mano Karalystės paveldėtojais, neužsitarnavę to, nei kad turėtumėte tai, kas yra, nežinodami, kas jus sukūrė; taip pat nenorėjau, kad jūs išeitumėte iš Manęs be krypties, be tikslo ir be idealų.

11. Todėl Aš daviau jums Dvasią, kad ji tarnautų jums kaip vedlys. Aš suteikiau jums laisvą valią, kad jūsų darbai turėtų tikrą vertę Mano akyse. Aš daviau jums sielą, kad ji visada trokštų pakilti į šviesą ir tyrumą. Aš daviau jums kūną, kad per širdį turėtumėte jausmą gėriui ir grožiui, ir kad jis jums tarnautų kaip išbandymo akmuo, kaip nuolatinis išbandymas, taip pat kaip įrankis gyventi materialiajame pasaulyje. (35, 48-49)

Materialių pasaulių sukūrimas dvasinėms būtybėms

12. Kai erdvė pirmą kartą buvo apšviesta dvasių buvimu, šios – kadangi jos dar buvo klupinčios ir mikčiojančios kaip maži vaikai ir neturėjo nei išsivystymo, nei jėgos, kad galėtų būti aukšto dvasingumo vietose – pajuto poreikį turėti atramą, tvirtovę, kad jaustųsi stiprios; ir taip jiems buvo duota materija ir materialus pasaulis, o savo naujoje būsenoje jie įgijo patirties ir žinių. (35, 50)

13. Visata prisipildė būtybių, ir visose jose atsiskleidė Tėvo meilė, galia ir išmintis. Nuo tos akimirkos, kai Jis įsakė atomams susijungti, kad sudarytų būtybes ir kūnus bei suteiktų jiems formą, Viešpaties glėbys buvo tarsi neišsenkantis gyvenimo šaltinis.

14. Pirmiausia egzistavo dvasinis gyvenimas, pirmiausia buvo dvasinės būtybės, ir tik po to – materialioji gamta.

15. Kadangi buvo nuspręsta, kad daugelis dvasinių būtybių turės įgauti fizinę formą, kad galėtų gyventi materialiuose pasauliuose, viskas buvo paruošta iš anksto, kad Viešpaties vaikai viską rastų paruoštą.

16. Jis apipylė kelią, kuriuo turės eiti jo vaikai, palaiminimais, užliejo visatą gyvybe ir pripildė grožiu žmogaus kelią, į kurį Jis įdėjo dieviškąją kibirkštį: dvasią, sielą, ir taip jį sukūrė iš meilės, intelekto, jėgos, valios ir sąmonės. Tačiau viską, kas egzistuoja, Jis apgaubė savo jėga ir parodė jam jo paskirtį. (150, 80-84)

17. Kai Tėvas sukūrė pasaulį ir jam suteikė paskirtį būti atpirkimo vieta, Jis jau žinojo, kad jo vaikai savo

kelyje susidurs su silpnybėmis ir nuodėmėmis, kad reikės prieglobsčio, norint žengti pirmąjį žingsnį atsinaujinimo ir tobulėjimo link. (250, 37)

Žmogaus sukūrimas

18. Klausykite: Dievas, aukščiausiasis Būvis, sukūrė jus „pagal savo atvaizdą ir panašumą“ – ne dėl jūsų materialios išvaizdos, bet dėl sugebėjimų, kuriais apdovanota jūsų dvasia, panašių į Tėvo sugebėjimus.

19. Kaip malonu buvo jūsų tuštybei laikyti save Kūrėjo atvaizdu. Jūs laikote save labiausiai išsivysčiusiomis būtybėmis, kurias Dievas sukūrė. Tačiau jūs esate didžiulėje klaidoje, jei manote, kad visata buvo sukurta tik jums. Su kokia neišmanybe jūs vadinate save kūrinijos karūna!

20. Supraskite, kad netgi Žemė nėra sukurta tik žmonėms. Begalinėje dieviškosios kūrinijos laiptinėje yra begalinis skaičius sielų, kurios tobulėja vykdydamos Dieviškąjį Įstatymą.

21. Tikslai, apimantys viską ir kurių jūs, kaip žmonės, net jei norėtumėte, negalite suprasti, yra didingi ir tobulai, kaip ir visi Tėvo ketinimai. Tačiau tikrai sakau jums: jūs nesate nei didžiausios, nei mažiausios Viešpaties būtybės.

22. Jūs buvote sukurti, ir tą akimirką jūsų dvasia gavo gyvybę iš Visagalio, kuri turėjo tiek savybių, kiek jums buvo būtina, kad atliktumėte sudėtingą užduotį amžinybėje. (17, 24–28)

23. Į žmogaus sielą, kuri yra mano šedevras, Aš įdėjau savo Dieviškąją Šviesą. Aš ją puoselėjau begaline meile, kaip sodininkas puoselėja savo sodo lepintą augalą. Aš jus pastatiau į šią gyvenamąją erdvę, kur jums nieko netrūksta gyvenimui, kad jūs pažintumėte Mane ir pažintumėte save. Aš suteikiau jūsų sielai galią pajusti pomirtinį gyvenimą, o jūsų kūnui – pojūčius, kad jūs atsigaivintumėte ir tobulėtumėte. Aš jums perdaviau šį pasaulį, kad jūs jame pradėtumėte žengti pirmuosius žingsnius ir šiuo pažangos bei tobulėjimo keliu patirtumėte mano Įstatymo tobulumą, kad per savo gyvenimą vis labiau mane pažintumėte ir mylėtumėte bei savo nuopelnais pasiektumėte mane.

24. Aš suteikiau jums valios laisvės dovaną ir apdovanojau jus sąžine. Pirmąją – kad jūs laisvai vystytumėtės mano įstatymų ribose, o antrąją – kad mokėtumėte atskirti gėrį nuo blogio, kad ji, kaip tobulas teisėjas, pasakytų jums, kada jūs vykdote mano įstatymą, o kada jį pažeidžiate.

25. Sąžinė yra šviesa iš mano Dieviškosios Dvasios, kuri nė akimirkai jūsų nepalieka.

26. Aš esu Kelias, Tiesa ir Gyvenimas, Aš esu Taika ir Laimė, amžinasis pažadas, kad būsite su Manimi, ir taip pat visų mano žodžių išpildymas. (22, 7-10)

Prisiminimas apie rojų

27. Pirmieji žmonės – tie, kurie buvo žmonijos protėviai, kurį laiką išlaikė įspūdį, kurį jų siela atsinešė iš „Dvasinės slėnio“ – grožio, taikos ir palaimos įspūdį, kuris juose išliko tol, kol jų gyvenime neatsirado kūno aistros ir kova dėl išlikimo.

28. Tačiau turiu jums pasakyti, kad tų žmonių siela, nors ir atėjo iš Šviesos pasaulio, nebuvo kilusi iš aukščiausių buveinių – tų, į kurias galite patekti tik už nuopelnus.

29. Vis dėlto nekaltybės, taikos, gerovės ir sveikatos būsena, kurią tos sielos išlaikė savo pirmuosiuose žingsniuose, buvo nepamirštamas šviesos laikotarpis, apie kurį jos liudijo savo vaikams, o šie – savo palikuonims.

30. Žmonių materializuotas protas, neteisingai supratęs to liudijimo tikrąją prasmę, galiausiai įtikėjo, kad rojus, kuriame gyveno pirmieji žmonės, buvo žemiškas rojus, nesuprasdamas, kad tai buvo tų būtybių dvasinė būsena. (287, 12-13)

Žmogaus prigimtis

31. Siela ir kūnas yra skirtingos prigimties, iš jų susideda jūsų esybė, o virš abiejų stovi Dvasia. Pirmoji yra Šviesos dukra, antroji kilusi iš žemės, yra materija. Abi jos suvienytos vienoje būtybėje ir kovoja viena su kita, vedamos Dvasios, kurioje jūs turite Dievo buvimą. Ši kova iki šiol nuolat vyko; bet galiausiai siela ir kūnas harmonijoje įvykdys užduotį, kurią mano įstatymas skiria kiekvienam iš jų.

32. Sielą galite įsivaizduoti taip, tarsi ji būtų augalas, o kūną – žemė. Siela, pasodinta materijoje, auga, kyla aukštyn, maitindamasi išbandymais ir pamokomis, kurias gauna per savo žmogiškąjį gyvenimą. (21, 40–41)

Kūrėjo vienybė su kūrinija

33. Dievo Dvasia yra tarsi begalinio dydžio medis, kurio šakos yra pasauliai, o lapai – būtybės. Kadangi tai yra tas pats augalinis syvas, kuris teka per kamieną į visas šakas, o iš jų – į lapus, argi nemanote, kad yra kažkas amžino ir švento, kas jus visus jungia tarpusavyje ir suvienija su Kūrėju? (21, 38)

34. Mano Dvasia, kuri yra viską apimanti, egzistuoja visame mano sukurtame pasaulyje, tiek dvasinėje, tiek materialioje gamtoje. Viskame yra mano darbas, liudijantis apie mano tobulumą visais gyvenimo lygmenimis.

35. Mano dieviškasis darbas apima viską — nuo didžiausių ir tobuliausių būtybių, gyvenančių mano dešinėje, iki vos pastebimų mikroorganizmų, augalų ar mineralų, atomų ar ląstelių, kurie suteikia formą visoms būtybėms.

36. Taip Aš dar kartą atkreipiu jūsų dėmesį į visko, ką Aš sukūriau, tobulumą – nuo materialių būtybių iki dvasių, kurios jau pasiekė tobulumą. Tai yra mano darbas. (302, 39)

37. Kas nukrypsta nuo Dvasinio Įstatymo, kuris yra aukščiausiasis įstatymas, patenka į žemesniųjų arba materialių įstatymų, apie kuriuos žmonės taip pat mažai žino, valdžią. Tačiau kas paklūsta aukščiausiajam įstatymui ir lieka su juo suderintas, stovi virš visų tvarkų, kurias jūs vadinate gamtinėmis, ir jaučia bei supranta daugiau nei tas, kuris turi tik žinias, kurias rado moksle ar religijose.

38. Štai kodėl Jėzus jus stebino darbais, kuriuos vadinate stebuklais; tačiau suvokite mokymus, kuriuos jis jums davė iš meilės. Supraskite, kad Dieviškajame, kuris virpa visoje kūrinijoje, nėra nieko antgamtinio ar prieštaringo. (24, 42-43)

25 skyrius – Gamta

Gamtos dėsniai

1. Aš jus mokiau laikyti Dievą Visiškuoju Vienu, stebuklu be ribų jūsų dvasinei vaizduotei, jėga, kuri sukelia judėjimą ir veikimą visoje visatoje – gyvenimu, kuris atsiskleidžia tiek paprasčiausiame augale, tiek tuose pasauliuose, kurie milijonais skrieja kosmoso orbita, nė vienas iš jų nepaklūsdamas įstatymui, kuris juos valdo.

2. Tas dėsnis esu Aš, jūsų Dievas, tai yra nesibaigiančios raidos dėsnis, kuris stebina žmogų ir atveria jam plačius tyrinėjimo laukus, leidžiančius jam vis giliau įsiskverbti į gamtos paslaptis. (359, 74–75)

3. Supraskite, kad įstatymas yra kelias, nutiestas Aukščiausiojo Kūrėjo meile, kad vestų kiekvieną iš jo kūrinių. Pagalvokite apie jus supantį gyvenimą, sudarytą iš begalės medžiagų ir organizmų, ir galiausiai atrasite, kad kiekvienas kūnas ir kiekviena būtybė juda keliu ar trajektorija, kurią, atrodo, nukreipia svetima ir paslaptinga jėga. Ši jėga yra įstatymas, kurį Dievas nustatė kiekvienam savo kūriniui.

4. Tyrinėdami šiuos reikšmingus procesus, galiausiai suprasite, kad iš tiesų viskas gyvena, juda ir auga pagal aukščiausią įsakymą. (15, 4)

Dievo buvimas gamtoje

5. Ieškokite Manęs visuose Mano atliktuose darbuose, ir visur galėsite Mane rasti. Bandykite Mane išgirsti, ir išgirsite Mane galingame balse, sklindančiame iš visko, kas sukurta; nes Man nėra sunku išreikšti save per kūrinijos būtybes.

6. Aš pasireiškiu tiek žvaigždėje, tiek audros siautėjime, tiek ir maloniame aušros šviesoje. Aš leidžiu savo balsui skambėti paukščio melodingame čiulbėjime, taip pat išreiškiu save gėlių kvapu. Ir kiekviena mano išraiškos forma, kiekvienas aspektas, kiekvienas darbas kalba jums apie meilę, apie teisingumo, išminties ir amžinybės dėsnių įgyvendinimą Dvasiniame pasaulyje. (170, 64)

Gamta, Dievo kūrinys ir dvasinio pasaulio palyginimas

7. Daugelis padarė gamtą savo dievu, dievindami ją kaip visko, kas egzistuoja, kūrybinį šaltinį. Tačiau tikrai, sakau jums, ši gamta, iš kurios įsčių atsirado visos būtybės – materialiosios jėgos ir gamtos karalystės, kurios jus supa – ji nėra Kūrėja; ji buvo iš anksto suplanuota ir sukurta dieviškojo Kūrėjo. Ji nėra nei gyvenimo priežastis, nei pagrindas. Tik Aš, jūsų Viešpats, esu pradžia ir pabaiga, Alfa ir Omega. (26, 26)

8. Viskas, kas jus supa ir apgaubia šiame gyvenime, yra Amžinojo Gyvenimo atvaizdas, yra giluminis mokymas, paaiškinamas per materialias formas ir objektus, kad jį būtų galima suprasti.

9. Jūs dar nesupratote šio nuostabaus mokymo esmės, ir žmogus vėl suklydo, nes gyvenimą, kurį jis gyvena žemėje, suvokė taip, tarsi tai būtų amžinybė. Jis tenkinosi tik išorinėmis formomis ir atmetė viską, kas jose yra dieviškojo apreiškimo – tai, kas jose yra esmė ir tiesa, esanti visoje kūrinijoje. (184, 31-32)

10. Aš nenoriu nuo jūsų nieko nuslėpti iš to, ką įdėjau į gamtą jūsų išlikimui, sveikatai, maitinimui, gerovei ir mano vaikų džiaugsmui.

11. Priešingai, sakau jums: kaip Aš siūlau jums Dvasios duoną ir kviečiu įkvėpti dieviškųjų esencijų bei pasimėgauti dvasiniais kvapais, taip pat jūs neturėtumėte nei to nepaisyti, nei nutolti nuo to, ką jums suteikia gamta; nes taip jūs pasieksite harmoniją, sveikatą, energiją ir kartu teisingą gyvenimo dėsnių įgyvendinimą. (210, 22)

12. Neprieštaringą būtybę veda instinktas, kuris yra jos vidinis balsas, jos šeimininkas, jos vedlys. Jis yra tarsi šviesa, kilusi iš jos motinos, gamtos, ir apšviečianti kelią, kurį ji turi nueiti savo gyvenime – ir tai taip pat yra pavojų ir rizikos kupinas kelias.

13. Imkite pavyzdį iš harmonijos, su kuria gyvena kiekviena rūšis, iš tų, kurie yra darbštūs. Įsidėmėkite ištikimybės ar dėkingumo pavyzdžius. Tai pavyzdžiai, kuriuose glūdi dieviškoji išmintis, nes jie kyla iš mano kūrinių, taip pat kilusių iš Manęs, kad jie apsuptų jus ir lydėtų jūsų pasaulyje, kad jie dalytųsi tuo, ką Aš įdėjau į Žemę. (320, 34; 37)

Dievo vaikų galia virš gamtos

14. Gamtos jėgos jums paklus, jei vykdysite mano įstatymą ir prašysite manęs dėl savo artimųjų gerovės. (18, 47)

15. Argi Aš jūsų nemokiau, kad net ir siautėjančios gamtos jėgos gali išgirsti jūsų maldą ir nurimti? Jei jos paklūsta mano balsui, kodėl gi jos neturėtų paklusti ir Viešpaties vaikų balsui, jei šie yra pasiruošę? (39, 10)

16. Aš suteikiau Dvasiai galią virš materijos, kad ji išeitų iš išbandymų pergalingai ir pasiektų kelio galutinį tikslą. Tačiau kova bus didžiulė; nes nuo tada, kai žmogus pasaulyje sukūrė vienintelę karalystę, kuria tiki, jis sunaikino harmoniją, kuri

turėtų egzistuoti tarp jo ir visko, kas jį supa. Nuo savo išdidaus sosto jis nori viską pavergti savo mokslo galiai ir primesti savo valią gamtos elementams ir jėgoms. Tačiau jam tai nepavyko, nes jau seniai jis nutraukė draugystės ryšius su dvasiniais dėsniais.

17. Kai Aš dabar šiai tautai čia pasakiau, kad gamtos jėgos gali jai paklusti, buvo tokių, kurie tuo netikėjo, ir Aš jums sakau, kad jie turi priežastį abejoti; nes gamta niekada neklausys tų, kurie ją niekuoja, teršia ar tyčiojasi iš jos. O kas moka gyventi pagal Dvasios ir materijos dėsnius – tai yra, kas gyvena harmonijoje su viskuo, kas jį supa, – tas savo gyvenimo metu bus suderintas su savo Kūrėju ir įgis teisę, kad gamtos stichijos jam tarnautų ir paklustų, kaip dera kiekvienam vaikui, kuris paklūsta savo Tėvui, visų daiktų Kūrėjui. (105, 39)

18. Aš nemeluoju ir neperdedu, kai sakau jums, kad gamtos karalystės gali išgirsti jūsų balsą, paklusti jums ir gerbti jus.

19. Izraelio istorija buvo užrašyta kaip mano tiesos liudijimas, ir joje galite atrasti, kaip Dievo tauta vėl ir vėl buvo pripažinta ir gerbiama gamtos jėgų ir elementų. Kodėl tai neturėtų būti taikoma jums?

20. Argi manote, kad mano galia ar mano meilė žmonijai laikui bėgant pasikeitė? Ne, jūs, minios, kurios klausotės šio žodžio, mano Dvasios šviesa apgaubia jus, mano galia ir mano meilė yra amžinos ir nekintamos. (353, 64)

Žmogus ir gamta

21. Tačiau jūs turite būti atsargūs, o žemės tautos, nes jei ir toliau naudosite mano dieviškąsias įkvėpimas gamtos jėgoms iššaukti — jei ir toliau savo menkas žinias naudosite blogiui, gausite skausmingą ir griežtą atsakymą, kai to mažiausiai tikėsitės. Jūs iššaukiate orą, ugnį, žemę, vandenį ir visas jėgas, ir jūs jau žinote, koks bus jūsų derlius, jei laiku nepataisysite savo elgesio, kad galėtumėte sustabdyti gamtos jėgas, išlaisvintas jūsų neprotingumu.

22. Atkreipiu jūsų dėmesį, kad jūs esate pasirengę išnaudoti tą ribą, kurią mano teisingumas leidžia jūsų laisvai valiai; jūs per daug iššaukiate gamtą. Ir kadangi jūs esate maži, kurie jaučiasi dideli, šis žodis ateina, kad įspėtų jus apie pavojų, kuriame esate. (17, 60)

23. Aš jums sakiau, kad nė vienas medžio lapas nepajuda be mano valios, o dabar sakau jums, kad nė vienas gamtos elementas nepaklūsta kitai valiai, išskyrus mano.

24. Taip pat sakau jums, kad gamta žmonėms gali būti tai, ko jie nori: motina, dosniai dalinanti palaiminimus, glamonės ir maistą, arba dykuma, kur viešpatauja alkis ir troškulys; išmintingų ir begalinių apreiškimų apie gyvenimą, gėrį, meilę ir amžinybę Mokytoja arba negailestinga Teisėja, susidūrusi su

žmonių nepaklusnumu ir nuklydimais. Pažeidimais,

25. Mano Tėvo balsas, laimindamas pirmuosius žmones, tarė: „Būkite vaisingi ir dauginkitės, pripildykite žemę, pavaldinkite ją sau ir viešpataukite jūros žuvims, dangaus paukščiams ir visiems gyvūnams, judantiems žemėje.“

26. Taip, žmonija, Aš sukūriau žmogų, kad jis būtų valdovas ir turėtų galią ore, vandenyse, visoje sausumoje ir visose kūrinijos gamtos karalystėse. Tačiau Aš pasakiau: „Viešpataukite“, nes žmonės – manydami, kad savo mokslu valdo žemę – yra vergai. Nors jie mano, kad įveikia gamtos stichijas, jie tampa savo nebrandumo, savo įžūlumo ir nežinojimo aukomis.

27. Žmogaus galia ir mokslas užkariavo žemę, jūras ir oro erdvę; tačiau jų galia ir jėga nesiderina su gamtos galia ir jėga, kuri – kaip dieviškosios meilės išraiška – yra gyvybė, išmintis, harmonija ir tobulumas. Žmonių darbuose, jų moksle ir galioje pasireiškia tik arogancija, savanaudiškumas, tuštybė ir piktumas. (40, 26-30)

28. Ar suvokiate sutrikusią gamtos jėgų pusiausvyrą ir giliausius pokyčius, kuriuos jos patyrė? Ar suprantate, kodėl jus persekioja jų išlaisvintos jėgos? Priežastis yra ta, kad jūs sugriovėte harmoniją, kuri egzistuoja tarp dvasinio ir materialaus gyvenimo, ir taip sukėlėte tą chaosą, kuriame dabar skęstate. Tačiau vos tik žmonija paklus įstatymams, kurie valdo gyvenimą, viskas vėl bus taika, gausa ir laimė. (108, 56)

29. Kaip jūsų darbai žemėje galėtų būti tobuli, jei matau, kad esate susipriešinę gamtos stichijoms, kurios yra būtent tos, iš kurių jūs gyvenate?

30. Mano mokymas nenori jūsų trukdyti naudotis gamtos elementais ir jėgomis, bet jis ragina ir moko jus juos naudoti geriems tikslams.

31. Gamtos jėgos jūsų rankose gali iš draugų ir brolių tapti teisėjais, kurie jus griežtai nubaus.

32. Seniai buvo laikas, kad žmonės nuimtų patirties vaisių, kad jie nebeprieštarautų gamtos jėgoms. Nes jie su visa savo mokslu nesugebės jų sustabdyti. (210, 43-46)

33. Mokslo medis bus sukrėstas siaučiančio uragano ir numes savo vaisius ant žmonijos. Bet kas, jei ne žmogus, atrišo tų stichinių jėgų pančius?

34. Tiesa, ankstesnieji žmonės taip pat pažino skausmą, kad pabustų į tikrovę, į sąžinės šviesą, ir paklustų įstatymui. Bet šių laikų išsivystęs, sąmoningas ir išsilavinęs žmogus – kaip jis drįsta išniekinti gyvenimo medį! (288, 28)

35. Tiems, kurie mano, kad Aš baudžiu žmones, paleisdamas ant jų gamtos jėgas, sakau, kad jie klysta, jei taip galvoja. Nes gamta vystosi ir keičiasi, o jos pokyčių ar perėjimų metu kyla sukrėtimai, kurie jums sukelia kančių, jei nevykdote mano

įstatymo; tačiau jūs tai priskiriate dieviškoms bausmėms.
36. Tiesa, juose veikia mano teisingumas; tačiau jei jūs – dieviškosios kibirkštįes, apšviečiančios jūsų sielą, privilegijuotos būtybės – gyventumėte harmonijoje su jus supančia gamta, jūsų dvasia būtų pakėlusi jus virš permainų, virš gamtos jėgų, ir jūs nekentėtumėte. (280, 16)
37. Kas gi yra gamta, jei ne didžiulis kūrinys? Taip, mokiniai, kūrinys, kuris taip pat vystosi, grynėja, atsiskleidžia ir tobulėja, kad savo glėbyje galėtų priglausti rytojaus žmones.
38. Kaip dažnai jūs esate nusiminę dėl jos natūralių pereinamųjų reiškinių, siekiant to tobulumo, ir laikote juos Dievo bausmėmis, nesuvokdami, kad ir jūs, kartu su gamta ir kūrinija, apsivalote, vystotės ir einate link tobulumo. (283, 57-58)

26 skyrius – Kiti pasauliai

Visuotinė Kristaus Šviesa

1. Kartą Aš jums sakiau: „Aš esu pasaulio Šviesa“, nes kalbėjau kaip žmogus ir nes žmonės nieko nežinojo apie tai, kas yra už jų mažo pasaulio ribų. Dabar Dvasioje Aš jums sakau: Aš esu Visuotinė Šviesa, kuri apšviečia visų pasaulių, dangaus ir buveinių gyvenimą, apšviečia visas būtybes ir sutvėrimus bei dovanoja jiems gyvenimą. (308, 4)
2. Aš esu Amžinasis Sėjėjas. Dar prieš atvykdamas į Žemę ir prieš žmonėms mane pavadinant Jėzumi, Aš jau buvau Sėjėjas, mane jau pažinojo tie, kurie buvo už materializacijos, klaidų ar nežinojimo ribų – tie, kurie gyveno dvasinėse sferose ir buveinėse, kurių jūs dar nepažįstate ir negalite įsivaizduoti.
3. Iš tų, kurie mane pažinojo dar prieš man atvykstant į Žemę, aš jums atsiunčiau daugelį, kad jie liudytų apie mane pasaulyje, kad paskelbtų Kristaus, meilės ir Tėvo „Žodžio“ atėjimą. Iš jų vieni buvo pranašai, kiti – kelio rengėjai, o dar kiti – apaštalai.
4. Šis pasaulis nėra vienintelis, kuriame mano žingsniai paliko pėdsakus. Ten, kur buvo reikalingas Išganytojas, ten Aš buvau.
5. Bet turiu jums pasakyti, kad kituose pasauliuose mano kryžius ir mano taurė buvo pašalinti jūsų brolių ir seserų atsinaujinimu ir meile, o čia, šiame pasaulyje, po daugelio šimtmečių aš vis dar esu vainikuotas erškėčių vainiku , kankinamas ant jūsų netobulumų kryžiaus ir vis dar geriu taurę su tulžimi ir actu.
6. Kadangi mano meilės darbas apima visos žmonijos išgelbėjimą, Aš laukiu jūsų su begaline kantrybe ir kiekvienam žmogui suteikiau ne vieną, o daugybę galimybių pakilti, o per daugelį amžių laukiau, kol pabus

visi tie, kurie pasinėrė į gilų letargą. (211, 26–29)

7. Kopėčiose į tobulumą yra daug laiptelių; „Dvasiniame slėnyje“ ir begalinėse visatos erdvėse yra daug pasaulių. Tačiau tikrai, sakau jums, Aš visada apsireiškiau visiems, ir priklausomai nuo dvasinio pasaulio, kuriame jie yra, lygio, tarp jų buvo mano apreiškimas. (219, 34)

8. Kol žmogiškosios būtybės diskutuoja apie mano dieviškumą, mano egzistenciją ir mano mokymą, yra pasaulių, kuriuose Aš esu mylimas tobulumu.

9. Tuo pačiu metu, kai kai kurie pasiekė didžiausią sielos tyrumą, jūsų planeta morališkai ir dvasiškai išgyvena didelio ištvirkimo laikotarpį. (217, 65-66)

Dvasinis ryšys tarp pasaulių

10. Mano Dieviškoji Šviesa spinduliuoja visur; kur tik manęs ieškosite, ten rasite mano buvimą.

11. Aš esu Tėvas, siekiantis, kad tarp visų savo vaikų pradėtų viešpatauti harmonija – tiek tarp tų, kurie gyvena Žemėje, tiek tarp tų, kurie gyvena kituose pasauliuose.

12. Dvasinė harmonija tarp visų būtybių atskleis joms didelius atradimus, atneš joms bendravimą iš dvasios į dvasią, kuris sutrumpins atstumus, priartins toli esančius ir panaikins barjerus bei sienas. (286, 1-3)

13. Žmogus žengs didelius žingsnius link dvasingumo; jo dvasia peržengs žmogiškąsias ribas ir galės pasiekti aukštesnius gyvenimo pasaulius, kad susisiektų su savo broliais ir priimtų šviesą, kurią jie jam siūlo.

14. Jis taip pat galės nusileisti į gyvenimo lygmenis, kuriuose gyvena mažiau išsivysčiusios, atsilikusios būtybės, kad padėtų joms palikti savo varganą egzistenciją ir perkelti jas į geresnį gyvenimo lygmenį.

15. Laiptų kopėčios, kuriomis siela kyla į tobulumą, yra labai ilgos; jose sutiksite būtybes iš begalės skirtingų išsivystymo pakopų, ir jūs pasiūlysite joms kažką iš to, ką turite, o jos savo ruožtu padovanos jums kažką iš savo dvasinio turto.

16. Tada jūs atrasite, kad tai nėra vienintelis pasaulis, kuris kovoja dėl savo tobulėjimo. Jūs sužinosite, kad visose planetose siela vystosi, kad ji visur juda ir auga, vykdydama savo paskirtį, ir Aš noriu, kad jūs pasirengtumėte, kad sudarytumėte sandorą su visais savo broliais, kad keistumėtės su jais tuo šventu troškimu pažinti vieni kitus, mylėti ir padėti vieni kitiems.

17. Darykite tai mano vardu ir besąlygiškai paklusdami, savo mintimis. Pradėję šį užsiėmimą, palaipsniui teisingai suprasite jų prašymus, mokymus ir gėrybes.

18. Aš trokštu, kad jūs būtumėte vienybėje su savo broliais šioje ir už šios planetos, kuri šiuo metu yra jūsų namai, ribų. Užmegzkite draugystės ryšius, prašykite pagalbos, kai jos reikia, ir skubėkite į pagalbą tiems, kurie prašo to, ką turite. (320, 44-46)

Pažintis su kitais pasauliais ir gyvybės formomis

19. Jūs dažnai manęs klausėte, kas yra už šio pasaulio ribų ir ar tos žvaigždės, kurios skrieja kosmoso erdvėje, yra pasauliai, panašūs į jūsų.

20. Mano atsakymas į jūsų smalsumą ne visiškai atskleidė paslapties šydą, nes matau, kad jūs dar neturite reikiamo išsivystymo, kad suprastumėte, nei būtinos dvasingumo, kad suderintumėte su kitais pasauliais.

21. Jūs dar nesuvokėte ir nesupratote mokymų, kuriuos jums siūlo planeta, kurioje gyvenate, o jau norite ieškoti kitų pasaulių. Jūs nesugebėjote tapti broliais tarpusavyje, to paties pasaulio gyventojais, o norite atrasti būtybių egzistavimą kituose pasauliuose.

22. Kol kas jums turėtų pakakti prisiminti, kad „Antrajame Laike“ Aš jums sakiau: „Tėvo namuose yra daug buveinių“, ir kad dabar, patvirtindamas tuos žodžius, sakau jums, jog jūs nesate vieninteliai visatos gyventojai ir kad jūsų planeta nėra vienintelė apgyvendinta.

23. Rytojaus kartoms bus leista pamatyti atviras vartus, priartinančius juos prie kitų pasaulių, ir jos teisėtai garbins Tėvą.

24. Gėris ir meilė, iš kurių žydi gerumas ir taika, bus raktai, atveriantys paslapties duris, per kurias žmonės žengs žingsnį link visuotinės harmonijos.

25. Šiandien jūs vis dar esate izoliuoti, apriboti, suvaržyti, nes jūsų savanaudiškumas leido jums gyventi tik „pasauliui“, nesiekdami sielos laisvės ir pakilimo.

26. Kas taptų iš jūsų, tuščiagarbiai žmonės – būtybės, kurios dėl savo materializmo tapo menkos – jei jums būtų leista patekti į kitus pasaulius, kol dar neatsikratėte savo žmogiškųjų klaidų? Kokia sėkla jūs sėtumėte? Nesantaika, beribis ambicijas, tuštybė.

27. Iš tiesų, sakau jums: norėdamas įgyti tą žinią, kurios trokšta kiekvienas žmogus, ir tą apreiškimą, kuris išlaisvina jo mąstymą nuo klausimų, kurie jį kankina ir žadina jo smalsumą, žmogus turės labai apsivalyti, budėti ir melstis.

28. Ne vien tik mokslas jam atskleis mano paslaptis; būtina, kad tas žinių troškimas būtų įkvėptas dvasinės meilės.

29. Kai žmonių gyvenimas atspindės dvasingumą, sakau jums, jiems net nereikės stengtis tyrinėti to, kas yra už jų pasaulio ribų, nes tuo pačiu metu juos aplankys tie, kurie gyvena aukštesnėse buveinėse. (292, 3-11)

Žvaigždžių paskirtis

30. Jūsų Tėvo namuose yra daug „būstų“, kurie yra begaliniai laipteliai, vedantys į tobulumą. Iš ten „Dvasinis pasaulis“ nusileidžia, kad pasirodytų tarp jūsų.

31. Jūs daug kartų klausėte Manęs iš dvasios į dvasią apie priežastį, kodėl egzistuoja tas neišmatuojamai didelis žvaigždžių skaičius ir tos

planetos, kurios šviečia virš jūsų pasaulio, ir sakėte Man: „Mokytojau, ar tie pasauliai tušti?“

32. Tačiau Aš jums sakau: dar neatėjo laikas, kai Aš jums tai visiškai atskleisiu. Tik tada, kai žmogus pasieks dvasingumą, jam bus suteikti didieji apreiškimai, ir jis galės bendrauti iš dvasios į dvasią su tomis mylimomis mano Dieviškumo būtybėmis, ir tada vyks minties mainai tarp visų brolių.

33. Tačiau jau šiandien turite sužinoti: visi pasauliai yra apgyvendinti mano tvariniais, niekas nėra tuščias, visi yra palaiminti laukai ir sodai, kuriuos prižiūri Marija, dieviškojo švelnumo įsikūnijimas.

34. Šventoji Dvasia per jūsų lūpas vėl perteiks aukštus mokymus, kurie jums ir žmonijai yra nežinomi. Kada, mylima tauta? Tada, kai jumyse viešpataus dvasingumas ir atsidavimas jūsų misijai. (312, 10-12)

35. Žiūrėk, mano tauta, žiūrėk į dangų, žiūrėk į jį atidžiai, ir tu patirsi, kad kiekvienoje žvaigždėje slypi pažadas, pasaulis, kuris tavęs laukia; tai yra gyvenimo pasauliai, pažadėti Dievo vaikams, kuriuose jūs visi gyvensite. Nes jūs visi pažinsite mano karalystę, kuri buvo sukurta ne tik tam tikroms būtybėms : ji buvo sukurta kaip visuotinė buveinė, kurioje susivienys visi Viešpaties vaikai. (12, 24)

27 skyrius – Anapusinis pasaulis

Būtinos žinios apie dvasinį gyvenimą

1. Kaip nežinojantys dvasinių mokymų aš sutinku šiandienos žmones. Priežastis yra ta, kad jiems mano įstatymas ir mano mokymas buvo pateikti tik kaip moralinis mokymas, kuris jiems padeda, o ne kaip kelias, vedantis jų sielas į tobulą Tėvynę.

2. Įvairios konfesijos žmonių širdyse pasėjo klaidingą baimę prieš dvasinį žinojimą, dėl ko jie vengia mano apreiškimų ir vis giliau grimzta į nežinojimo tamsą, teigdami, kad dvasinis gyvenimas yra neperprantama paslaptis.

3. Tie, kurie taip tvirtina, meluoja. Visi apreiškimai, kuriuos Dievas davė žmogui nuo pat žmonijos pradžios, kalbėjo jam apie dvasinį gyvenimą. Tiesa, aš jums nesuteikiau visos savo mokymo, nes jūs dar nebuvote pajėgūs visko suvokti, o tik tada, kai tam atėjo laikas. Bet tai, ką Tėvas apreiškė iki šiol, jums pakanka, kad turėtumėte visapusišką dvasinio gyvenimo pažinimą. (25, 38–40)

4. Dvasinis gyvenimas, kurio vieni trokšta, kiti bijo, neigia ir netgi išjuokia; tačiau jis neišvengiamai laukia jūsų visų. Tai yra įsčios, priimančios visus, – rankos, ištiestos jūsų link, – Dvasios tėvynė: neišmatuojama paslaptis net ir mokslininkams. Bet į mano paslaptis galima įžengti, kai tik raktas, kurį

naudojate šiai vartai atidaryti, yra meilės raktas. (80, 40)

„Dangus“ ir „pragaras“

5. Žmonės įsivaizdavo pragarą kaip amžinų kančių vietą, į kurią, jų nuomone, patenka visi, kurie pažeidė mano įsakymus. Ir taip, kaip jie sukūrė šį pragarą sunkiems nusikaltimams, taip jie įsivaizdavo kitą vietą lengvesniems nusikaltimams, taip pat dar vieną tiems, kurie nepadarė nei gero, nei blogo.

6. Kas sako, kad pomirtiniame gyvenime nei džiaugiamasi, nei kenčiama, tas nemeluoja; niekas nėra be kančių, nei be džiaugsmo. Kančios ir džiaugsmai visada bus susipynę, kol siela nepasieks aukščiausios ramybės.

7. Klausykite, mano vaikai: pragaras yra įsikūnijusiuose ir nebeįsikūnijusiuose, šio pasaulio ir Dvasinio slėnio gyventojuose. Pragaras yra sunkių kančių, baisių sąžinės graužatų, nevilties, skausmo ir kartėlio, kuriuos patiria tie, kurie sunkiai nusidėjo, simbolis. Tačiau jie išsilaisvins iš šių pasekmių, plėtojant savo sielas meilės link.

8. O dangus, kuris simbolizuoja tikrą laimę ir tikrą ramybę, yra skirtas tiems, kurie atsisakė pasaulio aistrų, kad gyventų bendrystėje su Dievu.

9. Paklauskite savo sąžinės, tada žinosite, ar gyvenate pragare, ar atperkate savo nuodėmes, ar esate persmelkti dangaus ramybės.

10. Tai, ką žmonės vadina dangumi ar pragaru, nėra konkrečios vietos, tai yra jūsų darbų esmė, kurią jūsų dvasia nuima, kai pasiekia „Dvasinę slėnį“. Kiekvienas patiria savo pragarą, gyvena savo atpirkimo pasaulyje arba mėgaujasi palaima, kurią suteikia pakilimas ir harmonija su Dieviškąja Dvasia. (11, 51–56)

11. Taip, kaip žmogus žemėje gali susikurti dvasinio taikos pasaulį, panašų į mano Karalystės taiką, taip jis dėl savo sugedimo gali gyventi ir gyvenimą, kuris yra tarsi pragaras, kupinas ydų, blogio ir sąžinės graužaties.

12. Taip pat ir anapus Dvasia gali sutikti tamsos, iškrypimo, neapykantos ir kerštо pasaulius, priklausomai nuo sielos polinkių, jos nuklydimo ir aistrų. Tačiau tikrai, sakau jums, tiek dangus, tiek pragaras, kuriuos žmonės įsivaizduoja tik pasitelkdami žemiškas formas ir vaizdus, yra ne kas kita, kaip skirtingi sielos vystymosi etapai: viena dėl savo dorybių ir tobulėjimo yra tobulumo viršūnėje, kita – savo tamsos, ydų ir apakimo bedugnėje.

13. Teisiai sielai nesvarbu, kurioje vietoje ji yra, nes visur ji nešios savyje Kūrėjo ramybę ir dangų. Tuo tarpu netyra ir supainiota siela gali būti geriausiame iš pasaulių, bet viduje ji nuolat jaus savo sąžinės graužaties pragarą, kuris degs joje, kol ją išvalys.

14. Ar manote, kad Aš, jūsų Tėvas, sukūriau vietas, kurios yra specialiai skirtos jus bausti ir taip amžinai keršyti už jūsų įžeidimus?

15. Kaip riboti yra žmonės, kurie moko šias teorijas!

16. Kaip įmanoma, kad jūs tikite, jog amžina tamsa ir amžinas skausmas yra pabaiga, kurios laukia kai kurios sielos? Net jei jos nusidėjo, jos vis tiek amžinai liks Dievo vaikai. Jei joms reikia pamokymų — čia yra Mokytojas. Jei joms reikia meilės — čia yra Tėvas. Jei jos trokšta atleidimo — čia yra tobulas Teisėjas.

17. Kas niekada nebandys Manęs ieškoti ir ištaisyti savo klaidų, tas neateis pas Mane. Tačiau nėra nė vieno, kuris atsilaikytų prieš mano teisingumą ar mano išbandymus. Tik apvalyti galite ateiti pas Mane. (52, 31-37)

18. Tarp tiek daug būstų, kiek jų turi Tėvo namai, nėra nė vieno tamsos pasaulio, visuose yra Jo šviesa; tačiau jei sielos įžengia į juos su raiščiu ant akių dėl savo nežinojimo — kaip jos tada gali pamatyti tą šlovę?

19. Jei čia, pasaulyje, paklausite aklojo, ką jis mato, jis jums atsakys: tik tamsą. Ne todėl, kad nebūtų saulės šviesos, bet todėl, kad jis jos nemato. (82, 12-13)

20. Aš jums sakiau šiuo metu: neturėkite to įsivaizdavimo, kuris tarp žmonių egzistuoja apie pragarą, nes šiame pasaulyje nėra didesnio pragaro nei gyvenimas, kurį jūs sukūrėte savo karais ir priešiškumais, o anapus nėra kitos ugnies nei sielos sąžinės kančios, kai sąžinė jai primena jos nuodėmes. (182, 45)

21. Kol tie, kurie savo religiniame fanatizme anapus tikisi tik pragaro bausmės, laikysis šios nuomonės, jie patys susikurs sau pragarą, nes sielos sumaištis yra panaši į žmogaus proto sumaištį, nors ir daug stipresnė.

22. Dabar jūs klausiate: „Mokytojau, ar tiems yra išgelbėjimas?“ Aš jums sakau: išgelbėjimas yra visiems, bet ramybė ir šviesa pasieks tas sielas tik tada, kai išsisklaidys apgaulės tamsa.

23. Ar kada nors jautėte gailestį žmogui, kurio sumišęs protas leidžia jam matyti dalykus, kurių iš tikrųjų nėra? Kiek didesnis būtų jūsų skausmas, jei anapus pamatytumėte tas apgaulės apimtas būtybes, kurios mato savo įsivaizduojamą pragarą! (227, 71)

24. Nedrebėkite prieš šiuos apreiškimus; priešingai, džiaukitės mintimi, kad šis Žodis sunaikins jūsų turėtą amžinos bausmės sampratą ir visus aiškinimus, kurie jums buvo pateikti praeityje apie amžinąją ugnį.

25. „Ugnis“ yra skausmo, savikritikos ir atgailos, kurios kankins sielą ir ją išgrynins, kaip auksas išgryninamas lydykloje, simbolis. Šiame skausme yra mano valia, o mano valioje – mano meilė jums.

26. Jei būtų tiesa, kad būtent ugnis išnaikina žmogiškąsias nuodėmes, tada visi nusidėjusiųjų kūnai turėtų būti įmesti į ugnį čia, žemiškajame gyvenime, nes mirę jie to jau nebejustų. Nes kūnai niekada nekyla

į Dvasinę erdvę — priešingai, kai jie baigia savo užduotį, jie nugrimzta į Žemės gelmes, kur susilieja su Gamta, iš kurios jie paėmė gyvybę.

27. Tačiau jei manote, kad tai, ką vadinate „amžina ugnimi“, skirta ne kūnui, o sielai, tai yra dar viena didelė klaida, nes Dvasinėje karalystėje nėra materialių elementų, o ugnis neturi jokio poveikio sielai. Kas gimsta iš materijos, yra materija, kas gimsta iš Dvasios, yra Dvasia.

28. Mano Žodis nenusileidžia tam, kad užpultų kokį nors tikėjimą. Jei kas nors taip galvoja, jis labai klysta. Mano Žodis paaiškins viską, kas nebuvo teisingai išaiškinta ir dėl to sukėlė klaidas, kurios buvo perduodamos žmonijai iš kartos į kartą.

29. Kokią vertę turėtų mano Įstatymas ir mano Mokymas, jeigu jie nebūtų pajėgūs išgelbėti sielų nuo klaidų ir nuodėmių? Ir kokią prasmę būtų turėjęs mano buvimas žmogumi pasaulyje, jeigu būtų daugybė tų, kurie turėtų amžinai pražūti nesibaigiančiame atpirkime? (352, 44–48)

30. Kai kurie jaučia poreikį daryti gerus darbus, nes bijo, kad mirtis juos užklups netikėtai, ir tada jie neturės nuopelnų, kuriuos galėtų paaukoti savo Viešpačiui. Kiti atsiriboja nuo blogio, tačiau tik iš baimės mirti nuodėmėje ir po šio gyvenimo turėti kentėti amžinas pragaro kančias.

31. Koks iškraipytas ir netobulas yra šis Dievas, kurį tiek daugelis įsivaizduoja! Koks neteisingas, baisus ir žiaurus! Jei sudėtume visas nuodėmes ir nusikaltimus, kuriuos žmonės yra padarę, tai vis tiek negalėtų prilygti baisumui, kurį reikštų amžina pragaro bausmė, į kurią, jų nuomone, Dievas pasmerkia nusidėjusius vaikus. Argi Aš jums nepaaiškinau, kad aukščiausia Dievo savybė yra meilė? Argi jūs nemanote, kad amžina kančia būtų absoliutus dieviškosios amžinos meilės savybės paneigimas? (164, 33-34)

32. Jūs tikite, kad dangus yra amžinybės sritis ir kad nuoširdžiai atgailaudami už savo nuodėmes fizinės mirties valandą galite į jį patekti, nes tikite, kad tuo momentu rasite atleidimą ir būsite mano vedami į dangaus karalystę. Štai kuo jūs tikite.

33. Aš, priešingai, sakau jums, kad dangus nėra nei konkreti vieta, nei regionas, nei buveinė. Sielos dangus – tai jos aukštasis jausmų pasaulis ir jos tobulumas, jos tyrumo būsena. Taigi, kas turi teisę leisti jums įžengti į Dangaus karalystę – Aš, kuris visada jus kviečiau, ar jūs, kurie visada buvote kurti?

34. Nebeapribokite Begalybės, Dieviškumo. Argi nesuprantate, kad jei dangus būtų toks, kaip jūs tikite – tam tikra buveinė, regionas ar tam tikra vieta – tada jis nebebūtų begalinis? Atėjo laikas jums suvokti dvasinį pasaulį aukštesniu būdu, net jei jūsų vaizduotė negali aprėpti visos tikrovės. Bet ji turėtų bent jau priartėti prie jos. (146, 68-69)

Dangaus muzika

35. Jūs girdėjote, kad angelai danguje amžinai klausosi dieviškojo koncerto. Jei mąstote apie šį simbolį, saugokitės manyti, kad danguje taip pat skamba muzikos kūriniai, panašūs į tuos, kuriuos esate įpratę klausytis žemėje. Kas taip mąsto, tas yra visiškai pasidavęs materializmo klaidai. O kas, priešingai, girdėdamas kalbą apie Dangaus muziką ir angelų palaimą ją klausantis, galvoja apie harmoniją su Dievu šioje dieviškoje simfonijoje, tas bus tiesoje.

36. Bet kaip gi taip atsitinka, kad kai kurie to nesupranta, nors kiekvieno iš jūsų sieloje glūdi Visuotinio koncerto tonas? Kaip gi taip atsitinka, kad kai kurie, išgirdę šį žodį, jo nesupranta, nejaukia jo arba klaidingai aiškina?

37. O mylimieji vaikai, kurie esate silpni savo suvokimu – ieškokite šviesos maldoje. Klauskite Manęs savo meditacijose; nes kad ir kokie platūs būtų jūsų klausimai, Aš žinosiu, kaip jums atsakyti iš amžinybės. Savo ruožtu Aš taip pat užduosiu jums klausimų, kad tarp Mokytojo ir mokinių užsidegtų tiesos šviesa.

38. Dangiškoji muzika yra Dievo buvimas jumyse, ir to koncerto viduryje skambės jūsų tonas, kai tik pasieksite tikrąjį pakilimą, kuris yra dvasinis grožis. Tai yra dangiškoji muzika ir angelų giesmė. Jei taip tai patirsite ir pajusite, tiesa spindės jūsų esybėje, ir jūs pajusite, kad Dievas yra jumyse. Gyvenimas jums pateiks amžiną ir dievišką koncertą, ir kiekviename jo tonuose jūs atrasite apreiškimą.

39. Jūs dar nesate išgirdę gražių garsų jų tobulos harmonijos – kartais malonių, kartais galingų. Jei kartais juos užfiksuosite, jie jums pasirodys kaip neapibrėžti garsai, kurių negalėsite suderinti. Jūs dar nesuvokėte grožio, kurį jie talpina. Turite palikti už savęs pojūčius, aistras ir materializmo šešėlius, kad galėtumėte išgirsti Dievo koncertą savo sieloje. (199, 53-56)

Mano Tėvo namuose yra daug „būstų“

40. Mano darbas vis auga, kol galiausiai visos sielos susivienys, vykdydamos mano Įstatymą, ir ši žemiškoji buveinė taps tobulumo pasauliu . Tie, kurie tuo metu joje gyvens, pajus mano meilę visame kūrinyje ir pasirengs gyventi geresniame pasaulyje. Ši žemė jūsų sielai bus tik laikina, ji, trokšdama tobulumo, iškeliaus į kitas sritis, kitus pomirtinio gyvenimo lygmenis.

41. Prisiminkite, kad Aš jums sakiau: „Mano Tėvo namuose yra daug buveinių.“ Ir šiuo didesnio tobulėjimo laikotarpiu, kai jūs geriau suprantate mano mokymus, noriu jums pasakyti: „Tėvo namuose yra begalinis skaičius buveinių.“ Taigi nemanykite, kad palikdami šį pasaulį jau pasiekėte didžiausią dvasinį aukštį. Ne, mokiniai. Kai jūsų buvimas šioje planetoje baigsis, Aš nuvesiu jus į naujas buveines, ir taip

Aš visada vesiu jus begaliniais jūsų tobulėjimo laipteliais. Pasitikėkite Manimi, mylėkite Mane, ir būsite išgelbėti. (317, 30)

42. Jums neįmanoma jau šiame pasaulyje susidaryti vaizdo, kas ar kaip yra mano Karalystė, Dangus ir šlovė. Noriu, kad jums pakaktų žinoti, jog tai yra sielos tobulumo būsena, iš kurios ji patiria, jaučia ir suvokia nuostabų Dvasios gyvenimą, kurio šiuo metu jūs nei suvokti, nei įsivaizduoti negalite.

43. Sakau jums, kad net sielos, gyvenančios aukštesniuose lygmenyse nei tas, kuriame esate jūs, nežino to gyvenimo tikrovės. Ar žinote, ką reiškia gyventi „Tėvo glėbyje“? Tik tada, kai ten gyvensite, galėsite tai sužinoti. Tik neapibrėžtas nujautimas, silpnas to paslapties įspūdis trumpam paliečia jūsų širdį kaip paskata jūsų tobulėjimo kelyje. (76, 28-29)

VII Tobulėjimo kelias į tobulumą

28 skyrius – Mirtis, mirimas ir pabudimas anapus

Dvasios nemirtingumas

1. Tai laikas, kai žmonės pabunda dvasiniam grožiui, kai jie domisi amžinybe ir klausia savęs: „Koks bus gyvenimas, kuris mūsų laukia po mirties?“

2. Kas gi, kad ir koks netikintis bebūtų, dar nesusimąstė, ar jame nėra kažko, kas išgyvena kūno materiją? Iš tiesų, sakau jums, nėra nė vieno, kuris nenujautų tos paslapties ir kuris bent akimirką nebūtų pamąstęs apie tai, kas neišmatuojama.

3. Vieni kelia klausimus apie dvasinio gyvenimo paslaptį, kuri atrodo toli, bet iš tikrųjų yra tiesiai prieš jūsų akis; kiti dėl to sutrinka, o dar kiti tai neigia. Vieni kalba, nes mano, kad viską žino, kiti tyli ir laukia; tačiau kaip mažai yra tų, kurie tikrai kažką žino apie anapus. (107, 1)

4. Trečiajame Laike Aš pakilau iš užmaršties kapo, į kurį mane nubloškė žmonija, kad pažadinčiau ją naujam gyvenimui; nes Aš esu Gyvenimas. Niekas negali mirti. Net tas, kuris savo rankomis atima sau gyvybę, išgirs, kaip jo sąžinė kaltina jį tikėjimo trūkumu. (52, 63)

5. Mano mokymas skirtas ne tik tam, kad suteiktų jums jėgų ir pasitikėjimo jūsų gyvenimo kelyje žemėje; jis turi išmokyti jus, kaip palikti šį pasaulį, peržengti pomirtinio pasaulio slenkstį ir įžengti į amžinąją tėvynę.

6. Visos konfesijos stiprina sielą jos kelyje per šį pasaulį; tačiau kaip mažai jos jai atskleidžia ir ruošia ją didžiajai kelionei į Anapus. Tai yra priežastis, kodėl daugelis laiko mirtį pabaiga, nežinodami, kad nuo to momento atsiveria begalinis tikrojo gyvenimo horizontas. (261, 52–53)

7. „Mirtis“ yra tik simbolis, „mirtis“ egzistuoja tik tiems, kurie dar nesugeba suvokti tiesos. Jiems „mirtis“ tebėra baimės vaizdinys, už kurio slypi nesuvokiamas dalykas arba niekas. Sakau jums: atverkite akis ir suvokite, kad ir jūs nemirsite. Jūs atsiskirsite nuo kūno, tačiau tai nereiškia, kad mirsite. Jūs, kaip ir jūsų Mokytojas, turite amžinąjį gyvenimą. (213, 5)

Pasirengimas išėjimui iš šio pasaulio

8. Jūs turite suvokti, kad jūs – apdovanoti Dvasia – esate mylimiausias Tėvo kūrinys visatoje, nes Jis įdėjo į jus dvasinę esmę, dvasines savybes ir nemirtingumą.

9. Sielai nėra mirties – mirties, kaip jūs ją suvokiate, tai yra egzistencijos pabaigos. Kūno mirtis negali būti mirtis ar pabaiga sielai. Būtent tada ji atveria akis į aukštesnį gyvenimą, o jos kūno apvalkalas jas užveria amžinai pasaulio atžvilgiu. Tai tik perėjimo akimirka kelyje, vedančiame į tobulumą.

10. Jei jūs to dar nesupratote, tai todėl, kad jūs vis dar labai mylite šį pasaulį ir jaučiatės glaudžiai su juo susiję. Jus slegia mintis palikti šią buveinę, nes jūs laikote save to, ką turite „ “, savininkais; o kai kurie taip pat turi neapibrėžtą nuojautą apie mano dieviškąjį teisingumą ir bijo įžengti į Dvasinį pasaulį.

11. Žmonija pernelyg mylėjo šį pasaulį – pernelyg, nes jos meilė buvo nukreipta klaidinga linkme. Kiek daug žmonių dėl to jame žuvo! Kiek sielų dėl tos pačios priežasties materializavosi!

12. Tik tada, kai pajutote mirties artumą, kai buvote sunkiai sergantys, kai kentėjote, tik tada pagalvojote, kad esate vos per žingsnį nuo anapusinio pasaulio, nuo to teisingumo, kurio bijote tik tokiais kritiniais momentais; ir tada duodate Tėvui pažadus ir prisiekiate Jį mylėti žemėje, Jam tarnauti ir Jam paklusti. (146, 46-49)

13. Žmonės taip mylėjo šį gyvenimą, kad, kai artėja valanda jį palikti, jie maištauja prieš mano valią ir nenori išgirsti šauksmo, kurį jiems siunčiu. Jie atstumia mano Karalystės ramybę ir prašo Tėvo dar vieno laikotarpio žemėje, kad galėtų toliau turėti savo žemiškus turtus.

14. Tapkite jautrūs, kad pajustumėte dvasinį gyvenimą ir nesitenkintumėte savo raidos pradžia – nes tai yra šis gyvenimas –, nes virš jo egzistuoja aukštesni kūriniai.

15. Nebandykite atmesti mirties, kai ji pagal mano valią prie jūsų priartės, ir neprašykite mokslininko, kad jis jums padarytų stebuklą, pasipriešindamas mano sprendimams ir pratęsdamas jūsų egzistenciją, nes abu šią klaidą gailėsitės. Pasiruoškite šiame gyvenime, ir neturėsite priežasties bijoti savo įžengimo į anapus. (52, 55-57)

16. Mylėkite tai, kas priklauso pasauliui, kol jūs jame gyvenate, iki tam tikros ribos, kad suprastumėte, kaip vykdyti jo įstatymus; bet visada

puoselėkite aukštą tikslą gyventi aukštuose dvasiniuose pasauliuose, kad jūsų siela nebūtų sutrikusi, kai atsikratys savo kūno apvalkalo, ir nesileistų gundoma to, ką mylėjo šioje planetoje, nes tada ji liks pririšta ir sukaustyta prie pasaulio, kuriam ji jau nebepriklauso ir kuriuo ji jokiu būdu nebegali mėgautis. (284, 5)

17. Būkite gailestingi sau! Niekas nežino, kada ateis akimirka, kai jo siela atsiskirs nuo kūno. Niekas nežino, ar kitą dieną jo akys dar atsivers šviesai. Jūs visi priklausote vieninteliam visko, kas sukurta, savininkui ir nežinote, kada būsite pašaukti.

18. Turėkite omenyje, kad net plaukai ant jūsų galvos nepriklauso jums, nei dulkės, ant kurių žengiate; kad jūs patys nepriklausote sau, kad jums nereikia laikino turto, nes ir jūsų karalystė nėra iš šio pasaulio.

19. Dvasinkitės, ir viską turėsite teisingai ir saikingai, kol to reikės. Kai ateis laikas atsisakyti šio gyvenimo, jūs pakilsite, pripildyti šviesos, kad perimtumėte tai, kas jums priklauso kitame pasaulyje. (5, 95-97)

Perėjimas į kitą pasaulį

20. Kiekvieną valandą mano balsas kviečia jus į gerą kelią, kuriame yra ramybė; bet jūsų kurčios ausys turi tik vieną jautrumo tą balsui akimirką, ir ta akimirka yra paskutinė jūsų gyvenimo, kai mirties agonija praneša apie fizinės mirties artumą. Tada jūs norėtumėte pradėti gyvenimą iš naujo, kad ištaisytumėte klaidas, nuramintumėte savo sielą, susidūrę su savo sąžinės nuosprendžiu, ir atneštumėte Viešpačiui kažką vertingo ir nuopelnų vertą. (64, 60)

21. Jei siekiate sielos nemirtingumo, nebūkite išsigandę mirties, kuri užbaigia žmogaus gyvenimą. Laukiate jos pasiruošę, ji paklūsta mano įsakymui, todėl ji visada ateina tinkamu laiku ir teisingai, net jei žmonės dažnai tiki priešingai.

22. Sunkiausia yra ne tai, kad žmogus miršta, bet tai, kad jo sielai, paliekant kūną, trūksta šviesos ir ji negali matyti tiesos. Aš nenoriu nusidėjėlio mirties, bet jo atgailos. Tačiau kai mirtis tampa būtina – ar tai būtų siekiant išlaisvinti sielą, ar sustabdyti žmogaus kritimą į pražūtį – tada mano Dieviškasis teisingumas perkerpa tos žmogiškosios egzistencijos gyvenimo siūlą. (102, 49-50)

23. Žinokite, kad jūsų likimo knygoje užrašyta diena ir valanda, kai atsivers Anapusio vartai, kad įleistų jūsų sielą. Iš ten jūs pamatysite visus savo darbus žemėje, visą savo praeitį. Juk jūs nenorite tada girdėti balsų, kuriuose skamba priekaištai ar skundai prieš jus, arba matyti tuos, kurie jus vadina savo nelaimių kaltininkais! (53, 49)

24. Kadangi prieš save matote dar ilgą kelią, neturėtumėte sustoti ir manyti, kad niekada nepasieksite tikslo. Eikite pirmyn, nes net dėl prarastos akimirkos jūsų siela vėliau

verkšlens. Kas jums pasakė, kad tikslas yra šiame pasaulyje? Kas jus mokė, kad mirtis yra pabaiga ir kad tą akimirką galite pasiekti mano karalystę?

25. Mirtis yra tarsi trumpas miegas, po kurio siela, glostoma mano Šviesos, pabus su atsinaujinusiomis jėgomis, tarsi naujai dienai, kuri jai prasideda.

26. Mirtis yra raktas, kuris jums atveria kalėjimo, kuriame buvote, kol buvote pririšti prie kūno materijos, vartus, ir tuo pačiu metu ji yra raktas, kuris jums atveria vartus į amžinybę.

27. Ši planeta, kuri dėl žmogiškųjų netobulumų buvo paversta atpirkimo slėniu, sielai buvo kalėjimas ir tremtis.

28. Iš tiesų, sakau jums, gyvenimas žemėje yra dar vienas laiptelis gyvenimo kopėčiose. Kodėl jūs to nesuprantate, kad galėtumėte pasinaudoti visomis jo pamokomis? Priežastis, kodėl daugelis turi į jį grįžti vėl ir vėl, yra ta, kad jie to nesuprato ir nepasinaudojo savo ankstesniu gyvenimu. (167, 22–26)

29. Turite žinoti, kad prieš įsikūnijimą žemėje siela gauna išsamų pasirengimą, nes ji ruošiasi ilgam ir kartais sunkiam išbandymui. Tačiau dėka to pasirengimo ji nėra sutrikusi, įžengdama į šį gyvenimą. Ji užmerkia akis praeičiai, kad jas atvertų naujam gyvenimui, ir taip nuo pat pirmos akimirkos prisitaiko prie pasaulio, į kurį atėjo.

30. Kaip skiriasi būdas, kuriuo jūsų siela nusiteikia prieš Dvasinio gyvenimo slenkstį, vos tik palikusi savo kūną ir pasaulį. Kadangi jai nebuvo suteiktas tikras pasirengimas sugrįžimui į savo tėvynę, ji yra sutrikusi, ją vis dar valdo materialaus kūno jausmai, ir ji nežino, ką daryti, nei kur kreiptis.

31. Taip yra dėl to, kad ji neišmoko, jog paskutinę akimirką reikia užmerkti akis ir šiam pasauliui; nes tik taip ji galės jas vėl atverti dvasiniam pasauliui, kurį paliko, kur jos laukia visa praeitis, kad susijungtų su nauja patirtimi, o visi ankstesni nuopelnai bus pridėti prie naujų.

32. Tankus šydas apgaubia jos mąstymą, kol ji atgauna šviesą; visko, ką ji paliko, atkaklus poveikis trukdo jai pajusti savo dvasios virpesius; tačiau kol jos šešėliai išsisklaido, kad susijungtų su jos tikrąja esybės šerdimi – kiek sumaišties, kiek skausmo!

33. Ar yra kas nors, kas, išgirdęs ar perskaitęs šią žinią, ją atmestų kaip bevertį ar klaidingą mokymą? Sakau jums, kad tik tas, kuris yra pasiekęs kraštutinio materializmo ar aklo užsispyrimo lygį, galėtų atmesti šią šviesą, kad jo siela nebūtų giliai sujaudinta. (257, 20-22)

„Mirties miegas“

34. Dvasinės ramybės, kaip ją supranta ir suvokia jūsų žemiškoji prigimtis, nėra. Poilsis, kurio laukia siela, yra veikla, yra gėrio darymo dauginimas, yra kiekvienos akimirkos išnaudojimas. Tada siela atsigauna , atsikrato savikaltės ir

kančių, atgaivina save, darydama gėrį, atsigauna, mylėdama savo Kūrėją ir savo brolius bei seseris.
35. Iš tiesų, sakau jums, jeigu Aš leisčiau jūsų sielai likti neveikliai, kad ji ilsėtųsi, kaip jūs įsivaizduojate poilsį žemėje, ją apimtų nevilties ir baimės tamsa; nes sielos gyvenimas ir šviesa, taip pat jos didžiausias laimės šaltinis yra darbas, kova, nepertraukiamas aktyvumas.
36. Siela, kuri grįžta iš žemės į „Dvasinę slėnį“, nešdama savyje įspaustą kūno nuovargį ir ieškodama pomirtinio pasaulio kaip poilsio vietos, kad pailsėtų, pamirštų, ištrintų gyvenimo kovos pėdsakus — tokia siela jausis nelaimingiausia būtybe ir nerastų nei ramybės, nei palaimos, kol neatsibustų iš savo letargijos, nesuvoktų savo klaidos ir nepakiltų į Dvasinį gyvenimą, kuris yra toks, kaip Aš jums ką tik pasakiau — meilė, veikla, nepertraukiamas kova kelyje, vedančiame į tobulumą. (317, 12-14)

Susitikimas anapus

37. Aš noriu, kad būtumėte tikintys žmonės, kad tikėtumėte dvasiniu gyvenimu. Jei matėte, kaip jūsų broliai ir seserys iškeliavo į Anapus, nelaikykite jų toli nuo savęs ir nemanykite, kad juos praradote amžinai. Jei norite vėl su jais susivienyti, dirbkite, užsitarnaukite nuopelnų, ir kai ateisite į Anapus, ten juos rasite laukiančius jūsų, kad išmokytų jus gyventi „Dvasiniame slėnyje“. (9, 20)

38. Kas dar nėra jautęs nerimo dėl gyvenimo anapus? Kas iš tų, kurie prarado artimąjį šiame pasaulyje, nėra jautęs ilgesio dar kartą jį pamatyti ar bent jau sužinoti, kur jis yra? Viską tai jūs sužinosite, jūs juos vėl pamatysite.
39. Tačiau dabar kaupkite nuopelnus, kad, kai paliksite šią žemę ir „Dvasiniame slėnyje“ paklausite, kur yra tie, kuriuos tikitės rasti, jums nebūtų pasakyta, kad jų nematysite, nes jie yra aukštesniame lygyje. Nepamirškite, kad Aš jums jau seniai sakiau, jog Tėvo namuose yra daug buveinių. (61, 31)

Sąžinės teismas dvasiai

40. Kai kokio nors didelio nusidėjėlio siela atsiskiria nuo šio materialaus gyvenimo, kad įžengtų į „Dvasinę slėnį“, ji nustemba, pastebėdama, kad pragaras, kaip ji jį įsivaizdavo, neegzistuoja, o ugnis, apie kurią jai buvo pasakojama praeityje, yra ne kas kita, kaip dvasinis jos darbų padarinys, kai ji stovi prieš negailestingą teisėją, kuris yra jos sąžinė.
41. Šis pomirtinis teismas, šis šviesumas, kuris prasiveržia tamsoje, apgaubiančioje tą nusidėjėlį, dega stipriau nei karščiausia ugnis, kokią tik galite įsivaizduoti. Tačiau tai nėra kankinimas, iš anksto paruoštas kaip bausmė tam, kuris mane įžeidė, ne, šis skausmas kyla iš suvokimo apie padarytus nusižengimus, iš skausmo, kad įžeidė tą, kuris jam

padovanojo egzistenciją, kad blogai pasinaudojo laiku ir visais gėriais, kuriuos gavo iš savo Viešpaties.

42. Ar manote, kad turėčiau bausti tą, kuris mane įžeidė savo nuodėmėmis, nors žinau, kad nuodėmė labiau įžeidžia tą, kuris ją padaro? Ar nematote, kad pats nusidėjėlis daro sau blogį, ir kad savo bausme aš nenoriu padidinti nelaimės, kurią jis pats sau sukūrė? Aš tik leidžiu jam pamatyti save, išgirsti negailestingą savo sąžinės balsą, užduoti sau klausimus ir atsakyti į juos, atgauti dvasinę atmintį, kurią jis prarado dėl materijos, ir prisiminti savo kilmę, savo paskirtį ir savo įžadus; ir ten, tame teisme, jis turi patirti „ugnies“ poveikį, kuri išnaikina jo blogį, kuri jį iš naujo lydys kaip auksą lydykloje, kad pašalintų iš jo žalingą, nenaudingą ir viską, kas nėra dvasinio.

43. Kai siela sustoja, kad išgirstų savo sąžinės balsą ir nuosprendį – tikrai, sakau jums, tą valandą ji yra mano akivaizdoje.

44. Ši ramybės, tylos ir aiškumo akimirka ne visoms sieloms ateina tuo pačiu metu. Kai kurios greitai įžengia į tą savęs išbandymą ir taip sutaupo sau daug kančių. Nes vos tik jos pabunda į tikrovę ir suvokia savo klaidas, jos pasiruošia ir imasi atpirkti savo piktus darbus iki galo.

45. Kitiems, kurie yra apakinti – ar tai būtų dėl ydos, ar dėl kokios nors neapykantos, ar dėl to, kad gyveno nuodėmingą gyvenimą – reikia daug laiko, kol jie išbrenda iš savo apakimo.

46. Dar kiti, kurie yra nepatenkinti, nes mano, kad buvo per anksti paimti iš žemės, kai jiems viskas dar šypsojosi, keikia ir piktžodžiauja, taip atitolindami galimybę išsilaisvinti iš savo sumaišties; ir kaip šie, yra daugybė atvejų, kuriuos žino tik mano Išmintis. (36, 47-51)

47. Už viską turėsite atsakyti, ir priklausomai nuo to, kokie yra jūsų blogi darbai, patys sau patirsite griežčiausius nuosprendžius. Nes Aš jūsų neteisiu, tai yra klaidinga. Jūsų pačių dvasia, esanti aiškumo būsenoje, yra jūsų baisus kaltintojas ir siaubingas teisėjas. Aš, priešingai, ginu jus nuo žiaurių kaltinimų, išteisinu jus ir išgelbėju, nes Aš esu Meilė, kuri apvalina ir atleidžia. (32, 65)

48. Turėkite omenyje, kad labai greitai būsite dvasiniame pasaulyje ir kad turėsite nuimti tai, ką pasėjote šioje žemėje. Perėjimas iš šio gyvenimo į kitą tebėra rimtas ir griežtas teismas sielai. Niekas neišvengia šio teismo, net jei laiko save vertingiausiu iš mano tarnų.

49. Mano valia yra, kad nuo tos akimirkos, kai įžengsite į tą begalinę Tėvynę, jūs nebejausite žemiškųjų baimių ir pradėsite jausti džiaugsmą bei palaimą, kad pasiekėte dar vieną pakopą. (99, 49-50)

50. Paskutinis teismas, kaip jį aiškino žmonija, yra klaida. Mano teismas nėra vienos valandos ar vienos dienos. Jis jau seniai slegia jus.

51. Tačiau tikrai sakau jums, mirę kūnai yra tam skirti ir sekė savo likimu susilieti su jiems atitinkančia gamtos karalyste; nes kas yra iš žemės, tas turi sugrįžti į žemę, taip pat kaip dvasinis turi siekti savo tėvynės, kuri yra mano glėbys.
52. Bet Aš jums sakau ir tai, kad savo teisme jūs būsite savo patys teisėjai; nes jūsų sąžinė, savęs pažinimas ir intuicija jums pasakys, kokiu mastu esate pagirtini ir kokioje dvasinėje buveinėje turėsite gyventi. Jūs aiškiai matysite kelią, kuriuo turite eiti, nes, kai priimsite mano dieviškumo šviesą, atpažinsite savo darbus ir įvertinsite savo nuopelnus.
53. „Dvasiniame slėnyje“ yra daug sutrikusių ir sumišusių būtybių. Kai kada nors įžengsite į jį, nuneškite jiems mano žinią ir mano šviesą.
54. Jau dabar galite praktikuoti šią gailestingumo formą per maldą, kuria galite susisiekti su jais. Jūsų balsas skambės ten, kur jie gyvena, ir pažadins juos iš gilaus miego. Jie verks ir apsivalys savo atgailos ašaromis. Tuo momentu jie bus gavę šviesos spindulį, nes tada jie supras savo praeities tuštybes, savo klaidas, savo nuodėmes.
55. Koks didelis yra sielos skausmas, kai ją pažadina sąžinė! Kaip ji tada nusižemina prieš Aukščiausiojo Teisėjo žvilgsnį! Kaip nuolankiai iš jos esybės gelmių kyla prašymai atleisti, įžadai, mano vardo palaiminimai!
56. Dabar siela suvokia, kad negali priartėti prie Tėvo tobulumo, ir todėl nukreipia savo žvilgsnį į žemę, kur ji nesugebėjo pasinaudoti laiku ir išbandymais, kurie suteikė progą priartėti prie tikslo, ir prašo dar vieno kūno, kad atpirktų nuodėmes ir įvykdytų neįvykdytas užduotis.
57. Kas gi rūpinosi teisingumu? Argi ne pats Dvasia, kuri teisingumą vykdė sau pačiai? 58. Mano Dvasia yra veidrodis, kuriame turite save stebėti, ir ji jums atskleis jūsų tyrumo laipsnį. (240, 345 41-46)
59. Kai jūsų siela atsikratys žmogiškojo apvalkalo ir pasitrauks į Dvasinio gyvenimo šventovę, į savo vidų, kad patikrintų savo praeitį ir derlių, daugelis jos darbų, kurie jums čia, pasaulyje, atrodė tobuli ir verti būti pateikti Viešpačiui bei pelnyti atlygį, tų savistabos akimirkų metu pasirodys menki. Siela supras, kad daugelio veiksmų, kurie jums pasaulyje atrodė geri, prasmė buvo tik tuštybės, netikros meilės, iš širdies nekylančios gerumo išraiška.
60. Kas, jūsų manymu, suteikė sielai tobulos teisėjo apšvietimą, kad ji galėtų teisti save? Dvasia, kuri toje teisingumo valandoje jums paliks įspūdį, spindėdama niekada anksčiau nematytu aiškumu – ir būtent ji kiekvienam pasakys, kas buvo gera, teisinga, teisinga, tiesa, ką jis darė žemėje, ir kas buvo bloga, neteisinga ir nešvaru, ką jis sėjo savo kelyje.
61. Šventovė, apie kurią Aš jums ką tik kalbėjau, yra Dvasios šventovė – ta šventykla, kurios niekas negali išniekinti, ta šventykla, kurioje

gyvena Dievas ir iš kurios skamba Jo balsas bei spinduliuoja šviesa.

62. Pasaulyje jūs niekada nebuvote pasirengę įžengti į tą vidinę šventovę, nes jūsų žmogiškoji asmenybė visada ieško būdų ir priemonių, kaip išvengti išmintingo balso, kuris kalba kiekviename žmoguje.

63. Sakau jums: kai jūsų siela atsikratys savo apvalkalo, ji galiausiai sustos prie tos šventovės slenksčio ir susikaups, kad į ją įžengtų ir atsiklauptų prieš tą sielos altorių, išgirstų save, patikrintų savo darbus toje šviesoje, kuri yra sąžinė, išgirstų savyje Dievo balsą kaip Tėvo, kaip Mokytojo ir kaip Teisėjo.

64. Nė vienas mirtingasis negali įsivaizduoti to momento visoje jo iškilmingumoje, kurį jūs visi turėsite išgyventi, kad atpažintumėte, kas jūsų viduje yra gero, kad tai išsaugotumėte, ir taip pat tai, ką turite iš savęs pašalinti, nes to ilgiau negalite laikyti savo sieloje.

65. Kai siela tada jaučia, kad susiduria su savo sąžine, o ši jai primena tiesos aiškumą, ta būtybė jaučiasi per silpna, kad galėtų klausytis savęs, ji norėtų, kad to niekada nebūtų buvę; nes per akimirką jos sąmonėje prabėga visas jos gyvenimas – tas, kurį ji paliko už savęs, kurį turėjo ir kuris jai priklausė, ir už kurį dabar galiausiai turi atsiskaityti.

66. Mokiniai, žmonės, pasiruoškite tam momentui jau šiame gyvenime, kad nepaverstumėte to šventyklos į teismą, kai jūsų siela pasirodys prieš Dvasios šventyklos slenkstį; nes sielos skausmas tada bus toks didelis, kad nėra jokio fizinio skausmo, su kuriuo jį būtų galima palyginti.

67. Noriu, kad apmąstytumėte viską, ką jums pasakiau šiame mokyme, kad suprastumėte, kaip vyksta jūsų teismas dvasiniame pasaulyje. Taigi turite iš savo vaizduotės pasaulio ištrinti tą vaizdą, kuriame įsivaizduojate teismą, kuriam vadovauja Dievas senolio pavidalu, kuris gerus vaikus praleidžia į savo dešinę, kad jie džiaugtųsi dangumi, o piktus pastato į savo kairę, kad pasmerktų juos amžinai bausmei.

68. Dabar atėjo laikas, kad šviesa pasiektų aukščiausias jūsų sielos ir proto sferas, kad tiesa spindėtų kiekviename žmoguje ir jis pasirengtų oriai įžengti į dvasinį gyvenimą. (334, 5-11; 14-15)

Atgauta dvasinė sąmonė

69. Mano kūrinijoje nėra nieko, kas, kaip fizinė mirtis, būtų tinkama parodyti kiekvienai sielai jos išsivystymo lygį, kurį ji pasiekė per gyvenimą, ir nėra nieko tokio naudingo kaip mano Žodis, norint pakilti į tobulumą. Tai yra priežastis, kodėl mano Įstatymas ir mano Mokymas visada ir atkakliai siekia įsiskverbti į širdis, ir kodėl skausmas bei kančios pataria žmonėms palikti tuos kelius, kurie, užuot pakėlę sielą, veda ją į bedugnę.

70. Kaip laiminga jūsų siela jausis anapus, kai sąžinė jai pasakys, kad ji

žemėje sėjo meilės sėklą! Visa praeitis atsivers prieš jūsų akis, ir kiekvienas jūsų darbų vaizdas suteiks jums begalinį džiaugsmą.

71. Mano įstatymų įsakymai, kurių jūsų atmintis ne visada sugebėjo išsaugoti, taip pat praeis pro jūsų sielą pilni aiškumo ir šviesos. Įgykite nuopelnų, kurie leis jums su akimis, atviromis tiesai, įsiskverbti į nežinomybę.

72. Yra daug paslapčių, kurias žmogus veltui bandė išsiaiškinti; nei žmogaus intuicija, nei mokslas nesugebėjo atsakyti į daugelį klausimų, kuriuos žmonės sau kėlė, ir būtent todėl, kad yra žinių, kurios skirtos tik sielai, kai ji įžengia į „Dvasinę slėnį“. Šios staigmenos, kurios jos laukia, šie stebuklai, šie apreiškimai bus dalis jos atlygio. Tačiau tikrai, sakau jums, jei siela, turinti raištį ant akis , pateks į Dvasinį pasaulį, ji nieko nematys, bet ir toliau matys tik paslaptis aplink save – ten, kur viskas turėtų būti aišku.

73. Šis Dangiškasis Mokymas, kurį Aš jums šiandien atnešu, atskleidžia jums daug grožio ir paruošia jus, kad, kai vieną dieną dvasia atsistosite prieš Amžinojo Teisingumą, galėtumėte ištverti nuostabią tikrovę, kuri nuo šios akimirkos jus apsuptų. (85, 42; 63-66)

74. Priimkite mano Šviesą, kad ji apšviestų jūsų gyvenimo kelią ir mirties valandą jūs išsilaisvintumėte iš sąmonės aptemimo. Tada, peržengdami Anapusio slenkstį, žinosite, kas esate, kas buvote ir kas būsite. (100, 60)

75. Kol jūsų kūnai bus nuleisti į žemę, kurios įsčiose jie susilieja su ja, kad ją apvaisintų – nes net po mirties jie ir toliau bus jėga ir gyvybė – jūsų dvasia, kuri stovi virš jūsų esybės, nepasiliks žemėje, bet ji keliaus su siela, kad jai atsiskleistų kaip knyga, kurios gilūs ir išmintingi mokymai bus studijuojami sielos.

76. Ten jūsų sielos akys atsivers tiesai, ir per akimirką jūs sugebėsite išaiškinti tai, ko per visą gyvenimą nesugebėjote suvokti. Ten jūs suprasite, ką reiškia būti Dievo vaiku ir savo artimųjų broliu. Ten jūs suvoksite visko, ką turėjote, vertę, pajusite apgailestavimą ir atgailą dėl padarytų klaidų, prarasto laiko, ir jūsų viduje gimsta gražiausi ketinimai pasitaisyti ir atlyginti. (62, 5)

77. Jau dabar visi siekite to paties tikslo, suderindami ir harmonizuodami savo sielos gyvenimą. Niekas neturėtų manyti, kad eina geresniu keliu nei jo brolis, nei galvoti, kad stovi aukštesniame laiptelyje nei kiti. Sakau jums, mirties valandą būtent mano balsas pasakys jums tiesą apie jūsų išsivystymo lygį.

78. Ten, toje trumpoje sąžinės apšvietimo akimirkoje, daugelis gauna savo atlygį; bet daugelis taip pat mato, kaip jų didybė išnyksta.

79. Ar norite išsigelbėti? Tada ateikite pas Mane brolystės keliu. Tai vienintelis kelias, kito nėra, tai tas, kuris yra užrašytas mano

aukščiausiame įsakyme, kuris jums sako: „Mylėkite vieni kitus.“ (299, 40-4)

29 skyrius – Sielų apvalymas ir kilimas pomirtiniame pasaulyje

Sąžinės graužatis, atgaila ir savikritika

1. Aš nenoriu, kad jūsų siela būtų sutepta, nei kad ji mirtų tikrojo gyvenimo atžvilgiu. Todėl Aš baudžiu jus savo teisingumu, kai randu jus pasidavusius žalingiems malonumams ir pramogoms. Jūsų siela turi pasiekti mano glėbį tyra, kaip ji iš jo ir kilo.

2. Visi, kurie palieka savo kūną žemėje ir išeina iš šio pasaulio sutrikę, pabunda – kai pamato mano buvimą, kuris atsiskleidžia amžinybės šviesoje, apšviečiančioje dvasią – iš gilaus miego tarp kartių ašarų ir savikaltės nevilties. Kol vaikas kenčia, norėdamas išsilaisvinti iš savo kančių, kenčia ir tėvas. (228, 7-8)

3. Sąžinės graužatis ir kančios, kylančios iš žinių trūkumo – kančios dėl to, kad trūksta dvasingumo, kad galėtų džiaugtis tuo gyvenimu, tai ir dar daugiau yra įtraukta į sielų, kurios yra suteptos arba be pasiruošimo pasiekia dvasinio gyvenimo slenkstį, atpirkimą.

4. Supraskite, kad Aš negaliu laikyti žmonių nuodėmės, netobulumo ar sugedimo įžeidimu, padarytu Tėvui, nes žinau, kad žmonės patys sau daro blogį. (36, 56)

5. Kiek šviesus būtų jūsų gyvenimas ir kiek nuostabi bei kelią rodanti būtų jūsų mokslas, jeigu mylėtumėte savo artimus ir vykdytumėte savo Tėvo valią – jeigu paaukotumėte dalį savo valios laisvės ir veiktumėte pagal tai, ką jums liepia sąžinė. Tada jūsų mokslas, peržengęs materialaus pasaulio ribas, paliesdamas antgamtinį pasaulį; nes iki šiol jis netgi nepriartėjo prie tų ribų.

6. Kokį sukrėtimą jaučia mokslininko siela, kai ji palieka šį pasaulį ir galiausiai susiduria su dieviškąja tiesa! Ten ji gėdos kupina nuleidžia veidą ir prašo, kad jai būtų atleista jos išdidumas. Ji tikėjo, kad viską žino ir viską gali, neigė, kad egzistuoja kas nors, kas pranoksta jos žinias ar supratimą. Bet dabar, stovėdama prieš Gyvenimo knygą, prieš begalinį Kūrėjo kūrinį, ji privalo pripažinti savo menkumą ir apgaubti save nuolankumu prieš Tą, kuris yra absoliuti išmintis. (283, 48-49)

7. Nebijokite, kad atvykę į Dvasinį pasaulį turėsite galvoti apie tai, ką nusidėjote žemėje. Jei leisite skausmui jus nuplauti ir iš jūsų širdies išsiverš atgaila, jei stengsitės atlyginti savo nuodėmes, jūs pateksite į mano akivaizdą verti ir tyri, ir niekas, net jūsų sąžinė, nedrįs paminėti jūsų praeities netobulumų.

8. Tobuloje Tėvynėje kiekvienai sielai yra vieta, kuri laiko ar amžinybės bėgyje laukia savo savininko atvykimo. „ “ – meilės,

gailestingumo, tikėjimo ir nuopelnų laiptų kopėčiose – jūs vienas po kito pateksite į mano karalystę. (81, 60-61)

Atlyginanti teisingumas

9. Šiame pasaulyje turėjau tik nedaugelį mokinių, o dar mažiau tokių, kurie būtų buvę Dieviškojo Mokytojo atvaizdas. Dvasiniame slėnyje, priešingai, turiu daug mokinių, nes ten labiausiai pažengiama suvokiant mano mokymus. Ten mano vaikeliai, alkani ir ištroškę meilės, gauna iš savo Mokytojo tai, ko jiems atsisakė žmonija. Ten tie, kurie dėl savo nuolankumo žemėje liko nepastebėti, spinduliuoja savo dorybe, o tie, kurie šiame pasaulyje švietė netikra šviesa, verkia liūdnai ir atgailaudami.

10. Anapus yra ten, kur Aš jus priimu taip, kaip jūs to nesitikėjote žemėje, kai ašarodami, bet mane laimindami, atpirko savo kaltes. Nesvarbu, kad savo gyvenimo kelionėje turėjote akimirką smarkaus maišto. Aš atsižvelgsiu į tai, kad turėjote didelių skausmų dienų ir jose parodėte pasidavimą bei laiminote mano vardą. Jūs taip pat, savo mažumo ribose, patyrėte keletą Golgotų, net jei jos buvo sukeltos jūsų nepaklusnumo.

11. Žiūrėkite, per keletą ištikimybės ir meilės Dievui akimirkų jūs pelnėte gyvenimo ir malonės laiką anapus. Taip mano Amžinoji Meilė atsako į trumpalaikę žmogaus meilę. (22, 27–29)

12. Kiekvienas geras darbas sulaukia savo atlygio, kuris gaunamas ne žemėje, o anapus. Bet kiek daugelis norėtų šios palaimos mėgautis jau čia, žemėje, nežinodami, kad tas, kuris nieko nedaro savo dvasiniam gyvenimui, įžengęs į jį liks be nuopelnų, ir jo gailestis tada bus didelis. (1, 21)

13. Kas trokšta pasaulio garbės ir pagyrimų, tas gali juos gauti čia; tačiau jie bus trumpalaikiai ir jam nepadės jo įžengimo į dvasinį pasaulį dieną. Kas siekia pinigų, tegul čia gauna savo atlygį, nes tai buvo tai, ko jis siekė. Tačiau kai ateis valanda, kai jis turės viską čia palikti, kad prisitaikytų anapusiniame pasaulyje, jis neturės nė menkiausios teisės reikalauti kokio nors atlygio savo sielai, net jei manys, kad daug padarė labdaros labui.

14. Priešingai, tas, kuris visada atmesdavo pagyrimus ir privilegijas, kuris mylėjo savo artimus tyra širdimi ir nesavanaudiškai bei atsisakydavo bet kokio materialaus atlygio, kuris buvo užsiėmęs gėrio sėjimu ir kuriam džiaugsmą teikė atlikti meilės darbus – tas nemąstys apie atlygį, nes jis gyvens ne dėl savo pasitenkinimo, o dėl savo artimųjų. Koks didelis bus jo ramybė ir palaima, kai jis bus savo Viešpaties glėbyje! (253, 14)

15. Šiuo metu Aš jums duodu tyrą ir tobulą mokymą, todėl sakau jums, kad jūsų dienos darbo pabaigoje jums bus įskaityta tik tai, ką gyvenime padarėte iš tikros meilės;

nes tai įrodys, kad pažinote tiesą. (281, 17)

16. Nemanykite, kad, nes tuo metu, kai atliekate gerą darbą, nežinote jo vertės, niekada nesužinosite, kokį gėrį padarėte. Sakau jums, kad nė vienas jūsų darbas neliks be atlygio.

17. Kai kada nors būsite Dvasiniame Karalystėje, suprasite, kaip dažnai mažas darbas, iš pažiūros menkos reikšmės, buvo gerų darbų grandinės pradžia – grandinės, kurią kiti vis ilgino, bet kuri tą, kuris ją pradėjo, amžinai pripildys pasitenkinimu. (292, 23-24)

18. Aš įkvepiu jus užsitarnauti nuopelnų; tačiau jūsų neturi motyvuoti savanaudiškas troškimas savo sielos išgelbėjimo, bet jūs turite atlikti savo darbus galvodami apie savo artimus, galvodami apie ateinančias kartas, kurių džiaugsmas bus labai didelis, kai jos ras kelią, kurį išlygino „Pirmieji“. Tada jūsų laimė bus beribė, nes jūsų brolių ir seserų džiaugsmas ir ramybė pasieks ir jūsų sielą.

19. Kaip visai kitaip yra tiems, kurie siekia tik savo pačių išgelbėjimo ir palaimos; nes kai jie pasieks tą vietą, kurią užsitarnavo savo darbais, jie negalės nė akimirkai patirti ramybės ar džiaugsmo, žiūrėdami į tuos, kuriuos paliko ir kurie neša sunkią savo kančių naštą.

20. Iš tiesų, sakau jums, tikrieji šio mokymo mokiniai bus teisūs ir tyri savo darbuose, kaip ir jų dvasia, kuri yra mano pačios šviesa. (290, 76-77)

21. Jei būsite nuolankūs, jūsų dvasinis turtas daugės gyvenime, kuris jūsų laukia. Tada turėsite ramybę, kuri suteiks jums gražiausią jūsų egzistencijos pojūtį. Ir jūsų dvasioje gimsta troškimas tarnauti Tėvui, būnant ištikimu visko, ką Aš sukūriau, saugotoju, būnant paguoda kenčiančiam ir ramybe neramiam. (260, 29)

Sielų pakilimas į Dievo karalystę

22. Tai yra „Trečiasis laikas“, kuriuo jūsų siela jau žemėje gali pradėti svajoti apie labai aukštus gyvenimo lygmenis ir labai didelius atradimus. Nes tas, kuris palieka šį pasaulį ir savo sieloje jau nešasi žinojimą apie tai, ką ten ras, bei savo dvasinių gabumų išsiskleidimą, tas perkeliaus per daugelį pasaulių, juose neužsibūdamas, kol pasieks tą, kuriame jam priklauso gyventi dėl jo nuopelnų.

23. Jis bus visiškai sąmoningas savo dvasinės būsenos, supras, kaip atlikti savo užduotį, kur bebūtų. Jis supras meilės, harmonijos ir teisingumo kalbą ir sugebės bendrauti dvasinės kalbos, kuri yra mintis, aiškumu. Jam nebus jokių kliūčių, nerimo ar ašarų, ir jis vis labiau patirs neišmatuojamą džiaugsmą artėdamas prie tų namų, kurie jam priklauso, nes jie jam tenka kaip amžinasis paveldėjimas. (294, 55)

24. Dieviškajame dangaus laiptyne yra begalinis skaičius būtybių, kurių sielos tobulumas leidžia joms užimti įvairius laiptelius pagal pasiektą vystymosi lygį. Jūsų siela buvo sukurta su tinkamomis savybėmis,

kad galėtų vystytis šioje tobulėjimo laiptinėje ir pasiekti tikslą, nustatytą Kūrėjo aukštuose nutarimuose.

25. Jūs nežinote tų sielų likimo, tačiau Aš jums sakau, kad jis yra tobulas, kaip ir viskas, ką Aš sukūriau.

26. Jūs vis dar nesuprantate dovanų, kurias jums suteikė Tėvas. Tačiau nesijaudinkite, nes vėliau jūs jas suvoksite ir patirsite, kaip jos visiškai atsiskleidžia.

27. Begalinis sielų skaičius, kurios, kaip ir jūs, gyvena skirtinguose gyvenimo lygmenyse, yra suvienytos tarpusavyje aukštesne jėga, kuri yra meilė. Jos buvo sukurtos kovai, savo tobulėjimui, o ne sąstingiui. Tie, kurie įvykdė mano įsakymus, tapo didingi dieviškojoje meilėje.

28. Tačiau primenu jums, kad net jei jūsų siela pasieks didybę, galią ir išmintį, ji netaps visagale, nes jos savybės nėra begalinės, kaip jos yra Dieve. Vis dėlto jų pakaks, kad nuvestų jus tiesiu keliu, kurį jums nuo pat pirmos akimirkos nubrėžė jūsų Kūrėjo meilė, iki jūsų tobulumo viršūnės. (32, 34, 37)

29. Jūsų siela turi pereiti septynis sielos vystymosi etapus, kad pasiektų tobulumą. Šiandien, kol dar gyvenate žemėje, jūs nežinote, kuriame Dangaus laiptų laiptelyje esate.

30. Nors Aš žinau atsakymą į šį jūsų sielos klausimą, šiuo metu negaliu jo jums pasakyti. (133, 59-60)

31. Kiekvienas laiptelis, kiekvienas lygis, kiekvienas gyvenimo lygmuo sielai suteikia didesnį šviesą ir tobulesnę palaimą. Bet aukščiausia ramybė, sielos tobulas laimės jausmas yra už visų laikinių sielų buveinių ribų.

32. Kiek kartų jūs manysite, kad iš anksto jaučiate tobulą laimę Dievo glėbyje, nesuvokdami, kad ta laimė yra vos užuomina apie ateinantį pasaulį, į kurį turėsite keliauti po šio gyvenimo. (296, 49-50)

33. Kiek daug žmonių svajoja apie mirtį, tikėdamiesi, kad šis momentas atves juos pas Mane, kad jie galėtų amžinai garbinti Mane danguje, nežinodami, kad kelias yra begalės kartų ilgesnis, nei jie manė. Norint pakilti bent vienu laipteliu dangaus kopėčiose, kurios jus atves pas Mane, reikia teisingai nugyventi žmogiškąjį gyvenimą. Nežinojimas yra kaltas dėl to, kad daugelis klaidingai supranta mano mokymų prasmę. (164, 30)

34. Žmogaus dėka buvo išlaisvintos naikinimo jėgos. Karas pasėjo savo sėklą į visas širdis. Kiek skausmo patyrė žmonija! Kiek apleistumo, vargo, našlystės ir sielvarto jis paliko savo kelyje! Ar manote, kad tų, kurie žuvo kovoje, sielos pražuvo, ar kad ta gyvenimo dalis, amžinybė, kuri gyvena žmoguje, nebeegzistuoja?

35. Ne, tauta: siela išgyvena karą ir mirtį. Ši mano paties dvasios dalis pakilo iš skausmo laukų ir mano kelyje ieško naujo horizonto, kad galėtų toliau gyventi, atsiskleisti ir tobulėti. (262, 26-27)

36. Aš daviau jums Žemę, kad jūs visi ją turėtumėte vienodai, kad gyventumėte taikoje ir

naudotumėte ją kaip laikiną namą, kuriame išskleistumėte savo sugebėjimus ir parengtumėte savo sielą pakilti į naująją buveinę.
37. Aš jums sakiau: „Viešpaties namuose yra daug buveinių.“ Jūs jas pažinsite tiek, kiek pakilsite. Kiekviena iš jų vis labiau priartins jus prie Manęs, ir jūs jas pasieksite pagal savo darbus, nes viskas paklūsta dieviškajai tvarkai ir teisingumui.
38. Niekas negalės sutrukdyti jūsų perėjimui iš vieno gyvenimo lygmens į kitą, ir kiekvieno iš jų pabaigoje jūsų dvasioje, taip pat ir manoje, bus džiaugsmas ir šventė.
39. Taigi Aš jus ruošiu, kad žinotumėte, jog kelias, kurį turite nueiti, yra ilgas, ir kad nesitenkintumėte savo pirmaisiais darbais, manydami, jog jie jau atvers jums duris į tas buveines.
40. Tačiau Aš jums sakau ir tai, kad dvasiai yra gražu ir malonu pasiekti vieno vystymosi etapo pabaigą ir sustoti, kad pažvelgtų atgal į nueitą kelią su jo didžiosiomis kovomis, kartumo dienomis ir ramybės valandomis, įveikus begalę kliūčių.
41. Galiausiai triumfas, atlygis ir teisingumas, spindintys aplink jus, ir jūsų Tėvo Dvasia – esanti, šlovinga, laiminanti vaiką „ “ ir leidžianti jam ilsėtis savo glėbyje, kol jis bus pasirengęs kitam gyvenimo etapui. Taip jis pereina iš vieno į kitą, kol galiausiai pasiekia aukščiausią išpildymą, kad amžinai gyventų su Manimi. (315, 34-36)

42. Dvasinė kibirkštis, kuri žmogų daro panašų į jo Kūrėją, vis labiau artės prie begalinės liepsnos, iš kurios ji kilo, ir ta kibirkštis taps švytinčia būtybe – sąmoninga, spindinčia meile, pilna žinių ir jėgos. Ta būtybė džiaugiasi tobulumo būsena, kurioje nėra nė mažiausio skausmo ar vargų, kurioje viešpatauja tobulas ir tikrasis palaimingumas.
43. Jei tai nebūtų jūsų dvasios tikslas – tikrai, sakau jums, nebūčiau jums atskleidęs savo mokymo per tiek daug pamokymų, nes tuomet „Pirmojo laikotarpio“ įstatymas jums būtų pakakęs, kad gyventumėte taikoje žemėje.
44. Bet jei pagalvosite, kad Aš gyvenau tarp žmonių ir jiems pažadėjau begalinai geresnį pasaulį už šio gyvenimo ribų, ir jei be to prisiminsite, kad Aš pažadėjau sugrįžti kitu laiku, kad toliau kalbėčiau su jumis ir paaiškinčiau viską, ko nesupratote, tai prieisite prie išvados, kad žmogaus dvasinis likimas yra aukštesnis, daug aukštesnis už viską, ko galite tikėtis, ir kad pažadėta palaima yra begalės kartų didesnė nei tai, ką galite numanyti ar įsivaizduoti. (277, 48-49)

30 skyrius – Sielos raida per reinkarnacijas

Evoliucijos dėsnis

1. Sakau jums, žmogus turi žinoti, kad jo siela daug kartų atėjo į Žemę ir jis vis dar nesuprato, kaip pakilti mano įstatymo keliu, kad pasiektų kalno viršūnę. (77, 55)

2. Kadangi žmogus buvo liudininkas mokslo plėtros ir to, ko anksčiau nebūtų patikėjęs, atradimo – kodėl tada jis priešinasi natūraliai sielos raidai? Kodėl jis užsispyręs laikosi to, kas ją sustabdo ir užmigdo? Nes jis išsigando amžinojo gyvenimo perspektyvos! (118, 77)

3. Supraskite: nors kūrinija iš pažiūros yra užbaigta, vis dėlto viskas vystosi, viskas keičiasi ir tobulėja. Argi jūsų siela gali išvengti šio dieviškojo dėsnio? Ne, mano vaikai. Niekas negali pasakyti paskutinio žodžio apie dvasinį pasaulį, apie mokslą ar apie gyvenimą, nes jie yra mano darbai, kurie neturi pabaigos. (79, 34)

4. Kiek žmonių, remdamiesi įgytomis žiniomis, mano, kad turi dvasinį didingumą, o man jie yra ne daugiau kaip vaikai, sustoję vystymosi kelyje. Juk jie turi prisiminti, kad ne tik savo proto išplėtimas leidžia jiems pasiekti sielos tobulėjimą, bet tai turi vykti per visos jų būtybės vystymąsi, o žmoguje yra daug sugebėjimų, kuriuos reikia išugdyti, norint pasiekti tobulumą.

5. Tai yra priežastis, dėl kurios Aš – kaip vieną iš savo meilės ir teisingumo įstatymų – įvedžiau sielos reinkarnaciją, kad jai suteikčiau ilgesnį kelią, kuris jai suteiktų visas būtinas galimybes pasiekti tobulumą.

6. Kiekvienas gyvenimas žemėje yra trumpa pamoka, nes priešingu atveju žmogaus galimybės įvykdyti mano įstatymą būtų pernelyg menkos. Tačiau būtina, kad jūs suvoktumėte šio gyvenimo tikslą, kad iš jo perimtumėte prasmę ir pasiektumėte jo harmoniją, kuri yra žmogiškosios tobulumo pagrindas – kad galėtumėte pereiti į aukštesnį egzistencijos lygį, kol pasieksite Dvasinį gyvenimą, kur Aš jums paruošiau tiek daug pamokų, kurias dar turiu jums išmokyti, ir tiek daug apreiškimų, kuriuos dar turiu duoti. (156, 28-29)

7. Kol viskas nuolat auga, keičiasi, tobulėja ir atsiskleidžia – kodėl gi jūsų siela turėtų šimtmečius stovėti vietoje?

8. Kadangi per mokslą jūs daug ką atradote ir išmokote, jums nėra svetima ta nepertraukiama raida, kuri egzistuoja visose kūrinijos būtybėse. Todėl Aš noriu, kad jūs suprastumėte, jog negalite palikti savo sielos toje atsilikimo ir sąstingio būsenoje, į kurią ją jau seniai įstūmėte, ir kad turite stengtis pasiekti harmoniją su viskuo, kas jus supa, kad žmonėms ateitų diena, kai gamta, užuot slėpusi savo paslaptis, jas atskleis, o gamtos jėgos, užuot buvusios jūsų priešais, taps jūsų tarnais, bendradarbiais, broliais. (305, 6, 8)

„Kūno prisikėlimas“ — teisingai suprastas

9. Dabar pasaulis turi sužinoti tiesą apie „kūno prisikėlimą“, kuris yra sielos reinkarnacija.

10. Reinkarnuotis reiškia: sugrįžti į materialų pasaulį, kad vėl gimtum žmogumi; sielos prisikėlimas žmogaus kūne, kad ji galėtų tęsti savo misiją. Tai yra tiesa apie „kūno prisikėlimą“, apie kurį kalbėjo jūsų protėviai, pateikdami tiek iškreiptus, tiek absurdiškus aiškinimus.

11. Reinkarnacija yra dovana, kurią Dievas suteikė jūsų sielai, kad ji niekada neapsiribotų materijos menkumu, jos trumpalaikiu buvimu žemėje, jos natūraliais trūkumais, bet siela – kadangi ji kilusi iš aukštesnės prigimties – gali naudoti tiek materialių kūnų, kiek jai reikia savo didžiųjų užduočių pasaulyje įvykdymui.

12. Šia dovana siela įrodo savo neišmatuojamą pranašumą prieš „kūną“, prieš mirtį ir prieš viską, kas žemiška, nugalėdama mirtį, vieną kūną po kito, ir išgyvendama juos visus, kad ir kiek jų jai būtų patikėta. Ji yra laiko, pasipriešinimų ir pagundų nugalėtoja. (290, 53–56)

13. Kaip galėjote tikėti, kad Teismo dieną mirusiųjų kūnai prisikels ir susijungs su savo sielomis, kad įeitų į Dievo karalystę? Kaip galite taip aiškinti tai, ko jums buvo mokoma kitomis aplinkybėmis?

14. Kūnas yra iš šio pasaulio ir jame lieka, o siela laisvai pakyla ir sugrįžta į gyvenimą, iš kurio ji kilo. „Kas gimė iš kūno, tas yra kūnas, o kas gimė iš mano Dvasios, tas yra Dvasia.“ „Kūno prisikėlimas“* yra sielos reinkarnacija, ir jei vieni mano, kad tai žmogaus teorija, o kiti iš jūsų tiki, kad tai naujas apreiškimas – tikrai, sakau jums, nuo pat žmonijos pradžios aš pradėjau skelbti šį apreiškimą pasauliui! Tai patvirtinančius įrodymus galite rasti Raštų tekstuose, kurie liudija apie mano darbus.

** Šis iš senojo krikščioniškojo tikėjimo išpažinimo žinomas posakis buvo suformuluotas II Konstantinopolio susirinkime, t. y. tuo metu, kai iki tol iš dalies pripažinta reinkarnacijos doktrina imperatoriaus Justianiano (!) buvo pasmerkta kaip erezija. Taip sielos atgimimas „kūne“ tapo „kūno prisikėlimu“.*

15. Tačiau šiuo metu šis apreiškimas pasiekė jūsų sielą, kai ji buvo aukštesniame vystymosi lygyje, ir netrukus jis bus teisingai priimtas kaip vienas iš teisingiausių ir mylinčiausių Kūrėjo įstatymų. Atmeskite tą sampratą, kurią turėjote apie „Teismo dieną“, nes tai nėra viena iš jūsų dienų, nes tai yra laikotarpis, o „pasaulio pabaiga“ nėra tos planetos, kurioje gyvenate, pabaiga, bet savanaudiško gyvenimo, kurį joje sukūrėte, pabaiga. (76, 41–43)

16. „Kūno prisikėlimo“ paslaptis buvo atskleista per apreiškimą apie sielos reinkarnaciją. Šiandien jūs žinote, kad šio meilės ir teisingumo įstatymo prasmė yra ta, jog siela tobulėja , kad ji niekada

nepasiklysta, nes visada ras atviras duris kaip galimybę savo išgelbėjimui, kurią jai siūlo Tėvas.

17. Mano nuosprendis kiekvienai sielai pagal šį įstatymą yra tobulas ir negailestingas.

18. Tik Aš vienas žinau, kaip jus teisti, nes kiekvienas likimas žmonėms yra nesuprantamas. Todėl niekas nebus išduotas ar išduotas kito atžvilgiu.

19. Sielos, pasiklydusios savo nuodėmėse, po tiek daug kovų ir likimo vingių bei po ilgos kelionės, remdamosi savo patirtimi, ateis pas Mane kupinos išminties, išgrynintos skausmo, pakylėtos savo nuopelnų, pavargusios nuo ilgos piligrimystės, tačiau paprastos ir linksmos kaip vaikai. (1, 61-64)

Skirtingas sielų išsivystymo lygis

20. Seniai jūsų siela išėjo iš Manęs; tačiau ne visi vienodai pažengė sielos vystymosi keliu.

21. Visi likimai yra skirtingi, nors jie veda jus prie to paties tikslo. Vienoms yra lemti vieni išbandymai, kitoms – kiti. Viena būtybė eina vienu keliu, kita – kitu. Jūs ne visi atsiradote tuo pačiu metu, nei visi sugrįšite tuo pačiu metu. Vienos eina priekyje, kitos – gale, tačiau tikslas laukia visų jūsų. Niekas nežino, kas yra arti jo, o kas eina toli nuo jo, nes jūs dar per nebrandūs, kad turėtumėte šią žinią; jūs esate žmonės, ir jūsų tuštybė taptų jūsų pražūtimi. (10, 77–78)

22. Visais laikais, netgi tolimiausiais žmonijos istorijos laikais, turėjote aukšto dvasios žmonių pavyzdžių. Kaip galėtumėte paaiškinti, kad jau pačiais ankstyviausiais laikais buvo žmonių su išsivysčiusia siela, jeigu jie nebūtų praėję per vienas po kito einančias reinkarnacijas, kurios padėjo jiems tobulėti?

23. Taip yra todėl, kad siela atsiranda ne tuo pačiu metu kaip ir kūno apvalkalas, o žmonijos atsiradimas taip pat nesutampa su sielos atsiradimu. Iš tiesų, sakau jums, nėra nė vienos sielos, kuri būtų atėjusi į šį pasaulį, anksčiau neegzistavusi anapus. Kas iš jūsų gali įvertinti ar žinoti, kiek laiko ji gyveno kitose sferose, prieš ateidama gyventi į šią žemę? (156, 31-32)

Žinios apie ankstesnius gyvenimus žemėje ir savo pačių išsivystymo lygį

24. Kol siela yra glaudžiai susijusi su kūnu, ji nesuvokia ir negali žinoti nuopelnų, kuriuos įgijo savo ankstesniuose gyvenimuose. Bet dabar ji sužino, kad jos gyvenimas yra amžinybė, nepertraukiamas vystymasis, siekiant pasiekti viršūnę. Tačiau šiandien jūs dar nežinote, kokį lygį pasiekėte. (190, 57)

25. Jūsų protas nepriima jūsų sielos praeities įspūdžių ar prisiminimų vaizdų, nes kūnas yra tarsi tankus šydas, neleidžiantis įsiskverbti į sielos gyvenimą. Koks smegenų centras galėtų priimti vaizdus ir įspūdžius, kuriuos siela gavo savo praeities eigoje? Koks protas galėtų, remdamasis žmogiškomis

sąvokomis, suvokti tai, kas jums yra nesuprantama?

26. Dėl viso to Aš iki šiol neleidau jums žinoti, kas jūs esate dvasiškai, nei kokia buvo jūsų praeitis. (274, 54-55)

27. Visi mano darbai yra užrašyti mano knygoje, kuri vadinasi „Gyvenimas“. Jo puslapių skaičius yra nesuskaičiuojamas, jo begalinės išminties niekas, išskyrus Dievą, kuris yra jo autorius, nepasieks. Bet jame, kiekviename jo puslapyje, yra trumpas santrauka, kurioje Tėvas suprantamai pateikė kiekvieną savo darbą, kad jis būtų suprantamas kiekvienam protui.

28. Jūs taip pat nuolat rašote savo gyvenimo knygą, kurioje bus užrašyti visi jūsų darbai ir visi jūsų žingsniai visame vystymosi kelyje. Ta knyga bus užrašyta jūsų sieloje ir bus žinių bei patirties šviesa, kuria rytoj turėsite apšviesti savo jaunesnių brolių ir seserų kelią.

29. Dar negalite niekam parodyti savo knygos, nes netgi nežinote jos turinio. Bet netrukus jūsų esybėje viskas paaiškės, ir galėsite savo artimiesiems parodyti puslapius, kuriuose kalbama apie jūsų tobulėjimą, atpirkimą ir patirtis. Tada jūs būsite atvira knyga žmonėms.

30. Laimingi tie, kurie priima savo misiją. Jie pajus, kad lipa laiptais, kuriuos Jokūbas matė sapne, o tai yra dvasinis kelias, vedantis būtybes į Kūrėjo akivaizdą. (253, 6-8)

Meilė kaip būtinybė dvasiniam ir sieliniam vystymuisi

31. Kaip jūsų kūnas, norėdamas gyventi, reikalauja oro, saulės, vandens ir duonos, taip ir siela reikalauja gyvenimo aplinkos, šviesos ir maisto, atitinkančių jos esybę. Jei ji jaučiasi atimta laisvės pakilti trokšdama savo maisto, ji silpsta, nyksta ir tampa apatiška; taip, kaip jei vaikas būtų priverstas visada likti lopšyje ir būti uždarytas savo kambaryje. Jo galūnės taptų paralyžiuotos, jis išbalti, jo pojūčiai atbuktų, o jo sugebėjimai sunyktų.

32. Supraskite, kad ir siela gali būti luošė! Aš netgi galėčiau jums pasakyti, kad pasaulis pilnas dvasiškai luošų, aklų, kurtų ir sergančių! Siela, kuri gyvena uždaryta ir neturi laisvės atsiskleisti, yra būtybė, kuri neauga – nei išmintimi, nei jėga, nei dorybe. (258, 62-63)

33. Iš tiesų, sakau jums, tai, kas gali jus pakelti, yra meilė, nes joje glūdi išmintis, jausmas ir pakylėjimas. Meilė yra visų dieviškumo savybių apibendrinimas, ir Dievas uždegė šią liepsną kiekvienoje dvasinėje būtybėje.

34. Kiek pamokų Aš jums daviau, kad išmoktumėte mylėti! Kiek progų, gyvenimų ir reinkarnacijų jums skyrė Dieviškasis Gailestingumas! Pamoka buvo kartojama tiek kartų, kiek reikėjo, kol ji buvo išmokta. Kartą išmokta, nėra priežasties ją kartoti, nes jos jau nebegalima pamiršti.

35. Jei greitai išmoktumėte mano pamokas, jums nebereikėtų kentėti nei verkti dėl klaidų. Būtybė, kuri žemėje pasinaudoja čia gautomis pamokomis, gali sugrįžti į pasaulį, bet tai visada įvyks su didesniu brandumu ir geresnėmis gyvenimo sąlygomis. Tarp vieno gyvenimo ir kito visada bus poilsio pertrauka, reikalinga apmąstymams ir poilsiui, prieš pradedant naują dienos darbą. (263, 43-45)

Įvairios reinkarnacijų priežastys

36. Iš tiesų, sakau jums, nė vienoje žmogaus gyvenimo epochoje žmogui netrūko žinių apie mano Įstatymą; nes iš dieviškosios kibirkšties, kuri yra jo dvasia, jo sieloje niekada netrūko šviesos spindulio, jo protui – įkvėpimo, o jo širdžiai – nuojautos.

37. Vis dėlto jūsų siela su tamsiu raiščiu ant akių sugrįžo į anapus, ir Aš jums sakau: kas nepasinaudoja pamoka, kurią teikia gyvenimas šiame pasaulyje, šiame išbandymų slėnyje, tas turi sugrįžti į jį, kad užbaigtų savo atpirkimą, ir visų pirma, kad mokytųsi. (184, 39)

38. Kitose pasauliuose sielos taip pat džiaugiasi valios laisve ir nusideda bei nuklysta, arba jos atkakliai laikosi gėrio ir tokiu būdu pasiekia tobulėjimą, kaip jūs darote Žemėje. Tačiau, kai ateina nustatytas laikas, tie, kuriems lemta gyventi šiame pasaulyje, nusileidžia į jį, kad atliktų kilnią užduotį, o kiti – kad įvykdytų savo atpirkimo pareigą.

39. Bet priklausomai nuo to, kaip jie nori matyti šią Žemę, vieniems ji pasirodys kaip rojus, o kitiems – kaip pragaras. Todėl, kai jie suvokia savo Tėvo gailestingumą, jie mato tik nuostabų gyvenimą, kuris yra prisotintas palaiminimų ir gyvenimo pamokų dvasiai – kelią, kuris juos priartina prie Pažadėtosios Žemės.

40. Vieni palieka šį pasaulį su noru sugrįžti, kiti – su baime, kad turės sugrįžti. Priežastis yra ta, kad jūsų žmogiškoji prigimtis dar nesugebėjo suvokti harmonijos, kurioje turėtumėte gyventi su Viešpačiu. (156, 33–34)

41. Niekas neturėtų prieštarauti minties, kad turės grįžti į šią planetą kitame kūne, ir taip pat neturėtumėte manyti, kad reinkarnacija yra bausmė sielai. Visos sielos, kurioms lemta gyventi Žemėje, turėjo pereiti per reinkarnacijos dėsnį, kad galėtų pasiekti savo aukštesnį vystymąsi ir įvykdyti užduotį, kurią Aš joms patikėjau.

42. Ne tik mažai išsivysčiusios sielos turi vėl įsikūnyti, bet ir aukštesnės sielos grįžta vėl ir vėl, kol užbaigs savo darbą.

43. Elijas yra didžiausias iš pranašų, atėjusių į Žemę; tačiau nepaisant didžių darbų, kuriuos jis atliko, ir didžių įrodymų, kuriuos pateikė (kad Dievas egzistuoja), jis turėjo sugrįžti į šį pasaulį kitu laiku, kitame kūne ir su kitu vardu.

44. Šis meilės ir teisingumo dėsnis ilgą laiką buvo nežinomas žmonėms, nes jei jie būtų jį žinoję anksčiau,

galėjo patekti į sumaištį. Vis dėlto Tėvas davė jums keletą apreiškimų ir ženklų, kurie buvo šios epochos pranašaujanti šviesa, atskleidžianti visas paslaptis. (122, 25–28)

Kelias į tobulumą

45. Ilgas yra kelias, kuriuo jūs pasieksite Šviesos pilnatvę. Nė viena būtybė neturi ilgesnio kelio nei sielos, kuriuo Tėvas, Dieviškasis Skulptorius, formuoja ir gludina jūsų sielą, suteikdamas jai tobulą pavidalą. (292, 26)

46. Iš tiesų, sakau jums: kad pasiektumėte visišką tyrumą, jūsų siela dar turės labai išsivalyti, šiame pasaulyje ir Dvasiniame.

47. Kiekvieną kartą, kai jums bus būtina, turėsite sugrįžti į šią planetą, ir kuo dažniau praleisite progas, kurias jums suteikia jūsų Tėvas, tuo labiau atidėsite savo galutinį įžengimą į tikrąjį gyvenimą ir pratęsite savo buvimą Ašarų slėnyje.

48. Kiekviena siela kiekviename žemiškajame gyvenime turi parodyti savo pažangą ir vystymosi vaisius, kiekvieną kartą žengdama tvirtą žingsnį į priekį.

49. Suvokite, kad vienintelis gėris, kuris prisideda prie jūsų pačių gerovės, yra tas, kuris kyla iš tikros meilės ir gailestingumo kitiems, ir būtent nesavanaudiškai. (159, 29–32)

50. Žmoguje yra dvi jėgos, kurios nuolat kovoja tarpusavyje: jo žmogiškoji prigimtis, kuri yra laikina, ir jo dvasinė prigimtis, kuri yra amžina.

51. Ši amžina būtybė puikiai žino, kad turi praeiti labai ilgas laikas, kol ji galės pasiekti savo dvasinį tobulumą. Ji nujaučia, kad jai teks išgyventi daug žmogiškųjų gyvenimų ir kad juose ji turės iškęsti daug išbandymų, kol pasieks tikrą laimę. Siela nujaučia, kad po ašarų, skausmo ir daug kartų patyrus fizinę mirtį, ji pasieks tą viršūnę, kurios visada ieškojo savo tobulumo troškimuose.

52. Tuo tarpu kūnas, tas trapus ir mažas daiktas, verkia, maištauja ir kartais atsisako paklusti sielos šauksmams, ir tik tada, kai siela išsivysto, tampa stipri ir patyrusi kovoje su „kūnu“ ir viskuo, kas ją supa, jai pavyksta valdyti kūną ir pasireikšti per jį.

53. Ilga yra sielos piligrimystė, toli jos kelias, įvairios ir labai skirtingos jos egzistencijos formos, o kiekviena akimirka yra kitokio pobūdžio išbandymas. Tačiau, kol ji juos įveikia, ji pakyla, apsivalo, tobulėja.

54. Savo gyvenimo kelyje ji palieka šviesos pėdsaką; todėl aukštai stovinčiai sielai dažnai nesvarbu jos kūno dejonės, nes ji žino, kad tai praeis, ir ji savo kelionėje negali leisti, kad ją sustabdytų įvykiai, kurie jai atrodo nereikšmingi.

55. Akimirksniu ji atkreipia dėmesį į savo „kūno“ silpnybes, bet žino, kad negali pernelyg mylėti to, kas gyvena trumpai ir netrukus išnyks žemės gelmėse. (18, 24; 27–28)

Visuotinė gyvenimo mokykla

56. Nuo pat žmonijos pradžios sielos reinkarnacija egzistuoja kaip meilės ir teisingumo dėsnis ir kaip viena iš formų, kuriomis Tėvas parodė savo begalinę malonę. Reinkarnacija yra ne tik šių laikų, bet ir visų laikų dalykas, ir jūs neturėtumėte manyti, kad Aš jums šią paslaptį atskleidžiau tik dabar. Jau seniausiais laikais žmoguje egzistavo intuityvus žinojimas apie sielos reinkarnaciją.

57. Tačiau žmonės, siekę materialistinių mokslų ir pasaulio turtų, leido sau valdyti kūno aistroms, dėl ko sukietėjo tos žmogaus širdies gijos, kuriomis suvokiama dvasia, taip kad žmonės tapo kurti ir akli viskam, kas priklauso dvasiai. (105, 52)

58. Prieš jūsų sukūrimą jūs buvote manyje; po to, kaip dvasinės būtybės, jūs buvote toje vietoje, kur viskas virpa tobulos harmonijos ritmu, kur yra gyvenimo esmė ir tikrosios šviesos šaltinis, kuriuo aš jus maitinu.

59. Skausmas nebuvo Tėvo sukurtas. Laikais, apie kuriuos Aš jums kalbu, jūs neturėjote priežasties dejuoti, neturėjote dėl ko skųstis, jūs jautėte dangų savyje, nes savo tobulame gyvenime buvote šio buvimo simbolis.

60. Bet kai palikote tą buveinę, Aš daviau jūsų dvasiai drabužį, ir jūs vis giliau grimzdote. Po to jūsų siela žingsnis po žingsnio vystėsi, kol pasiekė tą egzistencijos lygį, kuriame dabar esate ir kur spinduliuoja Tėvo šviesa. (115, 4-5)

61. Kiekvienos sielos tikslas yra po jos apvalinimo ir tobulėjimo susilieti su Dieviškumu*. Tam Aš užlieju jūsų kelią šviesa ir suteikiu jūsų sielai jėgų, kad jūs pakiltumėte laiptelis po laiptelio. Priklausomai nuo to, kokį vystymosi lygį pasiekėte palikdami šį pasaulį, tokia bus dvasinė buveinė, kurioje gyvensite anapus. Nes visata buvo sukurta kaip sielos tobulėjimo mokykla. (195, 38)

** Išsamesni paaiškinimai apie tai pateikiami, be kita ko, 23,69 ir 58, 46 skyriuose!*

62. Jei Aš būčiau jums viską davęs šiame gyvenime, jūs nebeturėtumėte noro pakilti dar vienu laipteliu aukščiau. Bet to, ko nepasiekėte viename gyvenime, siekiate kitame, o to, ko nepasiekėte tame, žada jums kitas, aukštesnis, ir taip visą amžinybę žingsnis po žingsnio tęsiasi begalinis sielos tobulėjimo kelias.

63. Kai klausotės mano žodžio, jums atrodo neįmanoma, kad jūsų siela galėtų pasiekti tokį didelį tobulumą; tačiau Aš jums sakau, kad jūs abejojate aukštu sielos pašaukimu tik todėl, kad žiūrite tik į tai, ką matote savo materialiais akimis: skurdą, nežinojimą, piktumą. Bet tai vyksta tik todėl, kad vienų siela yra serganti, kitų – paralyžiuota; kiti yra akli, o kai kurie – dvasiškai mirę. Tačiau susidūrę su tokia sielos vargu, jūs turite abejoti likimu, kurį amžinybė jums yra paruošusi.

64. Taigi jūs gyvenate šiuo pasaulio ir materializmo meilės laikotarpiu. Tačiau mano tiesos šviesa jau pasiekė jus ir išsklaidė nakties tamsą laikotarpio, kuris jau praėjo, ir savo aušra paskelbė amžiaus, kuriame siela gaus apšvietimą per mano mokymą, atėjimą. (116, 17-18)

65. Daugelis iš jūsų neturės naujos progos sugrįžti į Žemę, kad joje atitaisytumėte savo klaidas. Jūs nebeturėsite to įrankio, kurį turite šiandien ir kuris yra jūsų kūnas, kuriuo remiatės. Turite suprasti, kad atėjimas į pasaulį sielai yra privilegija, o ne bausmė. Todėl turite pasinaudoti šia malone.

66. Po šio gyvenimo jūs eisite į kitus pasaulius, kad gautumėte naujas pamokas, ir ten rasite naujų galimybių toliau kilti ir tobulėti. Kai atliksite savo pareigas kaip žmonės, paliksite šį pasaulį su pasitenkinimu, nes įvykdėte savo užduotį, ir jūsų sieloje bus ramybė. (221, 54-55)

67. Šiuo metu mano balsas šaukia dideles žmonių minias, nes daugeliui sielų artėja jų piligrimystės žemėje pabaiga.

68. Tas nusiminimas, tas pasibjaurėjimas, tas liūdesys, kurį jie nešioja širdyje, yra įrodymas, kad jie jau trokšta aukštesnės buveinės, geresnio pasaulio.

69. Tačiau būtina, kad paskutinį etapą, kurį jie nueina pasaulyje, jie gyventų paklusdami savo sąžinės nurodymams, kad jų paskutinių žingsnių pėdsakai žemėje būtų palaimingi kartoms, kurios ateis po jų, kad įvykdytų savo įvairias užduotis pasaulyje. (276, 4)

70. Šis pasaulis nėra amžinas, ir jam to nereikia. Kai šis pasaulis nebeįvykdys savo dabartinės egzistencijos paskirties, jis išnyks.

71. Kai jūsų siela nebereikės pamokų, kurias suteikia šis gyvenimas čia, nes kitas, aukštesnes, laukia kitame pasaulyje, tada ji, remdamasi šviesa, įgyta šioje žemiškoje kovoje, pasakys: „Su kokiu aiškumu dabar suprantu, kad visi šio gyvenimo pakilimai ir nuosmukiai buvo tik patirtys ir pamokos, kurių man reikėjo, kad geriau suprasčiau. Kiek ilga man atrodė ta gyvenimo kelionė, kol mane slėgė kančios. Dabar gi, kai viskas baigėsi, – kaip trumpa ir praeinanti ji man atrodo amžinybės akivaizdoje.“ (230, 47)

72. Džiaukitės, žmonės, galvokite, kad esate skraidantys paukščiai šiame pasaulyje, pilname ašarų, vargų ir kančių! Džiaukitės, nes tai nėra jūsų amžinoji tėvynė, jūsų laukia geresni pasauliai!

73. Taigi, kai paliksite šią žemę, darykite tai be gailesčio, tada skausmo dejonės, vargai ir ašaros liks čia. Jūs atsisveikinsite su šiuo pasauliu ir pakilsite pas tuos, kurie jūsų laukia dangaus aukštybėse. Iš ten jūs matysite Žemę kaip tašką erdvėje, apie kurį su meile prisiminsite. (230, 51)

Reinkarnacijos doktrinos įtikinamumas

74. Dabar spiritualizmo šviesa pasauliui atskleidžia tiesą, teisingumą, protą ir meilę, kurie yra būdingi sielos gebėjimui reinkarnuotis. Vis dėlto pasaulis iš pradžių atkakliai kovos su šiuo apreiškimu ir suteiks jam keisto ir klaidingo mokymo įvaizdį, kad įteigtų nepasitikėjimą geranoriškiems žmonėms.

75. Beprasmiški ir veltui bus konfesijų pastangos išlaikyti savo tikinčiuosius įprastose senų tikėjimo sampratų ir pasenusių tikėjimo sistemų vėžėse. Nes niekas negalės sustabdyti Dieviškosios Šviesos, kuri įsiskverbia iki pat žmogaus mąstymo gelmių ir pažadina sielą apreiškimų, dieviškų įkvėpimų, abejonių ir paslapčių išaiškinimo, dvasinio išsilaisvinimo amžiui.

76. Taip pat niekas negalės sustabdyti potvynio, kurį sudarys žmonija, kai ji, trokšdama savo mąstymo, dvasios ir tikėjimo laisvės, išsirengs į kelionę. (290, 57-59)

Sielos reinkarnacijos keliai

77. Aš kviečiu visus žemės piligrimus, kad jie išgirstų mano balsą, kuris kviečia juos tobulėti ir įgyti amžinąjį gyvenimą.

78. Šią dieną, kai pasirodo „Dieviškasis Žodis“ – pasinaudokite jo Žodžiu ir leiskite jam jus apšviesti; nes žiniose yra šviesa ir jūsų išgelbėjimas.

79. Jei mano Įstatymas moko jus dorovės, teisumo ir tvarkos visuose jūsų gyvenimo veiksmuose, kodėl gi jūs ieškote priešingų kelių, kuriais sau sukeliate skausmą? Tačiau kai išeinate į anapusinį pasaulį ir paliekate savo kūną žemėje, jūs verkia, nes per daug mylėjote tą apvalkalą.

80. Jei jaučiate, kad kūnas jums nebepriklauso ir kad turite eiti toliau vystymosi keliu, kol pasieksite Mane, Aš jums sakau: „Mano vaike, ką tu man gali parodyti? Ar tu gyvenai žemėje vykdydamas mano įsakymus?“

81. Tačiau jūs – sugėdinti ir nusivylę, nes neturite meilės dovanos Tam, kuris jus taip myli ir jums tiek daug suteikė – susikūrėte grandines, kurios slegia jūsų sielą, ir ji atrodo be šviesos, verkia ir dejuoja dėl savęs, nes prarado malonę. Ji girdi tik Tėvo balsą, kuris ją šaukia. Tačiau kadangi ji nepasikeitė ir nesijaučia verta ateiti pas Jį, ji stovi vietoje ir laukia.

82. Laikas bėga, ir siela vėl girdi balsą, ir visiškai apimta savo kančios ji klausia, kas jai kalba, o tas balsas jai sako: „Pabusk! Argi nežinai, iš kur atėjai ir kur eini?“ Tada ji pakelia akis, mato neišmatuojamai didelę šviesą, kurios spindesyje ji jaučiasi vargana. Ji supranta, kad, prieš būdama pasiųsta į žemę, ji jau egzistavo, jau buvo mylima Tėvo, iš kurio sklido balsas ir kuris dabar, matydamas ją tokioje apgailėtinoje būsenoje, dėl jos sielvartauj . Ji supranta, kad buvo pasiųsta į įvairias buveines, kad pereitų kovos

kelią ir savo nuopelnais užsitarnautų atlygį.

83. Ir vaikas klausia: „Jei aš, prieš būdama pasiųsta į Žemę, buvau Tavo labai mylimas kūrinys – kodėl aš neišlikau tvirta dorybėje ir turėjau nukristi, kentėti ir vargti, kad sugrįžčiau pas Tave?“

84. Balsas jam atsakė: „Visos sielos yra pavaldžios vystymosi dėsniui, ir šiuo keliu jas visada saugo mano Tėvo Dvasia, ir Jis džiaugiasi vaikų gerais darbais. Tačiau Aš jus pasiunčiau į Žemę, kad jūs ją paverstumėte dvasinio tobulėjimo kovos lauku, o ne karo ir skausmo mūšio lauku.

85. Aš jums sakiau, kad turite daugintis, kad nebūtumėte nevaisingi. Tačiau kai grįžtate į „Dvasinę slėnį“, jūs neatsinešate derliaus, tik skundžiatės ir grįžtate be malonės, kuria Aš jus apdovanojau. Todėl Aš vėl jus siunčiu ir sakau jums: „Apsivalykite, ieškokite to, ką praradote, ir užsitarnaukite savo dvasinį pakilimą.“

86. Siela sugrįžta į Žemę, ieško mažo ir trapaus žmogaus kūno, kad jame pailsėtų ir pradėtų naują gyvenimo kelionę. Ji randa mažą vaiko kūną, kuris jai paskirtas, ir naudoja jį, kad atpirktų savo pažeidimus prieš mano įstatymą. Žinodama priežastį, siela ateina į Žemę, ji žino, kad yra Tėvo kvėpavimas, ir žino užduotį, kurią ji atsineša iš Jo.

87. Pirmus metus ji yra nekalta ir išlaiko savo tyrumą, ji lieka susijusi su dvasiniu gyvenimu. Po to ji pradeda pažinti nuodėmę, iš arti mato žmonių pasididžiavimą, išdidumą ir nepaklusnumą Tėvo teisingiems įstatymams, ir iš prigimties nepaklusnus „kūnas“ pradeda suteptis blogiu. Pateikusi pagundai, ji pamiršta užduotį, kurią atsinešė į žemę, ir imasi daryti darbus, kurie prieštarauja įstatymui. Siela ir kūnas paragauja draudžiamų vaisių, ir kai jie pasiduoda pražūčiai, juos užklumpa paskutinė valanda.

88. Vėl siela atsiduria dvasinėje erdvėje, išsekusi ir palenkta savo kaltės naštos. Tada ji prisimena balsą, kuris kadaise jai kalbėjo ir vis dar ją šaukia, ir, išliejusi daug ašarų, nes jaučiasi pasiklydusi, nežinodama, kas ji yra, prisimena, kad jau kartą yra buvusi toje vietoje.

89. Tėvas, kuris ją sukūrė su tokia didele meile, pasirodo jos kelyje ir sako jai: „Kas tu esi, iš kur ateini ir kur eini?“

90. Vaikas tame balse atpažįsta To, kuris jam suteikė buvimą, protą ir sugebėjimus, žodį – Tėvo, kuris jam visada atleidžia, jį apvalina, išveda iš tamsos ir veda į šviesą. Jis dreba, nes žino, kad stovi prieš Teisėją, ir sako: „Tėve, mano nepaklusnumas ir mano kaltė prieš Tave yra labai didelė, ir aš negaliu tikėtis gyventi Tavo karalystėje, nes neturiu jokių nuopelnų. Šiandien, kai sugrįžau į „Dvasinę slėnį“, matau, kad tik sukaupiau kaltę, kurią turiu atpirkti.“

91. Tačiau mylintis Tėvas dar kartą parodo jam kelią, jis vėl sugrįžta į kūną ir vėl priklauso žmonijai.

92. Tačiau dabar jau patyrusi siela su didesne jėga paverčia kūną paklusniu, kad įsitvirtintų ir paklustų dieviškiesiems įsakymams. Prasideda kova; ji kovoja su nuodėmėmis, kurios žmogų nugramzdina, ir nori pasinaudoti proga, kuri jai suteikta išganymui. Žmogus kovoja nuo pradžios iki pabaigos, ir kai jo smilkiniuose spinduliuoja balti plaukai, o jo anksčiau atsparus ir stiprus kūnas pradeda lenktis po metų naštos ir praranda jėgas, siela jaučiasi stipri, brandesnė ir patyrusi. Kaip didelė ir atstumiančia jai atrodo nuodėmė! Ji nusigręžia nuo jos ir pasiekia tikslą. Dabar ji laukia tik akimirkos, kai Tėvas ją pašauks, nes ji priėjo prie išvados, kad Dieviškasis Įstatymas yra teisingas, o Dievo valia – tobula, kad šis Tėvas gyvena tam, kad savo vaikams suteiktų gyvenimą ir išgelbėjimą.

93. Atėjus paskutiniai dienai, ji savo kūne pajuto mirtį ir nejuto jokio skausmo. Ji iškeliavo tyliai ir pamaldžiai. Ji matė save dvasia, ir tarsi prieš save turėdama veidrodį, pamatė save gražią ir spindinčią šviesoje. Tada balsas prabilo ir jai tarė: „Vaikeli, kur eini?“ O ji, žinodama, kas Jis yra, nuėjo prie Tėvo, leido Jo šviesai įsilieti į savo esybę ir tarė: „O Kūrėjau, o viską apimanti Meile, aš ateinu pas Tave, kad pailsėčiau ir atiduočiau Tau savo išpildymą.“

94. Sąskaita buvo apmokėta, o siela buvo sveika, tyra ir be nuodėmės grandinių, ir ji pamatė prieš save didelį atlygį, kuris jos laukė.

95. Po to ji pajuto, kad susiliejo su to Tėvo šviesa, kad jos palaima tapo didesnė, ir ji išvydo taikos vietą, šventą žemę, pajuto gilų tylą ir „pailsėjo Abraomo glėbyje“. (33, 14–16)

31 skyrius – Išgelbėjimas, išpirkimas ir amžinasis išgelbėjimas

Klaidingų sampratų apie išpirkimą ištaisymas

1. Daugelis žmonių manė, kad visas pasaulio ašaras sukėlė pirmųjų žemės gyventojų nuodėmė. Nesugebėdami išaiškinti palyginimo, jie galiausiai pasakė, kad Kristus atėjo, kad savo krauju nuplautų kiekvieną dėmę. Jei šis teiginys būtų teisingas – kodėl žmonės ir toliau nusideda bei kenčia, nors ta auka jau buvo paaukota?

2. Jėzus atėjo į žemę, kad pamokytų žmones kelio į tobulumą – kelio, kurį jis mokė savo gyvenimu, savo darbais ir savo žodžiais. (150, 43–44)

3. Jūs visi pasieksite tikslą, įvykdydami savo užduotį. Aš daviau jums savo mokymus, kurie yra neišsenkami, tam, kad jūs pakiltumėte savo tobulėjimo laiptais. Ne mano kraujas jus išgelbės, bet mano šviesa jūsų sieloje jus išlaisvins. (8, 39)

4. Trečiajame Laike man bus skirtas naujas kryžius. Jis nebus matomas mirtingųjų akims, tačiau iš jo aukštybių aš siųsiu žmonijai savo meilės žinią, o mano kraujas, kuris yra mano Žodžio dvasinė esmė, virs šviesa sielai.

5. Tie, kurie savo laiku mane teisdavo, šiandien savo dvasia atgailaudami neša šviesą į žmonių širdis, kad atitaisytų savo klaidas.

6. Kad mano mokymas apie žmonių blogį triumfuotų, jis pirmiausia turi būti nuplaktas ir išjuoktas kaip Kristus prie kankinimo stulpo. Iš kiekvienos žaizdos turi trykšti mano šviesa, kad apšviestų šio pasaulio tamsą be meilės. Būtina, kad mano nematomas kraujas išsilietų ant žmonijos, kad vėl parodytų jai kelią į išgelbėjimą. (49, 17-19)

7. Aš jums dar kartą sakau, kad manyje bus išgelbėta visa žmonija. Tas Golgotoje pralietas kraujas yra gyvybė kiekvienai sielai. Tačiau tai ne pats kraujas, nes jis nukrito į žemės dulkes, o dieviškoji meilė, kurią jis simbolizuoja. Kada tik aš jums kalbu apie savo kraują, dabar jūs žinote, kas tai yra ir kokią reikšmę jis turi.

8. Daug žmonių pralietė savo kraują tarnaudami savo Viešpačiui ir iš meilės savo artimui, tačiau tai neįkūnijo dieviškosios meilės, o tik dvasinę, žmogiškąją.

9. Tačiau Jėzaus kraujas įkūnija dieviškąją meilę, nes jame nėra jokios dėmės. Mokytojuje niekada nebuvo nuodėmės, ir jis atidavė jums savo kraują iki paskutinio lašo, kad jums taptų aišku, jog Dievas yra viskas savo tvariniams, kad Jis jiems atsiduoda visiškai, be išlygų, nes Jis juos myli begalinai.

10. Jei žemės dulkės sugėrė tą skystį, kuris buvo gyvybė Mokytojo kūne, tai įvyko tam, kad jūs suprastumėte, jog mano mokymas „ “ turėjo padaryti žmonių gyvenimą vaisingą per dieviškąjį drėkinimą savo meile, išmintimi ir teisingumu.

11. Pasaulis – netikintis ir skeptiškai vertinantis Mokytojo žodžius ir pavyzdžius – kovoja su mano mokymu ir sako, kad, nors Jėzus praliejė savo kraują, kad išgelbėtų žmones nuo nuodėmės, pasaulis nebuvo išgelbėtas; kad jis kasdien daro vis daugiau nuodėmių, nors yra labiau išsivystęs.

12. „Kur yra to išgelbėjimo kraujo galia?“ – klausia žmonės, o tie, kurie turėtų atskleisti tikrąsias mano mokymo idėjas, nesugeba atsakyti į šviesos išalkusių ir tiesos ištroškusių klausimus.

13. Sakau jums, kad šiais laikais nežinančiųjų klausimai yra gilesni ir turiningesni nei tų, kurie tvirtina žiną tiesą, atsakymai ir paaiškinimai.

14. Tačiau Aš vėl atėjau pas jus kalbėti, ir čia yra mano žodis tiems, kurie mano, kad tas Kraujas iš tikrųjų išgelbėjo nusidėjėlius nuo dieviškojo teisingumo – visus tuos, kurie buvo pasmerkti pražūčiai ir sunkioms kančioms.

15. Sakau jums: jei Tėvas, kuris viską žino, būtų tikėjęs, kad žmonės palaipsniui nepasinaudos ir nesupras visos mokymo, kurį Jėzus

jiems davė savo žodžiais ir darbais, – tikrai, Jis jo niekada nebūtų siuntęs; nes Kūrėjas niekada nepadarė nieko nenaudingo – nieko, kas nebūtų skirta duoti vaisių. Tačiau jei Jis jį siuntė, kad jis gimtų tarp žmonių, užaugtų, kentėtų ir mirtų, tai įvyko todėl, kad Jis žinojo, jog tas spinduliuojantis ir vaisingas Mokytojo gyvenimas savo darbais nubrėš neištrinamą kelią, nesunaikinamą pėdsaką, kad visi jo vaikai rastų taką, kuris juos vestų į tikrąją meilę ir, laikantis jo mokymo, nuvestų į namus, kur jų laukia Kūrėjas.

16. Jis taip pat žinojo, kad tas Kraujas, liudijantis tyrumą, begalinę meilę ir išlietas iki paskutinio lašo, išmokys žmones tikėjimu savo Kūrėju įvykdyti užduotį, kuri juos pakels į Pažadėtąją Žemę, kur jie galės man atnešti savo užduoties įvykdymą ir tada pasakyti: „Viešpatie, viskas įvykdyta.“

17. Dabar galiu jums pasakyti, kad ne ta valanda, kai mano kraujas buvo pralietas ant kryžiaus, buvo ta, kuri žymėjo žmonių išganymo valandą. Mano kraujas liko čia, pasaulyje, gyvas, šviežias, ir savo kančios kraujo pėdsaku pažymėjo kelią į jūsų atpirkimą, kuris leis jums pasiekti tą tėvynę, kurią jums pažadėjo jūsų Tėvas.

18. Aš jums sakiau: „Aš esu gyvenimo šaltinis, ateikite ir apsivalykite nuo savo dėmių, kad galėtumėte laisvi ir sveiki eiti pas savo Tėvą ir Kūrėją.“

19. Mano šaltinis yra meilė, neišsenkanti ir beribė. Būtent tai nori jums pasakyti mano tuomet pralieta kraujas. Jis užantspaudavo mano žodį, patvirtino mano mokymą. (158, 23-33)

20. Šiandien, praėjus daugeliui amžių nuo tų įvykių, sakau jums, kad – nors Aš praliejau savo kraują už visą žmoniją – tik tie, kurie ėjo keliu, kurį Jėzus jums mokė, sugebėjo pasiekti savo sielos išgelbėjimą; o visi tie, kurie pasiliko nežinojime, fanatizme, klaidose ar nuodėmėje, dar nėra išgelbėti.

21. Sakau jums: net jei tūkstantį kartų taptų žmogumi ir tūkstantį kartų mirtų ant kryžiaus – kol žmonės neatsikels manęs sekti, jie nepasieks savo sielų išgelbėjimo. Ne mano kryžius turi jus išgelbėti, o jūsų. Aš nešiau savąjį ant pečių ir miriau ant jo kaip žmogus, ir nuo tos akimirkos buvau Tėvo glėbyje. Jūs turite sekti manimi švelnumu ir meile bei su tikru nuolankumu nešti savo kryžių ant pečių, kol pasieksite savo misijos galutinį tikslą, kad tada taip pat būtumėte pas savo Tėvą. (168, 16-17)

22. Nėra nė vieno, kuris nenorėtų rasti laimės, ir kuo ji ilgalaikė, tuo geriau – nes Aš mokau jus kelio, vedančio į aukščiausią ir amžiną palaimą. Vis dėlto – Aš tik parodau jums kelią, o tada leidžiu jums pasirinkti tą, kuris jums labiausiai patinka.

23. Aš jūsų klausiu: „Jei trokštate laimės – kodėl jos nesėjate, kad vėliau galėtumėte ją nuimti?“ Kaip

mažai yra tų, kurie jautėsi pašaukti būti žmonėms! (169, 37-38)

24. Klaidinga yra jūsų samprata apie tai, ką reiškia gyvenimas žemėje, kas yra siela ir kas yra dvasinis pasaulis.

25. Dauguma tikinčiųjų mano, kad jei jie gyvena tam tikru teisumu arba jei paskutinę savo gyvenimo akimirką gailisi padarytų nuodėmių, dangus jų sielai yra garantuotas.

26. Tačiau šis klaidingas įsitikinimas, kuris žmogui labai patinka, yra priežastis, dėl kurios jis visą savo gyvenimą nuosekliai nevykdo įstatymo ir taip sukelia, kad jo siela, palikusi šį pasaulį ir patekusi į Dvasinį pasaulį, turi konstatuoti, jog atvyko į vietą, kurioje nemato stebuklų, kuriuos buvo įsivaizdavusi, nei jaučia aukščiausią laimę, į kurią, jos manymu, turėjo teisę.

27. Ar žinote, kas nutinka tiems būtybėms, kurios buvo įsitikinusios, kad pateks į dangų, o vietoj to rado tik sumaištį? Kadangi jie nebegalėjo jaustis kaip namuose žemėje, nes neturėjo savo fizinio apvalkalo atramos, ir taip pat negalėjo pakilti į tas aukštumas, kuriose yra dvasinio šviesos sferos, jie, to nesuvokdami, sukūrė sau pasaulį, kuris nėra nei žmogiškas, nei giliai dvasinis.

28. Tada sielos pradeda klausti savęs: ar tai dangus? Ar tai namai, kuriuos Dievas paskyrė sieloms po to, kai jos taip ilgai klajojo žemėje?

29. Ne, – sako kiti, – tai negali būti „Viešpaties glėbys“, kur gali egzistuoti tik šviesa, meilė ir tyrumas.

30. Pamažu, mąstydama ir kentėdama, siela pradeda suvokti. Ji supranta dieviškąjį teisingumą ir, apšviesta savo dvasios šviesos, vertina savo praeities darbus ir atranda, kad jie buvo menki ir netobuli, kad jie nebuvo verti to, ką ji tikėjo.

31. Po to, remdamasi šia savistaba, atsiskleidžia nuolankumas ir kyla troškimas sugrįžti į tuos kelius, kuriuos ji jau buvo nuejusi, kad ištrintų gėdos dėmes, atitaisytų klaidas ir atliktų tikrai vertingus darbus savo Tėvui.

32. Būtina žmonijai paaiškinti šias paslaptis, kad ji suprastų, jog gyvenimas materijoje yra proga žmogui užsitarnauti nuopelnų savo sielai — nuopelnus, kurie ją pakels, kol ji nusipelnys gyventi aukštesnio dvasinio lygio sferoje, kur ji vėl turės elgtis nuopelnų vertai, kad neatsiliktų ir toliau kiltų nuo laiptelio prie laiptelio; nes „Tėvo namuose yra daug buveinių“.

33. Šiuos nuopelnus jūs įgysite per meilę, kaip jus mokė amžinasis Tėvo įstatymas. Ir taip jūsų siela laipteliu po laiptelio žengs tobulumo link, pažindama siaurą kelią, vedantį į Dangaus karalystę — į tikrąjį Dangų, kuris yra sielos tobulumas. (184, 40–45)

34. Iš tiesų, sakau jums, jeigu Aš šiuo metu būčiau atėjęs kaip žmogus, jūsų akys būtų turėjusios pamatyti mano žaizdas dar šviežias ir kraujuojančias, nes žmonių nuodėmė nesibaigė, ir jie taip pat nenorėjo išsigelbėti, prisimindami tą

kraują, kuris buvo pralietas iš Manęs ant Golgotos ir kuris buvo mano meilės žmonijai įrodymas. Bet Aš atėjau Dvasia, kad jums sutaupyčiau gėdos, žiūrint į tų, kurie mane žemėje teisė ir nuteisė, darbus.

35. Viskas yra atleista; tačiau kiekvienoje sieloje yra kažkas iš to, ką Aš už visus praliejau ant kryžiaus. Nemanykite, kad ta gyvybės jėga ir tas kraujas išnyko ar buvo prarasti. Jie įkūnijo dvasinį gyvenimą, kurį nuo tos akimirkos Aš išliejau ant visų žmonių. Per tą kraują, kuris užantspaudavo mano Žodį ir patvirtino viską, ką Aš žemėje kalbėjau ir dariau, žmonės, trokšdami savo sielos atsinaujinimo, tobulės.

36. Mano Žodis, mano darbai ir mano Kraujas nebuvo ir nebus veltui. Jei kartais jums atrodo, kad mano vardas ir mano žodis beveik pamiršti, netrukus pamatysite, kaip jie vėl pasirodys, kupini gyvybės sulčių, gyvybės ir tyrumo, kaip sėkla, kuri, nors ir nuolat kovojama, niekada neišnyksta. (321, 64-66)

37. Jėzaus kraujas, pavirtęs išganymo šviesa, įsiskverbė į visas sielas kaip išgelbėjimas ir tebedaro tai. Amžinai mano Dvasia teikia išgelbėjimą ir šviesą, be perstojo leidžiu savo šviesos spinduliams įsiskverbti ten, kur tamsu, be perstojo mano Dieviškoji Dvasia liejasi – ne kaip žmogaus kraujas, bet kaip išgelbėjimo jėga, kaip dvasinis gyvenimas visiems mano vaikams. (319, 36)

„Dangus“ turi būti užkariautas

38. Žmonės, nunešti savo aistrų jėgos, taip smarkiai pasinėrė į nuodėmes, kad atsisakė bet kokios vilties išgelbėti. Tačiau nėra nė vieno, kuris negalėtų išgyti. Nes siela – įsitikinusi, kad žmogiškosios audros nesiliaus, kol ji neklausys Dvasios balso – pakils ir vykdys mano Įstatymą, kol pasieks savo likimo tikslą, kuris yra ne žemėje, o amžinybėje.

39. Tie, kurie tiki, kad egzistencija yra beprasmė, ir tuo pačiu galvoja apie kovos ir skausmo beprasmiškumą, nežino, kad gyvenimas yra meistras, kuris formuoja, o skausmas – dantis, kuris tobulina. Nemanykite, kad Aš sukūriau skausmą, kad jį jums paduočiau taurėje – nemanykite, kad Aš jus paskatinau suklupti. Žmogus pats tapo nepaklusnus, todėl jis ir turi savo jėgomis vėl atsikelti. Taip pat nemanykite, kad tik skausmas jus tobulina; ne, taip pat per meilės veiklą jūs pasieksite Mane, nes Aš esu Meilė. (31, 54-55)

40. Melskitės daugiau dvasia nei kūnu, nes norint pasiekti išgelbėjimą nepakanka vienos maldos akimirkos ar vienos meilės dienos, bet reikia gyvenimo, kupino ištvermės, kantrybės, dosnių darbų ir mano įsakymų laikymosi. Tam Aš jums daviau didelius sugebėjimus ir įžvalgumą.

41. Mano darbas yra tarsi išgelbėjimo arka, kviečianti visus į ją įžengti. Kas laikosi mano įsakymų,

tas nepražus. Jei vadovausitės mano žodžiu, būsite išgelbėti. (123, 30–31)

42. Atminkite, kad tik tai, kas yra tobula, pasiekia Mane. Todėl jūsų siela įžengs į mano karalystę tik tada, kai pasieks tobulumą. Jūs išėjote iš Manęs be patirties, tačiau turėsite sugrįžti pas Mane, pasipuošę savo nuopelnų ir dorybių drabužiais ( ). (63, 22)

43. Iš tiesų, sakau jums, teisiųjų sielos, gyvenančios arti Dievo, savo darbais užsitarnavo teisę užimti tą vietą – ne todėl, kad Aš jiems ją daviau. Aš tik parodžiau jiems kelią ir jo gale parodžiau didelį atlygį.

44. Tebūnie palaiminti tie, kurie man sako: „Viešpatie, Tu esi kelias, šviesa, apšviečianti jį, ir jėga keliautojui. Tu esi balsas, kuris nurodo kryptį ir atgaivina mus gyvenimo kelionėje; ir Tu esi taip pat atlygis tam, kuris pasiekia tikslą.“ – Taip, mano vaikai, Aš esu gyvenimas ir prisikėlimas iš mirusiųjų. (63, 74–75)

45. Šiandien Tėvas neklausia: „Kas yra pajėgus ir pasirengęs savo krauju išgelbėti žmoniją?“ Ir Jėzus nebeatsakys: „Viešpatie, aš esu Avinėlis, pasirengęs savo krauju ir meile nutiesti kelią žmonijos atpirkimui.“

46. Taip pat Aš nesiųsiu savo „Žodžio“, kad šiuo metu taptų žmogumi. Šis amžius jums baigėsi ir paliko savo mokymą bei pakylėjimą jūsų sielose. Dabar Aš pradėjau naują dvasinio pažangos epochą, kurioje jūs turite būti tie, kurie pelno nuopelnus. (80, 8-9)

47. Aš noriu matyti jus visus laimingus, gyvenančius taikoje ir šviesoje, kad palaipsniui viską turėtumėte – ne tik per mano meilę, bet ir per savo nuopelnus; nes tada jūsų pasitenkinimas ir laimė bus tobulos. (245, 34)

48. Aš atėjau parodyti jums grožį gyvenimo, aukštesnio už žmogiškąjį, įkvėpti jus didingiems darbams, išmokyti jus žodžio, kuris pažadina meilę, pažadėti jums niekada nepatirtą laimę, kuri laukia tos sielos, kuri sugebėjo įkopti į aukos, tikėjimo ir meilės kalną.

49. Visa tai turėtumėte suvokti mano mokyme, kad pagaliau suprastumėte, jog būtent jūsų geri darbai priartins jūsų sielą prie tikrosios laimės. (287, 48-49)

50. Jei, norėdami keliauti iš vieno žemynų į kitą, turite perkelti daug aukštų ir žemų kalnų, jūrų, tautų, miestų ir šalių, kol pasieksite savo kelionės tikslą, tai turėkite omenyje, kad norėdami pasiekti tą Pažadėtąją žemę, taip pat turėsite ilgai keliauti, kad per ilgą kelionę įgytumėte patirties, pažinimo, sielos išsiskleidimo ir tobulėjimo. Tai bus Gyvybės medžio vaisius, kuriuo galiausiai mėgausitės, po to, kai daug kovojote ir verkėte, norėdami jį pasiekti. (287, 16)

51. Jūs esate Šviesos Tėvo vaikai; tačiau jei dėl savo silpnumo patekote į gyvenimo, pilno vargų, klaidų ir ašarų, tamsą , tai šios kančios praeis, nes jūs pakilsite, išgirdę mano šauksmą, kai Aš jus šauksiu ir sakysiu: „Štai Aš esu ir

apšviečiu jūsų pasaulį bei kviečiu jus užkopti į kalną, kurio viršūnėje rasite visą ramybę, tą laimę ir tą turtą, kurį veltui norėjote kaupti žemėje.“ (308, 5)

52. Kiekvienas pasaulis, kiekvienas egzistencijos lygmuo buvo sukurtas tam, kad siela jame vystytųsi ir žengtų žingsnį savo Kūrėjo link, ir taip, vis toliau žengdama tobulėjimo keliu, turėtų galimybę be dėmės, tyra ir gražiai suformuota pasiekti savo kelionės tikslą – dvasinio tobulumo viršūnę, o tai ir yra gyvenimas Dievo karalystėje.

53. Kam atrodo neįmanoma galiausiai gyventi „Dievo glėbyje“? Ach, jūs, vargšai protingieji žmonės, kurie nemokate tikrai mąstyti! Ar jau pamiršote, kad iš mano įsčių įžengėte į buvimą, tai reiškia, kad jūs jau anksčiau jame egzistavote? Juk nėra nieko keisto, kad viskas, kas kilo iš Gyvenimo Šaltinio, savo laiku sugrįžta pas jį.

54. Kiekviena siela, išėjusi iš Manęs į gyvenimą, buvo nekaltos tyrumo; tačiau vėliau daugelis susitepė savo kelyje. Vis dėlto – kadangi viską iš Manęs buvo numatyta išmintingai, meilės ir teisingumo dvasia, Aš nedelsdamas ėmiausi pasirūpinti visomis būtinomis priemonėmis jų išgelbėjimui ir atsinaujinimui kelyje, kurį turėjo nueiti mano vaikai.

55. Nors ta sielos nekaltybė buvo išniekinta daugelio būtybių, ateis diena, kai jos apsivalys nuo visų savo nuodėmių ir taip atgaus savo pirminį tyrumą. Šis apsivalymas mano akyse bus labai vertingas, nes siela jį bus pasiekusi per didelius ir nuolatinius savo tikėjimo, meilės, ištikimybės ir kantrybės išbandymus.

56. Jūs visi darbo, kovos ir skausmo keliu sugrįšite į Šviesos karalystę, kur jums nebereikės įsikūnyti į žmogiškąjį kūną, nei gyventi materialioje pasaulyje, nes tada jūsų dvasinis veikimas jau leis jums siųsti savo įtaką ir šviesą iš vieno egzistencijos lygmens į kitą ir padaryti ją juntamą. (313, 21-24)

Galingiausia išgelbėjimo jėga

57. Žiūrėkite, čia yra kelias, eikite juo, ir jūs išgelbėsite save. Iš tiesų, sakau jums, šiuo metu nebūtina būti Manęs klausęsiems, kad pasiektumėte išgelbėjimą. Kiekvienas, kuris gyvenime vykdo mano Dieviškąjį meilės įstatymą ir tą Kūrėjo įkvėptą meilę paverčia meile artimui, yra išgelbėtas. Jis liudija apie Mane savo gyvenimu ir darbais. (63, 49)

58. Jei saulė spinduliuoja gyvybės šviesą visai gamtai ir visoms būtybėms, ir jei žvaigždės taip pat spinduliuoja šviesą Žemėje – kodėl gi Dieviškoji Dvasia neturėtų spinduliuoti šviesos žmogaus sielai?

59. Dabar Aš jums sakau: žmonės, pažvelkite į save, leiskite teisingumo šviesai, kuri kyla iš meilės, pasklisti po pasaulį. Leiskite mano tiesai jus įtikinti, kad be tikros meilės jūs nepasieksite savo sielų išgelbėjimo. (89, 34-35)

60. Mano Šviesa skirta visiems mano vaikams; ne tik jums, gyvenantiems šiame pasaulyje, bet

ir visoms sieloms, gyvenančioms įvairiuose egzistencijos lygmenyse. Jos visos bus išlaisvintos ir prisikels amžinajam gyvenimui, jei savo meilės darbais savo broliams ir seserims įvykdys mano dieviškąjį įsakymą, kuris reikalauja, kad jūs mylėtumėte vieni kitus. (65, 22)

61. Mylima tauta, tai yra „Trečioji diena“, kurią Aš savo Žodį tarp „mirusiųjų“ prikeliu naujam gyvenimui. Tai yra „Trečiasis laikas“, kuriuo Aš dvasiniu būdu pasirodau pasauliui, kad jam pasakyčiau: „Štai tas pats Kristus, kurį matėte mirštantį ant kryžiaus, ir Jis šiuo metu kalba jums, nes Jis gyvena ir gyvens, ir visada bus.“

62. Tačiau Aš matau, kad žmonės savo kūnuose turi širdį, mirusią tikėjimo, meilės ir šviesos atžvilgiu, nors savo religinėse bendruomenėse jie tvirtina skelbiantys tiesą. Jie mano, kad užsitikrino savo sielų išgelbėjimą, jei meldžiasi savo bažnyčiose ir dalyvauja savo apeigose. Tačiau Aš jums sakau, kad pasaulis turi sužinoti, jog sielos išgelbėjimas pasiekiamas tik atlikus meilės ir gailestingumo darbus.

63. Susirinkimų vietos yra tik mokykla. Bažnyčios neturi apsiriboti vien tik įstatymo aiškinimu, bet turi pasirūpinti, kad pasaulis suprastų, jog gyvenimas yra kelias, kuriuo reikia taikyti tai, ko išmokta iš Dieviškojo įstatymo, praktikuojant mano meilės mokymą. (152, 50-52)

64. Kristus tapo žmogumi, kad pasauliui apreikštų Dieviškąją Meilę. Bet žmonės turi kietas širdis ir išminties kupiną protą, jie greitai pamiršta gautą mokymą ir jį klaidingai aiškina. Aš žinojau, kad žmonės palaipsniui supainios teisingumą ir meilę su kerštu ir bausme. Todėl Aš jums paskelbiau laiką, kuriuo Aš dvasiškai sugrįšiu į pasaulį, kad paaiškinčiau žmonėms mokymus, kurių jie nesuprato.

65. Tas pažadėtas laikas yra tas, kuriame jūs gyvenate, ir Aš daviau jums savo mokymą, kad mano teisingumas ir dieviškoji išmintis būtų apreikšti kaip tobulas jūsų Dievo išaukštintos meilės mokymas. Ar manote, kad Aš atėjau, nes bijau, kad žmonės galiausiai sunaikins savo Viešpaties darbus ar net patį gyvenimą? Ne, Aš atėjau tik iš meilės savo vaikams, kuriuos noriu matyti kupinus šviesos ir taikos.

66. Argi nėra teisinga ir sąžininga, kad ir jūs ateitumėte tik iš meilės man? Tačiau ne iš meilės sau, o iš meilės Tėvui ir savo artimui. Ar manote, kad dieviškąja meile įkvėptas yra tas, kuris vengia nuodėmės tik iš baimės prieš pragaro kančias, ar tas, kuris daro gerus darbus tik galvodamas apie atlygį, kurį už tai gali gauti, būtent laimėti vietą amžinybėje? Kas taip mąsto, tas Manęs nepažįsta ir neateina iš meilės Man. Jis veikia tik iš meilės sau pačiam. (164, 35–37)

67. Visas mano įstatymas susideda iš dviejų įsakymų: meilės Dievui ir meilės artimui. Tai yra kelias. (243, 4)

Išgelbėjimas ir išpirkimas kiekvienai sielai

68. Dabar Aš neateinu, kad prikelčiau fiziškai mirusius, kaip tai padariau su Lozoriumi „Antrajame laikmetyje“. Šiandien mano Šviesa ateina, kad pažadintų man priklausančią sielą. Ir ši, remdamasi mano Žodžio tiesa, pakils į amžinąjį gyvenimą; nes jūsų siela yra tas Lozorius, kurį šiuo metu nešiojate savo esybėje ir kurį Aš prikelsiu iš mirusiųjų bei išgydysiu. (17, 52)

69. Dvasinis gyvenimas taip pat yra valdomas įstatymų, ir jei nuo jų nutolsite, labai greitai pajusite to nepaklusnumo skausmingas pasekmes.

70. Supraskite, koks didelis yra mano troškimas jus išgelbėti. Šiandien, kaip ir tada, Aš paimsiu kryžių ant savęs, kad pakelčiau jus į Tikrąjį Gyvenimą.

71. Jei mano kraujas, pralietas ant Golgotos, sukrėtė žmonių širdis ir atvertė juos į mano mokymą, tai šiais laikais tai bus mano Dieviškoji Šviesa, kuri sukrės sielą ir kūną, kad sugrąžintų jus į tikrąjį kelią.

72. Aš noriu, kad tie, kurie yra mirę malonės gyvenimui, gyventų amžinai. Aš nenoriu, kad jūsų siela gyventų tamsoje. (69, 9-10)

73. Supraskite, kiek jūsų artimųjų, pasinėrę į savo stabmeldystę, laukia Mesijo atėjimo. Pagalvokite, kiek daugelis savo nežinojime mano, kad Aš ateisiu tik tam, kad įvykdyčiau savo teismą piktiesiems, išgelbėčiau geruosius ir sunaikintų pasaulį, nežinodami, kad Aš esu tarp žmonių kaip Tėvas, kaip Mokytojas, kaip Brolis ar Draugas, pilnas meilės ir nuolankumo, ir ištiesiu savo pagalbos ranką, kad visus išgelbėčiau, palaiminčiau ir jiems atleistų. (170, 23)

74. Niekas nėra gimęs atsitiktinai, ir net jei kas nors laiko save dar taip nereikšmingu, nesugebingu ir varganu, jis vis tiek yra sukurtas Aukščiausiojo Būvio malone, kuris jį myli taip pat, kaip ir tuos, kuriuos jis laiko pranašesniais už save ( ), ir jis turi paskirtį, kuri, kaip ir visus, nuves jį į Dievo glėbį.

75. Ar matote tuos žmones, kurie kaip atstumtieji klajoja gatvėmis, nešdami su savimi ydas ir vargą, nežinodami, kas jie yra ir kur eina? Ar žinote apie žmones, kurie vis dar gyvena miškuose, kuriuos tyko plėšrūnai? Niekas nėra pamirštas mano Tėvo meilės, visi turi užduotį, kurią turi įvykdyti, visi turi vystymosi užuomazgą ir yra kelyje, kuriuo nuopelnai, pastangos ir kova sielą pakels pas mane laipsnis po laipsnio.

76. Kur yra tas, kuris – nors ir tik vieną akimirką – netroško mano ramybės ir nenorėjo būti išlaisvintas iš žemiškojo gyvenimo? Kiekviena siela ilgisi pasaulio, kuriame ji gyveno anksčiau, namų, kuriuose ji gimė. Tas pasaulis laukia visų mano vaikų ir kviečia juos džiaugtis amžinu gyvenimu, kurio vieni trokšta, o kiti tik laukia mirties, kad galėtų nustoti būti, nes turi sumišusią sielą ir gyvena be vilties bei tikėjimo. Kas galėtų paskatinti šias būtybes kovoti už savo atsinaujinimą? Kas galėtų

pažadinti jose ilgesį amžinybei? Jos laukia tik nebebuvimo, tylos ir pabaigos.

77. Tačiau sugrįžo „Pasaulio Šviesa“, „Kelias ir Tiesa“, kad savo atleidimu prikelti jus gyvybei, paglostyti jūsų pavargusius veidus, paguosti jūsų širdis ir pasiekti, kad tas, kuris nelaikė savęs vertas egzistuoti, išgirstų mano balsą, sakantį jam: „Aš tave myliu, ateik pas mane!“ (80, 54–57)

78. Žmogus gali nukristi ir pasinerti į tamsą, todėl jaustis toli nuo Manęs; jis gali tikėti, kad, kai mirs, viskas jam bus baigta. Man, priešingai, niekas nemiršta, niekas nepasiklysta.

79. Kiek yra tokių, kurie pasaulyje buvo laikomi iškrypusiais būtybėmis, o šiandien yra pilni šviesos! Kiek yra tokių, kurie paliko savo nuodėmių, ydų ir nusikaltimų gėdą, bet jau pasiekė savo apvalymą! (287, 9-10)

80. Nors daugelis suteikia dėmę savo sieloms, tačiau jų neteiskite, nes jie nežino, ką daro. Aš išgelbėsiu ir juos, nepaisant to, kad jie šiuo metu mane pamiršo arba pakeitė mane netikrais dievais, kuriuos jie sukūrė pasaulyje. Aš įvesiu ir juos į savo karalystę, net jei dabar – nes jie seka netikrais pranašais – jie pamiršo gailestingąjį Kristų, kuris už juos paaukojo savo gyvybę, kad išmokytų juos savo meilės mokymo.

81. Tėvui niekas nėra „blogas“, niekas negali būti blogas, nes jo kilmė yra manyje. Paklydę, akli, smurtingi, maištininkai – tokie tapo daugelis mano vaikų dėl savo laisvos valios, kuria jie buvo apdovanoti. Tačiau visų širdyse bus šviesa, ir mano gailestingumas juos nuves į išgelbėjimo kelią. (54, 45-46)

82. Jūs visi esate mano sėkla, ir Mokytojas ją nuima. Jei tarp gerų sėklų pateks piktžolių sėkla, Aš ir ją su meile paimsiu į savo rankas, kad ją paverstų auksine kviečių sėkla.

83. Aš matau širdyse piktžolių, purvo, nusikaltimų, neapykantos sėklas, ir vis dėlto Aš jus nuimu ir myliu. Aš glostau ir valau šią sėklą, kol ji spindės kaip kviečiai saulėje.

84. Ar manote, kad mano meilės galia nesugebės jūsų išgelbėti? Aš, jus išvalęs, pasėsiu jus savo sode, kur jūs duosite naujus žiedus ir naujus vaisius. Mano dieviškoji užduotis – padaryti jus man vertus. (256, 19–21)

85. Kaip gi man galėtų negrįžtamai prarasti sielą, jei ji nešioja savyje mano šviesos kibirkštėlę, kuri niekada neužges, ir aš esu su ja visais keliais? Kad ir kiek ilgai truktų jos maištingumas ar sumaištis – šios tamsos jėgos niekada neišlaikys mano amžinybės. (255, 60)

86. Man vienodai vertinga, kai sunkiausių nuodėmių dėmėmis sutepta būtybė, įkvėpta aukšto idealo, apsivalo, kaip ir kai būtybė, kuri išliko tvirtai tyra, iki pat pabaigos kovoja, kad nesuteptų savęs, nes nuo pat pradžių mylėjo Šviesą.

87. Kaip toli nuo tiesos yra tie, kurie mano, kad sumišę dvasios turi kitokią prigimtį nei Šviesos dvasios!

88. Tėvas būtų neteisingas, jei tai būtų tiesa, kaip ir nebebūtų Visagalis, jei Jam trūktų išminties ir meilės, kad išgelbėtų suteptuosius, nešvarius, netobulus, ir Jis negalėtų jų suvienyti su visais teisiųjų vienoje ir toje pačioje buveinėje. (295, 15-17)

89. Iš tiesų, sakau jums, netgi tos būtybės, kurias vadinate gundytojais ar demonais, yra tik supainiotos ar netobulos būtybės, kuriomis Tėvas išmintingai pasinaudoja, kad įgyvendintų savo aukštus nutarimus ir planus.

90. Bet šios būtybės, kurių sielos šiandien apgaubtos tamsa ir kurių daugelis blogai pasinaudojo gebėjimais, kuriuos Aš joms suteikiau, bus – kai jiems ateis laikas – išgelbėtos Manimi.

91. Nes ateis akimirka, o Izraeli, kai visos Viešpaties būtybės amžinai šlovins Mane. Aš nebebūčiau Dievas, jeigu savo galia, išmintimi ir meile negalėčiau išgelbėti nė vienos sielos. (302, 31)

92. Kada gi žemėje tėvai mylėjo tik gerus vaikus, o piktus neapkentė? Kiek kartų mačiau juos labiausiai mylinčius ir rūpestingiausius būtent tiems, kurie juos labiausiai žeidžia ir verčia kentėti! Kaip gi , ar įmanoma, kad jūs galėtumėte atlikti didesnius meilės ir atleidimo darbus nei mano? Kada gi buvo matyta, kad Mokytojas turi mokytis iš mokinių?

93. Žinokite tad, kad Aš nė vieno iš jūsų nelaikau nevertu ir kad kelias į išgelbėjimą todėl amžinai kviečia jus juo eiti, taip pat kaip ir mano Karalystės vartai, kurie yra šviesa, taika ir gėris, amžinai atviri, laukdami tų, kurie buvo toli nuo Įstatymo ir Tiesos. (356, 18-19)

Dieviškųjų vaikų šlovinga ateitis

94. Aš neleisiu, kad nė vienas iš mano vaikų nuklystų ar netgi pasiklystų. Parazitines augalas paverčiu vaisingomis, nes visos būtybės buvo pašauktos į egzistenciją, kad pasiektų tobulumo tikslą.

95. Aš noriu, kad jūs džiaugtumėtės kartu su Manimi mano darbu. Jau anksčiau Aš leidau jums dalytis mano savybėmis, nes jūs esate mano dalis. Kadangi viskas priklauso Man, Aš darau jus ir mano darbo savininkais. (9, 17-18)

96. Neabejokite mano žodžiais. „Pirmuoju laikotarpiu“ Aš išpildžiau jums savo pažadą išlaisvinti Izraelį iš Egipto vergovės – kuri reiškė stabmeldystę ir tamsą – kad nuvestų jus į Kanaaną, laisvės ir gyvojo Dievo garbinimo žemę. Ten jums buvo paskelbtas mano atėjimas kaip žmogaus, ir pranašystė išsipildė žodis po žodžio Kristuje.

97. Aš, tas Mokytojas, kuris gyveno Jėzuje ir mylėjo jus jame, pažadėjau pasauliui, kad kitu laiku jam kalbėsiu ir apsireikšiu Dvasioje. Ir štai mano pažado išsipildymas.

98. Šiandien Aš jums skelbiu, kad jūsų sieloms esu rezervavęs nuostabias sritis, buveines, dvasines buveines, kur galėsite rasti tikrą laisvę mylėti, daryti gera ir skleisti mano šviesą. Ar galite tuo abejoti,

kai Aš jau išpildžiau savo ankstesnius pažadus? (138, 10-11)

99. Mano dieviškas troškimas yra jus išgelbėti ir nuvesti į šviesos, grožio ir meilės pasaulį, kur jūs džiaugsmingai sklandysite dėl sielos pakilimo, jausmų kilnumo, tobulumo idealo. Argi jūs nematote šioje dieviškoje troškimuose mano Tėvo meilės? Be abejonės, tas, kuris to nesupranta, turi būti aklas. (181, 13)

100. Pamąstykite: visi šio pasaulio grožiai yra lemti išnykti, kad kada nors užleistų vietą kitiems. Tačiau jūsų siela gyvens amžinai ir regės Tėvą visoje jo šlovėje – tą „ “ Tėvą, iš kurio įsčių jūs kilote. Viskas, kas sukurta, turi sugrįžti į tą vietą, iš kurios kilo. (147, 9)

101. Aš esu amžina Šviesa, amžina Taika ir amžina Laimė, ir kadangi jūs esate mano vaikai, mano valia ir pareiga yra padaryti jus mano šlovės dalininkais, ir tam aš mokau jus Įstatymo kaip kelio, vedančio sielą į to Karalystės aukštumas. (263, 36)

102. Visada žinokite, kad siela, pasiekusi aukštus gėrio, išminties, tyrumo ir meilės laipsnius, stovi virš laiko, skausmo ir atstumų. Ji nėra apribota gyventi vienoje vietoje, ji gali būti visur ir visur rasti didžiausią džiaugsmą egzistuoti, jausti, žinoti, mylėti ir žinoti, kad yra mylima. Tai yra sielos dangus. (146, 70-71)

VIII. Žmogus

32 skyrius – Žmogaus įsikūnijimas, prigimtis ir užduotis

Inkarnacija žemėje

1. Jūs verkia, kai vienas iš jūsų artimųjų iškeliauja į „Dvasinę slėnį“, vietoj to, kad jaustumėtės visiškai ramūs, nes suprantate, kad tas žmogus dar vienu žingsniu priartėja prie savo Viešpaties. Priešingai, jūs švenčiate, kai į jūsų namus atvyksta nauja būtybė, tuo metu nepagalvodami, kad ta siela atėjo į kūną, kad šiame ašarų slėnyje atliktų atpirkimą; tada jūs turėtumėte dėl jos verkti. (52, 58)

2. Jūs gimdote savo kūno vaikus, tačiau būtent Aš paskirstau sielas šeimoms, gentims, tautoms ir pasauliams, ir šioje žmonėms nepasiekiamoje teisingumo formoje atsiskleidžia mano meilė. (67, 26)

3. Jūs gyvenate dabartyje ir nežinote, ką Aš numatiau jūsų ateičiai. Aš ruošiu didelius dvasinių būtybių legionus, kurie apsigyvens žemėje ir atneš sudėtingą misiją, ir jūs turite žinoti, kad daugelis iš jūsų bus tų būtybių, kuriose įsikūnys mano pasiuntiniai, tėvai. Jūsų pareiga yra viduje pasiruošti, kad sugebėtumėte juos priimti ir vadovauti jiems. (128, 8)

4. Norėčiau su jumis kalbėti apie daugelį dvasinių temų, bet jūs dar negalite jų suprasti. Jei Aš jums atskleistų, į kokias buveines jūs jau nusileidote Žemėje, jūs negalėtumėte suvokti, kaip gyvenote tokiose vietose.

5. Šiandien jūs galite neigti, kad pažįstate „Dvasinę slėnį“, nes jūsų sielai, kol ji yra įsikūnijusi, jos praeitis yra neprieinama, kad ji netaptų išdidi, nei nusiminusi, nei nusivylusi savo naujuoju buvimu, kuriame ji turi pradėti iš naujo tarsi naują gyvenimą.

6. Net jei norėtumėte, negalėtumėte prisiminti. Aš leidžiu jums tik išlaikyti nuojautą ar intuiciją apie tai, ką jums čia atskleidžiu, kad ištvertumėte gyvenimo kovą ir noriai ištvertumėte išbandymus.

7. Jūs galite abejoti viskuo, ką Aš jums sakau, tačiau iš tiesų tas dvasinis pasaulis buvo jūsų tikroji tėvynė, kol buvote dvasinės būtybės. Jūs buvote to namų, kuriuose nepažinote kančios, kuriuose savo esybėje jautėte Tėvo šlovę, nes Jame nėra jokios dėmės, gyventojai.

8. Tačiau jūs neturėjote nuopelnų, todėl buvo būtina, kad paliktumėte tą Dangų ir nusileistumėte į žemę, kad jūsų siela savo pastangomis atgautų tą karalystę.

9. Tačiau jūs vis labiau morališkai smukote, kol pasijutote labai nutolę nuo Dieviškojo ir Dvasinio, savo kilmės. (114, 35-36)

10. Kai siela ateina į žemę, ji yra įkvėpta geriausių ketinimų pašvęsti savo buvimą Tėvui, Jam viskuo patikti, būti naudinga savo artimui.

11. Bet vos tik ji pamato, kad yra įkalinta kūne, tūkstančiais būdų gundoma ir išbandoma savo gyvenimo kelyje, ji susilpnėja, pasiduoda „kūno“ impulsams, pasiduoda pagundoms, tampa savanaudė ir galiausiai myli save labiau už viską, ir tik akimirkomis ji klausosi Dvasios, kurioje užrašyta jos paskirtis ir įžadai.

12. Mano Žodis padeda jums prisiminti savo dvasinę sandorą ir nugalėti pagundas bei kliūtis.

13. Niekas negali pasakyti, kad niekada nenukrypo nuo mano nubrėžto kelio. Bet aš jums atleidžiu, kad jūs išmoktumėte atleisti savo artimui. (245, 47-48)

14. Reikia didelio dvasinio mokymo, kad žmogus gyventų suderintai su savo sąžinės balsu. Nes nors viskas persmelkta dieviškosios meilės, išmintingai sukurta žmogaus labui ir laimei, materija, kuri jį supa pasaulyje, reiškia išbandymą sielai nuo tos akimirkos, kai ji apsigyvena pasaulyje, kuriam nepriklauso, ir susivienija su kūnu, kurio prigimtis skiriasi nuo jos pačios.

15. Čia galite įžvelgti priežastį, kodėl siela pamiršta savo praeitį. Nuo tos akimirkos, kai ji įsikūnija į ką tik gimusį, sąmonės neturintį kūrinį ir susilieja su juo, ji pradeda gyvenimą, kuris yra glaudžiai susijęs su tuo kūnu.

16. Iš Dvasios išlieka tik dvi savybės: sąžinė ir intuicija; tačiau asmenybė, atlikti darbai ir praeitis kurį laiką lieka paslėpti. Taip numatė Tėvas.

17. Kas taptų iš sielos, kuri atėjo iš aukštosios tėvynės šviesos gyventi šio pasaulio vargingomis aplinkybėmis, jei ji prisimintų savo praeitį? Ir kokios tuštybės atsirastų tarp žmonių, jei jiems būtų

atskleistas didingumas, kuris egzistavo jų sieloje kitame gyvenime? (257, 18-19)

Teisingas kūno vertinimas ir jo vedimas dvasios

18. Aš jums sakau ne tik, kad turite apvalyti savo sielą, bet ir kad turite stiprinti savo kūną, kad naujos kartos, kurios iš jūsų išaugs, būtų sveikos ir kad jų sielos galėtų įvykdyti savo sudėtingą užduotį. (51, 59)

19. Rūpinkitės savo kūno sveikata, pasirūpinkite jo išsaugojimu ir gyvybingumu. Mano mokymas pataria jums su meile rūpintis savo siela ir savo kūnu, nes jie abu papildo vienas kitą ir vienas kitam reikalingi, vykdydami sudėtingą dvasinę užduotį, kuri jiems patikėta. (92, 75)

20. Nesuteikite savo kūnui daugiau reikšmės, nei jis iš tikrųjų turi, ir neleiskite jam užimti vietos, kuri priklauso tik jūsų sielai.

21. Supraskite, kad kūno apvalkalas yra tik įrankis, kurio jums reikia, kad siela galėtų pasireikšti žemėje. (62, 22-23)

22. Pamatykite, kaip šis mokymas yra naudingas jūsų sielai; nes kol kūno materija su kiekviena praeinančia diena vis labiau artėja prie žemės glėbio, siela, priešingai, vis labiau artėja prie amžinybės.

23. Kūnas yra atrama, ant kurios siela ilsisi, kol gyvena žemėje. Kodėl leisti, kad jis taptų grandinėmis, kurios sukaustytų, arba kalėjimu, kuris laiko įkalintą? Kodėl leisti, kad jis būtų jūsų gyvenimo vairas? Argi teisinga, kad aklas vestų tą, kurio akys mato? (126, 15-16)

24. Šis mokymas yra paprastas, kaip viskas, kas tyra ir dieviška, todėl lengvai suprantamas. Tačiau kartais jums atrodys sunku jį įgyvendinti. Jūsų sielos pastangos reikalauja jūsų kūno pastangų, atsisakymų ar aukų, ir jei jums trūksta auklėjimo ar dvasinės drausmės, jūs turėsite kentėti.

25. Nuo pat laikų pradžios vyko kova tarp sielos ir „kūno“, bandant suprasti, kas yra teisinga, leistina ir gera, kad būtų galima gyventi gyvenimą, suderintą su Dievo duotais įstatymais.

26. Šioje sunkioje kovoje jums atrodo, tarsi svetima ir piktavališka jėga nuolat gundytų jus nusisukti nuo kovos ir kvietų pasinaudoti savo valios laisve bei tęsti materializmo kelią.

27. Sakau jums, kad nėra didesnės pagundos už jūsų kūno silpnumą: jautrų viskam, kas jį supa; pakankamai silpną, kad pasiduotų; lengvai pargriaunamą ir suvedžiamą. Tačiau tas, kuris išmoko valdyti kūno potraukius, aistras ir silpnybes, nugalėjo pagundą, kurią nešioja savyje. (271, 49-50)

28. Žemė yra kovos laukas, čia yra daug ko pasimokyti. Jei taip nebūtų, jums pakaktų kelerių gyvenimo metų šioje planetoje, ir jūs nebūtumėte siunčiami vėl ir vėl, kad gimtumėte iš naujo. Nėra niūresnės ir tamsesnės kapo urvo sielai nei jos

pačios kūnas, kai prie jo prilimpa purvas ir materializmas.
29. Mano Žodis pakels jus iš šio kapo ir suteiks jums sparnus, kad galėtumėte pakilti į taikos ir dvasinės šviesos sferas. (213, 24–25)

Sielos, dvasios ir sąžinės reikšmė ir užduotis žmoguje

30. Žmogus galėtų egzistuoti be dvasios, vien tik pasitelkdamas sielos turintį fizinį gyvenimą; tačiau tuomet jis nebūtų žmogiška būtybė. Jis turėtų sielą ir būtų be dvasios, tačiau tuomet negalėtų pats savęs vadovauti, taip pat nebūtų aukščiausia būtybė, kuri per dvasią suvokia įstatymą, atskiria gėrį nuo blogio ir priima kiekvieną dieviškąjį apreiškimą. (59, 56)
31. Dvasia turi apšviesti sielą, o siela turi vadovauti kūnui. (71, 9)
32. Kol pasaulyje vieni siekia netikros didybės, kiti sako, kad žmogus yra nereikšminga būtybė Dievo akivaizdoje, ir yra net tokių, kurie save lygina su žemės kirminu. Žinoma, jūsų materialus kūnas gali atrodyti mažas mano kūrinijos viduryje, bet man jis toks nėra dėl išminties ir sugebėjimų, kuriais aš jį sukūriau.
33. Tačiau kaip jūs galite vertinti savo būties didybę pagal savo kūno matmenis? Argi jūs nejaučiate jame sielos buvimo? Ji yra didesnė už jūsų kūną, jos egzistencija yra amžina, jos kelias – begalinis, jūs nesugebate suvokti nei jos raidos pabaigos, nei jos pradžios. Aš nenoriu matyti jūsų mažais, Aš jus sukūriau, kad pasiektumėte didybę. Ar žinote, kada Aš laikau žmogų mažu? Kai jis pasidavė nuodėmei, nes tada jis prarado savo kilnumą ir orumą.
34. Jau seniai jūs nebesilaikote manęs, nebežinote, kas iš tikrųjų esate, nes leidote, kad jūsų esybėje daugelis savybių, sugebėjimų ir dovanų, kurias jūsų Kūrėjas įdėjo į jus, snaudžia nenaudojamos. Jūs miegate sielos ir dvasios atžvilgiu, o būtent jų dvasinėse savybėse glūdi tikrasis žmogaus didingumas. Jūs gyvenate kaip būtybės, kurios yra iš šio pasaulio, nes jos jame gimsta ir miršta. (85, 56-57)
35. Savo meilės žodžiu Aš jums įrodau, kokią vertę man turi jūsų dvasia. Materialioje kūrinijoje nėra nieko didingesnio už jūsų dvasią – nei Karališkoji žvaigždė su savo šviesa, nei Žemė su visais savo stebuklais, nei kas nors kitas iš kūrinijos nėra didingesnis už dvasią, kurią Aš jums daviau, nes ji yra dieviška dalelė, liepsna, kilusi iš Dieviškosios Dvasios.
36. Be Dievo tik dvasios turi dvasinį protą, sąmonę, valią ir valios laisvę.
37. Virš instinkto ir „kūno“ polinkių pakyla šviesa, kuri yra jūsų siela, o virš šios šviesos – vadovas, mokytojas ir teisėjas, kuris yra Dvasia. (86, 68)
38. Žmonija savo materializme man sako: „Ar iš viso egzistuoja Dvasios karalystė?“ Tačiau aš jums atsakau: „O jūs, netikintieji, jūs esate „Trečiojo laikotarpio“ Tomasai. Užuojautos ir gailestingumo, švelnumo, gerumo ir dosnumo

jausmai nėra kūno savybės, taip pat kaip ir malonės dovanos, kurias jūs nešiojate paslėptas savyje. Visi tie jausmai, kurie įspausti jūsų širdyje ir protuose, visi tie sugebėjimai priklauso Dvasiai, ir jūs neturite jos neigti. „Kūnas“ yra tik ribotas įrankis, tačiau Dvasia tokia nėra: ji yra didi, nes ji yra Dievo atomas.

39. Ieškokite savo Dvasios buveinės savo esybės šerdyje, o didžią išmintį – meilės šlovėje. (147, 21–22)

40. Iš tiesų, sakau jums, nuo pačių pirmųjų žmonijos dienų žmogus turėjo intuityvią žinią, kad savyje nešioja dvasinę būtybę – esybę, kuri, nors ir buvo nematoma, atsiskleidė įvairiuose jo gyvenimo darbuose.

41. Jūsų Viešpats kartkartėmis jums atskleidė Dvasios egzistavimą, jos esmę ir paslėptą buvimą. Nes nors jūs ją nešiojate savyje, šydas, kuriuo jus apgaubia jūsų materializacija, yra toks tankus, kad jūs nesugebate atpažinti, kas yra kilniausia ir tyriausia jūsų esybėje.

42. Žmogus drįso neigti daug tiesų. Vis dėlto – tikėjimas savo Dvasios egzistavimu nebuvo tarp tų dalykų, su kuriais jis kovojo labiausiai, nes žmogus pajuto ir galiausiai suprato, kad savo Dvasios neigimas būtų tas pats, kas neigti save patį.

43. Kai žmogaus kūnas dėl savo aistrų, ydų ir juslinių malonumų išsigimė, jis tapo grandinėmis, tamsiu akių raiščiu, kalėjimu ir kliūtimi sielos išsiskleidimui. Nepaisant to, žmogui jo išbandymų valandomis niekada netrūko vidinės šviesos kibirkštėlės, kuri jam ateina į pagalbą.

44. Iš tiesų, sakau jums, aukščiausias ir tyriausias Dvasios išraiškos būdas yra sąžinė, ta vidinė šviesa, kuri tarp visų jį supančių būtybių leidžia žmogui būti pirmuoju, aukščiausiuoju, didžiausiuoju ir kilniausiuoju. (170, 56–60)

45. Sakau visai tautai, kad aukščiausias ir gražiausias titulas, kurį žmogus turi, yra būti „Dievo vaiku“, nors jį ir reikia užsitarnauti.

46. Įstatymo ir mokymų prasmė yra atskleisti jums mano tiesos pažinimą, kad galėtumėte tapti to Dieviškojo Tėvo, kuris yra aukščiausias tobulumas, vertingais vaikais. (267, 53)

47. Jūs žinote, kad buvote sukurti „pagal Mano atvaizdą ir panašumą“; tačiau, kai tai sakote, galvojate apie savo žmogiškąją išvaizdą. Sakau jums, ne ten yra mano atvaizdas, bet jūsų sieloje, kuri – norėdama tapti man panaši – turi tobulėti, praktikuodama dorybes.

48. Aš esu Kelias, Tiesa ir Gyvenimas, esu Teisumas ir Gėris, ir visa tai kyla iš Dieviškosios Meilės. Ar dabar suprantate, kokie turėtumėte būti, kad būtumėte „Mano atvaizdas ir panašumas“? (31, 51-52)

49. Jūs turite Dieviškojo atspindį savyje, Aš tikrai esu jumyse. Intelektas, valia, sugebėjimai, pojūčiai ir dorybės, kurias turite, liudija apie aukštesnę esybės prigimtį, kuriai priklausote, ir yra

gyvas liudijimas apie Tėvą, iš kurio esate kilę.

50. Kartais nepaklusnumu ir nuodėme jūs suteikiate dėmę ir paniekinate atvaizdą, kurį nešiojate savo esybėje. Tada jūs nebūsite man panašūs; nes nepakanka turėti žmogišką kūną ir sielą, kad būtumėte Kūrėjo atvaizdas. Tikrasis panašumas į Mane glūdi jūsų šviesoje ir jūsų meilėje visiems savo artimiesiems. (225, 23-24)

51. Aš jus sukūriau „pagal savo atvaizdą ir panašumą“, ir kadangi Aš esu ir Trys, ir Vienas, jūsų viduje taip pat egzistuoja ši Trejybė.

52. Jūsų materialus kūnas atstovauja kūrinijai dėl savo tobulos formos ir harmonijos. Jūsų įsikūnijusi siela yra „Žodžio“, kuris tapo žmogumi, kad paliktų meilės pėdsaką žmonių pasaulyje, atvaizdas, o jūsų dvasia yra spindinti Šventosios Dvasios Dieviškosios Šviesos kibirkštis. (220, 11-12)

53. Kokią nuopelną turėtų jūsų siela, jei ji veiktų kūne be valios ir be savų polinkių? Sielos kova su savo kūno apvalkalu yra jėgos prieš jėgą kova. Čia ji randa išbandymą, kuriame ji turi įrodyti savo pranašumą ir sielos didybę. Tai yra išbandymas, kurio metu siela dažnai akimirksniu pasiduoda pagundoms, į kurias pasaulis ją įtraukia per „kūną“. Toks didelis yra šių (pagundų) poveikis sielai, kad jums galiausiai susidaro įspūdis, jog antgamtinė ir piktaviliška jėga jus įtraukė į pražūtį ir sunaikino jus aistrose.

54. Kokia didelė yra sielos atsakomybė prieš Dievą! Kūnas šios atsakomybės neprisiėmė. Pažiūrėkite, kaip jis amžinai ilsisi žemėje, kai ateina mirtis. Kada jūs užsitarnausite nuopelnų, kad jūsų siela taptų verta gyventi tobulesnėse buveinėse nei ta, kurioje gyvenate dabar?

55. Pasaulis siūlo jums vainikus, kurie liudija tik tuštybę, pasididžiavimą ir netikrą didybę. Sielai, kuri sugeba peržengti šias tuštybes, anapus yra paskirta kita karūna – mano Išminties karūna. (53, 9–11)

56. Gyvenimas turi atsiskleisti labiau sieloje nei kūne. Kiek daug žmonių jau gyveno šiame pasaulyje; tačiau kiek mažai gyveno dvasiškai, išreiškė malonę, kuri egzistuoja kiekvienoje žmogiškoje būtybėje, toje dieviškoje kibirkštėlėje, kurią Kūrėjas įdėjo į žmogų.

57. Jei žmonės sugebėtų išlaikyti aiškiaregystę savo dvasioje, jos pagalba jie galėtų matyti savo praeitį, dabartį ir ateitį.

58. Dvasia yra tarsi mano Dieviškosios Išminties knyga. Kiek daug joje yra! Ji nuolat turi jums ką atskleisti – kartais tokias gilias apreiškimus, kad jums jos yra nesuprantamos.

59. Ta šviesos kibirkštis, esanti kiekvienoje žmogiškoje būtybėje, yra ryšys, jungiantis žmogų su dvasiniu pasauliu, tai, kas jį suveda į kontaktą su anapusiniu pasauliu ir su jo Tėvu. (201, 37–40)

60. Ach, jeigu tik jūsų materialioji prigimtis galėtų priimti tai, ką jūsų dvasia gauna per savo regėjimo dovaną! Nes jūsų dvasia niekada nenustoja žiūrėti, net jei kūnas dėl savo materialios prigimties nieko iš to nesuvokia. Kada jūs sugebėsite suprasti savo dvasią? (266, 11)

61. Kol jūs, kurie nemylite gyvenimo, nes vadinate jį žiauriu, nepripažįstate dvasios reikšmės žmoguje ir neleidžiate jai savęs vesti, jūs nerastumėte nieko, kas turėtų tikrą vertę.

62. Būtent Dvasia pakelia sielą į aukštesnį gyvenimą, viršijantį materiją ir jos aistras. Dvasinis tobulėjimas leis jums pajusti didžią Dievo meilę, jei jums pavyks jį įgyvendinti. Tada suprasite gyvenimo prasmę, pamatysite jo grožį ir atrasite jo išmintį. Tada sužinosite, kodėl Aš jį pavadinau „Gyvenimu“.

63. Kas drįs atmesti šį mokymą, sakydamas, kad jis nėra tiesa, jį pažinęs ir supratęs?

64. Kai suprasite, kad jūsų tikroji vertė glūdi jūsų dvasioje, gyvensite harmonijoje su viskuo, ką sukūrė jūsų Tėvas.

65. Tada Dvasia pagražins varganą žmogiškąjį gyvenimą; bet pirmiau žmogus turi atsisakyti visų aistrų, kurios jį atskiria nuo Dievo, kad galėtų eiti teisingumo ir išminties keliu. Tada jums prasidės tikrasis gyvenimas, gyvenimas, į kurį šiandien žiūrite abejingai, nes nežinote, ką niekinate, ir neturite jokio supratimo apie jo tobulumą. (11, 44-48)

Dievo šventykla žmoguje

66. Žmonijos įsivaizdavimas apie Mane yra vaikiškas, nes ji nesugebėjo išsiaiškinti apreiškimų, kuriuos Aš jai nuolat daviau. Tam, kuris moka pasiruošti, Aš esu matomas, paliečiamas ir visur esantis; tačiau tam, kuris neturi jautrumo, nes materializmas jį sukietino, sunku suvokti, kad Aš esu, ir jis jaučia, kad Aš esu neišmatuojamai toli, kad neįmanoma, jog Aš kokiu nors būdu galėčiau būti jaučiamas ar matomas.

67. Žmogus turi žinoti, kad jis nešioja Mane savyje, kad savo sieloje ir savo dvasios šviesoje jis turi gryną Dieviškumo buvimą. (83, 50-51)

68. Kančia, kuri slegia šių laikų žmones, žingsnis po žingsnio, jiems to nepastebint, veda juos prie vidinės šventovės vartų, prieš kuriuos jie, nesugebėdami eiti toliau, paklaus: „Viešpatie, kur Tu esi?“ Ir iš šventyklos vidaus bus girdimas gailestingas Mokytojo balsas, kuris jiems pasakys: „Aš esu čia, kur visada gyvenau – jūsų dvasioje.“ (104, 50)

69. Jūs gimėte manyje. Dvasinį ir materialų gyvenimą gavote iš Tėvo. Ir perkeltine prasme galiu jums pasakyti, kad tuo pačiu metu, kai jūs gimėte manyje, aš gimiau jumyse.

70. Aš gimstu jūsų dvasioje, augu kartu su jūsų tobulėjimu ir visiškai atsiskleidžiu jūsų meilės darbuose,

kad jūs džiaugsmingai sakytumėte: „Viešpats yra su manimi.“ (138, 68–69)

71. Šiandien jūs dar esate vaikai mokiniai ir ne visada galite teisingai suprasti mano mokymą; tačiau kol kas kalbėkite su Dievu savo širdimi, savo mintimis, ir Jis jums atsakys iš jūsų esybės gelmių. Jo žinia, kuri kalbės jūsų dvasioje, bus aiškus, išmintingas, mylintis balsas, kurį jūs palaipsniui atrasite ir prie kurio vėliau priprasite. (205, 47)

72. Šiuo „Trečiuoju laikotarpiu“ aš savo mokinių širdyse pastatysiu Šventosios Dvasios Bažnyčią. Ten gyvens Kūrėjas Dievas, galingas Dievas, Dievas, kuris „Antruoju laikotarpiu“ tapo žmogumi, begalinės išminties Dievas. Jis gyvena jumyse, tačiau jei norite Jį pajusti ir išgirsti Jo žodžio skambesį, turite viduje pasiruošti.

73. Kas daro gera, tas viduje jaučia mano buvimą, taip pat ir tas, kuris yra nuolankus arba kiekviename artimame mato brolį.

74. Jūsų sieloje yra Šventosios Dvasios šventykla. Ši erdvė yra nesunaikinama, nėra audrų ar uraganų, galinčių ją nugriauti. Ji yra nematoma ir nepasiekiama žmogaus žvilgsniui, jos kolonos turi būti troškimas augti gėryje. Jo kupolas yra malonė, kurią Tėvas suteikia savo vaikams, vartai yra Dieviškosios Motinos meilė; nes kiekvienas, kuris beldžiasi į mano duris, palies Dangiškosios Motinos širdį.

75. Mokiniai, čia yra tiesa, kuri gyvena Šventosios Dvasios Bažnyčioje, kad jūs nepriklausytumėte tiems, kurie klaidingais aiškinimais nuklysta. Akmeninės bažnyčios buvo tik simbolis, ir iš jų nebeliks nė vieno akmens ant kito.

76. Aš noriu, kad jūsų vidiniame altoriuje visada degtų tikėjimo liepsna ir jūs suprastumėte, kad savo darbais klojate pamatus, ant kurių vieną dieną turės stovėti didžioji šventovė. Aš išbandau visus žmones su jų skirtingomis idėjomis ir veikiu juos, nes visus leisiu dalyvauti mano šventyklos statyboje. (148, 44-48)

33 skyrius – Vyras ir moteris, tėvai ir vaikai, santuoka ir šeima

Vyro ir moters santykiai

1. Dar prieš jums atvykstant į žemę, Aš jau žinojau jūsų gyvenimo kelią ir jūsų polinkius, ir norėdamas padėti jums jūsų gyvenimo kelionėje, Aš jūsų kelyje pastatiau širdį, kuri savo meile jums apšviesdavo kelią. Ši širdis buvo tiek vyro, tiek moters. Taip norėjau jums suteikti pagalbą, kad taptumėte tikėjimo, moralinės jėgos ir gailestingumo atrama tiems, kuriems to reikia. (256, 55)

2. Norėjau, kad dalytumėtės laime būti tėvais, todėl padariau jus žmonių tėvais, kad suformuotumėte būtybes, panašias į jus, į kurias įsikūnytų sielos, kurias aš jums siunčiu. Kadangi Dieviškajame ir Amžinajame pasaulyje egzistuoja

motiniška meilė, norėjau, kad žmogiškajame gyvenime būtų būtybė, kuri ją įkūnytų, ir ta būtybė yra moteris.

3. Pradžioje žmogaus būtybė buvo padalyta į dvi dalis ir taip buvo sukurtos dvi lytys: viena – vyras, kita – moteris; jame – jėga, protas, orumas; joje – švelnumas, grakštumas, grožis. Vienas – sėkla, kita – derlinga žemė. Žiūrėkite čia į du būtybes, kurios tik susivienijusios gali jaustis visiškai, tobulai ir laimingai. Savo harmonijoje jos sudarys vieną „kūną“, vieną valią ir vieną idealą.

4. Jei šis ryšys yra įkvėptas Dvasios ir meilės, jis vadinamas santuoka. (38, 29-31)

5. Iš tiesų, sakau jums: matau, kad šiais laikais vyras ir moteris nukrypo nuo savo kelio.

6. Aš pastebiu vyrus, kurie nevykdo savo pareigų; moteris, kurios vengia motinystės, ir kitas, kurios veržiasi į sritis, skirtas vyrams, nors jums jau senovėje buvo pasakyta, kad vyras yra moters galva.

7. Moteris dėl to neturi jaustis sumenkinta; nes dabar Aš jums sakau, kad moteris yra vyro širdis.

8. Štai todėl Aš įsteigiau ir pašventinau santuoką. Nes šių dviejų būtybių, kurios dvasiškai yra lygios, bet fiziškai skirtingos, sąjungoje glūdi tobulas būvis. (66, 68, 69)

9. Kaip mažai yra tų, kurie siekia gyventi taikos, šviesos ir harmonijos rojuje, su meile vykdydami dieviškus įstatymus.

10. Labai ilgas yra kelias, kurį žmonės nuėjo, tačiau jie vis dar teikia pirmenybę valgyti draudžiamus vaisius, kurie jų gyvenime kaupia tik kančias ir nusivylimus. Draudžiami vaisiai yra tie, kurie, nors ir yra geri, nes juos sukūrė Dievas, tačiau gali tapti žalingi žmogui, jei jis nėra tinkamai pasiruošęs arba juos vartoja per daug.

11. Vyras ir moteris be pasiruošimo imasi gyvenimo vaisiaus ir nesuvokia savo atsakomybės prieš Kūrėją, kai pradeda naujas būtybes, kad jos taptų žmonėmis žemėje. (34, 12-14)

12. Kai kurie manęs klausia: „Viešpatie, ar žmogiškoji meilė Tavo akyse yra neleistina ir bjauri, o Tu pritari tik dvasinei meilei?“

13. Ne, tauta. Nors dvasiai priklauso aukščiausi ir tyriausi meilės jausmai, tačiau ir į žmogaus kūną Aš įdėjau širdį, kad ji mylėtų, ir Aš jai daviau jausmus, kad ji per juos mylėtų viską, kas ją supa.

14. Meilė, kurios šaknys glūdi tik materialiajame pasaulyje, yra būdinga protu nesuvokiančioms būtybėms, nes joms trūksta sąžinės, kuri apšviestų jų kelią. Be to, sakau jums, kad iš gerų sąjungų visada išauga geri vaisiai, ir juose įsikūnys šviesos sielos. (127, 7-8, 10)

15. Aš iš jūsų neprašau viršžmogiškų aukų. Aš nei vyro neprašiau nebebūti vyru, kad sektų paskui Mane, nei moters neprašiau nebebūti moterimi, kad atliktų dvasinę užduotį. Aš nei atskyriau vyro nuo jo sutuoktinės, nei

atitraukiau ją nuo vyro, kad ji galėtų man tarnauti; nei tėvams nesakiau, kad jie turi palikti savo vaikus ar mesti darbą, kad galėtų sekti paskui Mane.

16. Vienus ir kitus Aš įtikinu, kai juos darau „darbuotojais šiame vynuogyne“, kad jie – norėdami būti mano tarnais – nenustotų būti žmonėmis ir kad dėl to jie turi suprasti, jog reikia atiduoti Dievui tai, kas Dievo, o pasauliui – tai, kas jam priklauso. (133, 55–56)

Vyro prigimtis ir užduotis

17. Jums, vyrams, Aš suteikiau paveldėjimą, turtą – moterį, kuri jums patikėta, kad ją mylėtumėte ir rūpintumėtės ja. Tačiau jūsų sutuoktinė atėjo pas Mane ir dėl jūsų nesupratingumo skundėsi Man ir verkė.

18. Aš jums sakiau, kad esate stiprūs, kad esate sukurti „pagal mano atvaizdą ir panašumą“. Tačiau Aš jums nenurodžiau žeminti moters ir daryti ją savo verge.

19. Aš padariau jus stiprius, kad jūs atstovautumėte Man savo namuose: stiprius dorybe, gabumais, ir daviau jums moterį kaip kompanionę, kaip papildymą jūsų žemiškajame gyvenime, kad jūs abipusėje meilėje rastumėte jėgų pasipriešinti išbandymams ir permainingam likimui. (6, 61)

20. Pamąstykite, vyrai, kad dažnai būtent jūs buvote tie, kurie savo tinklais sugriovėte dorybingas moteris, ieškodami jose jautrių ir silpnų pusių. Tačiau tuos veidrodžius, kurie buvo skaidrūs, o šiandien yra drumsti, turite priversti vėl atspindėti savo sielos tyrumą ir grožį.

21. Kodėl šiandien jūs niekinate tas pačias, kurias anksčiau suvedėte į ištvirkusį gyvenimą? Kodėl skundžiatės moterų iškrypimu? Supraskite, kad jei būtumėte jas vedę mano Įstatymo keliu, kuris yra širdies ir dvasios, pagarbos ir meilės artimui įstatymas, mylėdami jas pakylėjančia meile, o ne žeminančia aistra, neturėtumėte priežasties verkti ir skųstis, o jos nebūtų sugriuvusios.

22. Vyras ieško ir tikisi iš moters dorybių ir grožio. Bet kodėl jūs reikalaujate to, ko nenusipelnėte?

23. Matau, kad jūs vis dar manote turintys didelių nuopelnų, nors jų turite nedaug. Savo darbais, žodžiais ir mintimis atstatykite tai, ką sugriovėte, ir suteikite garbingumui, moralei ir dorybei vertę, kurią jie turi.

24. Jei taip stengsitės, vyrai, padėsite Jėzui jo išgelbėjimo darbe, ir jūsų širdis bus pripildyta džiaugsmo, kai matysite, kaip namai yra gerbiami dėl gerų žmonų ir garbingų motinų. Jūsų džiaugsmas bus didelis, kai pamatysite, kad dorybė sugrįžta tiems, kurie ją buvo praradę.

25. Išgelbėjimas skirtas visiems. Kodėl net ir didžiausias nusidėjėlis negalėtų būti išgelbėtas? Todėl sakau jums, vyrai: dirbkite kartu su Manimi, kad išgelbėtumėte tuos, kuriuos įstūmėte į pražūtį,

įkvėpdami jiems naują viltį mano mokymo šviesa. Leiskite, kad mano mylinčios mintys pasiektų jų protą ir širdį. Nuneškite jiems mano žinias net į kalėjimus ir ligonines, net į purvo vietas. Nes ten jie verks iš gailesčio ir skausmo, kad nebuvo pakankamai stiprūs, kai pasaulis su savo pagundomis juos traukė į pražūtį.

26. Kiekviena moteris kadaise buvo vaikas, kiekviena moteris kadaise buvo mergelė, todėl jūs galėtumėte su užuojauta pasiekti jų širdis.

27. Aš pasinaudosiu tais vyrais, kurie nesuteptų šių dorybių, ir patikėsiu jiems šią užduotį. Prisiminkite, kad Aš jums sakiau: „Iš jūsų darbų jūs būsite atpažinti.“ Leiskite sielai kalbėti per žemiškąją išraišką.

28. Tačiau tiems, kurie nebuvo pasirengę gerbti mano į tą būtybę įdėtų grožybių, sakau: kodėl sakote, kad mylite, jei tai, ką jaučiate, nėra meilė? Kodėl duodate priežastį kitiems suklupti, ir niekas jūsų nuo to nesulaiko? Pagalvokite: ką jaustų jūsų širdis, jei tai, ką darote su tomis nuplėštomis gėlėmis, būtų daroma jūsų motinai, seseriai ar jūsų mylimai ir todėl gerbiamai žmonai? Ar kada nors pagalvojote apie žaizdas, kurias padarėte tėvams, kurie jus su tokia meile užaugino?

29. Paklauskite savo širdies tikrame sąžinės šviesos išbandyme, ar galima nuimti derlių to, ko nesėjote.

30. Ką ruošiate savo būsimam gyvenimui, jei nuolat žeidžiate savo artimuosius? Kiek jų taps jūsų aukomis? Koks bus jūsų galas? Iš tiesų, sakau jums, jūs daugelį pavertėte aukomis savo aistrų sūkuryje; vieni priklauso jūsų dabarties, kiti – praeities.

31. Aš noriu, kad širdis ir lūpos, kurios buvo neištikimybės ir melo prieglobstis, taptų tiesos ir skaisčios meilės prieglobsčiu.

32. Apšvieskite savo artimųjų kelią žodžiu ir savo pavyzdžiu, kad galėtumėte būti puolusių moterų gelbėtojai. Ach, jeigu tik kiekvienas iš jūsų išgelbėtų bent vieną!

33. Nekalbėkite blogai apie tą moterį, nes žodis, kuris sužeidžia vieną, sužeis visus, kurie jį išgirs – nes nuo tos akimirkos ir jie taps piktų teisėjų.

34. Gerbkite kitų poelgius ir paslaptis, nes ne jūsų reikalas juos teisti. Man labiau patinka vyrai, kurie suklydo nuodėmėje ir kuriuos Aš vėl pakelsiu, nei veidmainiai, kurie demonstruoja tyrumą, bet vis tiek nusideda. Aš teikiu pirmenybę dideliam nusidėjėliui, kuris vis dėlto yra nuoširdus, o ne apsimestinio dorumo vaizdavimui. Jei norite pasipuošti, tai tegul tai bus nuoširdumo šventiniai drabužiai.

35. Jei rasite dorybingą moterį su kilniais jausmais ir jausitės neverti prie jos priartėti, nors ją mylite, ir jei dėl to ją žeminsite bei niekinsite, o po to, kai kentėsite ir suprasite savo klaidą, kreipsitės į ją ieškodami paguodos, veltui beldžiate į jos duris.

36. Jei visos moterys, kurios suvaidino vaidmenį kiekvieno vyro gyvenime, būtų iš jo gavusios žodį ir

meilės, pagarbos bei supratimo jausmą, jūsų pasaulis nebūtų pasiekęs tokio nuodėmės lygio, kokiame yra dabar. (235, 18-32)

Moteris, žmona ir motina

37. Moterys, būtent jūs savo maldomis išlaikote tą menką ramybę, kuri yra žemėje – jūs, ištikimos namų sergėtojos, rūpinatės, kad juose netrūktų meilės šilumos. Taip jūs susivienijate su Marija, savo Motina, kad palaužtumėte žmogiškąjį išdidumą. (130, 53)

38. Moterys, kurios savo ašaromis drėkinate šio pasaulio kelią ir krauju žymite savo žingsnius per šį gyvenimą: pailsėkite pas Mane, kad atgautumėte naujų jėgų ir toliau būtumėte meilės prieglobstis, židinio ugnis, tvirtas namų pamatas, kurį Aš jums patikėjau žemėje. Kad ir toliau būtumėte lakštingala, kurios sparnai dengia sutuoktinį ir vaikus. Aš jus laiminu.

39. Aš išaukštinu vyrą ir moters vietą vyro dešinėje. Aš pašventinu santuoką ir laiminu šeimą.

40. Šiuo metu Aš ateinu su meilės kardu, kad viską sutvarkyčiau, nes anksčiau žmonės viską iškreipė. (217, 29-31)

41. Iš tiesų, sakau jums, žmogaus atsinaujinimas turi prasidėti nuo moters, kad jos vaisiai, kurie bus rytojaus žmonės, būtų be tų dėmių, kurios jus atvedė į degeneraciją.

42. Po to vyro reikalas bus prisidėti prie šio atkūrimo darbo; nes kiekvienas, kuris sugadino moterį, turės ją vėl pakelti.

43. Šiandien Aš jus įkvėpiau išgelbėti moterį, kuri suklupo savo kelyje; ir kai jūs man parodysite tą, kurią išgelbėjote, Aš jai duosiu gėlę, palaiminimą ir labai didelę ramybę, kad ji daugiau nebekristų.

44. Jei taip įvykdysite šią užduotį, tos būtybės, kurias sužeidė pasaulis, pajus, kaip Jėzaus meilė įsiskverbia į jų širdis.

45. Aš tai išgirsiu, kai jos man savo maldoje sakys: „Mano Tėve, nežiūrėk į mano nuodėmę, žiūrėk tik į mano skausmą. Neteisk mano sugedimo, žiūrėk tik į mano kančią.“ Tuo momentu mano paguoda nusileis ant tos kankinamos širdies, ir ji apsivalys ašaromis. Jei tik žinotumėte, kad nusidėjėlio malda yra stipresnė už išdidžiojo, kuris laiko save teisus ir tyras. (235, 16-17, 43-45)

46. Žmonės rodo tik nedaug įrodymų ar požymių tos meilės, su kuria Aš jums daviau gyvenimą. Iš visų žmogiškųjų jausmų tas, kuris labiausiai panašus į dieviškąją meilę, yra motiniška meilė, nes joje yra nesavanaudiškumas, savęs atsižadėjimas ir siekis padaryti vaiką laimingą, net jei tai kainuoja aukas. (242, 39)

47. Jums, nevaisingoms moterims, Mokytojas sako: jūs labai troškote ir prašėte, kad jūsų kūnas taptų gyvybės šaltiniu, ir tikėjotės, kad vieną vakarą ar vieną rytą jūsų viduje bus girdimas švelnios širdelės plakimas. Bet dienos ir naktys

praėjo, o iš jūsų krūtinės išsiveržė tik raudos, nes prie jūsų durų nepasibeldė joks vaikas.

48. Kiek iš jūsų, kurios mane klausotės ir kurios mokslas atėmė iš jūsų visą viltį, turės tapti vaisingos, kad patikėtumėte mano galia ir daugelis per šį stebuklą mane atpažintų. Būkite budrios ir kantrios. Nepamirškite mano žodžių! (38, 42-43)

Vaikų ir paauglių auklėjimas

49. Šeimų tėvai, venkite klaidų ir blogų pavyzdžių. Aš iš jūsų nereikalauju tobulumo, tik meilės ir rūpesčio savo vaikams. Pasiruoškite dvasiškai ir fiziškai, nes anapus laukia didžiulės sielų gausybės, trokštančios tapti žmonėmis tarp jūsų.

50. Aš noriu naujos žmonijos, kuri augtų ir daugėtų ne tik skaičiumi, bet ir dorybėmis, kad žmonės pamatytų artėjantį pažadėtąjį miestą, o jų vaikai pasiektų jį ir apsigyventų Naujajame Jeruzalėje.

51. Aš noriu, kad žemė prisipildytų geros valios žmonėmis, kurie yra meilės vaisiai.

52. Sunaikinkite šių laikų Sodomą ir Gomorą, neleiskite, kad jūsų širdis priprastų prie jų nuodėmių, ir nesielkite kaip jų gyventojai. (38, 44-47)

53. Uoliai rodykite kelią savo vaikams, mokykite juos laikytis Dvasios ir materijos įstatymų; o jei jie juos pažeidžia, sudrauskite juos, nes jūs, kaip tėvai, atstovaujate Maniui žemėje. Tada prisiminkite Jėzų, kuris, kupinas šventojo įniršio, Jeruzalės prekybininkams visam laikui davė pamoką, gindamas Dievo reikalą, nekintamus įstatymus. (41, 57)

54. Šiandien jūs jau nebėra maži vaikai ir galite suprasti mano mokymų prasmę. Taip pat žinote, kad jūsų siela neatsirado kartu su kūnu, kurį turite, ir kad vieno kilmė nėra kito kilmė. Tie mažyliai, kuriuos sūpuojate savo rankose, savo širdyse nešioja nekaltumą, tačiau savo sielose jie slepia praeitį, kuri kartais yra ilgesnė ir pražūtingesnė nei jų pačių tėvų. Kokia didelė yra tų, kurie turi globoti tas širdis, atsakomybė, kad jų sielos pasiektų pažangą savo vystymosi kelyje.

55. Todėl nežiūrėkite į savo vaikus su mažesne meile. Turėkite omenyje, kad nežinote, kas jie yra, nei ką jie padarė. Verčiau padidinkite savo dėmesį ir meilę jiems ir dėkokite savo Tėvui, kad Jis įdėjo savo gailestingumą į jus, kad padarytų jus savo dvasinių brolių ir seserų vadovais ir patarėjais, kurių kūno ir kraujo atžvilgiu esate laikini tėvai. (56, 31-32)

56. Sakau šeimų tėvams, kad jie, kaip rūpinasi savo vaikų materialia ateitimi, taip pat turi rūpintis ir jų dvasine ateitimi, remdamiesi misija, kurią šiuo atžvilgiu jie atsinešė į šį pasaulį. (81, 64)

57. Žinokite, kad siela, įsikūnijusi, atsineša visas savo gebėjimus, kad jos likimas jau yra užrašytas ir kad todėl ji neturi nieko iš pradžių gauti pasaulyje. Ji atsineša žinią arba

atpirkimo užduotį. Kartais ji nuima (gerą) derlių, o kitą kartą sumoka skolą. Bet visada šiame gyvenime ji gauna meilės pamoką, kurią jai duoda jos Tėvas.

58. Jūs, kurie vedate savo vaikus per šį gyvenimą, pasirūpinkite, kad, kai praeis vaikų nekaltybės laikas, jie eitų mano Įstatymo keliu. Pažadinkite jų jausmus, atskleiskite jiems jų sugebėjimus ir visada skatinkite juos daryti gera , ir tikrai, sakau jums, kas mane taip atves, tas bus apipiltas šviesa, spinduliuojančia iš to dieviškojo ugnies, kuri yra mano meilė. (99, 64-65)

59. Dvasiškai jūs jau nueitėte ilgą kelią, ir dabar esate nustebinti intuicijos ir išsiskleidimo, kurį naujos kartos rodo nuo pačios ankstyviausios vaikystės. Nes tai yra sielos, kurios daug patyrė ir dabar sugrįžta, kad vestų žmoniją į priekį – vieni Dvasios keliais, kiti pasaulio keliais, priklausomai nuo jų sugebėjimų ir misijos. Tačiau visuose juose žmonės pastebės vidinę ramybę. Šios būtybės, apie kurias Aš jums kalbu, bus jūsų vaikai. (220, 14)

60. Ar manote, kad vaikas, matydamas blogą pavyzdį iš savo žemiškojo tėvo, kuris yra ištvirkęs ar piktas, daro klaidą, jei neseka jo gyvenimo būdu? Arba ar manote, kad vaikas yra įpareigotas eiti savo tėvų pėdomis?

61. Iš tiesų, sakau jums, sąžinė ir protas turi būti tie, kurie veda jus teisingu keliu. (271, 33-34)

62. Palaiminta nekaltybė užsikrečia pasaulio ištvirkumu, jaunuoliai seka jo keliu stulbinančiu greičiu, o net ir merginos prarado drovumą, skaistybę ir padorumą. Visos šios dorybės išnyko iš jų širdžių. Jos puoselėjo pasaulietiškas aistras ir trokšta tik malonumų, vedančių jas į pražūtį.

63. Aš kalbu jums visiškai aiškiai, kad jūs pakiltumėte ir žengtumėte tvirtu žingsniu savo sielos tobulėjimo link. (344, 48)

64. Uždekite jaunime meilę artimui, suteikite jam didelius ir kilnius idealus, nes būtent jaunimas rytoj kovos, kad pasiektų egzistenciją, kurioje spindės teisingumas, meilė ir šventoji dvasios laisvė. Pasiruoškite, nes didžioji kova, apie kurią kalba pranašystės, dar neatėjo. (139, 12)

Žodis vaikams ir mergelėms

65. Jūs, vaikų sielos, visi turite Manėje Dieviškąjį Tėvą, ir jei Aš jums materialiajame gyvenime daviau žmogiškus tėvus, tai įvyko tam, kad jie suteiktų gyvybę jūsų kūnui ir atstovautų jūsų Dangiškajam Tėvui šalia jūsų. Aš jums sakiau: „Tu turi mylėti Dievą labiau nei viską, kas sukurta“, ir pridėjau: „Tu turi gerbti savo tėvą ir motiną.“ Taigi, neapleiskite savo pareigų. Jei dar nesate dėkingai pripažinę savo tėvų meilės, o jie dar yra šioje žemėje, palaiminkite juos ir pripažinkite jų nuopelnus. (9, 19)

66. Šiandien Aš ypač kreipiuosi į mergaites, kurios rytoj savo buvimu turės apšviesti naujų namų gyvenimą, kurios turi žinoti, kad žmonos ir motinos širdys yra

šviesos, apšviečiančios tą šventovę, kaip Dvasia apšviečia vidinį šventyklą.
67. Ruoškitės tam jau dabar, kad jūsų naujas gyvenimas jūsų nenustebintų; jau dabar paruoškite kelią, kuriuo eis jūsų vaikai – tos sielos, kurios laukia valandos, kad priartėtų prie jūsų įsčių, kad įgautų pavidalą ir žmogiškąjį gyvenimą, kad įvykdytų užduotį.
68. Būkite mano bendradarbiai mano atkūrimo planuose, mano atsinaujinimo ir teisingumo darbe.
69. Atsisakykite daugybės pagundų, kurios šiuo metu tyko jūsų žingsnių. Melskitės už nuodėmingus miestus, kur žūva tiek daug moterų, kur tiek daug šventovių yra išniekinama ir kur tiek daug žibintų užgęsta.
70. Savo pavyzdžiu skleiskite gyvenimo, tiesos ir šviesos sėklą, kuri sustabdytų žmonijos dvasingumo trūkumo pasekmes.
71. Šios tautos mergaitės: pabuskite ir pasiruoškite kovai! Netapkite akli dėl širdies aistrų, neleiskite, kad jus apakintų tai, kas nerealu. Išskleiskite savo intuicijos, įkvėpimo, jautrumo ir švelnumo dovanas. Tapkite stiprios tiesoje, ir turėsite geriausius ginklus, kad galėtumėte įveikti šio gyvenimo kovą.
72. Kad savo krauju perduotumėte meilę, kad savo vaikams padėtumėte gyvenimo esme, kuria yra meilė, apie kurią Aš jums tiek daug kalbu, pirmiausia turite ją patirti, leisti jai persmelkti save ir giliai ją pajusti. Būtent tai mano mokymas nori pasiekti jūsų širdyse. (307, 31-36)

Santuoka ir šeima

73. Santuokos įstatymas nužengė kaip šviesa, kalbanti per protėvių dvasią, kad jie suprastų, jog vyro ir moters sąjunga reiškia sandorą su Kūrėju. Šios sąjungos vaisius yra vaikas, kuriame susilieja tėvų kraujas kaip įrodymas, kad tai, kas sujungta Dievo akivaizdoje, žemėje negali būti išardoma.
74. Tas džiaugsmas, kurį tėvas ir motina jaučia, pagimdę vaiką, yra panašus į tą, kurį patyrė Kūrėjas, tapęs Tėvu, suteikdamas gyvybę savo mylimiems vaikams. Kai vėliau per Mozę daviau jums įstatymus, kad žinotumėte, kaip pasirinkti sutuoktinę, ir netrokštumėte savo artimo žmonos, tai įvyko todėl, kad žmonės, naudodamiesi savo laisva valia, nuklydo į neištikimybės ir aistrų kelius .
75. Praėjus tam laikui, Aš atėjau į pasaulį Jėzaus pavidalu ir išaukštinau santuoką, o kartu ir žmogiškąjį elgesį bei dorybę savo gailestingais mokymais, kurie visada yra meilės įstatymas. Aš kalbėjau palyginimais, kad mano žodis būtų įsimintinas, ir padariau santuoką šventą instituciją.
76. Dabar, kai Aš vėl esu tarp jūsų, klausiu jūsų, vyrai ir moterys: ką jūs padarėte iš santuokos? Kaip mažai kas gali į tai atsakyti patenkinamai! Mano šventa institucija buvo išniekinta, iš to gyvenimo šaltinio trykšta mirtis ir skausmas. Ant šio

įstatymo lapo tyros baltos spalvos yra vyro ir moters gėdos dėmės ir pėdsakai. Vaisius, kuris turėjo būti saldus, yra kartus, o taurė, iš kurios žmonės geria, yra pilna tulžies.

77. Jūs nutolstate nuo mano įstatymų, ir kai suklupstate, baimingai klausiate savęs: kodėl yra tiek daug skausmo? Nes kūno geiduliai visada užgožė sąžinės balsą. Dabar aš jūsų klausiu: kodėl neturite ramybės, nors aš jums daviau viską, kas būtina, kad būtumėte laimingi?

78. Aš išskleidžiau mėlyną skėtį dangaus skliaute, kad jūs po juo susikurtumėte savo „meilės lizdelius“, kad ten, toli nuo pasaulio pagundų ir painiavos, gyventumėte su paukščių paprastumu; nes paprastume ir nuoširdžioje maldoje galima pajusti mano Karalystės ramybę ir daugelio paslapčių apreiškimą.

79. Kiekvienas, kuris prieš mano Dieviškumą sudaro santuoką – net jei jo sąjunga nėra patvirtinta jokio dvasininko – sudaro su Manimi paktą, sutartį, kuri lieka užrašyta Dievo knygoje, kurioje užrašyti visi likimai.

80. Kas gali ištrinti šiuos du tarpusavyje susipynusius vardus? Kas pasaulyje gali išardyti tai, kas buvo sujungta mano Įstatyme?

81. Jei Aš jus atskirčiau, Aš sunaikintų savo paties kūrinį. Jei jūs prašėte Manęs būti sujungti žemėje, ir Aš jums tai suteikiau – kodėl tada jūs nesilaikote savo įžadų ir neigiate savo priesaikas? Argi tai nėra panieka mano įstatymui ir mano vardui? (38, 32–37, 39–41)

82. Aš kalbėjau moters, motinos ir žmonos širdžiai, kuri nesugebėjo išlaikyti širdies tyrumo, nei suteikti gyvenimo draugui ir vaikams švelnumo ir supratimo šilumos.

83. Kaip vyrai ir moterys galėtų pakelti savo sielos gyvenimą, jei jie iš anksto neištaisė sunkių klaidų, esančių jų žmogiškajame gyvenime?

84. Mano darbas reikalauja, kad jo mokiniai savo gyvenimu, veikdami nuoširdžiai ir teisingai, sugebėtų apie tai liudyti.

85. Vienus ir kitus klausiu: ar turite vaikų? Tada pasigailėkite jų. Jei bent akimirkai galėtumėte pamatyti jų sielas, jaustumėtės neverti vadintis jų tėvais. Nedarykite jiems blogo pavyzdžio, saugokitės šaukti vaikų akivaizdoje.

86. Aš žinau, kad šiais laikais kaip niekada anksčiau kyla problemų santuokoje – problemų, kurioms suinteresuoti asmenys randa tik vieną sprendimą: išsiskyrimą, skyrybas.

87. Jei žmogus turėtų reikiamų dvasinių žinių, jis nepadarytų tokių sunkių klaidų, nes maldoje ir dvasingume rastų įkvėpimo išspręsti sudėtingiausius užkliuvimus ir išlaikyti sunkiausius išbandymus.

88. Mano Šviesa pasiekia visas širdis, net ir nuliūdusias bei prislėgtas, kad suteiktų joms naują gyvenimo drąsą. (312, 36 42)

89. „Antrajame laikmetyje“ Aš įžengiau į daugelio sutuoktinių, susituokusių pagal Mozės įstatymą,

namus, ir ar žinote, kaip daugelį iš jų radau? Ginčijančius, griaunančius taikos, meilės ir pasitikėjimo sėklą. Aš mačiau priešiškumą ir nesantaiką jų širdyse, prie jų stalo ir jų lovoje.

90. Aš taip pat įžengiau į daugelio namus, kurie – nors jų santuoka nebuvo patvirtinta įstatymu – mylėjo vienas kitą ir gyveno kaip lakštingalos savo lizde, glostė ir saugojo savo mažąjį numylėtinį.

91. Kiek yra tokių, kurie gyvena po vienu stogu, bet nemyli vienas kito, ir kadangi nemyli, nėra vieningi, o dvasiškai atskirti! Tačiau jie neatskleidžia savo susiskaldymo, bijodami dieviškos bausmės, žmogiškųjų įstatymų ar visuomenės nuosprendžio, bet tai nėra santuoka; tarp šių žmonių nėra nei bendrystės, nei nuoširdumo.

92. Vis dėlto jie demonstruoja savo netikrą bendrumą, lanko šeimas ir bažnyčias, vaikšto pasivaikščioti, ir pasaulis jų neteisia, nes jie moka paslėpti savo meilės trūkumą. O kiek daug tų, kurie myli vienas kitą, turi slėptis, slėpti savo tikrą vienybę ir kentėti nesupratimą bei neteisybę.

93. Žmogus nėra pakankamai išsivystęs, kad galėtų įžvelgti ir teisingai įvertinti savo artimo gyvenimą. Tie žmonės, kurie laiko rankose dvasinių ir pasaulietinių įstatymų , netaiko tikrosios teisingumo, kad nubaustų tokius atvejus.

94. Bet tie supratimo ir įžvalgumo laikai, kuriuos Aš jums skelbiu, kuriuose žmonija tobulės, ateis, ir tada jūs, kaip ir patriarchų laikais prieš Mozę, patirsite, kad mylinčiųjų sąjunga įvyksta taip, kaip Aš tai padariau šiandien su savo vaikais: dvasiniu būdu. Taip pat ir jūs elgsitės tais ateities laikais: susituokiančiųjų tėvų, draugų ir giminaičių akivaizdoje, didžiausiame dvasingume, brolystėje ir džiaugsme. (357, 25-27)

34 skyrius – Valios laisvė ir sąžinė

Sąžinės ir valios laisvės reikšmė

1. Klausykite, mokiniai: žmogus turi dvasines dovanas – valios laisvę ir sąžinę; visi gimsta apdovanoti dorybėmis ir gali jomis naudotis. Jų sieloje yra sąžinės šviesa; tačiau kartu su kūno vystymusi vystosi ir aistros, blogi polinkiai, kurie kovoja su dorybėmis.

2. Dievas leidžia tai vykti, nes be kovos nėra nuopelnų, ir tai jums būtina, kad pakiltumėte dvasiniu keliu. Kuo būtų Dievo vaikų nuopelnai, jei jie nekovoja? Ką darytumėte, jei gyventumėte laimingi, kaip to trokštate pasaulyje? Ar galite tikėtis dvasinio tobulėjimo, apsupti patogumų ir turtų? Jūs sustotumėte, nes ten, kur nėra kovos, nėra nuopelnų.

3. Tačiau nesupraskite manęs klaidingai; nes kai Aš kalbu apie kovą, turiu omenyje tą, kurią jūs pradedate, norėdami įveikti savo silpnybes ir aistras. Šios kovos yra vienintelės, kurias Aš leidžiu žmonėms, kad jie įveiktų savo

savanaudiškumą ir materialius siekius, kad siela, apšviesta Dvasios, užimtų savo tikrąją vietą.

4. Šią vidinę kovą Aš vertinu teigiamai, bet ne tą, kurią žmonės veda trokšdami išaukštinti save, apakinti ambicijų ir piktumo. (9, 42-44)

5. Siela kovoja, siekdama savo kilimo ir pažangos, o „kūnas“ vis vėl pasiduoda pasaulio pagundoms. Tačiau siela ir kūnas galėtų harmoningai sugyventi, jeigu abu naudotųsi tuo, kas jiems teisėtai priklaus , ir būtent tai jums rodo mano mokymas.

6. Kaip galite visada laikytis mano įstatymo? Klausydami sąžinės balso, kuris yra jūsų veiksmų teisėjas. Aš jums nenurodau nieko, ko negalėtumėte įvykdyti. Noriu jus įtikinti, kad kelias į laimę nėra fantazija, bet kad jis egzistuoja, ir čia jums atskleidžiu, kaip juo eiti.

7. Jūs turite laisvę pasirinkti kelią, tačiau mano, kaip Tėvo, pareiga yra parodyti jums tikrąjį, trumpiausią kelią – tą, kurį visada apšviečia dieviškojo švyturio šviesa, kuria yra mano meilė jums. Nes jūs esate mokiniai, trokštantys vis girdėti naujus žodžius, kurie patvirtintų jūsų žinias ir atgaivintų jūsų tikėjimą. (148, 53-55)

8. Aš įdėjau sąžinę į jūsų esybę, kad ji būtų gairė visuose jūsų keliuose, nes sąžinė sugeba atskirti gėrį nuo blogio ir teisybę nuo neteisybės. Su šia šviesa jūs negalėsite būti apgauti ar vadinami neišmaniais. Kaip spiritualistas galėtų apgauti savo artimą ar bandyti apgauti save, jei jis žino tiesą? (10, 32)

9. Žmogus žemėje yra kunigaikštis, kuriam šį titulą suteikė mano meilė ir mano teisingumas, o užduotis, kurią jis gavo nuo pat pradžių, buvo viešpatauti žemėje.

10. Virš dieviškosios jo valios laisvės dovanos Aš pastatiau spindinčią švyturį, kuris turėjo apšviesti jo gyvenimo kelią: sąžinę.

11. Laisvė veikti ir sąžinės šviesa, padedanti atskirti gėrį nuo blogio, yra dvi didžiausios dovanos, kurias mano Tėvo meilė paliko jūsų dvasiai. Jos yra žmoguje dar prieš jam gimstant ir po jo mirties. Sąžinė jį veda ir neatsiskiria nuo jo nei nevilties akimirką, nei praradus protą, nei mirties agonijoje, nes ji yra giliai susijusi su dvasia. (92, 32-34)

12. Siela džiaugiasi valios laisve, kuria ji turi užsitarnauti nuopelnų, kad pasiektų išgelbėjimą.

13. Kas veda, nukreipia ar pataria sielai jos laisvojo tobulėjimo kelyje, kad ji atskirtų leidžiamą nuo neleidžiamo ir taip nepasiklystų? Sąžinė

14. Sąžinė yra dieviškoji kibirkštis, aukštesnė šviesa ir jėga, padedanti žmogui nenusidėti. Kokios nuopelnų būtų žmogui, jeigu sąžinė turėtų materialią jėgą, priverčiančią jį likti gėryje?

15. Noriu, kad žinotumėte, jog nuopelnas yra klausytis to balso, įsitikinti, kad jis niekada nemeluoja ir neklysta savo patarimuose, bei ištikimai laikytis jo nurodymų.

16. Kaip, be abejo, suprantate, norint aiškiai išgirsti tą balsą, reikia treniruotis ir sutelkti dėmesį į save. Kas iš jūsų šiuo metu praktikuoja tokį paklusnumą? Atsakykite sau patys.

17. Sąžinė visada pasireiškė žmoguje, tačiau žmogus nepasiekė reikiamo išsivystymo lygio, kad visą savo gyvenimą galėtų leisti vadovauti tai šviesai. Jam reikalingi įstatymai, mokymai, taisyklės, religijos ir patarimai.

18. Kai žmonės pasieks, kad galėtų susisiekti su savo dvasia ir, užuot ieškoję dvasinio išorėje, ieškos jo savo viduje, jie galės išgirsti švelnų, įtikinamą, išmintingą ir teisingą balsą, kuris visada buvo gyvas juose, nors jie jo ir neklausė, ir jie supras, kad Dvasioje yra Dievo buvimas, kad Jis yra tikrasis Tarpininkas, per kurį žmogus turi susisiekti su savo Tėvu ir Kūrėju. (287, 26-30)

19. Visi jūs turite mano šviesą savyje, kiekviena siela turi šią malonę; tačiau, nors kai kuriems ši šviesa vis stiprėjo, augo, veržėsi į išorę, kad pasireikštų, kitiems ji lieka tik slaptame, paslėptame, nesąmoningame būvyje. Tačiau tikrai sakau jums: kad ir kiek žmogus būtų dvasiškai atsilikęs, jis visada sugebės atskirti gėrį nuo blogio, todėl jūs visi esate atsakingi prieš mane už savo darbus.

20. Turiu jums pasakyti, kad jūsų atsakomybė auga proporcingai jūsų pažinimo augimui, nes tada jūs tapsite vis jautresni sąžinės nurodymams. (310, 69 70)

21. Noriu, kad žinotumėte, jog iš visų šio pasaulio būtybių esate išrinktosios, apdovanotos dvasia ir sąžine. Aš daviau jums valios laisvę, kad savo noru pasuktumėte teisingu keliu, vedančiu pas Mane. Aš jums siūlau ne gėlių klotą kelią, bet maldos, atgailos ir kovos kelią, ir šiuo keliu jus turi vesti jūsų sąžinė. (58, 42)

22. Kas taptų iš dvasios, jei ji būtų atimta laisvos valios? Visų pirma, ji nebūtų dvasia, ir todėl nebūtų būtybė, verta Aukščiausiojo. Ji būtų kažkas panašaus į tas mašinas, kurias jūs gaminate, kažkas be savo gyvenimo, be intelekto, be valios, be siekio. (20, 37)

23. Aš daviau žmogui valios laisvę. Tačiau jei jis savo apakime nueitų taip toli, kad dėl to man priekaištautų, Aš jam pasakysiu, kad Aš jam daviau ir valios jėgą, ir protą. Tuo pačiu metu Aš jam atskleidžiau savo įstatymą, kuris yra kelias, kad nesukluptų ar nepasiklystų, ir uždegiau jame sąžinės šviesą, kuri yra vidinis švyturys, apšviečiantis sielos kelią ir vedantis ją į amžinąjį gyvenimą.

24. Kodėl egzistuoja nuodėmė, kodėl vyrauja blogis ir kodėl kyla karai? Todėl, kad žmogus neklauso sąžinės balso ir netinkamai naudojasi savo valios laisve. (46, 63-64)

25. Pasaulis Manęs negirdi, nes šių kūnų, per kuriuos Aš save atskleidžiu, balsas turi tik nedidelį pasiekiamumą. Todėl būtent Dvasios balsas, kuris yra mano

išmintis, kalba žmonėms ir nustebina daugelį, kurie, apimti savo savanaudiškumo, paprastai yra kurti to balso šauksmams, kreipia dėmesį tik į pataikavimus ir žemišką pripažinimą bei girtuokliauja savo visuomenine padėtimi ir galia. (164, 18)

Laisvos valios piktnaudžiavimas

26. Šiandien aš sutinku žmoniją, kuri yra dvasiškai susilpnėjusi dėl piktnaudžiavimo, kurį ji padarė su valios laisvės dovana. Aš nubrėžiau teisingumo, meilės, gailestingumo, gėrio kelią. Žmogus sukūrė kitą kelią iš tariamos šviesos, kuris jį nuvedė į pražūtį.

27. Mano sugrįžimo metu mano Žodis jums parodys būtent tą kelią, kuriuo jūs nenorėjote eiti, ir neteisingas bei neprotingas būtų tas, kuris sakytų, kad šis mokymas sukelia sumaištį ar abejingumą. (126, 5-6)

28. Pažvelkite į žmones, kaip jie naikina ir nekenčia vieni kitus, atima vieni iš kitų valdžią, nesibaimindami nusikaltimo, apgaulės ar išdavystės. Yra milijonai žmonių, kurie miršta kaip savo artimų aukos, ir kiti, kurie žūva dėl ydos poveikio. Argi juose yra šviesa? Argi kalba juose gyvenanti Dvasia? Tai, kas ten yra, yra tamsa ir skausmas, laisvos valios dovanos piktnaudžiavimo ir neklausymo vidinio balso rezultatas, ir todėl, kad žmonės nesukreipė savo dėmesio į to Dievo kibirkšties šviesą, kurią jūs visi nešiojate savo esybėje, kuri yra dieviškasis šviesos spindulys, kurį jūs vadinate sąžine. (79, 31)

29. Laisva valia yra aukščiausias išraiškos būdas, yra tobuliausia laisvės dovana, suteikta žmogui gyvenimo kelyje, kad jo atkaklumas gėryje, kurį jis įgijo sąžinės patarimu ir kovodamas išlaikydamas išbandymus, leistų jam pasiekti Tėvo glėbį. Tačiau valios laisvė buvo pakeista savivalės, sąžinė ignoruojama; klausoma tik pasaulio reikalavimų, o dvasingumas buvo pakeistas materializmu.

30. Esant tokiam dideliam sumaištimui ir tiek daug nukrypimų, šių laikų žmonėms mano mokymas atrodys absurdiškas. Tačiau Aš jums sakau, kad tai yra teisingas mokymas, padėsiantis žmonėms išsilaisvinti iš letargijos, į kurią jie pateko. (157, 15-16)

31. Mano Žodis yra kelias, yra Dieviškasis Įstatymas, vedantis jus į tobulumą, tai yra šviesa, pakelianti sielą, kuri, deja, buvo aptemdyta, kai „kūnas“ su savo nepakantumu įsivyravo ir neklausė savo dvasios vidinio šauksmo.

32. Vargu tada sielai, kuri, vedama „kūno“, pasidavė ir leido, kad ją valdytų ją supančio pasaulio įtaka, tuo pačiu pakeisdama savo vadovaujančią padėtį į bejėgės būtybės, kurią žmogiškosios aistros ir silpnybės blaško kaip sausas lapus, kai juos be krypties sukioja vėjas.

33. Žmogus, kuris labiausiai myli laisvę, bijo paklusti dieviškajai valiai, bijodamas, kad jo dvasia galiausiai jį pavergs ir atims daugelį žmogiškųjų

malonumų, apie kuriuos jis žino, kad jie jam kenkia; ir taip jis palieka kelią, vedantį jį į tikrąjį gyvenimą. (97, 36)

34. Laikas, kai žmonės naudojosi valios laisve, kad ją panaudotų malonumams, žemiškoms aistroms, priešiškumui ir kerštо troškimams, dabar baigiasi. Mano teisingumas užtveria nuodėmės kelius ir vietoj to atveria susitaikymo ir atsinaujinimo kelią, kad žmonės galėtų rasti taikos kelią, kurio jie veltui ieškojo kitais būdais. (91, 80)

35. Aš daviau jums valios laisvės dovaną ir gerbiau tą palaimintą laisvę, kurią suteikiau savo vaikams. Bet Aš įdėjau į jūsų esybę ir Dieviškąją Dvasios Šviesą, kad, jos vedami, nukreiptumėte savo sugebėjimus teisinga linkme. Tačiau sakau jums: kovoje tarp sielos ir kūno siela patyrė pralaimėjimą, skausmingą kritimą, kuris ją palaipsniui vis labiau nutolino nuo Tiesos Šaltinio, kuriuo esu Aš.

36. Jos pralaimėjimas nėra galutinis, jis yra laikinas; nes ji pakils iš savo bedugnės gelmių, kai nebegalės ilgiau ištverti savo alkio, troškulio, nuogumo ir tamsos. Skausmas bus jos išgelbėjimas, ir kai ji išgirs savo Dvasios balsą, ji pakils stipri ir spindinti, uoli ir įkvėpta, ir vėl panaudos savo sugebėjimus. Tačiau nebe su ta laisve jas panaudoti gėriui ar blogiui, bet skirdama jas vien tik dieviškųjų įstatymų vykdymui, o tai yra geriausia auka, kurią jūs galite aukot mano Dvasiai. (257, 65 66)

Būtinybė paklusti sąžinės impulsams

37. Kaip toli nuo tikrovės šiuo metu yra milijonai būtybių, gyvenančių tik savo materialia dabartimi! Kaip jos galėtų atverti akis tikrovei? Tik klausydamos sąžinės balso — to balso, kuriam išgirsti reikia susikaupimo, apmąstymų ir maldos. (169, 16)

38. Kiekvieną kartą, kai norite žinoti, ar kelias, kuriuo einate, yra tobulėjimo kelias, turite paklausti sąžinės, ir jei joje yra ramybė, o jūsų širdyje – meilė artimui ir gera valia savo artimų atžvilgiu, būsite tikri, kad jūsų šviesa vis dar šviečia, o jūsų žodis guodžia ir gydo.

39. Tačiau jei pastebėtumėte, kad jūsų širdyje įsišaknijo godumas, piktadarystė, materializmas ir kūniški geiduliai, galite būti tikri, kad jūsų šviesa virto tamsa, apgaule. Ar norite, kad, kai Tėvas jus pašauks, vietoj auksinio kviečio pateiktumėte nešvarų derlių? (73, 45)

40. Mokiniai: jei nenorite daryti klaidų ar suklydimų, tikrinkite savo veiksmus savo sąžinės šviesoje, o jei yra kas nors, kas ją temdo, nuodugniai ištirkite save ir atrasite tą dėmę, kad galėtumėte ją ištaisyti.

41. Jūsų viduje yra veidrodis, kuriame galite pažvelgti į save ir pamatyti, ar esate tyri, ar ne.

42. Dvasininkas turi būti atpažįstamas pagal savo darbus, kurie, norint būti tyriems, turi būti diktuojami sąžinės. Kas taip elgiasi,

tas pajus, kad teisėtai vadina save mano mokiniu.

43. Kas galėtų mane apgauti? Niekas. Aš vertinu jus ne pagal tai, ką darote, bet pagal ketinimą, su kuriuo tai darote. Aš esu jūsų sąžinėje ir už jos ribų. Kaip galite tikėti, kad aš negaliu žinoti jūsų veiksmų ir jų motyvų? (180, 11-13)

Kova tarp valios laisvės ir sąžinės

44. Kai pirmieji žmonės apgyvendino Žemę, Kūrėjas įdėjo į juos savo meilę ir suteikė jiems sielą, uždegė savo šviesą jų dvasioje, tuo pačiu suteikdamas jiems laisvą valią.

45. Tačiau kol vieni stengėsi išlikti tvirti gėryje, kovodami su visais gundymais, siekdami išlikti tyri, verti Viešpaties ir suderinti su savo sąžine, kiti, vedami tik jausmų balso, valdomi savo aistrų, ir sėjo klaidą bei pagundą tarp savo artimų.

46. Bet šalia šių supainiotų sielų atėjo ir mano pranašai kaip mano dieviškumo angelų pasiuntiniai, kad pažadintų žmoniją, įspėtų ją apie pavojus ir paskelbtų jai mano atėjimą. (250, 38-39)

47. „Kūnas“ buvo pernelyg užsispyręs ir nepaklusnus, kad galėtų sekti to vidinio šviesos, kurią vadina sąžine, nurodymus, ir jam buvo daug lengviau sekti impulsus, kurie viliojo jį į savo instinktų ir aistrų nevaržomumą.

48. Ilgą laiką žmonija ėjo gyvenimo keliu šioje žemėje, sunkiai kovodama tarp sąžinės, kuri niekada netylėjo, ir „kūno“, kuris norėtų materializmą paversti savo kulto ir įstatymų pagrindu, ir iki šiol nei materija, nei dvasia nelaimėjo, nes kova tęsiasi.

49. Jūs klausiate Manęs, kas nugalės? Ir Aš jums sakau, kad nebeliko daug laiko iki sąžinės absoliučios pergalės, kuri bus pasiekta per sielą „kūne“.

50. Argi nesuprantate, kad po tiek daug kovos ir tiek ilgų grumtynių kūnas, kuris yra žmogiškas ir laikinas, turi nusileisti Dvasiai, kuri yra mano amžina šviesa?

51. Supraskite, kad po tokios ilgos kovos žmogus galiausiai įgys tą jautrumą ir nuolaidumą, kurio jis niekada anksčiau neturėjo to balso ir to dvasinio gyvenimo atžvilgiu, kuris vibruoja ir gyvena jo esybėje.

52. Jūs visi artėjate prie šio taško, to net nepastebėdami. Tačiau kai vieną dieną žemėje pamatysite gėrio ir teisingumo pergalę, suprasite kovų, mūšių ir išbandymų priežastį. (317, 21–26)

53. Pažvelkite, kaip žmogus stovi virš visko, kas jį supa; kad jis yra vienintelė būtybė, apdovanota valios laisve ir sąžine. Iš šios valios laisvės kilo visi žmonių nuklydimai, nuopuoliai ir nuodėmės. Bet tai yra laikini nusižengimai prieš Kūrėjo teisingumą ir amžinybę. Nes vėliau sąžinė nugalės kūno silpnumus ir sielos gundymus. Taip ateis Šviesos pergalė, kuri yra žinojimas apie tamsą, reiškiančią nežinojimą. Tai bus Gėrio, kuris yra meilė, teisingumas ir harmonija, pergalė prieš Blogį, kuris yra

savanaudiškumas, nevaldomumas, neteisingumas. (295, 49)

54. Man nėra nieko neįmanomo, mano valia išsipildė ir visada išsipildys, net jei kartais atrodo, kad viešpatauja žmogaus valia, o ne mano.

55. Žmogaus valios laisvės kelias, jo viešpatavimas žemėje, jo puikybės pergalės, prievarta, kurią jis kartais primeta naudodamas jėgą, yra tokie trumpalaikiai, palyginti su amžinybe, kad jie, nors tam tikru būdu ir gali pakeisti dieviškus planus; bet rytoj arba jų įgyvendinimo eigoje vis labiau atsiskleis mano Dvasios valia visoms būtybėms , palikdama gėrį ir pašalindama netikrumą. (280, 9-10)

56. Atės laikas, kai meilė panaikins šio pasaulio ribas ir pasauliai priartės vienas prie kito per dvasinimą.

57. Iki tol tęsis kova tarp sąžinės ir valios laisvės, kurią žmogus panaudos ir išnaudos tam, kad savo gyvenimą paverstų tuo, kas jam patinka.

58. Šių dviejų jėgų kova pasieks kulminaciją, ir pergalė bus Dvasios pusėje, kuri, visiškai atsiduodama meilei savo Tėvui, Jam pasakys: „Viešpatie, aš atsisakau savo valios laisvės, vykdyk manyje vien tik Tavo valią.“

59. Aš palaiminsiu tą, kuris taip ateis pas Mane, ir apgaubsiu jį savo šviesa; tačiau Aš jam leisiu žinoti, kad Aš niekada vėl neatimsiu iš jo tos palaimintos laisvės, kuria jis buvo apdovanotas. Nes kas vykdo savo Tėvo valią, kas yra ištikimas ir paklusnus, tas yra vertas savo Viešpaties pasitikėjimo. (213, 61-64)

Sąžinės paaštrinimas naujuoju Dievo žodžiu

60. Mano mokymas, kupinas šviesos ir meilės, stiprina dvasią, kad ji galėtų panaudoti savo galią prieš „kūną“ ir padaryti jį tokį jautrų, kad sąžinės įkvėpimai jam taptų vis lengviau suvokiami.

61. Dvasingumas yra tikslas, kurio žmogus turi siekti, nes taip jis galės visiškai susivienyti su savo sąžine ir galiausiai atskirti gėrį nuo blogio.

62. Nes dėl žmonių dvasinio pakilimo trūkumo tas gilus ir išmintingas, nepalaužiamas ir teisingas vidinis balsas negalėjo būti pakankamai išgirstas ir suprastas, ir todėl žmogus neįgijo neriboto pažinimo, kuris jam tikrai leistų atskirti gėrį nuo blogio.

63. Tačiau ne tik tai, bet jis turi rasti savyje reikiamą jėgą, kad galėtų sekti kiekvieną gerą impulsą ir paklusti kiekvienai šviesiai įkvėpčiai, o kartu atmesti kiekvieną pagundą, kiekvieną nesąžiningą ar blogą mintį ar jausmo impulsą. (329, 56-57)

64. Kaip lengva žmonėms bus tarpusavyje susikalbėti, jei jie nurims savyje ir išgirs savo aukštesniojo proto balsą, to Teisėjo balsą, kurio jie nenori klausyti, nes žino, kad jis įsako jiems visiškai priešingą dalyką nei tai, ką jie dabar daro.

65. Be to, galiu jums pasakyti, kad jei nebuvote pasirengę klausyti savo sąžinės nurodymų, tai taip pat

nebuvote paklusnūs ir pasiruošę praktikuoti mano mokymą. Jūs jį pripažįstate teorijoje, , bet netaikote praktikoje. Jūs pripažįstate jos dievišką esmę – sakote, kad Kristus buvo labai didis ir kad jo mokymas yra tobulas. Bet niekas nenori būti toks didis kaip Mokytojas, niekas nenori prieiti prie jo, tikrai imdamas jį pavyzdžiu. Tačiau jūs turite žinoti, kad Aš atėjau ne tik tam, kad jūs žinotumėte, jog Aš esu didis, bet ir tam, kad jūs visi tokie būtumėte. (287, 35-36)

66. Aš subursiu visus žmones ir visas tautas aplink savo naująją žinią, šauksiu juos kaip piemuo savo avis ir suteiksiu jiems tvartų ramybę, kur jie ras prieglobstį nuo atšiaurių oro sąlygų ir audrų.

67. Jūs dar pamatysite, kaip daugelis, nors iš pažiūros neturi nė mažiausio tikėjimo ar dvasingumo pėdsako, savo sielos giliausiame gelmėje išsaugojo nemirtingus dvasinio gyvenimo principus — dar suprasite, kaip daugelis iš tų, kurie jums atrodo, tarsi neturėtų jokio Dievo garbinimo, savo esybės gelmėje nešioja nesunaikinamą altorių.

68. Prieš šį vidinį altorių žmonės turės dvasiškai atsiklaupti, kad apraudotų savo nuodėmes, piktus darbus ir įžeidimus, nuoširdžiai gailėdamiesi savo nepaklusnumo. Ten, prieš sąžinės altorių, žmogiškasis pasipūtimas žlugs, taip kad žmonės nebesijaus pranašesni dėl savo rasės. Tada ateis atsisakymas, atlyginimas ir galiausiai taika kaip teisėtas meilės ir nuolankumo, tikėjimo ir geros valios vaisius. (321, 9-11)

35 skyrius – Minties, jausmų ir valios galia

Minties siuntimas ir priėmimas bei jų poveikis

1. Yra jėgų, kurios – nematomos žmogaus akims ir nepažįstamos žmogaus mokslui – nuolat daro įtaką jūsų gyvenimui.

2. Yra gerų ir yra piktų; vienos suteikia jums sveikatos, o kitos sukelia ligas; yra šviesių ir tamsių.

3. Iš kur kyla tos jėgos? Iš dvasios, mokiniai, iš proto ir jausmų.

4. Kiekviena įsikūnijusi ar be kūno siela mąstydama skleidžia vibracijas; kiekviena emocija daro įtaką. Galite būti tikri, kad pasaulis yra pilnas šių vibracijų.

5. Dabar jūs galite lengvai suprasti, kad ten, kur žmonės mąsto ir gyvena gėrio dvasia, būtinai turi būti gėrio jėgos ir įtaka, o ten, kur gyvenama „ “ – nepaisant įstatymų ir taisyklių, kurias apibūdina gėris, teisingumas ir meilė, – būtinai egzistuoja pražūtingos jėgos.

6. Abiejų jėgų yra visur, jos kovoja tarpusavyje; jos daro įtaką žmonių jausmų gyvenimui, ir jei žmonės sugeba jas atskirti, jie priima gerus įkvėpimus ir atstumia blogus poveikius. Tačiau jei jie yra silpni ir nėra pratę daryti gėrį, jie negali pasipriešinti šioms vibracijoms ir

rizikuoja tapti blogio vergais bei pasiduoti jo viešpatavimui. (40, 58–63)

7. Viskas, kas dvasinio visatoje, yra šviesos šaltinis, jums matomas ar nematomas, ir ši šviesa yra jėga, galia, įkvėpimas. Iš idėjų, žodžių ir darbų taip pat sklinda šviesa, atitinkanti jų turimą tyrumą ir didingumą. Kuo idėja ar darbas yra aukštesnis, tuo švelnesnis ir subtilesnis yra jo virpesys ir iš jo sklindanti įkvėpimas, nors materializmo vergams ir sunkiau juos suvokti. Vis dėlto – poveikis, kurį dvasiniu požiūriu daro aukštos mintys ir darbai, yra didelis. (16, 16)

8. Jei iš jūsų proto kyla idėja ar mintis apie šviesą, ji pasiekia savo tikslą, kad atliktų savo geranorišką užduotį. Jei vietoj gėrio minčių iš jūsų proto sklinda nešvarūs spinduliai, jie tik padarys žalą ten, kur juos siunčiate. Aš jums sakau, kad ir mintys yra darbai, ir kaip tokie jos lieka užrašytos knygoje, kuri egzistuoja jūsų sieloje.

9. Nesvarbu, ar jūsų darbai geri, ar blogi – jūs daug kartų gausite atgal tai, ko linkėjote savo artimiesiems. Jums būtų geriau padaryti kažką blogo sau, nei to linkėti vienam iš savo artimųjų.

10. Todėl Aš jums sakiau „Antrajame Laike“: „Ką sėjate, tą ir pjausite“; nes būtina, kad jūs suvoktumėte savo patirtis šiame gyvenime ir prisimintumėte, kad jūsų derlius duos jums tą pačią sėklą, kurią jūs pasėjote, tačiau daug kartų padaugintą.

11. O žmonija, tu nenorėjai nei apmąstyti, nei pajusti, nei gyventi savo Mokytojo mokymų! (24, 15-18)

12. Štai kodėl Aš jums sakiau, kad jūs nepažinote minties galios. Šiandien Aš jums sakau, kad mintis yra balsas ir klausa, kad ji yra ginklas ir skydas. Ji kuria taip pat, kaip ir griauna. Mintis sutrumpina atstumą tarp toli vienas nuo kito esančių ir suranda tuos, kurių pėdsakus ji buvo praradusi.

13. Atpažinkite savo ginklus, kol dar neprasidėjo kova. Kas moka pasiruošti, tas bus stiprus ir nenugalimas. Nebus būtina, kad jūs mojuotumėte žudymo ginklais. Jūsų kardas tebūna tyra ir sąžininga mintis, , o jūsų skydas – tikėjimas ir meilė artimui. Net tyloje jūsų balsas tebūna skambantis kaip taikos žinia. (76, 34)

14. Būkite budrūs, saugodamiesi, kad nesuteptumėte savo proto nešvariomis mintimis. Jis yra kūrybingas, ir jei suteiksite prieglobstį blogai idėjai, ji veiks žemyn į žemesnius lygmenis, ir jūsų sielą apims tamsa. (146, 60)

15. Didžiosios žmonių grupės suvienytos mintys sugebės nugalėti blogus poveikius ir nuversti stabus nuo jų pjedestalo. (160, 60)

16. Šiandien galiu jus užtikrinti, kad ateityje bendravimas mintimis pasieks didelį išsivystymą, ir per šią bendravimo priemonę išnyks daug barjerų, kurie šiandien dar skiria tautas ir pasaulius. Jei išmoksite mintimis susisiekti su savo Tėvu, jei pasieksite dvasių bendravimą – kas

tada galėtų jums trukdyti susisiekti su savo matomais ar nematomais, esančiais ar nesančiais, artimais ar tolimais broliais ir seserimis? (165, 15)

17. Jūsų mintys visada pasiekia Mane, kad ir kokios netobulos jos būtų, ir Aš išgirstu jūsų maldas, net jei joms trūksta tikėjimo, kurį jūs visada turėtumėte įdėti į jas. Priežastis yra ta, kad mano Dvasia priima visų būtybių vibracijas ir jausmus.

18. Tačiau žmonės, kurie dėl savo savanaudiškumo laikosi atstumą vieni nuo kitų, toli nuo dvasinio gyvenimo dėl materializmo, į kurį jie šiandien yra įsipainioję, nėra pasirengę bendrauti tarpusavyje savo mintimis.

19. Vis dėlto sakau jums, kad būtina pradėti lavinti savo dvasią. Norėdami tai pasiekti, „kalbėkite“ su sielomis, net jei iš jų negaunate aiškiai juntamo atsakymo.

20. Rytoj, kai visi išmoks duoti, jie gaus vis daugiau ženklų apie dvasinį susikalbėjimą, kokio žmonės niekada nesapnavo. (238, 51)

Jausmų, troškimų ar baimių jėga

21. Kiekvieną akimirką iš jūsų sklinda mintiniai ar dvasiniai virpesiai, bet daugeliu atvejų jūs spinduliuojate savanaudiškumą, neapykantą, smurtą, tuštybę ir žemas aistras. Jūs įžeidžiate ir jaučiate, kai jus įžeidžia, bet jūs nemylite, todėl nejaučiate, kai jus myli, ir savo liguistomis mintimis vis labiau prisotinate aplinką, kurioje gyvenate, skausmu ir pripildote savo buvimą nepatogumu. Tačiau Aš jums sakau: prisotinkite viską taika, harmonija, meile, tada būsite laimingi. (16, 33)

22. Niekada nemanykite blogai apie tuos, kurie jūsų nemėgsta, ir nebūkite apkartę dėl tų, kurie jūsų nesupranta, nes jūs patys mintimis perduodate savo artimiesiems giliausius jausmus, kuriuos jiems jaučiate. (105, 37)

23. Ar matote tuos žmones, kurie nori būti galingi naudodami prievartą? Labai greitai pamatysite, kaip jie bus įtikinti savo klaidos.

24. Aš jiems įrodysiu, kad tik per gerumą, kuris yra meilės spinduliavimas, galima būti tikrai didžiam ir galingam. (211, 22-23)

25. Jums trūksta tikėjimo, kad galėtumėte pakelti veidą ir viltingai šypsotis bei be baimės, be nepasitikėjimo žvelgti į ateitį, nes ateityje esu Aš.

26. Kaip dažnai jūs sergate tik todėl, kad taip manote; nes kiekviename žingsnyje manote, kad jus persekioja likimas ir tyko skausmas. Tada savo mintimis pritraukiate tamsias jėgas, kuriomis užgožiate savo materialų gyvenimą ir dvasinio kilimo kelią.

27. Tačiau Aš esu čia su jumis, kad vėl uždegčiau tikėjimą gyvenimu, tiesa, amžinybe, tobulą ramybę, taip pat kad išmokyčiau jus pritraukti šviesą. (205, 28-29)

Savęs įveikimo trūkumas

28. Žmogus yra dvigubai kaltas: ne tik todėl, kad nededa jokių

pastangų, kad nukristų raištis, kuris jam trukdo pažinti aukščiausius mokymus, bet ir todėl, kad neišsilaisvino iš materijos pančių, kurios – priešingai nei dvasiniai džiaugsmai – jį suvedė į kūniškus malonumus. Tai yra priežastis, dėl kurios jis pavergė save aistrų viešpatijai ir leidžia savo sielai būti panašiai į raišą, kuris nieko nedaro, kad pasveiktų.

29. Visose srityse matau, kad dauguma žmonių yra be atramos, visur sutinku tik silpnus žmones. Ir kuo tai paaiškinama? Tuo, kad jūs neturite drąsos ir pakankamai valios išeiti iš purvo, kuriame esate įklimpę, įveikti tinginystę, kuri kalina grandines, pririšančias prie materijos, ir tai yra visų ydų, visų klaidų šaltinis.

30. Bet žmogus nenori pasinaudoti ta jėga, kuria jis buvo apdovanotas, t. y. valia – ta valia, kuri turėtų būti neribota įstatymų leidėja, kuri turėtų tapti aukščiausiąja vadove ir, remdamasi protu, kovoti – jėga prieš jėgą, viešpatavimas prieš viešpatavimą: viena vertus, aistros ir geiduliai, kita vertus, protas ir valia, kol pastarieji laimės mūšį ir jūs galėsite pasakyti, kad esate išlaisvinti.

31. Tada jūs galėsite būti didžiais pranašais, didžiais nušvitusiaisiais, „superžmonėmis“. Tada galėsite gyventi kartu su laukiniais gyvūnais ir žaisti su ropliais. Nes tikrai, sakau jums, būtent jūsų slegiančios nuodėmės verčia jus bijoti tų jūsų mažųjų brolių, ir tai taip pat yra priežastis, kodėl jie jus puola.

32. Tačiau jei skirsite laiko stebėti žmones, pastebėsite, kad yra žmonių, kurie yra laukinesni už tigrus ir turi daugiau nuodų nei kobra. (203, 3-6)

IX Dieviškosios išminties mokymai

36 skyrius – Tikėjimas, tiesa ir pažinimas

Viską nugalintis tikėjimas

1. Norint nugalėti silpnumą, varganą padėtį, vargą ir aistras bei pašalinti abejones, būtinas tikėjimas ir geri darbai – tai dorybės, kurios įveikia nejmanomą; prieš jas sunkumai ir nepasiekiamumas išnyksta kaip šešėlis.

2. Aš sakiau žmonėms, kurie „Antrajame laikmetyje“ tikėjo Manimi: „Tavo tikėjimas tau padėjo.“ Aš tai paaiškinau taip, nes tikėjimas yra gydanti jėga, jėga, kuri keičia, o jo šviesa sunaikina tamsą. (20, 63–64)

3. Tie, kurie dar toli nuo dvasingumo, norėtų mane pamatyti Jėzaus pavidalu, kad galėtų man pasakyti: „Viešpatie, aš tikiu tavimi, nes tave mačiau.“ Jiems sakau: „Palaiminti tie, kurie tikėjo nematydami, nes jie įrodė, kad dėl

savo dvasingumo mane pajuto savo širdyje.“ (27, 75)

4. Noriu, kad žinotumėte, kas yra tikėjimas, kad suprastumėte, jog tas, kuris jį turi, yra nepakartojamo lobio savininkas.

5. Kas gyvena apšviestas šios vidinės šviesos, niekada nesijaus atstumtas, paliktas, silpnas ar pasiklydęs – kad ir kaip vargšas jį laikytų pasaulis. Jo tikėjimas Tėvu, gyvenimu, savo pašaukimu ir savimi niekada neleis jam žlugti gyvenimo kovoje, be to, jis visada bus pajėgus atlikti didelius ir stebuklingus darbus. (136, 4-5)

6. Tikėjimas yra tarsi švyturys, apšviečiantis jūsų gyvenimo kelią, kol pasieksite saugų amžinybės uostą.

7. Tikėjimas neturi būti toks, koks yra tų vangių ir bailių sielų, kurios šiandien žengia žingsnį į priekį, o rytoj – atgal, kurios nenori kovoti su savo pačių skausmu ir tiki Dvasios pergale vien tik dėl Tėvo gailestingumo.

8. Tikėjimas yra tas, kurį jaučia siela, kuri, sąmoningai žinodama, kad Dievas yra joje, myli savo Viešpatį ir džiaugiasi, kad Jį jaučia savyje ir myli savo artimus. Toks didelis yra jos tikėjimas Tėvo teisingumu, kad ji ne iai tikisi, jog artimieji ją mylės, kad ji atleis įžeidimus ir nusižengimus, bet tiki, jog rytoj ji bus pripildyta šviesos, nes savo nuopelnais pasiekė apvalymą.

9. Kas turi tikėjimą, tas turi ramybę, turi meilę ir gerumą savyje.

10. Jis yra turtingas dvasia ir netgi materialiai; bet tikruoju turtu, o ne tuo, kurį jūs manote. (263, 12-16)

11. Dabar pateiksiu jums įrodymą, kad tikrasis tikėjimas egzistuoja: jei širdis išbandymo valandą nepasiduoda; jei kritiškiausiais momentais sielą persmelkia ramybė.

12. Kas turi tikėjimą, tas yra suderintas su Manimi, nes Aš esu gyvenimas, sveikata ir išgelbėjimas. Kas iš tiesų ieško šio uosto ir šio švyturio, tas nepražus.

13. Kas turi šią dorybę, daro stebuklus, pranokstančius bet kokią žmogiškąją išmintį, ir liudija apie Dvasią bei aukštesnį gyvenimą. (237, 69-71)

Dievo tiesos pažinimas

14. Jei širdyje glūdi tikėjimas, o protas yra laisvas nuo prietarų ir neaiškių įsivaizdavimų, žmogus labiau vertina gyvenimą, o tiesa suvokiama aiškiau. Jei, priešingai, širdyje glūdi abejonės ar tuštybė, o protas – klaidos, viskas atrodo neaišku, ir net šviesa pasirodo esanti tamsa.

15. Ieškokite tiesos, ji yra gyvenimas, bet ieškokite jos su meile, nuolankumu, atkaklumu ir tikėjimu. (88, 5-6)

16. Melskitės, klauskite savo Tėvo savo maldoje, tada savo meditacijoje gausite mano begalinės šviesos kibirkštėlę. Nelaukite, kad per vieną akimirką gausite visą tiesą. Yra sielų, kurios jau seniai ieško tiesos, kurios tyrinėja ir bando

įsiskverbti į visas paslaptis, bet vis dar nepasiekė trokštamo tikslo.

17. Kristus, Pateptasis, parodė jums kelią žodžiais: „Mylėkite vieni kitus.“ Ar galite įsivaizduoti šio didingo įsakymo reikšmę? Visas žmonių gyvenimas pasikeistų, jei gyventumėte pagal šį mokymą. Tik meilė galės jums atskleisti dieviškųjų paslapčių tiesas, nes ji yra jūsų gyvenimo ir visko, kas sukurta, šaltinis.

18. Uoliai ieškokite tiesos, ieškokite gyvenimo prasmės, mylėkite ir stiprėkite gėryje, ir patirsite, kaip žingsnis po žingsnio nuo jūsų esybės nusikris viskas, kas buvo neteisinga, nesąžininga ar netobula. Būkite kasdien jautresni dieviškosios malonės šviesai, tada galėsite tiesiogiai paklausti savo Viešpaties visko, ką norite žinoti ir ko reikia jūsų sielai, kad pasiektumėte aukščiausią tiesą. (136, 40-42)

19. Aš esu „Žodis“, kuris ieško žmonių, nes jie negalėjo pasiekti Manęs. Tai yra mano tiesa, kurią Aš jiems apreiškiu, nes tiesa yra karalystė, į kurią pagal mano valią jūs visi turite įžengti.

20. Kaip jūs norite atrasti tiesą, jei Aš jums iš anksto nesakau, kad tam reikia daug atsisakymų?

21. Norint rasti tiesą, kartais reikia atsisakyti to, ką turi, netgi atsižadėti savęs.

22. Savimi patenkintas, materialistas, abejingas žmogus negali pažinti tiesos, kol nesugriauna sienų, kuriose gyvena. Jam būtina įveikti savo aistras ir silpnybes, kad galėtų pamatyti mano šviesą akis į akį. (258, 44–47)

23. Tebūnie palaimintas tas, kuris ieško tiesos, nes jis trokšta meilės, šviesos ir gėrio. Ieškokite, ir rasite, ieškokite tiesos, ir ji ateis pas jus. Toliau mąstykite, toliau klausinėkite Dieviškosios Išminties knygos, ir ji jums atsakys, nes Tėvas niekada neliko tylus ar abejingas tam, kuris Jo nuoširdžiai klausia.

24. Kiek iš tų, kurie ieško tiesos knygose, pas mokslininkus ir įvairiuose moksluose, galiausiai ją atras savyje, nes Aš kiekvieno žmogaus širdies gelmėse įdėjau Amžinosios Tiesos sėklą. (262, 36-37)

25. Aš negaliu jūsų apgauti! Aš niekada nesielgiu melagingai, neslepiuosi tamsoje. Mano tiesa visada yra nuoga. Tačiau jei žmonės nesugebėjo pamatyti mano Dvasios nuogumo, tai tik todėl, kad to nenorėjo. Aš neslepiu nuo jūsų savo tiesos po jokiu drabužiu. Mano nuogumas yra dieviškas ir tyras, mano nuogumas yra šventas, ir Aš jį parodysiu visoms visatos būtybėms. Kaip to simbolis, Aš atėjau į pasaulį nuogas kaip žmogus, ir nuogas vėl išėjau iš jūsų.

26. Aš noriu, kad tarp Manųjų visada viešpatautų tiesa, nes Aš esu ir visada būsiu jūsų tiesoje. Aš noriu, kad tarp jūsų būtų meilė, ir mano meilė visada bus jūsų meilėje.

27. Yra tik viena tiesa, viena tikra meilė; ir jei ši tiesa ir ši meilė yra jumyse, jūsų meilė ir jūsų tiesa bus

mano, o mano tiesa ir mano meilė bus jūsų. (327, 33-34)
28. Mano Šviesa yra kiekvienoje sieloje. Jūs dabar esate laikotarpyje, kai mano Dvasia išsilies ant žmonių. Todėl sakau jums, kad jūs visi netrukus pajusite mano buvimą – tiek išsilavinusieji, tiek neišsilavinusieji, tiek didieji, tiek maži, tiek galingieji, tiek vargšai.
29. Vieni kaip ir kiti drebės prieš gyvojo ir tikrojo Dievo tiesą. (263, 33-34)

Dvasinio ir dieviškojo pažinimas

30. Neįmanoma, kad kuris nors iš mano vaikų mane pamirštų, nes savo sieloje jis nešioja Dvasią, kuri yra mano Dvasios šviesa, per kurią jis anksčiau ar vėliau turi mane atpažinti.
31. Vieniems lengva įsiskverbti į mano žodžio prasmę ir ten rasti šviesą; tačiau kitiems mano žodis yra mįslė.
32. Sakau jums, kad ne visi šiais laikais gali suprasti mano žinios dvasinį pobūdį. Tie, kurie to negali, turės laukti naujų laikų, kad jų dvasia atvertų akis mano apreiškimų šviesai. (36, 4-6)
33. Kai Aš jums sakau, kad mano išmintis bus jūsų, ar tikite, kad vieno žemiškojo gyvenimo pakaks, kad patirtumėte viską, ką turiu jums apreikšti? Kai Aš jums sakau, kad negalite pasiekti žmogiškosios mokslo be ilgo tobulėjimo kelio, tuo labiau negalite įgyti dvasinio pažinimo be visiško savo sielos tobulėjimo.
34. Aš nesieju dvasinio tobulėjimo su mokslu, nes šis klaidingas įsitikinimas buvo žmonių, o ne mano. Priešingai, Aš mokau jus suderinti dvasinį su materialiu, žmogiškąjį su dieviškuoju, laikina su amžina. Vis dėlto Aš jums aiškinu, kad norint eiti gyvenimo keliais, pirmiausia reikia pažinti kelią, kurį jums nurodo Dvasia, kurios dvasinis įstatymas kyla iš Dieviškosios Dvasios. (79, 38-39)
35. Jūs taip giliai nugrimzote ir taip toli nutolote nuo dvasinio, kad viską, kas priklauso Dvasiai, laikote antgamtiniu, nors tai yra visiškai natūralu. Taigi jūs vadinate Dieviškąjį antgamtiniu, ir taip pat matote viską, kas priklauso jūsų Dvasiai, o tai yra klaida.
36. Priežastis yra ta, kad jūs matote ir suvokiate tik tai, kas yra jūsų pojūčių sferoje arba jūsų žmogiškojo intelekto suvokimo ribose, o tai, kas yra už pojūčių ir proto ribų, laikėte antgamtiniu. (273, 1)
37. Tiek žmogus, kuris ieško žinių šviesos gamtoje, tiek tas, kuris ieško mano išminties dvasiniuose apreiškimuose, turi savo jėgomis nueiti kelią, kuriame jis suras visas tas tiesas, kurių negali atrasti kitais keliais. Būtent todėl Aš išsiunčiau jūsų sielą gyventi vieną gyvenimą po kito čia, žemėje, kad ji, remdamasi savo tobulėjimu ir patirtimi, atrastų viską, kas yra joje ir kas ją supa.
38. Jei norite, kruopščiai patikrinkite mano žodžius, bet po to studijuokite ir stebėkite gyvenimą jų požiūriu, kad galėtumėte nustatyti

tiesą, kuri glūdi visame tame, ką jums pasakiau.
39. Bus atvejų, kai jums atrodys, kad yra prieštaravimas tarp to, ką Aš jums sakau šiandien, ir to, kas jums buvo apreikšta praeityje, tačiau jo nėra. Žmonės yra tie, kurie yra apimti klaidos. Bet dabar visi pasieks šviesą. (105, 54-56)

Dvasinio pažinimo prielaidos

40. Nuolankumas yra sielos šviesa, o jo trūkumas – tamsa joje. Tuštybė yra nežinojimo vaisius. Kas yra didis dėl žinių ir gerbiamas dėl dorybių, tas turi tikrą kuklumą ir dvasinį nuolankumą. (101, 61)
41. Atstumkite nuo savęs visas blogas mintis ir apsirenkite kilniomis mintimis. Laimė glūdi ne tame, ką žmogus turi materialiai, bet tame, ką jis suvokia dvasiškai. Suvokti – tai turėti ir elgtis pagal tai.
42. Kas turi tikrą žinią, tas yra nuolankios dvasios. Jis nesididžiuoja žemiškąja išmintimi, kuri siekia tik pažinti viską (žemišką) ir neigia viską, ko nesuprato. Kas savyje nešioja įkvėpto pažinimo šviesą, tas sugeba tinkamu laiku priimti apreiškimus, taip pat kaip ir moka jų laukti. Daugelis vadino save mokslininkais, tačiau saulė, kuri dieną po dienos spinduliuoja visą savo šviesą, jiems buvo paslaptis.
43. Daugelis tikėjo, kad viską žino, tačiau iš tiesų, sakau jums, skruzdė, kuri nepastebimai kerta jų kelią, jiems taip pat slepia neišmatuojamą paslaptį.
44. Žmonės galės tyrinėti daugelį gamtos stebuklų, tačiau kol jie to nedarys dieviškosios meilės keliu, jie nepasieks tikrosios išminties, kuri glūdi sielos nemirtingame gyvenime. (139, 67-70)

Būtinas žmogaus sąmonės išplėtimas

45. Nuo pat pradžių aš suteikiau žmogui minties laisvę. Tačiau jis visada buvo vergas – kartais dėl fanatizmo, o kitais atvejais – dėl faraono ir imperatoriaus klaidingų pasaulėžiūrų. Tai yra priežastis, kodėl šiuo metu, atsižvelgiant į laisvę, kurią dabar įgyja dvasia, ir šviesą, kuri atsiveria jo akims, jis yra apakintas. Nes jo protas dar nėra pripratęs prie šios laisvės.
46. Žmogus susilpnino savo supratimo apie dvasinį pasaulį galią, todėl pateko į fanatizmą, ėjo vingiuotais keliais ir buvo tarsi kitų valios šešėlis.
47. Jis buvo praradęs savo laisvę, nebuvo nei savo, nei savo minčių šeimininkas.
48. Tačiau dabar atėjo Šviesos amžius, laikas, kai jūs turite sulaužyti grandines ir išskleisti sparnus, kad trokšdami tiesos laisvai pakiltumėte į begalybę. (239, 4-7)
49. Šis amžius, kuriame jūs gyvenate, turi du aspektus: vienas yra proto vystymasis, o kitas – dvasinis sąstingis.
50. Iš tiesų dieviškoji šviesa spinduliuoja ant proto gebėjimų, ir todėl iš jų kyla mano didžioji įkvėpimo jėga, kurios vaisiai stebina

žmoniją; nes protas dabar trokšta laisvės ir žinių plėtros. Žmogus gilinasi į gamtos studijas, jis tiria, atranda, džiaugiasi, stebisi, bet niekada nėra neryžtingas.

51. Tačiau kai tik jame kyla mintis išsiaiškinti santykį su dvasiniu pasauliu, su tiesa, kuri yra už jam žinomos materijos ribų, jis tampa bailus, bijo žengti į nežinomybę, į tai, ką laiko draudžiamu, į tai, kas (jo nuomone) priklauso tik aukštoms ir Dievo paslapčių tyrinėjimui vertoms būtybėms.

52. Čia jis pasirodė esąs silpnas ir kvailas, nesugebantis valios jėga įveikti jį slegiančių prietarų. Čia paaiškėjo, kad jis yra iškreiptų aiškinimų vergas.

53. Žmogaus intelekto išsivystymas niekada nebus visiškas, kol jis nebus išvystytas ir dvasiniame lygmenyje. Supraskite, koks didelis yra jūsų sielos atsilikimas, nes jūs atsidavėte tik žemiškojo gyvenimo pažinimui.

54. Žmogus yra kitų valios vergas, prakeikimų, pasmerkimo ir grasinimų auka. Bet ko tuo pasiekta? Kad jis atsisakytų visų savo troškimų suvokti ir pasiekti aukščiausią žinią, kurią žmogus turėtų turėti; kad jis pats sau trukdytų išsiaiškinti tai, ką absurdiškai visada laikė paslaptimi: dvasinį gyvenimą.

55. Ar manote, kad sielos gyvenimas žmogui žemėje amžinai liks mįslė? Jei taip manote, esate didelėje klaidoje. Iš tiesų, sakau jums, kol nežinosite savo kilmės ir nieko apie tai, kas susiję su Dvasia, nepaisant visų jūsų mokslų pažangos, vis tiek būsite tik būtybės, gyvenančios varganoje pasaulyje tarp augalų ir gyvūnų. Jūs ir toliau kovosite tarpusavyje karuose, o jūsų gyvenimą ir toliau valdys skausmas.

56. Jei neatrandate to, ką nešiojate savo esybėje, ir neatrandate savo artimajame dvasinio brolio, kuris gyvena kiekviename, ar tikrai galite mylėti vieni kitus? Ne, žmonių vaikai, net jei sakote, kad pažįstate Mane ir sekate Manimi. Jei mano mokymą suvokiate paviršutiniškai, jūsų tikėjimas, jūsų pažinimas ir jūsų meilė bus klaidingi. (271, 39-45)

57. Manėje žmonės ras drąsos išsilaisvinti iš savo nežinojimo jungo.

58. Kaip galite tikėtis, kad žemėje įsivyraus taika ir baigsis karai, kad žmonės atsinaujins ir nuodėmė sumažės, jei jie neturi dvasinio žinojimo, kuris yra gyvenimo prielaida, šaltinis ir pagrindas?

59. Iš tiesų, sakau jums, kol nesuprasite ir nesilaikysite mano tiesos, jūsų buvimas žemėje bus kaip pastatas, pastatytas ant smėlio. (273, 24-26)

60. Aš sakau žmogui, kad jis pats sau yra nepažįstamas, nes jis neįsiskverbė į savo vidų, nes nežino savo paslapties, nes nepažįsta savo tikrosios esybės. Tačiau šiuo metu Aš noriu jį pamokyti knygos, kuri jam taip ilgai buvo uždaryta, turinio, kurioje saugomos visos paslaptys, kurias Aš jums pažadėjau atskleisti „Antrajame Laike“ savo Dvasios šviesa.

61. Dabar jūs tikrai pažinsite save ir įsiskverbsite į savo Dvasios gelmes. Tada galėsite pasakyti, kad pradedate žinoti, kas esate.
62. Žmogus pažins savo kilmę, savo paskirtį, savo užduotį, savo sugebėjimus ir visą tą begalinį ir amžiną gyvenimą, kuris gyvena ir veria aplink jį. Jis nebegalės skriausti savo artimo, nebegalės kelti pavojaus savo artimųjų gyvybei, taip pat nedrįs niekuo išniekinti to, kas jį supa, nes jis suprato, kad viskas yra šventa.
63. Jis atpažins tai, ką jo siela talpina ir slepia, ir tada turės aiškią viziją bei gilų tikėjimą, kad – kadangi siela yra nuostabi – nuostabi turi būti ir ta buveinė, kurią jo Tėvas jam numatė amžinybėje. (287, 4-6)

37 skyrius – Teisingas Biblijos tekstų supratimas

Biblinių žodžių ir pažadų aiškinimas

1. Žmonės pasišventė Senojo Testamento tyrinėjimui, stengdamiesi išsiaiškinti ir išaiškinti pranašystes bei pažadus. Tie iš jų, kurie atrado dvasinę mano mokymų prasmę, labiausiai priartėjo prie tiesos. Nes tie, kurie atkakliai laikosi žemiško-materialaus aiškinimo ir nesupranta arba nenori rasti dvasinės mano apreiškimų prasmės, turės patirti sumaištį ir nusivylimus, kaip juos patyrė žydų tauta, kai atėjo Mesijas, kurį ji įsivaizdavo kitaip ir laukė kitaip, nei Jį parodė tikrovė. (13, 50)
2. Klaidingas įsivaizdavimas, kurį žmogus susidarė apie mano teisingumą ankstyvaisiais laikais, galiausiai išnyks, užleisdamas vietą tikrajam jo pažinimui. Dieviškasis teisingumas galiausiai bus suprastas kaip šviesa, kylanti iš tobulos meilės, kuri egzistuoja jūsų Tėve.
3. Tas Dievas, kurį žmonės laikė kerštingu, žiauriu, kerštingu ir negailestingu, iš visos širdies bus suvokiamas kaip Tėvas, kuris atleidžia savo vaikams už jų įžeidimus, kaip Tėvas, kuris su meile įtikina nusidėjėlį, kaip Teisėjas, kuris, užuot pasmerkęs tą, kuris sunkiai nusidėjo, siūlo jam naują išgelbėjimo galimybę.
4. Kiek netobulumų žmonės savo nežinojimu priskyrė Man, nes laikė Mane pajėgiu jausti pyktį, nors pyktis yra tik žmogiška silpnybė! Jei pranašai jums kalbėjo apie „šventąjį Viešpaties pyktį“, tai dabar Aš jums sakau, kad tą išraišką turėtumėte aiškinti kaip dieviškąjį teisingumą.
5. „Pirmųjų laikų“ žmonės nebūtų supratę kitos išraiškos, taip pat ir nepasotinami ar ištvirkėliai nebūtų rimtai priėmę pranašų perspėjimų, jeigu šie nebūtų jiems kalbėję būtent tokia forma. Buvo būtina, kad mano pasiuntinių įkvėpimas būtų išreikštas žodžiais, kurie padarytų įspūdį tų žmonių, kurių dvasinis išsivystymas buvo menkas, protui ir širdžiai. (104, 11–14)
6. „Pirmųjų laikų“ raštai perdavė Izraelio tautos istoriją ir išsaugojo

jos vaikų vardus, jos pasiekimus ir klaidas, jos tikėjimo darbus ir silpnybes, jos šlovę ir nuosmukius, kad ši knyga kiekvienai naujai kartai pasakotų apie tos tautos raidą jos Dievo garbinime. Ta knyga perdavė tiek patriarchų, mylėjusių dorybę ir teisingumą, tikėjimo stiprybės pavyzdžių, vardus, tiek pranašų, ateities regėtojų, per kurių lūpas Viešpats visada kalbėdavo, kai matydavo savo tautą pavojaus akivaizdoje, vardus. Ji taip pat perdavė ir ištvirkėlių, išdavikų, nepaklusniųjų vardus, nes kiekvienas įvykis, kiekvienas pavyzdys yra pamoka, o kartais ir simbolis.

7. Kai Aš gyvenau tarp žmonių Jėzuje, tik tada, kai buvo būtina, pasinaudodavau tų raštų esme, tų kūrinių prasmėmis, kad perteikčiau savo mokymą; materialaus ir beprasmio Aš niekada negirdavau. Ar neprisimenate, kad Aš minėjau teisųjį Abelį, kad gyriau Jobo kantrybę ir prisiminiau Saliamono išmintį bei šlovę? Argi daugeliu atvejų Aš neprimindavau Abraomo ir nekalbėjau apie pranašus, ir argi Aš nepasakiau jums, remdamasis Mozė, kad Aš atėjau ne panaikinti įstatymo, kurį jis gavo, bet jį išpildyti? (102, 31-32)

8. Jūs turite studijuoti dieviškus apreiškimus, kuriuos Aš jums daviau visais laikais, turite suprasti vaizdingą kalbą, kuria su jumis buvo kalbama, turite tokiu būdu išlavinti savo dvasinius pojūčius, kad atpažintumėte, kas yra Dievo žodis, o kas – žmogaus žodis, kad atrastumėte mano mokymų prasmę.

9. Tik iš dvasinio požiūrio taško jūs galėsite rasti teisingą ir tikrą mano žodžio aiškinimą – tiek to, kurį aš jums siunčiau per pranašus, tiek to, kurį jums palikau per Jėzų, tiek šio žodžio, kurį jums duodu per „Trečiojo laikotarpio“ tarpininkus.

10. Kai ši žmonija kartą atras tikrąją Įstatymo, Mokymo, pranašysčių ir apreiškimų prasmę, ji atras gražiausią ir giliausią dalyką, susijusį su savo buvimu.

11. Tada žmonės pažins tikrąjį teisingumą, o jų širdys pajus tikrąjį dangų; tada jūs taip pat sužinosite, kas yra atpirkimas, apvalymas ir atlyginimas. (322, 39–42)

12. Praeities laikų raštai galėtų jums atskleisti tai, ką Aš šiandien jums kartoju; bet žmogus išdrįso suklastoti mano tiesas, kad jas išplatintų iškraipytas. Ir taip dabar turite dvasiškai sergančią, pavargusią ir vienišą žmoniją.

13. Todėl mano pažadinimo šauksmas skamba per balso nešėją, nes Aš nenoriu, kad jūs patektumėte į sumaištį. (221, 14-15)

14. Jei mano mokinių, kurie „Antrajame laikmetyje“ jums paliko mano Žodį, raštai pasieks jūsų rankas iškraipyti, Aš pasirūpinsiu, kad jūs atpažintumėte, kurie yra tikrieji Jėzaus žodžiai. Jūsų dvasia atpažins tuos, kurie neatitinka mano Meilės dieviškojo derinio, kaip klaidingus. (24, 19)

15. Žmogus niekada nebuvo be mano apreiškimų, kurie yra Dvasios

šviesa; tačiau jis bijojo juos gilintis. Dabar aš jūsų klausiu: ką jūs galite žinoti apie tiesą ir amžinybę, jei atkakliai vengiate dvasinio?

16. Pažvelkite į materialistinį aiškinimą, kurį suteikėte mano pirmosios ir antrosios „laiko“ apreiškimams, nors jie kalba tik apie dieviškumą ir dvasinį pasaulį. Pažiūrėkite, kaip jūs painiojate materialią gamtą su dvasine, su kokiu nepagarbumu jūs paverčiate giluminį dalyką paviršutinišku, o aukštą – žemu. Bet kodėl jūs tai padarėte? Nes trokšdami ką nors nuveikti Dievo darbe, ieškote būdų, kaip pritaikyti mano mokymą prie savo žemiškojo gyvenimo, prie savo žmogiškųjų patogumų, kurie jums yra artimiausi širdžiai. (281, 18-19)

17. Šiuo metu Aš pasirūpinsiu, kad mokymas, kurį Aš jums daviau „Antrajame laikmetyje“ ir kurio daugelis nesuprato, o kiti pamiršo, būtų suprastas visų ir kad jis būtų laikomasi remiantis mano naujais mokymais. (92, 12)

18. Mano Šventosios Dvasios šviesa nusileidžia ant jūsų; tačiau kodėl jūs vaizduojate Mane balandžio pavidalu? Tie atvaizdai ir simboliai nebeturi būti garbinami mano naujųjų mokinių.

19. Supraskite mano mokymą, tauta: toje „Antrojoje laikais“ mano Šventoji Dvasia pasirodė Jėzaus krikšto metu balandžio pavidalu, nes šis paukštis savo skrydžiu primena Dvasios dvelksmą, jo baltumas simbolizuoja tyrumą, o jo švelniame ir švelniame žvilgsnyje atsispindi nekaltumas.

20. Kaip būtų buvę įmanoma tiems neišsilavinusiems žmonėms paaiškinti dieviškumą, jei nebūtų pasitelkti jiems pasaulyje pažįstamų būtybių atvaizdai?

21. Kristus, kuris šiuo metu kalba jums, buvo vaizduojamas kaip ėriukas, ir netgi Jonas savo pranašiškame regėjime mane taip matė. Visa tai reiškia, kad jei ieškosite manęs kiekviename mano kūrinyje, visoje kūrinijoje visada rasite Gyvenimo Kūrėjo atvaizdą. (8, 1-3) 22.

Kadaise Aš jums sakiau, kad lengviau kupranugaris praeis pro adatos ausį, negu turtingas godusis įeis į Dangaus karalystę. Šiandien Aš jums sakau, kad tos širdys turi išsilaisvinti iš savo savanaudiškumo ir praktikuoti aktyvią meilę artimui savo artimiesiems, kad jų siela galėtų pereiti siauru išganymo keliu. Nebūtina atsikratyti nuosavybės ir turto, o tik egoizmo. (62, 65)

23. Šiuo metu Aš vėl statau šventyklą, apie kurią kalbėjau, kai savo mokiniams, su susižavėjimu žiūrėjusiems į Saliamono šventyklą, pasakiau: „Iš tiesų sakau jums: iš jos nebeliks akmens ant akmens, bet Aš ją per tris dienas vėl pastatysiu.“

24. Aš norėjau tuo pasakyti, kad bet koks išorinis kultas, kad ir koks puikus jis atrodytų žmonėms, išnyks iš žmonių širdžių, o Aš jo vietoje pastatysiu tikrą, dvasinę savo dieviškumo šventovę . Dabar yra „Trečiasis laikas“, tai yra trečioji

diena, kurią Aš užbaigsiu savo šventyklos atstatymą. (79, 4)

25. Dievas neturi pavidalo, nes jei Jis jį turėtų, Jis būtų ribota būtybė, kaip ir žmogus, ir tada Jis nebūtų Dievas.

26. Jo „sostas“ yra tobulumas, teisingumas, meilė, išmintis, kūrybinė jėga, amžinybė.

27. „Dangus“ yra aukščiausia palaima, kurią siela pasiekia savo tobulėjimo kelyje, kai iškyla į išmintį ir meilę taip aukštai, kad pasiekia tokį tyrumo laipsnį, kurio nepasiekia jokia nuodėmė ir joks skausmas.

28. Kai mano pranašai kalbėjo apie dvasinį gyvenimą, jie kartais tai darė pasitelkdami žmogiškąsias išraiškas ir jums žinomus daiktus.

29. Pranašai matė sostus, panašius į žemės karalių sostus, – knygas, žmogiškos išvaizdos būtybes, rūmus su tapetais, žvakides, Avinėlį ir daugelį kitų figūrų. Bet šiandien turite suprasti, kad visa tai buvo tik metafora, simbolis, apimantis dievišką prasmę, apreiškimą, kuris jums turėjo būti išreikštas vaizdine forma, nes jūs nesugebėjote suprasti kitos, aukštesnės.

30. Dabar atėjo laikas, kad jūs teisingai išaiškintumėte visų mano palyginimų ir mokymų, kuriuos jums apreiškiau per simbolius, prasmę, kad ta prasmė įsiskverbtų į jūsų protą ir simbolinė forma išnyktų.

31. Kai pasieksite šį supratimą, jūsų tikėjimas bus tikras, nes tada jį būsite pagrindę tiesa. (326, 37-42)

32. Jei visi pakviestieji skubėtų prie Viešpaties stalo, kur patiekiamas maistas, maitinantis sielą, jis būtų pilnas; tačiau ne visi pakviestieji atėjo.

33. Žmogui būdinga nevertinti Dievo malonių, todėl, kai juos pakvietėte, matėte, kaip daugelis jūsų artimųjų jus atstūmė.

34. Tačiau Aš jums sakau, kad tie nedaugelis, kurie prisėda prie mano stalo ir atkakliai klausosi manęs, norėdami iš manęs mokytis, bus tie, kurie žmonių miniai atskleis mano Žodžio didybę, šio mokymo prasmę, kuris ragina žmones atkurti pasaulį, kuris artėja prie pabaigos, ir užleisti vietą šviesesniam bei aukštesniam. (285, 33 35)

Jėzaus apreiškimas per apaštalą Joną

35. Viskas yra užrašyta Septynių antspaudų knygoje, kuri yra pas Dievą ir kurios egzistavimas žmonijai buvo apreikštas per apaštalą ir pranašą Joną.

36. Tos knygos turinį jums atskleidė tik Dieviškasis Avinėlis, nes nei žemėje, nei danguje nebuvo teisiojo dvasios, kuri galėtų jums paaiškinti gilias Dievo meilės, gyvenimo ir teisingumo paslaptis. Tačiau Dieviškasis Avinėlis, kuris yra Kristus, atplėšė antspaudus, uždarusius Gyvenimo knygą, kad savo vaikams atskleistų jos turinį. (62, 30)

37. Jei Jono pranašysčių knyga vienų buvo laikoma neperprantama paslaptimi, o kitų – klaidingai aiškinama, tai yra dėl to, kad žmonija dar nepasiekė reikiamo dvasingumo, kad suprastų tai, kas

ten pateikta; ir Aš taip pat galiu jums pasakyti, kad jos nesuprato net ir pranašas, kuriam ji buvo įkvėpta.
38. Jonas klausėsi ir matė, ir kai išgirdo, kad jam įsakyta tai užrašyti, jis tuojau pat pakluso; tačiau jis suprato, kad ta žinia skirta žmonėms, kurie ateis daug vėliau po jo. (27, 80-81)
39. Kada žmonės atkreips dėmesį į tai, ką mano mylimas mokinys paliko raštu? Keista yra tai, kaip užrašyta jo Apreiškimas, paslaptinga jo prasmė, begaliniai gilūs jo žodžiai. Kas gi juos supras?
40. Žmonės, kurie pradeda domėtis Jono apreiškimu, gilinasi į jį, aiškina, stebi ir studijuoja. Kai kurie šiek tiek priartėja prie tiesos, kiti mano, kad atrado apreiškimo prasmę, ir skelbia ją visam pasauliui; dar kiti yra sutrikę arba pernelyg pavargę toliau tyrinėti ir galiausiai atsisako pripažinti bet kokią dieviškąją to pranešimo prasmę.
41. „Trečiojo laikotarpio“ mokiniai, dabar sakau jums, kad jei tikrai trokštate įžengti į šią šventovę ir pažinti tikrąją tų apreiškimų prasmę, turite susipažinti su malda iš dvasios į dvasią – būtent ta, kurią Jonas atliko savo tremtyje.
42. Pirmiausia turite suvokti, kad dieviškasis apreiškimas, nors ir pateikiamas per žemiškus pavidalus ir vaizdus, iš esmės kalba apie žmogaus sielą, jos vystymąsi, kovą, pagundas ir kritimus, jos išniekinimus ir nepaklusnumus. Ji kalba apie mano teisingumą, mano išmintį, mano karalystę, apie mano meilės įrodymus ir mano bendravimą su žmonėmis, apie jų pabudimą, atsinaujinimą ir galiausiai apie jų sudvasinimą.
43. Ten Aš jums atskleidžiau žmonijos dvasinę gyvenimo kelionę, suskirstytą į laikotarpius, kad jūs geriau suprastumėte sielos raidą.
44. Taigi, mokiniai, kadangi apreiškimas susijęs su jūsų dvasiniu gyvenimu, derėtų jį studijuoti ir apmąstyti dvasiniu požiūriu; nes jei norėsite jį aiškinti tik remdamiesi žemiškais įvykiais, pateksite į sumaištį, kaip ir daugelis kitų.
45. Tiesa, daugelis žemiškų įvykių yra susiję su to apreiškimo išsipildymu ir bus susiję su juo ir ateityje. Bet jūs turite žinoti, kad jame aprašyti įvykiai ir ženklai taip pat yra figūros, vaizdai ir pavyzdžiai, kurie turėtų padėti jums suprasti mano tiesą ir įvykdyti savo paskirtį – pakilti pas mane sielos tyrumo keliu, kurio šviesų pavyzdį jums paliko mano mokinys Jonas, kuris tūkstančius metų pralenkė žmoniją bendraudamas su savo Viešpačiu iš dvasios į dvasią. (309, 47-51)

38 skyrius – Trys apreiškimo laikotarpiai ir septynios antspaudų epochos

Dievo apreiškimų priklausomybė nuo raidos

1. Visais trimis laikotarpiais, į kuriuos Aš suskirstiau žmonijos raidą, Aš savo šviesa jums rodžiau tą

patį tiesų ir siaurą kelią sielos kilimui, tą vienintelį meilės, tiesos ir teisingumo kelią.

2. Aš vedžiau jus nuo pamokymo prie pamokymo, nuo apreiškimo prie apreiškimo, kol atėjo šis laikas, kai sakau jums, kad jau galite susijungti su Manimi iš Dvasios į Dvasią. Ar žmonija būtų galėjusi susijungti tokiu būdu „Pirmajame laikotarpyje“? — Ne, ji buvo priversta pasikliauti materialiu kultu, ritualais ir ceremonijomis, tradicinėmis šventėmis ir simboliais, kad galėtų pajusti Dieviškąjį ir Dvasinį. Iš šio nesugebėjimo priartėti prie dvasinio, pakilti į dieviškumą, suvokti gilumines tiesas ir išaiškinti paslaptis, atsirado įvairios religijos, kiekviena atitinkanti žmonių dvasinio atsilikimo arba dvasinio pažangos laipsnį, kur vienos buvo labiau linkusios į tiesą nei kitos, kai kurios buvo labiau dvasinės nei kitos, tačiau visos siekė to paties tikslo. Tai yra kelias, kurį sielos nueina per amžius ir epochas – kelias, kurį nurodo įvairios religijos. Kai kurios žengė į priekį tik labai lėtai, kitos sustojo, o dar kitos nuklydo ir susitepė. (12, 92–93)

3. Šiandien Aš ateinu Dvasia, ir tikrai sakau jums: kai kurie mano, kad Aš buvau jums artimesnis pirmaisiais laikais nei šiandien. Jie klysta, nes kiekvieną kartą ateidamas Aš vis labiau priartėjau prie jūsų.

4. Prisiminkite, kad „Pirmuoju laikotarpiu“ Aš apsistojau ant kalno ir iš ten jums atsiunčiau savo į akmenį iškaltą Įstatymą. „Antruoju laikotarpiu“ Aš palikau kalno aukštumas ir nusileidau į jūsų slėnius, tapdamas žmogumi, kad gyventų tarp jūsų. O šiandien, norėdamas būti jums dar arčiau, Aš padariau jūsų širdį savo buveine, kad ten apsireikščiau ir iš jos vidaus kalbėčiau žmonėms. (3, 31)

5. Dabar jūs suprantate, kad Aš savo dieviškąjį apreiškimą suskirstiau į tris didelius laikotarpius.

6. Tai buvo žmonijos dvasinio vaikystės laikotarpis, kai Tėvas jai davė Įstatymą ir pažadėjo Mesiją, kuris atvers jai vartus į naują amžių.

7. Mesijas buvo Kristus, kuris atėjo pas žmones, kai jie buvo savo dvasiniame paauglystės amžiuje. Jis mokė žmones aukštesnio būdo vykdyti Įstatymą, kurį jie anksčiau buvo gavę iš Tėvo, bet nesuprato, kaip jį vykdyti. Dievo „Žodis“ kalbėjo per Jėzaus lūpas, todėl Aš jums sakau, kad pasaulis per tobulos Mokytojo meilės mokymą ir toliau girdėjo savo Tėvo balsą ir įsakymą.

8. Savo ruožtu Jėzus pasiūlė žmonėms atsiųsti jiems „Tiesos Dvasią“, kad ji paaiškintų jiems viską, ko jie nesuprato iš jo mokymo.

9. Na, mylima tauta, šis paprastas, nuolankus žodis, kurį dabar girdite, yra Tiesos Dvasios balsas, yra Dievo Dvasinė Šviesa, kuri liejasi į jūsų esybę, kad jūs atvertumėte akis Naujam Laikui. Ši šviesa, kuri leidžia jums palaipsniui aiškiai suvokti visus

jūsų Mokytojo apreiškimus, yra jūsų Tėvo, Šventosios Dvasios, šviesa, kuri užklumpa žmoniją aukštesniame dvasinio vystymosi etape, tai yra, kai ji artėja prie brandos, kad suprastų Dievo apreiškimus.

10. Viskame, ką jums atskleidžia šis Šviesos spindulys, jūs gausite Tėvo mokymą; nes „Žodis“ yra manyje, o Šventoji Dvasia yra mano pačios Išmintis. (132, 10–15)

11. Praeityje Aš taip jums nekalbėjau. „Pirmajame laikmetyje“ įstatymas apšvietė žmogaus sielą; „Antrajame laikmetyje“ Kristus meilės šviesa apšvietė žmogaus širdį. Šiandien Šventosios Dvasios šviesa apšviečia jūsų sielą, kad ją pakeltų virš visko, kas žmogiška.

12. Jūs gavote šias tris žinias iš to paties Dievo, ir tarp jų visų praėjo amžius – laikas, reikalingas sielos vystymuisi, kad ji galėtų priimti naują žinią ar naują mokymą.

13. Dabar jūs galite suprasti, kodėl Aš jus pavadinau „Šventosios Dvasios mokiniais“. (229, 50-52)

14. Jeigu Aš jums viską būčiau pasakęs pirmuosiuose apreiškimuose, nebūtų buvę būtina, kad Mokytojas, Mesijas, turėtų jus mokyti naujų pamokymų, nei kad šiuo metu atvyktų Šventoji Dvasia, kad jums parodytų Dvasinio gyvenimo grožį.

15. Todėl sakau jums, kad neturėtumėte laikytis to, kas jums buvo apreikšta anksčiau, tarsi tai būtų buvęs paskutinis mano mokymo žodis.

16. Aš vėl atėjau pas žmones ir ilgą laiką apreiškiausi per jų protą, ir vis dar galiu jums pasakyti, kad mano paskutinis žodis dar nėra ištartas.

17. Mano Išminties knygoje visada ieškokite paskutinio žodžio, naujo puslapio, kuris jums atskleistų anksčiau duoto turinį, kad jūs tikrai būtumėte mano mokiniai. (149, 44-45)

Trys Dievo testamentai

18. Mozė, Jėzus ir Elijas – tai kelias, kurį Viešpats nubrėžė žmogui, kad padėtų jam pakilti į taikos, šviesos ir tobulumo karalystę.

19. Savo gyvenime pajuskite Viešpaties pasiuntinių buvimą. Nė vienas iš jų nemirė; jie visi gyvena, kad apšviestų nuklydusių žmonių kelią ir padėtų jiems pakilti po kritimų, bei sustiprintų juos, kad jie su meile atsiduotų savo kaltės atpirkimo išbandymams.

20. Supraskite darbą, kurį Mozė atliko žemėje, įkvėptas Jehovos. Išsamiai tyrinėkite Jėzaus mokymą, per kurį kalbėjo „Dieviškasis Žodis“, ir ieškokite dvasinės prasmės mano naujajame apreiškime, kurio amžių atstovauja Elijas. (29, 20–22)

21. Jei „Antrajame laikmetyje“ mano gimimas kaip žmogaus buvo stebuklas, o mano dvasinis prisikėlimas po fizinės mirties – dar vienas stebuklas, – tikrai, sakau jums, – tai mano apreiškimas šiuo laikmečiu per žmogišką protą yra dvasinis stebuklas.

22. Mano pranašystės šiame laikmetyje išsipildys iki galo. Aš

palieku jums savo tris testamentus, kurie sudaro vieną.

23. Kas anksčiau pažino Tėvą kaip Meilę, Auką ir Atleidimą, tas šiuo laikotarpiu turi Jį pažinti visiškai, kad Jį mylėtų ir garbintų, o ne bijotų Jo teisingumo.

24. Jei „Pirmuoju laikotarpiu“ laikėtės Įstatymo, tai darėte iš baimės, kad dieviškasis teisingumas jus nubaustų; todėl Aš jums siunčiau „Savo Žodį“, kad suprastumėte, jog Dievas yra Meilė.

25. Šiandien mano šviesa ateina pas jus, kad jūs nenuklystumėte ir ištikimybėje mano įstatymui pasiektumėte kelio pabaigą. (4, 43-47)

26. Mano nauji mokymai yra tų, kuriuos Aš jums daviau „Antrajame laikotarpyje“, patvirtinimas, tačiau jie yra dar platesnio masto. Turėkite omenyje: tuomet Aš kalbėjau žmonių širdims, o dabar Aš kalbu dvasiai.

27. Aš neneigiu nė vieno savo žodžio, kurį jums daviau praeityje – priešingai, Aš suteikiu jiems deramą išpildymą ir teisingą aiškinimą. Taip pat Aš tada sakiau fariziejams, kurie tikėjo, kad Jėzus nori sunaikinti Įstatymą: „Nemanykite, kad Aš atėjau panaikinti Įstatymą ar pranašystes – priešingai, Aš atėjau juos išpildyti.“ Kaip Aš galėčiau paneigti tą Įstatymą ir pranašystes, juk jos yra šventyklos, kuri turėjo būti pastatyta žmonių širdyse per tris amžius, pamatas ir mano atėjimo į pasaulį pranašystė? (99, 24–25)

28. Šiandien Aš vėl sakau jums: „Aš esu Kelias, Tiesa ir Gyvenimas“, ir jei šiuo metu ieškosite mano žodžio prasmės, jame rasite amžinąjį meilės įstatymą, būtent tą kelią, kurį Aš jums nubrėžiau žemėje.

29. Tuomet daugelis tikėjo, kad Kristus nuklydo nuo kelio ir iškraipė įstatymą. Todėl jie kovėsi su Juo ir Jį persekiojo. Tačiau tiesa, kaip saulės šviesa, visada nugali tamsą. Dabar mano žodis vėl bus kovojamas, nes kai kurie mano, kad jo prasmėje randa prieštaravimų, neaiškumų ir klaidų. Bet jo šviesa vėl nušvies šių laikų tamsą, ir žmonija supras, kad kelias ir įstatymas, kuriuos Aš jums apreiškiau, yra tokie patys kaip ir tuomet, ir visada bus tokie. (56, 69 70)

30. Šis mokymas yra kelias į amžinąjį gyvenimą; kiekvienas, kuris šiame mokyme atranda pakylėjančią jėgą ir tobulumą, sugebės jį suvienyti su tuo, ko Aš jus mokiau, kai buvau žemėje, nes jų esmė yra ta pati.

31. Kas nesugeba rasti tiesos, esančios mano mokymuose, tas netgi galės tvirtinti, kad šis mokymas neveda prie to paties tikslo kaip Jėzaus mokymai; sielos, apakintos netinkamų aiškinimų arba supainiotos religinio fanatizmo, negalės iš karto suvokti šių apreiškimų tiesos. Jos turi pereiti išbandymų kelią, kad atsikratytų žemiškos mąstysenos, kuri trukdo joms suprasti ir vykdyti mano įsakymą, kuris moko jus mylėti vieni kitus. (83, 42-43)

32. Veltui daugelis žmonių sakys, kad šis mokymas yra naujas arba kad jis neturi jokio ryšio su dieviškaisiais apreiškimais, kurie jums buvo duoti praeityje. Aš jus užtikrinu, kad viskas, ką Aš jums šiuo metu pasakiau per žmogiškąjį protą, turi savo šaknis ir pagrindą tame, kas jums jau buvo pranašiškai paskelbta Pirmojoje ir Antrojoje laikais.

33. Tačiau sumaištis, apie kurią Aš jums kalbu, kils dėl to, kad tie, kurie aiškino tuos apreiškimus, žmonėms primetė savo interpretacijas, o šios buvo iš dalies teisingos, iš dalies klaidingos. Taip pat tai įvyks dėl to, kad tas dvasinis mano mokymų šviesos spindulys buvo nuslėptas nuo žmonių, o kartais pateiktas iškreiptu pavidalu. Todėl šiandien, kai atėjo laikas, kai mano šviesa išlaisvina jus iš jūsų nežinojimo tamsos, daugelis žmonių neigia, kad tai gali būti tiesos šviesa, nes, jų nuomone, ji nesutampa su tuo, ko Aš jus mokiau anksčiau.

34. Aš užtikrinu jus, kad nė vienas mano žodis nebus prarastas ir kad šių laikų žmonės sužinos, ką Aš jums iš tikrųjų sakiau praeityje. Kai pasaulis susipažins su spiritualizmu, jis pasakys: „Iš tiesų, visa tai Jėzus jau pasakė!“

35. Iš tiesų, Aš jums jau viską pasakiau, nors iš daugelio apreikštų tiesų jums skelbiau tik jų pagrindinius principus. Aš jas jums palikau, kad jūs palaipsniui išmoktumėte jas suvokti, nes tuo metu žmonija dar nebuvo pajėgi suprasti visko, ką dabar jums parodau visa apimtimi. (155, 24-27)

Trečiasis laikotarpis

36. Tai yra „Trečiasis laikotarpis“, kurio metu Aš jums išdėstiau pamoką, kuri turi dvasiškai suvienyti žmoniją. Nes mano valia yra, kad kalbos, rasės, įvairios ideologijos nebebūtų kliūtis jų suvienijimui. Dvasinė esmė, iš kurios Aš sukūriau dvasią, yra ta pati, kurią turi visi, o medžiagos, iš kurių sudarytas kraujas, tekantis žmonių gyslomis, yra vienodos visiems. Todėl visi yra lygūs ir verti manęs, ir Aš vėl atėjau dėl visų. (95, 9)

37. Pokyčiai, kuriuos patirs žmogaus gyvenimas, bus tokie dideli, kad jums atrodys, tarsi vienas pasaulis baigtųsi, o kitas gimtų.

38. Kaip visais laikais žmogaus gyvenimas buvo suskirstytas į epochas ar amžius, ir kiekviena iš jų išsiskyrė kažkuo – ar tai būtų atradimais, ar gautais dieviškaisiais apreiškimais, ar grožio, kurį žmogus vadina „menais“, išraiška, ar mokslu – taip ir dabar prasidedantis „ “ laikotarpis, amžius, kuris jau išaušta kaip nauja aušra, bus pažymėtas dvasinių gabumų išsiskleidimu – tos jūsų esybės pusės, kurią turėjote puoselėti, kad išvengtumėte tiek daug blogio, tačiau kurią visada atidėdavote vėlesniam laikui.

39. Argi nemanote, kad žmogaus gyvenimas gali visiškai pasikeisti, jei jis ugdo dvasingumą, plėtoja dvasinius sugebėjimus ir įgyvendina

įstatymą, kurį šiame pasaulyje diktuoja sąžinė?

40. Netrukus visos tautos supras, kad Dievas kiekviename amžiuje kalbėjo joms, kad dieviškieji apreiškimai buvo kopėčios, kurias Viešpats nuleido žmonėms, kad jie galėtų pakilti pas Jį.

41. Šį naują laikotarpį vieni vadins Šviesos laikotarpiu, kiti – Šventosios Dvasios amžiumi, o dar kiti – Tiesos laikotarpiu. Tačiau Aš jums sakau, kad tai bus sielos tobulėjimo, dvasinio atgimimo, atgavimo laikotarpis.

42. Tai yra epocha, kurios Aš jau seniai norėjau, kad ji gyvuotų žmogaus širdyje, ir kuri nuolat buvo jo paties kovojama ir naikinama – laikas, kurio šviesumą mato visi ir kurio šviesoje susivienija visi Viešpaties vaikai: ne į religinę žmonių bendruomenę, kuri vienus priima, o kitus atstumia, kuri skelbia savo tiesą ir neigia kitų, kuri naudoja neverti ginklus, kad įsitvirtintų, arba kuri duoda tamsą vietoj šviesos. (135, 53-54, 57-59)

43. Tai yra „Trečiasis laikotarpis“, kuriuo žmogaus siela turi išsilaisvinti iš materializmo grandinių. Tai sukels pasaulėžiūrų kovą, kuri bus žiauresnė nei bet kada anksčiau žmonijos istorijoje.

44. Iškreiptumas, egoizmas, puikybė, ydos, melas ir viskas, kas temdė jūsų gyvenimą, kaip sudaužyti stabai kris prie tų, kurie juos garbino, kojų, kad užleistų vietą nuolankumui. (295, 64-65)

Septynios išganymo istorijos epochos

45. Pirmąjį iš šių dvasinio vystymosi etapų pasaulyje simbolizuoja Abelis, pirmasis Tėvo tarnas, kuris Dievui aukojo deginamąją auką. Jis yra aukos simbolis. Prieš jį sukilo pavydas.

46. Antrąjį etapą simbolizuoja Nojus. Jis yra tikėjimo simbolis. Jis pastatė arką Dievo įkvėpimo vedamas ir įvedė į ją žmones, kad juos išgelbėtų. Prieš jį sukilo minia su savo abejonėmis, pašaipomis ir pagoniškais įsitikinimais. Tačiau Nojus paliko savo tikėjimo sėklą.

47. Trečiąjį laikotarpį simbolizuoja Jokūbas. Jis įkūnija jėgą, jis yra Izraelis, Stiprusis. Jis dvasia pamatė dangaus kopėčias, kuriomis jūs visi pakilsite, kad „atsisėstumėte Kūrėjo dešinėje“. Prieš jį pakilo Viešpaties angelas, norėdamas išbandyti jo jėgą ir atkaklumą.

48. Ketvirtąjį simbolizuoja Mozė, jis įkūnija Įstatymą. Jis rodo lenteles, kuriose jis užrašytas visų laikų žmonėms. Būtent jis savo neišmatuojamu tikėjimu išlaisvino tautą, kad vestų ją išgelbėjimo keliu į Pažadėtąją žemę. Jis yra Įstatymo simbolis.

49. Penktąjį laikotarpį simbolizuoja Jėzus, „Dieviškasis Žodis“, „Nesuteptasis Avinėlis“, kuris visais laikais kalbėjo jums ir toliau kalbės. Jis yra Meilė, dėl kurios tapo žmogumi, kad gyventų žmonių pasaulyje. Jis patyrė jos skausmą, parodė žmonijai aukos, meilės ir gailestingumo kelią, kuriuo ji turi

pasiekti išgelbėjimą nuo visų savo nuodėmių. Jis atėjo kaip Mokytojas, kad mokytų, kaip, nepaisant kilmės iš paprastų aplinkos, gyventi meile, eiti iki savęs paaukojimo ir mirti mylint, atleidžiant ir laiminant. Jis įkūnija penktąjį etapą, o jo simbolis yra meilė.

50. Šeštąjį laikotarpį atstovauja Elijas. Jis yra Šventosios Dvasios simbolis. Jis atvyksta savo „ugnies vežime“ ir neša šviesą visoms tautoms ir visiems pasauliams, kurie jums nežinomi, bet Man žinomi, nes Aš esu visų pasaulių ir visų būtybių Tėvas. Tai etapas, kuriame jūs šiuo metu gyvenate – Elijo etapas. Būtent jo šviesa jus apšviečia. Jis yra tų mokymų, kurie buvo paslėpti ir šiuo metu yra atskleidžiami žmonėms, atstovas.

51. Septintąjį laikotarpį įkūnija pats Tėvas. Tai galutinis tikslas, raidos viršūnė. Jame yra malonės laikas, Septintasis antspaudas.

52. Šiuo metu septynių antspaudų paslaptis yra atskleista. Štai kodėl Aš jums sakau, kad dabartinė epocha apima šeštąjį antspaudą. Nes penki iš jų jau praėjo, šeštasis dabar yra atidarytas, o septintasis vis dar uždarytas, jo turinys dar neatėjo, dar ne laikas, kad šis etapas pasiektų jus. Kai ji ateis, viešpataus malonė, tobulumas ir taika. Bet norint ją pasiekti – kiek ašarų žmogus dar turės išlieti, kad apvalytų savo sielą! (161, 54–61)

53. „Septynių antspaudų knyga“ yra jūsų gyvenimo istorija, jūsų raidos Žemėje istorija su visomis jos kovomis, kančiomis, nesutarimais ir galiausiai gėrio bei „ “ teisingumo, meilės ir dvasingumo pergale prieš materializmo aistras.

54. Tikėkite iš tikrųjų, kad viskas siekia dvasinio ir amžino tikslo, kad kiekvienai pamokai suteiktumėte jai priklausančią vietą.

55. Kol jus apšviečia Šeštojo antspaudo šviesa, tai bus konfliktų, atsižadėjimo ir apvalinimo laikas; tačiau kai šis laikas praeis, jūs pasieksite naują laikotarpį, kuriame Septintasis antspaudas atneš jums naujus apreiškimus. Kaip patenkinta ir laiminga bus to, kuris buvo pripažintas tyru ir pasirengusiu, siela, priimdama naują laiką. Kol jus apšviečia Šeštasis antspaudas, kūnas ir siela bus apvalomi. (13, 53-55)

56. Knyga, kuri buvo užantspauduota danguje, atsivėrė šeštajame skyriuje. Tai yra Septynių antspaudų knyga, kurioje yra išmintis ir teismas, ir kuri buvo atantspauduota dėl mano meilės jums, kad jums būtų apreikšti jos giluminiai mokymai.

57. Žmogus gyveno žemėje per penkis laikotarpius, padrąsintas dieviškojo Dvasios kvėpavimo. Nepaisant to, jis nesuprato dvasinės gyvenimo prasmės, savo egzistencijos tikslo, savo likimo ir savo esybės esmės. Viskas buvo neperprantama paslaptis jo protui ir sielai, užantspauduota knyga, kurios turinio jis nesugebėjo iššifruoti.

58. Jis miglotai nujautė dvasinį gyvenimą, bet nežinojo tikrosios raidos laiptų, kurie priartina būtybes

prie Dievo. Jis nežinojo savo labai aukštos misijos žemėje ir dorybių bei dovanų, priklausančių jo dvasiai, kad nugalėtų kovose, pakiltų virš žmogiškųjų vargų ir dvasiškai tobulėtų, kad galėtų gyventi Amžinojoje Šviesoje.

59. Buvo būtina, kad dieviškoji knyga būtų atverta ir žmonės galėtų pažvelgti į jos turinį, kad galėtų išsigelbėti iš nežinojimo tamsos, kuri yra visų pasaulyje esančių blogybių šaltinis. Kas galėjo atverti šią knygą? Gal teologas, mokslininkas ar filosofas? Ne, niekas, net ir teisieji negalėjo jums atskleisti jos turinio, nes tai, ką saugojo knyga, buvo Dievo išmintis.

60. Tik Kristus, „Žodis“, tik Jis vienas, Dieviškoji Meilė, galėjo tai padaryti; bet net ir tada reikėjo palaukti, kol žmonės bus pajėgūs priimti dieviškąją žinią, kad nebūtų apakinti mano dvasinio buvimo spindesio. Taigi žmonija turėjo pereiti penkis išbandymų, mokymų, patirties ir tobulėjimo etapus, kad pasiektų tinkamą išsivystymą, kuris leistų jai pažinti „ “ paslaptis, kurias Dievo Išminties knyga saugojo žmonėms.

61. Dievo Įstatymas, Jo per Kristų duotas dieviškasis Žodis ir visi pranašų, pasiuntinių bei atstovų pranešimai buvo sėkla, kuri išlaikė žmonijos tikėjimą dieviškuoju pažadu, kuris visada skelbė šviesą, išgelbėjimą ir teisingumą visiems žmonėms.

62. Dabar atėjo lauktas Didžiojo Apreiškimo laikas, per kurį jūs turite suprasti viską, ką Aš jums per amžius apreiškiau, ir sužinoti, kas yra jūsų Tėvas, kas esate jūs patys ir koks yra jūsų egzistencijos pagrindas.

63. Dabar atėjo laikas, kai dėl pasiekto dvasinio išsivystymo, išgyventų išbandymų ir sukauptos patirties galite iš mano Dvasios į savo sielas priimti Išminties šviesą, kuri saugoma mano lobynuose, laukdama jūsų pasirengimo. Ir kadangi žmonija pasiekė reikiamą išsivystymo lygį, kad galėtų priimti mano žinią, aš jai nusiunčiau pirmąjį savo šviesos spindulį, kuris yra šis, leidęs susižavėjimu kalbėti neišsilavinusiems ir paprastiems žmonėms, kurie tarnauja mano žodžio nešėjais.

64. Šis šviesos spindulys buvo tik parengiamojo pobūdžio, jis yra kaip aušros šviesa, skelbianti naują dieną. Vėliau mano šviesa pasieks jus visa, apšvies jūsų buvimą ir pašalins net paskutinį nežinojimo, nuodėmės ir vargų šešėlį.

65. Šis laikas, kurio aušrą jūs be galo žavite, yra šeštoji epocha, prasidedanti žmonijos dvasiniame gyvenime – šviesos, apreiškimų, senų pranašysčių ir užmirštų pažadų išsipildymo era. Tai yra Šeštasis antspaudas, kuris, atsivėrus, išlieja savo išminties turinį į jūsų sielas, žinute, kupina teisingumo, apšvietimo ir apreiškimo. (269, 10-18)

66. Mokiniai, noriu, kad jūsų širdies dorybės būtų drabužiai, dengiantys jūsų sielos nuogumą. Taip jums sako

Guodėjo Dvasia, kuri buvo pažadėta „Antrajame Laike“.

67. Tėvas jau žinojo apie skausmą ir išbandymus, kurie slegia žmoniją, ir apie iškrypimo laipsnį, kurį pasieks žmonės. Paguodos Dvasios atėjimas jums reiškia Šeštojo antspaudo atplėšimą, tai yra naujo etapo žmonijos raidoje pradžią. Nuo šio momento visiems žmonėms galioja dieviškasis teismas; kiekvienas gyvenimas, kiekvienas darbas, kiekvienas žingsnis bus griežtai teisiamas. Tai yra amžiaus pabaiga, o ne gyvenimo pabaiga.

68. Tai nuodėmės laikų pabaiga, ir būtina, kad visas Dievo knygos Šeštojo antspaudo turinys būtų išlietas ant sielų ir išplėštų jas iš letargijos, kad žmogus susiimtų ir patirtų savo sielos harmoniją su visa kūrinija, ir pasirengtų laikui, kai Avinėlis atplėš Septintąjį antspaudą, kuris atneš paskutinius kančios taurės raugus, bet taip pat ir tiesos, meilės bei dieviškojo teisingumo triumfą. (107, 17-19)

69. Aš noriu, kad žmonija šiuo metu pasirengtų, kad, kai bus atplėštas paskutinis antspaudas, žmonės tai suvoktų ir skubėtų išgirsti bei suprasti naujų apreiškimų turinį. Aš noriu, kad tautos ir žmonės sustiprėtų, kad ištvertų tų dienų kančias.

70. Aš vadinsiu palaimintais tuos, kurie sugebės ištverti tų laikų išmėginimus, ir atlyginsiu jiems už jų ištvermę ir tikėjimą mano galia, palikdamas juos naujosios žmonijos protėviais. (111, 10-11)

71. Kai bus užantspauduotas Septintasis antspaudas kartu su kitais šešiais, uždaryta liks ir ta knyga, kuri buvo Dievo nuosprendis dėl žmonių darbų, nuo pirmojo iki paskutiniojo. Tada Viešpats atvers naują, tuščią knygą, kad joje užrašytų mirusiųjų prisikėlimą, engiamųjų išlaisvinimą, nusidėjėlių atgimimą ir gėrio pergalę prieš blogį. (107, 20)

39 skyrius – Žemiškasis ir dvasinis Izraelis

Istorinė Izraelio misija, jo nesėkmė

1. Iš tiesų, sakau jums, jeigu žmonės būtų laikęsi įstatymo, kurį jiems primindavo jų vidinė sąžinė, nebūtų buvę būtina siųsti jums vadovų ar pranašų; taip pat nebūtų buvę būtina, kad jūsų Viešpats nusileistų pas jus ir kad Aš net „Pirmuoju laikotarpiu“ turėčiau iškalti savo įstatymą akmenyje, o „Antruoju laikotarpiu“ turėčiau tapti žmogumi ir kaip žmogus mirti ant kryžiaus.

2. Kai Aš ugdžiau tautą ir apdovanojau ją gausiais malonės dovanomis, tai dariau ne tam, kad ji išaukštintų save ir pažemintų kitus, bet tam, kad ji taptų pasidavimo tikrajam Dievui pavyzdžiu ir brolystės tarp žmonių etalonu.

3. Aš išsirinkau šią tautą, kad ji būtų mano valios įrankis žemėje ir mano apreiškimų nešėja, kad ji pakviestų visus gyventi pagal mano įstatymą ir

taip visa žmonija galiausiai sudarytų vieną Viešpaties tautą.

4. Ši tauta daug kentėjo – nors ir buvo išrinktoji – nes tikėjo, kad paveldėjimas skirtas tik jai pačiai, kad jos Dievas negali būti Dievas ir pagonims , nes ji laikė kitas tautas svetimšaliais ir neleido joms dalytis tuo, ką Tėvas jai patikėjo. Aš jį tik dėl to kurį laiką atskyriau nuo kitų tautų, kad jis nebūtų užkrėstas ištvirkimu ir materializmu.

5. Bet kai jis užsidarė savo savanaudiškume ir manė esąs didis ir stiprus, Aš jam įrodžiau, kad jo galia ir didybė buvo apgaulingos, ir leidau, kad kitos tautos jį užpultų ir pavergtų. Karaliai, faraonai ir Cezariai buvo jo šeimininkai, nors Aš jiems siūliau būti jų Viešpačiu.

6. Tėvas savo begaline meile vėl apsireiškė savo tautai, kad suteiktų jai laisvę ir primintų jos misiją – ir šiais laikais Aš ateinu, kad jai perteikčiau savo meilės mokymus; tačiau tik mano žvilgsnis gali tarp žmonijos atrasti Izraelio vaikus, kuriuos Aš šaukiu ir renku, kad jie priimtų Šventosios Dvasios šviesą.

7. Aš apsireiškiau jūsų dvasiai, nes laikas, kai Aš kalbėjau jums per gamtą ir per materialius apreiškimus, kuriuos jūs vadinote stebuklais, seniai praėjo. Šiandien jūs jau galite mane pajusti savo dvasioje, taip pat ir savo širdies gelmėse.

8. Šiuo metu ne Palestina buvo mano apsireiškimo liudytoja; nes aš neieškau konkrečios vietos, o jūsų dvasios. Aš ieškau „Izraelio tautos pagal dvasią“, o ne pagal kraują – tautos, kuri turi dvasinę sėklą, kurią per amžius gavo per mano gailestingumą. (63, 64, 69)

Žydų tautos susiskaldymas į žemiškai ir dvasiškai mąstančius

9. Buvo būtina, kad Tėvas po savo išėjimo (Jėzuje) iš savo tautos rankų atimtų žemę, kuri jau buvo patikėta jų protėviams.

10. Vieniem ji buvo atimta kaip atpildas, o kitiems – kaip atlygis; nes ta Kanaano žemė, ta senųjų laikų mieloji Palestina, buvo mano paruošta tik kaip tikrosios Pažado žemės atvaizdas Dvasiai. Kai iš tautos buvo atimti tie turtai, materialistiškai nusiteikęs žydas liko žemėje kaip benamis; tačiau kita dalis – ištikimieji, kurie visada jautė mano buvimą, liko atsidavę mano valiai, nesijausdami skausmo dėl to, kad prarado tą praeities laikų palikimą, nes žinojo, kad jiems buvo patikėta nauja Tėvo malonė: jo Žodžio, Dieviškojo Žodžio, jo Aukos, jo Kraujo palikimas.

11. Šiandien, kai mano tauta Izraelis jau gyvena „Trečiajame laikmetyje“, aš vis dar matau ją susiskirsčiusią į dvi grupes: viena materializuojasi, praturtėjusi žemės gėrybėmis kaip savavališka kompensacija, kuri savo galia priverčia drebėti pačius pasaulio pamatus, nes savo jėgą, talentą, malonės dovanas, kurias Tėvas išliejo ant jų dvasios, ji paskyrė tarnystei sau pačiai, savo ambicijoms, savo didybei.

12. Pažvelkite, kaip ta tauta netgi savo materializmo ribose parodė stiprybės įrodymus savo moksluose, savo valioje, savo intelekte. Ji giliai širdyje saugo kerštą dėl ankstesnių bado, vergovės, pažeminimų; tačiau šiandien jis kyla stiprus ir išdidus, kad pažemintų kitas tautas, įbaugintų jas savo galia, kad jas valdytų. Šiandien jis pats yra sotus ir su pasitenkinimu žiūri į milijonus alkanųjų ir didžiules vergų mases – savo aukso, savo galios, savo mokslo ir savo pripažinimo troškimo vergus.

13. Tačiau Aš matau ir kitą savo tautos dalį, ištvermingųjų ir ištikimųjų – tų, kurie visada sugebėjo pajusti mano buvimą, tų, kurie visada atpažino mano atėjimą tarp žmonių, tų, kurie tikėjo mano apreiškimais ir kurie, nepaisant visko, buvo man paklusnūs ir vykdė mano užduotis.

14. Ta kita dalis esate ne tik jūs, kurie šiuo metu buvote mano apreiškimo per žmogaus protą liudininkai; nes dalis dvasinės Izraelio tautos yra išsibarsčiusi po visą žemės rutulį, ir ten, kur kiekvienas yra, jis priima mano rūpestingą meilę, jaučia mano buvimą, maitinasi mano duona ir laukia Manęs, nežinodamas, iš kur Aš ateisiu, nei kokiu būdu, bet jis laukia Manęs.

15. Tačiau tie, kurie labai gerai žino, kaip Aš atėjau, kaip Aš apsireiškiau – tie, kurie yra pasirengę ateinantiems laikams, esate jūs, kurie sudarote dalį iš 144 000 mano išrinktųjų iš tų dvylikos to tautos giminių – šimtas keturiasdešimt tūkstančių, kurie prieš gausią Izraelio tautą bus tarsi 144 000 vadų, vedančių ją į Didįjį mūšį „Trečiojo laikotarpio“ dvasinėje kovoje.

16. Ar manote, kad mano tauta visada bus susiskaldžiusi? Iš tiesų, sakau jums: ne! Jums atėjo mokymas, šviesa ir išbandymai, tiems atėjo mano teisingumas ir taip pat bausmės. Dabar Aš dideliais žingsniais vedu juos į jų dvasios pabudimą, ir nors jie tikrai iš pradžių neigs mano trečiąjį atėjimą į pasaulį, kaip neigė antrąjį, sakau jums: jų atsivertimo laikas dabar nėra tolimas. Jie gyvena pagal savo senąsias tradicijas, tačiau Aš peržiūriu žydų tautos dvasią ir širdį ir leidžiu jums žinoti, kad ji laikosi savo tradicijų labiau dėl patogumo ir baimės prieš dvasinius apreiškimus nei dėl savo pačios įsitikinimų. Jis bijo anapusinio pasaulio apraiškų; tačiau tai, ką Aš jiems pasiūlysiu, yra: atsisakymas visko, kas nereikalinga, gailestingumo, meilės ir nuolankumo praktika.

17. Jums teks susidurti su jais, ir jūs abu griebsitės ginklų: vieni – žodžio, minties, maldos ir įrodymų; kiti – savo gabumų, galios, tradicijų. Tačiau Aš būsiu šioje kovoje ir pasirūpinsiu, kad mano teisingumas iš tikrųjų nugalėtų, pasirūpinsiu, kad triumfuotų dvasingumas, kad Dvasia pakiltų virš kūno, jį palaužtų ir pažemintų, ir tada ateis Izraelio giminių susitaikymas, Viešpaties tautos suvienijimas.

18. Kai tik ta tauta bus pasirengusi – tikrai, sakau jums, tada jis vykdys savo užduotį, kol įvykdys didžiąją misiją, kurią Dievas nuo laikų pradžios patikėjo savo išrinktajai tautai, kuri yra būti pirmagimiu ir Viešpaties apreiškimų patikėtiniu, kad jis, kaip vyriausiasis iš brolių ir seserų, vestų kitus, dalytųsi su jais savo malone ir visus atvestų į Tėvo dešinę. (332, 17-21)

Dvasinė Izraelio tauta

19. Kai Aš kalbu apie savo „Izraelio tautą“, apie „Viešpaties tautą“, turiu omenyje tuos, kurie atnešė į žemę dvasinę misiją; tuos, kurie skelbė mano Įstatymą, kurie skelbė apie Mane, kurie buvo Man ištikimi; tuos, kurie skelbė gyvojo Dievo buvimą, kurie platino meilės sėklą ir kurie Sūnuje sugebėjo atpažinti Tėvo buvimą ir Žodį. Būtent jie sudaro Dievo tautą, tai yra Izraelis, stiprus, ištikimas, išmintingas Izraelis. Tai yra mano kareivių legionas, ištikimas Įstatymui, tiesai.

20. Tie, kurie persekiojo mano pranašus, kurie sudraskė mano pasiuntinių širdis – tie, kurie nusisuko nuo tikrojo Dievo, kad nusilenktų stabams – tie, kurie mane neigė, išjuokė ir reikalavo mano kraujo bei gyvybės, nepriklausė išrinktosios tautos, net jei dėl savo rasės vadinosi izraelitais; jie nepriklausė pranašų tautai, apšviestųjų būriui, ištikimiems kareiviams. Nes „Izraelis“ yra dvasinis vardas, kuris buvo neteisėtai panaudotas, siekiant valdyti rasę.

21. Jūs taip pat turite žinoti, kad kiekvienas, kuris nori priklausyti mano tautai, gali tai pasiekti savo meile, gailestingumu, uolumu ir įstatymų laikymusi.

22. Mano tauta neturi konkrečių šalių ar miestų pasaulyje, mano tauta nėra rasė, bet ji yra atstovaujama visose rasėse, tarp visų žmonių. Ši žmonių minia čia, kuri klausosi mano žodžio ir priima naujus „ “ apreiškimus, yra tik dalis mano tautos. Kita dalis yra išsibarsčiusi po žemę, o dar kita, didžiausia dalis, gyvena Dvasiniame pasaulyje.

23. Tai yra mano tauta, kuri mane pažįsta ir myli, kuri man paklūsta ir seka manimi. (159, 55-59)

24. Šiandien Aš jums sakau: kur yra mano tauta? Kur yra ta, kuri yra išmintinga išbandymuose, drąsi mūšiuose ir tvirta varguose? Ji yra išsibarsčiusi po pasaulį. Tačiau Aš savo balsu paskatinsiu ją išvykti ir dvasiai suvienysiu, kad ji eitų priešakyje visų tautų. Bet Aš jums sakau, kad šiandien jį sudarys visų rasių žmonės, kurie supras, kuo yra ta sandora, kurios Aš tikiuosi iš visų žmonių.

25. Ši tauta turi būti drąsi ir kovinga, tačiau ji neturi turėti brolių žudymo ginklų ar karo vežimų, taip pat ji neturi giedoti naikinimo giesmių. Jos vėliava turi būti taika, jos kardas – tiesa, o jos skydas – meilė.

26. Niekas negalės nustatyti, kur yra ši tauta: ji yra visur. Jos priešai

bandys ją sunaikinti, tačiau to padaryti nepavyks, nes niekur jie nerastų jos fiziškai suvienytos, nes jos vienybė, tvarka ir harmonija bus dvasinės. (157, 48–50)

27. Šiuo metu tikrojo Izraelio dvasia veikia visur. Tai sielos, kurios jaučia mano buvimą, laukia mano atėjimo, pasitiki mano teisingumu.

28. Kai šie žodžiai pasieks kitas vietas, daugelis iš jų tyčiosis; bet Aš jums sakau, jiems būtų geriau jų netyčioti, nes ateis valanda, kai jie pabus iš gilaus miego ir supras, kad ir jie yra Dievo tautos vaikai.

29. Šios žmonių minios, kurios šiandien mane girdi, gali pakliūti į klaidą, jei nestudijuos mano žodžio ir jei neatsikratys savo žemiško-materialaus mąstymo. Jiems gali nutikti taip, kaip nutiko senovės izraelitams, kurie girdėjo Viešpaties balsą, gavo Įstatymą ir turėjo pranašus, todėl galiausiai įtikėjo esą vienintelė Dievo mylima tauta – tai buvo didelė klaida, iš kurios juos turėjo išlaisvinti didžiosios nelaimės, pažeminimas, ištrėmimas ir nelaisvė.

30. Jūs turite žinoti, kad mano meilė negalėtų jūsų skirstyti pagal rases ar tikėjimo įsitikinimus, ir kad, kai aš kalbu apie „savo tautą“, tai darau tik todėl, kad nuo pačių seniausių laikų ruošiu sielas, kurias siunčiu į Žemę, kad jos savo šviesa apšviestų žmonijos kelią.

31. Jie buvo amžini klajūnai, gyvenę įvairiose tautose ir išgyvenę daugybę išbandymų. Šiuo laikotarpiu jie nustatė, kad žmogiškieji įstatymai yra neteisingi, kad žmogiškųjų jausmų išraiškos nėra tikros ir kad žmonių sielose viešpatauja neramumas. (103, 10–14)

32. Dievo tauta dar kartą pasirodys tarp žmonijos – ne viena rasė, o didelis skaičius, mano mokinių legionas, kuriam lemiama yra ne kraujas, rasė ar kalba, o dvasia.

33. Ši tauta neapsiribos mano mokymo skleidimu raštuose. Kad žodžiai turėtų gyvybę, juos reikia gyventi. Ši tauta bus ne tik raštų ir knygų skleidėjai, bet ir pavyzdžių bei darbų.

34. Šiandien Aš išlaisvinu jus nuo visko, kas nereikalinga, nuo nešvaraus ir klaidingo, kad įvestų jus į paprastą ir tyrą gyvenimą, kuriuo jūsų siela gali pakilti, apie kurį ji liudija savo darbais.

35. Kai ateis laikas, Aš pristatysiu savo tautą žmonijai, ir nei Mokytojas nesigės savo mokinių, nei mokiniai neatsisakys savo Mokytojo. Šis momentas sutaps su pasaulėžiūrų karu, iš kurio kaip taikos dvelksmas, kaip šviesos spindulys iškils spiritualizmas. (292, 28-31)

36. Mano tauta auga, daugėja ne tik žemėje, bet ir Dvasiniame pasaulyje. Tarp tų dvasinių minios yra tie, kuriuos su jumis siejo kraujo ryšiai, nesvarbu, ar jie buvo jūsų tėvai, broliai ir seserys, ar vaikai.

37. Nenustebkite, kai sakau jums, kad mano tauta yra tokia gausi, jog žemėje jai nepakaktų vietos, ir kad ji bus dar daug didesnė. Kai aš ją vieną

kartą suvienysiu ir nebeliks nė vieno mano vaiko, jai bus duota begalybė kaip namai, ta šviesos ir malonės sfera, kuri neturi pabaigos.

38. Čia, žemėje, Aš jus tik ruošiu, duodu jums reikiamus nurodymus per savo mokymą, kad žinotumėte, kaip priartėti prie to gyvenimo. Ši žmonija yra tik dalis Dievo tautos. Būtina, kad visi žinotų šiuos paaiškinimus, kad galėtų savo gyvenimą nukreipti į tobulumo idealą.

39. Ši dieviškoji žinia, kuri yra mano žodis, ištartas per žmogaus balso nešėjo lūpas, pagal mano valią turi pasiekti visus žmones. Mano Žodis yra varpas, kuris šaukia pasaulį, jo esmė sujaudins tautas ir pažadins jas apmąstyti apie dvasingumą, apie sielos paskirtį po šio gyvenimo. (100, 35-37)

144 000 išrinktųjų ir pažymėtųjų

40. Kad išplatintų mano darbą šioje „Trečiojoje laikais“, iš didžiųjų minios išsirinkau 144 000 sielų ir pažymėjau jas Dieviškosios Šviesos bučiniu – ne Judo bučiniu, nei sandoros antspaudu, kuris kelia pavojų jūsų sielai. Mano ženklas yra tas ženklas, kurį Šventoji Dvasia įdeda į savo išrinktuosius, kad jie šiuo „Trečiuoju laikotarpiu“ įvykdytų didelę misiją.

41. Kas nešioja šį ženklą, tas nėra apsaugotas nuo pavojų – priešingai, jis bus labiau gundomas ir labiau išbandomas nei kiti. Prisiminkite kiekvieną iš dvylikos mano išrinktųjų „Antrajame laikmetyje“, ir jūs patvirtinsite tai, ką aš jums dabar sakau. Tarp jų buvo abejonių, silpnumo, sumaišties akimirkų, ir buvo net vienas, kuris mane išdavė, bučiniu atidavęs mane mano budeliams.

42. Kaip gi šios laikmečio išrinktieji neturėtų budėti ir melstis, kad nepasiduotų pagundai! Tačiau tikrai sakau jums, vis dėlto tarp šimto keturiasdešimt keturių tūkstančių bus išdavikų.

43. Ženklas reiškia pareigą, užduotį ir atsakomybę prieš Dievą. Tai nėra garantija nuo pagundų ar ligų; nes jei taip būtų – kokių nuopelnų tada turėtų mano išrinktieji? Kokias pastangas dėtų jūsų dvasia, kad liktų ištikima mano žodžiui?

44. Aš taip jums kalbu, nes šioje tautoje yra daug širdžių, kurios norėtų priklausyti išrinktųjų skaičiui. Bet aš mačiau, kad labiau nei troškimas tarnauti žmonijai per dovanas, kurias suteikiu su ženklu, dominuoja noras jaustis saugiai, arba tai yra tuštybė, kuri juos verčia prašyti manęs, kad juos pašaukčiau. Šiuos mano vaikus-mokinius aš išbandysiu, ir jie patys įsitikins, kad mano žodis nėra nepagrįstas.

45. Ženklas yra nematomas ženklas, kuriuo gali atlikti savo užduotį tas, kuris jį nešioja su meile, pagarba, uolumu ir nuolankumu. Tada jis galės įsitikinti, kad ženklas yra dieviškoji malonė, kuri leidžia jam pakilti virš skausmo, apšviečia jį didžiųjų išbandymų metu, atskleidžia jam gilias įžvalgas ir, kur

tik jis nori, atveria kelią, kuriuo siela toliau žengia pirmyn.

46. Ženklas yra tarsi grandinės grandis, jungiantis jį turintįjį su Dvasiniu pasauliu; jis yra priemonė, kad jūsų pasaulyje pasireikštų Dvasinio pasaulio mintis ir žodis, todėl Aš jums sakau, kad pažymėtasis yra Mano pasiuntinys, kad jis yra Mano pasiuntinys ir Mano įrankis.

47. Didelė yra Pažymėtojo užduotis ir atsakomybė mano darbui. Bet jis nėra vienas savo kelyje, jo pusėje visada yra globėjas angelas, kuris jį saugo, veda, įkvepia ir drąsina.

48. Koks stiprus buvo tas, kuris sugebėjo su meile prisikabinti prie savo kryžiaus, ir koks sunkus bei kartus buvo kelias tam išrinktam, kuris nebuvo pasirengęs „Trečiajame laikmetyje“ nešti dieviškąjį išrinktųjų ženklą.

49. Sakau visiems, kurie mane girdi, kad jie turi išmokti budėti ir melstis, su meile nešti savo kryžių ir elgtis teisiai bei paklusniai, kad šis gyvenimas, kuris jūsų sielai reiškia šviesiausią reinkarnaciją, netaptų nevaisingas ir kad vėliau ji neturėtų apgailestauti dėl prarasto laiko ir neišnaudotų sugebėjimų.

50. Visi apmąstykite šį mokymą, nesvarbu, ar esate pažymėti, ar ne, nes jūs visi turite įvykdyti savo paskirtį mano darbe. (306, 3-4, 7-12)

51. „Izraelio giminės pagal Dvasią“ yra labai gausios. Iš kiekvienos iš jų Aš išrinksiu dvylika tūkstančių ir pažymėsiu juos ant kaktos. Tačiau „Izraelio tauta“ neapsiriboja 144 000. Išrinktoji tauta yra neišmatuojamai didelė.

52. Mokytojas „Antrajame laikmetyje“ mokė jus, kad daugelis priklauso pašauktiems, o nedaugelis – išrinktiesiems; tačiau visa „Izraelio tauta“ yra pašaukta, ir Aš tarp jų pažymėsiu 144 000. Visiems įdėsiu ramybę, dvasingumą ir dvasios bendravimo pradžią. (312, 7-8)

53. Aš esu Visuotinis Tėvas, mano meilė nusileidžia į visų širdis. Aš atėjau pas visas žemės tautas. Tačiau jei Aš išsirinkau šią Meksikos tautą, kad mano Žodis ir apreiškimai visapusiškai išsilietų ant jos, tai įvyko todėl, kad Aš ją radau nuolankią, nes Aš atradau jos gyventojų dorybes ir į juos įsikūnijau „Izraelio tautos“ sielas.

54. Tačiau ne visi priklauso šiai tautybei, ne visi yra įsikūniję. Visame pasaulyje vis dar yra išsibarsčiusios sielos, priklausančios išrinktųjų skaičiui. Jos buvo pažymėtos, Aš atveriau jų akis, padariau jų širdis jautrias, ir jos bendrauja su Manimi iš dvasios į dvasią. (341, 25)

55. Tarp žmonijos gyvena dalis iš 144 000 mano pažymėtųjų. Šie mano tarnai yra išsibarstę po pasaulį ir vykdo savo užduotį – melstis už taiką ir siekti žmonių brolystės. Jie vieni kitų nepažįsta, bet vykdo savo paskirtį – apšviesti savo artimųjų kelią – vieni intuityviai, kiti apšviesti šiuo apreiškimu.

56. Šie mano meile pažymėti žmonės iš dalies yra paprasti žmonės, tačiau yra ir tokių, kurie

pasaulyje yra gerbiami. Juos galima atpažinti tik pagal jų gyvenimo dvasingumą, pagal jų darbus, pagal jų mąstymo būdą ir dieviškųjų apreiškimų supratimą. Jie nėra fanatiški, pamaldūs ar lengvabūdiški. Atrodo, tarsi jie nepraktikuotų jokios religijos, tačiau tarp jų dvasios ir jų Viešpaties dvasios vyksta vidinis garbinimas.
57. Šventosios Dvasios šviesa pažymėti žmonės yra tarsi gelbėjimo valtys, jie yra sargai, patarėjai ir tvirtovės. Aš apdovanojau juos šviesa jų sielose, ramybe, jėga, gydančiu balzamu, raktais, kurie slapta atveria net ir labiausiai užsispyrusias duris, „ginklais“, padedančiais įveikti kliūtis, kurios kitiems yra neįveikiamos. Jiems nebūtina turėti pasaulietinių titulų, kad būtų pripažintos jų gebėjimai. Jie nežino mokslų, bet vis tiek yra „gydytojai“; jie nežino įstatymų, bet vis tiek yra patarėjai; jie neturi žemiškųjų turtų, bet vis tiek gali padaryti daug gero savo gyvenimo kelyje.
58. Tarp šių žmonių minios, atėjusių čia priimti mano Žodžio, daugelis atėjo tik tam, kad patvirtintų savo užduotį. Nes ne Žemėje jiems buvo suteikti dvasiniai talentai ar patikėta užduotis. Iš tiesų, sakau jums, šviesa, kurią turi kiekviena siela, yra ta, kurią ji užsitarnavo savo ilgoje raidos kelionėje. (111, 18-21)
59. Žmonija taps tikinti, mano darbas išplis po visą žemę. Aš pradėsiu nuo 144 000 pažymėtųjų, kurie tikėjimo ir pasaulėžiūros ginčų laikais kovos paklusniai, su meile ir atsidavimu. Šios kovos sūkuryje jie bus tarsi grandinės grandis, siūlanti pasauliui ne vergijos grandinę, o dvasinį sąjungą, pažymėtą laisvės ir brolystės ženklais. Šie kariai nebus vieni, mano Dvasinis pasaulis juos lydės ir saugos. Jie savo kelyje darys stebuklus ir taip liudys mano tiesą. (137, 9)

40 skyrius – Gėrio ir blogio jėgos

Gėrio ir blogio kilmė

1. Kai Tėvas jus sukūrė, jis pastatė jus ant pirmosios Dangaus kopėčių pakopos, kad jūs, eidami šiuo keliu, turėtumėte galimybę tikrai pažinti ir suprasti savo Kūrėją. Bet kaip nedaugelis pradėjo kylančią tobulėjimo kelionę, palikę pirmąją pakopą! Dauguma susivienijo savo nepaklusnumu ir maištingumu, blogai pasinaudojo laisvės dovana ir neklausė sąžinės balso; jie leido sau valdyti materijai ir taip savo spinduliavimu sukūrė jėgą – blogio jėgą – ir iškasė bedugnę, į kurią savo įtaka turėjo įtraukti savo brolius ir seseris, kurie pradėjo kruviną kovą tarp savo silpnybių ir ydingumų bei savo troškimo pakilti ir tapti tyrais. (35, 38)
2. Pirminė nuodėmė nekyla iš vyro ir moters sąjungos. Aš, Kūrėjas, nurodžiau šią sąjungą, kai abiem pasakiau: „Dauginkitės ir dauginkitės.“ Tai buvo pirmasis įstatymas. Nuodėmė buvo

piktnaudžiavimas, kurį žmonės padarė iš valios laisvės dovanos. (99, 62)

3. „Kūnas“ bijo kovos su siela ir ieško būdo ją sugundyti pasaulio malonumais, kad sutrukdytų jos išsilaisvinimui arba bent jau jį atidėtų. Pažiūrėkite, kaip žmogus turi savyje savo paties gundytoją! Todėl Aš pasakiau, kad jei jis nugalės save patį, jis laimės mūšį. (97, 37)

4. Šiais laikais, kai netgi oras, žemė ir vanduo yra užteršti žmonių piktadarybėmis, – kaip mažai yra tų, kurie nesileidžia užkrėsti blogio ar tamsos! (144, 44)

5. Žmonijos skundas pasiekia Mane; vaikų, paauglių, brandaus amžiaus vyrų ir moterų bei senolių baimė kyla į viršų. Tai šauksmas, reikalaujantis teisingumo, tai iš Dvasios kylantis maldaujantis prašymas taikos, gailestingumo. Nes meilės sėkla šiame pasaulyje yra sugadinta, ir ar žinote, kur dabar yra meilė? Giliausiame žmogaus širdies kampelyje, taip giliai viduje, kad žmogus negali jos atrasti, nes neapykanta, siekis valdžios, mokslas ir tuštybė sėklą užgniaužė, ir nėra nei dvasingumo, nei gailestingumo. Kančios taurė vis pilnėja, o pasaulis ją geria iki dugno. (218, 12)

6. Nuo altoriaus prie altoriaus, nuo apeigų prie apeigų ir nuo sektos prie sektos žmonės klajoja, trokšdami Gyvenimo duonos, jos nerandami, ir iš nusivylimo tampa Dievo piktžodžiautojais, pasuka be tikslo keliais ir gyvena be Dievo ir be įstatymo.

7. Tačiau pagalvok, tauta, kad tarp jų yra didžios sielos, kad Aš tarp jų atrandu pranašus ir Šventosios Dvasios mokinius! (217, 49)

8. Konfesijose žmonės pripažįsta blogio galią ir įkūnijo jį žmogiškame pavidale. Jie pripažįsta jam galingą karalystę ir suteikė jam įvairius vardus. Žmonės bijo, kai mano, kad jis yra arti, nesuprasdami, kad pagunda kyla iš aistrų, iš silpnybių, kad žmogaus viduje veikia tiek gėris, tiek blogis.

9. Šiuo metu pasaulyje vyrauja blogis, kuris sukūrė jėgą, galią, pasireiškiančią visur. O dvasiniame pasaulyje yra netobulų, supainiotų, linkusių į blogį ir kerštą sielų legionai, kurių jėga susijungia su žmogiškuoju piktumu, kad sudarytų blogio karalystę.

10. Ta galia priešinosi Jėzui „Antrajame Laike“ ir parodė Jam savo karalystę. Mano viskam jautri „kūnas“ buvo gundomas, bet mano dvasinė jėga nugalėjo pagundą; nes Aš turėjau būti pasaulio, „kūno“, pagundos ir mirties nugalėtojas, nes Aš buvau Mokytojas, kuris nusileido pas žmones, kad parodytų stiprybės pavyzdį. (182, 42–43)

11. Iš taikos, kurią jaučiate savo sieloje, galite atpažinti mano buvimą. Niekas, išskyrus mane, negali jums duoti tikros taikos. Dvasinė būtybė iš tamsos negalėtų jos jums padovanoti. Sakau jums tai, nes daugelis širdžių bijo gundytojo būtybės spąstų, kuriai žmonės pagal savo vaizduotę suteikė gyvybę ir pavidalą.

12. Kaip klaidingai buvo aiškinamas Tamsos kunigaikščio egzistavimas! Kiek daug žmonių galiausiai labiau tikėjo jo galia nei mano, ir kaip toli nuo tiesos jie buvo!

13. Blogis egzistuoja, iš jo kilo visi ydos ir nuodėmės, tai reiškia: tie, kurie daro blogį, visada egzistavo, tiek žemėje, tiek kitose buveinėse ar pasauliuose. Bet kodėl jūs visą egzistuojantį blogį įkūnijate viename būtyje ir kodėl jį priešpastatote Dievybei? Aš jūsų klausiu: kas yra nešvarus būtybė prieš mano absoliučią ir begalinę galią, ir ką reiškia jūsų nuodėmė mano tobulumo akivaizdoje?

14. Nuodėmė neatsirado pasaulyje. Kai dvasios išėjo iš Dievo, vienos liko gėryje, o kitos, nuklydusios nuo šio kelio, sukūrė kitokį – blogio.

15. Žodžiai ir palyginimai, kurie jums anksčiau buvo duoti simbolių pavidalu kaip apreiškimas, buvo klaidingai išaiškinti žmonijos. Intuityvi žmonių žinios apie antgamtinį pasaulį buvo paveiktos jų vaizduotės, ir taip jie palaipsniui sukūrė aplink blogio jėgą mokslus, kultus, prietaringas idėjas ir mitus, kurie išliko iki jūsų dienų.

16. Iš Dievo negali atsirasti velnių; juos jūs sugalvojote savo protu. Jūsų įsivaizdavimas apie tą būtybę, kurią nuolat priešpastatote Man kaip priešą, yra klaidingas.

17. Aš jus mokiau budėti ir melstis, kad išsilaisvintumėte nuo pagundų ir blogų įtakų, kurios gali kilti tiek iš žmonių, tiek iš dvasinių būtybių.

18. Aš jums sakiau, kad turite suteikti pirmenybę sielai prieš „kūną“, nes šis yra silpnas tvarinys, kuriam nuolat gresia pavojus suklupti, jei jo neprižiūrėsite. Širdis, protas ir pojūčiai yra atviros durys, pro kurias pasaulio aistros kankina sielą.

19. Jei įsivaizdavote, kad tamsos būtybės yra kaip pabaisos, aš jas matau tik kaip netobulas būtybes, kurioms ištiesiu savo ranką, kad jas išgelbėčiau, nes jos taip pat yra mano vaikai. (114, 54–62)

20. Kiekvieną kartą, kai darote ką nors gero, sakote: „Aš esu kilnus, aš esu dosnus, aš esu gailestingas; todėl aš tai darau.“ Sakau jums: jei tuos darbus darytumėte savo Viešpaties vardu, būtumėte nuolankūs, nes gėris kyla iš Dievo, ir Aš jį suteikiau jūsų sielai.

21. Taigi tas, kuris savo gerus darbus priskiria savo žmogiškajai širdžiai, neigia savo sielą ir Tą, kuris ją apdovanojo šiomis dorybėmis.

22. O jei, priešingai, darote ką nors blogo, jūs nusiplaunate rankas kaip Pilotas, o tą poelgį suverčiate Tėvui, sakydami: „Tai buvo Dievo valia, taip buvo parašyta; Dievas to norėjo, tai likimas.“

23. Jūs sakote, kad niekas nevyksta be Dievo valios, norėdami išteisinti save už savo klaidas. Tačiau tikrai, sakau jums, jūs klystate, nes jūsų klaidos, jūsų apgailėtini poelgiai vyksta be Dievo valios.

24. Supraskite, kad Visagalis niekada jūsų nepriverčia jėga, savo

galia. Tai darote jūs su savo silpnesniais broliais ir seserimis.

25. Iš tiesų, sakau jums, blogis, nesąžiningumas, harmonijos trūkumas yra jūsų savybė; meilė, kantrybė, sielos ramybė ateina iš Dievo.

26. Kiekvieną kartą, kai mylite, jus įkvepia jūsų sielos Kūrėjas. O kai nekenčiate, tai esate jūs, jūsų silpnybė, kuri jus veda ir veda į pražūtį. Kiekvieną kartą, kai jūsų gyvenime atsitinka kas nors blogo, galite būti tikri, kad tai jūsų darbas.

27. Bet tada jūs klausiate savęs: kodėl Dievas tai leidžia? Argi Jis nesikankina dėl mūsų nuodėmių? Argi Jis taip pat neverkia, kai mato mus verkiančius? Ką gi Jam kainuotų apsaugoti mus nuo šių nesėkmių?

28. Sakau jums: kol nemylėsite, Dievas jums bus kažkas, ko negalėsite suvokti, nes jūsų Kūrėjo gailestingumas pranoksta jūsų supratimą.

29. Tapkite stiprūs, didingi, išmintingi, išmokite mylėti. Jei mylėsite, nebeturėsite vaikiško noro norėti išsiaiškinti Dievą, nes tada Jį matysite ir jausite, ir to jums pakaks. (248, 29-32)

Arogancija ir nuolankumas

30. Padarykite nuolankumą vienu iš geriausių savo sąjungininkų, kad pasiektumėte dvasinį pakilimą. Nes Dangaus karalystės, kuri yra Dvasios karalystė, vartai yra visiškai uždaryti išdidžiam žmogui. Jis niekada jų neperžengė ir niekada to nepadarys. Bet jei jis taps nuolankus, Aš būsiu pirmasis, kuris jį pagirs, ir būtent mano gailestingumas atvers jam vartus į amžinybę. (89, 45)

31. Dabar seka dar vienas mano mokymas, mokiniai: Iš tiesų sakau jums, jei jaučiatės stiprūs, dideli ar pranašesni, jūs nutolstate nuo Manęs, nes jūsų išdidumas užgožia nuolankumo jausmą. Tačiau jei jaučiatės maži, jei suvokiate, kad esate tarsi atomai mano kūrinijos viduryje, tada priartėjate prie manęs; nes dėl savo nuolankumo jūs mane gerbiate, mylite mane ir jaučiate mane šalia savęs. Tada galvojate apie visą tą didybę ir neišmatuojamumą, kurį Dievas slepia savyje ir kurį jūs norėtumėte pažinti ir patirti. Jums atrodo, tarsi savo sieloje girdėtumėte dieviškojo šnabždesio aidą. (248, 22)

32. Mokinys: Jei žmogus turi tikrą žinių apie darbus, kuriuos jis atliko, jis neleidžia, kad jį apakintų tuštybė. Jis žino, kad — jei šis nekilnus jausmas įsiskverbtų į jo esybę — jo protas aptemtų ir jis nebegalėtų žengti pirmyn vystymosi keliu, jis sustotų ir pasinertų į letargiją.

33. Tuštybė pražudė daugelį žmonių, sunaikino daugelį klestinčių tautų ir sugriovė jūsų kultūras.

34. Kol tautos laikė veiklumą, darbštumą ir pažangą savo idealais, jos gyveno gausybėje, spindesyje ir gerovėje. Tačiau kai išdidumas leido jiems jaustis pranašesniais, kai jų tobulėjimo idealas buvo pakeistas nepatenkinamu ambicijų troškimu viską turėti sau, jie, to nepastebėdami ir to nenorėdami,

žingsnis po žingsnio pradėjo griauti viską, ką buvo sukūrę, ir galiausiai nugrimzdo į bedugnę.

35. Žmonijos istorija pilna tokių patirčių. Todėl sakau jums, kad teisinga, jei pasaulyje atsiranda tauta su dideliais idealais, kuri – nors ir visada sąmoninga savo gerų darbų – tuo nesigiria. Tokiu būdu jos žengimas nebus sustabdytas, o iki šiol pasiektas spindesys rytoj bus dar pranokstas, o vėliau vėl padidintas.

36. Kai Aš taip kalbu jums, stengiuosi įkvėpti jus ne tik materialiais tikslais: noriu, kad mano žodžiai būtų teisingai suprasti, kad jūs mokėtumėte juos taikyti tiek dvasiniam, tiek materialiam gyvenimui.

37. Tuštybė gali užvaldyti žmogų ne tik jo materialiajame gyvenime, ir kaip įrodymą to, ką Aš jums sakau, pažvelkite į didžiųjų konfesijų žlugimus ir nesėkmes, kurių pamatai yra išgraužti tuštybės, išdidumo ir netikros prabangos. Kiekvieną kartą, kai jos manė esąs savo galios viršūnėje, atsirasdavo kas nors, kas pažadindavo jas iš jų sapnų, parodydavo joms jų klaidas, nukrypimus, nukrypimus nuo įstatymo ir tiesos.

38. Tik per tikrą mano Įstatymo pažinimą ir vykdymą sąžinės akivaizdoje ši žmonija galės pakilti į aukštesnį gyvenimą; nes sąžinė, kuri yra mano šviesa, yra tobula, nesutepta, teisinga, ji niekada netampa tuščiagarbi ar eina kreivais keliais. (295, 18-24)

Gėris, geros valios žmogus

39. Visi pažinkite Mane, kad niekas Manęs neneigtų – atpažinkite Mane, kad jūsų samprata apie Dievą būtų pagrįsta tiesa ir žinotumėte, kad ten, kur pasirodo gėris, ten esu Aš.

40. Gėris nesimaišo su niekuo. Gėris yra tiesa, meilė, gailestingumas, supratimas. Gėris yra aiškiai atpažįstamas ir nepakartojamas. Atpažinkite jį, kad nesuklystumėte.

41. Kiekvienas žmogus gali eiti skirtingu keliu; bet jei jie visi susitinka vienoje vietoje, kuri yra gėris, jie galiausiai atpažins vieni kitus ir susivienys.

42. Kitaip bus, jei jie atkakliai apgaudinės save, suteikdami gėriui blogio pavidalą ir maskuodami blogį kaip gėrį, kaip tai daro šių laikų žmonės. (329, 45–47)

43. Jau beveik 2000 metų kartojate tą frazę, kurią išgirdo Betliejaus piemenys: „Taika žemėje geros valios žmonėms“; tačiau kada jūs įgyvendinote gerą valią, kad įgytumėte teisę į taiką? Iš tiesų, sakau jums, jūs veikiau padarėte priešingai.

44. Jūs praradote teisę kartoti šį posakį; todėl šiandien Aš ateinu su naujais žodžiais ir pamokymais, kad jūsų protui įstrigtų ne posakiai ir frazės, o mano mokymo prasmė, kuri turi įsiskverbti į jūsų širdį ir protą.

45. Jei norite kartoti mano žodžius taip, kaip Aš juos jums duodu, darykite tai; tačiau žinokite: kol jų nejausite, jie neturės jokios galios.

Ištarkite juos su nuoširdžiu jausmu ir nuolankumu, pajuskite, kaip jie skamba jūsų širdyse, tada Aš jums atsakysiu taip, kad visa jūsų esybė sudrebės. (24, 33-34)

46. Sakau jums dar kartą: ramybė geros valios žmonėms, mylintiems tiesą, nes jie daro kažką, kad paklustų dieviškajai valiai. O tie, kurie atsiduria po mano globos, neišvengiamai turi pajusti mano buvimą – tiek savo sieloje, tiek savo žmogiškajame gyvenime, savo kovose, savo poreikiuose, savo išbandymuose.

47. Geros valios žmonės yra vaikai, kurie paklūsta savo Tėvo įstatymui. Jie eina teisingu keliu, ir kai labai kenčia, jie pakelia savo sielą į Mane, trokšdami atleidimo ir taikos.

48. Jie žino, kad skausmas dažnai yra būtinas, todėl jie jį kantriai ištveria. Tik tada, kai jis tampa nepakeliamas, jie prašo, kad jų kryžiaus našta būtų palengvinta. „Viešpatie“, – sako jie Man, – „aš žinau, kad mano sielai reikia apvalinimo, kančios, kad ji galėtų tobulėti. Tu geriau už mane žinai, ko man reikia. Tu negali man duoti nieko, ko man nereikia. Todėl tebūnie Tavo valia man.“

49. Tebūnie palaiminti tie, kurie taip mąsto ir meldžiasi, nes jie ieško savo Mokytojo pavyzdžio, kad jį pritaikytų savo gyvenimo išbandymams. (258, 52-53)

Blogis, blogiui pasidavęs žmogus

50. Šiais laikais blogio įtaka yra didesnė už gėrio. Todėl žmonijoje vyrauja blogio jėga, iš kurios kyla savanaudiškumas, melas, ištvirkavimas, puikybė, pasidžiaugimas kito nelaime, naikinimas ir visos žemos aistros. Iš šio sutrikusio moralinio pusiausvyros kyla ligos, kurios kankina žmones.

51. Žmonės neturi ginklų, kad galėtų kovoti su šiomis jėgomis. Jie yra nugalėti ir kaip belaisviai įmesti į gyvenimo be dvasinės šviesos bedugnę, be sveikos džiaugsmo, be siekio gėrio.

52. Būtent dabar, kai žmogus tiki esąs žinių viršūnėje, jis nežino, kad yra bedugnėje.

53. Aš, kuris žinau jūsų pradžią ir jūsų ateitį amžinybėje, nuo pat pirmųjų laikų daviau žmonėms ginklų, kuriais jie galėtų kovoti su blogio jėgomis. Bet jie jų nepaisė ir pasirinko blogio kovą su blogiu, kurioje niekas nelaimi, nes visi išeis iš jos nugalėti.

54. Parašyta, kad blogis neišliks viešpataujantis, o tai reiškia, kad laikų pabaigoje triumfuos gėris.

55. Jei manęs klausiate, kokie buvo ginklai, kuriais aš aprūpinau žmones kovai su blogio jėgomis ar įtaka, tai sakau jums, kad tai buvo malda, ištvermė laikantis Įstatymo, tikėjimas mano Žodžiu ir meilė vieni kitiems. (40, 65-70)

56. Blogis išplito tarp žmonių, mano tauta. Gėris, dorybė, meilė buvo silpni prieš blogio, ligų, bėdų, epidemijų ir nelaimių invaziją. Viskas, kas yra sugedusių sėkla, užkrėtė geruųjų širdis, privertė kai

kuriuos suklupti, sumažino ištikimųjų skaičių, nes blogis darė didelę įtaką žmonijai.

57. Aš leidau, kad taip atsitiktų, dėl jums suteiktos valios laisvės. Nes už viso to sugedimo, visos tamsos ir žmonių apakimo slypi dieviška šviesa, Dvasia, kuri neišnyksta ir niekada neišnyks. Yra pirminė esybė, kuri yra Šviesos siela, kuri nesutepta saugo bučinį, kurį jai davė Tėvas ir kuris yra dieviškasis antspaudas, su kuriuo Aš išsiunčiau visus savo vaikus į kovos kelią. Dėl šio požymio nė viena iš šių sielų nebus prarasta. (345, 11-12)

Gėrio ir blogio kova

58. Jūs taip pat stebėjotės smurtu, kurį vyrai ir moterys savo piktadarystėmis atskleidė per visas jūsų žmogiškosios egzistencijos epochas. Jūsų istorijos knyga surinko jų vardus. Jūsų egzistencijos atminties knygoje, knygoje, kurioje Dievas užrašo ir įamžina visus jūsų poelgius, visus jūsų darbus, taip pat yra jų vardai, ir jūs stebėjotės, kad siela, žmogaus širdis gali talpinti tiek daug blogio jėgos, išlaikyti tiek drąsos, kad nesudrebėtų prieš savo pačių darbus; kad ji gali nutildyti savo sąžinės balsą, kad negirdėtų Dievo reikalavimo atsiskaityti, kurio Jis reikalauja iš visų savo vaikų. Ir kaip dažnai tų sielų gyvenimo kelias šioje planetoje buvo ilgas ir užsitęsęs.

59. Šiuos žmones, kurie dėl savo laisvos valios priešinosi mano meilei ir teisingumui, Aš panaudojau ir pasinaudojau būtent jų nepaklusnumu, kad padaryčiau juos savo tarnais. Manantys, kad veikia laisvai, visos jų mintys, žodžiai ir veiksmai buvo mano teisingumo įrankis – tiek jų pačių, tiek kitų atžvilgiu.

60. Bet kada ta viešpatija baigsis? – Tėvas jums sako: blogio viešpatija niekada (visiškai) nevaldė žmonijos, nes net didžiausio ištvirkimo laikais buvo Man ištikimų žmonių, kurie pakluso mano mokymui, ir mano Įstatymo apaštalų. Bet kova egzistavo nuo pat pradžių.

61. Kuriai iš tų dviejų jėgų iki šiol kovoje pranašavo? Piktosios! Todėl Aš turėjau fiziškai pasirodyti tarp jūsų, kad jums padėčiau, kad atgaivintų jūsų viltį ir tikėjimą Manimi, kad suteikčiau šilumą jūsų širdims ir pasakyčiau jums: jūs nesate vieni kelyje, Aš jums niekada nemelavau. Jūs niekada neturite keisti principų, kuriuos Aš įdėjau į jus. Tai yra gėrio ir meilės kelias. (345, 48-49)

62. Žiūrėkite, kaip mano Šviesa sklaido jūsų pasaulio rūką. Aš kovoju su žmonėmis, bet tik tam, kad išnaikintų visą blogį, gyvenantį jų širdyse. Aš įdėsiu savo meilės šviesą ir jėgą į tuos, kurie man ištikimai seka, ir jie tada sakys: „Ieškokime drakoną, kuris mūsų tyko – pabaisą, kuri verčia mus nusidėti ir įžeidinėti Viešpatį.“ Jie ieškos jo jūrose, dykumoje, kalnuose ir miškuose, nematomoje erdvėje, bet nerastų, nes jis gyvena žmogaus širdyje. Tik ji

jį pagimdė, ir ten jis augo, kol užvaldė žemę.

63. Kai mano šviesos kardo blyksnis sužeis kiekvieno žmogaus širdį, iš blogio kylanti jėga vis silpnės, kol galiausiai išnyks. Tada jūs pasakysite: „Viešpatie, Tavo gailestingumo dieviškąja jėga aš nugalėjau drakoną, kurį, kaip maniau, tykojo iš nematomo pasaulio, nesusimąstydamas, kad jį nešiojau savo pačios širdyje.“

64. Kai išmintis spindės visuose žmonėse – kas tada dar drįs iškreipti gėrį į blogį? Kas tada dar atiduos Amžinąjį už praeinantį? Iš tiesų, sakau jums: niekas; nes jūs visi būsite stiprūs dieviškoje išmintyje. Nuodėmė yra tik nežinojimo ir silpnumo pasekmė. (160, 51-54)

Pagundos ir vilionės

65. Žmonija puoselėja įvairius „medžius“; žmonių alkis ir vargas verčia juos ieškoti po jų šešėlio ir vaisių, kurie siūlo jiems išgelbėjimą, teisingumą ar taiką. Šie medžiai yra žmonių mokymai, dažnai įkvėpti neapykantos, savanaudiškumo, siekio valdžios ir didybės manijos. Jų vaisiai yra mirtis, kraujas, sunaikinimas ir šventiausių dalykų žmogaus gyvenime, t. y. tikėjimo, mąstymo ir žodžio laisvės, išniekinimas – trumpai tariant, jo dvasinės laisvės atėmimas. Tai tamsiosios jėgos, kurios pakyla kovoti prieš šviesą. (113, 52–53)

66. Aš tau sakiau, mylimas Izraeli, kad ateis laikas, kai pakils blogi oratoriai, norėdami įleisti netikrą Jėzų, ir savo materialiuose siekiuose jie apgaudinės ir sakys, kad per juos kalba Mokytojas. Pakils netikri „vadovai“ ir netikri „pranašai“, netikri „kariai“, kurie savo žodžiu ir materialiais siekiais norės nukreipti jus nuo Šviesos ir Tiesos kelio. (346, 38)

67. Melskitės, suvokite, kad dabar yra laikas, kai mano teisingumas ir mano Šviesa sukrėtė visas tamsos jėgas. Tai yra sunkus ir pavojingas laikas, nes netgi būtybės, gyvenančios tamsoje, tarp jūsų apsimetinės šviesos būtybėmis, kad jus suviliotų, kad jus supainiotų. Aš duodu jums savo Šviesą, kad nenuklystumėte nuo kelio ir neleistumėte apgauti tiems, kurie piktnaudžiauja mano vardu.

68. Gundytojai nėra tik nematomos būtybės, juos rasite ir įsikūnijusius žmonėse, kurie jums kalba apie mokymus, kurie apsimeta šviesa, bet prieštarauja mano mokymams. Jiems neturėtumėte klausyti. (132, 7-8)

69. Mano Karalystė yra stipri ir galinga, ir jei Aš leidau, kad prieš mano jėgą ir galią pakiltų kita jėga – blogio jėga – tai todėl, kad įrodytų mano jėgą; kad susidūrę su apgaule, su tamsa, patirtumėte ir pamatytumėte mano Šviesos ir Tiesos jėgą. Tai vyksta tam, kad jūs suprastumėte, jog ta tamsos karalystė, kupina klaidų ir pagundų, nors ir turi didelę galią, yra mano įrankis, ir aš iš tikrųjų ja pasinaudoju.

70. Kai Aš jus išbandau, tai darau ne tam, kad sustabdytų jus jūsų tobulėjimo kelyje, nes Aš laukiu jūsų atvykimo į mano karalystę. Bet Aš noriu, kad po kovų jūs ateitumėte pas Mane pergalingi, po kovos būtumėte stiprūs, kupini dvasinės patirties šviesos po ilgos piligrimystės, kupini nuopelnų Dvasioje, kad galėtumėte nuolankiai pakelti savo veidus ir pamatyti Tėvą tuo momentu, kai Jis priartės, kad suteiktų jums savo dieviškąjį bučinį – bučinį, kuriame glūdi visa laimė ir visos tobulumo formos jūsų sielai. (327, 8-9)

Moraliniai nusikaltimai

71. Žmonės, žmonės, kurie visi susiduriate vieni su kitais! Aš sutikau jus, kaip jūs neigiate savo piktumą ir giriatės tuo, ką laikote didybe, tuo tarpu slepiate savo gėdos dėmes. Tačiau Aš jums sakau, kad žmogus, kuris laiko save pagirtinu dėl savo tariamo didingumo, yra dvasiškai vargšas. O tiems, kurie dėl dorybių trūkumo šmeižia kitų klaidas ir teisia svetimus nusižengimus, turiu pasakyti, kad jie yra veidmainiai ir labai toli nuo teisingumo ir tiesos.

72. Ne tik tie, kurie atima kūno gyvybę, yra žudikai, bet ir tie, kurie šmeižtais sudrasko širdį. Tie, kurie žudo širdies jausmus, tikėjimą, idealą, yra sielos žudikai. Ir kiek daug jų gyvena laisvai, be kalėjimo ir be grandinių.

73. Nenustebkite, kad Aš taip jums kalbu, nes Aš matau tarp jūsų sugriautas šeimas, nes jūs, nepaisydami savo pareigų, prisiėmėte naujus įsipareigojimus už jų ribų, nesirūpindami savo artimųjų skausmu ir apleistumu. Pažvelkite aplink, kiek yra sugriautų šeimų, kiek moterų, pasidavusių ištvirkavimui, ir kiek vaikų be tėvo. Kaip tose širdyse galėtų egzistuoti švelnumas ir meilė? Ar nemanote, kad tas, kuris sunaikino tų žmonių laimę ir sugriovė tai, kas buvo šventa, yra nusikaltėlis?

74. Jūs taip pripratote prie blogio, kad net tuos žmones, kurie išrado tas naujas mirtinas ginklas, vadinate didžiais, nes jie per akimirką gali sunaikinti milijonus žmonių gyvybių. Ir jūs juos net vadinate mokslininkais. Kur gi jūsų protas? Didis gali būti tik tas, kuris turi dvasią, o išsilavinęs – tik tas, kuris eina tiesos keliu. (235, 36–39)

Blogio bejėgiškumas ir laikinas pobūdis

75. Jūsų akyse didžiulė, labai didžiulė yra žmogaus sugedimas, baisi jums atrodo blogio galia ir jėga, kurią žmonės naudoja; ir vis dėlto Aš jums sakau, kad ji yra silpna prieš mano teisingumo jėgą, prieš mano dieviškumą, kuris yra likimo, gyvenimo, mirties ir visos kūrinijos Viešpats. (54, 70)

76. Tik būtybė, kuri būtų visagali kaip Aš, galėtų kovoti su Manimi. Bet ar jūs tikite, kad jei iš Manęs atsirastų dievybė, ji būtų prieš mane? Arba ar jūs tikite, kad ji gali atsirasti iš nieko? Iš nieko negali atsirasti nieko.

77. Aš esu Viskas ir niekada nesu gimęs. Aš esu pradžia ir pabaiga, alfa ir omega visko, kas sukurta.

78. Ar galite įsivaizduoti, kad viena iš mano sukurtų būtybių galėtų pakilti iki Dievo? Visos būtybės turi ribas, o norint būti Dievu, būtina neturėti ribų. Kas puoselėjo tuos galios ir didybės sapnus, tas nukrito į savo pačios išdidumo tamsą. (73, 34-35)

79. Iš tiesų, sakau jums, nėra jėgos, kurią galėtumėte priešpastatyti mano meilei. Priešai pasirodo esą menki, priešiškos jėgos yra silpnos, ginklai, kurie bandė kovoti prieš tiesą ir teisingumą, visada buvo trapūs.

80. Kova, kurią blogio jėgos vedė prieš Dieviškąjį teisingumą, jums atrodė kaip begalinis konfliktas. Ir vis dėlto – amžinybės akivaizdoje jis bus tarsi akimirka, o jūsų sielos netobulumo laikotarpiu padaryti nusižengimai bus tarsi maža dėmė, kurią jūsų dorybė ir mano mylinti teisingumas amžinai ištrins. (179, 12–13)

Atleidimo galia

81. Jūs visi, žmonės, aš klausiu jūsų ir šiuos žmones čia laikau jūsų atstovais: kada jūs pakilsite dvasiškai, mylėsite vieni kitus ir atleisite vieni kitiems už įžeidimus? Kada pagaliau jūsų planetoje įsivyraus taika?

82. Tik mano mokymas moko atleidimo, kylantį iš meilės, ir jis turi galingą jėgą paversti blogį gėriu, atversti ir pakeisti nusidėjėlį į dorybingą žmogų.

83. Mokykitės atleisti, ir jūsų pasaulyje prasidės taika. Jei reikėtų atleisti tūkstantį kartų, turėtumėte tai daryti tūkstantį kartų. Argi nesuvokiate, kad susitaikymas tinkamu laiku išgelbėja jus nuo kančios taurės išgėrimo? (238, 12–14)

84. Kol esate žmonės, prisiminkite Mane ant to kryžiaus, kaip Aš atleidau savo budeliams, juos laiminau ir gydžiau, kad ir jūs per visą savo sunkų gyvenimo kelią taip pat laimintumėte tuos, kurie jums daro skriaudą, ir darytumėte viską, kas įmanoma, tiems, kurie jums padarė blogo. Kas taip elgiasi, tas yra mano mokinys, ir tikrai, Aš jam sakau, kad jo skausmas visada bus trumpas, nes Aš leisiu jam pajusti savo jėgą jo išbandymų akimirkomis. (263, 56)

85. Atleiskite vieni kitiems, ir taip rasite palengvėjimą sau ir tam, kuris jums padarė skriaudą. Neneškite neapykantos ar kerštо naštos savo sieloje; būkite tyros širdies, ir jūs atrasite taikos paslaptį bei gyvensite kaip mano tiesos apaštalai. (243, 63)

41 skyrius – Ryšys tarp šio pasaulio ir anapusinio pasaulio

Dvasinio pasaulio įkvėpimas ir pagalba

1. Jūs visi žengiate dvasinio tobulėjimo laiptais; vieni pasiekė

tokį lygį, kurio jūs šiuo metu dar negalite suvokti, kiti eina paskui jus.

2. Didžiosios sielos, didžios dėl savo kovos, meilės, pastangų, siekia harmonijos su savo mažaisiais broliais ir seserimis, su nutolusiaisiais, neatsakingaisiais; jų užduotys yra kilnios ir aukštos, jų meilė mano Dieviškumui ir jums taip pat yra labai didelė.

3. Šios sielos žino, kad jos buvo sukurtos veiklai, aukštesnei raidai; jos žino, kad Dievo vaikams nėra neveiklumo. Kūrinijoje viskas yra gyvenimas, judėjimas, pusiausvyra, harmonija; todėl šios nesuskaičiuojamos būtybės dirba, stengiasi ir džiaugiasi savo kovoje , suvokdamos, kad tokiu būdu jos šlovina savo Viešpatį ir tarnauja savo artimųjų pažangai bei tobulėjimui.

4. Šiandien, kai esate nukrypę nuo kelio, kurį jums nurodo mano Įstatymas, jūs nežinote, kokį poveikį jums daro šie jūsų broliai ir seserys; tačiau jei turėsite jautrumo, kad galėtumėte suvokti tas spinduliuotes, įkvėpimus ir žinutes, kurias jie jums siunčia, turėsite bent menką supratimą apie begalę užsiėmimų ir kilnių darbų, kuriems jie skiria savo egzistenciją.

5. Turite žinoti, kad tos sielos, mylėdamos ir gerbdamos Kūrėjo įstatymus, niekada nepaima to, kas joms nepriklauso, nei liečia draudžiamų dalykų, nei įsibrauna ten, kur žino, kad negalima, kad nesukeltų disonanso tarp pagrindinių Kūrimo elementų.

6. Kaip skirtingai elgiasi žmonės Žemėje, kurie, siekdami būti dideli ir galingi pasaulyje, be mažiausio pagarbos mano mokymams, mokslo raktu ieško griaunančių gamtos jėgų, atveria vartus į nežinomas jėgas ir taip griauna juos supančios gamtos harmoniją!

7. Kada žmogus sugebės tapti imlus, kad išgirstų Dvasinio pasaulio išmintingus patarimus ir tokiu būdu leistųsi būti vedamas jų įkvėpimų?

8. Iš tiesų, sakau jums, to pakaktų, kad saugiu keliu pasiektumėte jums priklausančią kalno viršūnę; ten jūs pamatytumėte prieš save tiesų ir šviesų taką, kurį nuėjo sielos, kurios dabar yra čia tik tam, kad darytų jums gera ir padėtų jums jūsų varguose, žingsnis po žingsnio priartindamos jus prie kelio pabaigos, kur jūsų laukia jūsų Tėvas.

9. Kadangi aš jums kalbėjau apie tų būtybių gerumą ir dvasinį aukštumą, turiu jums pasakyti, kad jos, kaip ir jūs, nuo pat pradžių turėjo valios laisvės dovaną, tai yra tikrą ir šventą veikimo laisvę, o tai yra Kūrėjo meilės savo vaikams įrodymas. (20, 28–36)

10. Jūs nekeliaujate vieni, nes mano padrąsinimas ir mano šviesa yra su kiekvienu iš jūsų. Bet tuo atveju, jei jums to atrodytų per mažai, aš kiekvienam žmogiškajam tvariniui paskyriau dvasinę šviesos būtybę, kad ji saugotų jūsų žingsnius, įspėtų jus apie bet kokį pavojų, tarnautų jums kaip kompanionas jūsų vienatvėje ir kaip ramentas gyvenimo kelionėje. Tai yra tos

būtybės, kurias jūs vadinate sargais angelais arba globėjais.

11. Niekada nebūkite jiems nedėkingi ir nebūkite kurti jų įkvėpimams, nes jūsų jėgų nepakaks, kad išlaikytumėte visus gyvenimo išbandymus. Jums reikia tų, kurie yra pažengę toliau už jus ir kurie kažką žino apie jūsų ateitį, nes Aš jiems tai apreiškiau.

12. Tų būtybių kova yra labai sunki, kol jūs nepasieksite dvasinio tobulumo, nes jūs savo ruožtu labai mažai prisidedate prie jų sunkios misijos.

13. Kai jūsų dvasinis tobulėjimas leis pajusti ir suvokti tų jūsų brolių ir seserų buvimą, kurie nematomi, be jokio pasirodymo, dirba jūsų gerovės ir pažangos labui, tada jūs gailėsitės, kad priverstėte juos taip vargti ir kentėti dėl jūsų nuodėmių. Tačiau jei šis supratimas kyla jumyse, tai tik todėl, kad jūsų protas jau apšvito. Tada jiems atsiras užuojauta, dėkingumas ir supratimas.

14. Koks didelis laimės jausmas bus jūsų globėjams, kai jie pamatys, kad jų pastangos yra jūsų remiamos ir kad jų įkvėpimas dera su jūsų pakilimu!

15. „Dvasiniame slėnyje“ turite tiek daug brolių ir seserų bei draugų, kurių nepažįstate.

16. Rytoj, kai žinios apie dvasinį gyvenimą bus pasklidusios po visą žemę, žmonija supras tų būtybių, esančių šalia jūsų, svarbą, ir žmonės laimins mano apvaizdą. (334, 70-76)

17. Iš tiesų, sakau jums, jei jūsų tikėjimas būtų tvirtas, jūs neturėtumėte troškimo jausti Dvasinio pasaulio buvimą kūno pojūčiais, nes tada būtent siela, savo subtilia jautrumu, suvoktų tą pasaulį, kuris nuolat pulsuoja aplink jus.

18. Taip, žmonija, jei tu jautiesi nutolusi nuo Dvasinio pasaulio, vis dėlto tos būtybės negali jaustis nutolusios nuo žmonių, nes joms nėra atstumų, ribų ar kliūčių. Jos gyvena Dvasiniame pasaulyje, todėl negali būti nutolusios nuo žmogiškųjų būtybių gyvenimo, kurių aukščiausiasis tikslas yra sielos tobulėjimas ir tobulinimas. (317, 48-49)

19. Vienintelis atstumas, kuris egzistuoja tarp jūsų ir Dievo arba tarp jūsų ir dvasinės būtybės, nėra materialus atstumas, o dvasinis, sukeltas jūsų pasirengimo, tyrumo ar pasiruošimo trūkumo priimti įkvėpimą ir dvasinį poveikį.

20. Niekada nesukurkite to atstumo tarp savęs ir savo Mokytojų arba tarp savęs ir Dvasinio pasaulio, tada visada džiaugsitės gėrybėmis, kurias mano Meilė išlieja tiems, kurie moka jų ieškoti. Visada jausite, kad Dvasinis pasaulis yra arti tų širdžių, kurie ruošiasi jį pajusti.

21. Koks didelis atstumas, kurį šių laikų žmonija nustato tarp savęs ir Dvasinio gyvenimo! Jis toks didelis, kad šiandieniniai žmonės Dievą todėl jaučia kaip begalinai tolimą nuo savęs ir laiko Dangaus karalystę tolimą ir nepasiekiamą. (321, 76-78)

22. Sakau jums, kad nėra nė vieno žmogaus proto, kuris negyventų dvasinio pasaulio įtakoje.
23. Daugelis tai neigs, tačiau niekas negalės įrodyti, kad neįmanoma, jog žmogaus protas priima ne tik dvasinių būtybių ir jo pačių bendrapiliečių, bet ir mano mintis bei vibracijas.
24. Tai yra apreiškimas visai žmonijai – apreiškimas, kuris, jei bus skleidžiamas, ras atviras širdis, kurios jį priims su dideliu džiaugsmu; taip pat jis susidurs ir su atkakliais priešininkais bei kovotojais.
25. Tačiau ką jie galės padaryti, kad užkirstų kelią Dvasinės karalystės šviesai spindėti žmonių gyvenimuose? Kokias priemones netikintieji galės panaudoti, kad išjungtų tą virpesių? Kas yra tas, kuris laiko save esančiu už visuotinės įtakos ribų, kuri yra Dievo kūrybinė ir gyvybinga jėga?
26. Aš kreipiuosi į jūsų dvasią, sielą ir protą, tačiau dar kartą sakau jums, kad iš kitų egzistencijos lygmenų gaunate žinutes, idėjas ir įkvėpimą, ir kad, kaip ir nežinote, iš kur jūsų siela atėjo įsikūnyti į šį jūsų kūną, taip pat nežinote, kas jai pasirodo nematomas ir neapčiuopiamas. (282, 33-37)

Sutrikę ir piktavaliai dvasios

27. Šis laikas skiriasi nuo Pirmojo ir Antrojo. Šiandien jūs gyvenate chaose, kurį sukėlė išlaisvinti matomi ir nematomi elementai. Vargas tam, kuris nemiega, nes jis pralaimės, o tas, kuris yra pasiruošęs, privalo kovoti!
28. Tūkstančiai nematomų akių žiūri į jus; vienos – kad pasala jūsų kelyje ir pargriautų jus, kitos – kad jus apsaugotų. (138, 26-27)
29. Didžiosios sumišusių sielų legionai kariauja su žmonėmis, pasinaudodami jų nežinojimu, bukumu ir dvasinio regėjimo trūkumu; o žmonės nepasirengė savo meilės ginklais, kad apsisaugotų nuo jų puolimų, todėl šioje kovoje jie atrodo kaip bejėgiai padarai.
30. Buvo būtina, kad mano dvasinis mokymas pasiektų jus, kad išmokytų jus, kaip turite pasiruošti, kad šioje kovoje išeitumėte nugalėtojais.
31. Iš to nematomo pasaulio, kuris audžia ir gyvena jūsų pačių pasaulyje, sklinda įtakos, kurios persekioja žmones – ar tai būtų jų protas, jausmai ar valia – ir paverčia juos paklusniais tarnais, vergais, įrankiais, aukomis. Visur pasirodo dvasiniai pranešimai, tačiau pasaulio žmonės vis dar nenori suvokti to, kas juos supa.
32. Būtina pradėti kovą, sunaikinti tamsą, kad, kai žmonėse užsidegs šviesa, visi, susivieniję tikroje bendruomenėje, išeitų ir malda nugalėtų kovą, kurią jie pradeda prieš tas jėgas, kurios juos taip ilgai valdė.
33. Žmonės ir tautos pasidavė tų įtakų galiai, žmonijai to net nepastebint. Retos ir nežinomos ligos, kurias jos sukelia, parklupdė žmones ir supainiojo mokslininkus.

34. Kiek nesantaikos, kiek sumaišties ir skausmo žmogus yra sukaupęs. Maldos, moralės ir dvasingumo trūkumas pritraukė nešvarias ir sutrikusias būtybes. Tačiau ko galima tikėtis iš tų, kurie yra atskirti be šviesos ir be pasiruošimo?

35. Ten yra tie, kuriuos jūs apgavote ir engėte, kuriuos sutrikdėte ir pažeminote. Jie gali jums siųsti tik sumaištį ir tamsą, jie gali tik keršyti ir tik kaltinti jus. (152, 22–28)

36. Tamsos būtybių legionai kaip audros debesys nusileidžia ant žmonijos, sukelia sukrėtimus, supainioja mintis ir aptemdo žmonių širdis. Ir nors ši žmonija turi ginklų, kad apsigintų nuo šių klastingų išpuolių, vieni nemoka jų naudoti, o kiti net neįtaria, kad juos turi. (240, 53)

37. Šiandieninė žmonija, kad ir kokia gausi ji atrodytų jūsų akyse, yra labai maža, palyginti su ją supančiu dvasinių būtybių pasauliu. Su kokia jėga tos legionai įsiveržia į žmonių kelius; tačiau šie nepastebi to pasaulio, kuris juos apgaubia, nejaučia ir negirdi jo. (339, 29)

38. Žmogus, pasidavęs nuodėmingam gyvenimui, gali pritraukti už savęs visą tamsos būtybių legioną, kuris privers jį savo kelyje palikti pražūtingų įtakų pėdsakus. (87, 7)

39. Jei iš čia galėtumėte pamatyti „Dvasinę slėnį“, kur gyvena materializuotos būtybės – tos, kurios nieko nepasirengė dvasinei kelionei į šį gyvenimą – jūs būtumėte sukrėsti. Bet nė akimirkai nesakytumėte: „Koks baisus yra Dievo teisingumas!“ Ne, vietoj to sušuktumėte: „Kokie nedėkingi, neteisingi ir žiaurūs esame sau! Kokie abejingi savo sielai ir kokie šaltakraujai buvome kaip Jėzaus mokiniai!“

40. Todėl Tėvas leido, kad tos būtybės kartais pasirodytų jūsų gyvenime ir perduotų jums skausmingą, bauginančią žinią apie savo niūrų ir neramų gyvenimą. Jos yra pasaulio, kuriame nėra nei spindinčios dvasinių namų šviesos, nei žemės grožio, kurią jos anksčiau apgyvendino, gyventojos. (213,52-53)

41. Sielų legionai, kurie be tikslo klajoja po pasaulį ir įvairiais būdais beldžiasi į žmonių širdžių duris, dažnai yra balsai, norintys jums pasakyti, kad turite pabusti, kad turite atverti akis tikrovei, kad turite atgailauti už savo klaidas ir atsinaujinti, kad vėliau, kai paliksite savo kūną žemės glėbyje, neturėtumėte kaip jie apraudoti savo vienatvės, nežinojimą ir materializmą. Supraskite, kaip net iš tamsos kyla šviesa, nes nė vienas medžio lapas nepajuda be mano valios; taip pat ir tie dvasiniai apreiškimai, kurių kasdien daugėja, galiausiai užplūs žmones taip, kad galiausiai nugalės žmonijos skepticizmą. (87, 65)

42. Melskitės už tuos, kurie iš jūsų išeina ir keliauja į anapus, nes ne visiems pavyksta rasti kelią, ne visi

sugeba pakilti dvasiškai, nei visi per trumpą laiką pasiekia ramybę.

43. Kai kurie gyvena dvasiniame pasaulyje, apimti iliuzijos apie materialų gyvenimą; kai kurie kenčia nuo stiprių gailesčio jausmų; kiti yra bejausmiai, palaidoti po žeme kartu su savo kūnais, o dar kiti negali atsiskirti nuo savo artimųjų, tų, kurie liko pasaulyje, nes juos sulaiko raudos, savanaudiškumas ir žmogiškasis nežinojimas, pririša prie materijos ir atima ramybę, šviesą bei pažangą.

44. Leiskite toms sieloms, kurios dar tebėra šiame pasaulyje, eiti toliau, nes joms čia jau nebeliko vietos; leiskite joms atsisakyti gėrybių, kurias jos turėjo ir mylėjo šiame gyvenime, kad jos galėtų pakelti savo sielą į begalybę, kur jų laukia tikrasis paveldėjimas. (106, 35-37)

45. Jūsų sielai bus labai malonu, kai atvykus į „Dvasinį slėnį“ jus pasitiks jie ir gausite padėkos ženklus už gailestingumą, kurį jiems parodėte. Didelis bus jūsų džiaugsmas, kai pamatysite juos persmelktus šviesa.

46. Bet kaip skaudu būtų, jei susitiktumėte su ta būtybių legione, kuri yra aptemdyta sumaišties, ir žinotumėte, kad jie tikėjosi iš jūsų meilės poelgio, o jūs jo jiems nesuteikėte. (287, 58)

47. Iš tiesų, sakau jums: jei aš elgiuosi su jumis, žmonėmis, su tokia meile ir gailestingumu, tai ta pačia rūpestinga meile kreipiuosi ir į tuos, kurie anapus atperka savo ankstesnius nusižengimus. Aš siunčiu šioms būtybėms savo šviesą, kad išlaisvinčiau jas iš jų sumaišties, kuri yra tarsi tamsa, ir iš jų savikaltės, kuri yra „ugnis“, kad vėliau jas galėčiau nusiųsti tarp žmonių; kad tie, kurie anksčiau sėjo skausmą į širdis, dabar, apdovanoti pažinimo šviesa, taptų savo brolių ir seserų geradariais ir globėjais. (169, 6)

Dvasių kova dėl žmonių

48. Už jūsų žmogiškojo gyvenimo ribų egzistuoja dvasių pasaulis, jūsų broliai ir seserys, žmonėms nematomos būtybės, kurios tarpusavyje kovoja, norėdamos jus užkariauti.

49. Šios kovos priežastis yra skirtingas vienų ir kitų vystymosi lygis. Kol šviesos būtybės, vedamos meilės, harmonijos, taikos ir tobulėjimo idealo, žmonijos kelią apibarsto šviesa, visada įkvepia jai gėrį ir atskleidžia viską, kas yra žmonių labui, būtybės, kurios vis dar laikosi žemiškojo materializmo, nesugebėjo atsikratyti savo savanaudiškumo ir meilės pasauliui arba neribotą laiką maitina žmogiškus potraukius ir polinkius, žmonių kelią sėja sumaištimi, aptemdydamos protą, apakindamos širdis, pavergdamos valią, kad pasinaudotų žmonėmis ir paverstų juos savo planų įrankiais arba kad juos naudotų tarsi savo pačių kūnus.

50. Kol dvasinis Šviesos pasaulis siekia laimėti žmonių sielas, kad atvertų joms kelią į amžinybę; kol tos palaimintos gausybės be perstojo stengiasi augti meile, tapti

ligonių slaugytojais prie skausmo lovos, žmogaus, nešančio didelės atsakomybės naštą, patarėjais, jaunimo konsultantais, vaikų globėjais, tų, kurie gyvena pamiršti ir vieniši, draugais, taip pat be perstojo tarp žmonių veikia būtybių legionai, neturintys dvasinės išminties šviesos ir pakylėjančio meilės jausmo. Bet jų tikslas nėra palengvinti jums kelią į Dvasinę karalystę – ne; šių būtybių ketinimas yra visiškai priešingas, jų siekis yra valdyti pasaulį, ir toliau būti jo šeimininkais, įamžinti save Žemėje, valdyti žmones ir paversti juos savo valios vergais bei įrankiais – trumpai tariant: neleisti atimti to, ką jos visada laikė savu: pasaulio.

51. Taigi, mokiniai: tarp vienų ir kitų būtybių verda nuožmi kova – kova, kurios jūsų fizinės akys nemato, tačiau kurios atspindžiai kasdien jaučiami jūsų pasaulyje.

52. Kad žmogus galėtų apsiginti ir išsilaisvinti nuo blogų įtakų, jam reikia žinių apie jį supančią tiesą, jis turi išmokti melstis Dvasia ir taip pat turi žinoti, kokiais sugebėjimais yra apdovanota jo esybė, kad galėtų juos panaudoti kaip ginklus šioje didžiojoje kovoje tarp gėrio ir blogio, šviesos ir tamsos, dvasinio tobulėjimo ir materializmo.

53. Būtent dvasinis Šviesos pasaulis veikia, kovoja ir viską ruošia, kad pasaulis vieną dieną pasuktų dvasinio tobulėjimo keliu.

54. Apmąstykite visa tai, ir galėsite įsivaizduoti šios kovos, kurią veda jūsų dvasiniai broliai ir seserys, stengdamiesi išgelbėti žmones, įnirtingumą – kovą, kuri jiems yra taurė, iš kurios jūs nuolat duodate jiems gerti nedėkingumo kartėlį, nes apsiribojate tuo, kad iš jų priimate visą gėrį, kurį jie jums teikia, bet niekada nestojate į jų pusę, kad padėtumėte jiems kovoje.

55. Tik nedaugelis moka prie jų prisijungti, nedaugelis yra imlūs jų įkvėpimams ir seka jų patarimais. Bet kaip stipriai jie žengia per gyvenimą, kaip saugūs jie jaučiasi, kokios palaimos ir įkvėpimai sparnuoja jų dvasią!

56. Dauguma žmonių yra blaškomi tarp šių dviejų įtakų, nesugebėdami pasirinkti vienos, nesugebėdami visiškai atsiduoti materializmui, bet taip pat nesistengdami išsilaisvinti iš jo ir sudvasinti savo gyvenimą, tai yra, pakelti jį per gėrį, žinias ir dvasinę jėgą. Šie žmonės vis dar kovoja su savimi.

57. Tie, kurie visiškai pasidavė materializmui, nebekreipdami dėmesio į sąžinės balsą, ir kurie nepaiso nieko, kas susiję su jų siela, nebekovoja, jie buvo nugalėti kovoje. Jie mano, kad laimėjo, mano, kad yra laisvi, ir nesuvokia, kad yra belaisviai ir kad Šviesos legionams reikės nusileisti į tamsą, kad juos išlaisvintų.

58. Šią Šviesos žinią siunčiu visoms Žemės tautoms, kad žmonės pabustų, kad jie suvoktų, kas yra priešas, su kuriuo jie turi kovoti, kol jį nugalės, ir kokius ginklus jie, to nežinodami, nešioja su savimi. (321, 53 63)

Ryšys su Dievo dvasių pasauliu

59. Mokiniai, pabuskite ir suvokite laiką, kuriame gyvenate. Sakau jums: kaip niekas negali sustabdyti mano teisingumo, taip pat niekas negali uždaryti vartų į anapusinį pasaulį, kuriuos jums atvėrė mano gailestingumas. Niekas negalės sutrukdyti, kad iš tų pasaulių žmonėms pasiektų Šviesos, vilties ir išminties žinios. (60, 82)

60. Aš leidau jums trumpam susisiekti su Anapusio būtybėmis, ko Aš neleidau „Antrajame Laike“, nes tuomet jūs nebuvote tam pasirengę – nei jie, nei jūs. Šias duris Aš atvėriau šiuo metu, ir taip išpildau savo pranašų pranašystes bei kai kurias savo pažadus.

61. 1866 metais jums atsivėrė šios nematomos durys, taip pat ir išrinktųjų perdavimo organas, skirtas skelbti tą žinią, kurią Šviesos dvasios atneš žmonėms.

62. Prieš tą metą Žemės tautose ir tautose pasirodė dvasinės būtybės, kurios buvo mano atėjimo pranašai. (146, 15)

63. Jei šiandieniniai žmonės nebūtų tokie kieti ir bejausmiai, jie neabejotinai nuolat gautų žinias iš Dvasinio pasaulio, o kartais matytų save apsuptus būrių būtybių, kurios be perstojo dirba žmonių pabudimui, ir jie suprastų, kad niekada nėra vieni.

64. Vieni tą pasaulį vadina „nematomu“, kiti – „anapusiniu“. Bet kodėl? Paprasčiausiai todėl, kad jiems trūksta tikėjimo, kad galėtų „matyti“ dvasinį pasaulį, ir todėl, kad jų žmogiškas menkumas suteikia jiems jausmą, jog jie yra toli ir svetimi pasauliui, kurį turėtų jausti savo širdyse. (294, 32–33)

65. Jūs stebitės, kad dvasinė būtybė pasirodo ar susisiekia su jumis, nepagalvodami, kad ir jūs išreiškiate save ir netgi pasirodote kituose pasauliuose, kitose sferose.

66. Jūsų „kūnas“ nesuvokia, kad jūsų siela maldos akimirkomis susijungia su Manimi, jis nesugeba suvokti priartėjimo prie savo Viešpaties per šią dovaną – ne tik prie mano Dvasios, bet ir prie jūsų dvasinių brolių ir seserų, kuriuos prisimenate maldos akimirkomis.

67. Taip pat jūs nesuvokiate, kad jūsų poilsio valandomis, kai kūnas miega, siela, priklausomai nuo savo išsivystymo lygio ir dvasinio tobulumo, atsiskiria nuo kūno ir pasirodo tolimose vietose, netgi dvasiniuose pasauliuose, kurių jūsų protas net neįsivaizduoja.

68. Niekas neturėtų stebėtis šiais apreiškimais. Supraskite, kad šiuo metu jūs artėjate prie laikų pabaigos. (148, 75-78)

69. Aš noriu, kad tyros mintys būtų ta kalba, kuria jūs bendraujate su savo broliais ir seserimis, gyvenančiais dvasiniame pasaulyje, kad jūs taip suprastumėte vieni kitus, ir tikrai, jūsų nuopelnai ir geri darbai bus jiems naudingi; taip pat kaip ir tų mano vaikų įtaka, jų įkvėpimas ir apsauga jums bus galinga pagalba jūsų gyvenimo

kelyje, kad jūs kartu ateitumėte pas Mane.

70. Dvasinkitės, ir savo gyvenime patirsite tų būtybių geranorišką buvimą: motinos, kuri paliko savo vaiką žemėje , glamonę, tėvo, kuris taip pat turėjo išeiti, širdingumą ir patarimus. (245,7-8)

71. Šis darbas bus kritikuojamas ir atmetamas daugelio, kai jie sužinos, kad jame pasireiškė dvasinės būtybės. Bet nesijaudinkite, nes tik nežinojantieji kovos su šia mano mokymų dalimi.

72. Kiek kartų apaštalai, pranašai ir Viešpaties pasiuntiniai, veikiami dvasinių šviesos būtybių, kalbėjo pasauliui, žmonijai to nesuvokiant, ir kiek kartų kiekvienas iš jūsų veikė ir kalbėjo pagal dvasinių būtybių valią, to nepastebėdami! Ir būtent tai, kas visada vyko, Aš jums dabar patvirtinau. (163, 24-25)

73. Jei tik smalsumas paskatins jus siekti ryšio su Anapusiniu pasauliu, jūs nerastumėte tiesos; jei jus į tai pastūmėtų troškimas didybės ar tuštybė, jūs negautumėte tikro apreiškimo. Jei pagunda apakintų jūsų širdį klaidingais tikslais ar savanaudiškais interesais, jūs taip pat negausite ryšio su mano Šventosios Dvasios Šviesa. Tik jūsų pagarba, jūsų tyra malda, jūsų meilė, jūsų gailestingumas, jūsų dvasinis pakilimas sukels stebuklą, kad jūsų siela išskleistų sparnus, perplauktų erdves ir pasiektų dvasines buveines, kiek tai yra mano valia.

74. Tai yra malonė ir paguoda, kurią Šventoji Dvasia jums skyrė, kad pamatytumėte tą pačią buveinę ir įsitikintumėte, jog nėra mirties ir atitolimo, kad nė viena iš mano būtybių nemiršta amžinojo gyvenimo atžvilgiu. Nes šiuo „Trečiuoju laikotarpiu“ jūs taip pat galėsite dvasine glėbe apglėbti tas būtybes, kurios pasitraukė iš šio žemiškojo gyvenimo ir kurias jūs pažinojote, mylėjote ir praradote šiame pasaulyje, bet ne amžinybėje.

75. Daugelis iš jūsų, padedami mano „darbininkų“, užmezgė ryšį su tomis būtybėmis. Bet tikrai, sakau jums, tai nėra tobulas ryšio užmezgimo būdas, ir artėja laikas, kai įsikūnijusios ir be kūno sielos galės tarpusavyje bendrauti iš dvasios į dvasią, nenaudodamos jokių materialių ar žmogiškų priemonių, būtent per įkvėpimą, per sielos jautrumo, apreiškimo ar nuojautos dovaną. Jūsų dvasios akys galės suvokti Anapusinio pasaulio buvimą, po to jūsų širdis pajus būtybių, apgyvendinančių „Dvasinį slėnį“, gyvenimo išraiškas, ir tada jūsų dvasios džiaugsmas, taip pat jūsų pažinimas ir meilė Tėvui bus dideli.

76. Tada jūs žinosite, kas yra jūsų sielos gyvenimas, kas ji yra ir kas ji buvo, pažindami save, nematydami savęs tokiose siaurose ribose kaip tos, kurios atitinka jūsų kūnus. Nes Tėvas jums sako: net jei jūsų kūno materija iš tiesų yra maža – kaip panašus yra jūsų dvasia į mano Dieviškąją Dvasią! (244, 21-24)

42 skyrius – Kaltė ir atpirkimas, išbandymai ir kančios

Atgailos ir atpirkimo būtinybė

1. Jei Aš dažnai leidžiu jums gerti tą pačią taurę, kurią davėte savo artimiesiems, tai darau todėl, kad tik taip kai kurie suvokia blogį, kurį jie sukėlė; ir patirdami tą patį išbandymą, kurį jie leido patirti kitiems, jie pažins skausmą, kurį leido kitiems pajusti. Tai apšvies jų sielą ir lems supratimą, atgailą ir, atitinkamai, mano Įstatymo vykdymą.

2. Tačiau jei norite išvengti kančių ar nepasimėgauti kartybės taure, tai galite pasiekti atlygindami savo kaltę atgaila, gerais darbais ir viskuo, ką jums liepia daryti sąžinė. Taip jūs atlyginsite meilės skolą, grąžinsite garbę, gyvybę ar ramybę, sveikatą, džiaugsmą ar duoną, kurią kada nors atėmėte iš savo artimų.

3. Pažiūrėkite, kaip mano teisingumo tikrovė skiriasi nuo to įvaizdžio, kurį susikūrėte apie savo Tėvą!

4. Nepamirškite: jei Aš jums sakiau, kad nė vienas iš jūsų nepasiklys, tai tikrai taip pat sakiau, kad kiekviena skola turi būti atlyginta, o kiekvienas nusižengimas išbrauktas iš gyvenimo knygos. Nuo jūsų priklauso, kokį kelią pasirinksite, kad pasiektumėte Mane. Jūs vis dar turite valios laisvę.

5. Jei teikiate pirmenybę senųjų laikų atpildo įstatymui, kaip jį vis dar taiko išdidžių tautų žmonės, pažvelkite į jų rezultatus!

6. Jei norite, kad ta pati matuoklė, kuria matuojate savo artimus, matuotų ir jus, net nereikia laukti savo perėjimo į kitą gyvenimą, kad patirtumėte mano teisingumą; nes čia (žemėje), kai mažiausiai to tikėsitės, atsidursite toje pačioje kritinėje padėtyje, į kurią įstūmėte savo artimus.

7. Tačiau jei norite, kad jums į pagalbą ateitų aukštesnis įstatymas – ne tik tam, kad išlaisvintų jus nuo skausmo, kurio labiausiai bijote, bet ir tam, kad įkvėptų jums kilnių minčių ir gerų jausmų, – melskitės, šaukitės Manęs ir tada eikite savo kovos keliu, kad taptumėte vis geresni, kad išbandymuose būtumėte stiprūs „ “ – trumpai tariant: kad su meile sumokėtumėte skolą, kurią turite savo Tėvui ir artimiesiems. (16, 53-59)

8. Dažnai kas nors manęs klausia: „Mokytojau, jei Tu atleidži mūsų nuodėmes, kodėl tada leidži mums už jas atgailauti skausmu?“ Aš jums atsakau: Aš jums atleidžiu, bet būtina atlyginti tuos nusižengimus, kad jūs sugrąžintumėte savo sielai tyrumą. (64, 14)

9. Aš jums sakiau, kad net paskutinė dėmė bus ištrinta iš žmogaus širdies, tačiau Aš jums taip pat sakau, kad kiekvienas turi nuplauti savo pačių gėdos dėmes. Prisiminkite, kad Aš jums sakiau: „Ta pačia matuokle, kuria matuojate, bus matuojami ir jūs“, ir: „Ką sėjate, tą ir pjausite.“ (150, 47)

10. Iš materialių aukų, kurias žmonija man aukoja, aš priimu tik gerą ketinimą, jei jis iš tiesų yra geras; nes ne visada auka išreiškia dosnų ir kilnų ketinimą. Kiek kartų žmonės man aukoja aukas, norėdami paslėpti savo piktadarybes arba kažko iš manęs pareikalauti. Todėl sakau jums, kad sielos ramybės negalima nusipirkti, kad jūsų tamsių dėmių negalima nuplauti materialiu turtu, net jei man galėtumėte paaukoti didžiausią lobį.

11. Atgaila, skausmas dėl to, kad mane įžeidėte, atsinaujinimas, pasitaisymas, padarytų klaidų atitaisymas – visa tai su nuolankumu, kurio aš jus mokiau – taip, tada žmonės man aukoja tikras širdies, sielos ir minčių aukas, kurios jūsų Tėvui yra begalės malonesnės 508 42 skyrius nei smilkalai, gėlės ir žvakės. (36, 27-28)

Atpirkimo įstatymas

12. Jūs turėjote vieną progą po kitos, ir jose galite atpažinti mano begalinę meilę jums; nes Aš apdovanojau jus ir suteikiau jūsų esybei progą ištaisyti klaidas, apvalyti ir tobulinti savo sielą, užuot baudęs jus ar pasmerkęs amžinai, kaip jūs anksčiau buvote įpratę manyti.

13. Kas, žinodamas šiuos mokymus ir tikėdamas, kad jie teisingi, drįstų nusisukti nuo savo užduoties žemėje, nors žino, kad taip sukels dar sunkesnę atpirką savo sielai?

14. Nes nors tiesa, kad mano teisingumas siūlo jums naujas galimybes pašalinti dėmes ir ištaisyti klaidas, taip pat tiesa, kad su kiekviena galimybe išbandymų skaičius didėja, o vargai ir kančios kaskart tampa intensyvesnės, kaip ir padarytos klaidos tapo sunkesnės.

15. Jūsų pareiga – nereikėtų kalbėti apie bausmę – bus atkurti, atnaujinti, ištaisyti ir atsiskaityti už kiekvieną paskutinę kaltę. Niekas – nei jūsų Dangiškasis Tėvas, nei jūsų broliai ir seserys žemėje ar „Dvasiniame slėnyje“ – nepadarys to, ką turite padaryti tik jūs patys, nors Aš jums sakau, kad visada atsiliepsiu į jūsų šauksmą. Jei manysite esą vieniši ir apleisti, pajusite mano buvimą, o Dvasinis pasaulis visada ateis padėti jums nešti jūsų kryžiaus naštą. (289, 45–47)

16. Tik mano meilė ir mano teisingumas šiandien gali apsaugoti tuos, kurie to trokšta. Tik aš vienas savo tobulame teisingume galiu priimti tą, kuris atima sau gyvybę.

17. Jei jie žinotų, kad sielos apleistumas yra baisesnis už vienatvę šiame pasaulyje, jie kantriai ir drąsiai ištvertų iki paskutinės savo žemiškojo gyvenimo dienos. (165, 73-74)

18. Aš nesunaikinu nė vieno iš savo vaikų, kad ir kaip jie mane įžeistų; Aš juos išlaikau ir suteikiu jiems galimybę atitaisyti savo kaltę bei sugrįžti į kelią, kurį jie buvo palikę. Tačiau nors Aš jiems ir atleidau, jie susiduria su savo darbų vaisiais, ir

būtent jie juos teisia bei nurodo jiems teisingą kelią. (96, 55)

Išbandymų ir kančių priežastis

19. Pažinkite save! Aš stebėjau visų laikų žmonių egzistenciją ir žinau, kas buvo visų jų skausmų ir nelaimių priežastis.

20. Nuo pat pirmųjų laikų Aš mačiau, kaip žmonės (vienas kitam) atimdavo gyvybę iš pavydo, materializmo, galios troškimo; jie visada nekreipė dėmesio į savo sielą, tikėdami, kad yra tik materija, ir kai atėjo valanda palikti žmogiškąją formą žemėje, liko tik tai, ką jie sukūrė savo materialiajame gyvenime, nesulaukę jokio džiaugsmo dvasiai; nes jie jos neieškojo, apie ją nemąstė, nesirūpino nei dvasinėmis dorybėmis, nei žiniomis. Jie tenkinosi gyvenimu, neieškodami kelio, vedančio juos pas Dievą. (11, 42-43)

21. Šiandien, nepaisant jūsų civilizacijos pažangos, jūs vis labiau nutolote nuo materialiosios gamtos, taip pat ir nuo dvasinio, nuo tyro, nuo to, kas yra Dievo. Todėl kiekvienu savo gyvenimo etapu jūs vis labiau silpnėjate, vis labiau kenčiate, nepaisant savo troškimo kasdien, praleidžiant kiekvieną dieną žemėje, tapti stipresniais ir laimingesniais. Tačiau dabar jūs žengsite žingsnį į priekį vykdydami mano įstatymą, o žemės gyventojai! (16, 35)

22. Išbandymai, su kuriais susiduriate savo gyvenimo kelyje, nėra atsitiktinumas, Aš juos jums siunčiau, kad įgytumėte nuopelnų. Nė vienas medžio lapas nepajuda be mano valios, ir Aš esu tiek didžiuose, tiek mažuose Kūrimo darbuose.

23. Budėkite ir melskitės, kad išmoktumėte suprasti, koks vaisius jums tenka iš kiekvieno išbandymo, kad jūsų atpirkimas būtų trumpesnis. Su meile prisiimkite savo kryžių, ir Aš pasirūpinsiu, kad jūs savo atpirkimą neštumėte su kantrybe. (25, 6)

24. Jei žmonės tarp juoko, malonumų ir tuštybių mane pamiršta ir netgi neigia, kodėl jie nusimena ir dreba, kai nuima ašarų derlių, kuris kankina jų sielą ir kūną? Tada jie piktžodžiauja, sakydami, kad Dievo nėra.

25. Žmogus yra pakankamai drąsus nusidėti, pasiryžęs nukrypti nuo mano Įstatymo kelio; tačiau Aš jums užtikrinu, kad jis yra nepaprastai bailus, kai reikia atgailauti ir sumokėti savo skolas. Vis dėlto Aš stiprinu jus jūsų bailume, saugau jus jūsų silpnybėse, ištraukiu jus iš letargijos, nusausinu jūsų ašaras ir suteikiu jums naujas galimybes, kad atgautumėte prarastą šviesą ir vėl surastumėte pamirštą mano Įstatymo kelią.

26. Aš ateinu, kad, kaip ir „Antrajame Laike“, atneščiau jums gyvenimo duoną ir vyną tiek sielai, tiek kūnui, kad gyventumėte harmonijoje su viskuo, ką sukūrė jūsų Tėvas.

27. Mano keliais žydi dorybės, o jūsų – erškėčiai, bedugnės ir kartėlis.

28. Kas sako, kad Viešpaties keliai pilni erškėčių, tas nežino, ką sako, nes Aš nė vienam iš savo vaikų nesukūriau skausmo; tačiau tie, kurie nuklydo nuo Šviesos ir Taikos kelio, grįžę į jį turės kentėti savo kaltės pasekmes.

29. Kodėl išgėrėte kančios taurę? Kodėl pamiršote Viešpaties įsakymą, taip pat ir misiją, kurią jums patikėjau? Nes pakeitėte mano įstatymą savo įstatymais, ir štai čia turite savo tuščios išminties rezultatus: kartų kančią, karą, fanatizmą, nusivylimus ir melą, kurie jus smaugia ir pripildo nevilties. O skaudžiausia materialistiniam žmogui, tam, kuris viską paverčia savo skaičiavimais ir paveda šio pasaulio materialiesiems dėsniams, yra tai, kad po šio gyvenimo jis vis dar nešiosis savo nuklydimų ir polinkių naštą. Tada jūsų sielos kančia bus labai didelė.

30. Nusimeskite čia savo nuodėmių naštą, vykdykite mano įstatymą ir greitai ateikite. Prašykite atleidimo visų, kuriuos įžeidėte, o likusią dalį palikite man; nes jūsų laikas mylėti bus trumpas, jei tikrai nuspręsite tai daryti. (17, 37-43)

31. Ateikite visi pas Mane, kurie širdyje nešiojate paslėptą skausmą. Jūs slapta nešiojate savyje skausmą, kurį jums sukėlė išdavystė, ir jūsų kartėlis yra labai didelis, nes jus giliai įskaudino labai mylimas žmogus.

32. Nusiraminkite savyje, kad malda jus apšviestų ir jūs galėtumėte sužinoti, ar kartais ne jūs patys buvote priežastis, dėl kurios jus išdavė. Tada malda sustiprins jus mintyje, kad turite atleisti tiems, kurie išdavė jūsų meilę, tikėjimą ir pasitikėjimą.

33. Iš tiesų, sakau jums, tą pačią akimirką, kai atleisite tam, kuris jus įžeidė, jūs visiškai pajusite mano ramybę; nes tą akimirką jūsų dvasia susivienys su mano dvasia, ir Aš išskleisiu savo apsiaustą, kad jums atleistų ir jus abu apgaubtų savo meile. (312, 49-51)

34. Iš tiesų Mokytojas jums sako: Aš kiekvienai sielai paruošiau taikos ir tobulumo karalystę. Tačiau šiai karalystei, kurią Aš paruošiau, priešinasi kita karalystė: pasaulis. Kol mano karalystę galima pasiekti nuolankumu, meile ir dorybe, kitos karalystės užkariavimas reikalauja arogancijos, ambicijų, pasididžiavimo, godumo, egoizmo ir piktumo.

35. Visais laikais pasaulis priešinosi mano karalystei, visais laikais tie, kurie seka manimi, buvo persekiojami savo kelyje ir vedami į pagundą, ar tai būtų matomų įtakų, ar nematomų jėgų dėka.

36. Tai ne vienintelis kartas, kai jūs žengiate per erškėčius, norėdami pasiekti Mane, tai ne pirmas kartas, kai jūsų siela, stengdamasi pasiekti Mano buvimą, suklumpa. Visais laikais jūs kovojote savo esybės gelmėse.

37. Mano Dvasios įkvėpimas apšviečia jūsų vidų ir sukėlė kovą su tamsiomis jėgomis, su klaidingais šviesos šaltiniais, su klaidingomis dorybėmis, su materija, su viskuo,

kas nereikalinga, su visa šio pasaulio klaidinga šlove. (327, 3)

38. Aš laiminu skausmą, kurį jūs kentėjote dėl manęs, nes viskas, ką jūs kenčiate dėl manęs, padarys jus amžinai verti. (338, 61)

Tikėjimas, pasidavimas ir nuolankumas išbandymuose

39. Žmogaus gyvenimas sielai yra lydykla, kurioje ji išgryninama, ir priekalas, ant kurio ji kalama. Būtina, kad žmogus savo dvasioje turėtų idealą, tikėjimą savo Kūrėju ir meilę savo pašaukimui, kad kantriai neštų savo kryžių iki Kalvarijos kalno viršūnės.

40. Be tikėjimo amžinu gyvenimu žmogus visų sunkių išbandymų akivaizdoje patenka į neviltį, be aukštų idealų jis pasineria į materializmą, o neturėdamas jėgų ištverti nusivylimo, jis žlunga beviltiškume arba ydoje. (99, 38–39)

41. Sakau jums, kad turite mylėti savo kryžių; nes jei priešinsitės jam, kai turėsite nešti jį ant pečių, skausmas jūsų širdyse išplėš gilią žaizdą. Aš tikrai myliu savo kryžių, o tauta; bet ar žinote, kaip aš vadinu savo kryžių? Mano kryžius susideda iš jūsų, o žmonės, kuriuos taip labai myliu. (144, 20)

42. Tikėjimas, atsidavimas ir nuolankumas mano valiai sutrumpins išbandymų kelią, nes tada jūs nebeturėsite eiti kančios kelio daugiau nei vieną kartą. Bet jei išbandymų metu kils maištas, nepasitenkinimas ar net Dievo piktžodžiavimas, bausmė truks ilgiau, nes tada jūs turėsite vėl nueiti tą kelią, kol išmoksite pamoką. (139, 49)

43. Sakau jums: išbandymai, kuriuos žmogus šiuo metu pats sau sukūrė, yra labai sunkūs, nes jie yra būtini jo išgelbėjimui.

44. Dieviškasis teisingumas bus įvykdytas kiekvieno žmogaus mylimiausiam, kad būtų pareikalauta ataskaitos už kiekvieno žmogiškojo tvarinio darbus.

45. Kaip svarbu, kad žmogus suvoktų, ką reiškia dvasinis atpirkimas, kad, suvokdamas, jog siela turi praeitį, kurią žino tik Dievas, jis su meile, kantrybe, pagarba ir net džiaugsmu priimtų savo kančios taurę – žinodamas, kad taip nuplauna praeities ir dabarties dėmes, atsiskaito už skolas ir įgyja nuopelnų prieš įstatymą.

46. Nebus jokio dvasinio pakilimo skausme, kol žmogus nekantraus su meile, su pagarba mano teisingumui ir pasidavimu tam, ką kiekvienas pats užsitarnavo. Tačiau tik šis pakilimas išbandymų akivaizdoje galės suteikti žmonėms supratimą apie tai, kas yra dvasinio atlygio įstatymas. (352, 36–37, 42–43)

Kančios ir skausmo prasmė

47. Jei gyvenimo išbandymus priskirsite atsitiktinumui, vargu ar galėsite būti stiprūs. Tačiau jei turėsite supratimą apie tai, kas yra atpirkimas, kas yra teisingumas ir atlygis, savo tikėjime rasite pakilimą ir pasidavimą, kad nugalėtumėte išbandymus.

48. Mano valia yra išbandyti jūsų sielą įvairiais būdais, nes Aš ją ugdau, formuoju ir tobulinu. Tam Aš pasinaudoju visais daiktais ir visais žmonėmis; kaip įrankius naudoju tiek teisiuosius, tiek piktadarius. Kartais pasinaudoju šviesa, kitą kartą tamsa tampa mano tarnaite. Todėl sakau jums: jei atsidursite kritinėje situacijoje, prisiminkite Mane, savo Mokytoją, kuris su visa meile paaiškins jums to išbandymo priežastį.

49. Yra taurės, kurias turi išgerti visi: vieni anksčiau, kiti vėliau, kad visi mane suprastų ir išmoktų mylėti. Vargai, ligos, šmeižtas, pažeminimas yra labai kartios taurės, kurios pasiekia ne tik nusidėjėlio lūpas. Prisiminkite, kad teisiausiasis toje „Antrojoje laikais“ išgėrė kartiausią taurę, kokią tik galite įsivaizduoti. Paklusnumas, nuolankumas ir meilė, su kuriais geriama kančios taurė, palengvins kryžių ir leis išbandymui greičiau praeiti. (54, 4-6)

50. Viskas, kas jus supa, siekia jus apvalyti, tačiau ne visi tai taip suprato. Neleiskite, kad skausmas, kurį geriate iš savo kančios taurės, būtų bevaisis. Iš skausmo galite gauti šviesą, kuri yra išmintis, švelnumas, stiprybė ir jautrumas. (81, 59)

51. Žinokite, mokiniai, kad skausmas pašalina blogus vaisius iš jūsų širdžių, suteikia jums patirties ir padeda ištaisyti jūsų klaidas.

52. Tokiu būdu jūsų Tėvas jus išbando, kad jūsų protas taptų šviesus. Tačiau jei jūs nesuprantate ir kenčiate beprasmiškai, nes neatrandate mano išmintingų pamokų prasmės, jūsų skausmas yra beprasmis, ir jūs neišnaudojate tos pamokos. (258, 57–58)

53. Žmonės šaukia: „Jei yra gailestingumo ir meilės Dievas, kodėl tada geri turi kentėti dėl piktųjų, o teisieji – dėl nusidėjėlių?“

54. Iš tiesų, sakau jums, mano vaikai: nė vienas žmogus neateina į šį pasaulį tik tam, kad pasiektų savo sielos išgelbėjimą. Jis nėra atskiras individas, bet yra visumos dalis.

55. Argi žmogaus kūne nesikankina sveikas ir tobulas organas, kai kiti organai serga?

56. Tai yra materialus palyginimas, kad jūs suprastumėte santykį, kuris egzistuoja tarp kiekvieno žmogaus ir kitų. Gerieji turi kentėti dėl piktųjų, bet gerieji nėra visiškai nekalti, jei jie nesistengia dėl savo brolių ir seserų dvasinio tobulėjimo. Tačiau kaip individas kiekvienas turi savo atsakomybę, ir kadangi jis yra mano Dvasios dalis ir jai panašus, jis turi valią ir protą, kad prisidėtų prie visų tobulėjimo. (358, 18-19)

57. Teisingai aiškinkite mano mokymą, nemanykite, kad mano Dvasia džiaugiasi, matydama jūsų kančias žemėje, arba kad Aš noriu atimti iš jūsų viską, kas jums malonu, kad tuo pasidžiaugčiau. Aš ateinu, kad paskatinčiau jus , suvokti ir laikytis mano įstatymų, nes jie verti jūsų pagarbos ir dėmesio, ir nes jų laikymasis atneš jums amžiną palaimą ir amžiną ramybę. (25, 80)

58. Turiu jums pasakyti, kad kol gyvenate žemėje, galite stengtis, kad jūsų buvimas joje būtų kuo malonesnis. Nereikia be perstojo verkti, kentėti ir „kraujuoti“, kad užsitarnaujatumėte ramybę pomirtiniame gyvenime.
59. Jei galėtumėte šią žemę paversti iš ašarų slėnio į laimės pasaulį, kur mylėtumėte vieni kitus, kur stengtumėtės daryti gera ir gyventi pagal mano įstatymą – tikrai, sakau jums, šis gyvenimas mano akyse būtų netgi vertingesnis ir kilnesnis nei gyvenimas, pilnas kančių, nelaimių ir ašarų, kad ir kokį didelį pasiryžimą jas ištverti jūs turėtumėte. (219, 15-16)
60. Džiaukitės, kad joks skausmas netrunka amžinai; jūsų kančios yra laikinos ir labai greitai praeina.
61. Atpirkimo ir apvalinimo laikas yra trumpas tam, kuris į išbandymus žiūri su dvasingumu; priešingai, tam, kuris visiškai pasineria į materializmą, tai, kas iš tikrųjų labai greitai praeis, truks ilgai.
62. Kaip praeina jūsų širdies plakimas, taip praeina žmogaus gyvenimas begalybėje.
63. Nėra priežasties bijoti, nes taip, kaip išsiveržia atodūsis, kaip išsilieja ašara ar kaip ištariamas žodis, taip praeina ir žmogaus kančios.
64. Begalinėje Dievo švelnumo jėgoje visi jūsų skausmai ir vargai turi išnykti. (12, 5–9)

43 skyrius – Liga, išgydymas ir atsinaujinimas

Ligos kilmė ir prasmė

1. Kai žmogus, nebesimeldamas ir nedarydamas gerų darbų, nukrypsta nuo gėrio kelio, jis praranda moralinę jėgą, dvasingumą ir tampa pažeidžiamas pagundoms, o savo silpnumo akimirkomis leidžia sau nusidėti, o nuodėmės serga širdį.
2. Tačiau Aš, kaip gydytojas, atėjau prie ligonio lovos ir suteikiau jam visą savo meilę ir rūpestį. Mano šviesa buvo kaip gaivus vanduo ant karščiavimu įkaitusių lūpų, o kai jis pajuto mano balzamą ant savo kaktos, jis man pasakė: „Viešpatie, tik Tavo gailestingumas gali mane išgelbėti. Mano siela labai serga, ir mirtis mane pasieks labai greitai.“
3. Tačiau Aš jam pasakiau: „Tu nemirsi, nes Aš, kuris esu Gyvenimas, atėjau, ir viskas, ką praradai, tau bus sugrąžinta.“ (220, 39)
4. Kokius nuopelnus gali įgyti ligonis, kuris nesugeba dėti jokių pastangų? Jo nuopelnai gali būti įvairūs ir dideli, jei jis moka apsiginkluoti kantrybe ir pasidavimu, jei jis yra nuolankus Dievo valiai ir, nepaisydamas savo skausmo, sugeba mane laiminti. Juk jo pavyzdys apšvies daugelį širdžių, gyvenančių tamsoje, kurios nusivilia ir pasiduoda nuodėmei arba galvoja apie mirtį, kai jas ištinka išbandymas.

5. Jei šie žmonės savo kelyje sutiks tikėjimo, nuolankumo ir vilties pavyzdį, kylantį iš širdies, kuri taip pat labai kenčia, nes neša labai sunkų kryžių, jie pajus, kad jų širdį palietė šviesos spindulys.
6. Taip ir yra iš tikrųjų: kadangi jie negalėjo išgirsti savo dvasios balso, jiems teko priimti dvasinę šviesą, kurią kitas žmogus jiems perdavė savo pavyzdžiu ir tikėjimu.
7. Nesiduokite, niekada nepripažinkite savęs pralaimėjusiais, nesilenkite savo kančių naštos. Visada turėkite prieš akis savo tikėjimo degančią lempą. Šis tikėjimas ir jūsų meilė jus išgelbės. (132, 38-39)

Gydymas savo jėgomis

8. Jūs prašote Manęs, kad Aš jus išgydyčiau; tačiau tikrai sakau jums, niekas negali būti geresnis gydytojas už jus pačius.
9. Kokia nauda iš to, kad Aš jus išgydysiu ir pašalinsiu jūsų skausmą, jei jūs neatsikratysite savo klaidų, nuodėmių, ydų ir netobulumų? Ne skausmas yra jūsų ligų priežastis, o jūsų nuodėmės. Žiūrėkite, tai yra skausmo šaltinis! Taigi kovokite su nuodėme, atsiskirkite nuo jos, ir būsite sveiki. Tačiau tai padaryti yra jūsų užduotis. Aš tik mokau jus ir padedu jums tai daryti.
10. Jei savo sąžine atrasite savo kančių priežastį ir darysite viską, kad su ja kovotumėte, jūs visiškai pajusite dieviškąją jėgą, kuri padės jums nugalėti kovoje ir laimėti dvasinę laisvę.
11. Koks didelis bus jūsų pasitenkinimas, kai pajusite, kad savo pačių nuopelnais pasiekėte išsilaisvinimą nuo skausmo ir įgijote ramybę. Tada pasakysite: „Mano Tėve, Tavo Žodis buvo mano išgydymas, Tavo Mokymas buvo mano išgelbėjimas.“ (8, 54–57)
12. Tikrasis gydomasis balzamas, tauta, – tas, kuris gydo visas ligas, – kyla iš meilės.
13. Mylėkite dvasia, mylėkite širdimi ir protu, tada turėsite pakankamai jėgų ne tik išgydyti kūno ligas ar paguosti mažose žmogiškose bėdose, bet ir išaiškinti dvasines paslaptis, didelius sielos baimes, jos sutrikimus ir sąžinės graužatį.
14. Tas balzamas išsprendžia didelius išbandymus, uždega šviesą, palengvina kančią, ištirpdo varžančias grandines.
15. Mokslo atstumtas žmogus, susilietęs su šiuo balzamu, sugrįš prie sveikatos ir gyvenimo; atsiskyrusi siela sugrįš, išgirdusi mylinčio brolio, kuris ją šaukia, žodį. (296, 60–63)
16. Pašalinkite skausmą! Mano sukurtas gyvenimas nėra kupinas skausmo. Kančia kyla iš Dievo vaikų nepaklusnumo ir nuodėmių. Skausmas yra būdingas gyvenimui, kurį žmonės sukūrė savo nevalingumu.
17. Pakelkite žvilgsnį ir atraskite mano kūrinių grožį. Pasiruoškite viduje, kad išgirstumėte dieviškąjį koncertą, neatsiskirkite nuo šios šventės. Jei atsiskirsite – kaip tada

galėtumėte dalytis šia palaima? Gyventumėte liūdni, kankinami ir sergantys.

18. Aš noriu, kad jūs būtumėte harmoningos natos visuotiniame koncerte, kad suprastumėte, jog esate kilę iš Gyvenimo Šaltinio, kad pajustumėte, jog kiekvienoje sieloje yra mano Šviesa. Kada pasieksite visišką brandą, kad galėtumėte man pasakyti: „Tėve, pavaldyk mano sielą Tavo Dvasiai, taip pat mano valią ir mano gyvenimą.“

19. Supraskite, kad to negalėsite pasakyti, kol jūsų pojūčiai bus nesveiki, o jūsų siela savanaudiškai nukryps nuo teisingo kelio.

20. Jūs gyvenate kenčiant nuo ligų arba bijodami jas susirgti. Tačiau ką reiškia fizinė liga, palyginti su sielos nuodėme? Nieko, jei ji sugeba pakilti; nes mano gailestingume jūs visada rasite pagalbą.

21. Kaip kraujas teka jūsų venomis ir gaivina visą kūną, taip Dievo jėga kaip gyvybės srovė persmelkia jūsų sielą. Nėra priežasties sirgti, jei laikotės Įstatymo. Gyvenimas yra sveikata, džiaugsmas, laimė, harmonija. Jei sergate, negalite būti dieviškųjų gėrybių saugykla.

22. Jūs, žmonės su sergančiomis mintimis, širdimis ar kūnais, Mokytojas jums sako: prašykite savo sielos, kuri yra Visagalio vaikas, kad ji sugrįžtų į teisingą kelią, kad išgydytų jūsų kančias ir padėtų jums jūsų silpnybėse. (134, 57-59)

Žmogaus atsinaujinimas

23. Tuštybė – silpnybė, pasireiškusi jau pirmajame žmoguje – bus įveikta per dvasingumą. Tai kova, kuri visada vyko tarp sielos ir „kūno“. Nes kol siela, trokšdama Tėvo esmės, linksta į Amžinąjį ir Aukštąjį, „kūnas“ ieško tik to, kas jį patenkina ir glosto, net jei tai kenkia sielai.

24. Ši kova, pasireiškianti kiekvienoje žmogiškoje būtybėje, yra jėga, kuri atsiranda pačiame žmoguje dėl pasaulio jam daromo poveikio. Nes žemiškasis trokšta visko, kas atitinka jo prigimtį.

25. Jei siela sugeba tą jėgą valdyti ir nukreipti teisinga linkme, ji savo esybėje suderina abi prigimtis ir pasiekia savo pažangą bei pakilimą. Jei, priešingai, ji leis, kad ją valdytų „kūno“ jėga, ji bus suviliota į blogį, taps laivu be vairo audros viduryje. (230, 64)

26. Jūs – netikintieji ir abejojantys – negalite tikėti teisingumo pasauliu, taip pat negalite įsivaizduoti meilės ir dorybės gyvenimo savo žemėje. Trumpai tariant: jūs nemanote esą pajėgūs nieko gero, taip pat neturite tikėjimo savimi.

27. Aš, tačiau, tikiu jumis, pažįstu sėklą, kuri yra kiekviename iš mano vaikų, nes Aš juos sukūriau, nes Aš savo meile daviau jiems gyvybę.

28. Aš labai tikiu žmogumi, tikiu jo išgelbėjimu, jo tapimu vertingu ir jo pakilimu. Nes kai Aš jį sukūriau, Aš paskyriau jį būti valdovu žemėje, kurioje jis turėjo sukurti meilės ir taikos vietą, ir Aš taip pat nusprendžiau, kad jo siela turi

sustiprėti gyvenimo kovoje, kad savo nuopelnais pasiektų gyvenimą Tobulumo karalystės šviesoje, kuri jums priklauso kaip amžinasis paveldėjimas. (326, 44-46)

44 skyrius – Gyvenimas dieviškąja prasme

Būtina pusiausvyra

1. Kiekvienam jo likimas yra nulemtas jo dvasinės ir žmogiškosios užduočių. Abi jos turi būti suderintos tarpusavyje ir siekti vieno tikslo. Iš tiesų, sakau jums, Aš vertinsiu ne tik jūsų dvasinius darbus, bet ir jūsų materialius darbus. Nes juose Aš atrasiu nuopelnus, kurie padės jūsų dvasiai pasiekti Mane. (171, 23)

2. Iki šiol žmogaus išdidumas vertė jį nepaisyti dvasinės pusės, o šių žinių trūkumas trukdė jam tapti tobulam.

3. Kol žmogus neišmoks išlaikyti savo fizinių ir dvasinių jėgų harmonijos, jis negalės rasti pusiausvyros, kuri turėtų vyrauti jo gyvenime. (291, 26-27)

4. Mokiniai: nors jūs gyvenate pasaulyje, galite gyventi dvasinį gyvenimą. Nes neturėtumėte manyti, kad dvasinimas reiškia atsisakyti to, kas tinka kūnui, bet suderinti žmogiškus įstatymus su dieviškaisiais įstatymais.

5. Tebūnie palaimintas tas, kuris studijuoja mano įstatymus ir moka juos suderinti su žmogiškaisiais įstatymais į vieną, nes jis bus sveikas, stiprus, kilnus ir laimingas. (290, 26-27)

Geri ir pražūtingi malonumai

6. Aš nesakau jums, kad turėtumėte nusigręžti nuo savo žemiškųjų pareigų ar nuo sveikų širdies ir pojūčių džiaugsmų. Aš tik reikalauju iš jūsų, kad atsisakytumėte to, kas nuodija jūsų sielą ir daro jūsų kūną sergančiu.

7. Kas gyvena pagal įstatymą, tas vykdo tai, ką jam nurodo sąžinė. Kas atstumia leistinus malonumus, kad pasinertų į draudžiamus malonumus, net didžiausio malonumo akimirkomis klausia savęs, kodėl jis nėra laimingas ir neranda ramybės. Nes nuo malonumo prie malonumo jis vis giliau grimzta, kol žūva bedugnėje, neradęs tikro pasitenkinimo savo širdžiai ir sielai.

8. Kai kurie turi pasiduoti ir iki paskutinio lašo ištuštinti taurę, kurioje ieškojo malonumo, jo neradę, kad galėtų išgirsti To, kuris juos nuolat kviečia į amžinojo gyvenimo pokylį, balsą. (33, 44–46)

9. Mokslininkas be pagarbos ranka nuskina vaisių nuo mokslo medžio, prieš tai neklausydamas savo sąžinės balso, kuriuo mano Įstatymas jam sako, kad visi išminties medžio vaisiai yra geri ir kad todėl tas, kuris juos skina, gali tai daryti tik savo artimųjų labui.

10. Pateikti pavyzdžiai jums parodo, kodėl žmonija nepažįsta nei meilės, nei to vidinio rojaus taikos, kurią

žmogus dėl savo paklusnumo įstatymui turėtų amžinai turėti savo širdyje.

11. Kad padėčiau jums rasti tą patį, aš mokau nusidėjėlius, nepaklusniuosius, nedėkingus ir išdidžius, kad jūs suprastumėte, jog esate apdovanoti Dvasia, turite sąžinę, esate visiškai „ “ ir galite visiškai įvertinti bei nuspręsti, kas yra gera, o kas bloga, ir kad jums parodysiu kelią, kuris jus nuves į taikos, išminties, begalinės meilės, nemirtingumo, šlovės ir amžinybės rojų. (34, 15-17)

12. Žmogus ne visada teisingai aiškina mano mokymus. Aš niekada nemokiau jūsų, kad turėtumėte nepaisyti ar atsisakyti mėgautis gerais vaisiais, kuriuos mano įstatymai patvirtina ir leidžia. Aš mokiau tik to, kad neturėtumėte siekti nereikalingų, perteklinių dalykų ir dar mažiau jų mylėti; kad neturėtumėte naudotis žalingais, neleistinais dalykais taip, kaip vaisiais, kurie yra naudingi sielai ir kūnui. Tačiau viską, kas leidžiama sielai ar širdžiai ir kas jai tarnauja, Aš jums rekomendavau, nes tai yra mano įstatymų ribose. (332, 4)

13. Turėjo praeiti daug laiko, kol žmonija pasiekė dvasinį brandumą. Jūs visada pasidavėte dviem kraštutinumams: vienas iš jų buvo materializmas, kuriuo siekiate didesnių žemiškų malonumų; tačiau tai iš tikrųjų yra žalinga, nes atitraukia dvasią nuo jos užduoties įvykdymo. Bet jūs turite vengti ir kito kraštutinumo: „kūno“ numarinimo, visiško atsisakymo visko, kas priklauso šiam gyvenimui; nes Aš jus pasiunčiau į šią žemę gyventi kaip žmonėms, kaip žmogiškosioms būtybėms, ir Aš jums parodžiau teisingą kelią, kad gyventumėte taip, jog „imperatoriui duotumėte, kas imperatoriaus, o Dievui – kas Dievo“.

14. Aš sukūriau šį pasaulį jums su visu jo grožiu ir tobulumu. Aš daviau jums žmogiškąjį kūną, per kurį turite išugdyti visas savybes, kurias Aš jums daviau, kad pasiektumėte tobulumą.

15. Tėvas nenori, kad jūs atsisakytumėte viso to gero, ką jums siūlo šis pasaulis. Tačiau jūs neturėtumėte kūno iškelti aukščiau už sielą, nes kūnas yra laikinas, o siela priklauso amžinybei. (358, 7-9)

Palaimingas ir nelaimingas turtas

16. Jei mano valia yra padaryti jus žemiškųjų gėrybių savininkais, aš jas jums suteikiu, kad jūs jomis dalytumėtės su savo skurstančiais broliais ir seserimis – su tais, kurie neturi turto ar paramos, su silpnaisiais ir sergančiaisiais. Tačiau daugelis iš tų, kurie žemėje nieko neturi, gali leisti jums dalytis savo dvasinėmis gėrybėmis. (96, 27)

17. Aš noriu, kad viskas būtų jūsų, bet kad sąmoningai naudotumėtės tuo, ko jums reikia; kad mokėtumėt būti dvasiškai turtingi ir galėtumėt turėti daug materialių gėrybių, jei jas tinkamai panaudotumėt ir suteiktumėt tiek vienam, tiek kitam tikrąją vertę ir rangą.

18. Kaip gali sau pakenkti neišmatuotai turtingo žmogaus siela, jei tai, ką jis turi, yra jo artimųjų labui? Ir kaip g iai gali nukentėti galingas žmogus, jei jo dvasia moka pasitraukti, kai reikia, kad pasimelstų, ir jei savo malda jis yra bendrystėje su Manimi? (294, 38)

19. Nesakykite Man: „Viešpatie, aš mačiau skurdą tarp Tavo pasekėjų. Tačiau tarp tų, kurie net nebeprisimena Tavęs ir nebevardija Tavo vardo, matau perteklių, malonumus ir pasimėgavimus.“

20. Mano tauta neturi laikyti šių atvejų įrodymu, kad tas, kuris seka manimi, būtinai turi būti vargšas pasaulyje. Tačiau Aš jums sakau, kad ramybės, kurią turi tie, kurie čia klausosi ir dalį savo gyvenimo skiria daryti gera, nežino tie, kuriuos jūs taip pavydite, ir jos negalėtų pasiekti net su visais savo turtais.

21. Kai kurie moka vienu metu turėti ir pasaulio, ir dvasinius turtus. Kitiems pasaulio turtai nesuteikiami, nes jie pamiršta dvasinius, o dar kiti domisi tik pasaulio turtais, nes mano, kad dieviškieji įstatymai yra žemiškųjų turtų priešai.

22. Gėrybės yra ir lieka gėrybėmis, tačiau ne visi žino, kaip jas teisingai panaudoti. Taip pat turėtumėte žinoti, kad ne viską, ką daugelis turi, Aš jiems daviau. Kai kurie turi tai, ką gavo iš Manęs kaip atlygį, taip pat yra ir tokių, kurie viską, ką turi, pavogė.

23. Geriausias įrodymas, kurį žmonės gali gauti už savo pareigų vykdymą gyvenime, yra sielos ramybė, o ne monetų skambėjimas. (197, 24–27)

24. Kai Aš jums sakau: „Prašykite, ir jums bus duota“, jūs prašote Manęs žemiškų dalykų. Tačiau iš tiesų – kaip mažai jūs Manęs prašote! Prašykite Manęs visų pirma to, kas yra jūsų sielos labui. Nekraukite sau turtų žemėje, nes čia yra vagys! Kraukite turtus Tėvo karalystėje, nes ten jūsų turtas bus saugus ir tarnaus jūsų sielos laimei bei ramybei.

25. Žemės lobiai yra turtai, galia ir netikros didybės titulai. Dvasios lobiai yra geri darbai. (181, 68–69)

26. Išdidusis tiki esąs didis, nors toks nėra, o vargšas yra tas, kuris tenkinasi nereikalingais šio gyvenimo turtais, neatradęs tikrųjų širdies ir dvasios vertybių. Kaip vargšai yra jo troškimai, jo geiduliai, jo idealai! Kaip mažai jam užtenka!

27. Tačiau tas, kuris moka gyventi, yra tas, kuris išmoko atiduoti Dievui tai, kas Dievo, o pasauliui – tai, kas pasaulio. Tas, kuris moka atsigaivinti gamtos glėbyje, netapdamas materijos vergu, tas moka gyventi, ir net jei iš pažiūros jis nieko neturi, jis yra šio gyvenimo gėrybių šeimininkas ir yra kelyje į Dievo karalystės lobius. (217, 19-20)

Davimo įstatymas

28. Jei žmonės tikėtų mano žodžiu, nešiotų mane savo širdyse, jie visada turėtų galvoje tą mano frazę, kurią kartą pasakiau manęs klausantiems minios: „Iš tiesų sakau

jums: net jei tik paduosite stiklinę vandens, tai neliks be atlygio.“

29. Tačiau žmonės galvoja: jei jie ką nors duoda ir už tai nieko negauna, tai jie mieliau saugo tai, ką turi, laikydami tai tik sau.

30. Dabar Aš jums sakau, kad mano teisingume yra tobulas atlygis, kad jūs niekada nebijočiau atiduoti nieko iš to, ką turite. Ar matote tuos žmones, kurie renka ir kaupia lobius ir neleidžia niekam dalintis savo turtu? Tie žmonės nešioja savyje mirusią sielą.

31. O tie, kurie iki paskutinio savo gyvenimo kvėpavimo pasišventė užduočiai atiduoti artimui viską, ką turėjo, kol paskutinę valandą pamatė save vienišus, apleistus ir vargšus – šiuos visada vedė tikėjimo šviesa, kuri tolumoje jiems parodė „Pažadėtosios žemės“ artumą, kur jų laukia mano meilė, kad atlygintų jiems už visus jų darbus. (128, 46–49)

32. Priartėkite, kad Aš jus prikelčiau tikram gyvenimui ir priminčiau jums, kad jūs buvote sukurti duoti. Bet kol nežinosite, ką nešiojate savyje, jums bus neįmanoma duoti tam, kam to reikia.

33. Pažvelkite, kaip viskas, kas jus supa, vykdo duoti skirtą užduotį. Stichijos, žvaigždės, būtybės, augalai, gėlės ir paukščiai – viskas, nuo didžiausio iki nebeapčiuopiamo, turi gebėjimą ir paskirtį duoti. Kodėl jūs darote išimtį, nors esate labiausiai apdovanoti dieviškąja malone mylėti?

34. Kiek dar turite augti išmintimi, meile, dorybe ir sugebėjimais, kad būtumėte šviesa savo jaunesniųjų brolių ir seserų kelyje! Koks aukštas ir gražus likimas jums skirtas jūsų Tėvo! (262, 50-52)

Pareigų ir užduočių vykdymas

35. „Trečiajame laikmetyje“ mano dvasinis mokymas suteiks sielai laisvę išskleisti sparnus ir pakilti pas Tėvą, kad Jam atneštų tikrąjį garbinimą.

36. Tačiau ir žmogus, kaip žmogiška būtybė, turi aukotis Kūrėjui, ir šis aukojimas pasireiškia pareigų vykdymu žemėje, laikantis žmogiškųjų įstatymų, savo veiksmuose rodant moralę ir gerą sprendimų priėmimo gebėjimą bei vykdant pareigas kaip tėvas, vaikas, brolis, draugas, šeimininkas ir tarnas.

37. Kas gyvena tokiu būdu, tas garbins Mane žemėje ir sudarys sąlygas savo sielai pakilti, kad ji galėtų šlovinti Mane. (229, 59-61)

38. Kas vengia savo užduoties naštos, kas nukrypsta nuo teisingo kelio arba nepaiso įsipareigojimų, kuriuos jo siela prisiėmė prieš Mane, kad vietoj to prisiimtų įsipareigojimus pagal savo skonį ar valią, tas negalės turėti tikros ramybės savo širdyje, nes jo siela niekada nebus patenkinta ir rami. Tai yra tie, kurie nuolat ieško malonumų, kad pamirštų savo kančias ir nerimą, apgaudinėdami save netikrais džiaugsmais ir trumpalaikiais pasitenkinimais.

39. Aš leidžiu jiems eiti savo keliu, nes žinau, kad net jei šiandien jie nutolsta, Manęs pamirš ir netgi mane neigs, netrukus supras pasaulio turtų, titulų, malonumų ir garbės nereikšmingumą, kai tikrovė pažadins juos iš jų svajonės apie didybę žemėje, kai žmogus turės susidurti su dvasine tiesa, amžinybe, dieviškuoju teisingumu, nuo kurių niekas negali pabėgti.

40. Tai nėra nežinoma niekam, nes jūs visi turite Dvasią, kuri per nuojautos dovaną jums atskleidžia jūsų gyvenimo tikrovę – kelią, kuris jums yra numatytas, ir viską, ką jūs turite jame įgyvendinti. Bet jūs norite bet kokia kaina atsikratyti bet kokių dvasinių įsipareigojimų, kad jaustumėtės laisvi ir savo gyvenimo šeimininkai. (318, 13–15)

41. Prieš jūsų sielai būnant pasiųstai į šią planetą, jai buvo parodyti „laukai“, jai buvo pasakyta, kad jos užduotis yra sėti taiką, kad jos žinia yra dvasinė, ir jūsų siela tuo džiaugėsi bei pažadėjo būti ištikima ir paklusni savo misijai.

42. Kodėl dabar bijote sėti? Kodėl dabar jaučiatės neverti ar nesugebantys atlikti darbo, kuris taip džiugino jūsų sielą, kai jis jai buvo patikėtas? Nes leidote aistroms užstoti jūsų kelią ir taip užtverti kelią sielai, tuo pačiu bandydami pateisinti jos neryžtingumą vaikiškais pasiteisinimais.

43. Negrįžkite tuščiomis rankomis į „slėnį“, iš kurio atėjote. Žinau, kad tada jūsų kančia būtų labai didelė. (269, 32–34)

44. Kiekvienam yra paskirtas tam tikras skaičius sielų, kurias jis turi vesti ar globoti, ir ši užduotis nesibaigia su fizine mirtimi. Siela toliau sėja, kultivuoja ir pjauna derlių tiek Dvasiniame pasaulyje, tiek Žemėje.

45. Didesnės sielos veda mažesnes, o šios savo ruožtu – kitas, dar mažiau išsivysčiusias, o Viešpats yra tas, kuris jas visas veda į savo ganyklą.

46. Jei dabar jums pasakiau, kad didesnės sielos veda mažesnes, tai nenoriu pasakyti, kad šios sielos nuo pat pradžių buvo didelės ir kad pastarosios visada turi būti mažos palyginti su savo broliais ir seserimis. Tie, kurie dabar yra dideli, yra tokie, nes jie tobulėjo ir išsiskleidė, vykdydami kilnią užduotį mylėti, tarnauti ir padėti tiems, kurie dar nepasiekė šio sielos išsivystymo lygio, kurie dar yra silpni – tiems, kurie nuklydo, ir tiems, kurie kenčia.

47. Tie, kurie šiandien dar yra maži, rytoj bus dideli dėl savo atkaklumo (131, 19-21)

45 skyrius – Išankstinis paskyrimas, prasmė ir išpildymas gyvenime

Dievo apvaizda ir likimas žmogaus likime

1. Dabar yra šviesos laikas, kai žmogus, be tikėjimo, supras, pagrįs ir pajus mano tiesą.

2. Mano mokymo tikslas yra įtikinti visus, kad niekas neatėjo į šį pasaulį be rimtos priežasties, kad ta priežastis yra dieviškoji meilė ir kad visų žmonių likimas yra įvykdyti meilės misiją.

3. Visais laikais, nuo pat pradžių, žmonės klausė savęs: „Kas aš esu? Kam aš skolingas už gyvenimą? Kodėl aš egzistuoju? Kam aš čia atėjau ir kur einu?“

4. Dėl dalies savo neaiškumų ir žinių trūkumo jie gavo atsakymą mano paaiškinimuose ir apmąstydami tai, ką Aš jums atskleidžiau laikui bėgant.

5. Tačiau kai kurie jau mano, kad viską žino; bet Aš jums sakau, jie yra didelėje klaidoje, nes to, kas saugoma Dievo Išminties knygoje, žmonės negali atrasti, kol tai jiems nebus apreikšta; o šioje Dieviškosios Išminties knygoje yra daug dalykų, jos turinys yra begalinis. (261, 4-6)

6. Likimas turi gailestingumą, kurį Dievas įdėjo į jį. Žmonių likimas yra pilnas dieviškojo gėrio.

7. Jūs dažnai nerandate šio gėrio, nes nemokate jo ieškoti.

8. Jei jūs, eidami per kiekvienai sielai Mano numatytą likimą, sau nutiesti sunkų ir kartų kelią, Aš stengiuosi jį sušvelninti, bet niekada nepadidinti jo kartumo.

9. Žmonės pasaulyje vieni kitus reikia, niekas nėra per daug, ir niekas nėra per mažai. Visos gyvybės yra būtinos viena kitai, kad papildytų ir suderintų savo buvimą.

10. Vargšai reikia turtuolių, o turtuoliams – vargšų. Piktieji reikia geruųjų, o geriems – piktųjų. Nežinantieji turi žinančiųjų, o žinantieji – nežinančiųjų. Mažieji turi vyresniųjų, o vyresnieji savo ruožtu turi vaikų.

11. Kiekvienas iš jūsų Dievo išmintimi yra pastatytas į savo vietą šiame pasaulyje ir yra arti to, prie kurio turite būti. Kiekvienam žmogui yra paskirtas ratas, kuriame jis turi gyventi ir kuriame yra įsikūnijusios bei be kūno sielos, su kuriomis jis turi gyventi kartu.

12. Taip kiekvienas savo keliu palaipsniui sutiksite visus tuos, kurių užduotis yra mokyti jus meilės, kuri jus pakelia; iš kitų patirsite skausmą, kuris jus apvalys. Vieni jums atneš kančią, nes jums jos reikia, o kiti padovanos savo meilę, kad kompensuotų jūsų kartėlį; tačiau visi jie turi jums žinią, pamoką, kurią turite suprasti ir panaudoti.

13. Nepamirškite, kad kiekviena įsikūnijusi ir nebeįsikūnijusi siela, kuri kokia nors forma kerta jūsų gyvenimo kelią, padeda jums jūsų likime.

14. Kiek daug šviesos sielų Aš jums atsiunčiau į pasaulį, o jūs nesustojote, kad palaimintumėte mano meilę jums!

15. Daugeliui sielų, kurias Aš jums siunčiau, jūs neskyrėte dėmesio, nesuvokdami, kad jos buvo jūsų likimo dalis; tačiau, nes

nesugebėjote jų priimti, likote tuščiomis rankomis ir vėliau turėjote liejti atgailos ašaras.

16. Žmonija, tavo paskirtis yra būti harmonijoje su visa kūrinija. Ši harmonija, apie kurią Aš tau kalbu, yra didžiausias iš visų įstatymų, nes joje tu rasi tobulą bendrystę su Dievu ir Jo kūriniais. (11, 10-16, 22-25)

17. Kas neigia savo paskirtį, tas atstumia garbingą vardą „mano dieviškumo vaikas“. Jei jis netiki mano buvimu, jis negali tikėti mano meile.

18. Jei kai kuriems šis gyvenimas buvo nepaprastai kartus ir skausmingas, žinokite, kad šis gyvenimas nėra vienintelis, kad jis tik iš pirmo žvilgsnio atrodo ilgas ir kad kiekvienos būtybės likime glūdi paslaptis, į kurią gali įžengti tik Aš. (54, 8–9)

19. Žmogaus buvimas žemėje yra tik akimirka amžinybėje, gyvenimo dvelksmas, kuris kurį laiką gaivina žmogų ir tuoj pat vėl pasitraukia, kad vėliau sugrįžtų ir įkvėptų gyvybę naujam kūnui. (12, 4)

20. Kiekvienam yra nulemta, kas jam turi būti skirta jo gyvenimo kelyje. Vieni tai priima ir išnaudoja tinkamu laiku, kiti švaisto, o kai kurie net nesugebėjo pasiruošti tam, kad tai gautų. Tačiau sugrįžę į Dvasinį pasaulį, jie suvokė viską, kas jiems buvo skirta ir ko jie nei sugebėjo pasiekti, nei užsitarnauti. (57, 31)

21. Niekas nėra gimęs atsitiktinai, niekas nėra sukurtas bet kaip. Supraskite Mane, ir jūs suvoksite, kad niekas savo gyvenimo kelyje nėra laisvas, kad egzistuoja įstatymas, kuris veda ir valdo visus likimus. (110, 29)

22. Žmogus tiki, kad veikia pagal savo valią, tiki, kad yra laisvas nuo bet kokios aukštesnės įtakos, ir galiausiai laiko save nepriklausomu bei savo likimo kūrėju, net nejtardamas, kad ateis valanda, kai visi supras, kad tai buvo mano valia, kuri juose išsipildė. (79, 40)

23. Užsidirbkite gerą atlygį, augindami gerus vaisius savo artimiesiems. Pasiruoškite ateinantiems laikams, nes prieš mano išvykimą tarp jūsų dar bus nesutarimų, nes visiems jums teks susidurti su pagunda. Turite būti budrūs. Melskitės ir įgyvendinkite mano mokymą. Iš tiesų, sakau jums, šie trumpi laikotarpiai, kuriuos skiriate gėrio darymui, savo teigiamą poveikį dar pajus daugelis po jūsų ateinančių kartų. Niekas nebuvo ir niekada nebus pajėgus pats nuspręsti savo likimo; tai priklauso tik Man. Pasitikėkite mano valia, ir jūs be didesnių sunkumų nueisite gyvenimo kelią iki galo.

24. Teisingai supraskite, kai sakau jums, kad nė vienas medžio lapas nepajuda be mano valios; tada žinosite, kada tai aš jus bandau, o kada jūs ištuštinate savo kančios taurę – kad vėliau mane apkaltintumėte. Tada jūs tampate teisėjais ir mane paverčiate kaltinamuoju.

25. Atpažinkite savo klaidas ir ištaisykite jas. Mokykitės atleisti savo artimųjų klaidas, o jei negalite jų ištaisyti, bent jau užklokite jas atlaidumo šydu. (64, 43–44)

26. Nebūkite fatalistai, kurie įsitvirtina įsitikinime, kad jūsų likimas tiksliai atitinka tai, ką Dievas numatė jūsų gyvenimo kelyje, ir jei kenčiate, tai todėl, kad taip buvo parašyta, o jei džiaugiatės, tai todėl, kad taip pat buvo parašyta. Aš jus įtikinu, kad jūs pjausite tai, ką pasėjote.

27. Tačiau dabar gerai klausykite: kai kuriais atvejais derlių gausite iš karto, o kitais atvejais turėsite pereiti į naują egzistenciją, kad nuimtumėte savo sėją ir nuimtumėte derlių. Gerai apmąstykite tai, ką Aš jums ką tik pasakiau, ir pašalinsite daug blogų sprendimų apie mano teisingumą ir daug neaiškumų. (195, 53)

Gyvenimo mokykloje

28. Žmonės yra kaip vaikai, kurie nemąsto apie savo veiksmų pasekmes, todėl nesupranta, kad kliūtis, su kuria susiduria savo kelyje, yra tik kliūtis, kurią Meistras pastatė, kad sustabdytų jų neapgalvotą bėgimą arba apsaugotų juos nuo blogo sprendimo.

29. Noriu, kad nuo šiol elgtumėtės kaip suaugusieji, kad apgalvotumėte savo darbus, savo veiksmus, kad pasvertumėte savo žodžius. Tai yra kelias, vedantis į išmintį ir teisingumą jūsų gyvenime. Be to, turėtumėte apmąstyti, kad gyvenimas yra neišmatuojamas ir nuolatinis sielos išbandymas.

30. Mano keliu niekas nepražūsta, ir nors yra atvejų, kai žmogus, nugalėtas kryžiaus naštos, sugriūna, aukštesnė jėga jį vėl pakelia ir padrąsina. Ši jėga kyla iš tikėjimo. (167, 55–57)

31. Nuo supratimo, kurį žmonės įgyja iš šių mokymų ir paklusdami įstatymams, valdančioms visatą, priklauso jų laimė, apie kurią vieni mano, kad jos žemėje nėra, o kiti mano, kad tik Aš vienas jos turiu perteklių, tačiau ji labai gerai atsiskleidžia jūsų sielos ramybėje.

32. Dabar tu žinai, o mylima tauta, kad tavo laimė glūdi tavyje pačiame, kad tu mokytum žmones, jog jų esybės gelmėje, kur, jų nuomone, yra tik kartėlis, neapykanta ir kerštas, gailestis ir ašaros, egzistuoja šviesa, kurios niekas negali užgesinti, kuri yra Dvasios šviesa. (178, 6-7)

33. Jūsų dvasinė praeitis nėra žinoma jūsų „kūnui“. Aš ją įspaudžiu jūsų sieloje, kad ji būtų kaip atversta knyga ir būtų jums atskleista per Dvasią ir intuiciją. Tai yra mano teisingumas, kuris – vietoj to, kad jus pasmerktų – suteikia jums galimybę atitaisyti nusižengimą arba ištaisyti klaidą.

34. Jei praeitis būtų ištrinta iš jūsų sielos, jums tektų iš naujo išgyventi jau praėjusius išbandymus; tačiau jei klausysite savo patirties balso ir leisite šiai šviesai jus apšviesti, aiškiau pamatysite savo kelią ir ryškiau išvysite horizontą. (84, 46)

Žmogaus gyvenimo prasmė ir vertė

35. Žinokite, kad natūrali žmogaus būsena yra gėrio, sielos ramybės ir harmonijos su viskuo, kas jį supa. Kas gyvenime nuolat laikosi šių dorybių, tas eina tikruoju keliu, kuris jį nuves prie Dievo pažinimo.

36. Tačiau jei nukrypsite nuo šio kelio ir pamiršite įstatymą, kuris turi vadovauti jūsų veiksmams, turėsite ašarodami atitaisyti akimirkas, kurias praleidote nutolę nuo dvasinio pakilumo kelio, kuris yra natūrali būsena, kurioje žmogus visada turi likti. (20, 20)

37. Daugelis žmonių taip priprato prie nuodėmių ir kančių pasaulio, kuriame gyvenate, kad mano, jog šis gyvenimas yra natūraliausias, kad žemė yra lemta būti ašarų slėniu ir kad ji niekada negalės suteikti taikos, santarvės ir dvasinio tobulėjimo.

38. Tie žmonės, kurie taip mąsto, yra įstrigę nežinojimo miegoje. Klysta tas, kuris mano, kad šis pasaulis buvo mano paskirtas ašarų ir atpirkimo slėniu. Edenas, kurį aš pasiūliau žmonėms, gali ir turi sugrįžti, nes viskas, ką aš sukūriau, yra gyvenimas ir meilė.

39. Todėl klysta tas, kuris tvirtina, kad Dievas paskyrė pasaulį žmogaus kančių vieta. Vietoj to jie turėtų pasakyti, kad patys jį pasmerkė bausmės misijai, nors jis iš tikrųjų buvo sukurtas žmogaus pavidalu tapusių sielų džiaugsmui ir atgaivai.

40. Niekas nebuvo iš anksto pasmerktas nuodėmei, nors viskas buvo numatyta, kad žmogus būtų išgelbėtas nuo savo kritimų.

41. Žmogus nenorėjo tobulėti meile, taip pat nenorėjo tapti išmintingu, vykdydamas mano įstatymą; ir jis pamiršo, kad mano teisingumas, kurio jis visada bandė išvengti, jį saugo, nes mano teisingumas kyla iš tobulos meilės. (169, 10-13)

42. Jei gilinsitės į mano Žodį, suprasite, kad Tėvo ketinimas, kai Jis jus pasiuntė į pasaulį, kad eitumėte jo keliais, pilnais pavojų ir gundymų, nebuvo toks, kad jūs juose pasiklystumėte. Juk jie buvo iš anksto sukurti taip, kad juose gautumėte sielos tobulėjimui būtinas pamokas, kad įgytumėte trūkstamos patirties ir galiausiai sugrįžtumėte pas Mane pilni šviesos.

43. Kai jūsų dvasia išėjo iš Manęs, ji buvo tarsi kibirkštis, kurią vėjai turėjo paversti liepsna, kad grįžus pas Mane jūsų šviesa susilietų su Dievybės šviesa.

44. Aš kalbu jums nuo Naujojo Kalno viršūnės. Ten Aš jūsų laukiu, ir tikrai sakau jums: jūsų atvykimo dieną šioje karalystėje bus šventė.

45. Jūs ten einate skausmo keliu ir tuo pačiu išvalote savo nuodėmes – keliu, kurio ne Aš nubrėžiau, bet kurį sukūrė žmogus. Šiuo taku jūs leido eiti ir Man. Tačiau nuo tada aukos ir skausmo kelias yra pašlovintas mano krauju. (180, 64-65)

46. Žmogus galiausiai supras, kad jo karalystė taip pat nėra iš šio

pasaulio, kad jo kūnas ar žmogiškasis apvalkalas yra tik įrankis, per kurio pojūčius jo dvasia suvokia šį išbandymų ir atpirkimo pasaulį. Jis galiausiai patirs, kad šis gyvenimas yra tik didinga pamoka, iliustruota nuostabiais vaizdais ir paveikslais, kad mokiniai, t. y. visi žmonės, galėtų geriau suprasti pamokas, kurias jiems duoda gyvenimas, per kurias, jei sugebės jas teisingai įvertinti, pasieks savo sielos tobulėjimą ir suvoks kovos, kuri juos stiprina, prasmę – skausmą, kuris juos šlifuoja, vargą, kuris juos kilnina, žinias, kurios apšviečia, ir meilę, kuri pakelia.

47. Jei šis gyvenimas būtų vienintelis – tikrai, sakau jums, Aš jau seniai būčiau pašalinęs iš jo skausmą, nes būtų neteisinga, jei jūs būtumėte atėję į šį pasaulį tik tam, kad išgertumėte kančios taurę. Tačiau tie, kurie šiandien kenčia ir verkia, daro tai todėl, kad anksčiau jie išdykę mėgavosi. Bet šis skausmas juos išgrynins ir padarys vertus pakilti bei mėgautis Viešpaties buveinėse grynesne forma. (194, 34-35)

48. Žmogaus gyvenimo išbandymas yra toks sunkus, kad būtina jį palengvinti visais tais dvasiniais ir kūniškais malonumais, kurie padeda žmogui lengviau ir mieliau nešti savo kryžiaus naštą.

49. Aš laiminu visus tuos, kurie savo namų šilumoje randa didžiausius savo egzistencijos džiaugsmus ir kurie stengiasi iš tėvų meilės vaikams, vaikų meilės tėvams ir brolių bei seserų tarpusavio meilės padaryti Dievo tarnystę. Nes ta vienybė, ta harmonija ir ta ramybė prilygsta harmonijai, kuri egzistuoja tarp Visuotinio Tėvo ir jo dvasinės šeimos.

50. Šiuose namuose spinduliuoja sielos šviesa, gyvena mano Karalystės taika, o kai ateina kančios, jas lengviau ištverti, o išbandymų akimirkos yra mažiau kartios.

51. Dar labiau nusipelno tie, kurie ieško pasitenkinimo suteikdami jį kitiems ir džiaugiasi savo artimųjų sveikąja laime. Tai yra džiaugsmo apaštalai, ir jie vykdo didelę misiją.

52. Iš tiesų, sakau jums, jei mokėtumėte ieškoti pasitenkinimo ir džiaugsmo akimirkų, taip pat išlaikyti vidinės ramybės valandas, turėtumėte jų visomis savo žemiškojo gyvenimo dienomis. Bet tam pirmiausia turite pakelti savo sielą, padaryti savo jausmus ir požiūrį į gyvenimą kilnesnius.

53. Ši žinia, kurią Aš jums siunčiu per savo Žodį, yra pripildyta Šviesos, kuri apšvies jūsų kelią ir suteiks jūsų esybei tobulėjimą, kuris išmokys jus gyventi taikoje ir sveikai mėgautis viskuo, kuo Aš palaiminau jūsų buvimą.

54. Ši žmonija dar turi labai stengtis, kad nugalėtų skausmo šešėlius ir įveiktų savo polinkį į klaidingus malonumus ir apgaulingą pasitenkinimą. Ji turės kovoti su savo religiniu fanatizmu, kuris trukdo jai suvokti tiesą; ji turės kovoti su fatalizmu, kuris verčia ją

tikėti, kad viskas eina link galutinio sunaikinimo, nuo kurio niekas negali išsigelbėti, ir ji turės kovoti su savo materializmu, kuris verčia ją ieškoti tik praeinančių malonumų – juslinių malonumų, kurie sielą stumia į ydų, skausmo, nevilties ir tamsos bedugnę.

55. Aš duodu jums savo šviesą, kad paliktumėte šešėlius ir šioje planetoje, kurią pavertėte ašarų slėniu, pagaliau atrastumėte tikruosius sielos ir širdies džiaugsmus, šalia kurių visi kiti malonumai yra maži ir nereikšmingi. (303, 28-33)

X Materializmas ir spiritualizmas

46 skyrius – Klaidingai nuklydęs, materialistiškas žmogus

Žmogaus protinis tingumas, nežinojimas ir išdidumas

1. Galutinis šio pasaulio sukūrimo tikslas yra žmogus; jo malonumui Aš pridėjau likusias būtybes ir gamtos jėgas, kad jis galėtų jomis naudotis savo išlikimui ir atgaivai.

2. Jeigu jis nuo pat ankstyviausių laikų, nuo savo dvasinio vaikystės, būtų mane mylėjęs ir pažinęs, tai šiandien jis priklausytų didžiųjų dvasių pasauliui, kuriame nebūtų nei nežinojimo, nei skirtumų, kur jūs visi būtumėte lygūs žiniose ir jausmų kilninime.

3. Tačiau kaip lėtai vystosi žmogus! Kiek laiko praėjo nuo tada, kai jis gyvena žemėje, ir vis dar jam nepavyko suvokti savo dvasinės užduoties ir tikrojo likimo. Jis nesugebėjo atrasti savyje savo dvasinės sielos, kuri nemiršta, nes turi amžinąjį gyvenimą; jis nesuprato, kaip gyventi harmonijoje su ja, taip pat nepripažino jos teisių, o ji, netekusi laisvės, neišvystė savo gabumų ir sustojo. (15, 24)

4. Žmogus, nusisukęs nuo mano įstatymo vykdymo, sukūrė įvairias idėjas, teorijas, religijas ir doktrinas, kurios skiria ir klaidina žmoniją, pririša sielą prie materijos ir trukdo jai laisvai pakilti. Tačiau mano Šventosios Dvasios šviesa apšviečia visus žmones ir rodo jiems tikrojo gyvenimo kelią, kuriame yra tik vienas vedlys – sąžinė. (46, 44)

5. Materialistas myli tik žmogiškąjį gyvenimą. Tačiau, supratęs, kad viskas jame yra laikina, jis stengiasi gyventi intensyviai.

6. Kai jo planai ar troškimai neišsipildo arba jį kokiu nors būdu ištinka skausmas, jis nusivilia ir keikia; jis meta iššūkį likimui ir kaltina jį dėl to, kad negauna gėrybių, į kurias, jo manymu, turi teisę.

7. Tai silpnos sielos nelanksčiuose kūnuose, tai morališkai nesubrendę būtybės, kurios įvairiais būdais yra išbandomos, kad suprastų klaidingą vertinimą, kurį savo

materializavimosi procese priskiria mažai vertingiems darbams.

8. Kaip materialistai norėtų pakeisti savo likimą! Kaip jie trokšta, kad viskas vyktų pagal jų įsivaizdavimus ir valią. (258, 48-50)

9. Dabar jūs galite suprasti, kad jei Aš visada apsireiškiau žmonėms išmintimi, tai buvo daroma tam, kad išlaisvinčiau sielas, įkalintas ribotų protinių sugebėjimų.

10. Šiais laikais vis dar yra žmonių su ribotu protu, neturinčių įkvėpimo. Nors žmonės jau turėtų turėti aiškų ir savo raida atvirą protą, daugelis vis dar mąsto ir gyvena kaip primityviose epochose.

11. Kiti pasiekė didelę pažangą moksle ir užsidaro savo tuštybėje bei egoizme, manydami, kad pasiekė žinių viršūnę. Tačiau jie sustojo savo dvasinės pažangos kelyje. (180, 32-33)

12. Jei žmogus sąmoningai gyventų atsižvelgdamas į aukštesnį gyvenimą, kuris egzistuoja ir vibruoja virš jo, ir jei jis mokėtų kreiptis į savo dvasią – kiek nepatogumų jis sutaupytų, nuo kiek bedugnių jis išsigelbėtų. Tačiau visą savo gyvenimą jis prašo patarimo tų, kurie neturi atsakymų į jo abejones ir neaiškumus: mokslininkų, kurie įsiskverbė į materialią gamtą, tačiau nepažįsta dvasinio gyvenimo, nes jų siela yra patekusi į letargiją.

13. Žmogaus siela turi pabusti, kad atrastų save, kad atrastų visus jai patikėtus sugebėjimus, kurie padėtų jai kovoje.

14. Šiandien žmogus yra tarsi mažas sausas lapas, nukritęs nuo gyvenimo medžio ir tapęs vėjų žaislu, patiriantis tūkstančius likimo vingių, silpnas prieš gamtos jėgas, trapus ir varganas mirties akivaizdoje, nors jis turėtų būti žemės valdovas kaip kunigaikštis, kurį Aš pasiunčiau, kad jis tobulėtų pasaulyje. (278, 4–6)

15. Atėjo teismo laikas, kai vienus paklausiu: „Kodėl mane neigėte?“ O kitus: „Kodėl mane persekiojote?“ Ar tas, kuris nesugebėjo įsigilinti į save, turi teisę neigti mano karalystės egzistavimą? Jei jūs nežinote mano tiesos, jei nemokate jos rasti, tai nereiškia, kad jos nėra. Jei manote, kad egzistuoja tik tai, ką galite suvokti, tada sakau jums, kad dar daug ko nežinote ir jūsų išdidumas yra labai didelis.

16. Iš tiesų, sakau jums, kas neigia Dievą ir Jo karalystę, tas neigia pats save. Kas nori semtis jėgų iš savęs, laiko save nepriklausomu ir puoselėja išdidų jausmą, kad gali būti didis be Dievo, tas toli nenueis pasaulyje, greitai nuklys ir jo kančios bus labai skausmingos.

17. Kur yra tikrieji išminčiai?

18. Žinojimas reiškia jausti mano buvimą. Žinojimas reiškia leisti mano šviesai save vesti ir vykdyti mano valią. Žinojimas yra suprasti įstatymą, žinojimas yra mylėti. (282,19-22)

19. Šiandien jūsų dvasinis nežinojimas yra toks didelis, kad, galvodami apie tuos, kurie iškeliavo į Anapus, sakote: „Vargšas, jis mirė ir turėjo viską palikti, ir išėjo amžinai.“

20. Jei žinotumėte, su kokiu gailesčiu tos būtybės žiūri į jus iš Dvasinio pasaulio, kai girdi jus taip kalbant. Gailestis yra tai, ką jos jaučia jūsų atžvilgiu, matydamos jūsų nežinojimą! Nes jei galėtumėte jas pamatyti, nors ir tik akimirkai, liktumėte be žodžių ir priblokšti tiesos! (272, 46-47)

21. Jūs suteikėte materialiosioms vertybėms daugiau reikšmės, nei jos turi, o apie dvasinį pasaulį nenorite nieko žinoti, ir jūsų meilė pasauliui tapo tokia didelė, kad net stengiatės kiek įmanoma neigti viską, kas susiję su dvasiniu pasauliu, nes manote, kad šios žinios prieštarauja jūsų pažangai žemėje.

22. Sakau jums, kad dvasinių dalykų pažinimas netrukdo žmonių pažangai nei moralės, nei mokslo srityje. Priešingai, ta šviesa atskleidžia žmonėms begalinį žinių turtą, kuris šiuo metu dar nežinomas jų mokslui.

23. Kol žmogus atsisakys lipti dvasinio tobulėjimo laiptais, jis negalės priartėti prie tikrosios šlovės, kuri čia, jo Tėvo glėbyje, suteiks jam didžiausią laimę – būti Dievo vaiku – vertingu mano Dvasios vaiku dėl savo meilės, pakilumo ir žinių. (331, 27–29)

Nesugebėjimas pasiaukoti, stengtis ir prisiimti atsakomybę

24. Jei žmonija taip atkakliai nesilaikytų savo nežinojimo, jos buvimas žemėje būtų kitoks. Tačiau žmonės priešinasi mano įsakymams, keikia savo likimą ir, vietoj to, kad bendradarbiautų su manimi mano darbe, ieško būdų apeiti mano įstatymus, kad įgyvendintų savo valią.

25. Taip pat sakau jums: jei žmonės atidžiai stebėtų kiekvieną savo veiksmą, jie pastebėtų, kaip kiekvienu žingsniu maištauja prieš Mane.

26. Kai Aš gausiai išlieju savo palaiminimus ant žmonių, jie tampa savanaudžiai; kai leidžiu jiems mėgautis gyvenimo džiaugsmais, jie tampa ištvirkę; kai išbandau jų jėgas, kad sustiprinčiau sielas, jie maištauja; kai leidžiu, kad kančios taurė pasiektų jų lūpas, kad juos apvalyčiau, jie keikia gyvenimą ir jaučia, kaip jų tikėjimas nyksta; kai uždedu ant jų pečių didelės šeimos naštą, jie nusivilia, o kai paimu vieną iš jų artimųjų nuo žemės, jie kaltina Mane neteisingumu.

27. Jūs niekada nesutinkate, niekada negirdžiu, kad savo išbandymuose šlovintumėte mano vardą, nei matau, kad bandytumėte bendradarbiauti mano kūrinijos darbe. (117, 55-57)

28. Aš įdėjau į žmogų didybę, bet ne tą, kurios jis siekia žemėje. Didybė, apie kurią Aš kalbu, yra pasiaukojimas, meilė, nuolankumas, gailestingumas. Žmogus nuolat bėga nuo šių dorybių, taip nusisukdamas nuo savo tikrosios didybės ir orumo, kuriuos Tėvas jam suteikė kaip savo vaikui.

29. Jūs bėgate nuo nuolankumo, nes manote, kad jis reiškia skurdą. Jūs bėgate nuo išbandymų, nes

vargas jums kelia baimę, nesuprasdami, kad jie išlaisvina jūsų sielą. Jūs bėgate ir nuo dvasinio gyvenimo, nes manote, kad gilintis į šias žinias yra laiko švaistymas, nesuprasdami, kad jūs niekinate šviesą, kuri yra aukštesnė už bet kokią žmogiškąją mokslą.

30. Todėl Aš jums sakiau, kad yra daug tokių, kurie, nepaisant savo tvirtinimų, kad mane myli, manęs nemyli, ir, nors teigia tikintys manimi , neturi tikėjimo. Jie nuėjo taip toli, kad man pasakė esą pasirengę man sekti, bet nori man sekti be kryžiaus. Tačiau Aš jiems pasakiau, kad kiekvienas, kuris nori man sekti, turi paimti savo kryžių ir man sekti. Kiekvienas, kuris su meile apkabina savo kryžių, pasieks kalno viršūnę, kur iškvėps paskutinį kvėpavimą šioje žemėje, kad prisikeltų amžinajam gyvenimui. (80, 37-39)

31. Vietoj to, kad pašalintų vargą, kuri juos visur supa, šiandien žmonės siekia iš to gauti didžiausią naudą sau.

32. Kodėl žmonės nepažengė į priekį, siekdami idealo, kuris suteiktų jiems tyresnius jausmus ir siekius, labiau derančius Dvasiai? Nes jie nenorėjo žvelgti toliau nei matoma jų mirtingosioms akims, tai yra, toliau nei jų vargai, žemiški malonumai ir materialistinė mokslo samprata.

33. Jie panaudojo ir išnaudojo laiką, kuris jiems buvo skirtas žemėje, tam, kad turėtų kuo daugiau turtų ir malonumų — manydami, kad, kai baigsis kūno gyvenimas, jiems viskas bus baigta.

34. Vietoj to, kad tobulėtų ir laikytų save Dievo vaiku, žmogus savo nežinojimo išdidumu nusileidžia iki žemesnės būtybės lygio, ir kai jo dvasia jam kalba apie Dievybę ir dvasinį gyvenimą, jį apima baimė prieš Dievo teisingumą, ir jis renkasi nutildyti tą vidinį balsą ir „nešvaistyti“ jokių minčių tiems perspėjimams.

35. Jis nemąstė nei apie savo pačio egzistenciją, nei apie savo sielos ir kūno būklę. Kaip gi galėtų būti kitaip, jei jis yra tik dulkė ir vargas, kol gyvena ir mąsto tokiu būdu? (207, 18)

36. Mano mokymas, kuris visais laikais yra Įstatymo paaiškinimas, ateina pas jus kaip kelias į šviesą, kaip saugi praeiga dvasiai. Vis dėlto žmonės, naudodamiesi jiems suteikta valios laisve ir trokšdami eiti savo gyvenimo keliu, visada rinkosi lengvą materializacijos kelią. Kai kurie visiškai ignoruoja sąžinės balsą, kuris visada nukreipia į dvasinį pasaulį; kiti sukūrė kultus ir apeigas, kad galėtų tikėti, jog tvirtai žengia dvasiniu keliu, nors iš tiesų jie yra tokie pat savanaudžiai kaip ir tie, kurie iš savo gyvenimo išbraukė mano vardą ir žodį. (213, 51)

37. Kelias yra nutiestas, o durys atviros kiekvienam, kuris nori ateiti pas Mane.

38. Takas yra siauras, tai jums jau seniai žinoma. Niekam nėra nežinoma, kad mano Įstatymas ir mano mokymas yra labai tyri ir

nelankstūs, kad niekas nemanytų juos keisti pagal savo patogumą ar valią.

39. Platus kelias ir plačiai atvertos vartai yra visai ne tai, kas veda jūsų sielą į šviesą, ramybę ir nemirtingumą. Platus kelias yra nevalingumo, nepaklusnumo, puikybės ir materializmo kelias – kelias, kuriuo eina dauguma žmonių, siekdami išvengti savo dvasinės atsakomybės ir vidinio sąžinės teismo.

40. Šis kelias negali būti begalinis, nes jis nėra nei tikras, nei tobulas. Todėl, kadangi šis kelias, kaip ir viskas, kas žmogiška, yra ribotas, žmogus vieną dieną pasieks jo pabaigą, kur sustos, kad su siaubu pasilenktų virš bedugnės, kuri yra kelio pabaiga. Tada tų, kurie jau seniai nukrypo nuo tikrojo kelio, širdyse įsivyraus chaosas.

41. Kai kuriuose kils atgaila, dėl kurios jie ras pakankamai šviesos, kad išsigelbėtų, kitiems įsivyraus sumišimas, matydami pabaigą, kurią laikys neteisinga ir nelogiška, o dar kiti keiks Dievą ir maištaus. Tačiau tikrai, sakau jums, tai bus sugrįžimo į Šviesą pradžia. (333, 64-68)

Žmogaus dvasinė kančia

42. Aš neapsirikau tuo, ką sukūriau; tačiau žmogus nuklydo nuo numatyto kelio ir gyvenimo; bet netrukus jis sugrįš pas Mane kaip „Prarastasis sūnus“, kuris iššvaistė visą savo paveldėjimą.

43. Savo mokslu jis sukūrė naują pasaulį, netikrą karalystę. Jis priėmė įstatymus, pasistatė sostą ir apsirengė skeptru bei karūna. Tačiau kaip trumpalaikė ir apgaulinga yra jo šlovė: užtenka silpno mano teisingumo dvelksmo, ir jo pamatai sudreba, o visa jo karalystė sugriūna. Tačiau taikos, teisingumo ir meilės karalystė, kurios jis nesugebėjo užkariauti, yra toli nuo žmogaus širdies.

44. Malonumai ir pasitenkinimas, kuriuos žmonėms teikia jų darbas, yra tik įsivaizduojami. Jų širdis graužia skausmas, neramumas ir nusivylimas, kurie slepiasi už šypsenos kaukės.

45. Štai kuo buvo paverstas žmogaus gyvenimas, o kas susiję su sielos gyvenimu ir ją valdančiais dėsniais, tai jie buvo iškreipti, nes buvo pamiršta, kad egzistuoja ir jėgos bei elementai, kurie gaivina sielą ir su kuriais žmogus privalo palaikyti ryšį, kad atlaikytų išbandymus ir pagundas bei įveiktų visas kliūtis ir sunkumus savo kelyje į tobulumą.

46. Šviesa, kuri iš begalybės pasiekia kiekvieną sielą, nekyla iš Saulės; jėga, kurią siela gauna iš Anapus, nėra Žemės išsiveržimas; meilės, tiesos ir sveikatos šaltinis, kuris numalšina sielos žinių troškulį , nėra jūsų jūrų ar šaltinių vanduo; atmosfera, kuri jus supa, nėra tik materiali, ji yra išsiliejimas, kvėpavimas ir įkvėpimas, kurį žmogaus siela gauna tiesiogiai iš visų daiktų Kūrėjo, iš To, kuris sukūrė gyvenimą ir valdo jį savo tobulais ir nekintamais įstatymais.

47. Jei žmogus įdėtų šiek tiek geros valios grįžti į tiesos kelią, jis akimirksniu pajustų ramybės glostymą kaip paskatinimą. Bet kai tik siela materializuojasi materijos įtakoje, ji pasiduoda jos gniaužtams, ir vietoj to, kad būtų šio gyvenimo šeimininkė, vairininkė, kuri valdo savo laivą, ji tampa žmogiškųjų silpnybių ir polinkių verge ir patiria laivo sudužimą audrose.

48. Aš jums jau sakiau, kad siela yra anksčiau už kūną, kaip ir kūnas yra anksčiau už drabužius. Kūnas, kurį turite, yra tik laikinas sielos apdaras. (80, 49–53)

49. Ach, jeigu tik visi žmonės norėtų pamatyti šios epochos tekančią šviesą – kiek vilties būtų jų širdyse! Bet jie miega. Jie net nesugeba priimti šviesos, kurią jiems kasdien siunčia karališkasis žvaigždynas – tos šviesos, kuri yra tarsi atspindys šviesos, spinduliuojančios iš Kūrėjo.

50. Jis glosto jus ir pažadina kasdieniam egzistencijos kovai, o žmonės, nejautrūs Kūrimo grožiams, nė akimirkai nesustoja, kad padėkotų Man. Šlovė gali praeiti pro juos, jiems to nepastebint, nes jie visada atsibunda pilni rūpesčių ir pamiršta melstis, kad ieškotų dvasinės jėgos Man.

51. Taip pat jie neieško jėgų kūnui gamtos šaltiniuose. Visi jie skubiai laksto ir vargsta, nežinodami kam, eina pirmyn, neturėdami aiškaus tikslo. Būtent šioje bejausmėje ir beprasmėje egzistencijos kovoje jie materializavo savo sielas ir leido joms tapti egoistiškomis.

52. Kai pamirštami Dvasios dėsniai, kurie yra gyvenimo šviesa, žmonės sunaikina vieni kitus, žudo vieni kitus ir atima vieni iš kitų duoną, negirdėdami sąžinės balso, neatsižvelgdami į kitus, nesustodami pamąstyti. 53. Tačiau jei kas nors jų paklaustų, kaip jie vertina savo dabartinį gyvenimą, jie iš karto atsakytų, kad praeityje žmogaus gyvenime niekada nešvietė tiek šviesos, kiek dabar, ir kad mokslas jiems niekada neatskleidė tiek paslapčių. Bet jie turėtų tai pasakyti su laimės kauke ant veido, nes savo širdyse jie slėptų visą savo sielos skausmą ir vargą. (104, 33-34)

54. Aš pasiunčiau sielą įsikūnyti žemėje ir tapti žmogumi, kad ji būtų visko, kas joje egzistuoja, valdovė ir šeimininkė, o ne vergė, auka ar vargšė, kaip Aš ją iš tikrųjų matau. Žmogus yra savo poreikių, aistrų, ydų ir nežinojimo vergas.

55. Jis yra kančių, klaidų ir likimo smūgių auka, kuriuos jo dvasinio pakilimo trūkumas jam atneša jo kelionėje per Žemę. Jis yra vargšas, nes nežinodamas apie paveldėjimą, kuris jam priklauso gyvenime, nežino, ką turi, ir elgiasi taip, tarsi nieko neturėtų.

56. Ši žmonija pirmiausia turi pabusti, kad pradėtų studijuoti Dvasinio gyvenimo knygą, ir tada netrukus, perduodant šį idėjų pasaulį iš kartos į kartą, atsiras ta palaiminta sėkla, kurioje išsipildys mano žodis.

57. Aš jums sakiau, kad vieną dieną ši žmonija pasieks dvasinį tobulumą

ir sugebės gyventi harmonijoje su visa kūrinija, o siela, protas ir širdis eis koja kojon. (305, 9-11)

Neteisingas elgesys žemėje ir jo pasekmės

58. Kai matau žmones, įsitraukusius į karus, žudančius vieni kitus dėl pasaulio turtų, negaliu susilaikyti nuo to, kad nuolat lyginu žmones su mažais vaikais, besiginčijančiais dėl dalykų, kurie neturi jokios vertės. Vaikai vis dar yra žmonės, kurie grumiasi dėl trupučio valdžios ar šiek tiek aukso. Ką gi reiškia šie turtai, palyginti su dorybėmis, kurias kiti žmonės turi savyje?

59. Žmogus, kuris skiria tautas, sėdamas neapykantą į širdis, negali būti lyginamas su tuo, kuris savo gyvenimą skiria viską apimančios brolystės sėklos sėjimui. Tas, kuris sukelia kančias savo artimiesiems, negali būti lyginamas su tuo, kuris savo gyvenimą skiria artimųjų kančių malšinimui.

60. Kiekvienas žmogus svajoja apie sostą žemėje, nors žmonija nuo pat pradžių patyrė, kaip mažai vertas yra sostas pasaulyje.

61. Aš pažadėjau jums vietą savo karalystėje, bet labai nedaugelis ja pasinaudojo, nes žmonės nenori suprasti, kad menkiausias dangaus karalysčių karaliaus pavaldinys yra didesnis už galingiausią žemės monarchą.

62. Žmonės dar yra maži vaikai; tačiau didysis išbandymas, kuris jų laukia, privers juos per tokį trumpą laiką patirti tiek daug, kad jie greitai iš šios vaikystės pasieks brandą, ir tada – turėdami patirties vaisių – sušuks: „Jėzus, mūsų Tėvas, buvo teisus, eikime pas Jį.“ (111, 3-7)

63. Žmonės siekia nemirtingumo pasaulyje ir bando jį pasiekti materialiais darbais, nes žemiškoji šlovė – net jei ji yra laikina – akis traukia, ir jie pamiršta Dvasios šlovę, nes abejoja to gyvenimo egzistavimu. Būtent tikėjimo trūkumas ir dvasingumo stoka uždėjo skepticizmo šydą ant žmonių akių. (128, 45)

64. Žmogaus raida, jo pažanga, mokslas ir civilizacija niekada neturėjo tikslo pakelti dvasinę sielą, kuri yra aukščiausia ir kilniausia, kas yra žmoguje. Jo siekiai, ambicijos, troškimai ir rūpesčiai visada buvo nukreipti į šį pasaulį. Čia jis ieškojo žinių, čia kaupė turtus, čia siekė malonumų, garbės, atlygių, valdžios ir apdovanojimų, čia norėjo rasti savo šlovę.

65. Todėl Aš jums sakau: kol gamta žengia žingsnis po žingsnio, nesustodama savo nesibaigiančios raidos į tobulumą ir tobulėjimą dėsnyje, žmogus atsiliko, nepasistūmėjo į priekį; ir todėl jo likimo smūgiai žemėje, todėl išbandymai, kliūtys ir smūgiai, su kuriais jis susiduria savo gyvenimo kelyje. (277, 42)

66. Aš, žinoma, noriu, kad jūs turėtumėte troškimų, kad būtumėte siekiantys, kad svajotumėte būti dideli, stiprūs ir išmintingi, bet dėl amžinųjų dvasinių gėrybių.

67. Nes norint pasiekti tuos gėrius, reikalingos visos dorybės, tokios kaip gailestingumas, nuolankumas, atleidimas, kantrybė, dosnumas, trumpai tariant: meilė. O visos dorybės pakelia, apvalina ir tobulina sielą.

68. Šiame varganame pasaulyje, šioje laikinoje buveinėje žmogus, norėdamas būti didis, galingas, turtingas ar išsilavinęs, turėjo būti savanaudis, melagis, kerštingas, žiaurus, abejingas, nežmoniškas ir išdidus, ir visa tai turėjo jį atvesti į kraštutinį priešingumą tam, kas yra tiesa, meilė, taika, tikroji išmintis ir teisingumas. (288, 32)

69. Kai žmogus dvasiškai atranda save, tada jis jaučia savyje savo Tėvo buvimą. Tačiau jei jis nežino, kas jis yra ir iš kur kilęs, jis jaučia Mane tolimą, svetimą, nepasiekiamą, arba lieka abejingas.

70. Tik pabudusi siela gali įžengti į tiesos karalystę. Vien tik savo mokslu žmogus jos nepažins.

71. Aš matau, kad žmonės siekia žinių, šlovės, jėgos, turto ir galios, ir Aš siūlau jiems priemones viską tai pasiekti – bet tikrosiomis, esminėmis savybėmis, dvasine tiesa, o ne išoriniu ir klastingu pasauliu, ne praeinančiu ir apgaulingu.

72. Jei žmogus atsideda materialiam pasauliui ir užsidaro tokio pasaulio kaip jūsų mažoje erdvėje, jis tampa vargšas, jis riboja ir slopina savo sielą, jam nebelieka nieko, išskyrus tai, ką jis turi, arba tai, ką jis žino. Tada būtina, kad jis viską prarastų, kad atvertų akis tiesai ir, supratęs savo klaidą, vėl nukreiptų žvilgsnį į Amžinybę. (139, 40–43)

47 skyrius – Materializmas ir spiritualizmas

Vyraujančio materializmo pasekmės

1. Iš tiesų, sakau jums, daugelis bėgs nuo mano mokymo iš baimės tapti dvasiniais; tačiau juose kalbės ne protas ir ne dvasia, o žemos „kūno“ aistros.

2. Jei siela gyvena atsidavusi tiesai, ji bėga nuo materializmo kaip tas, kuris pasitraukia iš užkrėstos aplinkos. Aukšto lygio siela randa laimę morale – ten, kur viešpatauja taika, kur gyvena meilė. (99, 41-42)

3. Tyrinėkite mano žodį, kol įsitikinsite jo tyrumu ir tiesa. Tik taip galėsite drąsiai eiti savo keliu ir išlikti tvirti prieš materialistinių idėjų, grėsmingų sielai, įsiskverbimą. Nes materializmas yra mirtis, yra tamsa, yra jungas ir nuodai sielai. Niekada nekeiskite savo sielos šviesos ar laisvės į žemišką duoną ar menkus materialius turtus!

4. Iš tiesų, sakau jums: kas pasitiki mano Įstatymu ir ištveria tikėjime iki galo, tam niekada netrūks materialinių pragyvenimo priemonių, o susivienijimo su mano Dvasia akimirkomis jis per mano begalinį gailestingumą visada gaus amžinojo gyvenimo duoną. (34, 61–62)

5. Materializmas sielos vystymuisi kelia milžinišką kliūtį. Prieš šią sieną žmonija sustojo.

6. Jūs esate pasaulyje, kuriame žmogus sugebėjo išplėtoti savo protines galias, pritaikydamas jas materialiai orientuotai mokslui. Tačiau jo gebėjimas vertinti dvasinio pasaulio egzistavimą vis dar yra ribotas, o jo supratimas apie viską, kas nepriklauso vien tik materijai, yra atsilikęs. (271, 37-38)

7. Išbandymai, kuriuos išgyvena jūsų pasaulis, yra amžiaus pabaigos ženklai, tai materializmo laikotarpio žlugimas arba mirties agonija; nes materializmas buvo jūsų moksle, jūsų tiksluose ir jūsų aistrose. Materializmas nulėmė jūsų garbinimą Manęs ir visus jūsų darbus.

8. Meilė pasauliui, godumas žemiškųjų dalykų, kūno troškimai, malonumas iš visų žemiausių geidulių, savanaudiškumas, savimyla ir išdidumas buvo jėga, kuria jūs sukūrėte gyvenimą pagal savo protą ir žmogiškąją valią, kurio vaisius Aš leidau jums nuimti, kad jūsų patirtis taptų tobula.

9. Tačiau jei šis amžius, kuris dabar baigiasi, žmonijos istorijoje bus pažymėtas materializmu, – tikrai, sakau jums, naujasis laikmetis išsiskirs savo dvasingumu. Nes joje sąžinė ir Dvasios valia žemėje sukurs pasaulį, kuriame gyvens dosnūs meile būtybės – gyvenimą, kuriame jausite Tėvo Dvasią, vibruojančią vaikų Dvasioje, nes tada visos dovanos ir gebėjimai, kurie šiandien slepiasi jūsų esybėje, turės begalybę kaip veiklos lauką. (305, 41-42)

Spiritualizmo esmė

10. Spiritualizmas nėra religijų mišinys. Jis yra savo paprastumu gryniausias ir tobuliausias mokymas, yra Dievo šviesa, kuri šiuo „Trečiuoju laikmečiu“ nusileidžia į žmogaus dvasią. (273, 50)

11. Spiritualizmą Aš pavadinau apreiškimu, kuris jums kalba apie Dvasios gyvenimą, moko jus tiesiogiai susisiekti su savo Tėvu ir pakelia jus virš materialaus gyvenimo.

12. Iš tiesų, sakau jums, spiritualizmas nėra nieko naujo, nei priklauso tik šiam laikui, bet yra apreiškimas, kuris vis labiau buvo atskleidžiamas, derindamas su žmonijos dvasine raida.

13. Kadangi mokymas, kurį Aš jums duodu, yra spiritualizmas, kuris moko jus tobulos meilės Dievui ir artimui bei kviečia jus į kelią, vedantį į tobulumą, tai spiritualizmas buvo ir tai, ko jus mokė Dievo Įstatymas „Pirmajame laikmetyje“, ir Kristaus Žodis „Antrajame laikmetyje“. (289, 20-22)

14. Spiritualizmas nėra religija; tai tas pats mokymas, kurį Aš, įsikūnijęs Jėzaus asmenyje, skleidžiau visų laikų žmonėms visame pasaulyje kaip orientyrą. Tai mano meilės, teisingumo, supratimo ir atleidimo mokymas.

15. Šiame „Trečiajame laikotarpyje“ Aš tik kalbėjau jums aiškiau,

atsižvelgdamas į jūsų dvasinį, fizinį ir intelektualinį išsivystymą. (359, 60-61)

16. Spiritualizmas griauna papročius ir tradicijas, kurias įvedė žmonės ir kurios stabdė sielą. Spiritualizmas yra nepertraukiamas sielos vystymasis ir pakilimas, kuri, pasitelkdama savo gebėjimus ir savybes, apsivalo ir tobulėja, kol pasiekia savo Kūrėją. Spiritualizmas parodo, kaip siela išreiškia savo Viešpatį, Jį jaučia ir priima. Spiritualizmas išlaisvina sielą ir padeda jai atsiskleisti.

17. Dvasinis pasaulis yra visuotinė jėga ir visuotinė šviesa, kuri yra visur ir priklauso visiems. Mano mokymai niekam neturėtų atrodyti svetimi.

18. Dvasios savybės yra nekintamos, nes jos yra mano dieviškumo dorybės, amžinosios jėgos. Tačiau supraskite, kad priklausomai nuo to, kaip gyvenote, jūsų tyrumas bus didesnis arba mažesnis. (214, 57-59)

Kas gali teisėtai vadintis spiritualistu?

19. Tas, kuris dėl savo atkaklumo, savo tobulėjimo ir meilės Tėvo mokymams pasiekė tam tikrą dvasingumą, bus spiritualistas, net jei jo lūpos to neišsakys.

20. Kas turi tikėjimą ir savo veiksmais rodo kilnumą, tas atspindės tai, ką turi jo dvasia. (236, 27-28)

21. Spiritualistas žino, kad Visagalis yra visur, kad pasaulis, visata ir begalybė yra persmelkti mano esybės ir mano buvimo.

22. Kas mane taip atpažįsta ir suvokia, tas yra gyvas Dievo šventovė ir nebeapčiuopiamai išreiškia Dvasios apreiškimus simboliais ar atvaizdais. (213, 31-32)

23. Spiritualizmas yra apreiškimas, kuris jums atskleidžia ir moko viską, ką turite ir nešiojate savyje. Jis leidžia jums suvokti, kad esate Dievo kūrinys, kad esate ne tik materija, kad yra kažkas virš jūsų „kūno“, kas jus pakelia virš jus supančios gamtos lygmens ir virš jūsų aistrų purvo.

24. Kai žmogus pasiekia dvasingumą, kiekvienas įsakymas ir kiekvienas mokymas taps jo sielos šviesos dalimi. Net jei jo atmintis neišsaugos nė vieno sakinio ar žodžio iš mano mokymo, jis nešios jų esmę savyje, nes jis juos suprato, nes jis juos jaučia ir jų laikosi. (240, 17-18)

25. Geras dvasininkas bus tas, kuris, nepaisant visokio materialinių gėrybių skurdo, jaučiasi esąs šeimininkas, turtingas ir laimingas, nes žino, kad jo Tėvas jį myli, kad turi brolius ir seseris, kuriuos mylėti, ir kad pasaulio turtai, palyginti su sielos turtais, yra antraeiliai.

26. Geras dvasininkas bus ir tas, kuris, būdamas materialių gėrybių savininkas, moka jas panaudoti geriems tikslams ir naudoja jas kaip priemones, kurias jam davė Dievas, kad įvykdytų svarbią misiją žemėje.

27. Nebūtina būti vargšui, niekinamam ar nelaimingam, kad galėtumėte priskirti save prie tų,

kurie seka manimi, kaip ir nebūtina priklausyti tiems, kurie kenčia, kad būčiau jus mylintis. Tiesą sakau jums, kad pagal mano valią jūs visada turėtumėte būti stiprūs, sveiki ir visko, ką aš jums sukūriau, savininkai.

28. Kada jūs suprasite, kad esate savo paveldėjimo savininkai, kad turite vertinti kiekvieną malonę ir viskam suteikti tinkamą vietą gyvenime? (87, 28-30)

Spiritualizmas religijose ir konfesijose

29. Šiandien žmonės išgyvena sumaišties laikotarpį, nes nesuprato, kad visas jų gyvenimas ir visi jų pastangos turi vesti juos prie dvasios išsiskleidimo, kurio tikslas turi būti jų dvasios dialogas su Kūrėjo dvasia.

30. Kultas, kurį šiandien išpažįsta dauguma žmonių, yra materializmas.

31. Kol tikėjimo doktrinos ir religijos laikysis savo skirtumų, pasaulis toliau maitins neapykantą ir negalės žengti lemiamo žingsnio link tikrojo Dievo garbinimo.

32. Tačiau kada žmonės susitars ir susivienys, taip žengdami pirmąjį žingsnį link tarpusavio meilės, jei vis dar yra žmonių, manančių, kad turi raktą ar paslaptį sielų išgelbėjimui ir amžinojo gyvenimo raktus, ir nepripažįstančių visų tų, kurie eina kitais keliais, nes, jų nuomone, jie nėra verti ateiti pas Dievą?

33. Taigi suvokite tikrąjį spiritualizmo tikslą, kurio mokymas stovi aukščiau už bet kokią konfesiją, bet kokią žmogišką ideologiją ir bet kokią sektą. (297, 38-41)

34. Spiritualizmas nėra nauja doktrina, siekianti pasivyti praeities tikėjimų doktrinų raidą – ne, tai tas pats apreiškimas kaip ir pirmojo bei antrojo „laiko“. Tai visų religijų pagrindas, kurį Aš noriu priminti žmonijai šiais atskirties laikais, kad ji nepamirštų savo ištakų.

35. Žmogaus darbai, jo papročiai ir būdas daryti įspūdį pojūčiams, siekiant pasigirti savo įvairiomis religijomis ir didžiuotis jomis, prieštarauja tam, ką mano darbas nori parodyti pasauliui. (363, 9)

36. Šiais laikais Aš duodu jums naujus mokymus, apie kuriuos turėtumėte mąstyti – meilės mokymus, kurie jus išgelbės ir pakels, tiesas, kurios, nors ir kartios, turėtų būti šviesa jūsų kelyje.

37. Šiais laikais spiritualizmas, kaip ir krikščionybė praeityje, bus kovojamas ir persekiojamas su pykčiu, žiaurumu ir įniršiu ; tačiau kovos įkarštyje pasirodys dvasinis pasaulis, darydamas stebuklus ir užkariaudamas širdis.

38. Materializmas, savanaudiškumas, išdidumas ir meilė pasauliui bus jėgos, kurios sukils prieš šį apreiškimą, kuris nėra naujas ir nesiskiria nuo to, kurį Aš jums atnešiau praeityje. Mokymas, kurį Aš jums dabar atskleidžiau ir kurį jūs vadinate spiritualizmu, yra įstatymo ir mokymo, kuris jums buvo atskleistas „Pirmajame“ ir „Antrajame laikotarpyje“, esmė.

39. Kai žmonija suvoks šio mokymo tiesą, jo teisingumą ir begalines žinias, kurias jis atskleidžia, ji iš savo širdies išvarys bet kokią baimę, bet kokį prietarą ir padarys jį savo gyvenimo gairėmis. (24, 48–51)

40. Iš tiesų, sakau jums, visose pasaulio dalyse yra išsibarstę spiritualistai – subrendę žmonės, kurie atneš žmonijai taiką.

41. Tačiau sakau jums, kad visos Žemės dvasininkų sąjunga nebus sukurta įsteigiant naują bažnyčią, nes jų jėga nebus materiali. Jų vienybė bus mintinė, idėjinė ir susijusi su jų veikla, ir tokiu būdu jų jėga bus nenugalima, nes jie ją gavo iš Amžinojo Šaltinio, kuris yra mano Dvasioje.

42. Jiems visiems įkvėpiu savo tiesą ir apsilankau jų namuose, kad iš jų širdžių ir proto išnyktų visos nešvarumai, nes jie negali susimaišyti su mano šviesa.

43. Visi jūs turite pareigą užtikrinti, kad spiritizmo mokymas būtų aiškinamas pasitelkiant jūsų dvasinius sugebėjimus ir taptų aiškiai suprantamas, o ne būtų iškreiptas žmogiškosiomis filosofijomis. (299, 30–32)

44. Iš tiesų, sakau jums, spiritualizmo istorija bus įrašyta į žmonijos istoriją ryškiais rašmenimis.

45. Argi Izraelis netapo nemirtingas, išsilaisvinęs iš Egipto jungo? Argi krikščionys savo pergalės žygyje netapo nemirtingi per meilę? Taip pat ir spiritualistai taps nemirtingi savo kovoje už dvasios laisvę. (8, 64-65)

48 skyrius – Dvasinės dovanos ir dvasinimas

Žmogaus dvasiniai sugebėjimai

1. Kiekvieną kartą, kai ši abejojanti, netikinti ir materialistinė žmonija susiduria su dieviškuoju apreiškimu arba tuo, ką ji vadina stebuklu, ji iš karto ieško priežasčių ar įrodymų, kad nebūtų antgamtinio veiksmo ir kad tokio stebuklo nebuvo.

2. Kai pasirodo žmogus, kuris demonstruoja neįprastus dvasinius sugebėjimus, jis susiduria su pašaipa, abejonėmis ar abejingumu, siekiant nutildyti jo balsą. O kai gamta, kaip mano dieviškumo įrankis, kreipiasi į žmones su savo teisingumo balsu ir perspėjimais, jie visa tai priskiria atsitiktinumui. Tačiau niekada žmonija nebuvo tokia nejautri, kurčia ir akla viskam, kas dieviška, dvasinė ir amžina, kaip šiais laikais.

3. Milijonai žmonių vadina save krikščionimis, tačiau dauguma jų nepažįsta Kristaus mokymo. Jie tiesa, tvirtina mylintys visus darbus, kuriuos Aš atlikau kaip žmogus; tačiau savo tikėjimo, mąstymo ir požiūrio į dalykus būdu jie įrodo, kad nepažįsta mano mokymo esmės.

4. Aš mokiau jus sielos gyvenimo, atskleidžiau jums joje esančius sugebėjimus; dėl to Aš atėjau į šį pasaulį.

5. Aš gydžiau ligonius be jokių vaistų, kalbėjausi su dvasiomis, išlaisvinau apsėstuosius nuo svetimų ir antgamtinių įtakų, bendravau su gamta, kaip žmogus virtau dvasine būtybe, o kaip dvasinė būtybė vėl – žmogumi, ir kiekvienas iš šių darbų visada turėjo tikslą parodyti jums kelią į sielos tobulėjimą. (114, 1–4)

6. Jūs turite savyje tikrus lobius, sugebėjimus ir gabumus, apie kuriuos net neįtariate, ir dėl savo nežinojimo liejate ašaras kaip vargšai. Ką jūs žinote apie maldos galią ir minčių jėgą? Ką žinote apie giluminę dvasios ir dvasios dialogo prasmę? Nieko, jūs, materialistiška ir žemiškai mąstanti žmonija! (292, 14)

7. Aš tikiuosi iš pasaulio dvasingumo. Man visiškai nesvarbūs pavadinimai, kuriais skiriasi kiekviena bažnyčia ar sekta, taip pat nesvarbi nei didesnė, nei mažesnė jų apeigų ir išorinių kulto formų prabanga. Tai pasiekia tik žmogiškąsias jusles, bet ne mano Dvasią.

8. Aš tikiuosi iš žmonių dvasingumo, nes jis reiškia gyvenimo pakylėjimą, tobulėjimo idealą, meilę gėriui, atsigręžimą į tiesą, meilės veiklos vykdymą, harmoniją su savimi, o tai yra harmonija su kitais ir todėl su Dievu. (326, 21-22)

9. Dvasinis tobulėjimas nereiškia pamaldumo, taip pat nereikalauja jokio ritualo vykdymo ir nėra išorinė garbinimo forma. Dvasinis tobulėjimas reiškia visų žmogaus gebėjimų išplėtimą – tiek tų, kurie priklauso jo žmogiškajai daliai, tiek tų, kurie yra už fizinių pojūčių ribų ir yra sielos jėgos, savybės, gebėjimai bei pojūčiai.

10. Dvasinis tobulėjimas yra teisingas ir geras visų žmogaus turimų dovanų panaudojimas. Dvasinis tobulėjimas yra harmonija su viskuo, kas jus supa. (326, 63-66)

11. Anksčiau Aš mokiau jus didžiausios dorybės, kuri yra gailestingumas; Aš įkvėpiau jūsų širdis ir padariau jūsų jausmus jautrius. Dabar Aš jums atskleidžiu dovanas, kuriomis apdovanota jūsų dvasinė siela, kad jūs jas išvystytumėte ir panaudotumėte, kad darytumėte gera savo artimiesiems.

12. Dvasinio gyvenimo pažinimas leis jums atlikti darbus, panašius į tuos, kuriuos atliko jūsų Mokytojas. Prisiminkite, kad Aš jums sakiau, jog, ugdydami savo sugebėjimus, jūs darysite tikrus stebuklus. (85, 20-21)

13. Jūs visi turite Dvasios dovanas, kurios šiuo „Trečiuoju laikmečiu“ pradeda atsiskleisti dėl to, kokį vystymąsi pasiekė sielos. Intuicija, dvasinis žvilgsnis, apreiškimas, pranašystė, įkvėpimas aiškiai pasireiškia tarp žmonių, ir tai yra naujų laikų pranašystė, tai yra „Septynių antspaudų knygos“ šviesa, kuri šiuo metu yra atversta šeštajame skyriuje.

14. Tačiau jūs, kurie žinote, kam tarnauja šie apreiškimai, ir suprantate laikmetį, kuriame gyvenate, nukreipkite savo Dvasios dovanas meilės keliu. Būkite visada

pasirengę pasiūlyti savo meilės pagalbą, ir jūs būsite suderinti su mano įstatymais bei tapsite pavyzdžiu savo artimiesiems. Tada jūs būsite mano mokiniai ir kaip tokie būsite pripažinti. (95, 18)

15. Kai žmonės kartą ims mylėti ir mokės atleisti, kai širdyse bus nuolankumas ir jie pasieks, kad dvasia nugalės kūną, nei „kūnas“, nei pasaulis, nei aistros nebesudarys to tankaus šydo, kuris trukdo jums pamatyti kelią už jūsų ar priešais jus. Priešingai: mano mokymo laikymusi sudvasinta „kūnas“ bus tarsi sąžinės nurodymams paklusnus tarnas, priešingai nei yra šiandien: kliūtis, spąstai, raištis prieš dvasios akis. (122, 32)

16. Intuicija, kuri yra dvasinis regėjimas, nuojauta ir pranašystė, apšviečia protą ir priverčia širdį plakti greičiau, priimdama žinias ir balsus, kuriuos ji gauna iš begalybės. (136, 46)

17. Dėl intuicijos dovanos, kurią Aš suteikiau visiems žmonėms, jūs galite atrasti daug dalykų, paslėptų širdžių paslaptyje – daug tragedijų, susijusių ne tik su jūsų artimųjų žemiškuoju gyvenimu, bet ir su jų siela.

18. Kaip galima įsiskverbti į tų širdžių intymumą, jų nesužeidžiant ir nepažeidžiant jų paslapčių? Kaip atrasti tas paslėptas kančias, kurios temdo jūsų artimųjų gyvenimą? Aš jums jau sakiau „ “: intuicija, tas gebėjimas, kuris yra dvasinio regėjimo dovanos dalis ir kuris turi visiškai atsiskleisti jumyse per maldą, parodys jums, kaip sušvelninti kiekvieno jūsų artimojo skausmą. (312, 73-74)

19. Kiek dar paslapčių yra žmogui. Jis apsuptas nematomų ir neapčiuopiamų būtybių, kurios jam jau turėtų būti matomos ir juntamos.

20. Gyvenimas, kupinas grožio ir apreiškimų, pulsuoja virš žmonių egzistencijos, tačiau jie, apakinti, dar nesugeba to pamatyti. (164, 56-57)

21. Mano mokymu paruoštas žmogus sugebės atlikti viršžmogiškus darbus. Iš jo sielos ir kūno spindės šviesa, galia ir jėga, leidžianti jam įgyvendinti tai, ko vien protas nesugeba. (252, 4-5)

22. Tai laikas, kai Dieviškoji Šviesa visiškai sušvies mano pasekėjams, kurie atskleis Dvasios dovanas ir įrodys, kad jiems nereikia nei žemiškų gėrybių, nei pasaulietinių mokslų, kad darytų gera ir atliktų stebuklus. Jie gydys mano vardu, atgaivins beviltiškai sergančiuosius, pavers vandenį balzamu ir prikels mirusiuosius iš jų kapų. Jų malda turės galią nuraminti audras, sušvelninti gamtos jėgas ir kovoti su epidemijomis bei blogais poveikiais.

23. Apimtieji bus išlaisvinti iš savo apsėstumo, persekiotojų ir priespaudos per mano naujų mokinių žodį, maldą ir įgaliojimą. (160, 28-29)

24. Dvasinis tobulėjimas reiškia jausmų kilninimą, gyvenimo tyrumą, tikėjimą, meilę artimui, pagalbą artimui, nuolankumą Dievo akivaizdoje ir gilų pagarbą gautoms

dovanoms. Jei sugebėsite pasiekti bent dalį šių dorybių, savo dvasiniu žvilgsniu pradėsite skverbtis į meilės ir tobulumo tėvynę. Taip pat, pasiekę dvasinimą, jau žemėje galėsite pasakyti, kad gyvenate Dvasinėje Tėvynėje, net jei tai bus tik jūsų maldos akimirkos. Tuo pačiu gausite Šviesą, kuri jums atskleis ateities įvykius, nes pakylančiai sielai ateitis nebėra paslaptis.

25. Taip, mokiniai, tik žmogiškajame gyvenime žmogus nežino, kas įvyks ateityje, kas bus rytoj. Jis nežino savo likimo, nežino kelio, kuriuo turi eiti, ir kaip bus jo pabaiga.

26. Žmogus negalėtų ištverti žinojimo apie visus išbandymus, kuriuos jam tenka išlaikyti savo egzistencijoje. Todėl Aš, savo gailestingoje meilėje jam, tarp jo dabarties ir ateities uždėjau tą paslapties šydą ir taip užkirtau kelią jo proto sumaiščiai, jeigu jis žinotų viską, ką jam dar tenka patirti ir iškentėti.

27. Siela, priešingai, būtybė, apdovanota jėga ir sukurta amžinybei, turi savyje gebėjimą pažinti ateitį – dovaną atpažinti savo paskirtį ir jėgą suprasti bei priimti visus ją laukiančius išbandymus. Ji žino, kad kelio pabaigoje, jei jis buvo nueitas paklusdama Įstatymui, ji pasieks Pažado žemę, sielos rojų, kuris yra pakilimo, tyrumo ir tobulumo būsena, kurią ji galiausiai pasieks.

28. Jūs negalite pasiekti savo Mokytojo dvasinio lygio, kad galėtumėte žinoti, kas jūsų laukia likime, ką atneš ateitis; tačiau dėl jūsų vidinio pakilimo Aš leisiu jums nujauti, kad kažkas netrukus įvyks.

29. Šį numatymo gebėjimą, šį dvasinį žvilgsnį į ateitį, šį žinojimą apie savo likimą jūs įgysite tik tiek, kiek jūsų esybė, sudaryta iš kūno ir sielos, palaipsniui tobulės dvasinio tobulėjimo keliu, o tai yra tikėjimas, tyrumas, meilė gyvenimui, meilė ir pagalba artimiesiems, nuolankumas ir meilė savo Viešpačiui. (160, 6-9, 13-14)

30. Būkite budrūs, kad nekariautumėte su tais, kurie, kaip ir jūs, išvyksta vykdyti misijų, patikėtų jiems mano Dieviškumo, – kad galėtumėte atpažinti tikruosius pranašus ir netikruosius, patvirtinti vienų darbus ir sunaikinti kitų.

31. Nes tai yra laikas, kai visos jėgos pakilo į kovą. Žiūrėkite, kaip gėris kovoja su blogiu, šviesa su tamsa, žinios su nežinojimu, taika su karu. (256, 66)

Tikrosios dvasingumo sąlygos ir požymiai

32. Žinokite, kad kiekviename žmoguje gyvena Judas. Taip, mokiniai, nes jūsų atveju kūnas yra sielos Judas; būtent kūnas priešinasi dvasinio apšvietimo šviesai, tyko sielos, kad ją įstumtų į materializmą, į žemas aistras.

33. Tačiau dėl to, kad jūsų kūnas jus veda prie bedugnės krašto, neturėtumėte jo pasmerkti. Ne, nes jums jis reikalingas jūsų pažangai ir turėtumėte jį nugalėti savo

dvasinimu, taip kaip Aš nugalėjau Judą savo meile. (150, 67-68)

34. Prieš išvykdami mokyti mano gyvenimo principų ir aiškinti jų turinį, turite pradėti laikytis mokymo, kurį Aš jums apreiškiau, mylėdami savo artimus, vedami dvasinio gyvenimo ir sėdami savo kelią meilės darbais ir šviesa. Jei to nedarysite, jau dabar sakau jums, kad nesupratote spiritualizmo. Jis atskleidžia jums jūsų tikrąją prigimtį, per jį galite susidaryti aiškų vaizdą apie savo Tėvą ir pažinti save.

35. Tiesa, kad norėdami pasiekti dvasingumą, jums reikia tam tikro atsisakymo, pastangų ir pasiaukojimo. Bet jei jumyse pabudo troškimas aukštesnės egzistencijos, jei jūsų esybėje pradeda spindėti meilė arba jei prasidėjo troškimas dvasinio, jums, vietoj aukos ar atsisakymo, bus džiaugsmas atsikratyti visko, kas jumyse yra nenaudinga, žalinga ar bloga. (269, 46-47)

36. Visada žinokite, kad prieš Mane jūs visi esate lygūs, kad jūs visi turėjote tą pačią kilmę ir visi turite tą patį tikslą, net jei išoriškai kiekvieno likimas pasirodo skirtingai.

37. Niekada nepamirškite, kad jūs visi turite pasiekti Mane, o tai reiškia, kad jūs visi – nors ir skirtingais būdais – turite atlikti būtinus darbus, kad pasiektumėte didžiausią dvasinį aukštį. Todėl niekada nelaikykite nieko menkesniu už save.

38. Dvasininko širdyje niekada neturi įsitvirtinti tuštybė. Priešingai, jo palydovu visada turi būti tikras nuolankumas, tada jo veiksmai, užuot apakindami netikru spindesiu, susilauks atgarsio jo artimųjų širdyse. (322, 32–34)

39. Gerieji spiritualizmo sėjėjai niekada neišsiskirs niekuo išoriniu ar materialiu. Jie neturės nei tradicinių drabužių, nei ženklų, nei kokio nors ypatingo kalbėjimo būdo. Viskas jų elgesyje liudys paprastumą ir nuolankumą. Vis dėlto, jei jie kuo nors išsiskirs, tai bus jų meilė artimui ir jų dvasingumas.

40. Tikrieji spiritualizmo pamokslininkai sulauks dėmesio ne dėl savo iškalbos, o dėl savo žodžių išminties ir paprastumo, o svarbiausia – dėl savo darbų nuoširdumo ir gyvenimo gerumo. (194, 24–25)

41. Dvasinis tobulėjimas yra aiškumas, paprastumas, atsidavimas meilei ir kova siekiant sielos tobulumo. (159, 64)

Dvasinio gyvenimo teigiamas poveikis

42. Dvasinimas suteikia tam tikrą pakilimo lygį, kuris leidžia žmogui priimti idėjas, pranokstančias tai, ką gali numanyti jo protas, ir turėti galią virš materialaus pasaulio.

43. Pamąstykite: Jei sielos dvasinis pakilimas būtų įgyvendintas tyrinėjant materialią kūriniją, kurią jums pateikia gamta, arba siekiant bet kokio kito žmogiškojo tikslo, tuomet galėtumėte įsivaizduoti vaisius , kuriuos galėtumėte nuimti, jei jūsų atradimai būtų priskirtini ne

tik protiniam tyrinėjimui, bet ir dvasiniam apreiškimui, kurį jums suteiktų Tas, kuris viską sukūrė. (126, 26-27)

44. Kai žmonės pasieks dvasinimą, jie taps būtybėmis, pranokstančiomis viską, kas juos supa. Nes iki šiol jie buvo tik silpnos būtybės, atiduotos gamtos jėgoms, galioms ir įtakoms, kurios neturėtų pranokti žmogaus, nes jos nestovi virš jo. (280, 29)

45. Iš tiesų, sakau jums, dvasinis tobulėjimas taip pat bus paveldimas, todėl turėtumėte stengtis perduoti savo vaikams širdies tyrumą ir jautrumą dvasiniam pasauliui. Jie bus jums dėkingi, nes jūs parodėte gailestingumą, padovanoję jiems kūną, kuris yra laisvas nuo aistrų, su aiškiu protu, jautria širdimi ir siela, budria jų sąžinės šauksmui. (289, 65)

46. Vienintelis mano darbo tikslas yra visų žmonių dvasinis tobulėjimas, nes dvasiniame tobulėjime jie taps viena ir supras vieni kitus. Dvasiniame tobulėjime jie pamatys, kaip išnyks jų religijų pavadinimai ir išorinės formos, kurios buvo jų dvasinio atskirtumo priežastis, nes kiekvienas savo Dievą aiškino kitaip.

47. Vos tik visi priartės prie dvasinio pakilimo savo skirtingais keliais, jie supras, kad vienintelis dalykas, kurio jiems trūko, buvo išsilaisvinimas iš materializmo, kad galėtų dvasiškai aiškinti tai, ką visada suvokė materialiai.

48. Dvasinis tobulėjimas yra viskas, ko Aš šiuo metu reikalauju iš žmonių, tada jie, neperžengdami leistinų ribų, pamatys, kad jų aukščiausi idealai išsipildė, o sunkiausi konfliktai išspręsti. (321, 22-23, 29)

XI Žmonija

49 skyrius – Religija ir teisminė praktika

Nė viena religija ar konfesija nėra vienintelė tikroji

1. Aš neateinu, kad žmonėse pažadinčiau religinį fanatizmą; mano mokymas yra labai toli nuo klaidingų dalykų mokymo; aš noriu tobulėjimo, tikėjimo, meilės artimui, dvasingumo. Fanatizmas yra tamsus raištis prieš akis, nesveika aistra, tamsa. Būkite budrūs, kad ši bloga sėkla neįsiskverbtų į jūsų širdis. Turėkite omenyje, kad fanatizmas kartais atrodo kaip meilė.

2. Supraskite, kad ši tamsa šiais laikais ištiko žmoniją. Suvokite, kad nors pagoniškos tautos išnyko nuo žemės paviršiaus ir didžioji dalis žmonijos išpažįsta tikrojo Dievo garbinimą, žmonės Manęs nei pažįsta, nei myli; nes jų karai, neapykanta ir harmonijos trūkumas yra įrodymas, kad jie dar neleidžia Man gyventi savo širdyse.

3. Virš šio religinio fanatizmo ir stabmeldystės tamsos artėja didžiuliai viesulai, kurie išgrynins šios žmonijos dvasinį kultą. Kai šis darbas bus atliktas, begalybėje nušvis taikos vaivorykštė. (83, 60–62)

4. Aš leidau, kad žemėje būtų religijos, kurios sielai yra keliai, vedantys pas Dievą. Kiekviena religija, kuri moko gėrio ir meilės bei šlovina gailestingumą, yra gera, nes joje yra šviesos ir tiesos. Kai žmonės jose sunyksta ir tai, kas iš pradžių buvo gera, paverčia blogiu, kelias pasimeta materializmo ir nuodėmės jūroje.

5. Todėl šiuo metu Aš vėl parodau jums savo tiesą, kuri yra kelias, gyvenimo esmė ir įstatymas, kad jūs ieškotumėte šio įstatymo, kuris yra švyturys ir vedantis žvaigždė, už formų ir apeigų, už visko, kas žmogiška. Kas taip Manęs ieškos, tas bus spiritualistas. (197, 10–11)

6. Niekas nepasiklys; vieni, eidami keliu, kurį Aš jums parodžiau, atvyks anksčiau, o kiti, eidami keliais, kuriais jie eina, – vėliau.

7. Visose religijose žmogus gali priimti tą mokymą, kurio jam reikia, kad taptų geras. Tačiau jei jis to nepasiekia, tada jis kaltina religiją, kurią išpažįsta, ir lieka toks, koks visada buvo.

8. Visos religijos yra keliai; vienos yra tobulesnės už kitas, bet visos siekia gėrio ir stengiasi pasiekti Tėvą. Jei kas nors jums nepatinka religijoje, kurią pažįstate, neprarаskite tikėjimo Manimi. Eikite meilės artimui keliu, ir rasite išgelbėjimą, nes mano kelias apšviestas meilės jėga. (114, 43)

9. Religijos yra mažos šalutinės kelios, vedančios sielas į tikrąjį kelią, kuriuo jos gali žengti žingsnis po žingsnio, kol pasieks Mane. Kol žmonės žemėje išpažįsta skirtingas religijas, jie yra susiskaldę. Tačiau kai jie pasuks meilės ir tiesos keliu, jie bus suvienyti, jie taps viena su ta vienintele Šviesa; nes yra tik viena tiesa. (243, 5)

10. Religijų suvienijimas įvyks, kai žmonių dvasia pakils virš materializmo, tradicijų, prietarų ir fanatizmo . Tada žmonės dvasiškai susivienys viename dievų garbinime: gėrio garbinime iš meilės Dievui ir artimui. Kai tai įvyks, žmonija įžengs į tobulėjimo laikotarpį. (187, 43)

11. Žmonių dvasinis susiskaldymas kyla iš to, kad vieni naudojosi viena šaka (dieviškųjų apreiškimų medžio), o kiti – kita šaka. Yra tik vienas medis, o jo šakų – daug. Tačiau žmonės nenorėjo taip suvokti mano mokymų, o ginčai juos skiria ir gilina jų nuomonių skirtumus. Kiekvienas tiki, kad turi tiesą, kiekvienas jaučiasi teisus. Tačiau Aš jums sakau: kol ragausite tik vienos šakos vaisių ir atmesite kitų, jūs nepasieksite supratimo, kad visi vaisiai yra kilę iš dieviškojo medžio, o tik jų visuma sudaro visą tiesą.

12. Kai Aš jums kalbu apie šias tiesas, nemanykite, kad Mokytojas turi omenyje išorines įvairių religijų kulto formas, bet pagrindinį

principą, kuriuo remiasi kiekviena iš jų.
13. Dabar jaučiamas stiprus audros vėjas. Jo gūsiai, supurtydami medį, numeta įvairių rūšių vaisius, ir juos paragaus tie, kurie anksčiau jų nepažinojo.
14. Tada jie sakys: „Kokie klaidingi ir akli buvome, kai, vedami fanatizmo, atstumdavome visus vaisius, kuriuos mums siūlė mūsų broliai, tik todėl, kad jie mums buvo nežinomi!“
15. Dalis mano šviesos yra kiekvienoje žmonių grupėje, kiekvienoje bendruomenėje. Todėl niekas neturėtų girtis, kad žino visą tiesą. Taigi supraskite: jei norite toliau skverbtis į Amžinojo esmę, jei norite pasiekti daugiau nei pasiekėte iki šiol, tuomet pirmiausia turite suvienyti vienų žinias su kitų žiniomis ir taip su visais kitais. Tada iš šios harmonijos spindės aiški ir labai ryški šviesa, kurios iki šiol ieškojote pasaulyje, bet neradote.
16. „Mylėkite vieni kitus“ – tai yra mano maksima, mano aukščiausias įsakymas žmonėms, nepaisant tikėjimo išpažinimų ar religijos.
17. Artėkite vieni prie kitų, vykdydami šį aukščiausią įsakymą, ir kiekviename iš jūsų rasite Mane. (129, 36-41)

Religijų priešiškumas vystymuisi

18. Žmogui jo žmogiškasis gyvenimas buvo svarbesnis už dvasinį, net jei jis dažnai suprato, kad žmogiškasis yra laikinas, o dvasinis – amžinas. Tai yra priežastis, kodėl, nors jis ir padarė pažangą savo civilizacijoje bei moksle, dvasiškai jis sustojo ir pasinėrė į miegą savo religijose.
19. Pažvelkite į vieną religiją po kitos, ir pamatysite, kad nė viena iš jų nerodo vystymosi, tobulėjimo ar tobulinimo požymių. Kiekviena skelbiama kaip aukščiausia tiesa; tačiau kadangi tie, kurie ją išpažįsta, mano, kad joje randa ir suvokia viską, jie nesistengia žengti nė žingsnio toliau.
20. Dieviškieji apreiškimai, Dievo įstatymas, mano mokymas ir mano pranešimai jums nuo pat pradžių padėjo suprasti, kad žmogus yra būtybė, kuri yra linkusi tobulėti. Kodėl tada nė viena iš jūsų konfesijų nepatvirtina ir nepatikrina šios tiesos?
21. Sakau jums: tik tas mokymas, kuris pažadina sielą, uždega joje šviesą, skatina ją ir atskleidžia tai, ką ji slepia savyje, kaskart pakelia ją, kai ji suklumpa, ir leidžia jai eiti pirmyn, nesustodama – tik šis mokymas yra įkvėptas tiesos. Bet argi ne būtent tai mano mokymas jums visais laikais atskleidė?
22. Vis dėlto jūs jau seniai sustojote dvasiškai, nes labiau rūpinotės tuo, kas susiję su jūsų gyvenimu žemėje, nei tuo, kas susiję su jūsų siela. Tačiau, kad visiškai neatsisakytumėte dvasingumo, jūs savo religijas suformavote taip, kad jos nė mažiausiai netrukdytų jums atlikti savo darbų ir pareigų žemėje.
23. Kai laikotės tos religinės tradicijos, manote, kad esate teisingi Dievo atžvilgiu, bandote nuraminti

savo sąžinę ir tikite, kad užsitikrinate įėjimą į Dangaus karalystę.
24. Kokia neišmanyba, žmonija! Kada gi pagaliau pabusite į tikrovę? Argi nematote, kad laikydamiesi savo religinių papročių, jūs Man nieko neduodate, o ir jūsų siela lieka tuščia?
25. Kai išeinate iš savo bažnyčių ir sakote: „Dabar aš įvykdžiau savo pareigą Dievui“, jūs patekote į didelę klaidą, nes manote, kad man kažką davėte, nors turėtumėte žinoti, kad man nieko negalite duoti, tačiau daug ką galite gauti iš manęs ir daug ką sau suteikti.
26. Jūs manote, kad įstatymo vykdymas apsiriboja tik tų vietų lankymu, ir tai yra dar viena didelė klaida. Nes šios vietos turėtų būti mokykla, kurioje mokinys turėtų mokytis vėlesniam gyvenimui. Grįžęs į kasdienį gyvenimą, jis turėtų praktiškai pritaikyti išmoktą pamoką, o tai ir yra tikrasis įstatymo vykdymas. (265, 22-27)

Religijos ir mokslo santykis

27. Nuo pat laikų pradžios Įstatymo ir Dvasios mokymo pasiuntiniai turėjo mokslininkus už priešus. Tarp jų kilo dideli mūšiai, ir atėjo laikas, kad Aš jums pasakyčiau kažką apie šiuos ginčus.
28. Aš sukūriau šį pasaulį, kad jis tarnautų įsikūnijusioms sieloms kaip laikina buveinė. Bet prieš joms jį apgyvendinant, Aš suteikiau joms Dvasios, proto ir valios sugebėjimus.
29. Aš iš anksto žinojau savo kūrinių likimą ir raidą. Aš įdėjau į Žemę, jos vidų, paviršių ir atmosferą visus būtinus elementus žmogaus būtybės išsaugojimui, išlaikymui, vystymuisi ir atgaivinimui. Tačiau tam, kad žmogus galėtų atrasti gamtos paslaptis kaip gyvybės šaltinį, Aš leidau, kad jo intelektas pabustų. Taip žmogui buvo atskleistos mokslo pradžios, kurias jūs visi esate pajėgūs suvokti, nors visada buvo labiau gabių žmonių, kurių misija buvo iš gamtos išgauti jos jėgų ir elementų paslaptis žmonijos labui ir džiaugsmui.
31. Taip pat Aš siunčiau į Žemę didžiuosius protus, kad jie jums atskleistų antgamtinį gyvenimą – tą, kuris stovi virš šios gamtos, už mokslo ribų. Per šiuos apreiškimus buvo numanoma visatos, galingos, kūrybingos, visagalios ir visur esančios Būtybės egzistencija, kuri žmogui paruošia gyvenimą po jo mirties – amžiną sielos gyvenimą.
32. Tačiau kadangi vieni atnešė dvasines misijas, o kiti – mokslines, vieni ir kiti, religijos ir mokslas, visais laikais kovojo vieni prieš kitus kaip priešai.
33. Šiandien Aš jums sakau, kad materija ir dvasia nėra priešingos jėgos; tarp jų turi viešpatauti harmonija. Šviesa yra mano dvasiniai apreiškimai, ir šviesa yra taip pat mokslo atradimai ir atradimai. Tačiau jei girdėjote iš Manęs, kad Aš dažnai kritikuoju mokslininkų darbą, tai todėl, kad daugelis iš jų piktnaudžiauja energija, anksčiau nežinomais gamtos elementais ir jėgomis

pražūtingiems tikslams – naikinimui, priešiškumui, neapykantai ir kerštо troškimui, žemiškajai viešpatijai ir beribiam galios siekiui.

34. Galiu jums pasakyti, kad tiems, kurie savo misiją vykdė su meile ir gerais ketinimais – tiems, kurie pagarbiai ir nuolankiai įsibrovė į mano slaptas iždo kameras, man buvo malonu atskleisti jiems didžiąsias paslaptis mano Dukros, žmonijos, labui.

35. Nuo pasaulio pradžios mokslas paskatino žmoniją eiti materialios pažangos keliu, kuriuo žmogus kiekviename žingsnyje rasdavo mokslo vaisius – vienus saldžius, kitus kartus.

36. Dabar atėjo laikas, kai turite suvokti, kad visa šviesa priklauso mano Dvasiai, kad viskas, kas yra gyvybė, kyla iš mano Dieviškumo, nes Aš u esu slaptas lobynas, pirminis šaltinis ir visos kūrinijos pradžia.

37. Tos dvasinio ir mokslinio pasaulių kovos išnyks iš žmonių gyvenimo tiek, kad dvasinis pasaulis su mokslu susijungs į vieną šviesą, apšviečiančią žmogaus kelią iki begalybės. (233, 25-34)

Žemiškosios teisingumo sistemos griežtumas ir neteisybė

38. Aš ateinu panaikinti jūsų klaidingus įstatymus, kad jus valdytų tik tie, kurie suformuoti pagal mano įsakymus ir suderinti su mano išmintimi. Mano įstatymai yra paženklinti meile, ir kadangi jie kyla iš mano dieviškumo, jie yra nekintami ir amžini, o jūsų įstatymai yra laikini, kartais žiaurūs ir savanaudiški.

39. Tėvo įstatymas susideda iš meilės, iš gerumo, jis yra tarsi balzamas, teikiantis paguodą ir pakeliantis nusidėjėlį, kad jis galėtų ištverti savo nuodėmių atpirkimą. Tėvo meilės įstatymas tam, kuris nusidėjo, visada siūlo dosnią galimybę moraliniam atsinaujinimui, o jūsų įstatymai, priešingai, pažemina ir baudžia tą, kuris nusidėjo, o dažnai ir nekaltuosius bei silpnuosius.

40. Jūsų teisingume yra griežtumo, kerštо ir gailestingumo trūkumo. Kristaus įstatymas yra kupinas meilės įtikinamumo, begalinio teisingumo ir aukščiausios tiesos. Jūs patys esate savo teisėjai, o Aš, priešingai, esu jūsų nenuilstantis gynėjas; tačiau turite žinoti, kad yra du būdai sumokėti už savo neteisybę: vienas – meile, kitas – skausmu.

41. Pasirinkite patys, jūs vis dar naudojatės laisvos valios dovana. (17, 46-48)

42. Aš esu Dieviškasis Teisėjas, kuris niekada nepaskelbia sunkesnio nuosprendžio nei yra nusikaltimas. Kiek daug iš tų, kurie prieš Mane kaltinasi, Aš randu tyrų. O kiek daug, priešingai, skelbia savo tyrumą, o Aš randu juos sugadintus ir kaltus.

43. Kaip neteisinga yra žmogaus teisingumas! Kiek aukų blogų teisėjų atperka svetimus nusikaltimus! Kiek nekaltųjų matė, kaip prieš jų akis užsidaro kalėjimo grotos, o kaltasis

laisvai vaikšto ir nematomas nešioja savo vagysčių ir nusikaltimų naštą. (135, 2-3)

44. Kadangi žmogiškasis teisingumas yra netobulas, jūsų kalėjimai pilni aukų, o egzekucijos vietos suteptos nekaltųjų krauju. Ach, kiek nusikaltėlių aš matau pasaulyje besimėgaujančių laisve ir pagarba, ir kiek ištvirkusių žmonių jūs esate pastatę paminklus, kad pagerbtumėte jų atminimą!

45. Jei tik galėtumėte pamatyti šias būtybes, kai jos gyvena Dvasiniame pasaulyje ir jų sielose užsidega šviesa! Vietoj beprasmiškų ir nenaudingų pagerbimų jūs siųstumėte joms maldą, kad paguostumėte jas jų sunkiame atgailavime. (159, 44-45)

Žmogaus širdies kietumas ir savarankiškumas

46. Tegu jus veda meilė, kad taptumėte tikrais Dieviškojo Guodėjo pasiuntiniais. Nes jūs, kurie nesukritote į jokią bedugnę, visada esate pasiruošę kaltinti, teisti. Jūs smerkiate savo artimus be mažiausio užuojautos, o tai nėra mano mokymas.

47. Jei prieš teisdami apmąstytumėte save ir savo klaidas – užtikrinu jus, jūsų nuosprendis būtų užjaučiantis. Jūs laikote kalėjimuose esančius blogais, o ligoninėse esančius – nelaimingais. Jūs laikotės nuo jų atokiai, nesuvokdami, kad jie yra verti įžengti į mano Meilės karalystę. Jūs nenorite galvoti apie tai, kad ir jie turi teisę gauti saulės spindulius, kurie buvo sukurti tam, kad visiems tvariniams be jokios išimties suteiktų gyvybę ir šilumą.

48. Tie žmonės, uždaryti atpirkimo vietose, dažnai yra veidrodžiai, kuriuose žmonės nenori matyti savęs, nes žino, kad vaizdas, kurį tas veidrodis jiems atskleidžia, daugeliu atvejų bus kaltinimas. (149, 51-53)

Žemiškasis teisingumas kaip neišvengiamas blogis

49. Žemėje egzistuojantis teisingumas vis dar nerodo teisingų darbų. Aš matau gailestingumo trūkumą, nesupratingumą ir širdžių kietumą. Tačiau kiekvienas dar gaus savo galutinį nuosprendį.

50. Aš leidau šiuos išbandymus, ir kol žmogus nevykdo mano įstatymų, kol jis nusigręžia nuo jų įsakymų laikymosi, žemėje bus kas nors, kas palaužia jo širdį, kas ją sužeidžia.

51. Jei laikytumėtės įstatymo, pasaulyje nebūtų reikalingi teisėjai, nebūtų bausmių, jums nereikėtų vyriausybių. Kiekvienas pats spręstų dėl savo veiksmų, ir visi būtų valdomi Mano. Visi jūs būtumėte įkvėpti mano įstatymų, ir jūsų veiksmai visada būtų geranoriški, siektų dvasinio tobulėjimo ir meilės.

52. Bet žmonija nugrimzdo į gilias bedugnes: amoralumas, ydos, nuodėmė užvaldė žmonių širdis, ir štai kokios yra pasekmės: jūs turite gerti kartaus taurės, turite kentėti pažeminimus iš tų žmonių, kurie, nors ir yra jūsų broliai, žemėje vykdo valdžią.

53. Tačiau būkite nuolankūs, kantriai ištverkite bausmes, prisiminkite, kad Aš esu tobulas Teisėjas. (341, 53)

50 skyrius – Švietimas ir mokslas

Tuštybė ir pasididžiavimas žiniomis

1. Aš klausiu šių laikų žmonių, kurie laiko save pažangiausiais visoje pasaulio istorijoje: ar su visais savo gabumais radote būdą sukurti taiką, įgyti galią ir pasiekti gerovę, nežudydami, nenaikindami ir neversdami savo artimųjų į vergiją? Ar manote, kad jūsų pažanga yra tikra ir tikra, jei morališkai voliojatės purve ir dvasiškai klaidžiojate tamsoje? Aš nekovoju su mokslu, nes Aš pats jį įkvėpiau žmogui; tai, ką Aš smerkiu, yra tikslas, kuriam jūs kartais jį naudojate. (37, 56)

2. Žmonija, Šviesos dukra, atverk akis, suvok, kad jau gyveni Dvasios amžiuje!

3. Kodėl tu mane pamiršai ir norėjai lyginti savo galią su mano? Sakau tau, kad tą dieną, kai mokslininkas savo mokslu sukurs būtybę, panašią į jus, ir ją aprūpins siela bei suteiks jai dvasią, aš įdėsiu savo skeptrą į tavo rankas. Tačiau tavo derlius iš pradžių bus kitoks. (125, 16-17)

4. Kodėl buvo ir yra žmonių, kurie, susipažinę su žmogaus mokslu, naudodamiesi Kūrėjo jiems suteiktomis gebėjimais, tą patį naudoja kovai su dieviškuoju mokslu ir jo atmetimui? Nes jų tuštybė neleidžia jiems su nuolankumu ir pagarba įžengti į Viešpaties lobyną, ir jie ieško savo tikslo bei sosto šiame pasaulyje. (154, 27)

5. Šiandien žmogus jaučiasi didis, iškelia savo asmenybę ir gėdijasi pasakyti „Dievas“. Jis suteikia Jam kitus vardus, kad nesusilpnintų savo išdidumo, kad nenukristų nuo savo visuomeninės padėties pjedestalo. Todėl jie mane vadina: Kosmine Intelektu, Visatos Architektu. Bet Aš jus mokiau kreiptis į Mane „Tėve mūsų“, „Mano Tėve“, kaip Aš jus mokiau „Antrajame Laike“. Kodėl žmonės mano, kad vadindami Mane „Tėvu“ jie žemina ar menkina savo asmenybę? (147, 7)

6. Kaip giliai žmogus nugrimzdo į materializmą, kad galiausiai paneigė Tą, kuris viską sukūrė! Kaip žmogaus protas galėjo taip aptemti? Kaip jūsų mokslas galėjo mane paneigti ir taip paniekinti gyvenimą bei gamtą, kaip jis tai padarė?

7. Kiekviename kūrinyje, kurį atranda jūsų mokslas, Aš esu; kiekviename kūrinyje atsiskleidžia mano įstatymas ir girdimas mano balsas. Kaip gi taip atsitiko, kad šie žmonės nejaučia, nemato ir negirdi? Argi mano buvimo, mano meilės ir mano teisingumo neigimas yra pažangos ir civilizacijos ženklas? Tuomet jūs nesate pažengę toliau už primityvius žmones, kurie kiekvienoje gamtos jėgoje ir kiekviename gamtos stebukle sugebėjo atrasti dieviško, aukštesnio, išmintingo, teisingo ir

galingo Būtybės kūrinį, kuriam jie priskirdavo visą gėrį visame egzistuojančiame ir todėl jį garbindavo. (175, 72-73)

8. Aš vėl duodu žmonėms savo Žodį, kad jie žinotų, jog nėra palikti, kad jie pabustų savo Dvasios balsu ir sužinotų, jog po šio gyvenimo sielą laukia didžiuliai dieviški stebuklai.

9. Aš kalbėjau apie juos žmonėms, ir tą patį patiria tas, kuris moka melstis, kad susisiektų su dvasiniu pasauliu, kaip liudija ir tas, kuris mokslo pagalba gilinasi į gamtos paslaptis. Šiais dviem keliais tiek protas, tiek dvasia atras vis daugiau, kuo daugiau jie ieškos.

10. Bet kada ateis laikas, kai žmogus savo studijoms ir tyrimams semsis įkvėpimo iš meilės? Tik tada jo darbas pasaulyje bus ilgalaikis. Kol mokslo motyvas bus siekis valdžios, puikybė, materializmas ar neapykanta, žmonės nuolat patirs išsilaisvinusių gamtos jėgų bausmę, baudžiančią jų neapdairumą.

11. Kiek daug žmonių išsipūtė blogybe, išdidumu, savo tuščiomis ambicijomis, kiek daug užsidėjo karūnas, nors yra vargani ir dvasiškai nuogi. Koks didelis yra prieštaravimas tarp to, ką jūs laikote savo tiesa, ir mano tiesos! (277, 31-32, 36)

Materialistinio mąstymo pasekmės

12. Jei žmonės jaustų tikrą meilę savo artimui, jiems nereikėtų kentėti chaoso, kuriame jie dabar yra; viskas juose būtų harmonija ir ramybė. Tačiau jie nesupranta šios dieviškosios meilės ir nori tik mokslinės tiesos, išvestinės tiesos – tos, kurią jie gali įrodyti savo žmogiškaisiais mąstymo būdais: jie nori tiesos, kuri kreipiasi į protą, o ne į širdį, ir dabar jie turi savo materializmo rezultatą: savanaudišką, klaidingą ir kančia persmelktą žmoniją. (14, 42)

13. Nesigirkite savo mokslo vaisiais, nes dabar, kai jūs padarėte tokią didelę pažangą, žmonija labiausiai kenčia, yra daugiausia skurdo, nerimo, ligų ir brolių žudymo karų.

14. Žmogus dar neatrado tikrosios mokslo – to, kurį galima pasiekti meilės keliu.

15. Pažiūrėkite, kaip tuštybė jus apakino; kiekviena tauta nori turėti didžiausius žemės mokslininkus. Iš tiesų, sakau jums, mokslininkai giliai neįsiskverbė į Viešpaties paslaptis. Galiu jums pasakyti, kad žmogaus žinios apie gyvenimą dar yra paviršutiniškos. (22, 16-18)

16. Ko jūs šiuo metu labiausiai trokštate žemėje? Taikos, sveikatos ir tiesos. Iš tiesų, sakau jums, šių dovanų jums nesuteiks jūsų mokslas, kaip jūs jį taikėte.

17. Mokslininkai klausia gamtos, ir ji atsako į kiekvieną jų klausimą; tačiau už tų klausimų ne visada slypi geri ketinimai, geros nuotaikos ar meilė artimui. Žmonės yra nesubrendę ir neišmanūs, kurie iš gamtos išplėšia jos paslaptis ir išniekina jos vidinę esmę – kurie jos negerbia, iš jos šaltinių imdami žaliavas ne tam, kad darytų vieni

kitiems gera kaip tikri broliai ir seserys, bet dėl savanaudiškų ir kartais pražūtingų tikslų.

18. Visa kūrinija jiems kalba apie Mane, ir jos balsas yra meilės balsas; tačiau kaip nedaugelis sugebėjo išgirsti ir suprasti šią kalbą!

19. Jei pagalvosite, kad kūrinija yra šventykla, kurioje Aš gyvenu, argi nebijoate, kad ten pasirodys Jėzus, paims botagą ir išvarys prekiautojus bei visus, kurie ją išniekina? (26, 34, 37)

20. Aš žmogui atskleidžiau mokslo dovaną, kuri yra šviesa. Tačiau žmogus ja sukūrė tamsą ir sukėlė skausmą bei sunaikinimą.

21. Žmonės mano esą žmogaus pažangos viršūnėje. Dėl to Aš jų klausiu: ar turite taiką žemėje? Ar tarp žmonių vyrauja brolystė, o namuose – moralė ir dorybė? Ar gerbiate savo artimųjų gyvybę? Ar atsižvelgiate į silpnuosius? — Iš tiesų, sakau jums, jei šios dorybės būtų jumyse, turėtumėte aukščiausias žmogaus gyvenimo vertybes.

22. Tarp žmonių vyrauja sumaištis, nes jūs tuos, kurie jus atvedė į pražūtį, pakėlėte ant pjedestalo. Todėl neklauskite, kodėl Aš atėjau pas žmones, ir susilaikykite nuo sprendimo, kad Aš apsireiškiu per nusidėjėlius ir nežinojusius; nes ne viskas, ką jūs laikote netobula, yra tokia. (59, 52-54)

23. Mokslininkas ieško visko, kas yra ir kas vyksta, priežasties ir tikisi savo mokslu įrodyti, kad už gamtos ribų nėra jokio principo ar tiesos. Tačiau Aš juos laikau nebrandžiais, silpnais ir neišmaniais. (144, 92)

24. Mokslininkai, kupini tuštybės, laiko dieviškus apreiškimus nevertais jų dėmesio. Jie nenori dvasiškai pakilti iki Dievo, ir jei ko nors iš to, kas juos supa, nesupranta, jie tai neigia, kad nereikėtų prisipažinti savo nesugebėjimo ir nežinojimo. Daugelis iš jų nori tikėti tik tuo, ką gali įrodyti.

25. Kokią paguodą šie žmonės gali suteikti savo artimųjų širdims, jei jie nepripažįsta pirminio meilės principo, kuris valdo kūriniją, ir be to nesupranta dvasinės gyvenimo prasmės? (163, 17-18)

26. Kaip toli ši žmonija nutolo nuo mano nurodymų! Viskas joje yra paviršutiniška, klaidinga, išorinė, pompastiška. Todėl jos dvasinė galia yra niekinė, ir norėdama kompensuoti savo jėgos ir sielos išsiskleidimo trūkumą, ji puolė į mokslo glėbį ir išvystė intelektą.

27. Tokiu būdu žmogus, pasinaudodamas mokslu, pasiekė, kad jaustųsi stiprus, didis ir galingas. Tačiau Aš jums sakau, kad ta jėga ir tas didingumas yra nereikšmingi, palyginti su dvasinės sielos galia, kurios jūs neleidote augti ir atsiskleisti. (275, 46-47)

28. Šiandien jūs kasdien valgote kartaus mokslo medžio vaisius, kurį žmonės prižiūrėjo taip netobulai, nes nesistengėte harmoningai išplėtoti visų savo gabumų. Kaip gi galėtumėte nukreipti savo atradimus ir darbus teisinga linkme,

jei lavinote tik protą, o sielą ir širdį apleidote?

29. Tarp jūsų yra žmonių, kurie yra tarsi laukiniai žvėrys, kurie visiškai leidžia valdyti savo aistroms, kurie jaučia neapykantą savo artimiesiems, kurie yra kraujo ištroškę ir siekia paversti broliškas tautas vergais.

30. Jei kas nors manytų, kad mano mokymas gali sukelti žmogaus moralinį žlugimą – tikrai, sakau jums, jis labai klysta; ir norėdamas tai įrodyti šių laikų abejojantiems, materialistams ir išdidiesiems, leisiu jiems nuimti ir valgyti savo mokslo vaisius, kol jie jų atsivalys, kol iš jų sielos išsiverš išpažinimas, kuris Man sakys: „Tėve, atleisk mums, tik Tavo galia sugebės sustabdyti jėgas, kurias mes išlaisvinome savo neprotingumu.“ (282, 15–17)

31. Žmogaus mokslas pasiekė ribą, iki kurios žmogus gali jį nuvesti savo materializme. Nes mokslas, įkvėptas dvasinio meilės, gėrio ir tobulėjimo idealo, gali nueiti daug toliau, nei jūs jį nuvedėte.

32. Įrodymas, kad jūsų mokslinė pažanga nebuvo grindžiama abipuse meile, yra tautų moralinis nuosmukis, brolių žudymo karas, visur vyraujantis badas ir skurdas, nežinojimas apie dvasinį pasaulį. (315, 53-54)

33. Ką man jums pasakyti apie jūsų šiandienos mokslininkus, apie tuos, kurie meta iššūkį gamtai, jos jėgoms ir elementams, ir taip paverčia gėrį, kaip „ “, kažkuo blogu? Jie patirs didelę kančią, nes jie nuskynė ir suvalgė neprinokusią vaisių nuo mokslo medžio – vaisių, kurį jie galėjo pribręsti tik meile. (263, 26)

34. Kadangi žmonija nesiderina su Visuotiniu Dėsniu, kuris valdo visą kūriniją, įsivyraus nekontroliuojama padėtis, kuri pasireikš gamtos jėgų smurtu.

35. Žmogus suskaidė atomus, jo išsivystęs smegenys naudoja šį atradimą, kad įgytų didžiausią galią ir atneštų mirtį.

36. Jeigu žmogus būtų dvasiškai išsivystęs tokiu pačiu mastu kaip jo mokslas ir intelektas, jis naujų gamtos jėgų atradimus naudotų tik žmonijos labui. Tačiau jo dvasinis atsilikimas yra didelis; todėl jo egoistinis protas panaudojo savo kūrybinę jėgą žmonijos nenaudai ir pasitelkė naikinimo jėgas, nusigręždamas nuo Jėzaus meilės ir gailestingumo principų. Todėl, jei pamatysite, kad iš dangaus krenta ugnies potvynis, tai įvyks ne todėl, kad atsivertų pats dangus ar kad saulės ugnis jus kankintų – ne, tai yra žmogaus darbas, kuris sės mirtį ir sunaikinimą. (363, 23–25)

37. Tautos žengia į priekį, o jų mokslinės žinios vis auga. Tačiau Aš jūsų klausiu: kokia tai „išmintis“, dėl kurios žmonės, kuo giliau į ją įsiskverbia, tuo labiau nutolsta nuo dvasinės tiesos, kurioje glūdi gyvenimo šaltinis ir ištakos?

38. Tai yra žmogiškasis mokslas, tai yra išsilavinimas, kaip jį suvokia egoizmu ir materializmu serganti žmonija.

39. Tuomet tos žinios yra klaidingos, o ta mokslas – blogas, nes jūs su juo sukūrėte skausmo pasaulį. Vietoj šviesos viešpatauja tamsa, nes jūs vis labiau stumiate tautas į sunaikinimą.

40. Mokslas yra šviesa, šviesa yra gyvenimas, jėga, sveikata ir taika. Ar tai yra jūsų mokslo vaisius? Ne, žmonija! Todėl Aš jums sakau: kol neleisite, kad Dvasios šviesa prasiskverbtų pro jūsų proto tamsą, jūsų darbai niekada negalės turėti aukšto ir dvasinio kilmės, jie niekada negalės būti daugiau nei tik žmogiškieji darbai. (358, 31-34)

41. Taip pat bus pašaukti ir gydytojai. Aš jų paklausiu, ką jie padarė su sveikatos paslaptimi, kurią jiems atskleidžiau, ir su gydomuoju balzamu, kurį jiems patikėjau. Aš jų paklausiu, ar jie iš tiesų jautė svetimą skausmą, ar jie nusileido iki vargingiausios lovos, kad su meile išgydytų kenčiantįjį. Ką man atsakys tie, kurie pasiekė prabangą, gerovę ir prabangą savo artimųjų skausmu – skausmu, kurio jie ne visada sugebėjo sušvelninti ? Visi turės užduoti sau klausimus savo širdyse ir atsakyti man savo sąžinės šviesoje. (63, 62)

42. Kiek dvasiškai mirusių turi klajoti po pasaulį ir laukti, kol fizinė mirtis atves juos į mano akivaizdą, kad išgirstų Viešpaties balsą, kuris juos pakelia į tikrąjį gyvenimą ir glosto. Kokį atsinaujinimo troškimą jie galėjo puoselėti žemėje, jei jie negrįžtamai ir amžinai laiko save prarastais, nors jautėsi esą pajėgūs nuoširdžiai atgailauti ir atlyginti savo nuodėmes?

43. Tačiau be tų, kuriems buvo atimta viltis išgelbėti savo sielas ir kurie atėjo pas Mane be vilties, į Mano akivaizdą atėjo ir tie, kuriuos mokslininkai pasmerkė mirčiai dėl jų kūno. Aš, turintis gyvybę, išplėšiau juos iš fizinės mirties gniaužtų. Tačiau ką pasaulyje daro tie, kuriems Aš patikėjau sielos ir kūno sveikatą? Argi jie nežino aukštojo pašaukimo, kurį Viešpats jiems patikėjo, kad jie jį įvykdytų? Argi Aš, kuris juos išsiunčiau su sveikatos ir gyvenimo žinia, turiu be perstojo priimti jų aukas? (54, 13-14)

Dievo ir Dvasinio pasaulio įkvėpimas naujiems mokslo atradimams

44. Jeigu mokslininkai, kurie varo ir keičia jūsų pasaulį, būtų įkvėpti meilės ir gėrio, jie jau būtų atradę, kiek daug žinių Aš turiu paruoštų šios epochos mokslui, o ne tik tą labai mažą dalį, kuria jie taip didžiuojasi.

45. Saliamonas buvo vadinamas išmintingu, nes jo sprendimai, patarimai ir posakiai buvo paženklinti išmintimi; jo šlovė peržengė jo karalystės ribas ir pasiekė kitas šalis.

46. Tačiau šis vyras, nors ir buvo karalius, nuolankiai atsiklaupė prieš savo Viešpatį ir prašė išminties, jėgos ir apsaugos, nes suprato, kad yra tik mano tarnas, ir prieš mane padėjo savo skeptrą bei karūną. Jei visi mokslininkai, visi tyrinėtojai

elgtųsi taip pat – kokia didelė būtų jų išmintis, kiek iki šiol dar nežinomų mokymų jiems būtų atskleista iš mano Dieviškosios Išminties knygos! (1, 57-59)

47. Paklauskite savo mokslininkų, ir jei jie bus sąžiningi, jie jums pasakys, kad jie prašė Dievo įkvėpimo. Tačiau Aš jiems suteikčiau daugiau įkvėpimo, jei jie prašytų Manęs su didesne meile savo broliams ir su mažesniu tuštybiškumu sau.

48. Iš tiesų, sakau jums: visa, ką esate sukaupę tikrų žinių, yra iš Manęs; viską, ką jie turi tyro ir kilnaus, Aš panaudosiu jūsų naudai šiuo metu , nes tam Aš jums tai suteikiau. (17, 59-60)

49. Žmogaus siela išsivystė, todėl jo mokslas pažengė į priekį. Aš leidau jam pažinti ir atrasti tai, ko anksčiau jis nežinojo; tačiau jis neturi skirti savęs vien materialiniams darbams. Aš suteikiau jam tą šviesą, kad jis susikurtų ramybę ir laimę dvasiniame gyvenime, kuris jo laukia. (15, 22)

50. Jei dalį savo mokslų panaudojote man tirti ir vertinti – argi jums neatrodo protingiau juos panaudoti sau tirti, kol pažinsite savo esybę ir atsikratysite materializmo? Ar galbūt manote, kad jūsų Tėvas negali jums padėti jūsų geruųjų mokslų keliu? Iš tiesų, sakau jums, jei sugebėtumėte pajusti dieviškosios meilės esmę, žinios lengvai pasiektų jūsų protą, be to, kad turėtumėte varginti savo smegenis ir eikvoti jėgas studijuodami tas žinias, kurias laikote giliomis, o iš tiesų jos yra tik jūsų pasiekiamos. (14, 44)

51. Didžiuosiuose žmogaus darbuose jaučiamas aukštų dvasinių būtybių poveikis ir veikimas, kurios nuolat veikia žmonių mąstymą ir įkūnijusiems savo broliams bei seserims įkvepia arba atskleidžia nežinomą.

52. Todėl Aš visais laikais sakau mokslininkams ir tyrinėtojams: jūs negalite pasigirti tuo, ką suvokiate, nei tuo, ką darote, nes ne viskas yra jūsų darbas. Kaip dažnai jūs tarnaujate toms dvasinėms būtybėms, apie kurias Aš jums kalbu, tik kaip įrankis! Argi jūs dažnai nebuvote nustebinti savo atradimų reikšmės? Argi slapta nepripažinote, kad buvote nepajėgūs pabandyti to, ką jau įgyvendinote? Štai jums atsakymas. Kodėl tada tuo giriatės? Suvokite, kad jūsų darbą nukreipia aukštesnės būtybės. Niekada nebandykite keisti jų įkvėpimų, nes jie visada nukreipti į gėrį. (182, 21-22)

53. Kadangi žmonija buvo liudytoja mokslo raidos ir matė atradimus, kuriais anksčiau nebūtų patikėjusi, – kodėl ji tada priešinasi tikėti sielos tobulėjimu? Kodėl ji užsispyrusi laikosi to, kas ją stabdo ir daro vangią?

54. Mano mokymas ir mano apreiškimai šiuo metu atitinka jūsų raidą. Mokslininkas neturėtų pasitikėti savo materialiu darbu ir savo mokslu, nes jame visada buvo mano apreiškimas ir dvasinių

būtybių, kurios jus įkvepia iš Anapus, pagalba.

55. Žmogus yra Kūrimo dalis, jis turi įvykdyti užduotį, kaip ir visi Kūrėjo sutvėrimai; tačiau jam buvo suteikta dvasinė prigimtis, protas ir savarankiška valia, kad jis savo pastangomis pasiektų dvasinės sielos tobulėjimą ir tobulumą, kuris yra aukščiausias dalykas, kurį jis turi. Dvasinės sielos pagalba žmogus gali suvokti savo Kūrėją, suprasti jo gėrybes ir žavėtis jo išmintimi.

56. Jei, užuot pasididžiavę savo žemiškomis žiniomis, priimtumėte visą mano darbą kaip savo, jums nebūtų jokių paslapčių, atpažintumėte vieni kitus kaip brolius ir seseris ir mylėtumėte vieni kitus taip, kaip Aš jus myliu: jūsų viduje būtų gerumas, gailestingumas ir meilė, o kartu ir vienybė su Tėvu. (23, 5-7)

Mokslininkų, dirbančių žmonijos labui, pripažinimas

57. Žmogaus mokslas yra žemiškai matomas dvasinių sugebėjimų, kuriuos žmogus pasiekė šiais laikais, išraiška. Žmogaus darbas šiais laikais yra ne tik proto, bet ir jo sielos raidos produktas. (106, 6)

58. Į materialųjį pasaulį orientuota mokslas jums atskleidė daug paslapčių. Tačiau niekada nesitikėkite, kad jūsų mokslas jums atskleis viską, ką jums reikia žinoti. Šių laikų žmonių mokslas taip pat turėjo savo pranašus, iš kurių žmonės juokėsi ir laikė juos bepročiais. Tačiau vėliau, kai tai, ką jie skelbė, pasirodė esą tiesa, jūs buvote nustebinti. (97, 19)

59. Jūsų akys nenorėjo žiūrėti į tą šviesą, kurią kiekvienas iš mano pasiuntinių atnešė jums kaip meilės žinią, nesvarbu, ar juos vadinate pranašais, regėtojais, nušvitusiaisiais, gydytojais, filosofais, mokslininkais ar sielovadais.

60. Tie žmonės skleidė šviesą, bet jūs nenorėjote jos pripažinti; jie ėjo pirma jūsų, bet jūs nenorėjote sekti jų pėdomis; jie paliko jums pavyzdžiu aukos, skausmo, gailestingumo kelią, tačiau jūs bijojote sekti jų pavyzdžiu, nesuvokdami, kad tų, kurie seka manimi, skausmas yra dvasios džiaugsmas, gėlėmis nusėtas kelias ir pažadais kupinas horizontas.

61. Tačiau jie atėjo ne tam, kad uostytų žemės gėlių kvapą ar apsvaigtų nuo pasaulio trumpalaikių malonumų; nes jų sielos troškimas buvo nukreiptas nebe į tai, kas nešvaru, bet į tai, kas aukšta.

62. Jie kentėjo, bet nesiekė paguodos, nes žinojo, kad atėjo patys paguosti. Jie nieko nelaukė iš pasaulio, nes po kovos tikėjosi džiaugsmo pamatyti sielų prisikėlimą į tikėjimą ir gyvenimą – visų tų, kurie buvo nuklydę nuo tiesos.

63. Kas yra šios būtybės, apie kurias Aš jums kalbu? Sakau jums, tai yra visi tie, kurie atnešė jums Šviesos, Meilės, Vilties, Sveikatos, Tikėjimo, Išgelbėjimo žinias – nesvarbu, kokius vardus jie turėjo, kokiu būdu

juos matėte pasirodant ar kokius titulus jie nešiojo žemėje. (263, 20-24)

64. Aš neatsisakau pripažinti mokslininkų, nes Aš jiems patikėjau užduotį, kurią jie vykdo. Tačiau daugeliui iš jų trūko maldos, meilės artimui ir sielos pakylėjimo, kad jie galėtų būti tikri žmonių pagalbininkai. (112, 25)

65. Šiandieniniai žmonės išplėtė savo imperijas, jie valdo ir keliauja po visą Žemę. Nebėra nežinomų žemynų, šalių ar jūrų. Jie sukūrė kelius sausumoje, jūroje ir ore; tačiau nepatenkinti tuo, ką turi kaip palikimą savo planetoje, jie tyrinėja ir naršo dangų, trokšdami dar didesnių valdų.

66. Aš laiminu savo vaikų troškimą žinių, ir jų siekis būti išmintingiems, didingiems ir stipriems man teikia neribotą pasitenkinimą. Tačiau tai, ko mano teisingumas nepatvirtina, yra tuštybė, kuria dažnai grindžiami jų ambicingi tikslai, arba savanaudiškas tikslas, kurio jie kartais siekia. (175, 7-8)

67. Aš apdovanojau žmogų protu, kuris leidžia jam tyrinėti gamtos sandarą ir jos apraiškas, ir leidau jam stebėti dalį visatos bei jausti dvasinio gyvenimo apraiškas.

68. Nes mano mokymas nesustabdo sielų, nei stabdo žmogaus vystymąsi – priešingai, jis jį išlaisvina ir apšviečia, kad jis tyrinėtų, mąstytų, ieškotų ir stengtųsi. Tačiau tai, ką žmogus laiko savo intelektualinių tyrinėjimų viršūne, yra vos pradžia! (304, 6)

51 skyrius – Valdovai, piktnaudžiavimas valdžia ir karai

Laikinas žemiškosios galios ir didybės iliuzija

1. Aš esu tas, kuris jūsų kelyje pastato išbandymus, kad sustabdytų jūsų sielą, kai ji nukrypsta nuo mano Įstatymo kelio ir nori gyventi tik pagal savo nuožiūrą. Ieškokite išbandymų priežasties, Aš jums tai leidžiu, kad patvirtintumėte, jog kiekvienas iš jų yra tarsi dantis, kuris apdirba jūsų širdį. Tai yra viena iš priežasčių, kodėl skausmas jus priartina prie Manęs.

2. Tačiau žmogus visada ieškojo malonumų, siekė galios ir prabangos, kad žemėje pasiskelbtų viešpačiu ir valdytų savo brolius.

3. Kadangi Aš jus visus sukūriau su ta pačia meile – kodėl tada visada buvo tokių, kurie apsimeta esą kažkas aukštesnio? Kodėl buvo tokių, kurie žmones valdo žemindami juos botagu? Kodėl yra tas, kuris atstumia menkus ir kurio širdis lieka nejautri, kai jis sukelia skausmą savo artimui? Nes tai yra sielos, kurios dar nepažino Manęs kaip Tėvo, mylinčio visus savo kūrinius, ir taip pat nepažino Manęs kaip vienintelio visų gyvų būtybių Viešpaties.

4. Todėl yra žmonių, kurie grobia valdžią ir nepaiso šventų žmogaus teisių. Jie tarnauja Man kaip mano teisingumo įrankiai, ir nors jie mano

esą didieji valdovai ir „karaliai“, jie yra tik tarnai. Atleiskite jiems! (95, 7-8)

5. Pažvelkite į žmones ir žemės valdovus. Kaip trumpa yra jų šlovė ir jų viešpatavimas. Šiandien juos iškelia jų tautos, o rytoj jos nuverčia juos nuo sosto.

6. Niekas neturėtų ieškoti savo sosto šiame gyvenime, nes manydamas, kad žengia į priekį, jis stabdys savo žengimą, o jūsų likimas yra žengti į priekį, nesustodami, kol pasieksite mano Karalystės vartus. (124, 31)

7. Iš tiesų, sakau jums, šiandienos galingieji pasitrauks, kad užleistų vietą tiems, kurie dėl meilės ir gailestingumo savo artimui bus dideli ir stiprūs, galingi ir išmintingi. (128, 50)

8. Tie žmonės, kurie šiuo metu puoselėja tik ambicingą siekį valdžios ir žemiškosios šlovės, žino, kad jų galingiausias priešas yra dvasingumas, todėl jie su juo kovoja. Ir kadangi jie nujaučia artėjančią kovą – Dvasios mūšį su blogiu – jie bijo prarasti savo turtus ir todėl priešinasi Šviesai, kuri nuolat juos stebina įkvėpimo forma. (321, 12)

9. Kaip vargšai prie mano Dangaus vartų atvyksta tie, kurie žemėje buvo dideli ir galingi, nes jie pamiršo dvasinius lobius ir kelią į amžinąjį gyvenimą! Nors mano karalystės tiesa yra apreikšta nuolankiesiems, ji yra paslėpta nuo mokslininkų ir išsilavinusių žmonių, nes jie su dvasine išmintimi pasielgtų taip pat, kaip elgėsi su žemiškąja mokslu: šioje šviesoje jie ieškotų sostų savo tuštybei ir ginklų savo nesutarimams. (238, 68)

Piktnaudžiavimas jėga prieš žmones ir tautas

10. Pažvelkite į žmones, kurie vadovauja tautoms, kuria doktrinas ir jas primeta žmonėms. Kiekvienas skelbia savo doktrinos pranašumą, tačiau Aš jūsų klausiu: koks buvo viso to vaisius? Karai su jų pasekmėmis – skurdu, kančiomis, sunaikinimu ir mirtimi. Tai buvo derlius, kurį tokių teorijų atstovai nuėmė čia, žemėje.

11. Atkreipkite dėmesį, kad Aš nesipriešinau žmonijos valios laisvei, nors turiu jums pasakyti, kad nepaisant tos laisvės, sąžinė nuolat kalba į širdį to, kuris nutolsta nuo teisingumo, meilės artimui ir protingumo. (106, 11)

12. Jei Kristus šiais laikais sugrįžtų į žemę kaip žmogus, Jis Golgotoje nebesakytų: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro“, nes dabar jūs gausiai priimate Dvasios šviesą, o sielos yra labai išsivysčiusios. Kas nežino, kad Aš esu Gyvybės Davėjas, kad todėl niekas neturi teisės atimti savo artimo gyvybės? Jei žmogus negali duoti gyvybės, jis taip pat neturi teisės atimti to, ko negali grąžinti.

13. Žmonės, ar manote, kad vykdote mano Įstatymą vien dėl to, kad sakote, jog turite religiją, ir laikotės išorinio dievų garbinimo? Įstatyme jums buvo pasakyta: „Nežudyk“, tačiau jūs pažeidžiate šį

įsakymą, nes ant savo nuodėmės aukuro liejate savo artimų kraują upeliais. (119, 27–28)

14. Aš siūlau pasauliui taiką, bet išaugusių tautų pasididžiavimas su jų netikra galia ir netikru spindesiu atmeta kiekvieną sąžinės šauksmą ir leidžia sau būti nešamam tik savo ambicingų tikslų ir neapykantos jausmų.

15. Žmogus vis dar nesikreipia į gėrio, teisingumo ir protingumo pusę, žmonės vis dar kyla ir smerkia savo artimųjų reikalus; jie vis dar tiki, kad gali sukurti teisingumą. Ar nemanote, kad vietoj teisėjų jie turėtų vadintis žudikais ir budeliais?

16. Valdžios vyrai pamiršo, kad yra visos gyvybės Savininkas; tačiau jie atima savo artimųjų gyvybes, tarsi jos jiems priklausytų. Žmonių minios šaukiasi duonos, teisingumo, namų, drabužių. Teisingumą sukursiu Aš, o ne žmonės ar jų mokymai. (151, 70–72)

17. Palaiminta tauta: tie vyrai, kurie, kupini savivalės ir galios troškimo, iškyla tautose, žemės tautose, yra didžios sielos, apdovanotos galia ir turinčios didžiąsias misijas.

18. Tačiau jie netarnauja mano dieviškumui. Jie nepanaudojo savo didžiųjų gabumų ir sugebėjimų meilės ir gailestingumo tarnystei. Jie susikūrė savo pasaulį, savo įstatymą, savo sostą, savo vasalus, savo valdų sritis ir viską, ką tik gali sau užsibrėžti.

19. Tačiau kai jie jaučia, kad jų sostas drebėja nuo nelaimių, kai jie jaučia, kad artėja galingo priešo įsiveržimas, kai jie mato, kad jų turtai ir vardas yra pavojuje, jie visomis jėgomis išsiruošia, kupini didybės manijos, žemiškos tuštybės, neapykantos ir piktos valios, ir meta save priešui, nesvarbu, ar jų darbas, jų idėja paliks tik skausmo, sunaikinimo ir blogio pėdsakus. Jie galvoja tik apie priešo sunaikinimą, dar didesnio sosto pastatymą, kad turėtų kuo didesnę valdžią tautoms, turtams, kasdieniam duonai ir netgi žmonių gyvybei. (219, 25)

20. Būtų laikas, kad žemėje nebebūtų imperijų ar stiprių tautų, kurios engia silpnąsias, tačiau jos vis dar egzistuoja kaip įrodymas, kad žmoguje vis dar vyrauja primityvios tendencijos apiplėšti silpnuosius piktnaudžiaujant valdžia ir užkariauti jėga. (271, 58)

21. Kaip toli žmonės dar yra nuo to, kad suvoktų dvasinę ramybę, kuri turėtų viešpatauti pasaulyje! Jie siekia ją priversti jėga ir grasinimais bei savo mokslo vaisiais, kuriais jie giriasi.

22. Aš jokiu būdu neignoruoju žmonių pažangos ar nesu jai priešiškas, nes ji taip pat yra jų dvasinio tobulėjimo įrodymas. Tačiau vis dėlto sakau jums, kad jūsų pasididžiavimas prievartos naudojimu ir žemiškąja galia man nėra priimtinas. Nes vietoj to, kad palengvintų žmonių kryžių, jie tuo paniekina švenčiausius principus, kėsinasi į gyvybes, kurios jiems nepriklauso, ir sėja skausmą, ašaras, sielvartą ir kraują vietoj taikos,

sveikatos ir gerovės. Kodėl jų darbai atskleidžia būtent priešingą dalyką, nors šaltinis, iš kurio jie semiasi savo žinių, yra mano paties kūrinys, kuris yra neišsenkamas meile, išmintimi, sveikata ir gyvenimu?

23. Aš noriu lygybės tarp savo vaikų, kaip jau skelbiau „Antrajame laikmetyje“. Bet ne tik materialios lygybės, kaip ją supranta žmonės. Aš įkvepiu jums lygybę iš meilės, kuria padedu jums suvokti, kad jūs visi esate broliai ir seserys, Dievo vaikai. (246, 61–63)

Apmąstymai apie Antrąjį pasaulinį karą

24. Tai yra išbandymų, skausmo ir kančių laikai – laikai, kai žmonija kenčia dėl tiek daug tarpusavio neapykantos ir piktos valios pasekmių.

25. Pažvelkite į mūšio laukus, kur girdimas tik ginklų triukšmas ir sužeistųjų baimės šauksmai, kalnai sudarkytų lavonų, kurie anksčiau buvo stiprūs jaunų žmonių kūnai. Ar galite įsivaizduoti juos, kai jie paskutinį kartą apkabino motiną, žmoną ar sūnų? Kas gali įvertinti šių atsisveikinimų skausmą, jei pats nėra išgėręs šio taurės?

26. Tūkstančiai ir tūkstančiai baimės apimti tėvai, moterys ir vaikai matė, kaip jų mylimi artimieji išvyksta į karo, neapykantos ir kerštо laukus, priversti keliauti dėl kai kurių žmonių godumo ir arogancijos, neturinčių šviesos ir meilės savo artimiesiems.

27. Šios jaunų ir stiprių vyrų legionai negalėjo sugrįžti į savo namus, nes liko sudraskyti laukuose; tačiau žiūrėkite, žemė, Motina Žemė, gailestingesnė už žmones, kurie valdo tautas ir mano esą savo artimųjų gyvenimo šeimininkai, atvėrė savo įsčias, kad juos priimtų ir meiliai apdengtų. (9, 63-66)

28. Mano Dvasia saugo kiekvieną būtybę, ir Aš pats atkreipiu dėmesį net į paskutinę jūsų mintį.

29. Iš tiesų, sakau jums, ten, tarp kariuomenių, kovojančių dėl žemiškų ideologijų ir valdžios pretenzijų, ramybės akimirkomis aš atradau taikos mylinčius ir geranoriškus žmones, kurie buvo prievarta paversti kareiviais. Iš jų širdžių išsiveržia atodūsiai, kai mano vardas išsilysta iš jų lūpų, o ašaros teka jų skruostais, prisiminus artimuosius, tėvus, žmonas, vaikus ar brolius ir seseris. Tada jų siela pakyla pas mane, neturėdama kitos šventyklos, kaip tik savo tikėjimo šventovę, neturėdama kito altoriaus, kaip tik savo meilės, ir neturėdama kitos šviesos, kaip tik savo vilties, trokšdama atleidimo už naikinimus, kuriuos jie ne savo noru sukėlė savo ginklais. Jie ieško Manęs, kad visomis savo esybės jėgomis prašytų, jog Aš leisčiau jiems sugrįžti į savo namus, arba kad, jei jie turės žūti nuo priešo smūgio, bent jau savo gailestingumo apsiaustu apdengtų tuos, kuriuos jie palieka žemėje.

30. Visus, kurie tokiu būdu ieško mano atleidimo, aš laiminu, nes jie

nėra kalti dėl žudymo; kiti yra žudikai, kurie, kai ateis jų teismo valanda, turės atsakyti prieš mane už viską, ką padarė su žmonių gyvybėmis.

31. Daugelis iš tų, kurie myli taiką, klausia savęs, kodėl Aš leidau, kad jie būtų nuvesti net į mūšio laukus ir mirties vietas. Į tai Aš jums sakau: jei jūsų žmogiškasis protas negali suvokti priežasties, glūdžiančios visų šių įvykių gelmėje, tai jūsų dvasia žino, kad tai atlieka atpirkimą. (22, 52-55)

32. Tiems, kurie seka manimi, į širdį įdedu pasaulio taiką, kad jie už ją stotų ir melstųsi. Tautos netrukus pakels savo maldas, prašydamos manęs taikos, kurią aš jiems siūliau visais laikais.

33. Anksčiau Aš leidau žmonėms paragauti savo darbų vaisių, kad jie matytų tekančias žmonių kraujo upes ir skausmo vaizdus, lavonų kalnus ir į griuvėsius pavirtusius miestus. Aš norėjau, kad žmonės su akmeninėmis širdimis pamatytų namų griuvėsius, nekaltųjų neviltį, motinas, kurios, išprotėjusios iš skausmo, bučiuoja savo vaikų sudraskytus kūnus, kad jie iš arti patirtų visą neviltį, baimę ir visą žmonių raudą iš arti, kad savo išdidume pajustų pažeminimą ir jų sąžinė jiems pasakytų, kad jų didybė, jų galia ir jų išmintis yra melas, kad vienintelis tikrai didis dalykas kyla iš Dieviškosios Dvasios.

34. Kai šie žmonės atvers savo akis tiesai, jie bus siaubingi – ne dėl siaubingų vaizdų, kuriuos mato jų akys, bet dėl savęs pačių, ir kadangi jie negalės pabėgti nuo savo sąžinės žvilgsnio ir balso, jie pajus savyje tamsą ir sąžinės graužaties ugnį; nes jie turės atsiskaityti už kiekvieną gyvybę, už kiekvieną skausmą ir net už paskutinį kraujo lašą, kuris buvo pralietas dėl jų. (52, 40)

35. Žingsnis po žingsnio tautos eina link (mirties) slėnio, kur jos susirinks, kad būtų teisiamos.

36. Tačiau tie vyrai, kurie kariauja ir kurių rankos suteptos savo artimų krauju, vis dar drįsta ištarti mano vardą. Ar tai yra mano jums mokyto mokymo vaisiai ar žiedai? Argi jūs nesimokėte iš Jėzaus, kaip Jis atleido, kaip Jis laimino tą, kuris Jį sužeidė, ir kaip Jis, dar miršt antis, padovanojo gyvybę savo budeliams?

37. Žmonės abejojo mano žodžiais ir apleido tikėjimą; todėl jie visą savo pasitikėjimą sudėjo į prievartą. Todėl Aš leidau jiems patiems suprasti savo klaidą, skindami savo darbų vaisius, nes tik taip jie atvers akis, kad suvoktų tiesą. (119, 31-33)

Karų pasibjaurėjimas ir beprasmiškumas

38. Atėjo laikas, kad žmonių širdyse išsiveržtų meilė, atleidimas ir nuolankumas kaip tikrosios ginklai, kurie pasipriešintų neapykantai ir išdidumui. Kol neapykanta susidurs su neapykanta, o išdidumas – su išdidumu, tautos naikins viena kitą, o širdyse nebus taikos.

39. Žmonės nenorėjo suvokti, kad savo laimę ir pažangą jie gali rasti tik taikoje, ir siekia savo galios bei

netikros didybės idealų, tuo pačiu praliedami savo artimų kraują, naikindami gyvybes ir griaudami žmonių tikėjimą. (39, 29–30)

40. 1945-ieji metai nusinešė paskutinius karo šešėlius. Pjautuvas nupjovė tūkstančius gyvybių, o tūkstančiai sielų sugrįžo į Dvasinę Tėvynę. Mokslas nustebino pasaulį ir savo naikinimo ginklais sudrebino žemę. Nugalėtojai pasiskelbė nugalėtųjų teisėjais ir budeliais. Skausmas, vargas ir alkis plito, palikdami savo pėdsakais našles, našlaičius ir šaltį. Epidemijos klajoja iš tautos į tautą, ir net gamtos jėgos leidžia išgirsti savo teisingumo ir pasipiktinimo balsą dėl tiek daug piktadarybių. Sunaikinimo, mirties ir nelaimių griuvėsiai – tai pėdsakai, kuriuos žmogus, vadinantis save civilizuotu, paliko ant planetos veido. Tai derlius, kurį man atneša ši žmonija. Tačiau Aš klausiu jūsų: ar šis derlius vertas patekti į mano klėtis? Ar jūsų piktumo vaisius nusipelno, kad jį priimtų jūsų Tėvas? Iš tiesų, sakau jums, šis medis yra visiškai kitoks nei tas, kurį galėjote pasodinti, jeigu būtumėte paklausę to dieviškojo įsakymo, kuris ragina jus mylėti vieni kitus. (145, 29)

41. Kada jūs pasieksite sielos ramybę, jei net širdies ramybės dar nepasiekėte? — Sakau jums: kol nebus sunaikintas paskutinis brolių žudymo ginklas, tarp žmonių nebus taikos. Brolių žudymo ginklai yra visi tie, kuriais žmonės atima vieni kitiems gyvybę, griauna moralę, atima laisvę, sveikatą, sielos ramybę arba sunaikina tikėjimą. (119, 53)

42. Aš įrodysiu žmonijai, kad jos problemų negalima išspręsti prievarta ir kad, kol ji naudos griaunančius ir žudikiškus ginklus, ji nesugebės sukurti taikos tarp žmonių, kad ir kokie baisūs bei galingi tie ginklai atrodytų. Priešingai, jie tik sukels dar didesnę neapykantą ir kerštо troškimą. Tik sąžinė, protas ir meilės artimui jausmai galės būti pamatai, ant kurių stovės taikos amžius. Tačiau kad šis šviesos spindulys nušvistų žmonių viduje, jie pirmiausia turi išgerti kančios taurę iki paskutinio lašo. (160, 65)

43. Jei žmonių širdys nebūtų buvusios tokios sukietėjusios, karo skausmo būtų pakakę, kad jie apmąstytų savo klaidas, ir jie būtų sugrįžę į šviesos kelią. Bet nors jie vis dar turi kartų prisiminimus apie tas žmonių žudynes, jie ruošiasi naujam karui.

44. Kaip galite manyti, kad Aš, Tėvas, Dieviškoji Meilė, galėčiau jus bausti karais? Ar tikrai tikite, kad tas, kuris jus myli „ “ tobuląja meile ir nori, kad jūs mylėtumėte vieni kitus, gali įkvėpti jus nusikaltimams, brolių žudymui, kerštо ir naikinimo? Argi nesuprantate, kad visa tai kyla iš materializmo, kurį žmonės sukaupė savo širdyse? (174, 50-51)

45. Nuo pat pradžių aš sukūriau žmogų laisvą, tačiau jo laisvė visada buvo lydima sąžinės šviesos. Vis dėlto jis neklausė savo vidinio teisėjo balso ir nukrypo nuo

Įstatymo kelio, kol sukūrė tuos žudikiškus, kruvinus ir siaubingus karus, kuriuose vaikas sukilo prieš tėvą, nes nusigręžė nuo bet kokio žmogiškumo, gailestingumo, pagarbos ir dvasingumo jausmo.

46. Žmonės jau seniai turėtų vengti naikinimo ir karų, kad išvengtų skausmingos atpirkimo pareigos. Žinokite, kad jei jiems nepavyks apsivalyti gėriu, kol jie pasieks Mane, Aš turėsiu juos vėl nusiųsti į šią ašarų ir kraujo slėnį. Nes kas gyvena priešingai tobulumui, tas negalės ateiti pas Mane. (188, 6-7)

47. Ne visi žmonės yra vienodo supratimo lygio. Kol vieni kiekviename žingsnyje atranda stebuklus, kiti viską laiko netobulu. Kol vieni svajoja apie taiką kaip apie pasaulio dvasingumo ir moralės viršūnę, kiti skelbia, kad būtent karai skatina žmonijos vystymąsi.

48. Dėl to Aš jums sakau: karai nėra būtini pasaulio vystymuisi. Jei žmonės juos naudoja savo ambicingiems ir savanaudiškiems tikslams, tai dėl materializmo, kuriame yra tie, kurie juos remia. Tarp jų kai kurie tiki tik buvimu šiame pasaulyje, nes jie nežino dvasinio gyvenimo arba jį neigia; tačiau žmonės juos laiko mokslininkais. Todėl būtina, kad visi susipažintų su šiuo apreiškimu. (227, 69-70)

52 skyrius – Neteisybė ir žmonijos nuosmukis

Stipriųjų pavergimas ir silpnojo išnaudojimas

1. Jeigu žmonės suprastų, kad Žemė buvo sukurta visiems, ir jeigu jie mokėtų teisingai dalytis su savo artimaisiais materialiais ir dvasiniais turtais, kuriais jų egzistencija yra nusėta, – tikrai, sakau jums, jau čia, šioje Žemėje, jūs pradėtumėte jausti Dvasinės Karalystės ramybę. (12, 71)

2. Argi nemanote, kad žmonijos susiskirstymas į tautas ir rases yra kažkas primityvaus? Argi nesusimąstote, kad jeigu jūsų civilizacijos, kuria taip didžiuojatės, pažanga būtų tikra, nebevaldytų smurto ir piktumo dėsnis, o visus jūsų gyvenimo veiksmus reguliuotų sąžinės dėsnis? — O tu, tauta, neatsiskirk nuo šio sprendimo, nes ir tarp jūsų Aš randu kovų ir susiskaldymų. (24, 73)

3. Turėkite omenyje Izraelio pavyzdį, apie kurį rašoma istorijos šaltiniuose, kai jis ilgą laiką turėjo klajoti po dykumą. Jis kovojo, norėdamas ištrūkti iš Egipto nelaisvės ir stabmeldystės, bet taip pat siekdamas pasiekti taikos ir laisvės žemę.

4. Šiandien visa žmonija primena tą tautą, buvusią faraono nelaisvėje. Žmonėms primetami tikėjimo išpažinimai, doktrinos ir įstatymai. Didžioji dalis tautų yra kitų, stipresnių, vergai. Sunkus kova už išlikimą ir priverstinis darbas po bado ir pažeminimo botagų smūgiais yra kartus duona, kurią šiandien valgo didžioji dalis žmonijos.

5. Visa tai vis labiau skatina žmonių širdyse atsirasti troškimą išsilaisvinti, troškimą taikos, troškimą geresnio gyvenimo. (115, 41–43)

6. Šis pasaulis, kuris turėtų būti vienos šeimos, apimančios visą žmoniją, namais, yra nesutarimų obuolys ir priežastis beprasmiškam galios siekimui, išdavystei ir karui. Šis gyvenimas, kuris turėtų būti skirtas studijoms, dvasiniam apmąstymui ir pastangoms pasiekti amžinąjį gyvenimą, išnaudojant išbandymus ir pamokas sielos labui, yra klaidingai suvokiamas žmogaus, todėl jis leidžia savo širdžiai užnuodyti neapykanta, kartėliu, materializmu ir nepasitenkinimu. (116, 53)

7. Jūs, vargšai žemės tautos – vieni pavergti, kiti priespaudoje, o likusieji išnaudojami savo pačių vadovų ir atstovų!

8. Jūsų širdys nebe myli tų, kurie jus valdo žemėje, nes jūsų pasitikėjimas buvo išduotas. Jūs nebetikite savo teisėjų teisingumu ar dosnumu, nebetikite pažadais, žodžiais ar šypsenomis. Jūs patyrėte, kad veidmainystė užvaldė širdis ir žemėje įkūrė savo melo, netiesos ir apgaulės karalystę.

9. Vargšai žmonės, nešantys ant savo pečių vargus kaip nepakeliamą naštą – tuos vargus, kurie nebėra tas palaimintas įstatymas, pagal kurį žmogus gaudavo viską, kas būtina jo pragyvenimui, bet kurie virto beviltiška ir baimės kupina kova už išlikimą. Ir ką žmonės gauna už tai, kad aukoja savo jėgas ir gyvenimą? Bevertę duonos riekelę, taurę, pilną kartumo.

10. Iš tiesų, sakau jums, tai nėra tas pragyvenimas, kurį Aš įdėjau į žemę jūsų džiaugsmui ir išlikimui, tai yra nesantaikos, tuštybių, nežmoniškų jausmų duona – trumpai tariant, įrodymas, kad tiems, kurie lemia jūsų žmogiškąjį gyvenimą, trūksta dvasinės brandos.

11. Aš matau, kad jūs atimote duoną vieni iš kitų, kad tie, kurie siekia valdžios, negali pakęsti, jog kiti ką nors turi, nes nori viską sau; kad stiprieji pasiglemžia silpnųjų duoną, o šie turi tenkintis tuo, kad mato, kaip galingieji valgo ir mėgaujasi.

12. Dabar aš jūsų klausiu: kuo pasireiškia šios žmonijos moralinė pažanga? Kur yra jos kilniausių jausmų išsiskleidimas?

13. Iš tiesų, Aš jums sakau, kad epochoje, kai žmogus gyveno urvuose ir dengėsi kailiais, jis taip pat atimdavo vienas kitam maistą iš burnos, stipriausi taip pat paimdavo didžiausią dalį, silpnojo vargas taip pat buvo naudingas tiems, kurie jį prievarta pavergė, žmonės, gentys ir tautos taip pat žudė vieni kitus.

14. Kuo tada skiriasi šiandieninė žmonija nuo tų laikų žmonijos?

15. Taip, aš jau žinau, kad jūs man pasakysite, jog pasiekėte daug pažangos — žinau, kad jūs man priminsite savo civilizaciją ir savo mokslą. Bet tada Aš jums pasakysiu, kad visa tai yra tik veidmainystės kaukė, už kurios slepiate savo

tikruosius jausmus ir vis dar primityvius instinktus, nes nė mažiausiai nesistengėte ugdyti savo sielos, vykdyti mano įstatymo.

16. Aš nesakau jums, kad neturėtumėte užsiimti moksliniais tyrimais – ne, atvirkščiai: ieškokite, tyrinėkite, augkite ir gausinkite savo žinias bei protą materialiajame gyvenime, bet būkite gailestingi vieni kitiems, gerbkite šventas savo artimųjų teises, suvokite, kad nėra jokio įstatymo, kuris suteiktų žmogui teisę disponuoti savo artimųjų gyvenimu – trumpai tariant, žmonės, darykite kažką, kad mano aukščiausią įsakymą „Mylėkite vieni kitus“ pritaikytumėte savo gyvenime, kad ištrūktumėte iš moralinės ir dvasinės stagnacijos, į kurią patekote, ir kad, kai nukris melo šydas, dengęs jūsų veidus, prasiskverbtų jūsų šviesa, spindėtų nuoširdumas ir jūsų gyvenime įsivyrautų tiesumas. Tada galėsite teisingai pasakyti, kad padarėte pažangą.

17. Tapkite dvasiškai stiprūs, laikydamiesi mano mokymų, kad ateityje jūsų žodžiai visada būtų patvirtinami tikrais gailestingumo, išminties ir brolystės darbais. (325, 10-20)

18. Aš siunčiu jums savo ramybę; bet tikrai sakau jums: kol bus žmonių, kurie turi viską, ko reikia, ir pamiršta tuos, kurie miršta iš bado, žemėje nebus taikos.

19. Taika nėra pagrįsta žmogiškosiomis šlovėmis ar turtų gausa. Ji grindžiama gera valia, abipuse meile – tarnyste vieni kitiems ir pagarba. Ach, jeigu tik pasaulis suprastų šiuos nurodymus! Pykčiai išnyktų, o žmogaus širdyje pražystų meilė. (165, 71-72)

Žmonijos sugedimas

20. Žmonija patiria laivo avariją nuodėmių ir ydų audros viduryje. Ne tik suaugęs žmogus suteikia dėmę savo sielai, leidžiantis savo aistroms plėtotis; taip pat ir vaikas vaikystėje patiria to laivo, kuriuo plaukia, apsivertimą.

21. Mano apreiškimais kupinas Žodis iškyla šios žmonijos viduryje kaip milžiniškas švyturys, kuris nelaimės ištiktiems nurodo tikrąjį kelią ir atgaivina viltį tiems, kurie buvo arti tikėjimo praradimo. (62, 44)

22. Kartu su žmonijos gausėjimu gausėjo ir jos nuodėmės. Pasaulyje netrūksta miestų, panašių į Sodomą ir Gomorą, kurių piktadarystės atsiliepia visoje žemėje ir nuodija širdis. Iš tų nuodėmingų miestų neliko net pėdsakų; vis dėlto jų gyventojai nebuvo veidmainiai, nes jie nusidėdavo dienos šviesoje.

23. Tačiau šiandieninė žmonija, kuri slepiasi tamsoje, kad galėtų pasiduoti savo aistroms, o po to apsimeta esanti teisus ir tyras, sulauks griežtesnio teismo nei Sodoma.

24. Tai yra visų praėjusių kartų pražūtingas palikimas, kurių priklausomybės, ydos ir ligos šiais laikais duoda vaisių. Tai yra blogio medis, kuris užaugo žmonių širdyse

– medis, kuris buvo apvaisintas nuodėmėmis ir kurio vaisiai toliau gundo moteris ir vyrus bei kasdien sugriauna naujas širdis.

25. Šio medžio šešėlyje guli vyrai ir moterys, neturintys jėgų išsilaisvinti iš jo įtakos. Ten liko sunaikintos dorybės, sutepta žmogaus orumas ir daugybė suluošintų gyvenimų.

26. Ne tik suaugusieji traukiami pasaulio ir kūno malonumų ir bėga jų link; taip pat paaugliai ir net vaikai – visiems pasiekė nuodai, kurie susikaupė laikui bėgant; o tie, kurie sugebėjo išvengti blogio pražūtingos įtakos – ką jie daro tiems, kurie nuklydo? Jie juos teisia, smerkia ir piktinasi jų veiksmais. Mažai yra tų, kurie meldžiasi už nuklydusiuosius nuo kelio , ir dar mažiau yra tų, kurie dalį savo gyvenimo skiria kovai su blogiu.

27. Iš tiesų, sakau jums, mano Karalystė nebus įkurta tarp žmonių, kol blogio medis dar gyvas. Ši jėga turi būti sunaikinta; tam būtina turėti meilės ir teisingumo kardą – vienintelį, kuriam nuodėmė negali pasipriešinti. Supraskite, kad ne nuosprendžiai ar bausmės, o meilė, atleidimas ir gailestingumas bus mano mokymo esmė, šviesa, apšviečianti jūsų kelius, ir pamoka, atnešanti žmonijai išgelbėjimą. (108, 10-14)

28. Jūsų materializmas Edeną, kurį Aš patikėjau žmogui, pavertė pragaru.

29. Klaidingas yra gyvenimas, kurį gyvena žmonės, klaidingi jų malonumai, jų galia ir turtas, klaidingas jų išsilavinimas ir mokslas.

30. Turtuoliai ir vargšai, jus visus užima pinigai, kurių turėjimas yra apgaulingas. Jūs nerimaujate dėl skausmų ir ligų ir baiminatės mirties minties. Vieni bijo prarasti tai, ką turi, o kiti trokšta gauti tai, ko niekada neturėjo. Vieni turi visko perteklių, o kitiems visko trūksta. Bet visi šie pastangai, aistros, poreikiai ir ambicingi tikslai susiję tik su materialiu gyvenimu, kūno alkio, žemiausių aistrų, žmogiškųjų troškimų tenkinimu, tarsi žmogus iš tikrųjų neturėtų sielos.

31. Pasaulis ir materija laikinai nugalėjo sielą, palaipsniui vėl pavergė ją ir galiausiai sužlugdė jos misiją žmogaus gyvenime. Kodėl jūs patys palaipsniui nesuvokiate, kad tas alkis, ta vargšybė, tas skausmas ir ta baimė, kurie slegia jūsų gyvenimą, yra ne kas kita, kaip tik tikslus jūsų sielų vargšybės ir skausmo atspindys? (272, 29–32)

32. Pasauliui reikia mano Žodžio, tautoms ir nacijoms reikia mano meilės mokymų. Valdovas, mokslininkas, teisėjas, sielovadas, mokytojas – visiems jiems reikia mano tiesos šviesos, ir būtent todėl Aš atėjau šiuo metu, kad apšviestų žmogų jo sieloje, širdyje ir protu. (274, 14)

33. Jūsų planeta vis dar nėra meilės, dorybės ar taikos vieta. Aš siunčiu į jūsų pasaulį tyras sielas, o jūs grąžinate jas Man nešvarias, nes žmonių gyvenimas persmelktas nuodėmės ir ištvirkavimo.

34. Aš matau dorybes kaip mažas, pavienes švieseles tarp sielų, kurias talžo egoizmo, kerštо ir neapykantos audros. Tai vaisius, kurį man aukoja žmonija. (318, 33–34)

Nesubrendusios žmonijos iškreiptas pasaulis

35. Jūs turite valdovus, kurių širdyse nėra teisingumo ir kilnumo, reikalingų valdyti savo tautą, nes jie siekia menko tikslo – galios ir turtų – žmonės, kurie tvirtina esą mano atstovai, bet net nežino, kas yra meilė artimui — gydytojai, kurie nežino savo misijos esmės, kuri yra gailestingumas — ir teisėjai, kurie painioja teisingumą su kerštu ir piktnaudžiauja įstatymu pražūtingais tikslais.

36. Nė vienas, kuris eina kreivais keliais ir nukreipia žvilgsnį nuo tos šviesos, kurią jis turi savyje kaip savo sąžinės švyturį, neturi supratimo apie bausmę, kurią pats sau ruošia.

37. Yra ir tokių, kurie pasiglemžė užduotis, kurios jiems nepriklauso, ir savo klaidomis įrodo, kad jiems visiškai trūksta būtinų gebėjimų atlikti užduotį, kurią jie patys prisiėmė.

38. Taip pat galite rasti Dievo tarnų, kurie jais nėra, nes nebuvo tam pasiųsti – žmonių, kurie vadovauja tautoms, bet nesugeba net savo pačių žingsnių nukreipti — mokytojus, kuriems trūksta mokymo dovanos ir kurie, vietoj to, kad skleistų šviesą, painioja protą — gydytojus, kurių širdyse neatsirado užuojautos jausmo, matant svetimą skausmą, ir kurie nežino, kad tas, kuris tikrai turi šią dovaną, yra Kristaus apaštalas.

39. Visi mano pagrindiniai principai buvo paniekinti žmonių, tačiau dabar atėjo valanda, kai visi jų darbai bus teisiami. Tai yra mano teismas, nes man priklauso jį įvykdyti. Todėl sakau jums: budėkite ir vykdykite mano meilės ir atleidimo įsakymus. (105, 16-19)

40. Pažvelkite į šį pasaulį – išdidų, iššaukiantį ir pasipūtusį dėl visų žmonių darbų, kuriais jie stebina šio amžiaus kartas. Dauguma jų netiki dvasiniu pasauliu ir jo nemyli. Todėl jie nemeldžiasi ir nesilaiko mano įstatymo. Vis dėlto jie yra patenkinti ir didžiuojasi galėdami parodyti stebuklais kupiną pasaulį, kurį sukūrė savo mokslo pagalba.

41. Tačiau šį stebinantį žmonių pasaulį, kurį jie sukūrė per šimtmečius mokslo, kovų, karų ir ašarų, jie patys savo rankomis ir ginklais sunaikins. Jau artėja laikas, kai žmonija suvoks savo kūrinių netvarumą ir trapumą, kuriems trūko meilės, teisingumo ir tikro noro tobulėti.

42. Netrukus jūs sužinosite, kad be Dievo jūs esate niekas, kad tik iš Manęs galite gauti jėgą, gyvenimą ir protą, kad sukurtumėte harmoningą egzistenciją tarp žmogaus dvasios ir žmogiškosios dalies. (282, 9-11)

43. Žmonės kalba apie praeitį, apie senovę, apie ilgus šimtmečius ir begalines epochas, tačiau Aš vis dar matau jus mažus. Matau, kad dvasiškai esate labai mažai

subrendę. Mano akyse jūsų pasaulis vis dar yra vaikystėje, net jei jums atrodo, kad esate pasiekę brandą.
44. Ne, žmonija, kol ne siela pateiks tuos brandos, tobulėjimo, tobulinimo ir pažangos įrodymus įvairiose jūsų gyvenimo srityse, jūs neišvengiamai man pateiksite žmogiškus darbus, kurie yra dideli tik iš išorės, bet dėl meilės trūkumo neturi moralinės vertės ir yra trumpalaikiai. (325, 62-63)
45. Dabar yra lemiamas laikas sieloms, tikrai kovos laikas. Viskas yra ginčai ir kova. Šis karas vyksta kiekvieno žmogaus širdyje, šeimų glėbyje, visų institucijų viduje, visose tautose, visose rasėse.
46. Kovojama ne tik žemiškajame plane, bet ir Dvasiniame slėnyje. Tai Didžioji kova, kurią simboline forma matė praeities pranašai ir kurią mato ir šių laikų pranašų ar regėtojų vizijose.
47. Tačiau šios mūšio, kuris vyksta ir viską sukrečia, žmonija nesupranta, nors ji yra būtent šio mūšio dalis ir liudytoja.
48. Šiandien žmonijos žingsniai paspartėjo – bet kur ji eina? Kur žmogus skuba tokiu skubumu? Ar jis randa laimę šiame svaiginančiame kelyje, ar pasiekia trokštamą ramybę, tą nuostabų gyvenimą, kurio kiekviena širdis savanaudiškai trokšta?
49. Sakau jums, kad tai, ką žmogus iš tikrųjų pasiekia savo skubėjimu, yra visiškas išsekimas. Žmogaus dvasia ir širdis eina link gyvenimo nuovargio ir išsekimo, ir šią bedugnę sukūrė pats žmogus.
50. Į šią bedugnę jis įkris, ir šiame visiškame išsekime, šiame neapykantos jausmų, malonumų, nepatenkintų galios troškimų, nuodėmės ir neištikimybės, dvasinių ir žmogiškųjų įstatymų paniekinimo chaose jo siela patirs tariamą „mirtį“, o jo širdis – laikinas „mirtį“.
51. Bet Aš pasirūpinsiu, kad žmogus iš šios „mirties“ pakiltų į gyvenimą. Aš pasirūpinsiu, kad jis patirtų savo prisikėlimą ir tame naujame gyvenime kovotų už visų idealų atgimimą, už visų principų ir visų dorybių, kurios yra dvasinės sielos, iš kurios ji kilusi, savybės ir paveldas, atgaivinimą. Nes iš Manęs kilo dvasinė siela , iš Manęs ji paėmė gyvybę, gėrė iš mano tobulumo, buvo pasotinta mano malone. (360, 6-8)

XII Žmonijos teismas ir apvalymas

53 skyrius – Atėjo teismo laikas

Žmogiškosios sėjos vaisių derlius

1. Mylimi mokiniai, šie laikai yra žmonijos teismo laikai. Terminas baigėsi, kad jūs pradėtumėte mokėti savo skolas. Dabar jūs nuimsite praeities sėjos derlių, savo darbų rezultatą ar pasekmes.

2. Žmogui yra skirtas laikas savo darbams atlikti ir kitas – atsakyti už tai, ką jis padarė; pastarasis yra laikas, kuriuo jūs gyvenate. Todėl jūs visi kenčiate ir verkiate. Kaip jūs turite sėjos laiką ir derliaus laiką, taip ir Dievas turi vieną, kurį Jis jums suteikė, kad įvykdytumėte Jo įstatymą, ir kitą, kad paskelbtumėte Jo teisingumą.

3. Dabar jūs gyvenate Dievo teismo laikotarpiu. Skausmas verčia jus verkti, žmonija apsivalo savo pačių ašaromis, nes niekas neišvengia atpildo.

4. Tai yra teismo laikai, kuriais turėtumėte apmąstyti savo likimą, kad per susikaupimą ir dvasingumą išgirstumėte sąžinės balsą, kuris neapgauna ir neklaidina, bet veda jus taikos keliu. (11, 58–61)

5. Tai yra Teismo laikas žmonijai. Žmogus po žmogaus, tauta po tautos ir nacija po nacijos bus teisiami mano Dieviškumu. Vis dėlto žmonės to nepastebėjo, nei žino, kokiu laiku gyvena. Todėl Aš atėjau Dvasia ir nusiunčiau savo spindulį ant žmogaus proto, ir per jį Aš jums atskleidžiau, kas jums kalba, kokiu laiku gyvenate ir kokia yra jūsų užduotis. (51, 61)

6. Iš tiesų, sakau jums: jūs jau gyvenate „Viešpaties dieną“, jūs jau esate jo teismo akivaizdoje. Gyvieji ir mirusieji šiuo metu yra teisiami, praeities ir dabarties poelgiai sveriami šio teismo svarstyklėse. Atverkite savo akis, kad būtumėte liudininkai, jog Dieviškasis teisingumas visur jaučiamas. (76, 44)

7. Nuo seniausių laikų Aš jums kalbėjau apie teismą, ir dabar atėjo tas paskelbtas laikas, kurį pranašai vaizdavo tarsi vieną dieną.

8. Jūsų Dievo žodis yra karaliaus žodis ir nebus atšauktas. Ką reiškia, kad dėl to praėjo tūkstančiai metų? Tėvo valia yra nekintama ir turi išsipildyti.

9. Jei žmonės, be tikėjimo mano žodžiu, mokėtų budėti ir melstis, jie niekada nebūtų nustebinti. Tačiau jie yra neištikimi, užmaršūs, netikintys, ir kai ateina išbandymas, jie jį priskiria Dievo bausmei, kerštо ar rūstybei. Dėl to sakau jums, kad kiekvienas išbandymas yra iš anksto paskelbtas, kad būtumėte pasirengę. Todėl turite visada budėti.

10. Potvynis, miestų sunaikinimas ugnimi, priešo įsiveržimai, nelaimės, epidemijos, badas ir kiti išbandymai buvo iš anksto paskelbti visoms žemės tautoms, kad jūs pasiruoštumėte ir nebūtumėte nustebinti. Kaip ir šiandien, Dievo meilė visada siuntė žinią, raginančią budėti ir ruoštis, kad žmonės pabustų, pasiruoštų ir sustiprėtų. (24, 74-77)

11. Sakau jums: nors tiesa, kad šį pasaulį laukia labai dideli išbandymai, tačiau skausmo dienos bus sutrumpintos; nes žmonių kančios bus tokios didelės, kad privers žmones pabusti, pakelti akis į Mane ir įsiklausyti į savo sąžinės

balsą, kuris reikalaus iš jų laikytis Mano įstatymo.

12. Mano teisingumas išnaikins visą blogį, kuris egzistuoja šiame pasaulyje. Pirmiausia Aš viską ištirsiu: religines bendruomenes, mokslus ir visuomenines institucijas, o tada Dieviškojo teisingumo pjautuvas praeis per jas, nupjaus piktžoles ir paliks kviečius. Kiekvieną gerą sėklą, kurią rasiu žmonių širdyse, išsaugosiu, kad ji toliau dygtu žmonių sielose. (119, 10-11)

Žmonijos apvalymas teisme

13. Kiek laiko žmonės dar turės tobulėti, kad suprastų mano meilę ir per sąžinę pajustų mano buvimą? Kai žmonės išgirs mano balsą, kuris jiems pataria, ir vykdys mano įstatymą, tai bus ženklas, kad jiems materializmo laikai baigėsi.

14. Kol kas jie dar turi patirti daugybę gamtos jėgų išbandymų, kol įsitikins, kad egzistuoja aukštesnės jėgos, prieš kurias žmogaus materializmas yra labai menkas.

15. Žemė drebės, vanduo apvalys žmoniją, o ugnis ją išgrynins.

16. Visos gamtos stichijos ir jėgos pasijus Žemėje ten, kur žmonės nesugebėjo gyventi harmonijoje su juos supančiu gyvenimu.

17. Taip gamta nesiekia sunaikinti tų, kurie ją niekiną; ji siekia tik harmonijos tarp žmogaus ir visų būtybių.

18. Jei jos bausmė pasireiškia vis stipriau, tai todėl, kad žmonių pažeidimai ir jų nesuderinamumas su įstatymais taip pat tapo didesni. (40, 20-25)

19. Žmogaus ranka pati prisišaukė bausmę. Jo smegenyse siaučia audra, jo širdyje siautėja audra, ir visa tai atsispindi ir gamtoje. Jos stichijos yra išlaisvintos, metų laikai tampa nepalankūs, nelaimės kyla ir daugėja, ir tai vyksta todėl, kad jūsų nuodėmės auga ir sukelia ligas, ir todėl, kad kvailas ir arogantiškas mokslas nepripažįsta tvarkos, kurią nustatė Kūrėjas.

20. Jei Aš jums tai tik pasakyčiau, jūs netikėtumėte. Todėl būtina, kad jūs galėtumėte savo rankomis paimti savo darbų rezultatą, kad juo nusiviltumėte. Būtent dabar jūs pasiekėte tą savo gyvenimo akimirką, kurioje patiriate visko, ką pasėjote, rezultatą. (100, 6-7)

21. Žmogaus gyvenimas žemėje visada buvo lydimas išbandymų ir atpirkimo; tačiau niekada šis vystymosi kelias nebuvo toks skausmingas kaip dabar, niekada taurė nebuvo tokia pilna kartumo.

22. Šiais laikais žmonės nelaukia pilnametystės, kad susidurtų su gyvenimo kova. Kiek daug būtybių jau nuo vaikystės pažįsta nusivylimus, jungą, smūgius, kliūtis ir nesėkmes. Galiu jums pasakyti dar daugiau: šiais laikais žmogaus skausmas prasideda dar prieš jam gimstant, tai yra, jau motinos įsčiose.

23. Didelė yra atpirkimo pareiga tų būtybių, kurios šiais laikais ateina į Žemę! Tačiau turite prisiminti, kad visa kančia, kuri egzistuoja

pasaulyje, yra žmogaus darbas. Ar yra didesnė tobulumo išraiška mano teisingume, nei leisti tiems, kurie gyvenimo kelią apsėjo erškėčiais, dabar juos ir nuimti? (115, 35-37)

24. Jūs negalite suvokti mano visuotinio išganymo plano; tačiau Aš jums atskleidžiu jo dalį, kad jūs dalyvautumėte mano darbe.

25. Tik Aš vienas žinau, kokia yra šio laikotarpio, kurį išgyvena pasaulis, reikšmė. Nė vienas žmogus negali suvokti šios valandos tikrovės.

26. Žmonės nuo pat pradžių nuolat save teršė, kol aptemdė savo jausmus ir sielą ir susikūrė sau ligotą, neramią ir liūdną gyvenimą. Tačiau dabar atėjo apvalinimo valanda. (274, 11-12)

27. Visoms sieloms atėjo derliaus metas, ir todėl jūs matote sumaištį tarp žmonių. Bet tikrai, sakau jums, šiame chaose kiekvienas nuims savo pačios sėją.

28. Bet kas atsitiks tiems mano vaikams, kurie nuolat pažeidinėjo mano įstatymą? Iš tiesų: visus, kurie miega ir nenori studijuoti bei įsidėmėti mano mokymų, ištiks išbandymai kaip viesulas, kuris juos parblokš. Tačiau visiems, kurie laikėsi mano nurodymų, jis bus tarsi padrąsinimas už pareigų vykdymą, tarsi gražus atlygis, kurį Dievas jiems dovanoja. (310, 7)

29. Šiuo metu tas, kuris nėra pasirengęs atsinaujinti, turės patirti didžiausią kartėlį ir bus paimtas iš žemės, dėl ko praras brangią galimybę atpirkti savo nuodėmes ir susitaikyti su įstatymu, tiesa ir gyvenimu.

30. Tuo tarpu tie, kurie iš šio materialaus gyvenimo pereis į Dvasinę Tėvynę su taika ir pasitenkinimu, kuriuos suteikia įvykdyta pareiga, jausis apšviesti mano Šviesa; tačiau jei jie priklauso tiems, kurie turi vėl reinkarnuotis, Aš juos paruošiu prieš jiems sugrįžtant į žmogiškąjį gyvenimą, kad jie prisikeltų į jį tyri, labiau sudvasinti ir turėdami didesnę išmintį. (91, 38-39)

Dievo meilė teisme

31. Skausmas išliejo visą savo turinį į pasaulį ir pasireiškia tūkstančiais formų.

32. Kokioje baisioje skuboje tu gyveni, žmonija! Kaip sunkiai minkyti tešlą kasdieniam duonai! Todėl vyrai išeikvoja anksčiau laiko, moterys sensta per anksti, merginos nuvysta pačiame žydėjime, o vaikai dar pačiame amžiuje tampa bejausmiai.

33. Šis laikas, kuriame dabar gyvenate, yra skausmo, kartėlio ir išbandymų epocha. Vis dėlto Aš noriu, kad rastumėte ramybę, pasiektumėte harmoniją, išvarytumėte skausmą. Dėl to Aš pasirodau Dvasioje ir siunčiu jums savo Žodį, kuris yra paguodos, išgydymo ir ramybės rasa jūsų sielai.

34. Klausykite mano Žodžio, kuris yra prisikėlimas ir gyvenimas. Jame atgausite tikėjimą, sveikatą ir džiaugsmą kovoti ir gyventi. (132, 42–45)

35. Šiandien yra didžiausio atpirkimo sielai laikas. Mano teismas prasidėjo, ir kiekvieno darbai buvo padėti ant svarstyklių. Nors šis teismas sieloms yra sunkus ir skausmingas, tačiau joms yra arti Tėvas, kuris yra labiau mylintis Tėvas nei teisėjas. Taip pat jus supa Marijos, jūsų užtarėjos, meilė. (153, 16)

36. Mano teisingumas atėjo, žmonija, jis pažemins žmogaus išdidumą, kad jis suprastų, koks mažas jis yra savo piktadarystėje ir materializme.

37. Taip, tauta, Aš parklupdysiu žmogų jo klaidingame didingume, nes noriu, kad jis pamatytų mano šviesą ir pakiltų, kad taptų didis tiesoje. Nes noriu, kad jūs būtumėte pilni šviesos, kilnumo, gerumo, jėgos ir išminties. (285, 15-16)

38. Žmonija manęs nepažįsta ir neigia mano buvimą šiais laikais. Tačiau aš jai leisiu suprasti, kad savo teisingumą reiškiu meile ir gailestingumu, kad neateinu su botagu, norėdamas jai sukelti skausmą, – kad noriu ją tik pakelti į malonės gyvenimą ir ją apvalyti kristaliniu vandeniu, kuris yra mano Žodis, mano Tiesa. 39. Pasaulis neišmoko mano pamokų ir puoselėjo savo stabmeldystę bei fanatizmą. Todėl dabar jis išgyvena didįjį išbandymą ir geria kančios taurę; nes jo materializmas jį atitolino nuo manęs. (334, 29-30)

40. Dabar žmonija, susiskirsčiusi į tautas, rases, kalbas ir odos spalvas, iš mano Dieviškosios Dvasios gauna savo atitinkamą teismo dalį, išbandymus, kurie tenka kiekvienam, kovą, išbandymus ir atpirkimą, kuriuos Aš numatiau kiekvienam žmogui ir kiekvienai rasei.

41. Bet jūs žinote, kad mano teismas grindžiamas meile, kad išbandymai, kuriuos Tėvas siunčia žmonėms, yra meilės išbandymai – kad viskas veda į išgelbėjimą, į gėrį, net jei šiuose išbandymuose atrodo esant nelaimę, likimą ar vargą.

42. Už viso to slypi gyvenimas, sielos išsaugojimas, jos išgelbėjimas. Tėvas visada laukia „pasiklydusio sūnaus“, kad jį apkabintų didžiausia meile. (328, 11)

54 skyrius – Pasaulėžiūrų, religijų ir bažnyčių kova

Dvasinės kovos prieš Kristaus taikos karalystę žemėje

1. Kaip „Antrajame laikmetyje“ pranešiau jums apie savo sugrįžimą, taip dabar pranešu jums apie tikėjimų, pasaulėžiūrų ir religijų „karą“ – tai yra pranašaujantis ženklas, kad tarp žmonių bus įkurta mano Dvasinio Karalystė.

2. Mano Žodis kaip liepsnos kardas sunaikins fanatizmą, kuris šimtmečius apgaubė žmones, suplėšys jų nežinojimo šydą ir parodys šviesų, spindinčią kelią, vedantį pas Mane. (209, 10-11)

3. Kad tarp žmonių būtų įtvirtinta mano Karalystės taika, pirmiausia

turi įvykti tikėjimų mokymų, religijų ir ideologijų „karas“ – susidūrimas, kuriame vieni mano vardą ir mano tiesą priešpastato kitų klaidingiems stabams, o vienas mokymas kovoja su kitu.

4. Tai bus nauja kova, dvasinė kova, kurioje netikri dievai, nustumti nuo savo pjedestalo, kris, o kiekvienas melas, kurį laikėte tiesa, bus amžinai demaskuotas. Tada pamatysite, kaip iš to sumaišties ir tamsos chaoso spindinčiai iškyla tiesa. (121, 40)

5. Spiritizmas sukelia pasaulinę kovą tarp pasaulėžiūrų, tikėjimų ir religinių kultų. Bet po šio susidūrimo ši doktrina atneš žmonėms palaimingą ramybę, kurios jiems taip reikia, ir padarys, kad virš visų sielų švytės mano dieviškojo teisingumo saulė. (141, 11)

6. Aš jus ruošiu ir įspėju dėl pasaulėžiūrų sumaišties laikotarpio, kad galėtumėte išsilaisvinti iš sielos vidinės kovos ir minčių kančių.

7. Nes visos žmonijos pasaulėžiūros, doktrinos, teologijos, filosofijos ir tikėjimo išpažinimai bus sukrėsti ir taip simbolizuos audrą, tikrą dvasios audrą, kurios sukrėstose bangose jūs, pagal mano valią, turėsite plaukti ir išlikti viršuje, kol audra ir tamsa praeis.

8. Aš jums neduodu geresnio recepto, kaip sveikiems išgyventi šį išbandymą, nei malda ir mano Žodžio laikymasis, dėl kurių jūsų tikėjimas nuolat stiprės.

9. Tas pasaulėžiūrų kovos, tas tikėjimų išpažinimų ir ideologijų susidūrimas, ta kova yra absoliučiai būtina, kad visos ydos ir klaidos, susikaupusios kiekvieno kulto ir kiekvienos institucijos pagrinduose, iškiltų į paviršių.

10. Tik po šios „audros“ galės prasidėti žmonių moralinis ir dvasinis apvalymas; nes jie pamatys, kaip tiesa iškyla į dienos šviesą, ją atpažins, pajus savyje ir nebegalės maitintis iliuzijomis ir apgaulėmis.

11. Kaip kiekvienas žmogus savanoriškai ir visiškai savarankiškai pasinaudoja gyvybiškai būtinu saulės poveikiu savo kūnui, nes supranta, kad materialus gyvenimas grindžiamas jos šviesa, šiluma ir įtaka, taip jie iš tiesos šviesos pasinaudos viskuo, ko reikia jų sielos išsaugojimui, stiprinimui ir apšvietimui.

12. Tada ims veikti jėga, kurios žmogus dar niekada nėra patyręs, nes jo gyvenimas vis labiau prisitaikys prie tikrųjų gyvenimo principų, prie normų, nustatytų mano Įstatymu. (323, 19-22)

Kova dėl dvasinės viršenybės žemėje

13. Šiuo metu vyksta pasaulėžiūrų ir tikėjimo doktrinų kova. Kiekvienas žmogus nori būti teisus. Tačiau kas gi yra teisus šioje egoizmo ir savanaudiškų interesų kovoje? Kas gi yra tiesos savininkas?

14. Jei tie, kurie tiki esą tobulame kelyje ir turintys tiesą, tuo didžiuojasi – tikrai, sakau jums, jie dar nepažįsta to kelio; nes jame reikia būti nuolankiam, ir pakanka to, kad jie nepripažįsta tiesos, kurią

turi kitų tikėjimas, kad nebebūtų nuolankūs. Tačiau Aš jums jau sakiau „Antrajame laikmetyje“: „Palaiminti širdyje romieji ir nuolankieji.“

15. Žmogus, kuris smerkia savo artimų tikėjimą ir įsitikinimus, nutolsta nuo išgelbėjimo, nes savo išdidumu ir neapdairumu jis bando būti lygus savo Dievui. (199, 4-6)

16. Jūs klausiate Manęs, ko Aš noriu pasiekti, kai dvasiniu būdu apsireiškiu šios epochos žmonijai? Aš jums atsakau: ko Aš siekiu, tai jūsų pabudimo į šviesą, jūsų sudvasinimo ir jūsų susivienijimo, nes jūs visais laikais buvote susiskaldę. Nes kol vieni siekė Dvasios turtų, kiti atsidavė meilei pasaulio turtams – dvasininkai ir materialistai nuolatinėje kovoje; dvasininkai ir materialistai, kurie niekada negalėjo tarpusavyje susitarti.

17. Prisiminkite: kai Izraelis, laukdamas Mesijo, jį pamatė, jis susiskaldė į tikinčiuosius ir į mano tiesos neigėjus. Paaiškinimas tam yra paprastas: tikėjo tie, kurie manęs laukė Dvasia, o mane neigė tie, kurie manęs laukė „kūno“ pojūčiais.

18. Šios dvi jėgos vėl turės susidurti, kol iš šios kovos išaiškės tiesa. Kova bus nuožmi; nes kuo daugiau laiko praeina, tuo labiau žmonės myli žemiškąsias vertybes, nes jų mokslas ir atradimai suteikia jiems jausmą, kad jie gyvena savo karalystėje, jų pačių sukurtame pasaulyje. (175, 4-6)

19. Šiandien kiekvienas žmogus tiki, kad visiškai pažįsta tiesą. Kiekviena religija tvirtina, kad turi tiesą. Mokslininkai teigia, kad jie rado tiesą. Aš jums sakau, kad niekas nežino absoliučios tiesos, nes žmogus net tos dalies, kuri jam buvo apreikšta, nesugebėjo suvokti savo protu.

20. Visi žmonės nešioja savyje dalį tiesos ir klaidų, kurias jie sumaišo su tiesos šviesa.

21. Artėja kova, kurioje visos šios jėgos kovos tarpusavyje, nes kiekvienas nori primesti savo pasaulėžiūrą. Tačiau galiausiai nugalės ne kokia nors žmogaus ideologija, ne kokia nors mokslinė teorija, ne kokia nors religinė tikėjimo išpažintis, o harmoningas visų gerų pasaulėžiūrų, visų aukštų tikėjimo įsitikinimų, visų iki aukščiausio dvasingumo pakeltų kulto formų, visų tikrajam žmogaus pažangai pasišventusių mokslų susivienijimas.

22. Aš leisiu žmonėms kalbėti apie savo įsitikinimus ir juos skelbti, kitiems viešai demonstruoti savo kulto formas ir apeigas, diskutuoti ir kovoti, mokslininkams skleisti savo pažangiausias teorijas, kad viskas, kas slypi kiekvieno dvasioje, prasiveržtų, iškiltų į dienos šviesą ir pasireikštų. Nes artėja Pjovėjo diena – ta diena, kai sąžinė kaip negailestinga pjautuvė išraus su šaknimis viską, kas yra neteisinga žmogaus širdyje. (322, 15-18)

Kova su dvasine doktrina

23. Šių laikų dvasininkai rengiasi karališkai, kad simboliškai tarnautų Jėzaus aukojime, ir nors tuo metu jie remiasi mano vardu ir mano atstovavimu, aš pastebiu, kad jų protas yra sumišęs, o jų širdis sujaudinta intrigų ir aistrų audrų. Nėra nė vieno, kuris kaip pranašas skelbtų, kad aš esu tarp šių laikų žmonių. Jie patirs didelę kančią, nes tarp jų nėra dvasinio pasirengimo. Kur yra tų, kurie prieš Jėzų pažadėjo sekti jo pėdomis, išpildymas? Kur yra mano apaštalų pasekėjai? Ar yra kas nors, panašus į Joną, kuris buvo vienas iš pirmųjų, ar į Paulių, kuris buvo vienas iš pasekėjų?

24. Todėl Mokytojas vėl artėja prie jūsų, kad atnaujintų savo mokymą. Aš jau matau naujuosius fariziejus ir raštininkus, pilnus neapykantos man, veržiančiusis į priekį. Būtent tada Aš paklausiu: „Kur yra mano mokiniai?“ Tačiau kai išdidieji, veidmainiai, turtuoliai, bijantys prarasti savo galią, tie, kuriems mano tiesa kelia grėsmę, vėl išjuoks ir persekios mane, prasiverš siautulingos audros. Bet ne aš sugriūsiu po kryžiaus naštos, o tie, kurie reikalavo aukos To, kuris jiems davė gyvenimą. (149, 32-33)

25. Materializmo banga pakils ir virs audringa jūra, kančių, nevilties ir baimės dėl žmonių neteisybės jūra.

26. Tik viena valtis plauks per tą aistrų, geidulių ir neapykantos žmonėms jūrą, ir ta valtis bus mano Įstatymo valtis. Laimingi tie, kurie bus stiprūs, kai ateis tas laikas!

27. Bet vargas tiems, kurie miega! Vargas silpniesiems! Vargas tautoms, kurios savo pasitikėjimą grindžia religiniu fanatizmu, nes jos lengvai taps tų siautulingų bangų grobiu!

28. Argi tu nesupranti, kad artėja kova, o žmonija? Argi mano žodžiai neskatina tavęs pasiruošti, kad galėtum apsiginti, kai ateis ta valanda?

29. Mano Šviesa yra visose sielose, tačiau ją mato tik tie, kurie meldžiasi, kurie ruošiasi. Mano Šviesa kalba jums per nuojautą, įkvėpimą, intuiciją, sapnus ir užuominas. Tačiau jūs esate kurti kiekvienam dvasiniam šauksmui, esate abejingi kiekvienam dieviškam ženklui.

30. Netrukus pamatysite, kaip išsipildo mano žodis, ir liudysite, kad visa tai atitiko tiesą.

31. Mano mokymas ir mano vardas taps visų puolimų ir persekiojimų taikiniu, jie bus priežastis, dėl kurios jus persekios tiesos priešai. Tačiau mano mokymas taip pat bus šviesos kardas tiems, kurie pakils ir gins tikėjimą, ir jis bus skydas, už kurio ras prieglobstį nekalti. Mano vardas bus ant visų lūpų, vienų palaimintas, kitų prakeiktas.

32. Visos žmogaus galios bus išlaisvintos: jo protas, jausmai, aistros; jo dvasinės galios bus pažadintos ir pasirengusios kovoti.

33. Koks tada bus sumaištis! Kiek daug tų, kurie manė tikintys Manimi, turės įsitikinti, kad tai nebuvo tikras tikėjimas!

34. Daugelyje namų ir širdžių užges meilės ir vilties šviesa. Vaikai ir jaunuoliai neturės kito Dievo, kaip tik pasaulį, nei kito įstatymo, kaip tik žemės. (300, 35-40)

35. Kas atsitiks, kai žmonės suvoks, kad jų beribė meilė pasauliui ir garbinimas to, kas žemiška, atvedė juos prie liūdesio kupinos nesėkmės? Jie bandys vėl rasti prarastą kelią, surasti tuos principus ir įstatymus, nuo kurių buvo nukrypę, ir šioje pastangoje jie kurs doktrinas, nustatys taisykles, iškils filosofijos, pasaulėžiūros ir teorijos.

36. Visa tai bus naujos ir didžiosios kovos pradžia – dabar jau nebe dėl nesąžiningo siekio žemiškosios galios. Jau nebežudantys ginklai naikins gyvybes, griaus namus ar pralies žmogaus kraują. Kova bus kitokia, nes tada didžiosios religinės bendruomenės kovos prieš naujus mokymus ir naujas religijas.

37. Kas laimės šią kovą? Nė viena religija neišlips iš šio konflikto nugalėtoja, kaip ir šiame žudikiškame kare, kurį jūs šiandien išgyvenate, nė viena tauta neliks nugalėtoja.*

**Čia minimame Antrajame pasauliniame kare, žinoma, buvo vadinamosios nugalėtojų valstybės, tačiau kova dėl žemiškosios viešpatijos tęsėsi po karo pabaigos iki šiol. Tačiau šioje kovoje galiausiai nė viena pasaulinė galia neliks nugalėtoja.*

38. Virš karo dėl žemiškosios viešpatijos viešpataus mano teisingumas, o vėliau, toje kovoje dėl kokios nors doktrinos ar religijos įtvirtinimo, nugalės mano tiesa.

39. Vienintelė ir aukščiausia tiesa nušvis kaip žaibo šviesa audringą naktį, ir kiekvienas pamatys šį dieviškąjį žaibo blyksnį ten, kur jis yra.

40. Mano žinia pasieks visus, ir jūs visi ateisite pas Mane. Aš viską paruošiau ateinančiam laikui, ir visų atžvilgiu įvykdysiu savo valią, nes Aš esu sielų, pasaulių, rasių ir tautų Viešpats. (288, 33-36, 45)

Dvasinių apreiškimų ir dvasinio gydymo ignoravimas ar kovojimas su jais

41. Dvasinis pasaulis dar labiau priartės prie žmonių, kad liudytų jiems savo egzistavimą ir buvimą. Visur pasirodys ženklai, įrodymai, apreiškimai ir žinios, kurie atkakliai kalbės apie tai, kad prasidėjo nauja era.

42. Bus ginčų, tautose kils sujudimas, nes religijos atstovai tiems, kurie tiki tomis žiniomis, sės baimę, o mokslas tuos faktus paskelbs melu.

43. Tuomet paprasti žmonės įgaus drąsos ir pakils, kad liudytų gautų įrodymų tiesą. Pakils tie, kurie – mokslo atstumti – dvasiniu būdu atgavo sveikatą, ir jie liudys apie stebuklingus išgydymus, apie begalinės jėgos ir absoliučios išminties apreiškimus.

44. Tarp paprastų ir nežinomų žmonių į viešumą išeis vyrai ir moterys, kurių žodžiai, kupini

šviesos, nustebins teologus, filosofus ir mokslininkus. Tačiau kai ginčas bus didžiausias, o vargšai bus pažeminti, o jų liudijimai bus paneigti išdidžių, tada ateis akimirka, kai Elijas pareikalaus iš mokslininkų, valdovų ir valdžios atstovų atsakomybės ir juos išbandys.

45. Vargas tiems, kurie yra neteisūs ir veidmainiai, tą valandą, nes tada ant jų nusileis tobulas teisingumas!

46. Tai bus teismo valanda. Bet daug sielų iš jos pakils į tikrąjį gyvenimą, daug širdžių prisikels tikėjimui, o daug akių atsivers šviesai. (350, 71-72)

55 skyrius – Žemės ir žmonijos apvalymas teisme

Dievo ir gamtos įspėjamasis balsas prieš valymo teismą

1. Aš jums sakiau, kad visai žmonijai artėja labai didelis išbandymas – toks didelis, kad per visą jos šimtmečių ir amžių istoriją nieko panašaus nebuvo.

2. Dabar turite suprasti, kad Aš kalbu į jūsų visų širdis, siunčiu jums įvairių formų žinutes ir įspėjimus, kad žmonės susimąstytų ir būtų budrūs mano įstatymų atžvilgiu, kaip mano palyginime minėtos išmintingos mergaitės.

3. Ar pasaulio tautos ir įvairios nacijos klausys manęs? Ar klausys manęs ši tauta, kuriai aš apsireiškiu šia forma? Tik aš vienas tai žinau; bet mano, kaip Tėvo, pareiga yra savo vaikų kelyje suteikti visas priemones jų išgelbėjimui. (24, 80–81)

4. Iš tiesų, sakau jums, jei žmonės šiuo metu neapsivalys nuo dėmių, kurias jie sukėlė savo sielose, gamtos jėgos ateis kaip šaukliai, kad paskelbtų mano teismą ir mano šlovę bei apvalytų žmoniją nuo bet kokio nešvarumo.

5. Palaiminti vyrai, moterys ir vaikai, kurie, suvokdami to teismo artumą, šlovina mano vardą, nes jaučia, kad atėjo „Viešpaties diena“. Nes jų širdis jiems pasakys, kad artėja piktųjų viešpatavimo pabaiga. Aš jums sakau, šie bus išgelbėti savo tikėjimu, viltimi ir gerais darbais. Tačiau kiek daug tų, kurie gyvens tomis dienomis, piktžodžiaus Dievui! (64, 67-68)

6. Pirmųjų žmonių rojus virto ašarų slėniu, o dabar tai tik kraujo slėnis. Todėl šiandien, kai atėjau išpildyti savo mokiniams duotą pažadą, aš pažadinu žmoniją iš jos dvasinio miego ir duodu jai savo meilės mokymą, kad ją išgelbėčiau. Aš ieškau sielų, kurių likimas yra šiuo metu savo darbais liudyti mano apreiškimus ir mano Žodį.

7. Kai šie mano pažymėti žmonės susivienys dėl mano Įstatymo, žemė ir žvaigždės sudrebės, o danguje pasirodys ženklai; nes tuo metu Viešpaties balsas bus girdimas nuo vieno žemės krašto iki kito, o jo Dieviškoji Dvasia, apsupta teisiųjų, pranašų ir kankinių dvasių, teisios dvasinį ir materialų pasaulį. Tada

Šventosios Dvasios laikas pasieks savo pilną jėgą. (26, 43-44)

8. Daugelis tautų nugrimzdo į gilų materializacijos bedugnę, o kitos yra arti to, kad į ją nugrimztų; tačiau jų kritimo skausmas privers jas pabusti iš gilaus miego.

9. Tai tos tautos, kurios po šlovės laikotarpio patyrė nuosmukį ir nugrimzdo į skausmo, nuodėmės ir vargų tamsą. Šiandien ne viena tauta, o visa žmonija aklai skuba į mirtį ir chaosą.

10. Tautų išdidumas bus nubaustas mano teisingumu. Prisiminkite Ninivę, Babiloną, Graikiją, Romą ir Kartaginą. Juose rasite gilių dieviškojo teisingumo pamokų pavyzdžių.

11. Kiekvieną kartą, kai žmonės paimdavo valdžios skeptrą ir leisdavo, kad jų širdis užpildytų bedievystė, išdidumas ir beprasmės aistros, dėl kurių jie nusitempdavo savo tautas į iškrypimą, mano teisingumas priartėdavo, kad atimtų iš jų valdžią.

12. Bet tuo pačiu metu Aš uždegiau priešais juos deglą, kuris apšviečia kelią į jų sielų išgelbėjimą. Kas taptų iš žmonių, jeigu Aš jų išbandymų akimirką palikčiau juos pačių jėgoms? (105, 45-47)

13. Žmogus dvasiškai smuko iš bedugnės į bedugnę iki tokio lygio, kad mane neigė ir pamiršo – iki tokio kraštutinumo, kad neigė pats save, nes nepažino savo esybės branduolio, savo dvasios.

14. Tik mano gailestingumas galės žmonėms sutaupyti skausmo, kurį patirtų, jei turėtų vėl eiti tuo pačiu keliu, kad pasiektų Mane. Tik aš, savo meile, galiu suteikti priemones savo vaikų kelyje, kad jie atrastų išgelbėjimo taką. (173, 21-22)

15. Tą dieną, kai vandens potvyniai (potvynis) nebeapėmė žemės, Aš, kaip Dievo su žmonėmis sudarytos sandoros ženklą, danguje spindėjau taikos vaivorykštę.

16. Dabar Aš jums sakau: o „Trečiojo laikotarpio“ žmonija, tu, kuri esi ta pati, kuri perėjo per visas šias išbandymus, kuriuose apsivaliai: tu netrukus patirsi naują chaoso laikotarpį.

17. Bet Aš atėjau įspėti savo išrinktą tautą ir visą žmoniją, kuriai Aš šiuo metu leidau save suprasti. Klausykite gerai, mano vaikai: čia yra arka, įeikite į ją, Aš jus kviečiu.

18. Tau, o Izraeli, arka yra mano Įstatymo laikymasis. Kiekvienas, kuris skaudžiausiomis dienomis, sunkiausių išbandymų metu laikysis mano įsakymų, bus arkoje, bus stiprus ir jaus mano meilės apsaugą.

19. Ir visai žmonijai Aš dar kartą sakau: Arka yra mano meilės įstatymas. Kiekvienas, kuris rodo meilę ir gailestingumą savo artimui ir sau pačiam, bus išgelbėtas. (302, 17-19)

20. Aš visada daviau jums laiko pasiruošti ir suteikiau priemonių, kad galėtumėte išsigelbėti. Prieš siųsdamas jums savo teismą, kad amžiaus ar laikotarpio pabaigoje pareikalaučiau iš jūsų ataskaitos, Aš parodžiau jums savo meilę, įspėdamas jus, pažadindamas ir

ragindamas atgailauti, pasitaisyti ir daryti gera.
21. Tačiau, kai atėjo teismo valanda, Aš nebesidomėjau, ar jau atgailavote, ar jau pasiruošėte, ar vis dar pasilikote blogyje ir nepaklusnume.
22. Mano teismas atėjo nustatytu laiku, ir tas, kuris sugebėjo laiku pastatyti savo arką, buvo išgelbėtas. Tačiau tas, kuris tyčiojosi, kai jam buvo paskelbta teismo valanda, ir kuris nieko nepadarė savo išgelbėjimui, turėjo pražūti. (323, 51)

Piktojo galia ir viešpatavimas bus sulaužyti

23. Iki šiol pasaulyje įsigalėjo ne žmogiškoji meilė. Kaip ir nuo pat žmonijos pradžios, viešpatavo ir nugalėjo prievarta. Tas, kuris mylėjo, pralaimėjo kaip piktumo auka.
24. Blogis išplėtė savo karalystę ir tapo galingas žemėje. Tačiau būtent šiuo metu Aš ateinu, kad pasipriešintų toms jėgoms savo ginklais, kad tarp žmonių būtų įkurta meilės ir teisingumo karalystė.
25. Pirmiau Aš kovosiu. Nes norint jums duoti mano Dvasios ramybę, būtina, kad Aš kariautų ir pašalintų visą blogį. (33, 32-33)
26. Žmonės pasieks savo kelio pabaigą ir grįš tuo pačiu keliu, derindami visko, ką pasėjo, vaisius – vienintelis būdas, kuriuo širdyse kyla atgaila. Nes kas nepripažįsta savo nuodėmių, tas negali nieko padaryti, kad atitaisytų savo klaidas.
27. Ruošiamas naujas pasaulis, netrukus ateis naujos kartos; tačiau pirmiau reikia pašalinti alkanus vilkus, kad jie nepasigautų avių. (46, 65-66)
28. Žemėje išplito ne fizinio pobūdžio raupsai, graužiantys širdis ir griaunantys tikėjimą bei dorybę. Žmonės gyvena apsirengę sielos skarmalais, manydami, kad niekas negali atskleisti šio apgailėtinumo, nes žmonės nemato toliau už materiją.
29. Tačiau sąžinės valanda artėja, tai tas pats, lyg sakytumėte, kad Viešpaties diena arba jo teismas yra prieš duris. Tada vieniems kils gėda, o kitiems – atgaila.
30. Tie, kurie išgirs šį vidinį balsą, degantį karštą ir negailestingą, savo viduje pajus ugnį, kuri sudegina, sunaikina ir apvalina. Šiai teismo ugniai negali atsilaikyti nei nuodėmė, nei kas nors, kas nėra tyra. Tik siela gali jam atsilaikyti, nes ji apdovanota dieviškąja jėga. Todėl, kai ji pereis per savo sąžinės ugnį, ji, išvalyta nuo savo klaidų, atgims iš naujo. (82, 58–59)
31. Visas žmonių sukeltas skausmas bus surinktas į vieną taurę, kurią išgers tie, kurie jį sukėlė. O tie, kurie niekada nesusijaudino dėl skausmo, tada drebės savo sieloje ir kūne. (141, 73)
32. Būtina, kad dangus visiems užsidarytų trumpam ir vėl atsivertų tik tada, kai iš žemės pakils vienintelis šauksmas, nes bus suvokta, kad visų būtybių Tėvas yra vienas.

33. Iš tiesų, sakau jums, Aš paversiu šį brolių žudikų ir savanaudišką pasaulį teismui ir jį apvalysiu, kol pamatysiu, kaip iš jo kyla meilė ir šviesa. Net tiems, kurie šiandien veda savo tautas į pražūtį, kurie šiuo metu sėja ir skleidžia visas ydas, kurie sukūrė savo neteisybės karalystę, Aš duosiu užduotį atlyginti žalą, kovoti su gundymais, pašalinti ištvirkimą ir išrauti blogio medį su šaknimis. (151, 14 + 69)

34. Žmogus, naudodamasis savo valios laisve, iškreipė savo vystymosi kelią, kol pamiršo, iš ko jis kilo; ir jis pasiekė tašką, kai dorybė, meilė, gėris, taika, brolystė atrodo svetimos jo esybės prigimčiai, o jis savanaudiškumą, ydas ir nuodėmę laiko natūraliausiais ir leistinais dalykais.

35. Naujoji Sodoma yra visoje žemėje, ir reikalingas naujas valymas. Gera sėkla bus išgelbėta, ir iš jos susiformuos nauja žmonija. Ant derlingų laukų, laistytų atgailos ašaromis, nukris mano sėkla, kuri sudygs būsimų kartų širdyse, kurios savo Viešpačiui aukos aukštesnę garbinimo formą. (161, 21-22)

36. Aš leisiu, kad žmogaus ranka atneštų sunaikinimą, mirtį ir karą, bet tik iki tam tikros ribos. Žmonių neteisybė, ištvirkimas, apakimas ir siekis valdžios negalės peržengti šios ribos.

37. Tada ateis mano pjautuvas, ir jis išmintingai nupjaus tai, ką nuspręs mano valia. Nes mano pjautuvui būdingas gyvenimas, meilė ir tikrasis teisingumas. Bet tu, tauta, budėk ir melskis! (345, 91)

38. Anksčiau žemė buvo ašarų slėnis, dabar ji yra kraujo slėnis. Kokia ji bus rytoj? Dūmų apgaubta griuvėsių mūšio laukas, kurį perėjo teismo ugnis, sudeginusi nuodėmę ir nugalėjusi meilės neturinčių žmonių išdidumą, nes jie apleido savo sielas.

39. Taip pat iš Išminties šventyklos bus išmesti mokslo prekiautojai, nes jie spekuliavo šviesa, nes jie paniekino tiesą. (315, 61-62)

40. Didžiosios tautos kyla išdidžios, giriasi savo galia, ginklais grasina pasauliui, didžiuojasi savo intelektu ir mokslu, nesuvokdamos, koks trapus yra tas netikras pasaulis, kurį jos sukūrė; nes užteks vieno lengvo mano teisingumo dvelksmo, kad šis dirbtinis pasaulis išnyktų.

41. Tačiau tai bus paties žmogaus ranka, kuri sunaikins jo paties kūrinį; tai bus jo protas, kuris išradinės būdą, kaip sunaikinti tai, ką jis anksčiau sukūrė.

42. Aš pasirūpinsiu, kad išliktų tik tie žmonių kūriniai, kurie davė žmonėms gerų vaisių, kad jie ir toliau būtų naudojami ateinančių kartų labui. Tačiau viskas, kas tarnauja pražūtingiems ar savanaudiškiems tikslams, bus sunaikinta mano negailestingo teismo ugnies.

43. Ant pasaulio, kurį sukūrė ir sunaikino materialistinė žmonija, griuvėsių iškils naujas pasaulis, kurio pamatai bus patirtis, o tikslas – dvasinio tobulėjimo idealas. (315, 55-56)

Apokaliptiniai karai, epidemijos, nelaimės ir sunaikinimai

44. Jūs gyvenate baimės laikais, kuriais žmonės apsivalo, iki dugno ištuštindami savo kančios taurę. Tačiau tie, kurie tyrinėjo pranašystes, jau žinojo, kad artėja momentas, kai visur prasidės karai, nes tautos nesutaria.

45. Dar laukia, kol nežinomos ligos ir epidemijos pasirodys tarp žmonių ir sukels sumaištį mokslininkams. Tačiau kai skausmas pasieks kulminaciją, žmonės vis dar turės jėgų šaukti: „Dievo bausmė!“ Bet Aš nebausiu, jūs, „ “, patys save baudžiate, kai nukrypstate nuo įstatymų, kurie valdo jūsų sielą ir kūną.

46. Kas išlaisvino ir išprovokavo gamtos jėgas, jei ne žmogaus neprotingumas? Kas nepakluso mano įstatymams? Mokslininkų išdidumas! Tačiau tikrai sakau jums, šis skausmas bus skirtas išrauti su šaknimis piktžoles, kurios užaugo žmogaus širdyje.

47. Laukai bus nusėti lavonais, žus ir nekalti žmonės. Vieni mirs nuo ugnies, kiti – nuo bado, o dar kiti – karo. Žemė drebės, gamtos jėgos sujudės, kalnai išspjaus lavą, o jūros pakils.

48. Aš leisiu žmonėms savo iškrypimą vesti iki ribos, kurią jiems leidžia jų laisva valia, kad jie, pasibaisėję savo pačių darbais, savo sieloje pajustų tikrą atgailą. (35, 22-26)

49. Mokslo medis bus sukrėstas siaučiant uraganui ir numes savo vaisius ant žmonijos. Tačiau kas, jei ne žmogus, atrišo tų stichijų grandines?

50. Tiesa, pirmieji žmonės taip pat patyrė skausmą, kad pabustų į tikrovę, kad būtų pažadinti sąžinės šviesos ir prisitaikytų prie įstatymų. Bet šių laikų išsilavinęs, sąmoningas ir kultūringas žmogus – kaip jis drįsta išniekinti Gyvenimo medį? (288, 28)

51. Pasaulyje prasidės epidemijos, ir didelė žmonijos dalis dėl to žus. Tai bus nežinomos ir retos ligos, prieš kurias mokslas bus bejėgis.

52. Visas pasaulis bus išvalytas nuo piktžolių. Mano teismas pašalins savanaudiškumą, neapykantą, nepatenkinamą galios troškimą. Atsiras didžiuliai gamtos reiškiniai.

53. Tautos bus nusiaubtos, o ištisi kraštai išnyks. Tai bus pavojaus signalas jūsų širdims. (206, 22 24)

Gamta ir gamtos katastrofos

54. Žmonija, jeigu viską, ką panaudojai kruviniems karams vesti, būtum panaudojusi humanitariniams darbams atlikti, tavo egzistencija būtų pilna Tėvo palaiminimų. Bet žmogus sukaupė turtus, kuriuos panaudojo sunaikinimui, skausmui ir mirčiai sėti.

55. Tai negali būti tikrasis gyvenimas, kurį turėtų gyventi Dievo broliai, seserys ir vaikai. Toks gyvenimo būdas neatitinka Įstatymo, kurį Aš įrašiau į jūsų sielas.

56. Kad jūs suvoktumėte klaidą, kurioje gyvenate, išsiverš ugnikalniai, iš žemės plūs ugnis, kad sunaikintų „piktžoles“. Vėjai bus paleisti, žemė drebės, o vandens potvyniai nusiaubs ištisus kraštus ir tautas.

57. Tokiu būdu gamtos karalystės išreikš savo nepasitenkinimą žmogumi. Jos nutraukė ryšius su juo, nes žmogus sunaikino vieną po kito draugystės ir brolystės ryšius, kurie jį siejo su jį supančia gamta. (164, 40–42)

58. Žmoniją ištiks daug nelaimių; gamtoje įvyks sukrėtimai, stichijos ištrūks iš savo pančių: ugnis nusiaubs ištisus kraštus, upių vandens masės išsilies iš krantų, jūros patirs pokyčių.

59. Bus vietovių, kurios liks palaidotos po vandens masėmis, o atsiras naujos žemės. Daugybė būtybių praras gyvybę, ir taip pat žus būtybės, esančios žemesnėje padėtyje už žmogų. (11, 77)

60. Gamtos jėgos tik laukia valandos, kad įsiveržtų į pasaulį ir išvalytų bei apvalytų žemę. Kuo nuodėmingesnė ir išdidžesnė yra tauta, tuo sunkesnis bus mano teismas jai.

61. Šios žmonijos širdis yra kieta ir kurčia. Būtina, kad jai ateitų kančios taurė, kad ji išgirstų sąžinės balsą, įstatymo ir Dieviškojo teisingumo balsą. Viskas įvyks dėl sielos išgelbėjimo ir amžinojo gyvenimo. Būtent jos Aš ieškau. (138, 78–79)

62. Tą potvynį, kuris išvalė žemę nuo žmogiškųjų nešvarumų, ir ugnį, kuri nukrito ant Sodomos, jūs šiandien žinote kaip legendą. Vis dėlto ir šiais laikais jūs patirsite, kaip žmonija bus sukrėsta, kai žemė drebės nuo oro, vandens ir ugnies jėgos. Tačiau Aš vėl siunčiu jums arką, kuri yra mano įstatymas, kad išsigelbėtų tas, kuris į ją įžengs.

63. Ne visi, kurie bausmės valandą sakys „Tėve, Tėve“, mylės mane, bet tie, kurie savo artimui visada rodo mano meilę. Šie bus išgelbėti. (57, 61–62)

64. Įvyks naujas potvynis, kuris nuplaus žemę nuo žmogiškosios nuodėmės. Jis nugriaus netikrų dievų aukurus, akmenį po akmens sunaikins to pasipūtimo ir bedievystės bokšto pamatus ir išnaikins kiekvieną klaidingą mokymą bei kiekvieną iškreiptą filosofiją.

65. Tačiau šis potvynis nebus sudarytas vien iš vandens, kaip anksčiau; nes žmogaus ranka paleido prieš save visus elementus, tiek matomus, tiek nematomus . Jis pats sau skiria nuosprendį, baudžia ir teisia save. (65, 31)

66. Gamtos karalystės šauksis teisingumo, ir kai jos bus paleistos, jos privers dalį žemės paviršiaus išnykti ir virsti jūra, o jūras išnyks ir jų vietoje atsiras žemė.

67. Ugnikalniai išsiverš, kad paskelbtų teismo laiką, ir visa gamta pateks į smarkų judėjimą ir bus sukrėsta.

68. Melskitės, kad elgtumėtės kaip geri mokiniai, nes tai bus tinkamas laikas, kai Trejybės ir Marijos

dvasinis mokymas išplis širdyse. (60, 40-41)

69. Trys ketvirtadaliai Žemės paviršiaus išnyks, ir liks tik dalis, kad taptų prieglobsčiu tiems, kurie išgyvens chaosą. Jūs būsite liudininkai daugelio pranašysčių išsipildymo. (238, 24)

70. Neklyskite, nes prieš pasibaigiant „Šeštajam antspaudui“ įvyks dideli įvykiai: žvaigždės duos reikšmingus ženklus, žemės tautos dejuos, ir trys šios planetos dalys išnyks, o liks tik viena, kurioje Šventosios Dvasios sėkla sudygs kaip naujas gyvenimas.

71. Tada žmonija pradės naują egzistenciją, suvienyta vienu mokymu, viena kalba ir vienu taikos bei brolystės ryšiu. (250, 53)

72. Aš kalbu jums apie skausmą, kurį nusipelnėte, kurį vis labiau didinate ir kuris, kai ateis valanda, išsilies.

73. Aš niekada nepateikčiau savo vaikams tokio taurės; tačiau savo teisingumu vis dėlto galiu leisti jums nuimti savo piktumo, išdidumo ir neapdairumo vaisių, kad atgailaudami sugrįžtumėte pas Mane.

74. Žmonės iššaukė mano galią ir mano teisingumą, kai savo mokslu išniekino gamtos šventovę, kurioje viskas yra harmonija, ir dabar jų bausmė bus negailestinga.

75. Elementų jėgos bus išlaisvintos, kosmosas bus sukrėstas, o žemė drebės. Tada žmonės bus apimti siaubo ir norės bėgti, tačiau pabėgti nebus kur. Jie norės sutramdyti išlaisvintas jėgas, bet nesugebės. Nes jie jausis kalti ir, per vėlai gailėdamiesi savo įžūlumo ir kvailumo, ieškos mirties, kad išvengtų bausmės. (238, 15-17)

76. Jei žmonės pažintų savo dvasinius sugebėjimus – kiek kančių jie sau palengvintų! Bet jie nusprendė likti akli ar tingūs, tuo tarpu didžiausio skausmo laikai artėja.

77. Mano mokymas turi jus apšviesti, kad išvengtumėte tų didžiulių kančių, apie kurias žmonijai pranašavo praeities laikų pranašai.

78. Tik pagerindami savo gyvenimą galite rasti tą jėgą ar gebėjimą išsilaisvinti nuo išsiveržusių stichijų poveikio. Nes ne tik tikėjimas ar malda yra ginklai, suteikiantys jums pergalę prieš likimo smūgius ir gyvenimo sunkumus: tas tikėjimas ir ta malda turi būti lydimi dorybingos, tyros ir geros gyvenimo. (280, 14-15, 17)

79. Netrukus pasauliui prasidės didžiųjų įvykių laikas. Žemė drebės, o saulė siųs į šį pasaulį deginančius karštus spindulius, kurie išdegins jos paviršių. Kontinentus nuo vieno poliaus iki kito ištiks skausmas, visas pasaulis bus išvalytas, ir nebus nė vienos būtybės, kuri nepatirtų sunkumų ir atpirkimo.

80. Tačiau po šio didžiojo chaoso tautos atgaus ramybę, o gamtos jėgos nurims. Po tos „audringos nakties“, kurią išgyvena šis pasaulis, pasirodys taikos vaivorykštė, ir viskas sugrįš prie savo dėsnių, tvarkos ir harmonijos.

81. Vėl pamatysite skaidrų dangų ir derlingus laukus. Upės vėl bus skaidrios, o jūra rami. Medžiuose bus vaisių, pievose – gėlių, o derlius bus gausus. Žmogus, išgrynintas ir sveikas, vėl jausis vertas ir matys, kad kelias į jo pakilimą ir sugrįžimą pas Mane yra išlygintas.
82. Kiekvienas bus iš esmės tyras ir išgrynintas, kad būtų vertas patirti ateinantį Naująjį Amžių. Nes Aš turiu naująją žmoniją pastatyti ant tvirtų pamatų. (351, 66-69)

Dievo meilės teisingumas ir gailestingumas

83. Artėja valanda, kai pasaulyje visiškai pasijus teismas. Kiekvienas darbas, kiekvienas žodis ir kiekviena mintis bus teisiami. Nuo žemės galingųjų, valdančių tautas, iki mažiausiųjų – jie visi bus pasverti mano dieviškosiose svarstyklėse.
84. Tačiau nelyginkite teisingumo su kerštu, nei atlygio su bausme. Nes Aš leidžiu jums tik nuimti savo sėjos vaisius ir juos valgyti, kad pagal jų skonį ir poveikį suprastumėte, ar jie geri, ar žalingi, ar sėjote gėrį, ar blogį.
85. Dėl žmogaus piktadarybių pralieta nekaltųjų kraujas, našlių ir našlaičių, pasmerktųjų, kenčiančių skurdą ir badą , sielvartas ir ašaros – jie visi šaukiasi teisingumo, ir mano tobulas bei mylintis, bet negailestingas teisingumas nusileis ant visų. (239, 21-23)
86. Mano teisingumas nusileis ant kiekvienos būtybės ir palies kiekvieną žmogiškąją būtybę, kaip Viešpaties angelas nusileido ant Egipto ir įvykdė mano nuosprendį, kurio metu išsigelbėjo tik tie, kurie savo duris pažymėjo Avinėlio krauju.
87. Iš tiesų, sakau jums, šiuo metu bus išgelbėtas kiekvienas, kuris budi ir tiki Žodžiu bei pažadais Gelbėtojo, Dieviškojo Avinėlio, kuris paaukojo save, kad išmokytų jus melstis ir su tobula meile atlikti jūsų atpirkimo kelio užduotis, nes mano kraujas apsaugos jus kaip meilės apsiaustas. Tačiau kas nemiega, kas netiki arba kas šmeižia, tas bus ištiktas nelaimės, kad pabustų iš savo letargijos. (76, 6-7)
88. Kai iš žmonių gelmių pakils pagalbos šauksmas į Mane, sakantis: „Mano Tėve, mūsų Gelbėtojau, ateik pas mus, mes žūvame“, tada Aš leisiu jiems pajusti savo buvimą, atskleisiu jiems savo begalinį gailestingumą ir dar kartą jį įrodysiu. (294, 40)
89. Jūsų įprastą gyvenimo eigą staiga sudrebins stiprios audros. Bet po to begalybėje užsidegs žvaigždės šviesa, kurios spinduliai suteiks ramybę, šviesą ir tylą, kurių įsikūnijusiam dvasiai reikia apmąstymams apie amžinybę. (87, 52)

Teismo poveikis

90. Kai atrodys, kad žmogui viskas baigta, kad mirtis nugalėjo arba triumfuoja blogis, iš tamsos būtybės pakils į šviesą. Iš mirties jos prisikels į tikrąjį gyvenimą, o iš pražūties bedugnės jos pakils, kad laikytųsi amžinojo Dievo įstatymo.

91. Ne visi pažins tą bedugnę; nes kai kurie stengėsi laikytis atokiai nuo to aistrų, ambicijų ir neapykantos karo ir gyveno tik naujosios Sodomos pakraštyje; o kiti, kurie daug nusidėjo, laiku sustos, ir savo laiku atgailaudami bei visiškai atsinaujindami sutaupys sau daug ašarų ir skausmo. (174, 53-54)

92. Iš visos tos žmonijos moralinės ir materialinės struktūros „nebeliks akmens ant akmens“. Nes tam, kad šioje žemėje pasirodytų „naujas žmogus“, būtina, kad kiekviena gėda būtų ištrinta, kiekviena nuodėmė pašalinta ir liktų tik tai, kas turi gerą sėklą.

93. Mano buvimo ir mano teisingumo šviesos spindesys bus matomas visame pasaulyje, ir to šviesos akivaizdoje grius stabai, įprastos tradicijos pasiners į užmarštį, o nevaisingi ritualai bus atsisakyti. (292, 33-34)

94. Žmogaus išgelbėjimui liks atviras tik vienas kelias: dvasinio tobulėjimo. Kas nori išsigelbėti, tas turės atsisakyti savo išdidumo, savo netikro didingumo, savo žemiškų aistrų, savo savanaudiškumo.

95. Labai kartus bus tas taurė, kurią žmonės turės išgerti didžiojoje kovoje. Vis dėlto sakau jums: palaiminti tie, kurie išgers iš tos taurės ir tada, apvalyti, paliks žemę. Nes kai jie sugrįš į šį pasaulį kituose kūnuose, jų žinia bus persmelkta šviesos, taikos ir išminties. (289, 60-61)

96. Dar neatėjo „paskutinės kovos“ su savo kartėliu ir „paskutinės audros“. Dar laukia, kol visos jėgos sukils ir atomai sukosis chaose, kad po viso to įsivyrautų letargija, išsekimas, liūdesys ir pasibjaurėjimas, kurie sukels mirties įspūdį.

97. Tačiau tai bus ta valanda, kai jautriose dvasinėse sielose bus girdimas vibruojantis trimito aidimas, kuris iš Anapus jums praneš, kad tarp geros valios žmonių artėja Gyvenimo ir Taikos Karalystė.

98. Išgirdus tą garsą, „mirusieji prisikels“ ir pralies atgailos ašaras, o Tėvas priims juos kaip „paklydusius sūnus“, pavargusius nuo ilgos kelionės ir išsekusius nuo didžiosios kovos, ir užantspauduos jų sielas meilės bučiniu.

99. Nuo tos „dienos“ žmogus nekęs karo. Jis iš savo širdies išvarys neapykantą ir kerštą, persekios nuodėmę ir pradės atpirkimo bei atstatymo gyvenimą. Daugelis pajus įkvėpimą iš šviesos, kurios anksčiau nematė, ir išeis kurti taikos pasaulį.

100. Tai bus tik malonės laikotarpio, taikos amžiaus, pradžia.

101. Akmens amžius jau seniai praėjo. Mokslo amžius taip pat praeis, ir tada tarp žmonių sužydės Dvasios amžius.

102. Gyvenimo šaltinis atskleis didžiąsias paslaptis, kad žmonės sukurtų pasaulį, kuris būtų stiprus gėrio moksle, teisingume ir meilėje. (235, 79-83)

XIII Pasaulio ir kūrinijos permainos ir užbaigtumas

56 skyrius – Kristaus dvasinio darbo pergalė ir pripažinimas

Dvasinio mokymo skleidimas per Dievo siųstuosius

1. Mano įstatymas šiuo metu bus išgelbėjimo arka. Iš tiesų sakau jums: Kai potvynio vandenys išlaisvins blogį, skausmą ir vargą, kitų tautų žmonės ilgomis eilėmis plūs į šią žemę, traukiami jos dvasingumo, svetingumo ir taikos; ir kai jie susipažins su šiuo apreiškimu ir tikės tuo, ką Aš pasakiau savo naujojo atėjimo metu kaip Šventoji Dvasia, Aš ir juos vadinsiu „izraelitais pagal Dvasią“.

2. Tarp šių žmonių minios bus mano pasiuntiniai, kuriuos Aš leisiu grįžti pas savo tautas, kad jie savo broliams perduotų dieviškąją mano Žodžio žinią.

3. Tačiau ne visi ateis į šią tautą, kad susipažintų su mokymu, kurį Aš jums atnešiau, nes daugelis jį priims dvasiškai. (10, 22)

4. Jūs visi gausite ramybę, kokią nusipelnėte; tačiau Aš jums pažadu geresnius laikus.

5. Po valymo, kuris turi įvykti žemėje, pasirodys mano siųsti žmonės, dorybingos sielos su didelėmis misijomis, kad sukurtų paklusnią žmonijos šeimą.

6. Praeis dar keturios kartos po jūsų, kol mano mokymas išplis po visą pasaulį ir duos gražių vaisių. (310, 50)

Kova dėl naujojo žodžio pripažinimo

7. Šiandien mane supa nedidelė minia, bet rytoj aplink mane susirinks milžiniškos žmonių minios. Tarp jų pasirodys fariziejai, veidmainiai, ieškodami klaidų mano mokyme, kad sukeltų didžiųjų masių nuomonę prieš mano darbą. Jie nežino, kad – dar prieš ištyrę mano darbą – patys bus peržiūrėti. (66, 61)

8. Tuomet mane teisė trys teisėjai: Anasas, Pilotas ir Erodas, o tauta įvykdė man paskirtą nuosprendį. Dabar sakau jums, kad daugelis yra mano teisėjai, o dar didesnis yra tų skaičius, kurie šiuo metu man sukels skausmą.

9. Bet kuo labiau žmonės nekenčia mano Įstatymo ir mano Mokymo – kai jie bus labiausiai persekiojami ir atmetami, tuo garsiau skambės tikinčiųjų balsas, nes neatsitiks taip, kaip „Antrajame Laike“; dabar Aš nebūsiu vienas. (94, 67)

10. Bus trumpas laikotarpis, per kurį mano šiuo metu duotas Žodis, atrodytų, išnyks nuo žemės paviršiaus.

11. Tada žmonės imsis kurti dvasinius mokymus, mokyti naujų įstatymų ir įsakymų. Jie vadins save meistrais, apaštalais, pranašais ir Dievo pasiuntiniais, ir Aš kurį laiką leisiu jiems kalbėti ir sėti. Aš leisiu jiems auginti savo sėklą, kad, kai jie nuims derlių, patirtų, ką pasėjo.

12. Laikas ir gamtos jėgos praeis per jų sėklas, ir jų žingsniai bus kaip teismas kiekvienam iš šių žmonių vaikų.

13. Būtina, kad pasaulis sužinotų apie apgaulę, kad galėtų atpažinti tiesą. Tada tiesa ir gyvenimo esmė, kurią Aš jums perdaviau šiuo metu, vėl atgims tarp žmonių visu savo tyrumu ir dvasingumu. (106, 9–10)

Šventosios Dvasios mokymo galia

14. Žmonijai prasidėjo nauja era; tai Šviesos era, kurios buvimas visų žmonių dvasiniame kelyje bus kulminacija, kad jie pabustų, apmąstytų, atsikratytų savo tradicijų, fanatizmo ir klaidų sunkios naštos, kad po to pakiltų į naują gyvenimą.

15. Vieni anksčiau, kiti vėliau, taip palaipsniui visos religijos ir sektos pasieks nematomą šventyklą, Šventosios Dvasios šventyklą, kuri yra mano darbe, tvirta kaip kolona, kylanti į begalybę, laukdama visų tautų ir kartų žmonių.

16. Kai visi įžengs į mano šventyklos vidų melstis ir pasinerti į apmąstymus, vieni kaip ir kiti pasieks tą patį mano tiesos suvokimą. Todėl, kai šis kelio viršūnių taškas bus pasiektas, visi, suvienyti to paties įstatymo, pakils ir garbins savo Tėvą vienodu būdu. (12, 94–96)

17. Kartu su tauta, kurią Aš ugdau ir kurią išgelbėjau iš tamsos ir nežinojimo, Aš išpildysiu pranašystes, duotas praeityje, ir, matydamas mano įrodymus bei stebuklus, pasaulis sudrebės, o teologai ir pranašysčių aiškintojai sudegins savo knygas ir viduje pasirengs studijuoti šį apreiškimą. Žmonės su titulais, mokslo žmonės, žmonės su skeptru ir karūna sustos, kad išklausytų mano mokymą, ir daugelis sakys: „Kristus, Gelbėtojas, sugrįžo!“ (84, 60)

18. Iš tiesų, sakau jums, mano žodis pakeis jūsų dabartinio pasaulio ir viso jūsų gyvenimo pobūdį.

19. Šiandieniniams žmonėms pasaulis ir jo malonumai yra gyvenimo prasmė. Tačiau netrukus jie sielą vertins labiau nei kūną, o kūną – labiau nei drabužius, ir vietoj to, kad siektų pasaulietiškų šlovės, jie ieškos sielos nemirtingumo.

20. Iš pradžių bus fanatizmas dėl dvasinių dalykų, siekis jų bus išaugintas iki kraštutinumų; tačiau vėliau širdys nurims, ir dvasinis gyvenimas sužydės pilnas tiesos ir tyrumo. (82, 30-31)

21. Mano mokymas sukels didelius sukrėtimus pasaulyje, įvyks dideli papročių ir idėjų pokyčiai, ir net gamtoje įvyks permainos. Visa tai žymės naujos eros pradžią žmonijai, o sielos, kurias netrukus siųsiu į Žemę, kalbės apie visas šias pranašystes. Jos aiškins mano Žodį ir aprašys darbus, kad prisidėtų prie šio pasaulio atkūrimo ir tobulėjimo. (152, 71)

22. „Nauja giesmė“ skambės iš visų tų sielų, kurios negalėjo Manęs pamatyti, bet galiausiai vis dėlto mane pamatė, nes ieškojo Manęs

nepaisydamos savo netobulumų; ir jūs žinote, kad kas Manęs ieško, tas visada mane randa.

23. O tiems, kurie mane neigė, kurie manęs vengė, kurie slėpė mano vardą, kurie nenori pripažinti mano buvimo, jų kelyje teks patirti išbandymus, kurie atvers jiems akis ir leis jiems taip pat pamatyti tiesą. (292, 35-36)

24. Kaip srauni upė, kuri viską nusineša, tokia bus ir potvynio banga, kurią sudarys spiritistų minios – potvynio banga, kurios niekas negalės sustabdyti, nes jos jėga bus nenugalima. O tas, kuris norės pastoti jų kelyje kaip kliūtis, bus nuneštas srovės.

25. Kas žemėje galėtų turėti galią sustabdyti sielų vystymąsi ar Dievo nutarimų vykdymą? Niekas. Vienintelė būtybė, turinti absoliučią galią ir teisingumą, yra jūsų Tėvas, ir Jis nusprendė, kad kiekviena siela žengs link tobulumo.

26. Jei žmonės trumpam nepaisė mano dieviškųjų įstatymų, aš pasirūpinsiu, kad mano balsas, tarsi galingo varpo skambesys, būtų išgirstas net ir tų, kurie yra mirę dvasiniam gyvenimui. (256, 40–42)

27. Kai žmonija pažins mano mokymą ir suvoks jo prasmę, ji juo pasitikės ir sustiprės tikėjime, kad tai yra saugus kelias, vedlys kiekvienam žmogui, norinčiam gyventi „ “ teisingumu, meile ir pagarba savo artimui.

28. Kai šis mokymas įsitvirtins žmonių širdyse, jis apšvies šeimos gyvenimą, stiprindamas tėvus dorybe, santuokas ištikimybe, vaikus paklusnumu, o mokytojus pripildys išmintimi. Ji padarys valdovus dosnius ir įkvėps teisėjus vykdyti tikrą teisingumą. Mokslininkai jausis apšviesti, ir šis šviesos spindulys jiems atskleis didžiąsias paslaptis žmonijos labui ir jos dvasiniam tobulėjimui. Taip prasidės nauja taikos ir pažangos era. (349, 35)

Supratimas apie Kristaus sugrįžimą visame pasaulyje

29. Kai žmogus pasiners į giliausią bedugnės gelmę ir, išsekęs nuo kovos ir kančių, nebeturės net jėgų išgelbėti pats save, jis su nuostaba patirs, kaip iš jo pačio silpnumo, nevilties ir nusivylimo gelmės išsiveržia nežinoma jėga, kilusi iš Dvasios. Kai jis suvoks, kad atėjo jo išlaisvinimo valanda, jis išskleis sparnus ir pakils virš tuštybių, savanaudiškumo ir melo pasaulio griuvėsių ir pasakys: „Ten yra Jėzus, tas, kurį atstumė. Jis gyvas. Veltui mes kasdien ir kiekviename žingsnyje bandėme jį nužudyti. Jis gyvas ir ateina mus išgelbėti bei padovanoti mums visą savo meilę.“ (154, 54)

30. Iš tiesų, sakau jums, jei kadaise net karaliai stebėjosi skurdu, kuriame Aš gimiau, taip pat ir šiais laikais žmonės bus nustebinti, kai sužinos apie tą nepastebimą būdą, kurį Aš pasirinkau, kad atneščiau jums savo Žodį. (307, 52)

31. Šiuo metu žmonija yra pasirengimo etape. Tai mano teisingumas, kuris joje veikia, nors

žmonės to dar nepastebi. Nes savo išdidume, savo arogantiškame materializme jie visus savo gyvenimo įvykius, kurie jiems yra neišvengiami, priskiria atsitiktinumui.
32. Bet netrukus mano šauksmas pasieks širdis, ir tada jie atgailaudami priartės prie manęs ir prašys, kad jiems būtų atleista jų arogancija ir klaidos.
33. Tai bus kryžiaus valanda žmogaus sielai, kai jis trumpam patirs absoliučią tuštumą po didelių nusivylimų, kai supras savo savivalės klaidingumą, savo galios trapumą, savo ideologijų klaidingumą.
34. Tačiau šis sumaišties būvis netruks ilgai, nes tada pasirodys mano pasiuntiniai ir skleis mano naująją žinią.
35. Kaip ir praeityje, kai mano mokymo pasiuntiniai išėjo iš Rytų ir nunešė mano Žodžio žinią į Vakarus , taip ir šiuo metu pasaulis vėl matys mano pasiuntinius, nešančius šios žinios šviesą tautoms ir namams.
36. Ar žmonėms atrodys keista, kad dabar šviesa eina iš Vakarų į Rytus? Ar dėl to jie nepripažins žinios, kurią mano pasiuntiniai neša jiems mano vardu? (334, 42-45)
37. Yra ištisos rasės, kurios manęs nepripažįsta, yra tautų, kurios atkakliai nutolsta nuo mano įstatymų, kurios nenori susipažinti su mano mokymu, kurios jam priešinasi, nes laiko jį neaktualiu.
38. Tie, kurie manęs nesuprato, yra tie, kurie reikalauja žemiškų laisvių. Yra ir tokių, kurie dažnai daro gera dėl savo pačių naudos, o ne iš kilnumo.
39. Tačiau kiekvienai tautai ir kiekvienai rasei skirta mano teisingumas ir išbandymai, ir jie ateina kasdien, kad galiausiai jų širdis ir sielas padarytų derlingas, tarsi tai būtų dirbami laukai, ir kad po jų apdirbimo į juos būtų įdėta sėkla – amžinasis mano meilės, mano teisingumo ir mano šviesos grūdas.
40. Tos tautos kalbės apie Mane su meile, tos rasės tada dės savo viltį į Mane, ir visų šios žmonijos tautų sielose skambės džiaugsmo giesmės, šlovinimo ir meilės vieninteliam visų žmonių Viešpačiui chorai. (328, 12)

57 skyrius – Atsivertimas ir permainos visose srityse

Naujos ir gilesnės įžvalgos

1. Artėja laikas, kai dvasiniai apreiškimai žmonėms atskleis šviesų kelią, kad jie pažintų paslaptis, paslėptas Kūrimo gelmėse.
2. Mano Dvasios šviesa jums atskleis, kaip įgyti tikrąją mokslą, kuris leidžia žmogui būti pripažintam jį supančių būtybių ir Kūrimo gamtos jėgų bei įgyti paklusnumą, kuriuo išsipildo mano valia, kad žmogus pavaldytų žemę. Tačiau tai įvyks tik tada, kai Dvasios apšviesta žmogaus siela savo galią ir šviesą primetė kūno silpnybėms. (22, 19)
3. Jau artėja diena, kai žmonės suvoks sielos reikšmę, nes daugelis,

kurie mano esą tikintys, netiki, o kiti, kurie mano matantys, nemato. Tačiau kai jie kartą suvoks tiesą, jie supras, kad būtų vaikiška, neteisinga ir neprotinga toliau maitinti pasaulio vaisiais „ “ būtybę, priklausančią kitam gyvenimui.

4. Tada jie ieškos šviesos religijose, ir savo sielos baimėje bei kankinančiame troškimyje rasti tiesą jie pašalins mokymų klaidas ir išnaikins viską, kas paviršutiniška ir išorinio pobūdžio, ką randa įvairiuose kulto ritualuose, kol atras dieviškąją esybės šerdį. (103, 42)

5. Žmonija tikrai pavargs toliau sėti neapykantą, smurtą ir savanaudiškumą. Kiekviena neapykantos sėkla, kurią jie pasės, padaugės taip, kad jų jėgų nepakaks derliui nuimti.

6. Šis nenumatytas ir jų žmogiškąsias jėgas pranokstantis rezultatas sustabdys juos jų kvapą gniaužiančiame ir beprotiškame bėgime. Po to Aš visų širdyse padarysiu stebuklą, leisdamas ten, kur buvo tik egoizmas, pražysti meilei artimui.

7. Žmonės vėl pripažins Man visą tobulumą, visagališkumą ir aukščiausią teisingumą. Jie prisimins, kad Jėzus sakė: „Nė vienas medžio lapas nepajuda be Tėvo valios.“ Nes šiandien, pasaulio nuomone, medžio lapas, gyvi padarai ir žvaigždės juda atsitiktinai. (71, 30)

8. Kai mano balsas dvasiniu būdu pasigirs žmonijoje, žmonės pajus kažką vibruojančio, kas visada buvo juose, nors ir negalėjo laisvai pasireikšti. Tai bus Dvasia, kuri – padrąsinta savo Viešpaties balso – atsistos ir atsakys į mano šauksmą.

9. Tada Žemėje prasidės nauja era, nes jūs nebežiūrėsite į gyvenimą iš apačios, bet žiūrėsite į jį, suvoksite ir mėgausitės juo iš savo dvasinio pakilimo aukštumų. (321, 38-39)

10. Tik tada, kai nebe protas skatins Dvasią stebėti ir gilintis į mokslą, o Dvasia pakels ir vadovaus protui, žmogus atras tai, kas jam šiuo metu atrodo neištyrinama, bet vis dėlto yra lemta jam atsiskleisti, vos tik jis sudvasins savo protą. (295, 37)

11. Aš jums sakiau, kad ateis laikas, kai šviesa pasirodys visur, visose šalyse, visuose žemynuose. Ta šviesa spindės pagal žmogaus dvasinį išsilavinimą. Tačiau per ją susiformuos naujas ir tikslesnis kūrinijos supratimas, nauja dvasinio gyvenimo samprata. Taip prasidės naujas dvasinio ir sielos vystymosi etapas. (200, 41)

12. Kai žmonės pasieks, kad meile mąstytų visuotinai, kiekvienas sieks tobulėti, geriau suprasti kitus ir jiems tarnauti. Bet koks baimės dėl bausmės jausmas taps nereikalingas, žmogus laikysis įstatymų ne iš baimės, o iš įsitikinimo. Tik tada žmonija bus išsivysčiusi dvasiškai ir intelektualiai. (291, 25)

13. Kai šis mano sėklos daigas sudygs tautų, sudarančių žmoniją, širdyse, žmonių gyvenime įvyks visiškas pasikeitimas. Koks didelis bus skirtumas, kurį jie parodys tiek

savo žmogiškajame gyvenime, tiek dvasiniame Dievo garbinime, jei palyginsime ankstesnių laikų žmonių gyvenimo, tikėjimo, garbinimo, „kovos“ ir mąstymo būdą su tais, kurie gyvena dvasingumu.

14. Iš tų fanatizmo, stabmeldystės, materializmo ir absurdiškų tikėjimo dogmų laikų neliks nė akmens ant akmens. Visos klaidos, kurias jūsų protėviai ir jūs patys paliksite ateinančioms kartoms, bus pašalintos. Viskas, kas neturi gėrio ir tiesos esmės, neišliks. Bet viską, kas gera, ką jūs paveldėjote, jie išsaugos.

15. Šis mokymas, pateiktas dvasingesne forma nei praeityje, turės kovoti tarp žmonių, tautų, bažnyčių ir sektų, kad įsitvirtintų ir įgautų pagreitį. Tačiau vos tik praeis trumpas sumaišties laikotarpis, žmonėms ateis ramybė, ir jie džiūgaus, kai iš mano žodžių išgirs tą prasmę, kurią jie visada savyje slėpė.

16. Sampratos apie mano dieviškumą, dvasinį gyvenimą ir jūsų egzistencijos tikslą bus nukreiptos teisinga linkme, nes kiekvienas žmogus bus geras visko, kas jums buvo pasakyta jūsų Mokytojo, jo pasiuntinių ir pranašų per palyginimus ir simbolius, aiškintojas.

17. Žmonės tą išraiškos būdą suprato tik iš dalies. Tai buvo mokymas, skirtas jiems, atsižvelgiant į jų augančią dvasinę ir protinę suvokimo galią. Bet kadangi jie norėjo viską žinoti iš karto, jie vis labiau įsipainiodavo į prieštaravimus ir klaidingas sampratas, nes tai, kas galėjo būti aiškinama tik dvasiniu būdu, jie aiškino materialiai. (329, 22-26)

Dievo siųstų žmonių apšvietimas

18. Aš jums pažadėjau atsiųsti didžiojo šviesos dvasias, kurios gyvens tarp jūsų. Jos tik laukia momento, kad priartėtų prie Žemės, įsikūnytų ir įvykdytų didžią atkūrimo misiją.

19. Kai tos dvasinės būtybės gyvens šiame pasaulyje, ko jūs turėsite jas mokyti? Iš tiesų, sakau jums: nieko! Nes jos ateis mokyti, o ne mokytis.

20. Jūs stebėsitės, girdėdami juos nuo vaikystės kalbant apie gilius dalykus, matydami, kaip jie diskutuoja su mokslininkais ir teologais, stebindami suaugusiuosius savo patirtimi ir įširdindami vaikams bei jaunuoliams teisingą kelią.

21. Laiminga ta šeima, kuri savo glėbyje priima vieną iš šių dvasinių būtybių. Kaip sunkios bus atpirkimo naštos tiems, kurie stengiasi sutrukdyti mano pasiuntiniams įvykdyti savo užduotį! (238, 30-31)

22. Aš jums dar kartą sakau, kad pasaulyje jums netrūks žmonių, apdovanotų didžiule šviesa, kurie apšvies jūsų kelią ir jūsų gyvenimą apsės meile.

23. Žmonija visada turėjo tų žmonių buvimą žemėje, tačiau ateina laikai, kai į pasaulį ateina didelės aukštų šviesos dvasių legionai, kurie pašalins klaidingą pasaulį, kurį jūs sukūrėte, kad pastatytų naują,

kuriame kvėpuojama taika ir viešpatauja tiesa.

24. Jie turės daug kentėti dėl žmonių piktadarybių. Tačiau tai nėra nieko naujo, nes nė vienas Dievo pasiuntinys neišvengė persekiojimų, pašaipų ir priešiškumo. Jie turi ateiti į pasaulį ir jame gyventi, nes jų buvimas žemėje yra būtinas.

25. Jie ateis ir meiliai kreipsis į žmonių širdis. Jų žodis, persmelktas Tėvo teisingumu, palies visų tų, kurie savo sielos nuolankumo drabužį pakeitė puikybės, išdidumo, netikros galios ir netikros šlovės puošniais drabužiais, išdidumą ir pasipūtimą.

26. Šie bus pirmieji, kurie pakils ir pykčio drebinčiu pirštu rodys į mano pasiuntinius. Bet tai bus tam, kad mano tarnai kiekviename išbandyme, kuriam jie bus paklūstami, galėtų duoti didelius liudijimus apie tiesą, kurią jie atnešė į pasaulį.

27. Šiuo metu jūs nežinote, kokiais žmogaus gyvenimo keliais jie pasirodys. Tačiau Aš jums sakau, kad vieni pasirodys didžiųjų religinių bendruomenių glėbyje. Šie kovos už visų žmonių vienybę ir dvasinę harmoniją.

28. Kiti iškils tarp mokslininkų ir savo įkvėpimo vaisiais parodys, kad tikrasis mokslo galutinis tikslas yra žmogaus dvasinis tobulėjimas, o ne jo nuskurdinimas ir sunaikinimas.

29. Taip visose gyvenimo srityse pasirodys mano tarnai, kurie nešioja mano įstatymą savo širdyse ir žodžiais bei darbais patvirtins viską, ką Aš jums sakiau šiuo metu. (255, 43-47)

Žmogaus pasikeitimas

30. Aš pranašiškai skelbiu jums naują pasaulį ir dvasingą žmoniją, tačiau kai šis žodis taps žinomas, vėlgi niekas juo netikės.

31. Praeis viena karta po kitos, žmonių išdidumas sukels audras ir potvynius, epidemijas ir nelaimes, o žmonijos raudos sudrebins visatą.

32. Tačiau po visko naujieji Žemės gyventojai pradės savistabos ir dvasingumo gyvenimą, pasinaudodami neišmatuojamu patirties lobiu, kurį jiems paliko praėjusios kartos, ir dieviškoji sėkla pradės dygti.

33. Kiekvienoje sieloje yra dieviškasis daigas, nes ji kilo iš Manęs, ir kaip jūsų vaikai paveldi savo tėvų bruožus ar charakterį, taip ir sielos galiausiai atskleis tai, ką paveldėjo iš savo Dangiškojo Tėvo: meilę. (320, 9-11)

34. Po naujojo potvynio spindės vaivorykštė kaip taikos ir naujosios sandoros, kurią žmonija dvasiniu lygmeniu sudarys su savo Viešpačiu, simbolis.

35. Turite pasiruošti sunkiai kovai, nes jūs visi turėsite kovoti su blogio drakonu, kurio ginklai yra šlovės troškimas, neapykanta, žemiškoji galia, nevaržomumas, tuštybė, savanaudiškumas, melas, stabmeldystė ir fanatizmas – visos šios blogio jėgos, gimę iš žmogaus širdies, su kuriomis turėsite kovoti

su didžiule drąsa ir tikėjimu, kol jas nugalėsite.

36. Kai jūsų aistrų drakonas bus nužudytas jūsų Šviesos ginklais, žmonių akyse atsivers naujas pasaulis – naujas pasaulis, nors jis ir bus tas pats; bet jis atrodys gražesnis. Nes tada žmonės jį panaudos savo gerovei ir pažangai, į visus savo darbus įlieję dvasinio tobulėjimo idealą.

37. Širdys išaugs, žmonių protas bus apšviestas, dvasia galės liudyti savo buvimą. Viskas, kas gera, klestės, viskas, kas pakylėja, tarnaus kaip sėkla žmogiškiesiems darbams. (352, 61–64)

38. Žmogus nusmuko iki bedugnės, ir sąžinė lydėjo jį iki pat ten, laukdama tinkamo momento, kad būtų išgirsta. Netrukus šis balsas pasaulyje pasigirs su tokia didžiule jėga, kokios jūs dabar dar negalite įsivaizduoti.

39. Tačiau tai privers žmoniją pakilti iš savo arogancijos, materializmo ir nuodėmės bedugnės, kad apsiplautų savo atgailos ašarų srautais ir pradėtų tobulėti dvasinio tobulėjimo keliu.

40. Aš padėsiu visiems savo vaikams, nes Aš esu Prisikėlimas ir Gyvenimas, kuris „mirusiuosius“ pakelia iš jų kapų.

41. Toje gyvenimo formoje, kurią šiandien siūlau žmonijai, žmonės vykdys mano valią ir iš meilės atsisakys laisvos valios, įsitikinę, kad tas, kuris vykdo Tėvo valią, nėra nei tarnas, nei vergas, bet tikrasis Dievo vaikas. Tada jūs pažinsite tikrą laimę ir tobulą ramybę, kurios yra meilės ir išminties vaisius. (79, 32)

42. Sakau jums, šiuo „Trečiuoju laikotarpiu“ – net jei jums tai atrodo neįmanoma – žmonijos atsinaujinimas ir išgelbėjimas nebus sudėtingas, nes išganymo darbas yra dieviškas darbas.

43. Būtent mano meilė sugrąžins žmones į šviesos ir tiesos kelią. Mano meilė, kuri slapta įsiskverbia į kiekvieną širdį, glosto kiekvieną sielą, pasireiškia per kiekvieną sąžinę, pavers kietas uolas jautriomis širdimis, materialistinius žmones pavers dvasinėmis būtybėmis, o užkietėjusius nusidėjėlius – gėrio, taikos ir geros valios žmonėmis.

44. Aš taip jums kalbu, nes niekas geriau už Mane nežino jūsų sielos raidos, ir Aš žinau, kad šių dienų žmogus, nepaisant savo didelio materializmo, meilės pasauliui ir iki didžiausios nuodėmės išaugusių aistrų, tik iš pažiūros gyvena pasidavęs „kūnui“ ir materialiam gyvenimui. Aš žinau: vos tik jis savo sieloje pajus mano meilės prisilietimą, jis greitai ateis pas Mane, kad atsikratytų savo naštos ir sektų paskui Mane tiesos keliu, kuriuo eiti jis nesąmoningai taip trokšta. (305, 34–36)

45. Būkite budrūs, ir jūs tapsite liudininkais tų, kurie mane išsižadėjo, atsivertimo, kaip ir patirsite tų, kurie nuklydo nuo tikrojo kelio, sugrįžimą.

46. Mokslininkai, kurie savo gyvenimą paskyrė elementų ir

naikinimo jėgų paieškoms, pajutę, kad artėja jų teismas, sugrįš į tiesos kelią, kad savo paskutines dienas skirtų pasaulio moraliniam ir materialiniam atstatymui.

47. Kiti, kurie savo išdidumu bandė užimti mano vietą sielose, nusileis nuo savo sostų, kad nuolankiai sektų manimi. Ir netgi žmonės, kurie kadaise kurstė tautas ir sukėlė karus, suvoks savo nusikaltimus ir baimingai stengsis siekti taikos tarp žmonių. (108, 39)

48. Kai mano Šviesa įsiskverbs į visas širdis ir žmonės, vadovaujantys tautoms, jas mokantys, bei visi, kuriems tenka svarbiausios užduotys „ “, leisis vadovauti ir įkvėpti tos aukštesnės Šviesos, kuri yra sąžinė, tada galėsite pasitikėti vieni kitais, tada galėsite pasitikėti savo broliais, nes mano Šviesa bus visose sielose, o mano Šviesoje viešpataus mano Buvimas ir mano Meilės teisingumas. (358, 29)

49. Mano mokymas vėl bus išgirstas žmonijos, tačiau ne todėl, kad mano Įstatymas sugrįžo pas žmones, nes jis visada buvo įrašytas jų sielose. Būtent žmonės sugrįš į Įstatymo kelią.

50. Šis pasaulis bus mano palyginimo apie paklydusią sūnų atvaizdas. Kaip ir tas sūnus, jis taip pat ras Tėvą savo vietoje laukiantį jo, kad apkabintų jį su meile ir pasodintų prie savo stalo valgyti.

51. Dar neatėjo valanda, kai ši žmonija sugrįš pas Mane, dar jai liko dalis paveldėjimo, kurią ji iššvaistys šventėse ir linksmybėse, kol liks nuoga, alkana ir serganti, kad tada pakeltų žvilgsnį į savo Tėvą.

52. Reikia suteikti žmonėms, besivaikančioms pasaulio gėrybių, dar keletą „akimirkų“, kad jų nusivylimas būtų visiškai pilnas; kad jie galiausiai įsitikintų, jog auksas, valdžia, titulai ir kūno malonumai jiems niekada nesuteiks sielos ramybės ir gerovės.

53. Visai žmonijai artėja savianalizės valanda sąžinės šviesoje. Tada mokslininkai, teologai, valdovai, turtuoliai ir teisėjai klaus savęs, kokie buvo dvasiniai, moraliniai ar materialiniai vaisiai, kuriuos jie nuėmė ir kuriuos gali duoti žmonėms valgyti.

54. Po šio momento daugelis sugrįš pas Mane, nes supras, kad, nepaisant garbės, kuria jie mėgavosi žemėje, jiems trūko kažko, kas užpildytų tuštumą, į kurią pateko jų siela, kuri gali maitintis tik dvasinio gyvenimo vaisiais. (173, 19–20, 57–58)

55. Iš šiandieninių žmonių, neturinčių dvasingumo ir meilės, Aš išauginsiu tas kartas, apie kurias jau tiek daug kartų pranašavau savo Žodžiu. Bet pirmiau Aš paveiksiu šias tautas, kurios šiandien nesupranta viena kitos, kariauja tarpusavyje ir naikina viena kitą.

56. Kai mano teismo vykdymas bus praėjęs per visus ir piktžolės bus išrautos su šaknimis, pradės atsirasti nauja žmonija, kurios „kraujyje“ nebebus nesantaikos, neapykantos ar pavydo sėklos, nes jų tėvų

„kraujas“ išsivalė skausmo ir atgailos lydykloje.

57. Aš juos priimsiu ir jiems pasakysiu: „Prašykite, prašykite, ir jums bus duota“, kaip Aš jums sakiau „Antrajame laikmetyje“. Tačiau šiandien Aš pridursiu: išmokite prašyti. (333, 54)

Pokyčiai ir sukrėtimai visose gyvenimo srityse

58. Materialusis pasaulis, planeta, nėra arti savo žlugimo, bet šio pasaulio, kupino klaidų ir nuodėmių, tamsos ir blogos mokslo, pabaigą atneš mano mokymo šviesa, ir ant jo griuvėsių Aš pastatysiu naują pažangos ir taikos pasaulį. (135, 5)

59. Didžiulis bus tas pasikeitimas, kurį žmonija patirs per trumpą laiką. Visuomeninės organizacijos, principai, tikėjimai, doktrinos, papročiai, įstatymai ir visos žmogaus gyvenimo tvarkos bus sukrėtos iki pamatų. (73, 3)

60. Žmonės, tautos, rasės ir tautos – visi jie turės paklusti dieviškajam šauksmui, kai žmogaus dvasia, pavargusi nuo savo nelaisvės žemėje, pakils, sulaužys materializmo grandines ir išleis džiaugsmingą dvasinio išsilaisvinimo šūksnį. (297, 66)

61. Ateis laikas, kai pasirodys žmonės, kurie tikrai myli mano Įstatymą, kurie sugeba suvienyti Dvasinį Įstatymą su pasaulio Įstatymu, tai yra: amžinąją galią su laikina galia.

62. Tai įvyks ne tam, kad sielos būtų pavergtos, kaip praeityje, bet tam, kad joms būtų parodytas kelias į Šviesą, kuri yra tikroji dvasios laisvė.

63. Tada moralė sugrįš į šeimų glėbį, atsiras tikros švietimo vietos ir dvasingumas jūsų papročiuose bei tradicijose. Tai bus laikas, kai sąžinė prabils, kai mano vaikai bendraus su mano dieviškumu iš dvasios į dvasią, kai rasės susilies tarpusavyje.

64. Visa tai lems daugelio skirtumų ir nesutarimų išnykimą; nes, nors jūsų pasaulis toks mažas, iki šiol jūs nesupratote, kaip gyventi kaip viena šeima, nesugebėjote man aukotis vieninga garbinimo forma.

65. Senovės Babelė pasmerkė jus šiam tautų ir rasių susiskaldymui, tačiau mano dvasinės šventyklos pastatymas žmonių širdyse išlaisvins jus iš tos bausmės ir privers jus tikrai mylėti vieni kitus. (87, 10)

66. Ateis laikas, kai žmogaus troškimas aukščiau išvystyti savo sielą bus toks degantis, kad jis panaudos visas turimas priemones, kad šią ašarų slėnį paverstų pasauliu, kuriame viešpatauja harmonija, kad jis atliks „neįmanomus“ dalykus, kad jis nueis iki aukos ir viršžmogiškų pastangų, kad užkirstų kelią karams.

67. Būtent tie žmonės pakels šį pasaulį, pašalins kančios taurę iš žmogaus gyvenimo, atstatys viską, ką praėjusios kartos sunaikino savo aklu siekiu valdžios, materializmo ir neapdairumo.

68. Būtent jie prižiūrės tikrąjį garbinimą Manęs – tą garbinimą be fanatizmo ar išorinių ir beprasmiškų kulto veiksmų. Jie stengsis žmonijai

paaiškinti, kad žmogiškųjų įstatymų ir dvasinių įstatymų harmonija bei jų vykdymas yra geriausias garbinimas, kurį žmonės gali aukotis Dievui. (297, 68-69)

69. Žmonių tarpe baigiasi ritualų, aukurų ir bažnyčių varpų laikas. Idolatrija ir religinis fanatizmas duos paskutinius gyvybės ženklus. Atės tas kovos ir chaoso laikas, apie kurį Aš jums nuolat skelbiau.

70. Kai po audros į visas sielas sugrįš ramybė, žmonės nebestatys karališkų rūmų mano garbei, žmonių minios nebus sušaukiamos varpų skambesiu, o tie, kurie jaučiasi dideli, nebevaldys žmonių masių. Ateis nuolankumo, brolystės, dvasingumo laikas, kuris žmonijai atneš dvasinių dovanų lygybę. (302, 37)

71. Šiais laikais yra pjovėjas, kurio užduotis – nupjauti kiekvieną medį, kuris neduoda gerų vaisių. Šioje didžioje kovoje nugalės tik teisingumas ir tiesa.

72. Daugelis bažnyčių išnyks, kai kurios išliks. Vienose spindės tiesa, kitose bus siūlomas tik apgaulė. Tačiau teisingumo pjautuvas toliau pjaus, kol bus peržiūrėta kiekviena sėkla, esanti žemėje. (200, 11)

73. Tai yra mano mokymų tęsinys, bet ne laikų pabaiga, kaip žmogus tai aiškina. Pasaulis toliau skries kosmoso erdvėje, sielos toliau ateis į Žemę ir įsikūnys, kad įvykdytų savo likimą. Žmonės ir ateityje apgyvendins šią planetą, ir pasikeis tik žmonių gyvenimo būdas.

74. Pokyčiai, kuriuos patirs žmonių gyvenimas, bus dideli, tokie milžiniški, kad jums atrodys, tarsi viena pasaulis žlugtų, o kita atsirastų iš naujo. (117, 14)

75. Jūs visi einate link to džiaugsmo ir taikos gyvenimo, o ne link bedugnės ir „mirties“, kaip mano jūsų širdis.

76. Žinoma, jums dar teks patirti daug kartumo, kol ateis jūsų dvasinio tobulėjimo laikas. Tačiau nei mirtis, nei karas, nei maras, nei badas nesustabdys „ “ gyvenimo eigos ir šios žmonijos dvasinio vystymosi. Aš esu stipresnis už mirtį, todėl, jei jūs žūtumėte, Aš sugrąžinsiu jus į gyvenimą ir leisiu jums sugrįžti į Žemę, kai tik tai bus būtina.

77. Aš dar turiu tau daug ką atskleisti, mylima žmonija, mano Dieviškosios Išminties knyga dar turi daug staigmenų. (326, 54)

58 skyrius – Kristaus taikos karalystė ir kūrinijos užbaigimas

Lemiamoji jėga Kristaus taikos karalystėje

1. Kaip Aš jums pranašavau tuos didelio kentėjimo laikus, taip pat sakau jums, kad, kai sumaištis praeis, tarp žmonių įsivyraus harmonija.

2. Arogantiškieji, besimėgaujantys savo didybe, neturintys meilės artimui ir teisingumo, kurį laiką bus sulaikyti anapusiniame pasaulyje,

kad gėris, taika ir teisingumas žemėje galėtų žengti į priekį, o jų viduje augtų dvasingumas ir gera mokslo pažanga. (50, 39-40)

3. Žmonių gyvenime blogis visada slėgė gėrį. Bet Aš jums dar kartą sakau, kad blogis nenugalės, o mano meilės ir teisingumo įstatymas valdys žmoniją. (113, 32)

4. Sielos, kurios įsikūnys tų dienų žmonijoje, dauguma bus taip įsipareigojusios gėriui, kad, kai pasirodys žmonės, linkę į blogį, šie, kad ir kokie galingi jie būtų, turės nusilenkti tiesos šviesai, kurią tie jiems parodys – visiškai priešingai nei vyksta dabar. Nes kadangi iškrypėliai yra daugumoje, jie iš blogio sukūrė jėgą, kuri smaugia geruosius, užkrečia juos ir laiko apsuptus. (292, 55)

5. Tuo metu, o mokiniai, Naujoji Jeruzalė bus žmonių širdyse. Jūs pasieksite aukštus dvasinio tobulėjimo laipsnius, ir Aš ne tik siųsiu tarp jūsų įsikūnyti labai išsivysčiusias sielas, kad jos atneštų jums mano žinias. Aš taip pat siųsiu jums sielas, kurioms reikia jūsų dorybių ir kurios, gyvendamos tarp jūsų, apsivalys nuo savo nuodėmių.

6. Tuo metu įvyks priešingybė tam, kas vyksta šiandien, kai Aš siunčiu jums tyras sielas, o jūs jas man grąžinate suteptas. (318, 46)

Naujas žmogus

7. Visos pranašystės išsipildys, ir žmonija iš savo paslėptiausių ir nežinomiausių kampelių pamatys iškylančią tautą, kuri bus nuolanki, neturtinga materialiais turtais, bet stipri dvasia, uoli mano Įstatymo laikymosi ir gailestinga savo artimiesiems. Jos šventovė bus vidinė, nematoma ir nepasiekiama, todėl neįmanoma sunaikinti. Ten degs neišblėstanti šviesa, kuri apšvies jo kelią. Jo gyvenimo keliai ir išbandymai bus skausmingi ir sunkūs, tačiau dėl jų jis niekada nesusilpnės, nesiskųs dėl nepasitenkinimo ar sielvarto, taip pat neatsisuks nuo Manęs, nes turi apaštalo stiprybę. Žmonės pakils iš purvo, dumblo ir nuodėmės į įstatymą ir dorybę ir eis meilės ir malonės keliais. Visur bus jaučiama mano Dvasia, kiekviena akis mane matys, kiekviena ausis mane girdės, ir kiekvienas protas suvoks mano apreiškimus ir įkvėpimus.

8. Žmonės, kuriuos laikė nepatyrusiais ir neišsilavinusiais, staiga pamatys save apšviestus ir pavirtusius mano pranašais. Iš jų lūpų skambės žodžiai, kurie bus kaip kristalinis vanduo ant nudžiūvusių širdžių.

9. Šį vandenį pranašai sems iš išminties ir tiesos šaltinio, kuriuo esu Aš; jame žmonės ras sveikatą, tyrumą ir amžinąjį gyvenimą. (68, 38-39)

10. Mano Karalystė skirta geros valios vaikams, kurie iš meilės savo Tėvui ir artimui apkabina savo kryžių. Ši karalystė, apie kurią Aš jums kalbu, nėra konkrečioje vietoje, ji gali egzistuoti tiek žemėje, kurioje jūs gyvenate, tiek visose dvasinėse buveinėse; nes mano

karalystė susideda iš taikos, šviesos, malonės, jėgos, harmonijos, ir visa tai jūs galite pasiekti – nors ir ribota forma – jau šiame gyvenime. Dvasinį pilnatvę jūs pasieksite tik už šio pasaulio, kuriame šiuo metu gyvenate, ribų. (108, 32)

11. Iš tiesų, sakau jums, nors šiandien žmonės yra labiau kūnas nei siela, rytoj jie bus labiau siela nei kūnas.

12. Žmonės bandė visiškai materializuoti savo sielą, tačiau tos visiškos materializacijos jie nepasieks. Nes siela yra kaip deimantas, o deimantas niekada nustoja būti deimantu, net jei jis nukrito į purvą. (230, 54)

13. Žmonės skirs savo mokslą, jėgą, gabumus ir širdį mano dieviškosios reikalų tarnystei, neapleidžiant savo pareigų ir užduočių pasaulyje. Jie atsigręš į sveikąsias džiaugsmas, kurios yra naudingos jų sielai ir kūnui. Jie kovos už savo atsinaujinimą ir laisvę, neleis užsikrėsti, neims nieko, ko jiems nereikia. Tada iš žemės išnyks ištvirkavimas, begėdiškumas, tada siela pasieks absoliučią valdžią savo kūno apvalkale, ir nors ji vis dar gyvens kūne, ji gyvens dvasinį gyvenimą, kupiną meilės, brolystės ir taikos.

14. Tai bus laikas, kai išnyks karai, kai vyraus abipusė pagarba ir noras padėti, kai suprasite, kad nebegalite disponuoti nei artimo, nei savo pačių gyvenimu. Tada jūs žinosite, kad nesate savo gyvenimo, savo vaikų ir sutuoktinių gyvenimo, nei šios žemės savininkai, bet kad Aš esu visos kūrinijos savininkas. Bet kadangi esate mano mylimieji vaikai, jūs taip pat esate visko, kas man priklauso, savininkai.

15. Tačiau nors Aš esu visos kūrinijos Viešpats ir savininkas, Aš nesu pajėgus nužudyti savo kūrinių, niekam nepadaryti žalos ar sukelti skausmo. Kodėl tada tie, kurie nėra gyvenimo savininkai, pasiglemžė tai, kas jiems nepriklauso, kad galėtų tuo disponuoti?

16. Kai žmonės supras šį mokymą, jie žengs žingsnį pirmyn savo dvasiniame tobulėjime, ir šis pasaulis taps pažengusių sielų prieglobsčiu.

17. Jūs nežinote, ar po šio laiko vėl apsigyvensite šioje planetoje. Aš nuspręsiu, kas patirs tuos malonės laikus, kas pamatys šią žemiškąją sritį, kuri kitoje epochoje buvo ašarų, sunaikinimo ir mirties slėnis.

18. Tie jūros, kalnai ir laukai, kurie buvo tiek daug skausmo liudininkai, tada bus paversti taikos vieta, anapusinių pasaulių atvaizdu.

19. Aš jums paskelbiau, kad, kai kovos baigsis, mano karalystė jau bus arti jūsų ir kad tada jūsų siela pražys dorybėmis. Mano mokymas bus visose sielose, ir Aš pasirodysiu per vyrus ir moteris. (231, 28-30)

20. Aš paruošiau amžių, kuriame žmonija pakils paklusnumu. Jūsų anūkai pamatys šlovę, kurią Aš išliesiu ant šios žemės.

21. Nes mano valia turi išsipildyti šiame pasaulyje, kurį Aš jums perdaviau kaip žemiškąjį rojų, ir

ateis laikas, kai į šią planetą atvyks tos sielos, kurios pasiekė aukštą išsivystymo lygį, kurios kovojo. Mano Dieviškoji Šviesa apšvies Žemę, ir joje viešpataus mano Įstatymo vykdymas. (363, 44)

Žemė kaip Pažado žemė ir Dangaus karalystės atspindys

22. Ši Žemė, išniekinta nuodėmės, sutepta nusikaltimais ir išniekinta godumo ir neapykantos, turės atgauti savo tyrumą. Žmogaus gyvenimas, kuris buvo nesibaigianti kova tarp gėrio ir blogio, taps Dievo vaikų namais, taikos, brolystės, supratimo ir kilnių siekių namais. Tačiau norėdami pasiekti šį idealą, žmonės turi pereiti per išbandymus, kurie pažadins juos iš dvasinės letargijos. (169, 14)

23. Aš nestatysiu naujo pasaulio ant nuodėmių, neapykantos ir ydų, aš statysiu ant tvirtų atsinaujinimo, patirties ir atgailos pamatų, aš viską jumyse pakeisiu. Net iš tamsos išsiverš šviesa, o iš mirties Aš sukursiu gyvenimą.

24. Nors žmonės ir suteptė bei išniekino žemę, rytoj savo gerais darbais jie padarys šią buveinę vertą, ir ji bus pripažinta kaip Pažado žemė, į kurią jie ateis atlikti kilnių užduočių. Kas tada dar galėtų abejoti pasaulio pertvarkymu? (82, 44-45)

25. Šiuo metu Aš statau Šventosios Dvasios šventyklą. Tačiau kai jis bus pastatytas, nebebus susirinkimų namų, bažnyčių ir piligrimystės vietų, arba jos praras savo egzistavimo prasmę kartu su savo religiniais simboliais, apeigomis ir tradicijomis. Tada jūs pajusite mano didybę ir mano buvimą, kaip Bažnyčią atpažinsite visatą, o kaip pamaldą – meilę savo artimui.

26. Motinos Gamtos įsčiose išsiverš naujos žinios, kurios jūsų mokslą pavers gerovės keliu, nes jis bus nukreiptas teisingu keliu sąžinės, kuri yra Dievo balsas. 27. Smegenys nebebus pasaulio valdovės, bet Dvasios bendradarbės, kuri jas ves ir apšvies. (126, 35-36)

28. Kai pasaulis pasieks savo atsinaujinusį išsilaisvinimą ir, vedamas Elijo šviesos, įžengs į šį teisingą ir gerą gyvenimą, jūs čia, žemėje, turėsite dvasinio gyvenimo, kuris jūsų laukia anapus šio gyvenimo, atspindį, kad galėtumėte amžinai džiaugtis savo Tėvo taika ir šviesa.

29. Tačiau jei klausiate savęs, kaip visos tautos susivienys į vieną tautą, kaip tos gentys, kurios sudarė Izraelio tautą, sakau jums: Nesijaudinkite, nes kai tautos bus visos atvestos į „dykumą“, išbandymai jas suvienys, ir kai tai įvyks, ant visų skurstančių širdžių iš dangaus nukris „nauja mana“. (160, 39)

30. Kaip Pažado žemė buvo paskirstyta Izraelio tautai, taip visa žemė bus paskirstyta žmonijai. Tai įvyks, kai ateis laikas – po apvalymo. Kadangi mano valia yra, kad šis paskirstymas įvyktų, jame viešpataus teisingumas ir lygybė,

kad visi žmonės galėtų kartu dirbti viename darbe. (154, 49)

31. Įsivaizduokite žmonijos, kurios moralė kyla iš dvasingumo, pažangą; įsivaizduokite žmoniją be apribojimų ir valstybių sienų, kuri broliškai dalijasi visomis gyvenimo priemonėmis, kurias žemė suteikia savo vaikams.

32. Pabandykite įsivaizduoti, kokia būtų žmogaus mokslas, jeigu jo idealas būtų tarpusavio meilė, jeigu žmogus gautų žinias, kurių ieško, per maldą.

33. Pagalvokite, kaip man bus malonu priimti iš žmonių meilės, tikėjimo, paklusnumo ir nuolankumo auką per jų gyvenimą, jiems nereikės griebtis ritualų ir išorinių kulto formų.

34. Tik tai bus gyvenimas žmonėms, nes jame jie įkvėps ramybę, mėgausis laisve ir maitinsis tik tuo, kas yra tiesa. (315, 57-58)

35. Žmonių nuodėmės bus ištrintos, ir viskas atrodys kaip nauja. Šviesa, kupina tyrumo ir nekaltybės, apšvies visas būtybes, nauja harmonija pasveikins tą žmoniją, ir tada iš žmonių dvasios pakils meilės himnas jų Viešpačiui, kurio Jis taip ilgai laukė.

36. Motina Žemė, kurią nuo seniausių laikų išniekino jos vaikai, vėl pasipuoš gražiausiais šventiniais drabužiais, ir žmonės jos nebevadins „ašarų slėniu“, nei pavers ją kraujo ir ašarų lauku.

37. Šis pasaulis bus tarsi maža šventovė visatos viduryje, iš kurios žmonės pakels savo sielas į Begalybę, susijungę su savo Dangiškuoju Tėvu nuolankumu ir meile.

38. Mano vaikams mano Įstatymas bus įspaustas į sielą, o mano Žodis – į širdį, ir jei praeityje žmonija rasdavo malonumą blogyje ir džiaugsmą nuodėmėje, tai dabar ji neturės kito idealo kaip tik gėrį, nei pažins didesnio malonumo kaip tik eiti mano keliais.

39. Tačiau nemanykite, kad dėl to žmogus atsisakys savo mokslo ar civilizacijos ir pasitrauks į vienišas slėnius bei kalnus, kad gyventų primityvų gyvenimą. Ne, jis vis dar mėgausis mokslo medžio vaisiais, kuriuos su tokiu dideliu susidomėjimu puoselėjo, ir kai jo dvasingumas bus didesnis, didesnis bus ir jo mokslas.

40. Tačiau laikų pabaigoje, kai žmogus bus nuejęs visą šį kelią ir nuskynęs paskutinį medžio vaisių, jis supras savo darbų menkumą, kurie anksčiau jam atrodė tokie didingi, ir jis suvoks bei pajus dvasinį gyvenimą, o per jį kaip niekada anksčiau žavėsis Kūrėjo darbu. Įkvėpimo dėka jis gaus didžiuosius apreiškimus, o jo gyvenimas bus sugrįžimas prie paprastumo, natūralumo, dvasingumo. Praeis dar šiek tiek laiko, kol ateis ta diena, bet visi mano vaikai ją pamatys. (111, 12-14)

Kūrinijos užbaigimas

41. Aš ruošiu slėnį, kuriame surinksiu visus savo vaikus Didžiajam Visuotiniam Teismui. Aš teisiu su

tobulumu, mano meilė ir gailestingumas apims žmoniją, ir tą dieną jūs rasite išgelbėjimą ir išgydymą nuo visų savo blogybių.

42. Jei šiandien atgailaujate už savo nuodėmes, leiskite savo sielai apsivalyti. Tokiu būdu būsite pasirengę priimti iš Manęs paveldėjimą, kurį Aš numatiau kiekvienam iš jūsų. (237, 6)

43. Mano meilė sujungs visus žmones ir visus pasaulius į vienybę. Mano akivaizdoje išnyks rasių, kalbų ir genčių skirtumai, ir netgi skirtumai, esantys sielos raidoje. (60, 95)

44. Mano Dvasia nusileido ant kiekvienos sielos, o mano angelai yra visur visatoje ir vykdo mano įsakymus, kad viską sutvarkytų ir nukreiptų teisingu keliu. Kai visi įvykdys savo misiją, neišmanymas išnyks, blogio nebebus, ir šioje planetoje viešpataus tik gėris. (120, 47)

45. Visi pasauliai, kuriuose tobulėja mano vaikai, yra tarsi begalinis sodas. Šiandien jūs dar esate trapūs daigai, bet aš jums pažadedu, kad jums netrūks mano mokymų kristalinio skaidrumo vandens, ir juo laistomi jūs vis labiau augsite išmintimi ir meile; kol vieną dieną amžinybėje, kai medžiai gausiai duos prinokusius vaisius, Dieviškasis Sodininkas galės pasidžiaugti savo darbu, ragaujant savo pačios meilės vaisius. (314, 34)

46. Aš noriu, kad kovos pabaigoje, kai visi mano vaikai amžinai susivienys Dvasinėje Tėvynėje, jie dalytųsi mano, kaip Kūrėjo, begaline laime, kaip padėką už tai, kad kiekvienas iš jūsų dalyvavo dieviškame darbe, jį kurdamas ar atkurdamas.

47. Tik tapę dvasinėmis būtybėmis jūs atrasite, kad iš visko, ką Aš sukūriau nuo pat pradžių, niekas nebuvo prarasta, kad viskas prisikelia manyje, viskas atgimsta ir atsinaujina.

48. Taigi, jei tiek daug būtybių ilgą laiką buvo nuklydusios, jei daugelis, vietoj gyvenimo darbų, atliko griaunamuosius darbus, jos supras, kad jų nuklydimo laikas buvo tik laikinas ir kad jų darbai, kad ir kokie blogi jie bebūtų buvę, Amžinajame Gyvenime bus atlyginti, o jos pačios taps mano nepertraukiamo kūrybinio darbo bendradarbėmis.

49. Kas gi yra keli šimtmečiai nuodėmės ir tamsos, kokius žmonija patyrė Žemėje, jei juos palyginsite su amžinybe, su begaline raidos ir taikos era? Jūs dėl savo valios laisvės nutolote nuo Manęs ir, vedami sąžinės, sugrįšite pas Mane. (317, 17-20)

50. Aš gavau visos kūrinijos duoklę – nuo didžiausių žvaigždžių iki jūsų akims vos pastebimų būtybių.

51. Viskas yra pavaldus vystymuisi, viskas eina savo keliu, viskas žengia į priekį, viskas keičiasi, vystosi aukščiau ir tobulėja.

52. Kai ji pasieks tobulumo viršūnę, mano dvasinė šypsena bus kaip begalinė aušra visoje visatoje, iš kurios išnyks kiekviena dėmė, visa

vargas, kančia ir kiekvienas netobulumas. (254, 28)

Atkurto kūrinijos harmonijos himnas

53. Mano Dvasioje skamba giesmė, kurios garsų dar niekas nėra girdėjęs; jos niekas nežino nei danguje, nei žemėje.

54. Tas giesmė bus girdima visoje visatoje, kai skausmas, vargas, tamsa ir nuodėmė bus ištrinti.

55. Tie dieviški garsai atsilieps visose sielose, ir Tėvas bei vaikai susivienys šiame harmonijos ir palaimos chore. (219, 13)

56. Aš noriu pakilti jumyse kaip nugalėtojas — noriu, kad jūs laikytumėte savo Tėvą kaip Karalių gausybių, kuris nugali blogį jumyse, o save — kaip karius, kupinus dvasinio garbingumo, pasitenkinimo ir sielos ramybės.

57. Tada bus girdimas Visuotinės harmonijos himnas didžiausios pergalės metu – to triumfo, kuris ateis, tačiau kurio metu nei jūsų Tėvas, nei jūs patys nesijausite nuliūdę dėl to, kad dėl savo meilės turite „nugalėtųjų“.

58. Mūsų „nugalėtieji“ nebus sielos – tai bus blogis, visos tamsos, nuodėmės ir netobulumai.

59. Tėvo triumfas bus visų atsilikusių sielų, įsišaknijusių tamsoje ir blogyje, išgelbėjimas.

60. Jūs klystate, jei manote, kad kas nors bus prarastas. Aš nebebūčiau Dievas, jei nė viena siela nerastų išgelbėjimo.

61. Visi tie, kuriuos vadinate demonais, taip pat yra sielos, kilusios iš Dievo, ir jei šiandien jie dar yra paklydę, tai ir jie ras išgelbėjimą.

62. Kada tikroji šviesa bus juose? Tada, kai jūs kartu su dvasinėmis Šviesos gausybėmis savo maldomis ir meilės bei gailestingumo darbais kovosite su jų nežinojimu ir nuodėme.

63. Jūsų Tėvo ir jūsų tobulas laimės diena bus Didžioji Viešpaties diena. Visuotinė puota įvyks, kai vieną dieną jūs visi prie Jo stalo maitinsitės Amžinojo Gyvenimo duona. (327, 47-48)

64. Argi Aš jums nesakiau, kad esate mano šlovės paveldėtojai? Taigi trūksta tik to, kad užsitarnautumėte nuopelnų, kad ji taptų jūsų ir jūs ja mėgautumėtės.

65. Viskas, ką Aš sukūriau, buvo ne Man, o mano vaikams. Aš noriu tik jūsų džiaugsmo, jūsų amžinos laimės. (18, 60-61)

66. Visa jėga, kuri gaivino būtybes ir davė gyvybę organizmams, vėl sugrįš pas Mane; visa šviesa, kuri apšvietė pasaulius, sugrįš pas Mane, ir visas grožis, kuris buvo išlietas per kūrinijos karalystes, vėl bus Tėvo Dvasioje; ir vos tik vėl atsidūrusi Man, ta gyvybė virs dvasine esencija, kuri bus išlieta ant visų dvasinių būtybių, ant Viešpaties vaikų; nes Aš niekada neatimsiu iš jūsų dovanų, kurias jums padovanojau.

67. Išmintis, amžinas gyvenimas, harmonija, begalinis grožis, gėris,

visa tai ir dar daugiau bus Viešpaties vaikuose, kai jie su Juo gyvens tobulumo vietoje. (18, 55-56)

XIV Misijos užduotis

59 skyrius – Užduotis skleisti naująjį Dievo Žodį

Nurodymai dėl knygų tomų, ištraukų leidinių ir vertimų rengimo

1. Tai yra paskelbtas laikas, kuriuo Aš turėjau kalbėti žmonijai, ir Aš noriu, kad, įvykdydami mano pranašystes, iš šio žodžio, kurį Aš jums daviau , sudarytumėte knygų tomus, vėliau parengtumėte jų ištraukas ir analizę bei supažindintumėte su jais savo artimus. (6, 52)

2. Sudarykite knygą iš mano žodžių, išskirkite iš jų esmę, kad gautumėte tikrą supratimą apie mano mokymo tyrumą. Žodžiuose, perduotuose per balso nešėją, galite rasti klaidų, bet ne esmėje.

3. Mano perdavėjai ne visada buvo pasirengę. Todėl Aš jums sakiau, kad turite ne tik paviršutiniškai perskaityti, bet ir įsigilinti į jo esmę, kad galėtumėte atrasti jo tobulumą. Melskitės ir mediuokite, kad galėtumėte tai suprasti. (174, 30)

4. Aš atnešiau jums šį žodį ir leido jums jį išgirsti jūsų kalba, tačiau duodu jums užduotį vėliau jį išversti į kitas kalbas, kad jis taptų žinomas visiems.

5. Tokiu būdu jūs pradėsite statyti tikrąjį „Izraelio bokštą“ – tą, kuris dvasiškai suvienija visas tautas į vieną, kuris suvienija visus žmones toje dieviškoje, nekintamoje ir amžinoje įstatymų sistemoje, kurią jūs pasaulyje išgirdote iš Jėzaus lūpų, kai jis jums pasakė: „Mylėkite vieni kitus!“ (34, 59–60)

6. Aš noriu, kad mano Žodis, kai iš jo bus sudarytos knygos, kurios turi būti išplatintos po visą žemę, būtų atspausdintas be klaidų, toks tyras, koks jis išėjo iš Manęs.

7. Jei taip įtrauksite jį į savo knygas, iš jo spindės šviesa, kuri apšvies žmoniją, o jo dvasinė prasmė bus jaučiama ir suprantama visiems žmonėms. (19, 47-48)

8. Aš įsakau jums mano mokymą, kad jūs jį perduotumėte savo artimiesiems tokia pačia forma, kokia Aš jį jums duodu. Tačiau niekada nesiginčykite karštai, kai jas mokote. Saugokitės teisti tai, ko nežinote, bet supraskite, kad pakaks tyro pavyzdžio, kad žmonės atsivertų į dvasingumą. (174, 66)

9. Pasiruoškite, kad galėtumėte perduoti Gerąją Naujieną, kurią daugelis priims su džiaugsmu.

10. Sakau jums „daugelis“, o ne „visi“, nes kai kurie gali jums pasakyti, kad jiems pakanka to, ką Dievas apreiškė „Pirmuoju laikotarpiu“, ir to, ką Kristus atnešė žmonėms.

11. Būtent tada jūsų lūpos, kurias judina ir įkvepia Aš, turi pasakyti

netikintiems žmonėms, kad būtina susipažinti su naujuoju Apreiškimu, norint suvokti visą tiesą, kurią Dievas suteikė žmonėms praeityje. (292, 67)

Teisė susipažinti su naujuoju Dievo žodžiu

12. Būtina, kad tu išeitum į įvairius žemės kelius, o, labai mylima tauta. Nes žiūrėkite, net Meksikos tautoje daugelis dar nepripažino mano darbo.

13. Žiūrėkite, kaip pasaulyje jau kyla tie, kurie tvirtina veikiantys mano vardu, nors jie yra dvasiškai vargšai.

14. Tačiau jūs, kurie buvote gausiai apdovanoti mano dieviškumu, – kokia yra jūsų užduotis? Skelbti mano mokymą. Jūs neturite slėptis nuo pasaulio, nei atsisakyti jam reikalingos pagalbos. (341, 16)

15. Čia Aš jus tyliai ruošiu; vėliau ateis diena, kai turėsite išeiti, kad nutiestumėte kelius, kad mano Žodis pasiektų visas širdis.

16. Tuo metu pasaulis bus išgrynintas kančia, ir mano žodis jam nebeatrodys kaip svetima kalba, bet kaip kažkas, ką širdis ir siela gali lengvai suprasti ir pajusti.

17. Aš perduodu jums knygą, kuri kalba apie tiesą ir meilę, kad jūs ją nuneštumėte visai žmonijai.

18. Nėra nė vienos tautos žemėje, apie kurią galėčiau jums pasakyti, kad jums nereikia ten eiti, nes jai šis apreiškimas nereikalingas. Kuria tauta gali pasigirti, kad ji yra tikrai krikščioniška – ne tik pavadinimu, bet ir savo meile, gailestingumu bei atleidimu? Kuria tauta gali įrodyti savo dvasingumą? Kuriame pasaulio krašte žmonės myli vieni kitus? Kur žmonės iš tikrųjų laikosi Kristaus mokymo? (124, 15–16)

19. Kai šis pranešimas bus baigtas, Aš nebekalbėsiu per šiuos perdavėjus, bet po to subtiliai pasireikšiu sielose.

20. Bet mano Žodis, įspaustas į tų, kurie jį išgirdo, širdis ir užrašytas naujoje knygoje, turi būti nuneštas pasaulio tautoms ir tautoms kaip taikos sėkla, kaip tikrojo žinojimo šviesa, kaip vaistas nuo kiekvienos blogybės, kankinančios žmonių kūną ir sielą.

21. Mano Žodis pasieks širdis ne tada, kai to norės mano pasiuntiniai, bet tada, kai to norės mano Valia. Nes būtent Aš būsiu Tas, kuris saugos savo sėklą, paruoš jai dirvą ir nutiestų kelią. Būtent Aš būsiu Tas, kuris išmintingai, tinkamu laiku, leis jai pasiekti tautas, valstybes ir šeimas.

22. Jis pasieks, kai jo jau bus laukiama, kai širdys bus kupinos lūkesčių, nes prisimins mano pažadus, kai pabus iš gilaus savanaudiškumo, išdidumo, materializmo ir tuštybės sapno. (315, 28-29)

23. Aš suteiksiu savo tautai priemones, kad ji galėtų nešti mano žinią visoms tautoms. Aš pasirūpinsiu, kad savo kelyje ji sutiktų geros valios žmones, kurie padės jai nešti mano apreiškimus iki pat žemės pakraščių. (323, 75)

24. Per jus įstatymas turi būti iš naujo paskelbtas naujoms kartoms. Todėl Aš jums sakiau, kad turite būti pasirengę. Nes jūs atėjote paruošti kelią ateičiai, kad ateityje naujos kartos nebebūtų stabmeldžiai, nei tarp jų neatsirastų netikrų pranašų, kurie apgaudinėja žmoniją.

25. Visa tai tu turi atskleisti pasauliui, Izraeli. Šiais laikais, kai atsirado įvairios pasaulėžiūros, sekta sukils prieš sektą, konfesijos kovos tarpusavyje ir taip pat atstums jus.

26. Tačiau kadangi jūs esate Šviesos ir Taikos vaikai, turite jiems pasakyti: „Tiesa yra Trečiojo Testamento turinyje, ten yra liudijimas apie Viešpaties buvimą ir atėjimą šiais laikais."

27. Jūs turite atkreipti žmonijos dėmesį į šią knygą ir, vykdydami mano įstatymą, liudyti jos tiesą. (348, 42–43)

Nurodymai dėl Dvasinio mokymo skleidimo

28. Supraskite, tauta: šiuo „Trečiuoju laikotarpiu" jūs, kaip liudytojai, patyrę šį dieviškąjį apreiškimą, turite užduotį visiškai ištikimai ir teisingai skleisti šią žinią. Jūs esate pašaukti ir išrinkti nešti žmonijai Gerąją Naujieną, mokyti savo artimus dvasinio kelio – vienintelio, kuris veda jus į taiką, tikrą šviesą ir visapusišką brolystę. (270, 10)

29. Būkite kantrūs ir supratingi, nes ne jus turi pripažinti žmonija, o mano darbą, mano mokymą, ir jis yra amžinas. Jūsų užduotis yra savo žodžiais ir veiksmais perteikti žinią, kuri žmonėms atskleidžia, kaip jie gali žengti žingsnį link tobulumo. (84, 11)

30. Statykite ant tvirto pagrindo, kad tai, ką Aš jūsų viduje sukūriau dvasinio atsinaujinimo srityje, netikintieji nesunaikintų.

31. Tačiau jūs neturėtumėte slėpti šios tiesos iš baimės prieš pasaulį; jūs turite ją parodyti pasauliui ryškioje dienos šviesoje. Todėl aš jums nuolat sakau, kad jūs turite saugoti šią sėklą, kad jūs ir jūsų vaikai atneštumėte šią šviesą žemės tautoms. Aš leidžiu jums – kad mano žinia pasiektų įvairias žemės vietas – naudotis priemonėmis, kurias laikote tinkamomis, kai tik jūsų sąžinė sako, kad esate teisingame kelyje. Šiuo metu neturėtumėte ieškoti katakombų, kad galėtumėte melstis ir mane mylėti.

32. Nebūkite drovūs, kai kokiu nors būdu kalbate apie Mane ar liudijate, nes tada žmonės nepripažins, kad Aš jums apsireiškiau, jie abejos, kad ligonių ir pagalbos reikalingų minios pasveiko ir rado palengvėjimą savo kančioms, jie neigs stebuklus, kuriuos Aš padariau, kad uždegčiau jūsų tikėjimą.

33. Aš paliksiu jums savo mokymų knygą, kad pasakytumėte pasauliui: „Štai, čia yra tai, ką Mokytojas paliko kaip palikimą." Ir tikrai, kiek daugelis, išgirdę mano Žodžio skaitymą, įtikės, ir kiek daug nusidėjėlių atsinaujins!

34. Įsidėkite į širdį visus šiuos mokymus, kad gyvenimo

išbandymai jūsų neužkluptų nepasiruošusius. (246, 69-70)
35. Kiek mokymų, kiek Dievo garbinimo formų ir kiek naujų sampratų apie dvasinį ir žmogiškąjį gyvenimą jūs rasite. Jei sugebėsite įsigilinti į juos ir juos įvertinti, kiekvienas iš jų jums parodys gerą ir teisingą dalį bei kitą, klaidingą dalį, toli nuo tiesos, kuri yra teisingumas, meilė ir tobulumas.
36. Ten, kur atrasite klaidų, nežinojimo ar blogio, skleiskite mano mokymo esmę, kuri, kadangi yra mano, neturi būti sumaišyta su nešvarumais ar klaidomis.
37. Mano mokymas yra absoliutus, visapusiškas ir tobulas. (268, 58-60)
38. Aš jums jau dabar sakau, kad tie, kurie tikrai sės šią sėklą su ta širdingumu, su kuriuo Aš ją jums patikėjau, eis savo keliu taikoje. Jiems atsivers durys, kurios buvo kurčios jų beldimui; ir nors jie gali būti puolami, jie niekada nepralaimės kovos, nes jų dorybė leis jiems įveikti visas išbandymus.
39. Tuo tarpu tie, kurie neklauso savo sąžinės balso, kurie nepaklūsta mano žodžiui ir mane išduoda, visada bus palikti savo priešų valiai, gyvens be ramybės ir jaus baimę prieš mirtį. (252, 24–25)
40. Tauta, dar prieš pasibaigiant karams pasaulyje, mano Meilės įstatymas turi palies visų sielas, nors šiandien jūs dar negalite žinoti, kokiu būdu.
41. Ši dvasinės šviesos žinia taip pat pasieks žmones; tačiau tai įvyks tik tada, kai jūs būsite stiprūs.
42. Niekas nedrįskite sakyti, kad šis darbas yra tiesa, jei tuo nesate įsitikinę, nes tada niekas jūsų netikės. Bet jei jūsų tikėjimas bus absoliutus, o įsitikinimas – tikras, niekas negalės jūsų sustabdyti nešti Džiugiąją Žinią į visas širdis. (287, 52-53)

60 skyrius – Veikimas Kristaus Dvasia

Būtinos naujų mokinių savybės, dorybės ir gebėjimai

1. Kaip sunku jums atrodo prasiskinti kelią, kad įvykdytumėte savo užduotį šiais laikais. Tačiau Aš jums sakau, kad tai nėra sunku, nes žmonija yra pasirengusi priimti mano žinią.
2. Visais laikais silpnieji, susidūrę su kova, praranda drąsą, o stiprieji parodė, kad tikėjimas mano įstatymu nugali viską. Tavo likimas, Izraeli, buvo visada skelbti pasauliui naujas žinias ir apreiškimus, todėl kartais abejoji, ar rasi tikinčiųjų.
3. Tačiau nesijaudinkite, paimkite sėklą, kurią Aš jums patikėjau, ir pasėkite ją. Jūs pamatysite, kiek daug laukų, kuriuos laikėte nevaisingais, pasirodys vaisingi, kai jie bus apvaisinti mano Žodžio tiesa.
4. Nenustokite vykdyti savo užduoties, nes jaučiatės neverti. Iš tiesų, sakau jums, kas turi misiją ir jos nevykdo, tas elgiasi taip pat blogai, kaip ir tas, kuris sąmoningai paniekina įstatymą.

5. Nepamirškite, kad Tėvas galiausiai pareikalaus iš jūsų ataskaitos – tiek už tai, ką blogo padarėte, tiek už tai, ko nepadarėte. Žinokite, kad tiek vienas, tiek kitas nusižengimas sukels jūsų sielai kančių.

6. Skleiskite mano mokymą, kalbėkite žmonėms apie mano žodį, įtikinkite juos savo meilės darbais, kvieskite juos klausytis manęs, ir kai jie susirinks minios ir jų širdyse užsidegs tikėjimo šviesa, aš pavadinsiu juos Naujosios Izraelio tautos vaikais. (66, 14–17)

7. Tuos, kurie iš purvo, nešvarumų ir savanaudiškumo pakyla į tarnystės ir aktyvios meilės artimui gyvenimą, Aš pateiksiu kaip pavyzdį, kad mano mokyme glūdi šviesa ir malonė, atnaujinanti nusidėjėlius. Šis pavyzdys užkrės visas širdis.

8. Kas nenorėtų priklausyti tiems, kurie liudija apie Mane? Tačiau tikrai sakau jums: jei jūsų veiksmai nebus nuoširdūs, jie neduos vaisių jūsų artimiesiems, ir jūs dažnai girdėsite, kaip jie vadina jus veidmainiais ir netikrais pamokslininkais. O Aš nenoriu, kad jums taip nutiktų.

9. Turite žinoti, kad šiais laikais labai sunku ką nors apgauti. Jų protas yra budrus, ir net jei jie pasiklydo savo egzistencijos materializme, jie yra jautrūs bet kokiam dvasiniam pasireiškimui. Tačiau jei negalite apgauti savo artimųjų, ar galite apgauti savo Tėvą?

10. Leiskite Mokytojo meilei apsigyventi jūsų esybėje, kad atleistumėte savo priešams, kaip Jis atleidžia jums. Tada jūsų širdis tarp žmonių bus tarsi gelbėjimo inkaras. (65, 44–46)

11. Nebijokite žmonių; nes tikrai sakau jums: Aš kalbėsiu jūsų lūpomis, liudysiu savo Žodį per jus, ir jo aidas pasieks pasaulio pakraščius, didžiuosius, mažus, valdovus, mokslininkus ir teologus. (7, 37)

12. Aš jums vėl sakau, kad jūs neturite bijoti ginčų. Taigi su didžiausiu natūralumu sakykite savo artimiesiems, kad Viešpats atėjo pas jus.

13. Sakykite jiems, kad tas, kuris mirė ant kryžiaus, buvo Jėzus – kūnas, kuriame slėpėsi Kristus, gyvasis šventykla, kurioje gyveno „Dievo Žodis“; bet kad Kristus, Dieviškoji Meilė, gyvena ir Dvasia ateina pas savo vaikus, kad juos mokytų kelio, kuris juos nuves į jo Dvasinę Karalystę. (88, 62-63)

14. Nebijokite sektų ir konfesijų nuosprendžių ir pašaipų. Būtent jie, nors ir turi pranašystės knygas savo rankose, jų teisingai neišaiškino ir todėl nesuprato, kaip manęs laukti. O jūs, kurie nežinojote pranašysčių, kalbėjusių apie mano sugrįžimą kaip Šventąją Dvasią, manęs laukėte. Dabar atėjo „Trečiasis laikas“, tačiau žmonija nesugebėjo teisingai išaiškinti Evangelijos. (33, 26)

15. Kaip jūs galėsite paskatinti žmoniją pasiekti dvasingumą tokioje materializacijos ir dvasinio sumaišties epochoje?

16. Suvokite, kad jūsų darbas yra sunkus, kad turite būti stiprūs ir kantrūs kovoje, kad galėtumėte jį įvykdyti.

17. Turite labai stengtis, kad ištaisytumėte klaidingą mano Įstatymų aiškinimą, taip pat netobulą būdą, kuriuo man aukojate savo garbinimą.

18. Bet turite turėti omenyje, kad negalite pakeisti sampratų ir garbinimo formų per akimirką, bet kad tai pasiektumėte, turite apsiginkluoti kantrybe ir gera valia bei savo darbais rodyti meilės pavyzdį. (226, 60)

19. Tik tie, kurie yra tyros širdies, gali išvykti į šalis ir tautas skleisti mano žinią, nes jie bus vieninteliai verti liudyti šio darbo tiesą.

20. Kai šie pasiuntiniai iškeliaus į šalis, kurios jų laukia, iš jų širdžių jau turi būti ištrintas bet koks religinis fanatizmas, neturi likti nė mažiausio noro gauti pagyrimų ar susižavėjimo, taip pat jų ranka neturi drįsti sutepti pasaulio pinigais meilės darbą, kurį jie atlieka.

21. Jie neturi pardavinėti stebuklų, nei nustatyti kainos už tarpusavio meilę. Jie turi būti tarnai, o ne šeimininkai.

22. Dar ateis laikas, kai jūs suprasite tikrosios nuolankumo didybę, ir tada jūs suvoksite, kad tas, kuris mokėjo būti tarnu, iš tikrųjų buvo laisvas savo užduotyje daryti gera ir skleisti gailestingumą, ir kad jo gyvenime jį lydėjo tikėjimas, pasitikėjimas ir ramybė. (278, 11-12)

23. Sakau jums, kad jūs tai pajusite, kai jūsų siela bus pasirengusi mokyti savo artimus mano mokymo. Nes taip bus tada, kai jūs atrasite save. Tada jūs labai aiškiai išgirsite sąžinės balsą. Kol tai jūsų atveju nepasitvirtins, jūs negalėsite manęs tikrai pajusti. (169, 36)

24. Klausykitės šių žodžių atidžiai, kad vėliau galėtumėte juos aiškinti ir sėti į savo artimųjų širdis. Nepasitenkinkite vien tuo, kad juos suprantate: kalbėkite apie juos, rodykite pavyzdį ir mokykite savo darbais. Būkite jautrūs, kad žinotumėte, kada yra tinkamas momentas kalbėti, ir kada atėjo tinkamas laikas, kai jūsų veiksmai turi liudyti apie mano mokymą.

25. Aš duodu jums vieną kalbą, kad skleistumėte mano Žodį, ir ta kalba yra dvasinė meilė, kurią supras visi žmonės.

26. Tai žmonių ausims ir širdims maloni kalba, kuri akmenį po akmens nugriaus Babelio bokštą, kurį jie pastatė savo širdyse. Tada baigsis mano teismas, nes visi laikys vieni kitus broliais ir seserimis. (238, 27–28)

27. Tik tada, kai jūs viduje pasikeisite, Aš jus siųsiu į pasaulį skleisti mano žinią. Nes tik tada, kai dvasinumas mokiniuose bus tikras, jie sugebės jį perduoti taip, kaip jį gavo iš Manęs. (336, 38)

28. Turėkite omenyje, kad mano mokymas neapsiriboja jūsų įsivaizdavimais ir jūsų suvokimu. Mano dieviškoji išmintis neturi ribų. Niekas negali tvirtinti, kad jis žinojo

ar suprato kokį nors iš mano apreiškimų dar prieš man jį atskleidžiant.

29. Kol mokslininkai viską bando paaiškinti savo materialiosiomis žiniomis, Aš nuolankiesiems atskleidžiu dvasinį gyvenimą, tikrąjį gyvenimą, kuriame glūdi visko, kas egzistuoja, priežastis, pagrindas ir paaiškinimas.

30. Iš žinių, kurias jūs perteikiate, susiformuos žmonių įsivaizdavimas apie mano darbą. Daugelis dėl supratimo stokos vertins mano mokymą pagal jūsų nepastebimumą, kaip „Antrajame laikmetyje“ Jėzus Kristus buvo vertinamas pagal jo kuklią išvaizdą ir paprastą drabužį, ir dėl to, kad ir tie dvylika, kurie jam sekė, buvo paprastai apsirengę. Tačiau Aš jums sakau tiesą, kad jie nebuvo apsirengę skarmalais, o tik atmetė žemišką tuštybę, nes, remdamiesi mano mokymu, suprato, kuo yra tikrosios sielos vertybės.

31. Sakau jums, mokiniai: jei žmonės imsis studijuoti mano darbą ir kreipsis į jus su klausimais, nepakliūkite į pagundą manyti, kad esate pranašesni dėl žinių, kurias gavote iš manęs. Kuo kuklesni pasirodysite, tuo kilnesniais ir patikimesniais jie jus laikys.

32. Tokiu būdu šviesa, kuri išsklaido fanatizmą ir išlaisvina sielą, pamažu sklis nuo žmogaus prie žmogaus. O tie, kurie vadinosi krikščionimis, nors ir nebuvo jais, per šią šviesą pažins ir aiškins tikruosius Kristaus mokymus. Nes ji suteiks jiems pakylėjančią dvasinio gyvenimo, apie kurį Jėzus kalbėjo savo mokymuose, sampratą. (226, 17-21)

33. Jūs negalite eiti pas žmones su netikru ar tik apsimestiniu pasirengimu; nes jų siela yra išsivysčiusi, o raištis, dengęs jų akis, jau seniai nukrito.

34. Atneškite jiems dvasingumą, siūlykite jiems ramybę ir sukurkite savo aplinkoje gerovės ir brolystės atmosferą, tada pamatysite, kaip jie klausys jūsų ir priims jūsų žodžius, kuriuose bus mano įkvėpimas ir mano jėga.

35. Jei pamokslaujate ir mokote taikos, patys būkite taikingi; jei kalbate apie meilę, pajuskite ją, prieš išreiškdami žodžiais; jei jūsų artimieji taip pat siūlo jums savo vaisius, neatstumkite jų. Patikrinkite viską, ką sužinote, ir laikykitės to, kas jų mokymuose yra leistina ir teisinga.

36. Jūs taip pat sutiksite tuos, kurie, tapę fanatiški savo religijos praktikoje, susiaurino savo suvokimo gebėjimus dėl savo kulto veiksmų materializavimo. Tuomet jūs turite kantriai jiems padėti praplėsti jų žinias, turite parodyti jiems horizontus, kuriuos jų dvasia gali pasiekti, jei jie pasiners į mano mokymą.

37. Jūs turite jiems kalbėti apie mano Visuotinę Dvasią, apie sielos nemirtingumą, jos nuolatinę raidą. Jūs turite juos mokyti tikrosios maldos, dvasinio dialogo, ir išlaisvinti juos nuo prietarų ir klaidų. Tai yra darbas, kurį Aš jums pavedu

– meilės ir kantrybės darbas. (277, 6-7)

38. Gydykite visas kančias, tiek kūno, tiek sielos, nes jūsų užduotis yra guosti, stiprinti ir gydyti savo artimuosius. Tačiau Aš jūsų klausiu: kaip galėtumėte suteikti sveikatos kenčiantiems, jei patys būtumėte sergantys? Kokia ramybė galėtų sklisti iš jūsų sielos, jei ji būtų sutrikdyta rūpesčių, kančių, sąžinės graužaties ir žemiškų aistrų?

39. Tik tai, ką esate sukaupę savo širdyje, galėsite pasiūlyti savo artimiesiems. (298, 1-2)

40. Aš duodu jums aiškų ir paprastą mokymą, kad išmoktumėte gyventi tarp nusidėjėlių, neužsikrėsdami; eiti savo keliu tarp erškėčių, nesusižeisdami; žiūrėti į žiaurumus ir gėdingus dalykus, nesusierzinant; gyventi pasaulyje, pilname vargų, nebandant iš jo pabėgti, bet priešingai – trokštant likti jo viduryje, kad galėtumėte daryti viską, kas įmanoma, vargstantiems žmonėms, ir visais keliais sėti gėrio sėklą.

41. Kadangi žemiškasis rojus dėl žmonių nuodėmės virto pragaru, būtina, kad jie nuplautų savo gėdą ir taip sugrąžintų savo gyvenimui pirminį tyrumą. (307, 26-27)

42. Aš nesiųsiu pasiuntinių, kurie yra mirę malonės gyvenimui, nes jie neturės ką duoti. Aš nepatikėsiu šios misijos tiems, kurie neišvalė savo širdžių nuo savanaudiškumo.

43. Mano Žodžio nešėjas turi būti mano mokinys, kurio vien buvimas jau leidžia pajusti mano ramybę širdyse. Jis turi sugebėti paguosti savo artimus net sunkiausiais gyvenimo momentais, o iš jo žodžių visada turi sklisti šviesa, kuri išsklaido visą sielos ar proto tamsą. (323, 60-61)

Tinkamas elgesys skleidžiant Žodį

44. Mano naujieji mokiniai turės daug priemonių ir būdų šiai palaimintajai sėklai skleisti; tačiau niekada nepamirškite nuolankumo ir paprastumo, nes taip Aš atėjau pas jus, ir tokiu pačiu būdu turite artėti prie širdžių, namų ir tautų. Jei ateisite taip, būsite pripažinti dvasinio pranešimo pasiuntiniais, ir jūsų kova duos tikrojo dvasingumo, atsinaujinimo ir brolystės vaisių. (82, 66)

45. Jei norite žinoti, ką turite daryti tarp žmonių, pakanka pažvelgti į tai, ką Aš dariau su jumis nuo tos dienos, kai pirmą kartą išgirdote mano Žodį.

46. Aš jums atleidau, priėmiau jus su begaline gailestingumu ir meile, leidau jums pailsėti nuo varginančio dienos darbo. Aš nesivarginau vertinti jūsų socialinės padėties, jūsų luomo ar kastos . Aš išvaliau jūsų nuodėmių raupsus ir išgydžiau jūsų negalias.

47. Aš buvau supratingas, atlaidus ir geranoriškas vertindamas jūsų trūkumus. Aš sugrąžinau jus į tikrąjį gyvenimą, suteikdamas jums meilės mokymą, kuris leidžia jums išgelbėti save, gelbėdami savo artimuosius.

48. Šiuose mano darbuose, kuriuos atlikau kiekvienam iš jūsų, galite rasti geriausią pavyzdį, kurį galėsite pritaikyti tiems, kurie kenčia kūno ir sielos skausmą ir kurie minios plūstels pas jus.

49. Kai Aš čia kalbu šiai tautai, Aš kalbu žmonijai. Jūsų užduotis yra rytoj kreiptis į žmonių širdis ir broliškai perduoti jiems mano Žodį, kuris užbaigs išganymo darbą. (258, 21-24)

50. Jūs turite būti nuolankūs. Jums neturi rūpėti, jei jus įžeidžia. Būkite švelnūs. Jums bus daromi pažeminimai ir kančios. Bet jūsų žodžio, kuris bus mano žinia, jie negalės ištrinti iš savo sielos. Todėl sakau jums: jei kai kurie liks nejautrūs ir kurti jūsų šauksmui, kiti už tai pabus iš savo ilgo miego ir išeis pirmyn, kad savo gyvenimą nukreiptų atsinaujinimo ir atgailos keliu.

51. Ginkitės drąsa, tikėjimu ir jėga, kad galėtumėte stoti į kovą. Tačiau atkreipiu jūsų dėmesį: neleiskite, kad jus įbaugintų, kai kalbate su vienu iš savo artimų, nes matote jį gerai apsirengusį arba todėl, kad į jį kreipiamasi kaip į kunigaikštį, poną ar ministrą.

52. Imkite pavyzdį iš Pauliaus ir Petro, kurie pakėlė savo balsą prieš tuos, kuriuos pasaulis vadino valdovais. Jie buvo didingi savo dvasia, tačiau niekam nesigyrė esą valdovai; priešingai, jie liudijo esą tarnai. Sekite jų pavyzdžiu ir liudykite mano tiesą savo darbų meile. (131, 60–62)

53. Taip pat atkreipiu jūsų dėmesį, kad tas, kuris naudoja mano žodį kaip kardą, kad sužeistų savo artimus, arba kaip skeptrą, kad juos pažemintų, negali vadintis mano mokiniu. Taip pat ir tas, kuris susijaudina, kai kalba apie šį mokymą, ir praranda ramybę, nes jis nesukurs tikėjimo sėklos.

54. Paruoštas mokinys bus tas, kuris, matydamas, kad puolamas jo tikėjime, jo įsitikinimų šventovėje, sugeba išlikti ramus, nes jis bus tarsi švyturys audros viduryje. (92, 9-10)

55. Jei bandote pamokyti nusidėjėlį daryti gera, nedarykite to grasindami jam mano teismu, gamtos jėgomis ar skausmu, jei jis nepasikeis, nes taip įskiepytumėte jam neapykantą man , mano mokymui. Parodykite tikrąjį Dievą, kuris yra visiškai meilė, gailestingumas ir atleidimas. (243, 36)

56. Nesijauskite įžeisti dėl savo artimųjų pašaipų, nes žinote, kad tas, kuris taip elgiasi, dėl savo nežinojimo negali suvokti tiesos. Kompensaciją už tai rasite tų, kurie ateina pas jus, norėdami jus ištyrinėti, ir tada nustebina vidinė ramybė, kuri spinduliuoja iš kiekvieno mano tikrojo mokinio.

57. O jūs niekada neturėtumėte tyčiotis iš tų, kurie savo religiniame fanatizme yra stabmeldžiai. Nes nors jie ir ieško Manęs materialiosiose formose, jie vis dėlto garbina Mane jose.

58. Jums nereikia atkreipti savo artimų dėmesio į jų klaidas, kad jos

būtų pašalintos. Priešingai, taip jūs tik sukeltumėte jų pyktį ir dar labiau sustiprintumėte jų fanatizmą. Pakaks mano mokymą įgyvendinti praktikoje su jam reikalingu dvasingumu, kad jūsų artimų klaidos būtų iškeltos į tiesos šviesą.

59. Jums reikės daug kantrybės, didelio gailestingumo ir tikros meilės, jei norite, kad žmonija greitai suvoktų mano Žodžio dvasinį turinį ir išmoktų jam rodyti tikrą pagarbą, taip pat kiekviename žmogiškame kūrinyje atpažintų dvasinį ir žemišką brolį Dieve. (312, 20-22)

60. Aš jums įrodžiau, kad galima nuimti tamsią raištį nuo nežinojančio ar apakinto žmogaus akių, nepadarydami jam žalos, neįžeidžiant jo ir nesužeidžiant. Noriu, kad ir jūs taip elgtumėtės. Aš jums savo pavyzdžiu įrodžiau, kad meilė, atleidimas, kantrybė ir atlaidumas turi daugiau galios nei griežtumas, pasmerkimas ar prievartos naudojimas. (172, 63)

61. Dar kartą palieku jums pėdsaką, kad eitumėte paskui mane. Jei išeisite ieškoti žmonių, kad neštumėte Gerąją Naujieną, neprašykite, kad jie jus išklausytų. Vykdykite savo užduotį oriai, ir tie, kurie jums tikės, bus tie, kuriuos aš išsirinkau, kad iš jų padaryčiau savo mokinius. (10, 50)

Tinkamas žodžio skelbimo būdas

62. Aš jums nesuteikiau savo Žodžio tam, kad jį skelbtumėte gatvėse ir aikštėse. Jėzus tai darė, bet jis žinojo, kaip atsakyti į kiekvieną klausimą ir išbandyti tuos, kurie bandė jį išbandyti.

63. Jūs esate maži ir silpni, todėl neturite iššaukti savo artimųjų pykčio. Nebandykite atkreipti į save dėmesio – galvokite, kad neturite nieko ypatingo. Taip pat nesistenkite įrodyti žmonėms, kad visi klysta ir kad tik jūs žinote „ “ tiesą; nes tokiu būdu savo sėkla nieko gero nepasieksite.

64. Jei norite tobulėti dvasiškai ir morališkai, neteiskite savo artimųjų klaidų, kad nepatektumėte į tą pačią klaidą. Ištaisykite savo netobulumus, nuolankiai melskitės savo Mokytojui, kad jo švelnumas jus įkvėptų, ir prisiminkite jo patarimą niekada neskelbti savo gerų darbų, kad jūsų kairė ranka niekada nesužinotų, ką padarė dešinė.

65. Taip pat sakau jums, kad nebūtina ieškoti žmonių, kad jiems kalbėtumėte apie mano mokymą; nes mano gailestingumas atves jus pas tuos, kuriems reikia jūsų pagalbos.

66. Tačiau jei bus akimirkų, kai, vykdydami mano įstatymą, pajusite poreikį atlikti gailestingumo darbą, o šalia savęs neturėsite nė vieno vargšo, dėl to nesikankinkite ir neabejokite mano žodžiu. Tai bus būtent ta valanda, kai turėsite melstis už savo nesančius brolius, kurie gaus mano gailestingumą, jei tik turėsite tikrą tikėjimą.

67. Nesiekite žinoti daugiau nei jūsų broliai. Supraskite, kad jūs visi įgyjate žinių, atitinkančių jūsų

išsivystymą. Jei Aš suteikčiau jums savo šviesą, nors jūs to nenusipelnėte, jūs laikytumėte save dideliais ir pražūtumėte savo tuštybėje, o jūsų išmintis būtų klaidinga.

68. Aš noriu matyti jus nuolankius. Tačiau norėdami būti nuolankūs prieš Mane, turite tai parodyti ir savo artimiesiems.

69. Mokiniai, meilė ir išmintis niekada nėra atskirtos, viena yra kitos dalis. Kaip gi nutinka, kad kai kurie stengiasi šias dvi dorybes atskirti? Abi jos yra raktas, atveriantis šventyklos vartus, kuris leis jums pasiekti visišką mano mokymo pažinimą.

70. Aš jums sakiau: ar norite turėti daug draugų? Tuomet naudokitės gerumu, širdingumu, pakantumu ir gailestingumu. Nes tik šių dorybių pagalba jūsų dvasia galės spindėti savo artimųjų kelyje, nes jos visos yra tiesioginis meilės išraiškos. Nes dvasia savo giliausiame esmėje saugo meilę, nes ji yra Dieviškoji kibirkštis, o Dievas yra meilė. (30, 29-36)

71. Dabar aš kreipiuosi į tuos, kurie kitose šalyse turi vykdyti savo misiją kaip apaštalai ir pranašai, kad jie nesigirtų misija, kurią jiems patikėjau. Jie neturi kelti triukšmo, kovodami su religinėmis bendruomenėmis ar tikėjimo išpažinimais.

72. Kiti sukels pasipiktinimą prieš jus, nesuvokdami, kad taip padės jums skleisti mano mokymą, nes pažadins daugelio smalsumą, kuris vėliau virs tikėjimu. (135, 28)

73. Kai įtvirtinu savo dieviškąją žinią jumyse, ji turi tapti broliška žinia. Tačiau kad ji paveiktų ir sujaudintų materialistinę šios žmonijos širdį, ji turi turėti tiesos, kurią Aš jums apreiškiau, antspaudą. Jei ką nors slepiate, jei ką nors nutylite, tai jūs nesate davę tikro liudijimo apie tai, kas buvo mano apreiškimas Trečiajame Laike, todėl jūs nesulauksite tikėjimo. (172, 62)

74. Koks didelis yra moralinis ir dvasinis atsilikimas, kurį Aš randu žmonijoje! Kokia didelė yra tų, kurie šiuo metu gavo mano Žodžio malonę ir šviesą, atsakomybė!

75. Mokiniai, tapkite Mokytojais, išvarykite iš savo širdžių baimę žmonių, išsiųskite abejingumą ir tinginystę, suvokite, kad jūs iš tiesų esate Dangiškosios Žinios nešėjai. Būtent jūs turite paaiškinti viską, kas vyksta šiais laikais, būtent jūs turite stengtis parodyti mano mokymo principus, kuriuos žmonija yra pamiršusi.

76. Jūs neturite kartoti savo artimiesiems mano Žodžio taip, kaip Aš jums jį pasakiau. Mokykitės, kad sugebėtumėte jį paaiškinti. Neieškokite žodžių, kad savo iškalba padarytumėte įspūdį. Kalbėkite paprastai, nes tai geriausiai išreiškia Dvasios tiesą. (189, 11–13)

77. Būkite nenuilstami, naujieji mokiniai, kai kalbate apie šią tiesą. Neįpratę lūpos, kurios iš baimės neištaria mano žodžio – atsiverkite savo sprendimo akimirką. Vienas

žodis, pasakytas mano vardu, gali išgelbėti nusidėjėlį, uždaryti bedugnes, kurios stabdo savo kelyje tuos, kurie tapo nepaklusnūs blogiui. Argi nežinote, kokią galią turi mano žodis? Ar žinote savo įgaliojimo jėgą?

78. Kalbėkite pavyzdingais darbais ir būkite verti tos mano darbo dalies, kurią jums patikėjau. Likusią dalį 686 atliksiu Aš. (269, 6)

79. Jei matote, kad kiti jūsų artimieji moko Kristaus vardo ir žodžio, nežiūrėkite į juos iš aukšto. Nes parašyta, kad mano sugrįžimas įvyks tada, kai žodis, kurį Aš jums atnešiau „Antrajame Laike“, bus pasklidęs po visą žemę.

80. Tačiau sakau jums, kad pasaulyje vis dar yra vietų, kurios dar negavo tos žinios. Kaip šiandieninis, giliai dvasinis mokymas galėtų pasiekti tas tautas, jei jos anksčiau nepriėmė dieviškosios meilės sėklos, kurią Atpirkėjas jums davė savo Žodžiu ir Krauju? (288, 44)

81. Kai kartą suprasite ir pajusite tiesą, patirsite, kaip lengva Dvasiai sekti savo Mokytojo pėdomis net sunkiausiose išbandymuose. Darykite viską, kas jums įmanoma, nes Aš neprašysiu iš jūsų daugiau, nei galite padaryti . Tada paliksite naujoms kartoms išlygintą kelią.

82. Aš patikiu jums vaikus ir įpareigoju jus vesti juos teisingu keliu. Surinkite juos, kalbėkite jiems apie Mane su meile ir atsidavimu.

83. Ieškokite atstumtųjų – tų, kurie gyvena pasiklydę skurde ir ydose. Aš suteiksiu jūsų žodžiams dvasinę jėgą, kad jie taptų keliu į išgelbėjimą, kai išeis iš jūsų lūpų.

84. Atverkite nežinantiems Tikrojo Gyvenimo knygą, kad jų siela pabustų ir išaugtų, įsiskverbiant Šventosios Dvasios apreiškimams. Tapkite panašūs į savo Mokytoją, ir jūs būsite išgirsti. (64, 70)

85. Aš noriu, kad tie, kurie rado kelią, mokytų jo lengvai suprantamai ir palengvintų jį savo artimiesiems, kad jie jo neklotų kliūtimis, kaip tai darė daugelis, trukdydami tiems, kurie Manęs ieško, ateiti pas Mane. (299, 34)

86. Jums, spiritualistams, patikiu užduotį nugriauti tą barjerą, kurį žmonija pastatė tarp savęs ir Dievo – barjerą iš klaidingo tikėjimo, tik tariamo tikėjimo Amžinybe, iš materializavimo ir nereikalingų kulto veiksmų.

87. Tau, tauta, aš pavedu nuversti nuo pjedestalo Auksinį Veršį, kurį žmonės vis dar garbina, nors ir mano esą toli nuo stabmeldystės ir pagonybės. (285, 54-55)

88. Pašalinkite klaidingą žmonių įspūdį, kurį jie susidarė apie dvasinius mokymus, tarsi jie būtų pagrįsti nežinojimu, apgaulėmis ir sukčiavimu. Parodykite mano mokymą visame jo tyrumo ir didingumo grožyje, kad jis išsklaidytų nežinojimą, fanatizmą ir užkietėjimą, kurie trukdo žmonėms galvoti apie savo dvasinį „aš“, iš kurio jie atėmė bet kokią veiksmų laisvę. (287, 42)

89. Jūs, kurie gavote šiuos apreiškimus, esate išrinkti skelbti žmonijai mano naująjį pranešimą per žmogiškąjį protą. Kas gi, jei ne jūs, turėtų duoti šį liudijimą?

90. Jei tikitės, kad žmonijos religinių bendruomenių dignitarai ar dvasininkai atneš šią Gerąją Naujieną, klystate. Nes tikrai sakau jums: net jei jie mane pamatytų, jie neatvertų lūpų, kad pasakytų žmonijai: „Žiūrėkite, ten yra Kristus, eikite pas Jį!“ (92, 13)

91. Nemiegokite laukdami tų laikų, apie kuriuos Aš jums kalbėjau, kad tik tada pakiltumėte ir pasakytumėte žmonėms: „Tai, ką dabar matote, jau buvo pranašauta.“

92. Ne, tauta, būtina, kad jūs tai iš anksto paskelbtumėte, kad pranašautumėte, kad nutiestumėte kelią visko, ką Aš jums pranašavau ir pažadėjau, atėjimui. Tada jūs būsite įvykdę savo misiją kaip dvasinio atgimimo žemėje pranašai.

93. Kai pasaulyje pradės vykti stebuklingi dalykai ir Viešpaties Dvasia prakalbės jums per niekada nematytus įvykius, o žmogaus dvasia pradės atskleisti niekada nesitikėtus talentus ir sugebėjimus, jūs pamatysite, kaip visos tikėjimo išpažinimai, teorijos, normos, institucijos ir mokslai bus sukrėsti, ir tada žmonija pripažins, kad tie, kurie nuolankiai skelbė iš pažiūros keistą mokymą, buvo teisūs, nes jų žodžiai pasitvirtino, kai jie išsipildė.

94. Tada jūs pamatysite, kad žemės tautos domisi dvasiniu mokymu, kad teologai lygina Kristaus mokymus su naujais apreiškimais, ir jūs pamatysite, kaip daugelis, kurie visada buvo abejingi dvasiniams dalykams, gyvai domisi šių ir praeities laikų apreiškimų studijavimu. (216, 16-17)

Užduotis guosti ir gydyti fiziškai bei dvasiškai kenčiančius

95. Aš patikėjau savo išrinktiesiems didelius talentus. Vienas iš jų yra gydymas – gydomasis balzamas, kad šiuo talentu galėtumėte atlikti vieną iš gražiausių užduočių tarp žmonių, nes jūsų planeta yra ašarų slėnis, kur visada yra skausmo.

96. Turėdami šį sugebėjimą, jūs turite plačią veiklos sritį, kad pagal mano valią teiktumėte paguodą. Šį balzamą Aš įdėjau į jūsų esybę, į švelniausias jūsų širdies stygas, ir jūs pasisotinote juo, prieš jo stebuklus nusilenkė jūsų kaklas, jūsų širdis suminkštėjo dėl žmonių skausmo, ir jūs visada vaikščiojote gailestingumo keliu.

97. Toliau teikite šį gydomąjį balzamą, kuris nėra jūsų rankose, nes jis perduodamas užuojautos, paguodos, supratimo žvilgsniais, perduodamas gerais mintimis ir virsta gydomais patarimais, šviesos žodžiais.

98. Gydymo dovana neturi ribų. Niekada nepamirškite, kad esate ja persmelkti; ir jei skausmas taptų jūsų grobiu, nes esate išbandomi, jei negalite jo pašalinti šiuo balzamu, nepamirškite mano mokymų, pamirškite savo kančias ir galvokite

apie kitus, kurių kančia yra didesnė. Tada patirsite stebuklų savyje ir savo artimuose. (311, 18-19)

99. Kaip labai turite būti pasirengę pažvelgti į širdis ir sužinoti, ką jos slepia savyje, ką jos paslepia ir ko joms reikia!

100. Aš jus mokiau maitinti sielas, jas gydyti, suteikti joms šviesą ir parodyti kelią į jų tobulėjimą.

101. Kas išgirsta šį žodį ir saugo jį savo širdyje, tas galės tapti sielų vadovu, gydytoju ir patarėju. Savo žodžiu jis turės taikos ir paguodos dovaną savo artimiesiems, kuriems reikia šviesos. (294, 3-4)

102. Aš duodu jums lašelį gydomojo balzamo, kad, kai būsite persekiojami, tarp žmonių atliktumėte stebuklingus išgydymus. Nes per didžiąsias epidemijas, kai išplis keistos ir mokslui nežinomos ligos, turi atsiskleisti mano mokinių galia.

103. Aš patikiu jums raktą, kuriuo atidarysite labiausiai surūdijusią spyną, tai yra: nepaklusniausią širdį, ir net kalėjimo vartus, kad suteiktumėte laisvę nekaltiesiems ir išgelbėtumėte kaltuosius.

104. Jūs visada gyvensite taikoje ir pasitikėdami Manimi, nes kur bebūtumėte, jus saugos mano angelai. Jie priims jūsų užduotį kaip savo ir lydės jus į namus, ligonines, kalėjimus, nesantaikos ir karo laukus – kur tik eisite sėti mano sėklą. (260, 37-38)

105. Žmonės susirinks, ir tarp jų bus „Tomas“, kurį atstovauja mokslas ir materializmas, su budriais akimis, norėdamas ištirti; ir tai darys ne tik savo akimis, bet ir savo rankų pirštais, kad apčiuoptų, paliesdamas, nes tik taip jis gali patikėti mano buvimu ir dvasiniais įvykiais, kurie vienas po kito įvyks tarp žmonijos ir apie kuriuos žmonės turi liudyti, kad „Trečiojo laikotarpio Tomasas“ savo abejonėse ir materializme galėtų būti nugalėtas mano meile. (319, 38)

106. Aš duosiu jums nurodymą, kada turite imtis darbo; nes tai bus laikas tokių didelių ir aiškių ženklų, kad išgirsite Dvasinio pasaulio šauksmą ir šio pasaulio šauksmą, kuris savo įvykiais parodys, kad atėjo jūsų kovos valanda. Aš kalbėsiu su jumis iš Dvasios į Dvasią ir vesiu jus keliu.

107. Tačiau noriu, kad prieš ateidami pas žmones kaip mokytojai, ateitumėte kaip gydytojai, ir kai nuraminsite jų skausmą, jie galės gerti iš mano Žodžio tyro vandens šaltinio. Pirmiausia ieškokite žaizdos, opos ar ligos ir išgydykite jų kančias, kad po to galėtumėte atsigręžti į jų sielas.

108. Eikite pas savo artimus kaip Jėzus „Antrajame Laike“ ir neškite mano Žodžio gydomąjį balzamą. Bet iš ko susideda tas balzamas, o mokiniai? Ar tai šaltinių vanduo, kuris yra palaimintas ir paverčiamas vaistu ligoniams? Ne, tauta. Tas balzamas, apie kurį Aš jums kalbu, yra jūsų širdyje . Ten Aš jį įdėjau kaip brangią esenciją, ir tik meilė gali jį

atverti, kad jis nesustabdomai tekėtų.

109. Jei norėsite jį išlieti ant kokio nors ligonio, ne jūsų rankos gydys, o Dvasia, kuri trykšta meile, gailestingumu ir paguoda. Ten, kur nukreipsite savo mintis, įvyks stebuklas.

110. Jūs galite įvairiais būdais veikti gamtos būtybes ir elementus, kad visiems suteiktumėte paguodą. Tačiau Aš jums sakau ir tai: nebūkite išsigandę ligų ir būkite kantrūs bei gailestingi visiems.

111. Kalbant apie apsėstuosius ir tuos, kurių žmogiškasis protas yra sumišęs, jūs taip pat galite juos išgydyti, nes turite šią gebėjimą ir turite ją panaudoti tų būtybių labui, kurios pateko į neviltį ir užmarštį. Išlaisvinkite juos ir atskleiskite šią galią netikintiesiems. Viena iš didžiųjų šios tautos misijų – nešti šviesą ten, kur yra tamsa, sulaužyti bet kokią vergovę ir bet kokią neteisybę bei priversti šį pasaulį atpažinti savo Viešpatį ir pamatyti save, savo vidų, visiškai suvokiant tiesą. (339, 39–41)

Laikas išvykti į pasaulinę misiją

112. Kadangi pasaulis šiuo metu yra toks aklas, kad negali atpažinti tiesos šviesos, nei savo viduje išgirsti mano šauksmo, jūs turite melstis ir užkariauti dvasinę žemę. Nes šiuo metu jūsų niekas neišgirstų, nes visos tautos yra užsiėmusios ruošimusi naikinti ir gintis.

113. Žmonės turės tapti dar aklesni, kai neviltis, neapykanta, teroras ir skausmas pasieks savo ribas.

114. Tai taip pat nebūtų tinkamas metas perduoti mano žinią, nes jūs būtumėte tarsi šaukiančiosios dykumoje; niekas į jus nekreiptų dėmesio. (323, 27-29)

115. Tik tada, kai žemė bus ištikta nuo vieno poliaus iki kito, kai visos tautos, visos visuomeninės institucijos ir visi namai bus sugriauti iki pamatų, ir kai žmonija nuplaus kiekvieną gėdą, jūs turėsite išeiti pasirengę mano vardu, kad neštumėte mano mokymą savo broliams. (42, 54)

116. Kai ateis laikas, tu turi išeiti, mylima tauta, ir savo artimiesiems padaryti mano šventąjį žodį juntamą. Jūs, kaip geri mokiniai, išsiskirstysite po pasaulį, ir ši nauja Evangelija, kurią aš jums palieku, išplis. Ši šviesa, sklindanti iš Šeštojo antspaudo, apšvies šios epochos žmoniją, ir su ja bus atskleistos paslaptys.

117. Mano mokymas įsitvirtins kitose tautose, ir viską, ko žmonės nebuvo atradę, jie sužinos per Šešių antspaudų teikiamą šviesą. Tačiau jūs turite kalbėti apie šiuos mokymus, kuriuos gavote, ir mokyti žmones laikytis mano įsakymų. (49, 43)

XV. Pamokymai, įspėjimai, mokymai

61 skyrius – Viešpaties pamokymai ir perspėjimai

Įsakymai ir užduotys

1. Izraeli, vykdyk ne tik savo įsipareigojimus pasauliui. Vykdyk ir Įstatymą, nes jūs prisiėmėte pareigą Tėvui, ir jos vykdymas turi būti griežtas, kilnus ir dvasinis.

2. Aš jus mokau, kad jūs nusisuktumėte nuo materializmo ir nustotumėte būti fanatikais bei stabmeldžiais; kad jūs negarbintumėte žmogaus rankomis pagamintų materialių daiktų ir nesukurtumėte jų kulto. Aš nenoriu, kad jūsų širdyse būtų įsišaknijęs stabmeldystės, fanatizmo ir klaidingų kultų šaknis. Nesiūlykite Man aukos, kurios nepasiekia Manęs; Aš reikalauju tik jūsų atsinaujinimo ir jūsų išsipildymo dvasiniame gyvenime.

3. Atnaujinkite savo ankstesnius įpročius, nežiūrėkite atgal ir nekreipkite dėmesio į tai, ką atsisakėte ir ko daugiau neturėtumėte daryti. Supraskite, kad esate žengę į savo tobulėjimo kelią ir neturite sustoti. Kelias yra siauras, ir jūs turite jį gerai pažinti, nes rytoj jūs turėsite juo vesti savo brolius, o Aš nenoriu, kad jūs nuklystumėte.

4. Aš esu kantrus Tėvas, laukiantis jūsų atgailos ir geros valios, kad galėčiau apipilti jus savo malone ir gailestingumu. (23, 60–63)

5. Mano Žodis visada pataria jums daryti gera ir gyventi dorai: nekalbėti blogai apie savo artimus ir taip jų negėdinti; nežiūrėti su panieka į tuos, kurie kenčia nuo ligų, kurias vadinate užkrečiamomis; neskatinti karų; kad neužsiimtumėte gėdinga veikla, kuri griauna moralę ir skatina ydas; kad nekeiktumėte nieko, kas sukurta, neimtumėte nieko svetimo be savininko leidimo, nei skleistumėte prietarus.

6. Turite lankyti ligonius, atleisti tiems, kurie jus įžeidžia, ginti dorybę ir būti gerais pavyzdžiais; ir turite mylėti Mane bei savo artimus, nes šiuose dviejuose įsakymuose apibendrintas visas įstatymas.

7. Mokykitės mano pamokos ir mokykite ją savo veiksmais. Jei nemokysitės, kaip tada norite skelbti mano mokymą? O jei nejausite to, ko išmokote, kaip tada norite mokyti kaip geri apaštalai? (6, 25–26)

8. Tauta, jei nori žengti į priekį, nugalėk savyje esančią tinginystę. Jei norite būti dideli, taikykite mano principus savo darbuose. Jei norite pažinti save, tyrinėkite save per mano Žodį.

9. Supraskite, kaip labai jums reikalingas mano Žodis, kuris siūlo meilę, išmintį, patarimus ir pagalbą. Bet tuo pačiu metu jaustis atsakingais už tai, ką Aš jums duodu, nes jūs nesate vieninteliai, kuriems to reikia pasaulyje. Yra daugybė žmonių, kurie alksta ir trokšta šių mokymų, ir jūs turite nepamiršti pasiruošti, kad galėtumėte eiti pas juos su mano meilės žinia. (285, 50-51)

10. Labai didelė yra šios tautos atsakomybė žmonijos atžvilgiu. Ji turi būti tikrojo dvasingumo pavyzdys, ji turi parodyti, kaip reikia atlikti vidinį religijos praktikavimą, malonią auką, Dievui deramą pagarbą.

11. Atverkite savo širdis ir išklausykite ten sąžinės balsą, kad galėtumėte įvertinti savo elgesį ir sužinoti, ar ištikimai aiškinate mano mokymus, ar ir jūs klaidingai suprantate mano mokymo prasmę. (280, 73)

12. Mano mokymas praranda visą prasmę, jei jo netaikote.

13. Jūs labai gerai žinote, mylimieji mokiniai, kad mano Įstatymo ir mano mokymo tikslas yra daryti gera, ir kad todėl tas, kuris juos nešioja tik atmintyje ar lūpose, netaikydamas jų savo darbuose, elgiasi ne pagal pareigą. (269, 45)

14. Žmonės, turintys širdyje šio gyvenimo patirties šviesą ir sieloje šviesą, kurią palieka vystymasis per įvairius žemiškus gyvenimus, – kodėl jūsų siela užsiima tuo, kas jai nenaudinga, ir kodėl jūs dažnai verkia dėl priežasčių, kurios nenusipelno jūsų skausmo? Visur ieškokite tiesos; ji yra visur, ji šviesi ir aiški kaip dienos šviesa. (121, 48-49)

15. Nepamirškite ir visada turėkite omenyje, kad nuo jūsų teisaus ir doro gyvenimo priklauso tikėjimas, kurį jūs žadinate savo artimuose, tai reiškia, kad jie tyrinės ir stebės jus net jūsų asmeniniame gyvenime, ieškodami jūsų darbuose patvirtinimo mokymui, kurį jūs skelbiate. (300, 57)

16. Pasakykite man: ar aš jus atstūmiau, kai jūs suklydote? Ar aš jus palikau, ar apleidau, kai jus sustabdė kokia nors kliūtis? Ar aš pasirodžiau jums griežtas, kai jūs, nugalėti skausmo, pargriuvote?

17. Vis dėlto matau, kad tie, kuriuos su tokia meile vadinu savo mokiniais, palieka savo artimus nelaimėje, atstumia tą, kuris nukrypsta nuo teisingo kelio, vietoj to, kad jį meiliai pritrauktų ir padėtų jam pasitaisyti, ir kartais tampa teisėjais, kai kišasi į dalykus, kurių jiems nederėtų teisti.

18. Ar tai atitinka mano mokymą? Ne, sako man jūsų sąžinė, nes Aš noriu, kad jūs patys save kuo tiksliau įvertintumėte, kad galėtumėte nušlifuoti daugelį šiurkštumų, dėl kurių kenčia jūsų jausmai, ir galėtumėte pradėti tapti mano mokiniais. (268, 46)

Tikėjimas, viltis, meilė, nuolankumas, pasitikėjimas

19. Jei būsite nuolankūs, būsite didingi. Didingumas nėra pasipūtime ir tuštybėje, kaip daugelis tiki. „Būkite švelnūs ir nuolankūs iš širdies“, – visada jums sakiau.

20. Pripažinkite Mane kaip Tėvą ir mylėkite Mane, nesiekite savo kūno apvalkale nei sosto, nei vardo, kuris išskirtų jus iš kitų. Būkite tiesiog žmogus tarp kitų žmonių ir turėkite savyje gerą valią. (47, 54)

21. Noriu matyti jumyse tą tikėjimą, kurį parodė ligoniai, atėję pas Mane

„Antrajame Laike“; paralyžiuotojo, aklojo ir nepagydomos moters tikėjimą. Noriu jaustis mylimas kaip Tėvas, geidžiamas kaip Gydytojas ir klausomas kaip Mokytojas. (6, 46)

22. Nebūkite silpni tikėjime nei vilties. Visada turėkite omenyje, kad šios gyvenimo kelionės pabaiga ateis. Nepamirškite, kad jūsų pradžia buvo manyje ir kad galutinis tikslas taip pat bus manyje, o šis tikslas yra amžinybė, nes sielos mirties nėra.

23. Turėkite amžinybę kaip savo siekių idealą ir nepraraskite drąsos gyvenimo pakilimuose ir nuosmukiuose. Argi žinote, ar tai yra jūsų paskutinis įsikūnijimas žemėje? Kas galėtų jums pasakyti, kad šiame kūne, kurį turite šiandien, sumokėsite visas savo skolas, kurias prisiėmėte prieš mano teisingumą? Todėl sakau jums: išnaudokite laiką, bet neskubėkite. Jei savo kančias priimsite su tikėjimu ir pasidavimu ir kantrybe ištuštinsite taurę – tikrai, sakau jums, jūsų nuopelnai nebus bevaisiai.

24. Rūpinkitės, kad dvasia visada žengtų į priekį, kad jūs niekada ir niekada nenustotumėte tobulėti. (95, 4-6)

25. Gyvenkite Tėvui, mylėdami Jo vaikus, kurie yra jūsų broliai ir seserys, ir jūs pasieksite nemirtingumą. Jei pasiduosite savanaudiškumui ir užsidarysite savo meilėje sau, sėkla, kurią paliksite, vargu ar išliks ilgiau už jūsų atminimą.

26. Būkite iš širdies švelnūs ir nuolankūs, ir jūs visada būsite pilni mano malonės. (256, 72-73)

27. Didis yra jūsų likimas! Tačiau neleiskite, kad jus valdytų blogi ženklai, bet verčiau būkite kupini drąsos ir vilties, galvodami, kad artėjantys kartybės dienos yra būtinos žmonių pabudimui ir apvalinimui, be kurių jūs negalėtumėte patirti dvasinio laikotarpio pergalingo atėjimo.

28. Mokykitės įveikti sunkumus, neleiskite, kad nusiminimas užvaldytų jūsų širdis, ir rūpinkitės savo sveikata. Padrąsinkite savo brolių ir seserų sielas, kalbėdami apie Mane ir rodydami jiems Mano mokymą, kuris uždegs tikėjimą ir viltį.

29. Pažvelkite, kaip nusiminę gyvena daugelis žmonių. Tai būtybės, kurios leido sau būti nugalėtoms gyvenimo kovoje. Pažvelkite, kaip anksti jie paseno ir pražilti, veidas nudžiūvo, o išraiška tapo melancholiška. Tačiau jei tie, kurie turėtų būti stiprūs, yra silpni, jaunimas nudžiūs, o vaikai savo aplinkoje matys tik liūdesį.

30. Tu, tauta, neapvogk savo širdies visų tų sveikų džiaugsmų, kuriais, nors jie ir trumpalaikiai, jums leidžiama mėgautis. Valgykite savo kuklų duoną ramybėje, ir tikrai, sakau jums, tada ji jums atrodys skanesnė ir turtingesnė.

31. Iš mano žodžių supraskite, kad tai, ko Aš iš jūsų noriu, yra pasitikėjimas, tikėjimas, optimizmas, sielos ramybė ir stiprybė, kad

nepaisant jūsų vargų ir kančių jūsų širdyse neturėtų būti kartumo. Kokią malonumą ar padrąsinimą galėtumėte suteikti tiems, kuriems to reikia, jei jūsų širdis būtų kupina kančių, rūpesčių ar nepasitenkinimo?

32. Būtent savo išbandymuose turėtumėte rodyti geriausią pakilimo, tikėjimo ir nuolankumo pavyzdį.

33. Kas sugeba suteikti savo gyvenimui šį dvasinį pakylėjimą, tas visada jaučia ramybę, ir net miegodamas jo miegas yra ramus ir atpalaiduojantis, o siela tuo pasinaudoja, kad atsiskirtų nuo kūno ir nukeliautų į Anapus, kur ji priima tas dieviškas jėgų sroves, kuriomis maitinasi ir kuriomis dalijasi su kūnu. (292, 45-51)

Malda, studijos, budrumas, atsinaujinimas ir dvasingumas

34. Mylimi mokiniai, dar kartą jums sakau: budėkite ir melskitės, nes kūnas yra silpnas, ir savo silpnybėmis jis gali nukreipti sielą nuo teisingo kelio.

35. Siela, kuri moka „budėti“, niekada nenukrypsta nuo kelio, kurį jai nubrėžė jos Viešpats, ir yra pajėgi panaudoti savo paveldėjimą bei gabumus, kol pasiekia savo išsivystymą.

36. Šis žmogus išlaikys savo išbandymus, nes gyvena budriai ir niekada neleidžia kūnui savęs valdyti. Kas budi ir meldžiasi, visada išeis pergalingas iš gyvenimo krizių ir tvirtu žingsniu eis gyvenimo keliu.

37. Kaip skiriasi to elgesys, kuris pamiršta melstis ir „budėti“! Jis savanoriškai atsisako gintis geriausiais ginklais, kuriuos Aš įdėjau į žmones, t. y. tikėjimu, meile ir žinių šviesa. Būtent jis negirdi vidinio balso, kuris jam kalba per intuiciją, sąžinę ir sapnus. Tačiau jo širdis ir protas nesupranta šios kalbos ir netiki savo paties dvasios žinute. (278, 1-3)

38. Melskitės už sutrikusias sielas, už prie Žemės pririestuosius, už tuos, kurie Žemės viduje dar nesugeba atsiskirti nuo savo kūnų, už tuos, kurie kenčia ir verkia dėl nesuprantamo gedulo, kuris dėl jų išlaikomas Žemėje.

39. Atleiskite ir tiems, kurie pasėjo blogį jūsų širdyse, ir nebesmerkite jų. Jei jūsų akys galėtų pamatyti, kaip jie, atsiklaupę, maldauja jūsų atleidimo, nebūtumėte jiems tokie neteisingi. Padėkite jiems pakilti į begalybę, pakelkite juos savo meilės prisiminimais, supraskite, kad jie jau nebepriklauso šiam pasauliui. (107, 15)

40. Negalite pasitenkinti savo pirmaisiais darbais, manydami, kad esate užsitarnavę pakankamai nuopelnų savo sielos tobulinimui. Tačiau kad kasdien išmoktumėte naujų pamokų ir atrastumėte didesnius apreiškimus, visada skirkite šiek tiek laiko mano veikalo studijavimui.

41. Žinių trokštantis mokinys visada išgirs atsakymą į savo klausimus ir išbandymų akimirkomis visada išgirs mano tėvišką patarimą.

42. Pažengęs mokinys bus meilės šaltinis savo artimiesiems, jis tikrai jausis, kad Tėvas jį apdovanojo palikimu, ir atpažins momentą, kada reikia išvykti vykdyti savo didžiąją dvasinę misiją tarp žmonių. (280, 40-42)

43. Kuo labiau tobulėsite, tuo arčiau matysite tikslą. Žinoma, jūs nežinote, ar esate tik per žingsnį nuo savo išgelbėjimo, ar dar turite nueiti ilgą kelią. Sakau jums tik tiek, kad turėtumėte noriai ir paklusniai vadovautis šiuo žodžiu, kuris yra mano Dieviškosios Dvasios balsas.

44. Saugokitės pažeisti įstatymą, pakartotinai daryti tą pačią klaidą. Įsidėmėkite šį raginimą, kuris yra kvietimas pasitaisyti – prašymas, kurį jūsų Tėvas kreipiasi į jus, nes Aš nenoriu, kad jūs veltui gyventumėte žemėje, o vėliau verkčiau dėl jūsų nepaklusnumo. (322, 60)

45. Nebijokite žmonių kalbų nei jų nuosprendžių, bijokite savo Dievo teismo. Prisiminkite, kad Aš jums sakiau, jog kaip Teisėjas esu negailestingas. Todėl visada ieškokite Manęs kaip Tėvo, kaip Dievo, kad jūsų gyvenimo kelyje nieko netrūktų. (344, 31)

46. Nesileiskite nustebinti, mano tauta. Gyvenkite visada budrūs ir būkite ištikimi sargai. Nebijokite žodžių, kuriuos jums sako jūsų pačių broliai ir seserys, norėdami įtikinti jus, kad esate klydę.

47. Būkite tvirti, nes didelius apdovanojimus Aš duosiu „kareiviams“, ištikimiems mano reikalui – tiems iš jūsų, kurie pasipriešina šiems sudėtingiems laikams, kai vyrauja pasaulėžiūrų, tikėjimų ir religijų sumaištis.

48. Visus savo artimus turite gerbti taip pat, kaip gerbiate mano darbą, ir turite nurodyti į mokymą, kurį Aš jums vėl paliksiu. Jei žmonės iš jūsų juokiasi, tegul juokiasi; nes mano Šventosios Dvasios šviesa pasieks juos, ir tada jų širdyse bus atgaila. (336, 18)

49. Nestovėkite vietoje, o mokiniai! Kaip visada jums sakiau, jūsų žingsniai turi tvirtai eiti gėrio ir pažangos keliu, nes ateis laikai, kai tik gėris padės žmogui, kai tik dorybė ir tiesa išlaikys jį kovos ir susidūrimų kelyje.

50. Artėja dienos, kai apgaulė žlugs, kai melas, veidmainystė, savanaudiškumas, kiekviena bloga sėkla pasieks savo pabaigą per sunkius išbandymus, kritimus ir smūgius.

51. Todėl Mokytojas jums sako: vis labiau stiprėkite gėryje! Būkite įsitikinę, mano tauta, kad už gėrį, kurį darote, negalite gauti nieko blogo. Jei už gėrį, kurį darote žemėje, nuimsite blogą vaisių ar gausite blogą atlygį, tai tas blogas vaisius yra laikinas, tai nėra galutinis vaisius, sakau jums tiesą. Reikia išlikti atkakliems, kol nuimsite derlių. (332, 31)

Įspėjimai, skirti Apreiškimo bendruomenėms

52. Vargas tam, kuris mano Žodį aiškina pagal savo nuožiūrą, nes už tai jis bus atsakingas prieš Mane.

53. Žemėje daug žmonių pasišventė tiesos iškraipymui, nesuvokdami atsakomybės, kurią jie turi kaip Tėvo meilės darbo bendradarbiai.

54. Šiuo teismo metu, kurio daugelis nežino, nes nemoka aiškinti to, ką patiria, teismas vyksta kiekvienoje sieloje ir reikalauja iš jos ataskaitos už darbus, atliktus pagal Meilės įstatymą ir jį pažeidžiant, per jos piligrimystę šiame pasaulyje.

55. Kas šiose raštose pakeis mano apreiškimų, duotų įkvėpimo dėka, prasmę, bus atsakingas prieš Mane už savo poelgius.

56. Todėl turite elgtis sąžiningai, nes šie mokymai yra mano meilės palikimas mano vaikams, kurie, ar įsikūniję, ar dvasioje, laukia išsamesnių mokymų. (20, 12-14)

57. Aš nenoriu matyti pas tave, Izraeli, jokios melo, nes vieną dieną jis bus atskleistas, ir tada pasaulis pasakys: „Ar tai yra Mokytojo mokiniai? Jei jie yra netikri mokiniai, tai ir Mokytojas, kuris gyveno tarp jų, kad perduotų jiems melą, buvo netikras.“ (344, 10)

58. Jūs esate įgalioti palengvinti žmonių skausmą, mokyti melagius, kurie ilgą laiką liko be sielos pakylėjimo maldoje.

59. Tačiau tam jūs turite kasdien vis labiau dvasingėti ir išsilaisvinti iš materializmo.

60. Nes Aš nenoriu, kad būtumėte perdėti spiritualistai, ne. Fanatizmas mano akyse yra bjaurus, ir būtent tai Aš noriu pašalinti iš jūsų. Sąžinė jums pasakys, kaip turėtumėte gyventi harmonijoje su viskuo. (344, 17-18)

61. Klausykite Manęs, tauta, išgirskite, mokiniai: Aš šiuo metu duodu jums šviesą ir išlaisvinu jus iš grandinių, pančių ir tamsos. Tačiau Aš nesuteikiu jums teisės iš šio darbo padaryti dar vieną religiją, nei kad jūs, kaip įprasta, pripildytumėte jį atvaizdais ir apeigomis – ne!

62. Supraskite tiksliai, kuo yra ta laisvė, kurią Aš jums duodu, kad jos nepakeistumėte nauju fanatizmu.

63. Ar dar nesuvokėte, kad jūsų protas, o kartu su juo ir siela, buvo sulaikyti savo išsiskleidime? Ar neprisimenate to potvynio klaidingų baimių ir prietarų, paveldėtų iš jūsų protėvių, nuo kurių Aš jus išlaisvinau, kad galėtumėte pamatyti tiesą be iškraipymų ir priimti šviesą? (297, 20–21)

64. Žemė bus drėgna ir priimti pasirengusi, laukdama mano sėjėjų sėklos, ir čia derėtų jums kartą pagalvoti apie šių sėjėjų atsakomybę. Ar būtų teisinga, jei šis tauta, kai žmonija taps laisva nuo fanatizmo ir protą apsvaiginančio garbinimo , imtųsi naujo stabmeldystės? Ne, mylimieji mokiniai ir pasekėjai. Todėl kiekviename jūsų kelio žingsnyje yra pamokos ir išbandymai. (292, 44)

Įspėjimas dėl apreiškimų tęsimosi po 1950 m. ir klaidingų „Kristaus apreiškimų“

65. Po dienos, kurią nustatė mano Dieviškumas, jūs nebegirdėsite mano žodžio. Bet jis bus užrašytas

jūsų dvasioje, jūsų širdyje ir knygose.

66. Kas po to pasiskelbs balsuotoju ir šauksis mano spindulio, tas nežino nuosprendžio, kurį pats sau paskelbia.

67. Aš jus įspėju, kad neklausytumėte netikrų pranašų, netikrų balsų nešėjų ir netikrų „Kristų“. Aš jus pažadinu, kad laiku išvengtumėte sumaišties ir neleistumėte tamsos dvasioms įsiskverbti tarp jūsų. Būkite budrūs, nes už šiuos mokymus turėsite atsiskaityti Man, jei nebūsite pasirengę. (229, 40-41)

68. Tai jau paskutinis laikotarpis, kuriuo Aš būsiu su jumis šia forma. Tikėkite tuo ir tikėkite taip pat, kad Aš negrįšiu į šį pasaulį, kad materialiai išgirstumėte mano Žodį, ir dar mažiau, kad taptumėte žmogumi.

69. Pasiruoškite, nes pas jus pasieks gandai iš žmonių, kurie tvirtins, kad Aš sugrįžau, kad Kristus atėjo į žemę. Tuomet turite likti ištikimi ir įsitikinę pasakyti: „Viešpats yra dvasiškai su visais savo vaikais.“

70. Tačiau jei jūs užmigsit ir nesusidvasinsite, jūs neigsite, kad Aš atšaukiau savo Žodį; ir tapę Dievo piktžodžiautojais bei nepaklusniaisiais, jūs šauksitės mano spindulio ant žmonių minios ir sakysite jiems: „Prašykime To, kuris mums davė savo Žodį, kad Jis ir toliau mums kalbėtų. Mes norime Jam aukotis giesmes ir himnus, kad Jis mus išklausytų.“

71. Tačiau tikrai, Aš jums sakau: mano spindulys nebegrįš į žmogiškąjį protą, nes Aš neremsiu jūsų kvailumo.

72. Ko jums reikėtų tikėtis? Kad tariamo šviesos žodžiai įstumtų jus į sumaištį. Ar jūsų širdis to nenori? Tada pasiruoškite tam išbandymui, ir ant jūsų paklusnumo bei nuolankumo nušvis mano įkvėpimo šviesa.

73. Aš jums skelbiu, kad jei iki 1950 m. šios bendruomenės nesusijungs į vieną tautą, labai greitai įsivyraus sumaištis, nes atsiras tokių, kurie tvirtins, kad Mokytojas ir toliau pasirodo , ir tada vargas tai tautai! Ar jūs dar nejautėte šios grėsmės?

74. Jūsų viduje vis dar neatsibudo ta brolystės ir vienybės dvasia, ir jūs tikitės, kad jus suvienys įvykiai. Tačiau jei to tikitės, vietoj to patirsite, kaip prasiverš epidemijos, netvarka, karai ir gamtos jėgų bausmė, kol pasaulyje nebeliks nė vienos taikos vietos – nei ant žemės paviršiaus, nei jos viduje, nei jūroje, nei ore. (146, 24–26)

75. Turite pasiruošti, tada, kai susirinksite – ar tai būtų šiuose bendruomenės namuose, jūsų namuose, ar gamtoje – šiuose susibūrimuose dvasiškai pajusite mano buvimą.

76. Bet būkite budrūs, nes pasirodys ir netikri mokiniai, kurie skelbs, kad jie tiesiogiai bendrauja su Tėvu, ir perduos klaidingus nurodymus bei įkvėpimus.

77. Aš jus mokiau atskirti tiesą nuo apgaulės, atpažinti medį pagal jo vaisius. (260, 65-66)

78. Aš jums pranešiau, kad ateis laikas, kai pamatysite atsirandant daug „spiritualizmų“, ir kad tuomet turėsite būti išmokyti atskirti, kuriuose slypi tiesa, o kuriuose – apgaulė.

79. Jūs matysite kylančius klaidingus pareiškimus, priskiriamus Man; gandus apie Dieviškus pasiuntinius, nešančius žinias pasauliui; sektas, vadinančias save „Septynių antspaudų“, ir daugybę painių bei dviprasmiškų mokymų.

80. Visa tai bus didelio dvasinio sumaišties, kurią sukūrė žmonija, pasekmė. Tačiau nesijaudinkite; užtikrinkite, kad gyventumėte budriai ir melsdamiesi, tada nepasiduosite dvasiniam sumaištimui, nes mano Žodis didžiausios tamsos akimirkomis bus Šviesa, kuri leis jums pamatyti mano kristalinę ir amžiną tiesą. (252, 15-17)

Ydos, veidmainystė, ištvirkavimas

81. Tuštybė įsikūrė tuose, kurie, manydami, kad pasiekė visišką tiesos pažinimą, laikė save išsilavinusiais, stipriais, neklystančiais, didžiais ir absoliučiais, nesuvokdami, kad dažnai klydo.

82. Aš nenoriu, kad šioje tautoje, kuri tik dabar pradeda formuotis šių mokymų šviesoje, rytoj atsirastų žmonių, kurie, apakinti savo tuštybės, skelbtų, kad jie yra Kristaus reinkarnacija arba naujieji Mesijai.

83. Tokius poelgius darys tie, kurie mano, kad suprato visą mano tiesą, tačiau iš tikrųjų nukrypsta nuo Kristaus nurodyto kelio, kuris yra nuolankumo kelias.

84. Studijuokite Jėzaus gyvenimą žemėje, ir jūs rasite gilų ir nepamirštamą nuolankumo pamokymą. (27, 3-6)

85. Vienas iš sunkiausių charakterio trūkumų yra veidmainystė. Nekalbėkite garsiai apie meilę, kol nesugebate mylėti Manęs savo artimuose.

86. Kiek iš tų, kurie pasmerkė Judo bučinį, nenori pripažinti, kad jie savo broliui davė apsimestinės brolystės bučinį, o iš nugaros jį išdavė! Kiek iš tų, kurie sako, kad tarnauja vargstantiems, aš matau, kaip už pinigus neša šviesą, tiesą, labdarą.

87. Kodėl, kai kas nors jus įbaugino savo klausimais, elgiatės kaip Petras savo silpnumo akimirkomis, mane išsižadate ir tvirtinate, kad manęs net nepažinojote? Kodėl bijote žmogiškosios teisingumo ir nebijote manojo?

88. Bet tikrai, sakau jums, tarp Dieviškojo teisingumo ir jūsų nuodėmių stovi jūsų Dangiškosios Motinos Marijos užtarimas, kuri visada už jus meldžiasi. (75, 34)

89. Niekas neturi teisės teisti savo artimų veiksmų, nes jei to nedaro tas, kuris yra tyras, – kodėl tai turėtų daryti tas, kurio širdyje yra gėdos dėmės?

90. Sakau jums tai, nes jūs nuolat siekiate išnagrinėti savo brolio sėklą, tikėdamiesi joje rasti klaidų, kad galėtumėte jam parodyti savo sėklą ir pažeminti jį, sakydami, kad jūsų darbas yra tyresnis ir tobulesnis.

91. Vienintelis teisėjas, kuris moka įvertinti jūsų darbus, yra jūsų Tėvas, gyvenantis danguje. Kai Jis pasirodys su savo svarstyklėmis, Jo akyse didesnės nuopelnų turės ne tas, kuris daugiau supranta, bet tas, kuris sugebėjo būti savo artimų brolis ir savo Viešpaties vaikas. (131, 55–57)

92. Mokykitės ir veikite, mokykite ir tuo pačiu jaukite, ką darote ir sakote, patvirtinkite mano mokymą savo darbais. Aš nenoriu veidmainių tarp savo mokinių. Pagalvokite, kas taptų iš žmonijos ir iš jūsų pačių, jei šis su tiek meilės ir kantrybės sukurtas darbas būtų sugriautas dėl moralės, dorybės ir nuoširdumo trūkumo jūsų gyvenime. (165, 25)

93. Nebėkite paskui pasaulio malonumus ar tuštybes. Sekite idealą, kad jūsų gyvenimas būtų nepriekaištingas, nes Aš per visą jūsų buvimą suteiksiu jums tą pasitenkinimą, kuris yra paskata jūsų širdžiai. (111, 61)

94. Vargas jums, jei piktos polinkiai bus stipresni už dorybes, kurias turite savo sieloje, ir jei mano mokymas neduos vaisių! Jei nemąstysite apie mano Žodį ir jo nesigilinsite, manydami, kad vykdote mano valią, mano Šviesa jus pažadins. Tačiau, kai suvoksite visą tiesą, prisiminsite, kad Aš jus pasiunčiau į pasaulį daryti gerus darbus. (55, 6)

95. Vargas tiems, kurie šiuo metu savo gėdingais poelgiais ir nepaklusnumu rodo blogą pavyzdį vaikams, kuriuos Aš pasiunčiau į žemę su dvasine misija! Ar norite būti panašūs į minias, kurios šūksniais ir pajuokomis vedė Jėzų į Golgotą, tuo pačiu sėdamos siaubą į vaikų širdis, kurie negalėjo suprasti, kodėl kankinamas ir žudomas žmogus, kuris dalijo tik palaiminimus.

96. Kiekvieną kartą, kai Jėzus parpuldavo, tie nekaltieji verkdavo. Tačiau tikrai, sakau jums, jų verksmas kilo labiau iš dvasios nei iš kūno. Kiek daugelis iš jų vėliau sekė paskui Mane ir mylėjo Mane, nors iš jų širdžių nebuvo galima ištrinti to, ką matė jų nekaltos akys. (69, 50-51)

Neteisingos atgailos ir neteisingi lūkesčiai

97. Saugokitės atlikti klaidingai suprastą atgailą ir neatimkite iš savo kūno to, ko jam reikia. Priešingai, apsaugokite jį nuo to, kas jam žalinga, net jei tai jam reiškia auką. Tai bus atgaila, kuri bus naudinga jūsų sielai ir todėl patiks Tėvui. (55, 40)

98. Jūs jau matote Dieve ne tiek teisėją, kiek Tėvą, kupiną tobulos ir neišsenkančios meilės, ir Aš jums sakau, kad gerai, jog Dieve matote savo Tėvą.

99. Vis dėlto turiu jums pasakyti, kad jūs liktumėte budrūs, jog ir jūs, kaip ta senoji tauta, galite pakliūti į

naują klaidą, ir ši klaida gali būti ta, kad nesistengiate morališkai ir dvasiškai tobulėti, arba kad nesirūpinate nuolat ir sunkiai nusidėdami, pasitikėdami, kad Tėvas pirmiausia yra meilė ir jums atleis.

100. Žinoma, Dievas yra meilė, ir nėra tokio nusikaltimo, kad ir koks sunkus jis būtų, kurio Jis neatleistų. Bet jūs turite tiksliai žinoti, kad iš šios dieviškosios meilės kyla teisingumas, kuris yra negailestingas.

101. Būkite to visiškai sąmoningi, kad tai, ką įsisavinote kaip mano mokymo pažinimą, atitiktų tiesą ir kad jūs sunaikintumėte visas klaidingas sampratas, kurios galėtų būti jumyse.

102. Nepamirškite, kad nors Tėvo meilė jums ir atleidžia, tačiau gėdos žymė – nepaisant atleidimo – lieka įspausta jūsų sieloje, ir kad jūs turite ją nuplauti savo nuopelnais, taip tapdami verti meilės, kuri jums atleido. (293, 43-44)

103. Jus pažadino balsas, geras ir paguodžiantis balsas, kuris kviečia jus į Šviesos ir Gyvenimo karalystę, tačiau jis gali virsti teisingumu, jei jūs nuspręsite toliau žeminti savo sielą ir nepaisyti Įstatymo.

104. Paklusniam ir nuolankiam mano žodis sako: „Išlik tvirtas, nes gausi daug mano malonės ir daug pasieksi savo brolių ir seserų labui.“

105. Kvailiems mano balsas sako: jei nepasinaudosi šia palaiminta proga pabėgti nuo nuodėmės purvo ar nežinojimo tamsos, kurioje gyveni, matysi, kaip laikai ir amžiai praeis pro tavo sielą, nesupratęs, ką Viešpats atnešė savo žinioje, nei kokios buvo dvasinės dovanos, kurias Jis apreiškė savo tautai.

106. Žinoma, visiems bus tinkamas laikas išsigelbėti ir pakilti į aukštumas. Bet vargas tam, kuris atideda tą dieną! Vargas tam, kuris praleidžia progas pasiekti savo sielos tobulėjimą, nes pasidavė šio pasaulio tuštybėms! Jis nežino, kiek laiko turės laukti naujos progos, nei žino savo atpirkimo kartėlį.

107. Čia nėra nė mažiausio Tėvo kerštо ar švelniausios bausmės, bet yra Jo griežtas ir negailestingas teisingumas.

108. Argi šiandien, kai Aš esu tarp jūsų, žinote, ar nepasinaudojote ankstesnėmis progomis ar jų neišnaudojote, ir ar žinote, kiek laiko jūsų siela laukė, kad gautų šią naują progą įvykdyti misiją, kuri jums buvo patikėta seniai?

109. Ką jūsų širdis ar protas žino apie savo sielos praeitį, apie jos likimą, skolas, užduotis ir atpirkimą? Nieko!

110. Todėl jūs neturite pertraukti sielos tobulėjimo, nei vesti jos į pagundą meile pasaulio gėrybėms. Ji turi eiti kitu keliu, siekti kitų tikslų, kitų idealų. (279, 16-19)

Įspėjimas tautoms ir žemės valdovams

111. Vargas žmonėms, jei jų širdyse pagaliau neatsiras gailestingumas ir aktyvi meilė artimui! Vargas žmonėms, jei jie pagaliau nepasieks visiško savo piktų darbų suvokimo!

Jų pačių rankos išlaisvina virš jų gamtos jėgų įniršį ir bando išlieti ant tautų skausmo ir kartėlio taurę. Net jei jie patys nuims savo veiklos vaisius ( ), kai kurie vis tiek sakys: „Tai Dievo bausmė.“ (57, 82)

112. Vargas tautoms, kurios atkakliai laikosi savo stabmeldystės, fanatizmo ir tradicijų! Jos negalės pamatyti mano Šviesos, nei pajus begalinį sielos pabudimo džiaugsmą.

113. Tiesa, mano mokymas sukrės pasaulį. Tačiau kai kova baigsis, žemėje bus jaučiamas tikrasis taika – ta, kuri kyla iš mano Dvasios. Tik kvailiai, užsispyrėliai ir širdies kietieji toliau kentės. (272, 12-13)

114. Aš leidžiu save pajusti žmonių kietose širdyse – tų, kurie ketina kurstyti karus – kad jie suprastų, jog mano valia yra stipresnė už jų karingus ketinimus. Jei tų žmonių širdys liks kietos ir nepasiduos mano valiai, mano teisingumas bus juntamas visame pasaulyje. (340, 33)

115. Vėl, kaip ir Nojaus laikais, žmonės tyčiosis iš pranašysčių, ir tik tada, kai pajus, kad potvynio vanduo jau užkasa jų kūnus, jie pradės tikėti ir gailėtis.

116. Mano gailestingumas visada norėjo jus sulaikyti nuo neapdairumo, tačiau jūs niekada nenorėjote manęs klausyti. Sodoma ir Gomora taip pat buvo įspėtos, kad pajustų baimę ir atgailą bei išvengtų sunaikinimo. Tačiau jos nenorėjo klausyti mano balso ir žlugo.

117. Taip pat Jeruzalę raginau melstis ir sugrįžti prie tikro Dievo garbinimo. Bet jos netikinti ir kūniška širdis atmetė mano tėvišką pamokymą ir turėjo įsitikinti tiesa per įvykius. Kaip kartūs buvo tada tie dienos Jeruzalei!

118. Ar dabar suprantate tiesą, kad jūs vis dar esate tie patys? Juk jūs nenorėjote palikti savo dvasinio vaikystės, kad augtumėte ir kiltumėte aukštyn išminties keliu, kuris glūdi mano žodžiuose.

119. Aš siunčiu jums visiems šią žinią, kuri tautoms ir nacijoms turi tarnauti kaip pranašystė, skirta pabudimui ir budrumui. Laimingi jūs, jei tikėsite jos turiniu.

120. Apmąstykite jos prasmę, bet po to budėkite ir melskitės, nes jei tai darysite, vidinė šviesa jus ves ir aukštesnė jėga saugos jus, kol būsite saugūs. (325, 73-77)

62 skyrius – Žodžiai susirinkusiems klausytojams Meksikoje

Žodžiai susirinkusiems klausytojams Meksikoje

1. Mokiniai, pasinerkite į save, klausykite ir jaukite Mane kaip anksčiau. Prisiminkite, kaip pripažinote, kad šis Žodis yra jūsų gyvenimas ir jūsų likimo šviesa. Nepamirškite, kad šiandien Aš jums sakau: tai, ko jums reikia, bus duota tinkamu laiku.

2. Vėl įpilkite aliejaus į savo lempas, kad vėl užsidegtų tikėjimo ir žinių liepsna.

3. Nemiegokite, budėkite ir melskitės, nes Mokytojas gali jus nustebinti, kai, kaip anksčiau, įžengs į jūsų namus, kaip tomis dvasinio entuziazmo dienomis, kai kiekviename žingsnyje jautėte mano buvimą.

4. Tada pamatysite, kaip jūsų gyvenimas vėl bus apšviestas ta šviesa, kuri nustojo jus apšviesti, jums to net nesuvokiant; ir ji sugrąžins jums pasitikėjimą ateitimi, kupina gausos ir išminties. (4, 27–29)

5. Daugelis iš jūsų vadina save spiritualistais, nes tiki mano buvimu, kai aš apsireiškiu per žmogiškąjį protą, ir nes dažnai būna čia, kad išgirstų mano žodį. Bet aš noriu, kad jūs būtumėte spiritualistai, praktikuodami gėrį, pažindami gyvenimo esmę, mylėdami artimus, garbindami Dievą per dosnų, vaisingą ir dorybingą gyvenimą. (269, 55)

6. Kai kuriems Aš suteikiau kuklią kilmę pasaulyje, kad jie savo gyvenime imtų pavyzdį iš Mokytojo; kitiems Aš suteikiau turtingą namą, kad jie taip pat sektų Jėzaus pavyzdžiu, kuris, nors ir buvo karalius, paliko savo „sostą“ ir tarnavo vargšams, ligoniams ir nusidėjėliams.

7. To, kuris nusileidžia nuo savo visuomeninės padėties, kad tarnautų savo artimui, kas bebūtų tas artimas, nuopelnai yra tokie pat dideli kaip ir to, kuris meilės keliu pakyla iš savo vargano ir nežinomo gyvenimo į teisiųjų aukštumas. (101, 55-56)

8. Jūs klausiate Manęs, kodėl Aš atėjau pas jus: nes matau, kad pamiršote kelią, kuriuo turite sugrįžti į tą glėbį, iš kurio išėjote; tačiau Aš jums jį vėl parodau.

9. Tas kelias yra mano įstatymas, ir jo laikydamasi siela pasieks nemirtingumą. Aš jums parodau vartus, kurie yra tokie pat siauri kaip ir tas kelias, kurį savo laiku savo mokymu jums parodžiau. (79, 2-3)

10. Jūs, kurie Manęs klausotės, turėtumėte paruošti kelią tiems, kurie mane priims dvasiškai. Tai nebuvo atsitiktinumas, kuris atvedė į mano akivaizdą tuos, kurie priėmė mano mokymą, taip pat kaip nebus atsitiktinumas, kuris išugdys dvasines dovanas tiems, kurie turės pajusti mano akivaizdą be žmogiškojo balso nešėjo. (80, 4)

11. Aš jus paskyriau skleisti žemėje gėrį, kuris yra tikrasis dvasingumas.

12. Ar jaučiatės pernelyg nesugebantys ir nereikšmingi? Ar manote esą pernelyg nešvarūs, kad galėtumėte prisiimti tokio pobūdžio užduotį savo sielai? Priežastis yra ta, kad jūs nepažįstate mano išminties ir gailestingumo, kad neskaidriais protu stebite mokomuosius pavyzdžius, kuriuos Aš jums duodu kiekviename žingsnyje per gamtą.

13. Argi nematote, kaip saulės spinduliai, viską apšviečiantys, pasiekia net labiausiai užterštą balą, ją išgarina, pakelia į atmosferą, išvalo ir galiausiai paverčia debesiu,

kuris slenka virš žemių ir jas daro derlingas? (150, 51–53)

14. Čia, mano akivaizdoje, išlaisvinkite savo sielą nuo visų nešvarumų ir paleiskite ją laisvėn. Nebijokite, nes jūs man neatskleisite jokios paslapties, aš pažįstu jus geriau nei jūs patys. Išpažinkite man savo širdies gelmes, aš jus suprasiu geriau nei bet kas kitas ir atleisiu jūsų įstatymų pažeidimus bei kaltes, nes aš esu vienintelis, kuris gali jus teisti.

15. Tačiau jei susitaikėte su savo Tėvu ir savo esybėje girdite pergalės himną, kurį gieda jūsų dvasia, sėskitės prie mano stalo ramybėje, valgykite ir gerkite Dvasios duoną, kuri yra mano Žodžio prasmėje. (39, 71)

16. Daugelis iš jūsų ateina verkdami, prakeikę skausmą. Aš atleidžiu jūsų klaidas, atsižvelgdamas į tai, kad jos kyla iš jūsų nežinojimo.

17. Nuraminkite savo širdį ir atverkite savo protą, kad suprastumėte, ką Aš jums dabar sakau, gyvenimo mokiniai: jei vėl pajusite, kad jūsų širdį persmelkia skausmas, trumpam atsiskirkite nuo visko, kas jus supa, ir likite vieni. Ten, savo miegamojo intymumoje, kalbėkitės su savo siela, imkitės savo skausmo ir tyrinėkite jį, tarsi imtumėte į rankas kokį nors daiktą, kad jį ištirtumėte.

18. Tokiu būdu tyrinėkite savo sielvartą, suvokite, iš kur jis kyla ir kodėl atsirado. Klausykite savo dvasios balso, ir tikrai, sakau jums, iš to apmąstymo jūs išgausite šviesos ir ramybės lobį savo širdžiai.

19. Šviesa jums parodys, kaip pašalinti skausmą, o ramybė suteiks jums jėgų ištverti, kol išbandymas praeis. (286, 26-28)

20. Jūs turite toliau stengtis būti dvasiškai ir fiziškai atsparūs. Nes jei iki šiol tarp jūsų yra ligų, tai todėl, kad dėl dvasinio tobulumo ir tikėjimo trūkumo nesugebėjote pakilti virš šio gyvenimo vargų ir skausmo.

21. Mano mokymas moko ne tik tikėti Dievo galia, bet ir tikėti savimi. (246, 40–41)

22. Šiandien jūs sakote: „Dievas yra mumyse“, bet sakote tai nejausdami ir nesuprasdami, nes jūsų materializacija trukdo jums pajusti mano buvimą jūsų esybėje. Bet kai dvasinis gyvenimas taps jūsų gyvenimo dalimi, jūs patirsite mano buvimo kiekviename žmoguje tiesą. Mano balsas skambės sąžinėse, bus išgirstas vidinis teisėjas ir pajusta Tėvo širdies šiluma. (265, 57)

23. Šis mokymas pasiekia jūsų širdis, kur gimė ketinimai pasitaisyti ir kilnūs jausmai.

24. Jei jūs daug kentėjote ir verkėte, kol buvote pasirengę atverti Man savo širdies duris – tikrai, sakau jums, tas, kuris daug kentėjo, tuo pačiu atpirko savo nuodėmes ir gaus atleidimą. (9, 37-38)

25. Tu verki, mano tauta, nes savo atgailaujančioje širdyje jauti Mokytojo meilę. Jums buvo pasakyta, kad niekas, kuris su sunkiu kaltės naštos sieloje pasirodytų prieš

Tėvą, negaus atleidimo ir turės kentėti amžiną prakeikimą.
26. Bet kaip jūs galėjote mano dieviškąjį teisingumą suvokti kaip tokį siaubingą? Argi nepastebėjote, kaip per Jėzų aiškiai parodžiau, kad mano švelniausi žodžiai ir meiliausi žvilgsniai buvo skirti tiems, kurie labiausiai nusidėjo? Kaip gi galėčiau skelbti mokymą pasaulyje ir amžinybėje daryti jo priešingybę? (27, 41)
27. Sunkiais ir sudėtingais gyvenimo momentais guoskite save mintimi, kad viską teisia mano išmintingas ir tobulas įstatymas.
28. Aš buvau jūsų skausme, kad jūs per jį ieškotumėte Manęs. Aš ištikau jus skurdu, kad išmoktumėte prašyti, būti nuolankūs ir suprasti kitus.
29. Aš netgi atėmiau iš jūsų kasdienę duoną, kad parodytumėte, jog tas, kuris išlieka pasitikintis, yra kaip paukščiai, kurie nesirūpina rytojumi; jie mato aušrą kaip mano buvimo simbolį, o pabudę pirmiausia pakelia savo čiulbėjimą kaip padėkos maldą ir savo pasitikėjimo įrodymą. (5, 55-57)
30. Kartais jūs man sakote: „Viešpatie, jei turėčiau viską, jei man nieko netrūktų, aš bendradarbiautų Tavo dvasiniame darbe ir užsiimtų labdara.“ Tačiau žinokite, kad jūs, kaip žmonės, esate nepastovūs ir kad visi šiandieniniai ketinimai, kai jūs nieko neturite, pasikeistų, jei Aš jums suteikčiau viską, ko trokštate.
31. Tik Dievo meilė savo vaikams yra nekintama.
32. Aš iš anksto žinau, kad jūs pražūtumėte, jeigu Aš apdovanotų jus gausa, nes Aš žinau jūsų sprendimus ir silpnybes. (9, 55-57)
33. Kai Aš jums pasakiau, kad turite atsisakyti malonumų, jūs neteisingai išaiškinote mano žodžius ir galiausiai manėte, kad man maloniau matyti jus kenčiančius nei džiaugiantis.
34. Kadangi Aš esu jūsų Tėvas, kaip gi galite manyti, kad Aš mieliau matau jus verkiančius nei besišypsančius?
35. Kai Aš jums sakiau, kad turite atsisakyti malonumų, turėjau omenyje tik tuos, kurie yra pražūtingi sielai arba žalingi jūsų kūnui. Tačiau Aš sakau, kad turite suteikti sau dvasiai ir širdžiai naudingą pasitenkinimą, kuris jums yra pasiekiamas. (303, 27)
36. Aš net nereikalavau, kad tikėtumėte manimi, kai atvykote čia. Buvau aš, kuris jus aplenkė ir davė jums įrodymų, išgydydamas jūsų kūno ligas, suteikdamas ramybę jūsų sielai ar kažką, ką laikėte nepasiekiama.
37. Vėliau, kai jūs manimi patikėjote ir tikėjimu atsidavėte mano Įstatymo vykdymui, aš kiekvienam parodžiau jo užduotį, kad jis nenukryptų nuo kelio ir imtųsi tik to, kas jam priklauso, ir savo broliams bei seserims dovanotų gailestingumą ir meilę, kaip aš tai dariau jums.
38. Ar jūs manote, kad visi, kurie moko, yra Mokytojai? Ar manote,

kad visi, kurie vadina save Dievo tarnais, yra mano pasiuntiniai, ar kad Aš jiems daviau užduotį, kurią jie vykdo? Ar manote, kad visi, kurie pasaulyje viešpatauja, valdo ir įsako, turi reikiamų sugebėjimų šiai užduočiai atlikti? Ne, tauta! Kaip mažai yra tų, kurie vykdo užduotį, kuri jiems iš tiesų buvo patikėta! Kol vieni užgrobia pareigas, kurios jiems nepriklauso, tie, kurie turėtų jas eiti, jaučiasi pažeminti ir nustumti į šalį. (76, 36-37)

39. Nemanykite, kad Aš jaučiuosi įžeistas, jei kas nors netiki mano buvimu šioje manifestacijoje, nes niekas negali pakenkti mano tiesai. Kiek žmonių abejojo, kad egzistuoja dieviška būtybė, kuri sukūrė visus visatos stebuklus, ir vis dėlto saulė dėl to nenustojo jiems teikti savo šviesos. (88, 7)

40. Šiandien jūs atveriate savo širdžių ir protų duris mano mokymo šviesai. Kokiais darbais jūs mane pašlovinsite?

41. Jūs visi tyli, prieš mane tyli siela ir kūnas. Jūs palenkite galvas ir nusižeminate. Tačiau Aš nenoriu, kad mano vaikai prieš mane nusižemintų. Aš noriu, kad jie būtų verti pakelti savo veidus ir pažvelgti į mano veidą, nes Aš neieškau nei tarnų, nei vergų; Aš neieškau būtybių, kurios jaustųsi pasmerktos, atstumtos, Aš ateinu pas savo vaikus, kuriuos taip labai myliu, kad jie, išgirdę mano Tėvo balsą , pakeltų savo sielą į dvasinio tobulėjimo kelią. (130, 39-40)

42. Mylimi mokiniai, uoliai saugokite mano darbą, laikykitės mano nurodymų, ir taip liudysite apie mane. Marija, jūsų mylinti Motina, taip pat nusileidžia pas jus ir pripildo jus malone, moko jus tobulos meilės ir paverčia jūsų širdis gailestingumo šaltiniu, kad jūs atliktumėte didelius meilės darbus tarp savo artimų ir pažintumėte tiesą. Ji yra mano bendradarbė, ir šalia mano, kaip Mokytojo ir Teisėjo, žodžio yra jos, kaip Motinos ir Užtarėjos, žodis. Mylėkite ją, tauta, ir šaukitės jos vardo. Iš tiesų, sakau jums, Marija saugo jus ir yra su jumis ne tik šiais išbandymų dienomis, bet ir per amžius. (60, 24)

43. Aš pavadinau jus „Marijos tauta“, nes jūs mokate mylėti ir pripažinti Dieviškąją Motiną ir ateinate pas ją kaip vaikas, trokštantis švelnumo, arba kaip nusidėjėlis, ieškantis užtarimo.

44. Marijos buvimas pasaulyje yra mano meilės žmonėms įrodymas. Jos tyrumas yra dangaus stebuklas, kuris jums buvo apreikštas. Ji nužengė iš manęs į žemę, kad taptų moterimi, kad jos įsčiose galėtų sudygti dieviškoji sėkla – Jėzaus kūnas, per kurį kalbėtų „Žodis“. Šiais laikais ji vėl apsireiškia. (5, 9-10)

45. Būtina, kad žmogaus širdis iš esmės pažintų brangų pranešimą, kurį jos Dvasia atnešė pasauliui, ir, pažinusi visą tiesą, iš savo širdies ištrintumėte bet kokį stabmeldystės ir fanatiško garbinimo, kurį jai skyrėte, ir vietoj to jai aukotumėte savo dvasinę meilę. (140, 43)

46. Kai kurie man sako: „Viešpatie, kodėl neleidžiate mums visiems Tave pamatyti, kaip mūsų broliai ir seserys, kurie liudija, kad Tave mato?“

47. Ach, jūs, silpnos širdys, kurios turite matyti, kad patikėtumėte! Kokią naudą jūs iš to gaunate, jei matote Jėzų vizijoje žmogaus pavidalu, nors jūsų dvasia per meilę, tikėjimą ir jausmą gali mane suvokti mano dieviškojoje esmėje be ribų ir visiškai?

48. Jūs elgiatės blogai, kai pavydite tiems, kurie turi dovaną matyti dvasinį pasaulį ribotose figūrose ar simboliuose; nes tai, ką jie mato, iš tikrųjų nėra dieviškumas, o simbolis ar alegorija, kuri jiems kalba iš dvasinio pasaulio.

49. Būkite patenkinti savo dovanomis ir gilinkitės į liudijimus, kuriuos gaunate, ir visada ieškokite prasmės, šviesos, pamokymo, tiesos. (173, 28-30)

50. Niekada neiškraipykite mano mokymų. Pateikite mano darbą kaip knygą, kurioje yra tik tyrumas, ir kai baigsite savo kelią, Aš jus priimsiu . Aš nežiūrėsiu į dėmeles jūsų sielose ir duosiu jums savo dieviškąjį bučinį, kuris bus didžiausias atlygis, kai atvyksite į Pažadėtąją žemę. Nes jums šiuo metu daviau saujelę sėklų, kad išmoktumėte sėti į derlingus laukus ir ten jas padaugintumėte. (5, 27)

51. Įvertinkite savo atsakomybę, mylima tauta, pagalvokite, kad kiekviena praleista diena yra diena, kuria jūs atitolinate šios Džiaugsmingosios Žinios atėjimą į jūsų artimųjų širdis – kad kiekvienas prarastas pamokymas yra viena duona mažiau, kurią galėtumėte pasiūlyti vargstantiems. (121, 40)

52. Jūs jau pažįstate šio medžio vaisiaus skonį, ir Aš jus įspėju, kad ateityje neleistumėte apgauti savęs netikriems pranašams; tačiau ir savo artimų labui turite „budėti“, mokydami juos atpažinti mano mokymo esmę.

53. Parašyta, kad po mano išėjimo atsiras netikri pranašai, kurie mano tautai sakys, kad jie yra mano pasiuntiniai ir ateina mano vardu tęsti darbą, kurį aš atlikau tarp jūsų.

54. Vargas jums, jei nusilenksite prieš netikrus pranašus ir netikrus mokytojus arba jei mano mokymui priskirsite žodžius be dvasinio turinio, nes tada bus didžiulis sumaištis! Todėl Aš jums vis kartoju: „Budėkite ir melskitės.“ (112, 46–47)

55. Jei nepasirengsite, jūsų ausis pasieks neaiškūs balsai, kurie jus supainios, o vėliau jūs jais supainiosite savo brolius.

56. Aš jus įspėju, kad, kai šie apreiškimai baigsis, jūs nebandytumėte jų vėl priimti, nes tai nebus Šviesos dvasios, kurios pasirodys, o supainiotos būtybės, norinčios sunaikinti tai, ką jūs anksčiau sukūrėte.

57. Tuo tarpu tas, kuris moka pasiruošti, tas, kuris, užuot norėjęs išsiskirti, stengiasi būti naudingas, kuris, užuot skubindamas įvykius, kantriai laukia, aiškiai išgirs mano

mokymą, kuris pasieks jo dvasią per jo viduje esančias dovanas, t. y. įkvėpimą, intuiciją, pranašystės, per maldą, dvasinį regėjimą ir pranašiškus sapnus. (7, 13-14)

58. Šiandien jūs žiūrite į šiuos balso nešėjus, kurie jums kalba su susižavėjimu, ir kad ir koks didelis būtų kai kurių netikėjimas, jūs manote, kad mano apreiškimas per šiuos perteikėjus yra įmanomas. Tačiau kai žmonės kada nors pamatys mano mokinius, skelbiančius dieviškus apreiškimus savo įprastinėje būsenoje, jie abejos jais.

59. Jūsų pačių bendruomenėje atsiras tokių, kurie abejos, kai išgirs jus kalbant mano įkvėpimu, ir jums reikės didelio pasiruošimo ir sielos tyrumo, kad rastumėte tikėjimą. (316, 52-53)

60. Jei savo kelyje pastebėsite žmones, kurie savo darbais ar mąstysena, susidūrę su mano apreiškimais, rodo dvasinį atsilikimą, nesijaudinkite, nes turite žinoti, kad niekada ne visi žmonės žengė vienodu tempu. Pasitikėkite tuo, kad Aš jau dabar palieku jiems žodžius, kurie juos pažadins, kai ateis laikas.

61. Tie žodžiai, kurių jūs šiuo metu negalite suprasti, yra būtent tie, kuriuos tie žmonės supras. (104, 42-43)

62. Tikėkite ir veikite be fanatizmo. Pakilkite ir atsistokite ant pakylos, nuo kurios galėsite mokyti visus savo artimus be išimčių ir neatsižvelgdami į jų mokymus.

Tikėjimo išpažinimai

63. Nedvejokite daryti gera vargšui tik todėl, kad jis garbina Dievą atsilikusiu ar netobulu būdu. Verčiau tegul jūsų nesavanaudiškas darbas užkariauja jo širdį.

64. Nesibūkite uždaromis grupėmis ir taip neapribokite savo veiklos srities. Būkite šviesa kiekvienai sielai ir balzamas kiekvienoje nelaimėje. (60, 27)

65. Jei jūsų artimieji apie jus kalba paniekinamai, nes jūs sekėte mano šauksmu, užsikimškite ausis ir tylėkite; jie yra neišmanūs. Tačiau jei jūs imtumėte tai kaip pretekstą juos teisti, tada vargas jums, nes jūs jau esate apšviesti savo dvasios šviesos ir žinote, ką darote. (141, 27)

66. Taigi, mano tauta, nereikalaukite, kad visi žmonės mąstytų ir tikėtų taip, kaip jūs. Jūs niekada neturite smerkti žmonių, neturite teisti ar bausti to, kuris jūsų neklauso, kuris nepriima jūsų pasiūlymų, pamokymų ar patarimų. Jūs turite žiūrėti į visus savo artimus su ta pačia gilia pagarba ir tikra dvasine meile. Tada jūs sužinosite, kad kiekvienas savo religijos praktikoje, savo mokyme, savo kelyje pasiekė tą vietą, į kurią jam suteikė teisę jo dvasiniai sugebėjimai; ir į tą tašką, kuriame jūs matote žmones, juos atvedė jų pačių raida. (330, 29)

67. Jau dabar Aš jums sakau, kad jūs nesate daugiau nei bet kas kitas, kad tikėjimas, kurį puoselėjote, būtent, kad esate išrinktųjų būtybių tauta, yra klaida; nes Kūrėjas savo tobuląja

meile visiems savo kūriniams niekam neteikia pirmenybės.
68. Sakau jums tai, nes rytoj turėsite savo artimiesiems išdėstyti mokymą, kurį Aš jums atnešiau šiuo metu, ir Aš nenoriu, kad jūs atrodytumėte ateinančioms kartoms kaip aukštesnės būtybės, nei kad atrodytų, jog jūsų nuopelnai padarė jus vertais būti vieninteliais, kurie išgirdo mano Žodį. 69. Jūs turite būti supratingi, nuolankūs, paprasti, kilnūs ir gailestingi broliai ir seserys.
70. Jūs turite būti stiprūs, bet ne arogantiški, kad nepažemintumėte silpnesniųjų. Jei turite didelių žinių apie mano mokymą, vis dėlto niekada neturėtumėte girtis savo žiniomis, kad jūsų artimieji šalia jūsų nesijaustų menkesni. (75, 17-19)
71. Net čia, tarp mano darbininkų, kiek yra tokių, kurie, nesupratę mano mokymo, laikė save aukštesnėmis būtybėmis, vertomis susižavėjimo ir garbinimo, nes manė esą apdovanoti dvasine dovana. Dėl to Aš jūsų klausiu, ar galite pritarti tam, kad aukštesnė dvasia pasipuikuotų savo dovanomis, kai gi nuolankumas ir meilė artimui yra esminės savybės, kurias ji privalo turėti. (98, 15)
72. Prisiminkite, kad Aš jums kartą sakiau: Aš nesukūriau jūsų tam, kad būtumėte kaip parazitinės augalai. Aš nenoriu, kad jūs pasitenkintumėte tuo, kad niekam nedarote nieko blogo. Aš noriu, kad jūs rastumėte pasitenkinimą tuo, kad padarėte gera. Kiekvienas, kuris nedaro gero, nors galėtų tai daryti, padarė daugiau blogio nei tas, kuris, nes nesugebėdamas daryti gerų darbų, apsiribojo blogio darymu, nes tai buvo vienintelis dalykas, kurį jis mokėjo daryti. (153, 71)
73. O mano mylimieji vaikai, kurie kaip paklydę avys dejuojate ir baimės kupinu balsu šaukiate savo Ganytoją! Jei užmerkiate akis prieš jus supančią tikrovę, galiausiai manote, kad Aš esu visų jūsų vargų žemėje priežastis; kiti tiki, kad man jūsų gerovė ir nelaimė yra vienodai nesvarbios.
74. Kaip jūs esate nedėkingi, kai taip galvojate apie savo Tėvą, ir kaip neteisingi, vertindami mano tobulą teisingumą!
75. Ar manote, kad Aš negirdžiu jūsų, kai sakote, kad maitinatės tik kartėliu; kad pasaulis, kuriame gyvenate, yra pasaulis be laimės, ir kad gyvenimas, kurį vedate, neturi prasmės?
76. Jūs jaučiate Mane tik tada, kai manote, kad Aš jus baudžiu, kad Aš atimstu iš jūsų bet kokį gailestingumą, ir pamirštate savo Tėvo švelnumą ir gerumą; jūs skundžiatės savo gyvenimu, vietoj to, kad laimintumėte jo gėrybes.
77. Taip yra todėl, kad jūs užmerkiate akis prieš tiesą ir matote tik kančią ir ašaras savo aplinkoje, ir patekate į neviltį, nes tikite, kad viskas liks be atlygio.
78. Kaip kitoks būtų jūsų gyvenimas, jei vietoj šio maišto, šio nesupratimo jūsų pirmoji mintis kasdien būtų palaiminti savo Tėvą, o jūsų pirmieji žodžiai būtų padėkos

už tiek daug gėrio, kurį jums suteikia jo meilė!

79. Bet jūs nebegalite pajusti šių dorybių, nes „kūnas“ sutrikdė jūsų sielą ir jūs pamiršote mano mokymą; todėl Aš kalbu jums apie šiuos jausmus, kuriuos išstūmėte iš savo širdies. (11, 4-9)

80. Jūs nusidėjote, sulaužėte santuoką, padarėte nusikaltimus, o dabar, susidūrę su mano Žodžio tiesa, kuri jums parodo jūsų nuodėmes, pamirštate savo nusižengimus ir manote, kad jūsų Viešpats yra neteisingas, kai jis jums kalba apie išbandymus ir atpirkimą. (17, 33)

81. Jūs buvote labai išbandyti, mylimieji mokiniai. Kadangi kiekvienas išbandymas jums slepia paslaptį, jūs nežinote, ar jis skirtas sustiprinti jus kovoje, atskleisti jums kažką, ko nežinote, ar atpirkti kokį nors nusižengimą. Tačiau niekada nepasitraukite nuo išbandymų, nes jie ne tam buvo siųsti; jie taip pat neviršija jūsų moralinių ar dvasinių jėgų. (47, 26)

82. Kodėl daugelis iš jūsų bijo, kad jūsų likimas mano ranka užrašytas išbandymais, skausmais, bausmėmis ar nelaimėmis? Kaip galite prieiti prie išvados, kad Tas, kuris jus myli tobulai, jums skiria kelią, pilną erškėčių? Iš tiesų, sakau jums, nelaimingas ir likimo smūgiais nusėtas kelias yra tas, kurį pasirenkate savo valia, manydami, kad jame rasite džiaugsmą, laisvę, laimę, nesuvokdami, kad būtent nuo to jums skirto kelio, kuriame rasite tikrą ramybę, saugumą, jėgą ir sveikatą, gerovę ir gausą, jūs nutolstate.

83. Šis kelias, kurį Aš jums siūlau savo mokyme, yra jūsų sielai nuo jos sukūrimo numatytas, kad jūs galiausiai jame rastumėte tai, ko trokštate. (283, 10-11)

84. Jūs sprendžiate paviršutiniškai, tarsi būtumėte vaikai, ir nepagalvojate, kad išbandymai, kurie jus kankina, yra jūsų pačių darbas. Todėl, kai jie užgriūna jus, jūs norite, kad jie pasitrauktų nuo jūsų, kad likimas pasikeistų, kad nereikėtų kentėti, kad nebereikėtų gerti kančios taurės.

85. Priežastis yra ta, kad savo dvasiniu žvilgsniu negalite įsiskverbti į tikrovę, kad suprastumėte, jog viską, ką pjaujate, patys pasėjote, ir kad kiekvieną kančią patys prisišaukėte.

86. Ne, jūs niekada nesugebėjote įsiskverbti į tiesą, ir todėl, kai skausmas įsiskverbia į jūsų širdį, laikote save dieviškojo neteisingumo aukomis. Tačiau Aš jums sakau, kad Dieve negali būti nė mažiausio neteisingumo.

87. Dievo meilė yra nekintanti, nepakeičiama ir amžina. Todėl kas tiki, kad Dieviškąją Dvasią gali apimti pyktis, įniršis ir įtūžis, tas klysta. Tokios silpnybės įmanomos tik žmogiškosioms būtybėms , jei joms trūksta sielos brandos ir valdymo savo aistromis.

88. Kartais jūs man sakote: „Viešpatie, kodėl turime „mokėti“ už darbus, kurie nėra mūsų, ir kodėl

turime skinti kartų vaisių, kuriuos užaugino kiti?“ — Aš jums atsakau, kad jūs to nesuprantate, nes nežinote, kas buvote anksčiau ir kokie buvo jūsų darbai. (290, 9 12)

89. Mylima tauta: jūsų širdys kupinos pasitenkinimo mintimi, kad esate mano mokiniai šioje „Trečiojoje eroje“. Tačiau Aš jums sakau, kad niekada neturite leisti, jog jus apakintų tuštybė. Nes jei pasiduotumėte šiai silpnybei, nebeklausytumėte net savo sąžinės, kai ji jums primins jūsų nuodėmes. Kas nepradeda valyti ir tobulinti savo žmogiškojo gyvenimo, negali tikėtis dvasinio tobulėjimo, nes jo žingsniai bus klaidinantys, o jo darbai neturės tiesos sėklos.

90. Taigi turėkite omenyje, kad savo pamokose Aš kartais nuo dvasinio mokymo nusileidžiu iki patarimo, kad jūs savo žmogiškajame gyvenime elgtumėtės teisingai. Tada Aš kalbu žmogaus širdžiai, raginu ją atsinaujinti, padedu jai suvokti žalą, kurią ydos daro kūnui, ir blogį, kurį jos daro sielai.

91. Aš jums sakiau, kad žmogus, leidžiantis ydoms save valdyti, pamiršo, kad dvasios negalima nugalėti — kad jis pamiršo, jog tikroji jėga yra nugalėti blogį dorybe.

92. Tas žmogus, kurį nugalėjo kūnas, pažemino save, pažeidė savo savigarbą, nuo aukšto žmogaus statuso nusmuko iki vargano būtybės, kuri yra per baili kovoti.

93. Vietoj to, kad į savo namus atneštų šviesą, duoną ir vyną, tas žmogus atneša šešėlį, kančią ir mirtį, apsunkina savo, savo žmonos ir vaikų kryžių bei stabdo visų aplinkinių dvasinio tobulėjimo kelią. (312, 32–35)

94. Supraskite, kad kiekvienas iš jūsų, atsisakęs blogo kelio, pasiekia, kad blogio jėga prarastų dalį savo galios; kad jūsų gyvenimas, jei jis yra teisus savo veiksmais, žodžiais ir mintimis, savo kelyje palieka gerą sėklą; kad jūsų patarimai, jei jie kyla iš dievobaimingos širdies, turės galią daryti stebuklus; ir kad malda, jei ji gimsta iš užjaučiančios ir mylinčios minties, bus šviesos žinia tam, už kurį jūs meldžiatės. (108, 16)

95. Čia, pas Mane, jūs apsivalote nuo kiekvienos dėmės. Ach, jeigu tik galėtumėte išlaikyti šį tyrumą per visą savo gyvenimą! Bet ši dvasinio pakilimo ir brolystės atmosfera, kurią jūs kuriate šių bendravimo ir mokymo valandų metu, pasaulyje neegzistuoja. Oras, kurį jūs kvėpuojate, yra užnuodytas nuodėme.

96. Tačiau jūs pajutote, kaip, įsisavindami mano mokymą, pamažu nuo jūsų nukrenta grandis po grandies, kuri jus pririša prie pasaulio. (56, 26-27)

97. Gyvenkite visada budrūs, nes jūsų kelyje bus tokių, kurie sakys, kad priklauso Man; bet netikėkite jais iš pirmo žvilgsnio, tikėkite dėl to, ką jie parodo nuolankumu, išmintimi ir meile.

98. Kiti jums sakys, kad jie yra susiję su Manimi, nors jie patys yra pirmieji apgauti. Todėl jūs turite visada budėti dėl užduoties, kurią

turite, ir dėl padėties, kurią užimate. Jūs turite atverti savo akis ir ausis, taip pat daug ką atleisti. (12, 55-56)

99. Būkite aktyvūs, nemiegokite! Arba galbūt norite laukti, kol persekiojimai jus užklups miegant? Ar norite dar kartą pasinerti į stabmeldystę? Ar laukiate, kol svetimos doktrinos įsigalės jėga ar baime?

100. Būkite budrūs, nes iš Rytų pakils netikri pranašai ir sukels sumaištį tautose. Susivienykite, kad jūsų balsas aidėtų po visą pasaulį ir jūs laiku įspėtumėte žmoniją. (61, 25)

101. Žmoniją laukia didelės nelaimės; kiekvieno skausmo ir kiekvienos katastrofos metu likite budrūs ir melskitės. Daugelis kančių bus sušvelnintos, kitos neįvyks, nes jas sustabdys tie, kurie meldžiasi.

102. Kai kitų konfesijų ir sektų pasekėjai pamatys, kad šią tautą seka didelės žmonių minios, iš tų konfesijų išsiskirs tie, kurie jus persekios. Tačiau nebūkite išsigandę, nes jei išliksite ramūs, Šventoji Dvasia įdės į jūsų lūpas šviesos žodžius, kurie nutildys tuos, kurie jus šmeižia.

103. Aš jums neduodu žudančio kardo, kad apsigintumėte, Aš jums duodu meilės kardą. Kiekvienas jo šviesos blyksnis bus dorybė, sklindanti iš jo.

104. Kiek malonės rasite pas Tėvą, jei savo žodžiais nugalėsite mano darbo persekiotojų minias ir, atsivertę juos savo meilės darbais, atvesite juos pas mane.

105. Tai yra mokymas, kurį Aš jums daviau „Antrajame Laike“ ir kurį jūs jau buvote pamiršę.

106. Žmogiškasis protas patirs nerimą, bandydamas suprasti Trejybės ir Marijos dvasinį mokymą. Nes materializuotas žmogus yra nepatyręs dvasinių dalykų atžvilgiu. (55, 58-63)

107. Kiek daug žmonių prie mano stalo paliko maistą, kurį Aš jiems su tokia meile pasiūliau, net jo nepalietę. Kada jie vėl patirs tokį malonės laikotarpį kaip dabartinis, kai jiems buvo lemta ateiti į žemę, kad išgirstų mano Žodį?

108. Jie yra kietos uolos, kurioms reikia audrų ir laiko, kad suminkštėtų. Jų paveldėjimas bus iš jų atimtas, kol jie nemokės jo saugoti ir vertinti. Tačiau jie vėl jį turės, nes Aš jums sakiau, kad tai, ką Tėvas duoda savo vaikams, jiems niekada nebus atimta, o tik saugoma jų labui. (48, 8)

109. Kai kurie iš jūsų bus pakeisti ir paruošti mano mokymu, kad jie išeitų ieškoti tų, kurie pasiklydo dykumoje. Nes taip Aš matau žmogaus gyvenimą – kaip dykumą. Kai kurie jaučiasi vieniši tarp milijonų sielų ir miršta iš troškulio, nes nėra nė vieno, kuris paduotų jiems šiek tiek vandens; ten Aš siųsiu savo naujuosius apaštalus.

110. Noriu, kad vieni vėl su meile ištartų mano vardą, o kiti su jauduliu jį išgirstų. Noriu, kad jis taptų žinomas tiems, kurie jo nepažįsta. Yra žmonių – senolių, moterų ir vaikų – kurie nieko nežino apie

mano buvimą. Noriu, kad visi mane pažintų ir žinotų, jog manyje turi mylimiausią Tėvą – kad visi mane girdėtų ir mylėtų. (50, 3)

111. Mano Žodis susidūrė su jūsų egoizmu. Todėl Aš jums sakiau, kad tai, ką Aš jums perduodu, jūs savo ruožtu turite perduoti savo artimiesiems. Bet jūs norite tik pasimėgauti mano paskelbimais, neprisiimdami jokių pareigų kitų atžvilgiu.

112. Tačiau Mokytojas jūsų nepasikvietė tam, kad mokytų jus beprasmiškų pamokų; Jis jums pasakė, kad turite išmokti šią dievišką pamoką, kad vėliau galėtumėte ją panaudoti savo gyvenime, pritaikydami ją savo artimiesiems.

113. Šiuo metu Aš jums atskleidžiu, kad jūsų dvasia turi seną skolą kiekvienam, kuris ateina pas jus su kančia, nelaime ar prašymu. Pamąstykite, su kokia meile Aš juos pastatau jūsų gyvenimo kelyje, kad jūs įvykdytumėte savo atpirkimą, paversdami juos savo aktyvios meilės artimui objektu. (76, 20)

114. Vykdykite tai, kad skausmo laikais jums nereikėtų grįžti į žemę, kad nuimtumėte savo klaidų ar savanaudiškumo vaisius. Išpildykite savo misiją; tada jūs, žinoma, sugrįšite, bet tai bus taikos laikais, kad atsigaivintumėte prižiūrėdami sėklą, kurią palikote „ “. Dabar jūsų neišlaisvins Mozė, kaip jis tai darė „Pirmuoju laikotarpiu“; jus ves jūsų sąžinė. (13. 17)

115. Čia yra daugelis tų, kurie kituose laikotarpiuose buvo Įstatymo mokytojai arba mokslininkai. Dabar jų protas pabudo dvasiniam žinojimui, ir jie yra įsitikinę, kad ribotame žmogiškajame žinojime jie neras aukščiausiosios tiesos.

116. Čia yra tokių, kurie kituose laikais buvo galingi ir turtingi žemėje, o dabar pažino skurdą ir menkumą. Aš juos laiminu už jų nuolankumą ir troškimą tobulėti. Tai yra mano mylinčio teisingumo įrodymas, nes Aš vėl leidau jiems ateiti į žemę, kad parodytum jiems dar vieną puslapį iš amžinosios išminties knygos. (96, 16-17)

117. Pasaulis suteikia jums daug džiaugsmų, iš kurių vieni yra suteikti Mano, o kiti – sukurti žmogaus. Dabar jūs patyrėte, kad negalėjote jų pasiekti, o tai vieniems sukėlė maištą, o kitiems – liūdesį.

118. Turiu jums pasakyti, kad daugeliui šiuo metu neleidžiama pasinerti į „kūno“ malonumus ir pasitenkinimus arba juose pražūti, nes jų užduotis yra visiškai kitokia.

119. Tiesą sakau jums, kad žmonijoje nėra nė vienos sielos, kuri nebūtų pažinusi visų malonumų ir nevalgytų visų vaisių. Šiandien jūsų siela atėjo (į žemę), kad mėgautųsi laisve mane mylėti, o ne tam, kad vėl taptų pasaulio, aukso, geismo ar stabmeldystės vergu. (84, 47)

120. Pažvelkite į žmones, tautas, valstybes, kaip jie aukoja savo gyvenimą vardan idealo. Jie sudega savo kovų laužuose ir tuo pačiu

svajoja apie pasaulio šlovę, turtus, valdžią. Jie miršta dėl praeinančios žemės šlovės.

121. Tačiau jūs, kurie savo sieloje pradedate uždegti dievišką idealą, kurio tikslas – pasiekti šlovę, kuri bus amžina, argi nenorite – jei jau ne savo gyvenimo, tai bent jo dalies – paaukoti, kad įvykdytumėte savo pareigas kaip artimieji?

122. Virš jūsų siautėja nematoma mūšio sumaištis, kurią gali pastebėti tik pasiruošusieji. Visas blogis, kylantis iš žmonių mintyse, žodžiuose ir darbuose, visos šimtmečių nuodėmės, visi supainioti žmonės ir anapusinės sielos, visi nuklydimai, neteisybės, religinis fanatizmas ir žmonių stabmeldystė, kvaili, ambicingi siekiai ir melas susijungė į jėgą, kuri viską griauna, užvaldo ir persmelkia, kad nukreiptų tai prieš Mane. Tai yra jėga, kuri priešinasi Kristui. Didelės yra „ “ jų armijos, galingi jų ginklai, bet jie nėra galingi prieš Mane, o prieš žmones.

123. Aš kovosiu su šiais kariaunomis savo teisingumo kardu ir būsiu kovoje su savo kariaunomis, kurių dalis, pagal mano valią, turite būti jūs.

124. Kol ši kova neramina malonumų besivaikančius žmones, jūs, kuriems Aš patikėjau dovaną jausti, kas vyksta anapus, turite budėti ir melstis už savo brolius, nes taip budėsite už save pačius.

125. Kristus, Karališkasis Karys, jau išsitraukė savo kardą; būtina, kad tas pats kardas pjautuvu nupjautų blogį su šaknimis ir savo spinduliais sukurtų šviesą visatoje.

126. Vargas pasauliui ir jums, jei jūsų lūpos tyli! Jūs esate dvasinė Jokūbo sėkla, ir jam Aš pažadėjau, kad per jus bus išgelbėtos ir palaimintos žemės tautos. Aš noriu jus suvienyti kaip vieną šeimą, kad būtumėte stiprūs. (84, 55-57)

127. Aš žinau, kad šio tautos glėbyje buvo atlikti dideli darbai, tačiau man pakanka to, kad Aš tai žinau, net jei jūsų vardai pasaulyje yra nežinomi.

128. Tik Aš vienas žinau tikrąją jūsų darbų vertę, nes net jūs patys negalite jų įvertinti. Kartais menkas darbas jums atrodys labai didelis, o apie kitus jūs net nesuvoksite, kad jų nuopelnai pasiekė Mane. (106, 49-50)

129. Jūs, žmonių minios, kurios mane išgirdote – kada išeisite iš savo uždarumo ir tamsos? Ar galbūt tyčia vilkinate savo pasiruošimą, bijodami (tuomet artėjančio) susidūrimo? Iš tiesų, sakau jums, bijo tik tas, kuris nepasirengė dvasiškai; nes kas pažįsta mano Žodį ir myli savo Viešpatį bei artimą, tam nėra ko bijoti, ir vietoj to, kad vengtų žmonių, jis siekia susitikimo su jais, kad leistų jiems dalytis tuo, ką pats gavo. Išstudijavęs ir įsigilinęs į mano mokymą, jis jį taiko. (107, 41)

130. Ši žinia yra šviesa visoms religijoms, visoms sektoms ir tikėjimo bendruomenėms bei įvairiems žmonių vadovavimo būdams. Tačiau ką jūs padarėte su mano žodžiais, mokiniai? Ar norite

tokiu būdu priversti medį pražysti? Leiskite jam pražysti, nes žiedai pranašaus, kad vėliau jis duos vaisių.

131. Kodėl slepiate šias žinias ir neparodote pasauliui šios naujos epochos staigmenos su šia Džiugia Žinia? Kodėl nedrįstate pasakyti pasauliui, kad tarp jūsų skamba Kristaus balsas? Kalbėkite ir liudykite apie mano mokymą savo meilės darbais; nes jei kai kurie užsikimš ausis, kad jūsų negirdėtų, kiti jas atvers, ir jūsų balsas jiems bus toks saldus ir malonus kaip lakštingalos giesmė. (114, 46)

132. Žmonija laukia mano naujų mokinių; tačiau jei jūs, mano darbininkai, iš baimės dėl pasaulio nuomonės apleisite sėklą ir žemės ūkio padargus – kas tada taps iš šios žmonijos? Argi nesuvokėte savo užduoties atsakomybės?

133. Jūsų sąžinė jūsų niekada neapgauna ir visada pasakys, ar įvykdėte savo pareigą. Nerimas, kurį patiriate, yra ženklas, kad nesilaikėte mano nurodymų. (133, 10)

134. Kartais jūs skundžiatės, kad mano Žodžio pasekėjų skaičius auga pernelyg lėtai. Tačiau Aš jums sakau, kad turite skųstis dėl savęs, nes jūsų užduotis yra didinti ir dauginti šią bendruomenę sudarančias gausybes. Bet jei jūsų širdyse trūksta tikėjimo, jei jūsų dvasiniai sugebėjimai nėra išplėtoti, jei jūsų protuose trūksta dvasinio žinojimo šviesos – kaip tada norite įtikinti netikinčiuosius? Kaip norite juos viduje sujaudinti savo tikėjimu ir meile, jei šios dorybės nėra išplėtotos jūsų širdyse?

135. Kas nesupranta, negali vesti prie supratimo; kas nejaučia, nepažadins jausmų. Supraskite dabar, kodėl jūsų lūpos mikčiojo ir strigo, kai susidūrėte su būtinybe liudyti apie mano žodį.

136. Kas myli, tam nereikia mikčioti, kas tiki, tas nebijo. Kas jaučia, tas turi daug galimybių įrodyti savo nuoširdumą ir teisingumą. (172, 24–26)

137. Šiandien norite paaiškinti, kodėl esate Izraelis, ir neturite argumentų; norite paaiškinti, kodėl esate spiritualistai, ir trūksta žodžių. Bandote išdėstyti, kuo pasireiškia jūsų dvasiniai sugebėjimai, ir trūksta argumentacijos bei dvasinio išsivystymo, kad galėtumėte tai įtikinamai paaiškinti. Bet kai jūsų dvasinis tobulėjimas taps tikrove, jums ateis reikalingi žodžiai, nes savo meilės darbais paaiškinsite, kas esate, kas jus mokė ir kur einate. (72, 27)

138. Sakau jums: ko laukiate, kad perduotumėte Gerąją Naujieną? Ar norite pranašauti ant griuvėsių? Aš jums viską sakau ir atskleidžiu, kad bet kuriuo metu turėtumėte išmintingą atsakymą į kiekvieną klausimą, kurį jums užduoda jūsų artimieji. Turėkite omenyje, kad jūs būsite puolami rimtais argumentais, kurie įbaugina tuos, kurie nėra pasirengę.

139. Įsidėkite į širdį mano žodį ir nepamirškite didžiųjų stebuklų, kuriuos jums suteikiau, kad

kiekvienas iš jūsų būtų gyvas mano tiesos liudytojas. Tada tas, kuris jus tyrinės ir naršys mano žodyje, supras, kad tai niekuo neprieštarauja tam, ką jums sakiau ir pranašavau praeityje.

140. Kova bus didžiulė – tokia didžiulė, kad kai kurie, kurie buvo mano mokiniai, bus apimti baimės ir mane išsižadės, tvirtindami, kad manęs niekada negirdėjo.

141. Tuos, kurie išliks ištikimi mano įsakymams ir stosis į kovą, Aš apdengsiu apsiaustu, po kuriuo jie galės apsiginti, ir jie išliks sveiki bet kokioje kritinėje situacijoje.

142. Kas blogai sės šią sėklą arba kas suteptų šio darbo tyrumą, tam kiekvieną valandą teks teismas, žmonių persekiojimas ir neramumas. Kiekvienas turi atpažinti medį, kurį užaugino, pagal jo vaisių skonį.

143. Savo tautos dvasinės kovos laikui Aš paruošiau didelius stebuklus – stebuklus ir darbus, kurie nustebins mokslininkus ir tyrinėtojus. Aš niekada nepaliksiu jūsų vienų su savo jėgomis. Nesijaudinkite, jei žmonės iš jūsų tyčiojasi; nepamirškite, kad „Antrajame Laike“ minia taip pat juokėsi iš jūsų Mokytojo. (63, 42–44)

144. Iš tiesų, sakau jums, pasaulis yra prieš jus, ir Aš jus tam ruošiu, kad mokėtumėte ginti savo tikėjimo reikalą meilės ir gailestingumo ginklais. Sakau jums, jūs nugalėsite, net jei jūsų pergalė nebus žinoma.

145. Dabar jūsų auka nebus kraujo auka, bet jūs vis tiek patirsite šmeižtą ir panieką. Tačiau Mokytojas bus ten, kad jus gintų ir guostų, nes nė vienas mokinys nebus paliktas. (148, 17)

146. Tauta, nebesipratink prie ištvirkavimo, kovok su juo, nesigirk tyrumo, taip pat nesipiktink dėl savo artimųjų nuodėmių. Būkite taktiški, taiklūs ir geranoriški savo kalboje ir veiksmuose, tada pasaulis jus išklausys ir atkreips dėmesį į jūsų mokančius žodžius. Ar man reikia jums dar kartą pasakyti, kad prieš perduodami šį mokymą, turite juo gyventi? (89, 66)

147. Būtina, kad mano tauta pasirodytų tarp tautų ir duotų brolystės, harmonijos, meilės artimui ir supratimo pavyzdį, kaip taikos karys tarp tų, kurie vėl piktnaudžiauja dieviškais mokymais, kad ginčytųsi, skaudintų vieni kitus ir atimtų gyvybes. (131, 58)

148. Pagaliau suvokite, kad jūs visi mylite tą patį Dievą, ir nesiginčykite dėl formos skirtumų, kuriais vienas ar kitas šią meilę įgyvendino.

149. Turite išmokti suprasti, kad yra būtybių, kurių tikėjimo įsitikinimai, tradicijos ir papročiai įleido tokias gilias šakn , kad jums nebus lengva jų išrauti iš karto, kai pradėsite juos mokyti. Būkite kantrūs, ir bėgant metams jūs tai pasieksite. (141, 9)

150. Artėjant 1950 metų pabaigai, daugelis iš jūsų jausite netikrumą ir abejones.

151. Kodėl kai kurie abejoja mano apreiškimais, nors jie pasižymi didesniu protu nei tie, kurie tiki mano apreiškimais? Nes ne

žmogiškosios žinios ir ne protas gali įvertinti mano tiesą, o kai žmogus tai supranta, jį apima baimė prieš viską, kas nauja, prieš viską, kas jam nežinoma, kad jis tai nesąmoningai atmestų.

152. Tačiau jūs, silpnieji, neišsilavinusieji, kurie negalite pasiekti tų aukštumų, kurias pasiekė savo protu pripažinti žmonės, esate tie, kurie tiki, ir jūs sugebate pasinerti į dvasinių dalykų paslaptis. Kodėl? Nes būtent Dvasia protui atskleidžia Amžinąjį Gyvenimą ir jo stebuklus.

153. Žmogiškasis intelektas yra jėga, su kuria jūs dabar pradėsite kovą, nes per jį žmogus susikūrė idėjas ir vaizdinius apie dvasinį pasaulį, kurie jam nebuvo apreikšti Dvasios.

154. Šiai kovai turite būti stiprūs – stiprybe, kuri taip pat kyla iš Dvasios. Jūsų jėga niekada nebus pagrįsta jūsų kūnu, nei pinigų galia, nei žemiškomis priemonėmis. Tik jūsų tikėjimas tiesa, kuri gyvena jumyse, leis jums nugalėti (249, 44-46) šioje kovoje.

155. Nebijokite, jei jus vadina paklydusiais – ištieskite ranką visiems. Turėkite omenyje, kad šis darbas, kuris jums yra tikras, kitiems gali atrodyti klaidingas, nes jų akyse jam trūksta šventinimo, kurį gavo religijos, kad būtų pripažintos.

156. Jei tikite Manimi, jei tikite, kad Aš pasireiškiu šių balsų nešėjų žodžiuose, tai nebijokite savo artimųjų nuosprendžio. Nes mano mokymas yra toks įtikinamas, o mano žinia turi tiek daug tiesų, kad, jei mokėsite gerai naudotis šiais ginklais, vargu ar galėsite būti nugalėti.

157. Niekas negalės jūsų pasmerkti už tai, kad uoliai ieškote tiesos, tobulumo. Tam jūs visi turite šventą teisę, ir tam jums buvo suteikta laisvė siekti Šviesos. (297, 51-53)

158. Kai pradėsite vykdyti savo misiją ir pasieksite tautas, tolimiausias tautas, netgi atogrąžų miškus, sutiksite žmonių būtybes, ir jiems turėsite paaiškinti, kad jūs visi esate broliai , turėsite liudyti jiems apie mano dvasinį mokymą. Tada stebėsitės meilės įrodymų, kuriuos Aš jums duosiu.

159. Ten, tarp tų žmonių, atkirstų nuo civilizacijos, bet taip pat labai toli nutolusių nuo žmogiškosios ydos, jūs atrasite didžiąsias sielas, kurios papildys Izraelio tautos gretas.

160. Ligoniai jūsų kelyje gaus gydomąjį balzamą ir pasveiks; nuliūdusieji verkšlens paskutinį kartą, bet jų ašaros bus džiaugsmo ašaros.

161. Pamatę tuos įrodymus, kuriuos jūs turėsite pateikti, žmonių minios laimins Viešpatį ir jo mokinius, jūs būsite šlovinami, kaip tai įvyko tą dieną, kai jūsų Mokytojas įžengė į Jeruzalę.

162. Bet net ir tarp tų, kurie jus šlovins, bus vyrų ir moterų, turinčių tas pačias dvasines dovanas, kurias turite jūs. Vienų pranašavimo dovana jus stebins; kitiems mano gydomasis balzamas bus

neišsenkamas; dar kitiems mano žodis tryks kaip kristalinis vanduo. Taip tarp savo brolių ir seserų, tarsi neišsenkama sėja, pamatysite Šventosios Dvasios dovanas. (311, 38-40)

163. Tauta, dabar tautose viešpatauja tariama taika, tačiau jūs neturėtumėte skelbti, kad taika atėjo. Užsičiaupkite lūpas. Tikroji taika negali kilti ant baimės ar materialių patogumų pamatų. Taika turi kilti iš meilės, iš brolystės.

164. Žmonės šiuo metu stato ant smėlio, o ne ant uolos, ir kai bangos vėl pakils ir smogs į tas sienas, pastatas sugrius. (141, 70-71)

165. Nuo „Pirmųjų laikų“ Aš kalbėjau jums per savo pranašus, kad jus vestų, bet ne tam, kad priverstų jus laikytis mano Įstatymo.

166. Tačiau laikas praėjo, ir žmogaus dvasinė siela išsivystė, subrendo ir dabar gali suvokti savo, kaip dvasinės sielos, misiją. Žmonija, kuri yra taip arti bedugnės, pražūties, reikalinga jūsų dvasinės pagalbos.

167. Tai kova, paskutinė kova, baisiausia ir siaubingiausia tarp tamsos ir šviesos. Šiuo metu visi tamsos dvasios vienijasi, o visos šviesos dvasios turi pasipriešinti tai jėgai.

168. Jūs, kurie mane išgirdote, kurie nešiojate savyje Šventosios Dvasios šviesą, pabuskite! Nebešvaistykite laiko žemiškais malonumais, laikinais tikslais. Kovokite už žmoniją, kovokite, kad Tėvo karalystė ateitų į šį pasaulį. Tai yra misija, kurią aš duodu visiems, nuo mažiausio iki išsilavinusio.

169. Dvasinis pasaulis yra su jumis, o virš visų – Tėvas, pilnas meilės, pilnas gailestingumo – Tėvas, kuris su begaline skausmo jausena mato kančias, kurias žmonės daro vieni kitiems.

170. Tai yra Šviesos kova su tamsa, ir kiekvienas iš jūsų turi kovoti, kol bus pasiekta pergalė. (358, 20-23)

63 skyrius – Pamokymai bendruomenėms ir visiems Kristaus mokiniams

Kristaus dvasinis darbas

1. Džiaukitės mano buvimu, mylima tauta, surenkite šventę savo širdyse, džiūgaukite iš džiaugsmo, nes pagaliau patyrėte „Viešpaties dieną“.

2. Jūs bijojote šios dienos atėjimo, nes vis dar mąstėte kaip senovės žmonės ir manėte, kad jūsų Tėvo širdis kerštinga, kad Jis puoselėja pyktį dėl patirtų įžeidimų ir kad dėl to Jis laiko paruoštą pjautuvą, botagą ir kančios taurę, kad atkeršytų tiems, kurie Jį taip smarkiai ir tiek daug kartų įžeidė.

3. Bet didelis buvo jūsų nustebimas, kai supratote, kad Dievo Dvasioje negali būti nei pykčio, nei rūstybės, nei pasibjaurėjimo, ir kad, nors pasaulis verkia ir dejuoja kaip niekada anksčiau, priežastis yra ne ta, kad Tėvas davė jam valgyti šį vaisių ir gerti šią taurę, bet tai, kad

tai yra derlius, kurį žmonija dabar nuima dėl savo darbų.

4. Tiesa, visi nelaimingi įvykiai, kurie šiuo metu prasiveržė, jums buvo iš anksto paskelbti. Tačiau dėl to, kad jie jums buvo paskelbti, nemanykite, kad jūsų Viešpats siunčia juos jums kaip bausmę. Priešingai: visais laikais Aš jus įspėjau apie blogį, apie pagundas ir padėjau jums atsikelti po jūsų kritimų. Be to, Aš suteikiau jums visas priemones, reikalingas jūsų išgelbėjimui. Bet jūs taip pat turite suprasti, kad visada buvote kurti ir netikintys mano raginimams. (160, 40-41)

5. Vargas tiems, kurie šiuo metu nesistengia uždegti savo žibintų, nes jie pražus! Pažiūrėkite, kaip visur dar viešpatauja šešėliai, nors tai yra Šviesos laikas!

6. Iš mano žodžio žinote, kad Aš išsirinkau šią tautą, kad joje apsireikščiau savo trečiojo atėjimo metu; tačiau priežasties to nežinote. Mokytojas, kuris nenori turėti paslapčių nuo savo mokinių, jums buvo paslaptis. Jis ateina, kad jums atskleistų viską, ką turite žinoti, kad galėtumėte teisingai atsakyti tiems, kurie jūsų klausia.

7. Aš mačiau, kad šio žemės kampelio gyventojai visada Manęs ieškojo ir mylėjo, ir nors jų garbinimas ne visada buvo tobulas, Aš priėmiau jų ketinimus ir meilę kaip nekaltybės, aukos ir skausmo gėlę. Ant mano Dieviškumo altoriaus ši kvepianti gėlė visada buvo.

8. Jūs buvote paruošti įvykdyti šią didžią misiją „Trečiajame laikmetyje“.

9. Šiandien jūs žinote, kad Aš jūsų tarpe reinkarnavau Izraelio tautą, nes Aš jums tai apreiškiau. Jūs žinote, kad sėkla, gyvenanti jūsų esybėje, ir vidinė šviesa, kuri jus veda, yra ta pati, kurią Aš jau „Pirmajame laikmetyje“ išliejau ant Jokūbo namų.

10. Jūs esate izraelitai dvasia, jūs dvasiškai turite Abraomo, Izaoko ir Jokūbo sėklą. Jūs esate to palaiminto medžio šakos, kurios suteiks žmonijai pavėsį ir vaisių.

11. Štai kodėl Aš vadinu jus pirmagimiais ir kodėl Aš šiuo metu jus aplankiau, kad per jus pasauliui paskelbčiau savo Trečiąjį Apreiškimą.

12. Mano valia yra, kad „Izraelio tauta“ dvasiškai prisikeltų tarp žmonijos, kad ši pamatytų tikrąjį „prisikėlimą kūne“. (183, 33–35)

13. Argi manėte, kad Aš savo Žodį duosiu visoms žemės tautoms? Ne! Ir šiuo atžvilgiu mano naujas Apreiškimas yra panašus į praeities laikų, kai Aš apsireiškiau vienai tautai, o jai buvo pavesta išeiti ir skleisti Gerąją Naujieną bei sėti sėklą, kurią ji gavo mano Žodyje. (185, 20)

14. Palikite kitiems tautoms, kad jos pabustų naujiems laikams tik tada, kai pamatys, kad kraštus nusiaubia potvyniai, tautas sunaikina karai, o epidemijos naikina gyvybes. Šios tautos – išdidžios dėl savo mokslų ir užmigintos savo bažnyčių prabangos

– nepripažins mano Žodžio šioje nepastebimoje formoje, nei pajus mano Apreiškimą Dvasioje. Todėl pirmiausia turi būti sukrėsta žemė, ir gamta pasakys žmonėms: laikas išsipildė, ir Viešpats atėjo pas jus.

15. Kad žmonija pabustų, atvertų akis ir pripažintų, kad tai Aš atėjau, pirmiausia turi būti ištikta žmogaus galia ir išdidumas. Tačiau jūsų užduotis yra budėti, melstis ir ruoštis. (62, 53)

16. Kartą Aš jums pažadėjau sugrįžti pas žmoniją, ir štai Aš esu čia, kad išpildyčiau tą pažadą, nors praėjo daug šimtmečių. Jūsų dvasia troško mano buvimo savo taikos troškimu, savo tiesos alkio, savo žinių ilgesio , ir mano Dvasia nusileido, kad jums perteiktų mokymą, atitinkantį laiką, kuriame gyvenate. Kaip žmonės gali norėti toliau gyventi taip, kaip gyveno iki šiol? Nebėra laiko toliau stovėti dvasiniame sąstingyje ar dvasiniame tingulyje, vykdant apeigas ir tradicijas. (77, 19)

17. Daugelis pasaulyje pripažintų mokslininkų negalės Manęs atpažinti šioje formoje ir mane neigs. Tačiau tuo nenustebkite, nes Aš jums tai paskelbiau jau seniai, kai jums sakiau: „Būk palaimintas, Tėve, kad savo tiesą atskleidžiate neišmaniesiems, o išmintingiesiems ir protingiems ją paslėpėte.“

18. Tačiau tai vyksta ne todėl, kad Aš kam nors slepiu savo tiesą, bet veikiau todėl, kad tie, kurių protas yra neapkrautas, savo (dvasiniame) skurde ar nereikšmingume gali mane geriau pajusti, o gabūs žmonės, kurių protas yra pilnas teorijų, filosofijų ir tikėjimo doktrinų, negali manęs nei suvokti, nei pajusti. Tačiau tiesa, skirta visiems, ateis pas kiekvieną numatytu laiku. (50, 45)

19. Kas žino mano įstatymą ir jį slepia, negali vadintis mano mokiniu. Kas mano tiesą skleidžia tik lūpomis, o ne širdimi, tas neima manęs pavyzdžiu. Kas kalba apie meilę, o savo darbais įrodo priešingą dalyką, tas yra mano mokymų išdavikas.

20. Kas neigia Marijos tyrumą ir tobulumą, tas yra kvailas, nes savo nežinojimu jis iššaukia Dievą ir neigia Jo galią. Kas „Trečiajame laikmetyje“ nepripažįsta mano tiesos ir neigia sielos nemirtingumą, tas dar miega ir neatsižvelgia į praeities laikų pranašystes, kurios skelbė Apreiškimą, kurį žmonija patiria šiuo metu. (73, 28-29)

21. Jie ateis ir mane išbandys, nes nori jums įrodyti, kad esate klaidingame kelyje. Jei jiems nepasakysiu savo vardo, jie sakys, kad aš nesu aš, o jei atsakysiu į jų piktavališkai užduotus klausimus, jie mane neigs dar didesniu uolumu.

22. Tada Aš jiems pasakysiu: kas nori įžengti į Šviesos karalystę, tas turi jos ieškoti širdimi. Tačiau tas, kuris nori gyventi nepripažindamas Manęs, savo pačios dvasiai bus atėmęs dieviškąją išmintį ir taip pasieks, kad viskas, kas yra aiškus ir šviesus apreiškimas, jam taps paslaptimi ir mįsle. (90, 49-50)

23. Dabar Aš esu su jumis tik laikinai, kaip ir buvau anksčiau. Jau artėja laikas, kai Aš nebekalbėsiu su jumis, tačiau žmonija nepajuto mano buvimo.
24. Nuo to „kalno“, iš kurio siunčiu jums savo Žodį ir žiūriu į jus, savo atsisveikinimo išvakarėse turėsiu sušukti: „Žmonija, žmonija, tu nežinojai, Kas buvo su tavimi!“ Kaip „Antrajame laikmetyje“, netrukus prieš savo mirtį, aš nuo kalno žiūrėjau į miestą ir ašarodamas sušukau: „Jeruzale, Jeruzale, tu, kuri nepažinai gėrio, kuris buvo pas tave.“
25. Jis verkė ne dėl pasaulio, bet dėl žmonių sielų, kurios vis dar buvo be šviesos ir turėjo išlieti dar daug ašarų, kad pasiektų tiesą. (274, 68-69)
26. Praėjo daug šimtmečių nuo tos dienos, kai per Jėzų daviau jums savo Žodį ir paskutinius pamokymus; tačiau šiandien pasirodau pas jus kaip Šventoji Dvasia, kad išpildyčiau jums duotą pažadą.
27. Aš netapau žmogumi, Aš ateinu Dvasia, ir mane pamatys tik tie, kurie yra pasirengę.
28. Kol jūs tikite mano žodžiu ir sekate manimi, kiti nepriima mano apreiškimo ir jį neigia. Aš turėjau duoti jiems didelius įrodymus, ir dėka jų aš palaipsniui nugalėjau jų netikėjimą.
29. Meilė ir kantrybė, kurias Aš jums visada rodžiau, leidžia jums suprasti, kad tik jūsų Tėvas gali jus taip mylėti ir mokyti. Aš saugau jus ir palengvinu jūsų kryžių, kad jūs nesukluptumėte. Aš leidžiu jums pajusti mano ramybę, kad eitumėte savo keliu visiškai pasitikėdami Manimi. (32, 4)
30. Mano Žodis, mano pamokslas, šiandien, atrodytų, skirtas tik jums; tačiau iš tiesų jis skirtas visiems, nes jo išmintis ir meilė apima visą visatą, vienija visus pasaulius, visas įsikūnijusias ir neįsikūnijusias sielas. Priartėkite, jei manęs reikia; ieškokite Manęs, jei jaučiatės pasiklydę.
31. Aš esu jūsų Tėvas, kuris žino jūsų kančias ir jus guodžia. Aš įlieju į jus meilę, kurios jums taip labai reikia – sau patiems ir tam, kad ją skleistumėte savo aplinkoje.
32. Jei iš tiesų atpažįstate mano buvimą išmintyje, kurią Aš atskleidžiu per šiuos balso nešėjus, tai supraskite ir tai, kad atėjo laikas pradėti statomąjį darbą dvasiniame kelyje.
33. Ach, jeigu tik visi, kurie buvo pakviesti, skubėtų čia; iš tiesų, sakau jums, Viešpaties stalas būtų perpildytas mokiniais, ir jie visi valgytų tą patį maistą! Tačiau ne visi pakviestieji atėjo, jie nurodė įvairius užsiėmimus ir taip dieviškąjį šaukimą nustūmė į antrą vietą.
34. Palaiminti tie, kurie skubėjo čia atvykti, nes jie gavo savo atlygį. (12, 76-80)
35. Ne visi, kurie šiuo metu gavo Dvasios dovanas, čia manęs klauso. Pažiūrėkite, kiek tuščių vietų yra prie stalo, nes daugelis mano mažųjų vaikų, gavę malonę, pasitraukė ir

vengė atsakomybės bei užduočių. Ach, jei jie čia, žemėje, dar žinotų įžadus, kuriuos kiekviena siela man davė prieš ateidama į žemę! (86, 43)

36. Šiuo metu Aš jums palieku Trečiąjį Testamentą, tačiau jūs net nesupratote pirmųjų dviejų. Jei šiuo metu būtumėte pasirengę, nebūtų buvę būtina, kad mano Žodis taptų materialiai girdimas, nes tada Aš kalbėčiau dvasiškai, o jūs man atsakytumėte savo meile. (86, 49)

37. Tai yra „Trečiojo Laiko“ šviesa. Tačiau išbandykite tą, kuris sako, kad tai ne Dievas kalba jums, o šis žmogus čia. Iš tiesų, sakau jums, kol mano dieviškasis spindulys neapšvies jo proto, jūs negalėsite išgauti iš jo žodžių, turinčių dvasinę vertę ir tiesą, net jei grasintumėte jam mirtimi.

38. Nėra nieko keisto, kad, kaip siela naudojasi savo kūnu, kad kalbėtų ir pasireikštų, taip pat ji trumpam atsiskiria nuo jo, kad jos vietoje pasireikštų visų sielų Tėvas: Dievas.

39. Aš ateinu pas jus, nes jūs nemokate ateiti pas Mane, ir aš mokau, kad maloniausia malda, pasiekianti Tėvą, yra ta, kuri tyloje kyla iš jūsų sielos. Būtent ši malda pritraukia mano spindulį, per kurį jūs Mane girdite. Ne giesmės ir žodžiai džiugina mano dieviškumą. (59, 57-59)

40. Jūs negalite teigti, kad mano Žodis nėra aiškus arba kad jame yra netikslumų, nes iš manęs negali kilti jokio neaiškumo. Jei jame rasite kokią nors klaidą, priskirkite ją blogam perdavimui per balso nešėją arba savo prastam suvokimui, bet niekada – mano mokymui. Vargas tam balso nešėjui, kuris iškraipo mano Žodį! Vargas tam, kuris blogai perteikia mano mokymą ir jį sumenkina, nes jis patirs nuolatinį savo sąžinės priekaištą ir praras savo sielos ramybę! (108, 51)

41. Norėdamas jums padėti, sakau jums: jei nenorite, kad Aš pasinaudojčiau nuodėmingu kūnu, kad padovanotų jums savo meilę, tai parodykite Man teisiąjį, tyrąjį, nurodykite Man tarp jūsų tą, kuris moka mylėti, ir Aš užtikrinu jus, kad pasinaudosiu juo.

42. Supraskite, kad Aš pasinaudoju nusidėjėliais, kad atvestų nusidėjėlius; nes Aš neateinu gelbėti teisiųjų; jie jau yra Šviesos karalystėje. (16, 25)

43. Stebėkite, kaip šis sėklos grūdas, nors jūs jį prastai prižiūrėjote, nemiršta; žiūrėkite, kaip jis nugali tamsą ir duobes, kliūtis ir išbandymus ir kasdien toliau dygsta bei vystosi. Kodėl šis sėklos grūdas nemiršta? Nes tiesa yra nemirtinga, amžina.

44. Todėl jūs patirsite, kad, jei šis mokymas kartais atrodys išnykstantis, tai bus būtent tada, kai išaugs nauji ir vešlūs daigai, padėsiantys žmonėms žengti dar vieną žingsnį pirmyn dvasinio tobulėjimo kelyje. (99, 20)

45. Išnagrinėkite mano mokymus ir pasakykite man, ar šis mokymas galėtų būti įtrauktas į kurią nors iš jūsų religijų.

46. Aš jums atskleidžiau jos visapusiškus bruožus ir visuotinę prasmę, kuri neapsiriboja tik dalimi žmonijos ar (tam tikromis) tautomis, bet peržengia jūsų pasaulio planetos orbitą, kad apimtų begalybę su visais jos gyvenimo pasauliais, kuriuose – kaip ir šiame pasaulyje – taip pat gyvena Dievo vaikai. (83, 6)

47. Supraskite, kad mano Žodis nėra ir negali būti nauja religija. Šis darbas yra šviesus kelias, kuriame visos ideologijos, tikėjimai ir religijos dvasiškai susivienys, kad pasiektų Pažadėtosios Žemės vartus. (310, 39)

48. Mano mokymas, kuriuo maitinasi jūsų siela, nori jus paversti Mokytojais, ištikimais Šventosios Dvasios apaštalais. (311, 12)

49. Aš pristatysiu jus žmonėms kaip savo tarnus, kaip Trečiojo Laiko Trinitarinius-Marijinius spiritualistus – spiritualistus, nes jūs turite būti daugiau dvasia nei materija; Trinitarinius, nes jūs gavote mano apreiškimą per tris laikotarpius; Marijinius, nes jūs mylite Mariją, savo visuotinę Motiną, kuri saugojo jus, kad jūs nepasiduotumėte gyvenimo kelyje. (70, 36)

50. Ne tik tie, kurie išgirdo mano Žodį per žmogiškąjį protą, bus vadinami šios tautos vaikais. Kiekvienas, kuris neša savo kryžių – kiekvienas, kuris myli šį Įstatymą ir skleidžia šią sėklą, turi būti vadinamas mano vynuogynų darbininku, mano darbo apaštalu ir šios tautos vaiku, net jei jis manęs neišgirdo per šį apreiškimą. (94, 12)

51. Kaip tu gali manyti, tauta, kad tai, jog susirenkate skirtingose susirinkimų vietose, yra priežastis laikytis atstumo vieni nuo kitų? Tik nežinojimas trukdo jums suvokti dvasinius ryšius, kurie vienija visus Viešpaties vaikus. (191, 51)

52. Jei lankote vieną ar kitą, ar įvairias susirinkimų vietas ir per jų kalbėtojus išgirstate tą patį žodį, jūsų širdis pripildo džiaugsmas ir tikėjimas, ir jūs tą mokymą priimate kaip tikrą įrodymą, kad šios bendruomenės yra suvienytos dėl savo dvasingumo. Tačiau jei dalyvaujate netobulame susirinkime, jūs jaučiate, kad jūsų širdys buvo sužeistos, ir suprantate, kad ten nėra vienybės, kuri turėtų būti šioje tautoje. (140, 71)

53. Aš noriu, kad jūs būtumėte mano geri ir nuolankūs mokiniai – tokie, kurie nereikalauja pareigų ar garbės bendruomenėje, bet kad jūsų idealas būtų tik pasiekti tobulumą dorybe ir laikytis mano nurodymų, kad jūsų gyvenimas taptų pavyzdžiu. Ką jums duotų garbės vietos, titulai ar vardai, jei neturite nuopelnų, kad galėtumėte juos teisėtai turėti? (165, 17)

54. Mano darbas nėra vienas iš daugelio mokymų, nėra dar viena sekta pasaulyje. Šis apreiškimas, kurį Aš jums šiandien atnešiau, yra Amžinasis Įstatymas. Vis dėlto – kiek ritualų jūs jam pridėjote dėl dvasinio skurdo ir supratimo stokos, kiek nesąžiningumo, kol galiausiai jį iškraipėte. Kiek kulto veiksmų įvedėte į mano mokymą, sakydami ir

tikėdami, kad viskas, ką padarėte, buvo mano įkvėpta ir nurodyta. (197, 48)

55. Netrukus atsidursite tarp žmonių, kurie yra pavargę nuo išorinių kultų ir atsibodo jų religinis fanatizmas. Todėl sakau jums, kad dvasinio pakilimo žinia, kurią jiems atnešite, pasieks jų širdis kaip šviežia ir gaivinanti rasa.

56. Ar manote, kad jei ateisite pas juos su fanatiškais ritualais ir veiksmais, prieštaraujančiais dvasiniam gyvenimui, pasaulis galės jus pripažinti dieviškosios žinios nešėjais? Iš tiesų, sakau jums, jus laikytų naujos sektos fanatikais!

57. Atsižvelgiant į aiškumą, su kuriuo Aš jums kalbu, yra tokių, kurie Man sako: „Mokytojau, kaip įmanoma, kad turėtume atmesti daugelį kulto veiksmų, kuriuos mums paliko Roque Rojas?“

58. Dėl to Aš jums sakau, kad Aš jums pateikiau tą pavyzdį iš „Antrojo laikotarpio“, kai Aš žmonėms paaiškinau, kad dėl ritualų, formalumų, tradicijų ir švenčių laikymosi jie buvo pamiršę įstatymą, kuris yra esminis dalykas.

59. Aš jums priminiau šį jūsų Mokytojo poelgį, kad suprastumėte, jog ir šiandien turite pamiršti tradicijas ir apeigas, net jei jas išmokote iš Roque Rojas, kaip tuomet Mozės tauta perėmė jas kaip palikimą.

60. Na, Aš nenoriu jums pasakyti, kad jie būtų jus mokę ko nors blogo – ne. Jie tiesiog buvo priversti griebtis simbolių ir veiksmų, kurie turėjo padėti tautai suprasti dieviškus apreiškimus. Bet vos tik šis tikslas buvo pasiektas, reikėjo pašalinti visas dabar nebereikalingas garbinimo formas ar simbolius, kad galėtų spindėti tiesos šviesa. (253, 29-32)

61. Kiek skausmo mano širdžiai sukėlė tarnai, nesupratę mano Įstatymo, ir kiek skausmo dabar kelia tie, kurie – nors Aš juos išmokiau ir paskyriau – šiandien suteikia prieglobstį abejonėms, netikrumui ir dėl savo nesupratimo bei savanaudiškumo pasakė, kad Aš dar kurį laiką pasiliksiu tarp žmonių, kad pagal jų žmogišką valią dar kartą nuleisiu savo Visuotinį Spindulį ir ilgą laiką toliau save apreiškiausi.

62. Todėl Aš jums sakiau: kada Aš savo žodžiuose parodžiau neryžtingumą, netikrumą ar valios prieštaravimą? Niekada, iš tiesų, nes tada Aš nebebūčiau tobulas, nebebūčiau jūsų Dievas ir jūsų Kūrėjas.

63. Maniuje yra ryžtingumas, viena valia, ir todėl Aš kalbu taip aiškiai, kaip šviesus dienos šviesos spindulys, kad visi galėtų pajusti Mane mano buvime, mano esmėje ir mano galioje, kad dvasia galėtų atpažinti (pagrindinį) protą ir Žodį, kurį Aš daviau per žmogiškąjį protą.

64. Mokytojas jums sako: žmogus pastatė pastatus ir pavadino juos bažnyčiomis, ir šiose vietose įeinantys žmonės rodo pagarbą, puoselėja fanatizmą ir stabmeldystę bei garbina tai, ką pats žmogus sukūrė. Mano akyse tai yra

pasibjaurėtina, todėl Aš, Izraelio tauta, pašalinau iš tavęs viską, ką tu iš pradžių žinojai ir girdėjai, kad tu atsisakytum savo fanatizmo.

65. Izraelio tautos maldos namai turi tapti žinomi žmonijai, jie neturi būti uždaryti, nes jie turi suteikti prieglobstį silpniems ir paklydusiems, pavargusiems ir sergantiems. Per jūsų pasiruošimą, per paklusimą mano aukščiausiajai valiai ir mano įstatymo laikymąsi Aš pasirodysiu tikrųjų mano dieviškumo mokinių darbuose.

66. Jums neturi kelti nerimo tai, kad pasirodo ir netikri žodžių nešėjai, netikri bendruomenių vadovai, netikri „darbininkai“, kad jų piktžodžiaujančios lūpos kalba tautai ir tvirtina, jog mano Žodis ir mano Visuotinis Spindulys ir toliau liks tautos mokymu.

67. Aš atskleisiu, kas yra apgavikas, kas nesilaiko Įstatymo pagal mano valią, kas yra tas, kuris išreiškia tik savo valią, ir Aš atskleisiu darbą, kurį jis padarė, ir Įstatymą, kurį jis sukūrė, ir jie bus atmesti ir išvaryti.

68. Nes Aš sulaikysiu dieviškąją malonę ir galią, o pagunda sugaus juos į savo tinklus, ir todėl kiekvienas, kuris juos ieškos , savo sieloje nepatirs mano Šventosios Dvasios malonės. (363, 52-56)

69. Neskelbdami, kad esate mano apaštalai, turite jais būti. Net jei esate mokytojai, turite sakyti, kad esate mokiniai.

70. Jūs neturite dėvėti drabužių, kurie jus išskirtų iš kitų, neturite nešiotis knygų rankose, neturite statyti susirinkimų namų.

71. Taip pat neturėtumėte turėti žemėje jokio mano darbo centro ar pamato, nei kas nors turėtų stovėti virš žmonių, atstovaujantis man.

72. Vadovai, kuriuos turėjote iki šiol, yra paskutiniai. Malda, dvasingumas ir mano mokymo praktika turi vesti žmonių minias Šviesos keliu. (246, 30-31)

73. Argi teisinga, – klausiu savo mokinių, – kad tokį tobulą darbą, kokį Aš jums apreiškiau, žmonijai pateikiate taip, kad jis būtų vertinamas kaip nuklydimas arba laikomas dar viena iš mokymų ir teorijų, kurios šiais laikais atsirado kaip vyraujančios dvasinės sumaišties vaisiai?

74. Ar būtų teisinga, jei jūs, kuriuos Aš taip mylėjau ir mokiau savo Žodžiu, kad jūsų liudijimas būtų tyras, kaip savo klaidų aukos patektumėte į žemiškosios teisingumo rankas arba būtumėte persekiojami ir išsklaidyti, nes jūsų artimieji laiko jus žalingais?

75. Ar manote, kad mano mokymas – teisingai laikantis jo – galėtų sukelti tokius įvykius? Ne, mokiniai.

76. Leiskite Man taip kalbėti jums, nes Aš žinau, kodėl tai darau. Rytoj, kai Aš nebekalbėsiu jums šia forma, jūs žinosite, kodėl Aš taip jums kalbėjau, ir pasakysite: „Mokytojas tiksliai žinojo, kiek silpnybių mums bus. Niekas nepasislėps nuo Jo išminties.“ (252, 26–27)

77. Aš ruošiu jus laikui, kai jūs nebegirdėsite mano žodžio, nes

tada žmonės vadins jus tauta be Dievo, tauta be Dievo namų, nes jūs neturėsite didingų bažnyčių pastatų, kuriuose galėtumėte mane garbinti, nešvęsite iškilmingų kulto apeigų, nei ieškosite manęs paveiksluose.

78. Bet Aš paliksiu jums knygą kaip testamentą, kuri bus jūsų apsauga išbandymuose ir kelias, kuriuo turėsite nukreipti savo žingsnius. Šie žodžiai, kuriuos šiandien girdite per balso nešėją, rytoj išsilies iš raštų, kad jūs vėl jais pasistiprintumėte ir kad juos išgirstų žmonių minios, kurios tuo metu prisijungs. (129, 24)

79. Aš šiuo metu palieku žmonijai naują knygą, naują Testamentą; mano „Trečiojo Laiko“ žodį, dieviškąjį balsą, kuris prabilo žmonėms, kai buvo atplėštas Šeštasis antspaudas.

80. Nėra būtina, kad jūsų vardai ar jūsų darbai įeitų į istoriją. Šioje knygoje mano Žodis bus tarsi skambus ir aiškus balsas, amžinai kalbantis žmogaus širdžiai, o mano tauta paliks ateities kartoms savo pėdsakus šiame dvasinio tobulėjimo kelyje. (102, 28-29)

81. Susirinkimų vietos, kuriose pasireiškė mano Žodis, padaugėjo, ir kiekviena iš jų yra tarsi tikrojo žinojimo mokykla, kurioje susirenka žmonės, sudarantys mano mokinius, ir noriai ateina išmokti naujos pamokos.

82. Jei kiekviena iš šių bendruomenių liudytų apie visas gėrybes, kurias ji gavo iš mano gailestingumo, tų stebuklų liudijimas neturėtų pabaigos. Ir jei turėtumėte surinkti į vieną knygą viską, ką Aš pasakiau per visus savo balso nešėjus nuo pirmojo iki paskutinio žodžio, tai būtų darbas, kurio jūs negalėtumėte atlikti.

83. Tačiau per savo tautą Aš žmonijai atsiųsiu knygą, kurioje bus mano Žodžio esmė ir liudijimas apie darbus, kuriuos Aš atlikau tarp jūsų. Nebijokite imtis šio uždavinio, nes Aš jus įkvėpsiu, kad šioje knygoje būtų užrašyti tie mokymai, kurie yra būtini. (152, 39–41)

84. Šio Žodžio esmė niekada nepasikeitė nuo pat jo skelbimo pradžios, kai Aš kalbėjau jums per Damianą Oviedo. Mano mokymo prasmė buvo ta pati.

85. Tačiau kur yra tų žodžių esmė? Kas su ja atsitiko? Paslėpti yra tų dieviškųjų žinių raštai, kurie buvo pirmieji tuo metu, kai mano Žodis taip gausiai buvo skleidžiamas tarp jūsų.

86. Būtina, kad šie mokymai iškiltų į dienos šviesą, kad rytoj galėtumėte liudyti, koks buvo šio apreiškimo pradžia. Taip jūs sužinosite mano pirmojo mokymo datą, jo turinį ir paskutiniojo, kurį jums atneš 1950-ieji metai – nustatytieji metai, kuriais turi baigtis šis apreiškimo laikotarpis. (127, 14-15)

87. Būtina, kad jūs kalbėtumėte su tais, kurie slepia mano Žodį ir iškraipo mano mokymus. Kalbėkite su jais visiškai aiškiai, Aš jums padėsiu, kad galėtumėte jiems išdėstyti savo poziciją. Nes būtent žmonės yra priežastis, dėl kurios rytoj bus kritikuojamas mano darbas

ir iškraipomas mano įstatymas, nes jie mano darbui pridėjo kažką, kas jam nepriklauso. (340, 39)

88. Aš atnešiau jums šį Žodį ir leido jums jį išgirsti jūsų kalba, tačiau duodu jums užduotį vėliau jį išversti į kitas kalbas, kad jis taptų žinomas visiems.

89. Tokiu būdu jūs pradėsite statyti tikrąjį „Izraelio bokštą“ – tą, kuris dvasiškai suvienija visas tautas į vieną, kuris suvienija visus žmones toje dieviškoje, nekintamoje ir amžinoje įstatymų sistemoje, kurią jūs pasaulyje išgirdote iš Jėzaus lūpų, kai jis jums pasakė: „Mylėkite vieni kitus!“ (34, 59–60)

Dvasinis Izraelis ir žydų tauta

90. „Izraeliu“ pavadinau tautą, kurią šiuo metu suburiu aplink savo naująjį apreiškimą, nes niekas geriau už mane nežino, kokia dvasia gyvena kiekviename iš šios „Trečiosios eros“ pašauktųjų.

91. „Izraelis“ turi dvasinę prasmę, ir Aš duodu jums šį vardą, kad jūs suvoktumėte, jog esate Dievo tautos dalis. Nes „Izraelis“ nėra žemės tauta, o dvasių pasaulis.

92. Šis vardas vėl taps žinomas žemėje, bet be klaidų, su savo tikrąja, dvasine prasme.

93. Jūs turite žinoti šio vardo kilmę ir prasmę; jūsų tikėjimas, kad esate tos tautos vaikai, turi būti absoliutus, ir jūs turite visiškai suvokti, iš ko ir kodėl gavote šį pavadinimą, kad galėtumėte atlaikyti išpuolius, kuriuos rytoj patirsite iš tų, kurie vardui „Izraelis“ suteikia kitą prasmę. (274, 47 50)

94. Aš noriu, kad jūs man paklustumėte, noriu, kad jūs taptumėte tauta, stipria savo tikėjimu ir dvasiniu pakilimu; nes kaip Aš leidau daugintis kartoms, kilusioms iš Jokūbo, nepaisant didelių vargų, ištikusių tą tautą, taip Aš ir padarysiu, kad jūs, nešiojantys savyje tą sėklą Dvasioje, ištvertumėte savo kovose, kad jūsų tauta vėl padaugėtų kaip žvaigždės danguje ir kaip smėlis jūroje.

95. Aš jums leidau žinoti, kad dvasiškai esate tos Izraelio tautos dalis, kad turėtumėte išsamesnį supratimą apie savo paskirtį. Bet kartu Aš jums patariau, kad šių pranašysčių viešai neskelbtumėte, kol žmonija jų pati neatrastų.

96. Nes kol žemėje dar egzistuoja izraelitų tauta, žydai pagal kūną, jie ginčysis su jumis dėl šio vardo ir jo jums nepripažins, nors tai nėra pagrįsta priežastis ginčytis.

97. Jie dar nieko apie jus nežino, o jūs, priešingai, daug žinote apie juos. Aš jums atskleidžiau, kad ši tauta, klajojanti po žemę ir neturinti ramybės dvasioje, žingsnis po žingsnio, to net nesuvokdama, artėja prie Nukryžiuotojo, kurį ji pripažins savo Viešpačiu ir kurio atleidimo prašys dėl savo didžiulės nedėkingumo ir širdies kietumo, nepaisant Jo meilės.

98. Mano Kūnas buvo nuimtas nuo Kryžiaus, bet tiems, kurie mane neigė šimtmečius, aš lieku prie jo prikaltas ir toliau laukiu jų pabudimo

bei atgailos akimirkos, kad galėčiau jiems duoti viską, ką jiems siūliau, o jie nenorėjo priimti. (86, 11–13)

99. Šiuo metu nebūkite kaip „Antrojo laikotarpio“ žydų tauta, kuri – būdama prisirišusi prie tradicijų, konservatyvi ir fanatiška – negalėjo valgyti Dangaus duonos, kurią jai atnešė Mesijas, kurio ji laukė daugelį šimtmečių. Atėjus valandai, ji negalėjo Jo atpažinti, nes jos materializacija trukdė jai pamatyti tiesos šviesą. (255, 19)

100. Iš tolimų kraštų ir tautų pamatysite atvykstant savo brolius, trokštančius savo dvasios išlaisvinimo. Iš tos senosios Palestinos jie taip pat plūstels minios, kaip tada, kai Izraelio giminės keliavo per dykumą.

101. Ilga ir skausminga buvo jo piligrimystė, nuo tada, kai jis iš savo įsčių išstūmė Tą, kuris jam siūlė savo karalystę kaip naują paveldėjimą. Tačiau jis jau artėja prie oazės, kur galės pailsėti ir apmąstyti mano Žodį, kad vėliau, sustiprintas mano Įstatymo pažinimu, galėtų tęsti kelią, kuris jam rodo jo taip ilgai pamirštą vystymąsi.

102. Tada išgirsite daugelį sakant, kad jūsų tauta yra naujoji Pažado žemė, Naujoji Jeruzalė. Tačiau jūs jiems pasakysite, kad ta Pažado žemė yra anapus šio pasaulio ir kad norint į ją patekti, reikia tai padaryti dvasia, perėję didžiąją šių laikų išbandymų dykumą. Taip pat jiems pasakysite, kad ši tauta yra tik oazė dykumos viduryje.

103. Tačiau tu turi suprasti, tauta, kad oazė turi suteikti pavargusiems keliautojams pavėsį ir be to, savo kristalinį ir šviežią vandenį pasiūlyti iš troškulio išdžiūvusioms lūpoms tų, kurie joje ieško prieglobsčio.

104. Kas yra tas pavėsis ir tas vanduo, apie kuriuos Aš jums kalbu? Mano mokymas, tauta, mano dieviškas pamokymas apie meilės veiklą. Ir kam Aš patikėjau šį malonės ir palaiminimų turtą? Tau, tauta, kad vis labiau išlaisvintum savo širdį nuo bet kokio savanaudiškumo ir kiekviename savo darbe galėtum ją parodyti kaip tyrą veidrodį.

105. Argi jūsų dvasia ir širdis nebūtų pripildytos džiaugsmo, jeigu jūsų meile pavyktų atversti tą tautą, kuri taip laikosi savo tradicijų ir yra dvasiškai sustingusi, į Trejybės ir Marijos dvasinį mokymą? Argi nebūtų džiaugsmo tarp jūsų, jei „Senasis Izraelis“ per „ “ tarpininkavimą atsivertų į „Naująjį Izraelį“, tai yra, jei pirmasis gautų malonę per antrąjį?

106. Iki šiol niekas neįtikino žydų tautos, kad ji turi nutraukti senąsias tradicijas, norėdama pasiekti savo moralinį ir dvasinį tobulėjimą. Tai tauta, kuri tiki, kad vykdo Jėhovos ir Mozės įstatymus, bet iš tikrųjų vis dar garbina savo Auksinį Veršį.

107. Artėja laikas, kai ši klaidingai mąstanti ir po pasaulį išsibarsčiusi tauta nustos žiūrėti į žemę ir pakels akis į dangų, ieškodama To, kuris jai nuo pat pradžių buvo pažadėtas kaip jos Išganytojas, bet kurį ji

nepažino ir nužudė, nes laikė Jį blogu ir nerado Jame nieko gero. (35, 55, 58)

108. Neimkite to, kad Aš iš visų tautų išsirinkau vieną žemės tautą, kaip pirmenybės suteikimą: Aš vienodai myliu visus savo vaikus ir tautas, kurias jie sudarė.

109. Kiekviena tauta atneša į Žemę misiją, o „Izraelio“ atnešta misija yra būti tarp žmonių Dievo pranašu, tikėjimo švyturiu ir keliu į tobulumą.

110. Mano pranašystės ir apreiškimai, kuriuos Aš jums daviau nuo pat pradžių, nebuvo teisingai išaiškinti, nes dar nebuvo atėjusi valanda, kai žmonija juos būtų supratusi.

111. Anksčiau „Izraelis“ buvo Žemės tauta; šiandien tai po visą pasaulį išsibarstę žmonės; rytoj Dievo tautą sudarys visos sielos, kurios kartu su savo Tėvu tobulos harmonijos sąlygomis sudarys Dieviškąją šeimą. (221, 27–30)

Mokinystė ir dvasingumas

112. Mokykitės mylėti vieni kitus, laiminti, atleisti, būti švelniais ir mylinčiais, gerais ir kilniais, ir supraskite, kad, jei to nedarysite, jūsų gyvenime nė mažiausiai neatsispindės jūsų Mokytojo Kristaus darbai.

113. Aš kreipiuosi į visus ir raginu jus visus pašalinti klaidas, kurios tiek daug šimtmečių stabdė jūsų vystymąsi. (21, 22-23)

114. Nepamirškite, kad jūsų kilmė yra mano meilėje. Šiandien jūsų širdis yra sukietėjusi dėl savanaudiškumo, tačiau kai ji vėl taps imli bet kokiai dvasinei įkvėpčiai, ji pajus meilę artimui ir užjaus svetimą skausmą, tarsi jis būtų jos pačios. Tada jūs galėsite įvykdyti įsakymą, kuris jums sako: „Mylėkite vieni kitus.“ (80, 15)

115. Šis pasaulis yra tinkamas laukas darbui. Jame yra skausmas, ligos, visų formų nuodėmės, ydos, nesantaika, paklydusi jaunystė, nedoras senatvė, piktam tikslams piktnaudžiaujama mokslu, neapykanta, karas ir melas.

116. Tai yra laukai, kuriuose turite dirbti ir sėti. Tačiau jei ta kova, kuri jūsų laukia tarp žmonių, jums atrodo milžiniška – tikrai, sakau jums, nors ji ir didelė, jos negalima lyginti su ta, kurią turite pradėti su savimi: sielos, proto ir dvasios kova su kūno aistromis, jų savimyla, savanaudiškumu, materializavimusi. Tačiau kol jūs nepasiekėte pergalės prieš save pačius – kaip gi galite nuoširdžiai kalbėti apie meilę, paklusnumą, nuolankumą ir dvasingumą savo artimiesiems? (73, 18–19)

117. Dorybė buvo niekinama ir laikoma kažkuo žalingu ar nenaudingu. Dabar atėjo laikas, kai turite suvokti, kad tik dorybė atneš jums išgelbėjimą, leis pajusti ramybę ir pripildys jus pasitenkinimu. Tačiau dorybė vis dar turi patirti daug kliūčių ir sunkumų, kol galės įsikurti visų širdyse.

118. Kariai, kurie ją gina, turi kovoti su dideliu pasiryžimu ir dideliu tikėjimu. Kur yra šie gėrio, aktyvios

meilės artimui ir taikos kariai? Ar manote, kad esate jie?

119. Jūs apmąstote save viduje ir atsakote Man, kad nesate. Todėl Aš jums sakau, kad jūs visi, turėdami gerą valią, galite priklausyti tiems kareiviams. Kam, jūsų manymu, Aš atėjau pas jus? (64, 16)

120. Mylėkite, kalbėkite, kai reikia – tylėkite, kai tinka, niekam nesakykite, kad esate mano išrinktieji. Venkite pataikavimo ir neskelbkite apie savo gerus darbus. Veikite tyliai ir savo meilės darbais liudykite mano mokymo tiesą.

121. Mylėti yra jūsų likimas. Mylėkite, nes taip nuplausite savo dėmės tiek iš dabartinio gyvenimo, tiek iš ankstesnių gyvenimų. (113, 58-59)

122. Atstumkite pataikavimą, nes jis yra ginklas, kuris sunaikins jūsų kilnius jausmus. Jis yra kardas, galintis nužudyti tą tikėjimą, kurį Aš uždegiau jūsų širdyse.

123. Kaip galite leisti žmonėms sunaikinti aukurą, kurį turite savo esybės gelmėse? (106, 47-48)

124. Nepainiokite nuolankumo su skurdžia apranga. Taip pat nemanykite, kad nuolankus yra tas, kuris jaučia menkavertiškumą ir dėl to yra priverstas tarnauti kitiems bei prieš juos nusilenkti. Aš jums sakau, tikrasis nuolankumas yra tame, kuris, nors ir sugeba įvertinti, kad jis yra kažkas, ir žino, kad turi tam tikrų žinių, tačiau yra pasirengęs nusileisti prie kitų ir džiaugiasi dalydamasis su jais tuo, ką turi.

125. Koks dėkingas jausmas apima jus, kai patiriate, kad tarp žmonių gerbiamas asmuo jums rodo šilumą, supratimą, nuolankumą. Tokį patį jausmą galite perteikti tiems, kurie yra žemiau jūsų arba taip jaučiasi.

126. Mokėkitės pasilenkti, mokėkitės ištieskti ranką, nejausdami pranašumo, mokykitės būti supratingi. Aš jums sakau, kad tokiais atvejais laimingas yra ne tik tas, kuris gauna meilės įrodymą, pagalbą ar paguodą, bet ir tas, kuris ją teikia, nes jis žino, kad virš jo yra Tas, kuris jam pačiam davė meilės ir nuolankumo įrodymus, ir Tas yra jo Dievas ir Viešpats. (101, 60, 62)

127. Gyvenkite tyrai, nuolankiai, paprastai. Vykdykite viską, kas teisinga žmogiškosios srities atžvilgiu, taip pat viską, kas susiję su jūsų siela. Pašalinkite iš savo gyvenimo tai, kas nereikalinga, dirbtina, žalinga, ir vietoj to pasidžiaukite viskuo, kas gera jūsų buvime. (131, 51)

128. Niekame nematykite priešo, visuose žmonėse matykite savo brolius ir seseris, tai yra jūsų užduotis. Jei iki galo išliksite atkaklūs, žemėje nugalės teisingumas ir meilė, o tai suteiks jums taiką ir saugumą, kurių taip trokštate. (123, 65)

129. Suteikite savo širdžiai laisvę, kad ji pradėtų užjausti kitų skausmą. Neleiskite jai būti užsiėmusiai ir stengtis jausti tik tai, kas susiję su jumis pačiais. Nebūkite abejingi išbandymams, kuriuos išgyvena žmonija.

130. Kada jūsų meilė bus tokia didelė, kad galės apimti daugelį artimųjų, kad galėtumėte juos mylėti taip, kaip mylite tuos, kurie nešioja jūsų kraują ir yra jūsų kūno dalis?

131. Jei žinotumėte, kad esate labiau sielos, o ne kūno broliai ir seserys, daugelis to netikėtų. Tačiau Aš jums sakau: tikrai esate labiau sielos, o ne savo kūno apvalkalo broliai ir seserys, nes siela priklauso amžinybei, o kūnas yra laikinas.

132. Taigi apmąstykite faktą, kad šeimos čia, žemėje, šiandien susikuria, o rytoj vėl išsiskiria, o dvasinė šeima egzistuoja amžinai. (290, 39-41)

133. Ar jūs, kurie klausotės šių žodžių, manote, kad Aš galėčiau jūsų širdyse pasėti neapykantą ar piktumą tiems jūsų artimiesiems, kurie išpažįsta kitas konfesijas? Niekada, mokiniai, būtent jūs turite pradėti rodyti brolystės ir harmonijos pavyzdį, žiūrėdami į visus su ta pačia meile ir švelnumu, su kuria žiūrite į tuos, kurie dalijasi jūsų mąstysena. (297, 49)

134. Aš žinau, kad kuo didesnis jūsų pažinimas, tuo didesnė bus jūsų meilė Man. Kai Aš jums sakau: „Mylėkite Mane“ – ar žinote, ką Aš tuo noriu pasakyti? Mylėkite tiesą, mylėkite gėrį, mylėkite šviesą, mylėkite vieni kitus, mylėkite tikrąjį gyvenimą. (297, 57-58)

135. Žinokite, mokiniai, kad jūsų kovos tikslas yra tokia sielos būsena, kurios nepasiekia joks skausmas, ir šis tikslas pasiekiamas nuopelnais, kovomis, išbandymais, aukomis ir atsižadėjimais.

136. Atkreipkite dėmesį į tuos kantrybės, tikėjimo, nuolankumo ir pasidavimo atvejus, kuriuos kartais pastebite kai kuriuose savo artimuose. Tai yra mano siųstos sielos, kad jos būtų dorybės pavyzdys žmonijai. Iš pirmo žvilgsnio šių būtybių likimas yra liūdnas, tačiau savo tikėjime jos žino, kad atėjo įvykdyti misiją.

137. Savo istorijoje jūs gavote didžiulius mano pasiuntinių ir mokinių pavyzdžius – vardus, kurie jums yra žinomi; tačiau dėl to nepamirškite mažų pavyzdžių, kuriuos sutinkate savo gyvenimo kelyje. (298, 30-32)

138. Nemanykite, kad pranašai, kelio pradininkai ir šviesos dvasios buvo tik Izraelio tautos glėbyje. Aš kai kuriuos iš jų siunčiau ir į kitas tautas, tačiau žmonės laikė juos dievais, o ne pasiuntiniais, ir iš jų mokymų sukūrė religijas bei kultus. (135, 15)

139. Mokiniai, visada pirmiausia žiūrėkite į „rąstą“, esantį jūsų akyse, kad turėtumėte teisę žiūrėti į „skiedrą“, esančią jūsų brolio akyse.

140. Taip noriu jums pasakyti, kad neturėtumėte naudoti mano mokymo tam, kad pasmerktumėte savo artimų elgesį jų įvairiose konfesijose.

141. Iš tiesų, sakau jums, visuose tuose keliuose yra širdžių, kurios ieško Manęs per kilnų ir aukomis nusėtą gyvenimą.

142. Vis dėlto mokinys vis klausia Manęs, kodėl Aš leidžiu tą pasaulėžiūrų įvairovę, kuri kartais prieštarauja viena kitai, sukelia nesutarimus ir priešiškumą tarp žmonių.

143. Dėl to Mokytojas jums sako: tai buvo leista, nes nėra dviejų sielų, kurios turėtų lygiai tokį patį supratimą, tą pačią šviesą, tą patį tikėjimą, ir be to, jums buvo suteikta valios laisvė pasirinkti savo kelią. Jūs niekada nebuvote priversti eiti Įstatymo keliu, bet buvote pakviesti, todėl išlaikėte laisvę, trokšdami tiesos, įgyti tikrų nuopelnų. (297, 23-24)

144. Noriu, kad išmoktumėte nebūti lengvabūdiški savo sprendimuose ir neleisti, kad jus per anksti nulemtų pirmasis įspūdis.

145. Aš duodu jums šį patarimą, kad, aiškindami mano Žodį ir vertindami mokymus, religijas, filosofijas, kultus, dvasinius apreiškimus ar mokslus, suprastumėte, kad tai, ką žinote, nėra viskas, kas egzistuoja, ir kad tiesa, kurią žinote, yra tik minimali dalis absoliučios tiesos, kuri čia atsiskleidžia tam tikru būdu, tačiau gali atsiskleisti ir daugybe kitų, jums nežinomų būdų. (266, 33)

146. Gerbkite savo artimųjų religinius įsitikinimus, o įeidami į jų bažnyčias, nuimkite galvos apdangalus nuoširdaus pamaldumo ženklan, nes žinote, kad Aš esu kiekvienoje pamaldų metu.

147. Neatsisakykite pasaulio, kad sektumėte manimi, ir taip pat neatsiskirkite nuo manęs, prisidengdami tuo, kad turite pareigų pasaulyje. Mokykitės sujungti abu įstatymus į vieną. (51, 53)

148. Argi Aš ne laiminu visą žmoniją, niekam neteikdamas pirmenybės? Tą palaiminimo „mantiją“ apgaubia tiek geri ir romūs, tiek išdidūs ir nusikaltėliai. Kodėl neimkite Manęs pavyzdžiu? Argi jaučiate pasibjaurėjimą kitų veiksmais?

149. Nepamirškite, kad esate žmonijos dalis, kad turite ją mylėti ir atleisti, bet ne atmesti, nes tai būtų tarsi jūs jaustumėte pasibjaurėjimą savimi. Viską, ką matote savo artimuose, turite ir patys, didesniu ar mažesniu mastu.

150. Todėl noriu, kad išmoktumėte pažinti savo vidų, kad pažintumėte savo dvasinį ir moralinį veidą. Taip sugebėsite vertinti save ir turėsite teisę žiūrėti ir į kitus.

151. Neieškokite trūkumų savo artimuose; tų, kuriuos turite, pakanka. (286, 41-42)

152. Ar manote, kad vykdote mano įsakymą mylėti vieni kitus, jei savo meilę savanaudiškai apribojate savo šeima? Ar religinės bendruomenės tiki, kad vykdo tą aukščiausią įsakymą, jei pripažįsta tik savo tikinčiuosius ir atmeta tuos, kurie priklauso kitai konfesijai?

153. Didžiosios pasaulio tautos, besigiriančios civilizacija ir pažanga – ar jos gali tvirtinti, kad pasiekė dvasinę pažangą ir laikėsi Jėzaus nurodymo, jei visos jų pastangos

susideda iš pasiruošimo brolių žudymo karui?
154. O jūs, žmonės, niekada nesugebėjote įvertinti mano žodžio vertės, taip pat nenorėjote prisėsti prie Viešpaties stalo, nes jis jums atrodė pernelyg kuklus! Vis dėlto mano stalas ir toliau laukia jūsų su duona ir gyvenimo vynu jūsų sielai. (98, 50–51)
155. Nelaikykite mano darbo našta ir nesakykite, kad gražaus uždavinio – mylėti Tėvą ir savo artimus – įvykdymas yra sunkus jūsų sielai. Kas iš tiesų yra sunku, tai savo ir svetimų blogybių kryžius, dėl kurio jūs turite verkti, kraujuoti ir net mirti. Nedėkingumas, nesupratingumas, savanaudiškumas ir šmeižtas taps jums našta, jei jiems suteiksite prieglobstį.
156. Nepaklusniam žmogui mano Įstatymo vykdymas gali atrodyti griežtas ir sunkus, nes jis yra tobulas ir nepalankus nei blogiui, nei melui. Tačiau paklusniam žmogui Įstatymas yra jo apsauga, atrama ir išgelbėjimas. (6, 16-17)
157. Taip pat sakau jums: žmonės turi tikėti žmonėmis, turi turėti tikėjimą ir pasitikėjimą vieni kitais, nes turite įsitikinti, kad visi žemėje vieni kitus reikalingi.
158. Nemanykite, kad man patinka, kai sakote, jog tikite manimi, o aš žinau, kad abejojate visu pasauliu. Nes tai, ko Aš iš jūsų tikiuosi, yra tai, kad jūs mylėtumėte Mane per meilę, kurią rodote savo artimui, ir atleistumėte tiems, kurie jus įžeidžia; kad jūs su meile padėtumėte vargingiausiems, menkiausiems ar silpniausiems, mylėtumėte savo artimus be išimčių ir visuose savo darbuose laikytumėtės didžiausio nesavanaudiškumo ir nuoširdumo.
159. Mokykitės iš Manęs, nes Aš niekada jumis neabejojau, tikiu jūsų išgelbėjimu ir pasitikiu, kad jūs susiimsite, kad pasiektumėte tikrąjį gyvenimą. (167, 5-7)
160. Mylėkite savo Tėvą, būkite gailestingi savo artimiesiems, atsiskirkite nuo visko, kas kenkia jūsų žmogiškajam gyvenimui ar jūsų sielai. Tai moko jus mano mokymas. Kur čia matote sunkumus ir neįmanomumus?
161. Ne, mylima tauta, nėra neįmanoma laikytis mano žodžio: ne tai yra sunku, o jūsų tobulėjimas, atsinaujinimas ir dvasingumas, nes jums trūksta kilnių jausmų ir aukštų siekių. Tačiau kadangi žinau, kad visos jūsų abejonės, nežinojimas ir neryžtingumas turi išnykti, aš ir toliau jus mokysiu, nes man nėra nieko neįmanomo. Aš galiu akmenis paversti amžinojo gyvenimo duona ir iš uolų išleisti kristalinio skaidrumo vandenį. (149, 63-64)
162. Primenu jums Įstatymą – tą, kurio negalima ištrinti iš jūsų proto, kurio negalima pamiršti iš širdies ir kurio negalima kvestionuoti, nes jį diktavo išmintinga, visuotinė išmintis, kad kiekvienas žmogus viduje turėtų šviesą, vedančią jį keliu pas Dievą.
163. Būtina giliai pažinti Įstatymą, kad visi gyvenimo veiksmai būtų

pagrįsti tiesa ir teisingumu. Nežinodami Įstatymo, neišvengiamai padarysite daug klaidų. Tačiau Aš jūsų klausiu: ar jūsų Dvasia niekada nevedė jūsų į pažinimo šviesą? Iš tiesų, Aš jums sakau, Dvasia niekada nebuvo neveikli ar abejinga. Tai jūsų širdis, tai ir jūsų protas, kurie atstumia vidinę šviesą, sužavėti išorinės šviesos spindesiu, tai yra pasaulio žiniomis. (306, 13-14)

164. Šiandien, kai Aš pateikiu išsamų savo mokymo paaiškinimą, turiu jums paaiškinti, kad viskas, ką darote nesilaikydami įstatymų, kurie valdo sielą ar kūną, kenkia abiem.

165. Sąžinė, intuicija ir pažinimas yra vedliai, kurie parodys jums saugų kelią ir leis išvengti kritimų. Šios šviesos priklauso Dvasiai, bet būtina jas priversti spindėti. Kai tik tas aiškumas bus kiekviename iš jūsų, jūs sušuksite: „Tėve, Tavo išgelbėjimo sėkla sudygo mano esybėje, ir Tavo Žodis pagaliau pražydo mano gyvenime.“ (256, 37–38)

166. Aš atėjau suteikti jūsų sielai didybę – didybę, pagrįstą mano Įstatymo, kuris yra mano Meilė, vykdymu. Tačiau šios didybės turite būti verti, vykdydami savo misiją sekdami savo Mokytoju. (343, 29)

167. Aš visada jums sakysiu: naudokitės malonumais, kuriuos jūsų pasaulis gali jums suteikti, bet mėgaukitės jais mano Įstatymo ribose, ir jūs būsite tobuli.

168. Jūs nuolat girdite sąžinės priekaištus, nes nesuderinote savo kūno ir sielos su mano duotu įstatymu.

169. Dažnai jūs toliau nusidedate, nes manote, kad jums nebus atleista. Tai klaidinga nuomonė, nes mano Širdis yra durys, kurios visada atviros tam, kuris atgailauja.

170. Argi jūsų viduje nebeliko vilties, kuri drąsina jus tikėtis geresnės ateities? Neleiskite, kad jus apimtų liūdesys ir neviltis. Prisiminkite mano meilę, kuri visada yra su jumis. Ieškokite pas mane atsakymo į savo abejones, ir netrukus pajusite, kad jus apšviečia naujas apreiškimas. Tikėjimo ir vilties šviesa užsidegs giliai jūsų sieloje. Tada jūs būsite silpnojo gynėjai. (155, 50–53)

171. Visada gyvenkite dvasiškai budrūs, kad galėtumėte iš širdies atleisti tiems, kurie jus įskaudino. Iš anksto pagalvokite, kad tas, kuris įskaudina savo artimą, tai daro tik todėl, kad jam trūksta dvasinės šviesos; tačiau Aš jums sakau, kad atleidimas yra vienintelis dalykas, kuris gali įnešti šviesą į tas širdis. Pykčio ar kerštо jausmai didina tamsą ir pritraukia kančią. (99, 53)

172. Jūsų sąžinė, kuri reikalauja ir tikisi iš jūsų tobulų darbų, neduos jums ramybės, kol jūs nesuteiksite savo artimiesiems tikro atleidimo.

173. Kodėl turėtumėte nekęsti tų, kurie jus įžeidžia, jei jie yra tik laipteliai, kad jūs pasiektumėte Mane? Jei atleisite, įgysite nuopelnų, o kai būsite Dangaus karalystėje, žemėje atpažinsite tuos , kurie padėjo jums jūsų dvasiniame

kilime. Tada jūs prašysite Tėvo, kad ir jie rastų būdų išsigelbėti ir ateiti pas savo Viešpatį, o jūsų užtarimas leis jiems gauti šią malonę. (44, 44-45)

174. Neatsisukite nuo tų, kurie savo nevilties akimirkomis piktžodžiauja prieš Mane ar prieš jus. Aš duosiu jums už juos lašelį savo balzamo.

175. Būkite pasirengę atleisti kiekvienam, kuris įžeidžia jums brangiausią. Iš tiesų, sakau jums, kiekvieną kartą, kai viename iš šių išbandymų suteikiate nuoširdų ir tikrą atleidimą, tai bus dar vienas laiptelis, kurį pasieksite savo sielos tobulėjimo kelyje.

176. Argi jūs pajusite kerštą ir atsisakysite atleisti tiems, kurie padeda jums priartėti prie Manęs? Argi jūs atsisakysite dvasinio džiaugsmo imti Mane pavyzdžiu ir leisite, kad smurtas aptemdytų jūsų protą, kad galėtumėte atsakyti kiekvienu smūgiu?

177. Iš tiesų, sakau jums, ši žmonija dar nepažįsta atleidimo galios ir stebuklų, kuriuos jis sukelia. Kai ji tikės mano žodžiu, ji įsitikins šia tiesa. (111, 64-67)

178. Mylima tauta: susivienykite su savo broliais, kad, bendraudami su Manimi, per meilę, kurią Aš jums įkvėpiau, atleistumėte net sunkiausias įžeidimus. Kodėl gi jums neatleisti tam, kuris nežino, ką daro? Jis to nežino, nes nesuvokia, kad tą blogį daro sau pačiam. (359, 25)

179. Atleiskite tiek kartų, kiek jums gali tekti būti įžeistiems. Net nekreipkite dėmesio į atvejų, kuriuos turite atleisti, skaičių. Jūsų paskirtis yra tokia aukšta, kad jūs neturite įstrigti šiose kelio spąstuose; nes toliau jūsų laukia labai dideli uždaviniai.

180. Jūsų siela turi visada būti pasirengusi meilei, supratimui ir gėriui, kad jūs pakiltumėte į aukštesnius lygmenis.

181. Kaip praeityje daugelis jūsų brolių ir seserų savo darbais įrašė gražias puslapius į Amžinąją Dvasios knygą, taip ir jūs, sekdami jų pavyzdžiu, turite tęsti tą istoriją, kad būtumėte pavyzdžiu ir džiaugsmu naujoms kartoms, kurios ateis į Žemę. (322, 52)

182. Puoselėkite taiką, mylėkite ją ir skleiskite visur, nes kaip labai jos reikia žmonijai!

183. Neleiskite, kad jus sutrikdytų gyvenimo vingiai, kad visada liktumėte stiprūs ir pasirengę dalytis tuo, ką turite.

184. Ta taika, kuri yra kiekvienos sielos paveldas, šiais laikais išnyko ir užleido vietą karui, kankino tautas, griovė institucijas ir sunaikino sielas.

185. Priežastis yra ta, kad blogis užvaldė žmogaus širdį. Neapykanta, beribis ambicijas, nesuvaldoma godumas plinta ir daro žalą. Bet kaip trumpas bus jų viešpatavimas.

186. Jūsų džiaugsmui ir ramybei skelbiu jums, kad jūsų išlaisvinimas jau artėja, kad daug žmonių siekia šio tikslo, trokšta kvėpuoti brolystės, tyrumo ir sveikatos atmosferoje. (335, 18)

187. Visą savo gyvenimo kelią turite praktikuoti aktyvią meilę artimui; tai yra jūsų užduotis. Turite daug gabumų, kad galėtumėte įvairiais būdais teikti nesavanaudišką pagalbą. Jei mokėsite pasiruošti, pasieksite tai, ką vadinate nejmanomu.

188. Meilės veikla, kurią vykdote su pinigine moneta – nors ji ir yra meilės veikla – vis dėlto bus mažiau kilni.

189. Meilę, atleidimą ir taiką turite nešti į savo artimųjų širdis.

190. Aš nebežadu fariziejų ir veidmainių, saugomų mano Įstatymu. Aš noriu mokinių, kurie jaučia savo artimųjų skausmą. Visiems, kurie atgailaudami pakils, Aš atleisiu, nesvarbu, kokiai sektai ar bažnyčiai jie priklauso, ir jiems labai aiškiai parodysiu tikrąjį kelią. (10, 104–107)

191. Klausykite manęs: būkite nuolankūs pasaulyje ir sėkite jame gėrį, kad danguje galėtumėte nuimti jo vaisius. Jei jums nepatinka turėti liudytojų, kai darote blogį, – kodėl jums malonu juos turėti, kai darote gerus darbus? Kuo galite pasigirti, juk jūs tik atlikote savo pareigą?

192. Supraskite, kad pagyrimai kenkia jūsų sielai, nes jūs dar esate tokie nepatyrę ir žmogiški.

193. Kodėl, vos atlikę gerą darbą, iš karto tikitės, kad jūsų Tėvas jums už tai atlygins? Kas taip mąsto, tas elgiasi ne nesavanaudiškai, todėl jo geradarystė yra netikra, o jo meilė toli gražu nėra tikra.

194. Leiskite pasauliui matyti, kad darote gerus darbus, tačiau ne siekdami gauti pagyrimų, o tik tam, kad duotumėte gerus pavyzdžius ir pamokymus bei liudytumėte mano tiesą. (139, 56-58)

195. Kai jūsų siela atsidurs „Dvasiniame slėnyje“, kad atsiskaitytų už savo buvimą ir darbus žemėje, tai, ko Aš iš jūsų labiausiai paklausiu, bus viskas, ko prašėte ir ką padarėte savo artimų labui. Tada jūs prisiminsite mano žodžius tą dieną. (36, 17)

196. „Antrajame Laike“ žmonija man padovanojo medinį kryžių, prie kurio žmonės mane nuteisė kankinti. Bet savo Dvasioje aš nešiau kitą, sunkesnį ir kruvinesnį kryžių: jūsų netobulumo ir jūsų nedėkingumo kryžių.

197. Ar sugebėtumėte nešti ant pečių meilės ir aukos už savo artimuosius kryžių ir taip patekti į mano akivaizdą? Žiūrėkite, dėl to Aš jus pasiunčiau į žemę; todėl jūsų sugrįžimas įvyks tada, kai jūs, įvykdę misiją, atsistosite priešais Mane. Šis kryžius bus raktas, kuris jums atvers pažadėtosios karalystės vartus. (67, 17-18)

198. Aš nereikalauju iš jūsų, kad paliktumėte viską už savęs, kaip reikalavau iš tų, kurie sekė paskui Mane „Antrajame Laike“. Tarp jų vieni paliko savo tėvus, kiti – savo sutuoktines; jie paliko savo namus, savo krantą, savo žvejybos laivus ir tinklus – visa tai jie paliko, kad sektų Jėzumi. Taip pat Aš jums nesakau,

kad šiuo metu būtina pralieti savo kraują. (80, 13)

199. Supraskite, kad turite pasikeisti dvasiškai ir fiziškai, kad daugelis jūsų papročių ir tradicijų – jūsų protėvių palikimas – turi išnykti iš jūsų gyvenimo, kad užleistų vietą dvasiniam tobulėjimui. (63, 15)

200. Šiuo metu ne visi suprantate, ką reiškia „dvasinis pakilimas“, taip pat nesuprantate, kodėl Aš raginu jus pasiekti šį vidinį pakilimą. Argi galite būti paklusnūs ir klusnūs mano įsakymams, jei net nesuprantate, ko Aš iš jūsų reikalauju?

201. Tačiau kai kurie supranta idealą, kurį Mokytojas įkvepia savo mokiniams, ir jie skubės sekti jo nurodymus. (261, 38)

202. Jei tikrai trokštate tapti dvasinio tobulėjimo meistrais, turite būti atkaklūs, kantrūs, mokymosi trokštantys ir dėmesingi, nes tada savo kelyje turėsite progą palaipsniui skinti savo darbų vaisius, taip kaupdami patirtį, kuri yra šviesa, tikrojo gyvenimo pažinimas. (172, 9)

203. Aš atnešu naują pamoką, per kurią jūs išmoksite gyventi žemėje dvasiškai, kas yra tikrasis gyvenimas, kurį Dievas yra paskyręs žmogui.

204. Aš jums jau sakiau, kad „dvasinimas“ nereiškia nei pamaldumo, nei religinio fanatizmo, nei antgamtinių praktikų. Dvasinimas reiškia sielos ir kūno harmoniją, dieviškųjų ir žmogiškųjų įstatymų laikymąsi, paprastumą ir tyrumą gyvenime, absoliučią ir gilų tikėjimą Tėvu, pasitikėjimą ir džiaugsmą tarnauti Dievui artimame, moralės ir sielos tobulėjimo idealus. (279, 65-66)

205. Jūs klausiate savęs, kokią reikšmę turi „septyni dangaus laiptų laipteliai“, ir jūsų Mokytojas jums tvirtai sako: skaičius septyni reiškia dvasingumą, būtent tokį dvasingumą Aš noriu matyti savo išrinktame Izraelio tautoje.

206. Jūs turite ateiti pas Mane su visomis savo dorybėmis ir išugdytais sugebėjimais. Septintame savo tobulėjimo laiptelyje ar etape jūs pasieksite Mane prie „ “ ir pamatysite, kad dangus atveria savo vartus, kad jus priimtų. (340, 6)

207. Pirmiausia supraskite, kad kol žmonės nepasieks visiško dvasingumo, jiems reikės materialių bažnyčių ir jie prieš savo akis pastatys skulptūras ar paveikslus, kurie turėtų padėti jiems pajusti mano buvimą.

208. Žmonių dvasinio pakilimo arba materializmo laipsnį galite įvertinti pagal jų religinio garbinimo pobūdį. Materialistas ieško Manęs žemiškose dalyse, ir jei jis nemato Manęs pagal savo norus, jis vaizduoja Mane kokiu nors būdu, kad turėtų jausmą, jog turi Mane prieš save.

209. Kas suvokia Mane kaip Dvasią, tas jaučia Mane savyje, už savęs ir visame, kas jį supa, nes jis tapo mano pačios šventykla. (125, 49-51)

210. Aukokite Man dvasinį garbinimą ir nebūkite tokie kaip tie, kurie stato bažnyčias ir altorius,

padengtus auksu ir brangakmeniais, kaip tie, kurie vyksta į ilgus piligriminius žygius, baudžia save žiauriais ir žiauriais plakimais, krenta ant kelių tarp lūpų maldų ir litanijų, bet vis tiek nesugeba atiduoti Man savo širdies. Aš jus perspėjau per sąžinę, todėl sakau jums: kas kalba ir pasakoja apie tai, ką padarė, ir tai skelbia, neturi jokios nuopelnų Dangiškajam Tėvui. (115, 9)

211. Kad įvykdytumėte mano įstatymą, turite melstis, visada pakelti savo sielą prie savo Tėvo.

212. Aš mačiau, kad norėdami melstis, jūs mieliau ieškote vienatvės ir tylos, ir jūs gerai darote, kai per maldą siekiate įkvėpimo arba norite Man padėkoti. Tačiau taip pat sakau jums, kad turite melstis bet kokioje situacijoje, kad sunkiausiais gyvenimo momentais mokėtumėte šauktis mano pagalbos, neprarandant ramybės, savikontrolės, tikėjimo mano buvimu ir pasitikėjimo savimi. (40, 34-35)

213. Tyliai papasakokite Man savo kančias, patikėkite Man savo troškimus. Nors Aš viską žinau, noriu, kad jūs palaipsniui išmoktumėte formuluoti savo pačių maldą, kol būsite pasirengę užmegzti tobulą savo dvasios dialogą su Tėvu. (110, 31)

214. Jūs suvokėte maldos poveikį ir supratote jos neišmatuojamą galią, kai ją siunčiate – tiek siekdami atitolinti dvasinę nelaimę, tiek prašydami išspręsti materialią bėdą.

215. Prisiminkite, kad dažnai pakako ištarti žodį „Tėve“, kad visa jūsų esybė sudrebėtų ir jūsų širdis pajustų, kaip ją užplūsta jo meilės teikiama paguoda.

216. Žinokite, kad visada, kai jūsų širdis mane širdingai vadina, ir mano Dvasia džiaugsmu sudreba.

217. Kai mane vadinate „Tėvu“, kai šis vardas išsiveržia iš jūsų vidaus, jūsų balsas išgirstamas danguje, ir jūs atskleidžiate Dieviškajai Išminčiai kokią nors paslaptį. (166, 49–51)

218. Būtina, kad išmoktumėte prašyti, laukti ir priimti, ir kad niekada nepamirštumėte perduoti to, ką Aš jums suteikiu, nes tai yra didžiausias nuopelnas. Melskitės už tuos, kurie kasdien žūsta kare. Tiems, kurie meldžiasi tyra širdimi, Aš suteiksiu, kad dar iki 1950 m. kiekvienas, kuris žuvo kare, dvasiškai prisikeltų į Šviesą. (84, 53)

219. Šiandien jūs dar esate mokiniai ir ne visada sugebate suprasti mano pamoką. Tačiau kol kas kalbėkite su Dievu savo širdimi, savo mintimis, ir Jis atsakys jums jūsų esybės gelmėse. Jo žinia, kuri kalbės jūsų sieloje, bus aiškus, išmintingas, mylintis balsas, kurį jūs palaipsniui atrasite ir prie kurio vėliau priprasite. (205, 47)

220. Nenustebkite ir nesipiktinkite, kai sakau jums, kad visas jūsų religinių bendruomenių spindesys, galia ir pompastika turi išnykti ir kad – kai tai įvyks – jau bus padengtas dvasinis stalas, prie kurio maitinsis meilės ir tiesos išalkusios žmonių minios.

221. Daugelis žmonių, išgirdę šiuos žodžius, neigs, kad jie yra mano. Bet tada Aš jų paklausiu, kodėl jie piktinasi ir ką jie iš tikrųjų gina? Savo gyvenimą? Aš jį ginu. Mano įstatymą? Aš taip pat jį saugau.

222. Nebijokite, nes niekas nemirs gindamas mano reikalą; mirs tik blogis, nes gėris, tiesa ir teisingumas truks amžinai. (125, 54–56)

223. Ar jums atrodo neįtikima, kad šis mokslinis ir materialistinis pasaulis vėl pajus polinkį į dvasingumą? Sakau jums, kad niekas nėra neįtikima, nes mano galia yra beribė. Vidinis pakilimas, tikėjimas, šviesa ir gėris sielai yra būtinesnė būtinybė nei jūsų kūnui maistas, gėrimas ir miegas.

224. Net jei dvasios dovanos, sugebėjimai ir savybės ilgą laiką snaudė, mano šauksmu jos pabus ir padarys, kad žmonėms sugrįš dvasingumas su visais savo stebuklais ir apreiškimais, kurie bus didesni nei praeityje, nes dabar jūs esate geriau pasirengę juos suprasti. (159, 7-8)

Vystymasis

225. Taip pat, kaip matote, kaip vystosi žmogaus kūnas, taip ir siela jame atsiskleidžia. Tačiau kūnas savo vystymosi procese susiduria su riba, o sielai reikia daug kūnų ir amžinybės, kad pasiektų tobulumą. Tai yra jūsų reinkarnacijos priežastis.

226. Jūs gimėte tyri, paprasti ir švarūs, tarsi sėkla iš tėviškosios ir motiniškosios Dievo Kūrėjo Dvasios. Tačiau neklyskite, nes būti tyram ir paprastam nėra tas pats, kas būti didžiam ir tobulam.

227. Galite tai palyginti su ką tik gimusiu vaiku ir patyrusiu žmogumi, kuris moko vaikus.

228. Tai bus jūsų likimas visais gyvenimo etapais, kai tik jūsų siela bus išsivysčiusi. Bet kaip lėtai jūsų siela žengia į priekį! (212, 57–60)

229. Mokykitės, giliai mąstykite; nes kai kurie yra sumišę, mąstydami, kaip įmanoma – jei jūsų siela yra mano dieviškumo dalelė – kad ji kenčia? O jei Dvasios šviesa yra Šventosios Dvasios šviesos kibirkštis – kaip ji gali kartais pasijusti apgaubta tamsa?

230. Supraskite, kad šis tobulėjimo kelias skirtas tam, kad įgytumėte pakankamai nuopelnų Dievo akyse, kuriais galėtumėte savo sielą paversti iš nežinojančios ir neišsivysčiusios sielos į didį šviesos dvasią Tėvo dešinėje. (231, 12)

231. Aš noriu, kad būtumėte geri, be to, mano troškimas yra, kad taptumėte tobuli. Nes nors iš pažiūros esate nereikšmingi, esate didesni už materialius dalykus ir pasaulius, nes turite amžinąjį gyvenimą, esate mano Šviesos kibirkštis.

232. Jūs esate dvasinės būtybės. Jūs turite suvokti, kas yra dvasia, kad galėtumėte suprasti, kodėl Aš kviečiu jus į tobulumo kelią. (174, 60)

233. Jūs esate pavaldūs vystymosi dėsniui, tai yra jūsų reinkarnacijų priežastis. Tik mano Dvasia neturi vystytis: aš esu nekintamas.

234. Nuo pat pradžių Aš jums parodžiau laiptus, kuriais sielos turi lipti, kad pasiektų Mane. Šiandien jūs nežinote, kokiame Būties lygyje esate; tačiau, kai nusimesite savo apvalkalą, suvoksite savo tobulėjimo lygį. Nestokite vietoje, nes taptumėte kliūtimi tiems, kurie ateis po jūsų.

235. Būkite vieningi dvasia, net jei gyvenate skirtinguose lygmenyse, ir vieną dieną jūs susivienysite septintajame, aukščiausiame, lygmenyje ir mėgausitės mano meile. (8, 25–27)

236. Aš jums sakiau, kad jūs atėjote į Žemę ne tik vieną kartą, bet kad jūsų siela įgavo tiek kūnų, kiek buvo būtina jos vystymuisi ir tobulėjimui. Dabar turiu pridurti, kad nuo jūsų pačių priklauso, ar laikas pasiekti tikslą bus trumpesnis ar ilgesnis, priklausomai nuo jūsų troškimų. (97, 61)

237. Kas iš jūsų gali įrodyti, kad prieš šį gyvenimą neegzistavo? Kas iš tų, kurie yra visiškai tikri, kad išgyvena naują įsikūnijimą, gali įrodyti, kad jų sąskaitos su Tėvu yra suvestos ir kad jie vis dar turi nuopelnų savo „turimųjų pusėje“?

238. Niekas nežino, kokiame tobulumo lygyje jis yra. Todėl kovokite, mylėkite ir būkite atkaklūs iki galo. (46, 58-59)

239. Kad galėčiau jums duoti šiuos naujus apreiškimus, buvo būtina, jog per laikotarpį, kuris buvo tarp mano pasirodymo žmonijai kaip žmogaus ir mano atėjimo Dvasia šiais laikais, jūs pereitumėte per daugelį reinkarnacijų žemėje, kad jūsų dvasia žinotų, kaip atsakyti, jei aš pareikalaučiau iš jūsų praeities pamokos, ir jei jai suteikčiau naujus apreiškimus, jis galėtų jas suprasti. (13, 52)

240. Kiek kartų jums teks sugrįžti į Žemę, kad turėtumėte kūną, per kurį vis aiškiau atsiskleistų žinia, kurią nešate pasauliui?

241. Leiskite savo sielai šiame gyvenime kaip lakštingalai patirti pavasarį ir juo džiaugtis, ir leiskite jai savo piligrimystėje rasti būtiną patirtį, kad galėtų sugrįžti pas Mane.

242. Kol turtuoliai kaupia turtus, kurie yra pernelyg trumpalaikiai, jūs turite kaupti patirtį, tikrą žinią. (142, 72)

243. Šiuo metu jūs kovosite su žmonijos nežinojimu, kuri, nors ir materializuota visose srityse, yra mažiau žiauri ir labiau išsivysčiusi dėl patirties, kurią įgijo savo praeitose inkarnacijose.

244. Jei šiandien pažįstate ką nors, kas nesupranta ir neišreiškia savo Dievo garbinimo taip, kaip tai daro dauguma – nors jums tai ir atrodo keista bei kelia pasipiktinimą – jūs jau nebešaukiate, kad jį reikia sudeginti gyvą. (14, 21-22)

245. Ar bijote su savo artimaisiais kalbėti apie sielos reinkarnaciją? Argi nesate įsitikinę meilės kupina teisingumu, kurį ji apima?

246. Palyginkite šią atpirkimo formą su amžina bausme nesibaigiančioje pragaro ugnyje – tai vaizdinys, kurį žmonija naudoja, kad įbaugintų žmonių sielas. Pasakykite Man, kuri

iš šių dviejų rūšių perteikia jums dieviško, tobulos ir gailestingos teisingumo sampratą.

247. Viena atskleidžia žiaurumą, beribę neapykantą, kerštą; kita apima tik atleidimą, tėvišką meilę, viltį pasiekti amžinąjį gyvenimą. Kiek didelis iškraipymas ištiko mano mokymus dėl netinkamų aiškinimų!

248. Aš ruošiu jus kovai, nes žinau, kad dėl to, ką mokysite, su jumis bus kovojama. Bet jei jūsų artimuosius, kurie šiuo metu kovoja prieš jus, užkluptų mirtis ir Aš – jei jie mirtų nuodėmėje – paklausčiau, ką jie rinktųsi: amžinąją ugnį, kuria jie tiki, ar galimybę apsivalyti naujame gyvenime – tikrai, sakau jums, jie rinktųsi antrąjį sprendimą, net jei fanatizmo apakinti jie būtų kovoję prieš jį savo gyvenime. (120, 15-17)

249. Pakanka žinoti – kaip Aš jums sakiau savo Žodyje – kad sielos reinkarnacija yra tiesa, ir jau jūsų širdyse užsidega šviesa, ir jūs dar labiau žavėsitės mano mylinčiu teisingumu.

250. Palyginkite teorijas ir įvairius aiškinimus, kuriuos konfesijos suteikė šioms mokymams, ir pasirinkite tą, kuri labiausiai atitinka teisingumą ir yra labiausiai pagrįsta protu.

251. Bet tikrai, sakau jums, tai yra vienas iš apreiškimų, kuris labiausiai sujaudins dvasią šiais laikais, kai vidinis supratimas apie šią didžią tiesą pabunda. (63, 76)

252. Jūs turite patvirtinti, kad sielos reinkarnacija yra viena iš didžiųjų tiesų, kurią žmonija turi pažinti ir kuria turi tikėti.

253. Kai kurie ją nujaučia, priima ir tiki ja remdamiesi intuicija, kaip kažkuo, ko negalėjo trūkti mano meilės kupinoje teisingumo žmonėms atžvilgiu. Tačiau bus ir daug tokių, kurie vadins jus Dievo piktžodžiautojais ir melagiais.

254. Nesijaudinkite, tas pats nutiko mano apaštalams, kai jie skelbė prisikėlimą iš mirusiųjų, kaip mokė Jėzus. Kunigai ir teisėjai juos įmetė į kalėjimą, nes jie skelbė tokius mokymus.

255. Vėliau pasaulis priėmė tą apreiškimą, nors galiu užtikrinti, kad jis nesugebėjo suvokti visos šio mokymo prasmės, todėl būtina, kad Aš ateičiau šiuo metu ir pamokyčiau jus, jog „kūno prisikėlimas“ gali reikšti tik sielos reinkarnaciją, nes ji yra esmė ir gyvenimo pagrindas – tai, kas iš tiesų yra amžina. Kam gi turėtų prisikelti mirę kūnai, juk jie buvo tik laikini sielos drabužiai?

256. Kūnas grimzta į žemę ir susilieja su ja. Ten jis yra apvalomas, transformuojamas ir nuolat atgimsta naujam gyvenimui, o dvasia toliau kyla aukštyn, toliau artėja prie tobulumo, ir kai ji sugrįžta į žemę, tai jai yra prisikėlimas į žmogiškąjį gyvenimą, o jos naujajam kūno apvalkalui tai taip pat yra prisikėlimas, susijęs su dvasia.

257. Tačiau materialusis pasaulis nėra amžinas, o dvasinis – priešingai, todėl Aš jums dar kartą sakau, kad tai jūsų siela, kurios Aš

ieškau, kurią Aš mokau ir kurią noriu turėti šalia savęs. (151, 56-58)

258. Jūsų siela vargu vargu vilko už savęs grandinę, suformuotą per gyvenimus, kuriuos Aš jums daviau kaip progą tobulėti, o jūs ja nepasinaudojote. Kiekviena egzistencija sudaro grandinės grandį. Tačiau jei savo gyvenimą suderinsite su mano mokymais, jei laikysitės Įstatymo, jūs daugiau nebegrįšite į šį pasaulį kentėti.

259. Jei leisite laikui praeiti, nesigilinant į mano Žodį, Aš, kuris esu Laikas, jus nustebinsiu. Mokykitės, kad galėtumėte užimti savo vietą mano darbe. Aš esu už laiko ribų ir duodu jums iš šio lobio, kad jūs jį panaudotumėte savo sielos tobulėjimui. Aš esu jūsų Mokytojas, kuris jus moko visą jūsų gyvenimą. (168, 250)

260. Aš noriu, kad nesupratimas ir skirtingos nuomonės apie mano dieviškumą pasibaigtų. Supraskite, kad jūs visi esate kilę iš vieno Dievo. (181, 63-65)

261. Žiūrėkite į visatą ir vertinkite ją visame jos tobulume ir grožyje. Ji buvo sukurta tam, kad Viešpaties vaikai ja įkvėptųsi ir joje matytų Tėvo atvaizdą. Jei taip suvoksite kūriniją, pakelsite savo mąstymą iki mano dieviškumo. (169, 44)

262. Šio amžiaus šviesa perplėšia tamsų šydą, kuris apgaubė žmonių dvasią; ji sulaužo grandines, kurios ją surakino ir trukdė jai pasiekti tikrąjį kelią.

263. Iš tiesų, sakau jums: nemanykite, kad mano mokymas draudžia tyrinėti visas žinių sritis, nes būtent Aš pažadinu jūsų susidomėjimą, susižavėjimą ir smalsumą. Tam Aš jums daviau mąstymo gebėjimą, kad jis galėtų laisvai judėti ta kryptimi, kuria nori.

264. Aš daviau jums intelekto šviesą, kad suprastumėte tai, ką matote savo kelyje. Todėl sakau jums: atraskite, tyrinėkite, bet pasirūpinkite, kad jūsų požiūris, siekiant įsiskverbti į mano paslaptis, būtų pagarbus ir nuolankus, nes tada tai bus tikrai leistina.

265. Aš jums nedraudžiau susipažinti su knygomis, kurias parašė žmonės; tačiau jūs turite būti išsilavinę, kad nepaslystumėte ir nepakliūtumėte į klaidas. Tada sužinosite, kaip žmogus pradėjo savo gyvenimą ir kovą bei kiek toli jis nuėjo.

266. Kai būsite tam pasirengę, turite kreiptis į mano mokymų ir apreiškimų šaltinį, kad Aš jums parodysiu ateitį ir tikslą, kuris jūsų laukia. (179, 22 23)

267. Aš jus užtikrinu: jei nuspręsite su susidomėjimu ir meile gilintis į šių mokymų prasmę, kiekviename žingsnyje atrasite tikrus dvasinės išminties, tobulos meilės ir dieviškojo teisingumo stebuklus. Bet jei į šiuos apreiškimus žiūrėsite abejingai, nesužinosite, ką jie viską savyje slepia.

268. Nepraleiskite mano apreiškimo, kaip daugelis iš jūsų eina per gyvenimą: matydami, bet nežiūrėdami; girdėdami, bet

nesiklausydami; ir mąstydami, bet nesuprasdami. (333, 11-12)

269. Aš nenoriu, kad jūs tirti mano Dvasią ar ką nors, kas priklauso dvasiniam pasauliui, tarsi tai būtų materialūs objektai. Aš nenoriu, kad jūs mane tyrinėtumėte kaip mokslininkai, nes tada jūs pakliūtumėte į didelius ir apgailėtinus klaidingus samprotavimus. (276, 17)

270. Visas mano mokymas turi tikslą parodyti jums viską, kas yra jūsų esybėje, nes iš šio žinojimo gimsta šviesa, padedanti rasti kelią, vedantį į Amžinąjį, į Tobuląjį, į Dievą. (262, 43)

Išgryninimas ir tobulėjimas

271. Šiandien jūs man pateikiate savo kančias, kad Aš jas palengvinčiau, ir tiesą sakydamas sakau jums, kad tai yra mano užduotis, kad Aš dėl to atėjau, nes Aš esu Dieviškasis Gydytojas.

272. Tačiau prieš mano gydomajam balzamui pradedant veikti jūsų žaizdose, prieš mano glamonėms pasiekiant jus, susikoncentruokite į save ir išnagrinėkite savo skausmą, ištirkite jį, visą reikiamą laiką giliai apie tai mąstykite, kad iš šio apmąstymo išmoktumėte pamoką, kurią slepia šis išbandymas, taip pat ir pažinimą, kuris jame paslėptas ir kurį jūs turite pažinti. Šis suvokimas taps patirtimi, tikėjimu, žvilgsniu į tiesos veidą, paaiškinimu daugeliui jūsų nesuprantamų išbandymų ir pamokų.

273. Tyrinėkite skausmą, tarsi jis būtų kažkas apčiuopiama, ir jūs jame atrasite gražią patirties sėklą, didžiąją jūsų egzistencijos pamoką, nes skausmas tapo jūsų gyvenimo mokytoju.

274. Kas laiko skausmą mokytoju ir švelniai paklūsta jo raginimams, kuriuos jis skiria atsinaujinimui, atgailai ir tobulėjimui, tas vėliau pažins laimės jausmą, ramybę ir sveikatą.

275. Atidžiai ištirkite save, ir patirsite, kiek naudos iš to gausite. Atpažinsite savo trūkumus ir netobulumus, juos ištaisysite ir dėl to nustosite būti kitų teisėjais. (8, 50–53)

276. Man tereikėtų to norėti, ir jūs jau būtumėte tyri. Tačiau kokia būtų jūsų nuopelnas, jei būtent Aš jus apvalyčiau? Kiekvienas turi atlyginti savo pažeidimus prieš mano įstatymą – tai ir yra nuopelnas. Nes tada ateityje žinosite, kaip išvengti kritimų ir klaidų, nes skausmas jums tai primins.

277. Jei tarp padaryto nusižengimo ir jo natūralių pasekmių atsiras nuoširdus atgailavimas, skausmas jūsų nepasieks, nes tada jūs jau būsite pakankamai stiprūs, kad ištvertumėte išbandymą su pasidavimu.

278. Pasaulis geria labai kartų taurę; tačiau Aš jo nebaudžiau. Bet po savo skausmo jis ateis pas Mane, kuris jį šaukiu. Tada tie, kurie buvo nedėkingi, žinos, kaip padėkoti Tam, kuris jų buvimą apipylė tik gėrybėmis. (33, 30-31)

279. Atsikratykite pernelyg didelės meilės savo kūnui ir pasigailėkite savo sielos, padėkite jai apsivalyti ir pakilti. Kai tai pasieksite, patirsite, kokie stiprūs būsite siela ir kūnu.

280. Atminkite: jei siela serga, kaip tada širdyje gali būti ramybė? O jei sieloje yra sąžinės graužatis, ar ji gali mėgautis ramybe? (91, 72-73)

281. Jei ši žemė suteiktų jums viską, ko trokštate, jei joje nebūtų didelių sielos išbandymų – kas iš jūsų tada norėtų ateiti į mano karalystę?

282. Taip pat nekeikite ir neprakeikite skausmo, nes jį sukūrėte savo nuodėmėmis. Kantriai jį neškite, tada jis jus apvalys ir padės priartėti prie Manęs.

283. Ar suprantate, kaip stipriai esate įsišakniję šio pasaulio grožybių ir malonumų? Na, ateis laikas, kai troškimas atsiskirti nuo jo bus labai stiprus.

284. Kas sugeba išlaikyti savo išbandymus dvasiniu pakilimu, tas šitame įveikime patiria ramybę. Kas žemėje vaikšto žvelgdamas į dangų, tas nesuklupti, nei jo kojos nesusižeidžia ant erškėčių jo atpirkimo kelyje. (48, 53-55)

285. Išpildykite savo likimą! Neturėkite noro grįžti pas Mane, prieš tai nenukeliavę kelio, kurį Aš jums nurodžiau, nes jums tektų skausmas matyti dėmes jūsų sieloje, kurių ji dar nenuplovė, nes nepasiekė savo atpirkimo kelio pabaigos.

286. Reinkarnacijos praėjo pro jus, tačiau daugelis iš jūsų neįvertino begalinės malonės ir meilės, kurią Tėvas jums suteikė.

287. Turėkite omenyje: kuo daugiau yra progų, tuo didesnė jūsų atsakomybė, ir jei šios progos nebus išnaudotos, su kiekviena iš jų didės atpirkimo našta ir atlyginanti teisingumas. Tai yra našta, kurios nepakeliamo svorio daugelis būtybių nesupranta ir kurią jums gali atskleisti tik mano mokymas. (67, 46)

288. Tie išbandymai, kuriuose gyvena žmonės, yra vaisiai, kuriuos jie dabar skina, yra jų pačių sėjos rezultatas – derlius, kuris kartais yra praėjusiais metais pasėtos sėklos pasekmė, o kitais atvejais – to, ką jie pasėjo prieš daugelį metų ar kitose inkarnacijose, vaisius. (178, 2)

289. Nemanykite, kad nepaklusnumo pasekmės pasireiškia iš karto – ne. Tačiau tai, ką Aš jums sakau, yra tai, kad anksčiau ar vėliau turėsite atsakyti už savo darbus; net jei kartais jums atrodė, kad jūsų nusižengimas nesukėlė jokių pasekmių, atsižvelgiant į tai, kad laikas ėjo, o mano teisingumas nedavė jokių ženklų.

290. Bet jūs jau žinote iš mano žodžio, kad Aš, kaip Teisėjas, esu negailestingas ir kad, kai ateis jūsų teismas, jūs atversite savo akis sąžinės šviesai. (298, 48)

291. O sielos, kurios Manęs klausotės, neleiskite, kad žemiškojo gyvenimo problemos paliktų jums pėdsakų, ir dar mažiau, kad jos jus palaužtų. Ieškokite šviesos, kuri glūdi kiekviename išmėginime, kad ji

padėtų jums tapti stipriems ir santūriems.

292. Jei siela nesugeba pavergti kūno, šis ją palaužia ir valdo; dėl to sielos silpsta ir tiki, kad miršta kartu su kūnu. (89, 11-12)

293. Ar savo gyvenime patyrėte kokią nors kūnišką aistrą, kuri apėmė visą jūsų esybę ir neleido jums išgirsti sąžinės, moralės ir proto balso?

294. Tai įvyko, kai siela buvo giliai nugrimzdusi, nes ją nugalėjo pagundos ir blogio žvėries, gyvenančio kūne, galia.

295. Ir argi ne tiesa, kad patyrėte gilų laimės jausmą ir gilų ramybę, kai pavyko išsilaisvinti iš tos aistros ir įveikti jos įtaką?

296. Ši ramybė ir džiaugsmas yra sielos pergalės prieš kūną rezultatas – pergalės, pasiektos per neišmatuojamą kovą, „kruviną“ vidinę mūšį. Tačiau pakako, kad siela pasisemtų naujų jėgų ir atsitiesė, paskatinta ir patarta sąžinės, ir jau nugalėjo kūno impulsus bei išsilaisvino nuo jų, kad nebūtų toliau traukiama į pražūtį.

297. Šioje kovoje, šioje aukojimo aukoje, šioje kovoje su savimi jūs matėte mirštant kažką, kas gyveno jūsų viduje, nors tai nebuvo jūsų gyvenimas. Tai buvo tik beprasmiška aistra. (186, 18–19)

298. Supraskite, kad galingiausias priešas yra jūsų viduje. Kai jį nugalėsite, po savo kojomis pamatysite „septyniagalvį drakoną“, apie kurį jums kalbėjo apaštalas Jonas. Tik tada galėsite nuoširdžiai pasakyti: „Galiu pakelti veidą į savo Viešpatį, kad Jam pasakyčiau: Viešpatie, aš seksiu paskui Tave.“ Nes tada tai sakys ne tik lūpos, bet ir dvasia. (73, 20)

299. Netrukus jūs suprasite, kad ne gyvenimas yra žiaurus jums, žmonėms, bet kad jūs patys esate žiaurūs sau. Jūs kenčiate ir leidžiate kentėti tiems, kurie yra aplink jus, dėl supratimo stokos. Jūs jaučiatės vieniši, matote, kad niekas jūsų nemyli, ir tampate savanaudžiai bei širdžiai kieti. (272, 34)

300. Supraskite, kad visos šio gyvenimo, kurį gyvenate, kančios yra žmogiškųjų nuodėmių pasekmės, nes Aš, kuris jus myliu, negalėčiau jums pasiūlyti tokio kartaus taurės.

301. Nuo pat seniausių laikų Aš jums atskleidžiau Įstatymą kaip kelią, kuriuo galite apsisaugoti nuo kritimo, pražūties ir „mirties“. (215, 65)

302. Šiandien jūs dar nesugebate suprasti savo išbandymų prasmės. Jūs laikote juos nereikalingais, neteisingais ir neprotingais. Tačiau Aš jums dar pasakysiu, kiek teisingumo ir išminties buvo kiekviename iš jų, kai jūs pasensite, o kitiems – kai peržengsite šio pasaulio slenkstį ir apsigyvensite dvasinėse sferose. (301, 44)

303. Aš jums dar kartą sakau, kad Aš suvokiu kiekvieną mintį ir kiekvieną prašymą, o „pasaulis“ nesugeba priimti mano įkvėpimo, dar nepasirengęs leisti mano dieviškosioms mintims spindėti savo

protuose, nei girdi mano balso, kai Aš atsakau į jų šauksmą.
304. Bet Aš pasitikiu jumis, tikiu jumis, nes Aš jus sukūriau ir apdovanojau dvasine siela, kuri yra Mano kibirkštis, ir dvasia, kuri yra Mano atvaizdas.
305. Jei Aš jums pasakyčiau, kad nesitikiu, jog jūs tobulėsite, tai būtų tas pats, kaip jei pasakyčiau, kad Aš nepasisekiau didžiausiame darbe, kilusiame iš mano dieviškosios valios, o to būti negali.
306. Aš žinau, kad jūs gyvenate laikais, kai jūsų siela išeis pergalingai iš visų pagundų, kurias sutiksite savo kelyje. Po to ji, pilna šviesos, prisikels naujam gyvenimui. (238, 52-54)

Šiame ir anapusiniame pasaulyje

307. Dirbkite su savimi, nelaukite, kol mirtis jus užklups nepasiruošusius. Ką esate paruošę tam momentui, kai grįšite į dvasinį gyvenimą? Ar norite būti nustebinti, kol dar esate pririšti grandinėmis prie materijos, aistrų ir žemiškų turtų? Ar norite užsimerkę įžengti į anapus, neradę kelio, ir kartu į sielą įsidėti šio gyvenimo nuovargį? Pasiruoškite, mokiniai, tada nebūsite išsigandę fizinės mirties atėjimo.
308. Nesidejuokite, kad turite palikti šią žemę, nes net jei suprantate, kad joje egzistuoja stebuklai ir grožis, Aš jums sakau tiesą, kad tai yra tik dvasinio gyvenimo grožio atspindys.
309. Jei neatsibudote – ką darysite, kai atsidursite naujo kelio, apšviesto jums nežinomos šviesos, pradžioje?
310. Atsisveikinkite su šiuo pasauliu be ašarų, nepalikdami skausmo savo artimųjų širdyse. Atsisveikinkite, kai ateis ta akimirka, ir palikite savo veide taikos šypseną, kuri kalba apie jūsų sielos išlaisvinimą.
311. Jūsų kūno mirtis neatskiria jūsų nuo būtybių, kurios buvo jums patikėtos, nei atleidžia jus nuo dvasinės atsakomybės, kurią turite už tuos, kurie buvo jūsų tėvai, broliai ir seserys ar vaikai.
312. Supraskite, kad meilei, pareigai, jausmams, trumpai tariant, sielai mirties nėra. (70, 14-19)
313. Dirbkite su dideliu uolumu, kad – kai ateis mirtis ir jūs užmerksite savo kūno akis šiam gyvenimui – jūsų siela pati jaustųsi pakilusi, kol pasieks tą buveinę, kurią ji užsitarnavo savo nuopelnais.
314. Šio darbo mokiniai, įžengę į fizinę mirtį, patirs, kaip lengvai nutrūksta ryšiai, siejantys sielą su kūnu. Joje nebus skausmo, nes ji turi palikti žemės malonumus. Siela neklajos tarp žmonių kaip šešėlis ir nebelstys nuo durų prie durų, nuo širdies prie širdies, trokšdama šviesos, meilės ir taikos. (133, 61-62)
315. Pakelkite savo sielą, kad jums patiktų tik tai, kas amžina, gražu ir gera. Jei taip nebus, jūsų siela – materializuota gyvenimo, kurį gyvenote, – labai kentės, norėdama atsiskirti nuo savo kūno ir visko, ką palieka, ir ji kurį laiką klajos (dvasinėse) erdvėse sumišusi ir

kartaus skausmo apimta, kol pasieks savo apvalymą.

316. Gyvenkite pagal mano Įstatymą, tada jums nereikės bijoti mirties. Tačiau nešaukite jos ir neprašykite jos anksčiau laiko. Leiskite jai ateiti, nes ji visada paklūsta mano įsakymams. Pasirūpinkite, kad ji jus rastų pasiruošusius, tada į Dvasinį pasaulį įžengsite kaip Šviesos vaikai. (56, 43–44)

317. Gyvenkite taikoje savo namuose, paverskite juos šventove, kad, kai įsibraus nematomos būtybės, klaidžiojančios „Dvasiniame slėnyje“, jos jūsų esybėje rastų šviesą ir ramybę, kurios ieško, ir pakiltų į Anapus. (41, 50)

318. Jums, kurie gyvenate Dvasioje, bet vis dar esate prisirišę prie materialių tikslų, sakau: nusisukite nuo to, kas jums jau nebepriklauso. Nes jei žemė nėra amžina žmogaus tėvynė, tuo labiau ji nėra sielos tėvynė. Anapus, „Dvasiniame slėnyje“, jūsų laukia gyvenimas, kupinas šviesos, į kurį jūs žingsnis po žingsnio pateksite eidami gėrio keliu.

319. Tiems, kurie klausosi Manęs kaip žmonės, sakau, kad tol, kol jie turi šį kūną, kuris juos lydi jų žemiškosios kelionės metu, jie privalo jį prižiūrėti ir išlaikyti iki pat paskutinės akimirkos. Nes jis yra lazdas, kuria remiasi siela, ir kovos įrankis. Per jo materialias akis siela žiūri į šį gyvenimą, o per jo burną ji kalba ir gali teikti paguodą savo artimiesiems. (57, 3)

320. Dabar Mokytojas jūsų klausia: kur yra jūsų mirusieji ir kodėl jūs verkia dėl tų, kuriuos mylėjote, išėjimo? Iš tiesų, sakau jums, mano akyse niekas nemirė, nes visiems aš suteikiau amžinąjį gyvenimą. Jie visi gyvena; tie, kuriuos laikėte prarastais, yra su manimi. Ten, kur manote matyti mirtį, yra gyvenimas, ten, kur matote pabaigą, yra pradžia. Ten, kur manote, kad viskas yra paslaptis ir neišmatuojama mįslė, yra šviesa, spindinti kaip amžina aušra. Ten, kur manote, kad yra niekas, yra viskas, o ten, kur įtariate didžiąją tylą, yra „koncertas“. (164, 6)

321. Kiekvieną kartą, kai mirtis užbaigia jūsų kūno apvalkalo egzistenciją, tai yra tarsi poilsio pertrauka sielai, kuri, vėl įsikūnijusi, sugrįžta su naujomis jėgomis ir didesne šviesa ir tęsia tos dieviškosios pamokos studijas, kurios ji nebuvo užbaigusi. Tokiu būdu per amžių amžius bręsta kviečiai, kuriais yra jūsų siela.

322. Aš jums daug ką atskleidžiau apie dvasinį gyvenimą, tačiau sakau jums, kad dabar jums dar nereikia žinoti visko, o tik tai, kas yra būtina jūsų atvykimui į amžinąją tėvynę. Ten Aš jums pasakysiu viską, ką jums lemta žinoti. (99, 32)

323. Ar galite įsivaizduoti to laimę, kuris sugrįžta į dvasinį gyvenimą ir žemėje įvykdė likimą, kurį jam nubrėžė jo Tėvas? Jo pasitenkinimas ir ramybė yra begalės kartų didesni

už visus pasitenkinimus, kuriuos siela gali patirti žmogiškajame gyvenime.

324. Ir šią galimybę Aš jums siūlau, kad jūs priklausytumėte tiems, kurie džiaugiasi, kai sugrįžta į savo karalystę, o ne tiems, kurie kenčia ir verkia gilaus sielvarto ar gailesčio apimti. (93, 31-32)

325. Šio paskelbimo pabaiga jau artėja, kad vėliau jį būtų galima atnaujinti aukštesne forma, pradedant dvasių tarpusavio bendravimą su jūsų Kūrėju, kurį naudoja aukštesnės dvasinės būtybės, gyvenančios pas Mane. (157, 33)

326. Kai Aš jums kalbu apie savo Dvasinį pasaulį, turiu omenyje tas paklusnių dvasinių būtybių gausybes, kurios, kaip tikri tarnai, daro tik tai, ką jiems įsako jų Viešpaties valia.

327. Juos Aš jums atsiunčiau, kad jie būtų visų žmonių patarėjai, globėjai, gydytojai ir tikri broliai bei seserys. Jie nesiskundžia, nes savyje turi ramybę. Jie neklausia, nes jų tobulėjimo ir ilgų kelių patirties šviesa suteikė jiems teisę apšviesti žmonių protą. Kiekvieną kartą, kai šaukiama pagalbos ir susiduriama su bėda, jie noriai ir nuolankiai ateina į pagalbą.

328. Būtent Aš jiems pavedžiau pasirodyti tarp jūsų, kad jie perduotų jums savo nurodymus, liudijimą ir padrąsinimą. Jie eina pirma jūsų, valo kelią ir teikia jums savo pagalbą, kad neprarastumėte drąsos.

329. Rytoj ir jūs priklausysite šiai Šviesos armijai, kuri begalinėje dvasinių būtybių pasaulyje veikia tik iš meilės savo žmogiškiesiems broliams ir seserims, sąmoningai žinodama, kad taip ji šlovina ir myli savo Tėvą.

330. Jei norite tapti panašūs į juos, pašvęskite savo buvimą gėriui. Dalinkitės savo ramybe ir duona, su meile priimkite vargstančiuosius, lankykite ligonius ir kalinius. Neškite šviesą savo artimųjų, kurie klajoja ieškodami tikrojo kelio, keliui. Pripildykite begalybę kilniomis mintimis, melskitės už tuos, kurių nėra šalia, tada malda juos priartins prie jūsų.

331. Kai mirtis sustabdys jūsų širdies plakimą ir užges šviesa jūsų akyse, jūs pabusite nuostabiame pasaulyje, kuriame viešpatauja harmonija, tvarka ir teisingumas. Ten jūs pradėsite suvokti, kad Dievo meilė gali atlyginti už visus jūsų darbus, išbandymus ir kančias.

332. Kai siela pasiekia tą prieglobstį, ji vis stipriau jaučia, kaip ją persmelkia begalinė ramybė. Tuoj pat ji prisimena tuos, kurie dar gyvena toli nuo tos palaimos, ir savo troškimu, savo ilgesiu, kad tie, kuriuos ji myli, taip pat gautų tą dievišką dovaną, ji prisijungia prie dvasinių gausybių, kurios kovoja ir dirba už savo žemiškųjų brolių išgelbėjimą, gerovę ir ramybę. (170, 43-48)

333. Kas jau susidarė vaizdą apie mūšius, kuriuos šios Šviesos legionai kovoja prieš jus nuolat grėsmingų

sumišusių būtybių invazijas? Nėra žmogaus žvilgsnio, kuris būtų pastebėjęs šią kovą, kurią abi pusės be perstojo veda viena prieš kitą, jums to nepastebint. (334, 77)

334. Štai mano darbo tęsinys, mano atėjimas „Trečiajame laikmetyje“ kaip Guodėjo Dvasia, apsupta mano didžiųjų angelų pulkų, kaip parašyta.

335. Šios dvasinės būtybės mano palydoje sudaro dalį to paguodos, kurią Aš jums pažadėjau, ir jų gydančiuose patarimuose bei dorybės pavyzdžiuose jūs jau gavote jų gailestingumo ir taikos įrodymų. Per juos Aš suteikiau jums gėrybių, ir jie buvo tarpininkai tarp jūsų ir mano Dvasios.

336. Pastebėję jiems būdingas malonių dovanas ir jų nuolankumą, jūs pajutote įkvėpimą daryti tokius pat tyrus darbus, kokius jie atliko jūsų gyvenime. Kai jie aplankė jūsų namus, jūs jautėtės pagerbti jų dvasine buvimu.

337. Būkite palaiminti, jei atpažinote jų kilnumą. Bet Mokytojas jums sako: ar manote, kad jie visada buvo dorybingos būtybės? Ar nežinote, kad didelis jų skaičius gyveno žemėje ir patyrė silpnumą bei sunkius nusižengimus?

338. Tačiau pažvelkite į juos dabar: jie nebeturi jokių trūkumų, nes klausė sąžinės balso, pabudo meilei ir atgailavo už savo ankstesnius nusižengimus. Toje lydykloje jie apsivalė, kad galėtų pakilti verti, ir šiandien jie tarnauja Man, tarnauja žmonijai.

339. Iš meilės jų dvasia prisiėmė užduotį padėti savo artimiesiems, kad atitaisytų viską, ko jie nepadarė, kai gyveno žemėje, ir kaip dievišką dovaną jie pasinaudojo proga pasėti sėklą, kurios anksčiau nebuvo pasėję, bei ištaisyti kiekvieną netobulą darbą, kurį buvo padarę.

340. Todėl dabar jūs su nuostaba stebite jų nuolankumą, kantrybę ir švelnumą, o kartais matėte juos kenčiant dėl atpirkimo. Bet jų meilė ir pažinimas, kurie yra didesni už kliūtis, su kuriomis jie susiduria, nugali viską, ir jie pasirengę eiti iki pačios aukos. (354, 14-15)

341. Ar jūs bent įtariate dvasinę tėvynę, kurią palikote, kad atvyktumėte į Žemę? „Ne, Mokytojau“, – sakote Man, – „mes nieko neįtariame, nei prisimename ką nors.“

342. Taip, tauta, praėjo tiek daug laiko, nuo tada, kai nutolote nuo tyrumo ir nekaltumo, kad net negalite įsivaizduoti to gyvenimo taikoje, tos gerovės būsenos.

343. Tačiau dabar, kai esate išmokyti išgirsti Dvasios balsą ir priimti jos apreiškimus, jums pasiekiamas kelias, vedantis į pažadėtąją karalystę tuos, kurie atsigręžia į Mane.

344. Tai ne tas taikos rojus, iš kurio išėjo „Pirmieji“, bet tas begalinis Dvasios pasaulis, išminties pasaulis, tikrosios dvasinės palaimos rojus, meilės ir tobulumo dangus. (287, 14-15)

345. Visų būtybių Tėvas šiuo metu kalba jums. Meilė, kuri jus sukūrė, tampa juntama kiekviename, kuris girdi šį žodį. (102, 17)
346. Jums kalba vienintelis Dievas, kurį jūs vadinote Jehovu, kai Jis jums parodė savo galią ir Sinajaus kalne apreiškė įstatymą; kurį jūs vadinote Jėzumi, nes jame buvo mano Žodis; ir kurį šiandien vadinate Šventąja Dvasia, nes Aš esu Tiesos Dvasia. (51, 63)
347. Kai Aš kalbu jums kaip Tėvas, prieš jus atsiveria Įstatymo knyga. Kai Aš kalbu jums kaip Mokytojas, tai yra Meilės knyga, kurią Aš parodau savo mokiniams. Kai Aš kalbu jums kaip Šventoji Dvasia, tai yra Išminties knyga, kuri apšviečia jus per mano mokymus. Jie sudaro vieną mokymą, nes kyla iš vieno Dievo. (141, 19)
348. Dievas yra Šviesa, Meilė, Teisingumas. Kiekvienas, kuris savo gyvenime atskleidžia šias savybes, atstovaus savo Viešpačiui ir garbins Jį. (290, 1)
349. Nesakykite, kad Aš esu skurdo ar liūdesio Dievas, nes jūs manote, kad Jėzų visada sekė minios ligonių ir nuliūdusių žmonių. Aš iš tiesų ieškau ligonių, liūdinčių ir vargšų, bet tai darau tam, kad juos pripildyčiau džiaugsmu, sveikata ir viltimi, nes Aš esu džiaugsmo, gyvenimo, taikos ir šviesos Dievas. (113, 60)
350. Taip, tauta, Aš esu jūsų pradžia ir pabaiga, Aš esu Alfa ir Omega, nors dar nepasakoju jums ir neapreiškiu visų mokymų, kuriuos turiu paruoštus jūsų dvasiai ir kuriuos patirsite tik tada, kai jau būsite labai toli nuo šio pasaulio.
351. Šiais laikais Aš jums atskleisiu daug naujų pamokų, tačiau Aš duosiu jums tai, ką galite turėti, nesigirdami ir nevaidindami prieš žmones išdidžios viršenybės . Jūs žinote, kad tas, kuris didžiuojasi savo darbais, būtent tuo pasididžiavimu juos sunaikina. Todėl Aš jus mokiau veikti tyliai, kad jūsų darbai duotų meilės vaisių. (106, 46)
352. Jūs dar nesugebate suvokti daugelio apreiškimų, kurie yra skirti tapti jūsų žinių dalimi ir apie kuriuos žmonės manė, kad jų žinojimas priklauso vien Dievui. Vos tik kas nors išreiškia norą juos aiškinti ar bando į juos įsigilinti, jis iš karto vadinamas piktžodžiautoju arba laikomas įžūliu. (165, 10)
353. Jums dar reikia daug išmokti, kad taptumėte imlūs mano įkvėpimams ir mano šauksmams. Kiek kartų jūs jaučiate dvasinių virpesių, nesugebėdami suvokti, kas jus šaukia! Ta „kalba“ jums yra tokia paini, kad jūs negalite jos suprasti ir galiausiai priskiriate dvasinius reiškinius haliucinacijoms arba materialiosioms priežastims. (249, 24)
354. Nenustebkite, kad – nors Aš esu visos kūrinijos Viešpats – Aš pasirodau tarp jūsų ir prašau meilės. Aš esu Švelnumo ir Nuolankumo Dievas. Aš nesigiriu savo didybe, priešingai, slepiu savo tobulumą ir grožį, kad priartėčiau prie jūsų

širdžių. Jei pamatytumėte Mane visoje mano šlovėje – kaip smarkiai verktumėte dėl savo nuodėmių! (63, 48)

355. Jauskite Mane labai arti savęs; įrodymų tam Aš jums duodu sunkiomis jūsų gyvenimo akimirkomis. Mano siekis buvo, kad jūs savo širdyse paruoštumėte Man būstą, kad jame pajustumėte Mano buvimą.

356. Kaip gi taip atsitiko, kad jūs negalite manęs pajusti, nors aš esu jumyse? Vieni mane mato gamtoje, kiti jaučia mane tik už visos materijos ribų, bet tikrai, sakau jums, aš esu visur ir visame kame. Kodėl jūs visada manęs ieškote už savęs, jei aš esu ir jumyse? (1, 47–48)

357. Net jei pasaulyje nebūtų jokių religijų, pakaktų susikoncentruoti į savo esybės gelmę, kad savo vidiniame šventykloje rastumėte mano buvimą.

358. Taip pat sakau jums, kad pakaktų stebėti viską, ką jums siūlo gyvenimas, kad jame atrastumėte Išminties knygą, kuri nuolat rodo jums savo gražiausias puslapius ir giliausius mokymus.

359. Tada jūs suprasite, kad neteisinga, jog pasaulis nuklysta, nors teisingą kelią nešioja savo širdyje, taip pat neteisinga, jog jis klajoja nežinojimo tamsoje, nors gyvena tarp tiek daug šviesos. (131, 31-32)

360. Šiandien mano visuotinė kalba pasiekia visų ausis, kad jiems pasakytų: nors Aš esu kiekviename iš jūsų, niekas neturi sakyti, kad Dievas egzistuoja tik žmoguje, nes būtent būtybės ir visa kūrinija yra Dievo viduje.

361. Aš esu Viešpats, jūs – Jo tvariniai. Aš nenoriu vadinti jūsų tarnais, bet vaikais; tačiau suvokite, kad Aš esu virš visko. Mylėkite mano valią ir laikykitės mano įstatymo, būkite sąmoningi, kad mano nurodymuose neįmanoma nei netobulumo, nei klaidos. (136, 71-72)

362. Aš jus sukūriau, kad jus mylėčiau ir jaustųsi mylimas. Jums Aš reikalingas taip pat, kaip ir jūs man. Kas tvirtina, kad Aš jūsų nereikia, tas nesako tiesos. Jei taip būtų, Aš nebūčiau jūsų sukūręs, nei būčiau tapęs žmogumi, kad jus išgelbėčiau ta auka, kuri buvo didelis meilės įrodymas; Aš būčiau galėjęs leisti jums pražūti.

363. Tačiau jūs turite suprasti, kad jei maitinatės mano meile, teisinga yra tą patį atiduoti savo Tėvui, nes Aš jums vis kartoju: „Man troškulys, man troškulys jūsų meilės.“ (146, 3)

364. Kaip jūs galite tikėti, kad Aš mažiau myliu tą, kuris daugiau kenčia? Kaip jūs galite laikyti savo skausmą ženklu, kad Aš jūsų nemyliu? Jei tik jūs suprastumėte, kad Aš atėjau būtent iš meilės jums! Argi Aš jums nesakiau, kad teisieji jau yra išgelbėti ir kad sveikiems gydytojo nereikia? Jei jaučiatės sergantys ir, apmąstydami savo sąžinę, pripažįstate esą nusidėjėliai, būkite tikri, kad būtent jūsų Aš atėjau ieškoti.

365. Jei tikite, kad Dievas kartais yra pravirkęs ašaromis, tai tikrai ne dėl tų, kurie džiaugiasi Jo Dangaus Karalyste, bet dėl tų, kurie yra sumišę ar verkia. (100, 50–51)

366. Mano Tėvo namai jums paruošti. Jei ateisite pas Jį, tikrai džiaugsitės Juo. Kaip galėtų Tėvas gyventi karališkose menėse ir mėgautis skaniais valgiais, žinodamas, kad jo paties vaikai stovi kaip elgetos prie jo namų vartų? (73, 37)

367. Susipažinkite su Įstatymu, mylėkite gėrį, paverskite meilę ir gailestingumą veiksmais, suteikite savo dvasiai šventą laisvę pakilti į savo tėvynę, ir jūs mane mylėsite.

368. Ar norite tobulą pavyzdį, kaip turite elgtis ir kokie turite būti, kad pasiektumėte Mane? Imkite pavyzdį iš Jėzaus, mylėkite Mane Jame, ieškokite Manęs per Jį, ateikite pas Mane Jo dieviškuoju pėdsaku.

369. Tačiau neturėtumėte mylėti Manęs jo fizinėje išvaizdoje ar jo atvaizde, ar netgi pakeisti jo mokymų praktikavimą ritualais ar išorinėmis formomis, nes kitaip amžinai liksite savo skirtumų, priešiškumo ir fanatizmo gniaužtuose.

370. Mylėkite Mane Jėzuje, bet jo Dvasioje, jo mokyme, ir jūs įvykdysite amžinąjį įstatymą; nes Kristuje teisingumas, meilė ir išmintis sujungti į vienybę, kuria Aš žmonijai atskleidžiau jo Dvasios buvimą ir visagališkumą. (1, 71-72)

Žmogus ir jo paskirtis

371. Jau seniai nebesilaikote manęs, nebežinote, kas iš tikrųjų esate, nes leidote, kad jūsų esybėje daugelis savybių, sugebėjimų ir gabumų, kuriuos jūsų Kūrėjas įdėjo į jus, snaudžia nenaudojami. Jūs miegate sielos ir dvasios atžvilgiu, o būtent jų dvasinėse savybėse glūdi tikrasis žmogaus didingumas. Jūs gyvenate kaip būtybės, kurios yra iš šio pasaulio, nes jos jame gimsta ir miršta. (85, 57)

372. Mokytojas klausia jūsų, o mylimieji mokiniai: kas jūsų yra šiame pasaulyje? Viską, ką turite, jums davė Tėvas, kad jūs tuo naudotumėtės savo kelionėje per žemę, kol plaka jūsų širdis. Kadangi jūsų dvasia kilusi iš mano dieviškumo, kadangi ji yra Dangiškojo Tėvo dvelksmas, kadangi ji yra mano dvasios atomo įsikūnijimas, kadangi ir jūsų kūnas buvo suformuotas pagal mano įstatymus, o aš jį patikėjau jums kaip jūsų dvasios įrankį, jums nieko nepriklauso, mylimieji vaikai. Visa, kas sukurta, priklauso Tėvui, ir Jis laikinai padarė jus jos savininkais. Prisiminkite, kad jūsų materialus gyvenimas yra tik vienas žingsnis amžinybėje, tai yra šviesos spindulys begalybėje, ir todėl turite rūpintis tuo, kas amžina, kas niekada nemiršta, o tai yra siela. (147, 8)

373. Dvasia turi vadovauti protui, o protas, vedamas tik žmogiškojo dydžio trokštančios širdies, neturi valdyti jūsų gyvenimo.

374. Pamąstykite: jei norite, kad jus valdytų tai, ką liepia jūsų smegenys, jūs jas per daug apkrausite ir nepasieksite daugiau nei leidžia jų menkos jėgos.
375. Sakau jums: jei norite žinoti, kodėl jautėte įkvėpimą daryti gera ir kodėl jūsų širdis užsidegė meile artimui, leiskite, kad jūsų širdį ir proto jėgas vestų Dvasia. Tada nustebsite, pamatę savo Tėvo galią. (286, 7)
376. Teisinga yra tai, kai Dvasia atskleidžia išmintį žmogaus protui, o ne protas suteikia Dvasiai „šviesą“.
377. Daugelis nesupras to, ką aš jums čia sakau, nes jau seniai iškreipėte savo gyvenimo tvarką. (295, 48)
378. Žinokite, mokiniai, kad dvasingumas leidžia sąžinei pasireikšti su didesniu aiškumu, ir kas išgirsta šį išmintingą balsą, tas nebus apgautas.
379. Susipažinkite su sąžine, tai draugiškas balsas, tai šviesa, per kurią Viešpats leidžia spindėti savo šviesai – ar kaip Tėvas, ar kaip Mokytojas, ar kaip Teisėjas. (293, 73-74)
380. Būkite nenuilstami, kartodami mano Žodį. Jis, tarsi nematomas dantis, imsis užduoties išlyginti jūsų charakterio aštrius kampus, kol būsite pasirengę spręsti sudėtingiausias savo artimųjų problemas.
381. Jūs atrasite jų kančias, atpirkimo prievartą ir atlyginimo pareigas, kurių priežastys gali būti labai įvairios. Kai kurių kilmė nėra ypač sunku suprasti, tačiau bus ir tokių, kurias galėsite išsiaiškinti tik intuicija, apreiškimu ir aiškiaregyste, kad išlaisvintumėte savo artimus nuo sunkios naštos.
382. Šios dvasinės dovanos tą stebuklą sukels tik tada, jei tas, kuris jas naudoja, yra įkvėptas meilės savo artimui. (149, 88)
383. Kodėl žmonės kalba apie „antgamtinį“, nors viskas Man ir mano kūriniuose yra gamtinis? Argi ne piktadariai ir netobuli žmonių darbai yra „antgamtiniai“, nes gamtinis dalykas būtų, kad jie visada elgtųsi gerai, atsižvelgdami į Tai, iš ko jie kilo, ir savybes, kurias jie turi ir nešioja savyje? Man viskas turi paprastą ir giluminį paaiškinimą, niekas nelieka paslėpta.
384. Jūs vadinate „antgamtiniu“ viską, ko nesuprantate arba kas jums atrodo paslaptis. Bet vos tik jūsų siela savo nuopelnais pasieks pakilimą ir pamatys bei atras tai, ko anksčiau negalėjo matyti, ji supras, kad viskas Kūrinijoje yra natūralu.
385. Jei prieš kelis šimtmečius žmonijai būtų paskelbta apie pažangą ir atradimus, kuriuos žmogus padarys šiais laikais, net mokslininkai būtų abejoję ir tokius stebuklus laikę antgamtiniais. Tačiau šiandien, kai esate išsivystę ir žingsnis po žingsnio sekėte žmogaus mokslo pažangą, jūs juos laikote natūraliais kūriniais, net jei jais žavisi. (198, 11 12)
386. Turiu jums pasakyti: nemanykite, kad sielai būtinai reikia žmogaus kūno ir gyvenimo

pasaulyje, kad ji galėtų tobulėti. Tačiau pamokos, kurias ji gauna šiame pasaulyje, vis dėlto yra labai naudingos jos tobulėjimui.

387. Kūnas padeda sielai jos tobulėjime, patirtyse, atgailoje ir kovose; tai yra užduotis, kuri jam tenka, ir tai galite rasti patvirtinta šioje mano dieviškumo apreiškoje per žmogų, kurioje aš naudojuosi jo smegenimis ir naudoju jas kaip imtuvą, kad perduočiau savo žinią. Supraskite, kad ne tik siela yra skirta dvasiniam gyvenimui , bet ir mažiausias dalykas materialioje sferoje yra sukurtas dvasiniams tikslams.

388. Aš kreipiuosi į jūsų sielą su minties impulsu ir raginimu, kad ji nugalėtų ją valdančią materialaus pasaulio įtaką ir, naudodamasi intuicijos dovana, suteiktų šviesą širdžiai ir protui.

389. Ši mano šviesa jūsų sielai reiškia kelią į išsilaisvinimą, šis mano mokymas siūlo jai priemones pakilti virš žmogiškojo gyvenimo ir būti visų savo darbų vadove, savo jausmų šeimininke, o ne žemesnių aistrų verge ar silpnybių ir vargų auka. (78, 12-15)

390. Kas, išskyrus Mane, yra pajėgus viešpatauti sielose ir nulemti jų likimą? Niekas. Todėl kas, trokšdamas viešpatauti, bandė užimti savo Viešpaties vietą, tas sau sukuria karalystę, atitinkančią jo polinkius, užgaidas, galios troškimus ir tuštybę – materijos, žemesnių aistrų ir nekilnių jausmų karalystę.

391. Sąžinės negalite slopinti, nes joje yra tobulas teisingumas. Sielose tik tyrumas turi galią virš kilnių jausmų, tik gėris juos judina – trumpai tariant: sielą maitina tik tiesa ir gėris. (184, 49–50)

392. Kadangi Aš viską, kas sukurta žemėje, sukūriau žmogaus atgaivai, naudokite tai visada savo labui. Tačiau nepamirškite, kad jumyse yra balsas, kuris nurodo ribas, kuriose galite naudotis viskuo, ką jums siūlo gamta, ir šiam vidiniam balsui turite paklusti.

393. Kaip jūs siekiate savo kūnui namų, apsaugos, pragyvenimo ir pasitenkinimo, kad jūsų buvimas būtų malonesnis, taip pat turite suteikti sielai tai, ko jai reikia jos gerovei ir tobulėjimui.

394. Jei ji jaučia trauką į aukštesnes sferas, kur yra jos tikrieji namai, leiskite jai pakilti. Nelaikykite jos nelaisvėje, nes ji ieško Manęs, kad pasisotintų ir sustiprėtų. Aš jums sakau: kiekvieną kartą, kai jūs leidžiate jai taip išsilaisvinti, ji laiminga sugrįš į savo kūno apvalkalą. (125, 30)

395. Siela nori gyventi, ji siekia nemirtingumo, nori apsivalyti ir išsivalyti, ji alksta žinių ir trokšta meilės. Leiskite jai mąstyti, jausti ir veikti, leiskite jai dalį laiko, kuriuo disponuojate, skirti sau, kad ji galėtų atsiskleisti ir pasimėgauti savo laisve.

396. Iš visko, kuo jūs esate čia, pasaulyje, po šio gyvenimo liks tik jūsų siela. Leiskite jai kaupti dorybes ir nuopelnus bei saugoti juos savyje ,

kad, kai ateis jos išlaisvinimo valanda, ji nebūtų varginga siela prie Pažadėtosios žemės vartų. (111, 74-75)

397. Aš nenoriu jums daugiau atpirkimo ar skausmo; noriu, kad visų mano vaikų sielos, kaip žvaigždės puošia dangų, savo šviesa apšviestų mano karalystę ir pripildytų jūsų Tėvo širdį džiaugsmu. (171, 67)

398. Mano Žodis sutaikys sielą su kūnu, nes tarp jų jau seniai vyrauja priešiškumas, kad jūs sužinotumėte, jog jūsų kūnas, kurį laikėte kliūtimi ir pagunda sielos tobulėjimo kelyje, gali būti geriausias įrankis jūsų užduočių žemėje įvykdymui. (138, 51)

399. Pasirūpinkite, kad tarp sielos ir kūno apvalkalo vyrautų harmonija, kad galėtumėte lengvai vykdyti mano nurodymus. Meilei paklūstantį kūną, jei reikia, griežtai drausminkite. Tačiau saugokitės, kad fanatizmas jūsų neapakintų, kad elgtumėtės su juo nežiauriai. Iš savo esybės suformuokite vieną valią. (57, 65)

400. Aš jums sakau ne tik, kad turite apvalyti savo sielą, bet ir kad turite stiprinti savo kūną, kad naujos kartos, kurios iš jūsų išaugs, būtų sveikos ir kad jų sielos galėtų įvykdyti savo sudėtingą užduotį. (51, 59)

401. Aš noriu, kad jūs kurtumėte namus, kurie tiki vieninteliu Dievu – namus, kurie būtų šventyklos, kuriose būtų praktikuojama meilė, kantrybė ir savęs atsižadėjimas.

402. Juose turite būti vaikų mokytojai, kuriuos turite apgaubti švelnumu ir supratimu, kuriuos turite saugoti, su rūpesčiu sekdami kiekvieną jų žingsnį.

403. Suteikite savo meilę tiek tiems, kurie apdovanoti grožiu, tiek tiems, kurie iš pažiūros yra bjaurūs. Ne visada gražus veidas atspindi lygiai tokį pat gražų sielą. Priešingai, už tų iš pažiūros bjaurių būtybių gali slėptis dorybėmis kupina siela, kurią turėtumėte labai vertinti. (142, 73)

404. Rimtai galvokite apie kartas, kurios ateis po jūsų, galvokite apie savo vaikus. Kaip jūs jiems suteikėte fizinį buvimą, taip jūs turite pareigą suteikti jiems dvasinį gyvenimą – tą, kuris yra tikėjimas, dorybė ir dvasingumas. (138, 61)

405. Rūpinkitės savo šeimų dorybe ir namų taika. Pažvelkite, kaip net ir vargingiausi gali tapti šio lobio savininkais.

406. Supraskite, kad žmogiškoji šeima yra Dvasinės šeimos įsikūnijimas: joje vyras tampa tėvu, dėl to jis turi tikrą panašumą su savo Dangiškuoju Tėvu. Moteris su savo motiniška širdimi, pilna švelnumo, yra Dieviškosios Motinos meilės atvaizdas, o šeima, kurią jie kartu sudaro, yra Kūrėjo Dvasinės šeimos įsikūnijimas.

407. Namai yra šventovė, kurioje jūs geriausiai galite išmokti vykdyti mano įstatymus, jei tėvai buvo pasirengę dirbti su savimi.

408. Tėvų ir vaikų likimas yra Man. Tačiau tiek vieniems, tiek kitiems

tenka padėti vieni kitiems atlikti savo užduotis ir atpirkimo pareigas.

409. Kaip lengvas būtų kryžius ir pakenčiama egzistencija, jei visi tėvai ir vaikai mylėtų vieni kitus! Sunkiausi išbandymai būtų sušvelninti meile ir supratimu. Jų pasidavimas dieviškajai valiai būtų atlygintas ramybe. (199, 72-74)

410. Tyrinėkite sielas, kurios jus supa, ir tas, kurios kerta jūsų gyvenimo kelią, kad išmoktumėte vertinti jų dorybes, priimti žinią, kurią jos jums neša, arba duoti joms tai, ką jos turi gauti iš jūsų.

411. Kodėl jūs paniekinote savo artimuosius, kuriuos likimas pastatė jūsų kelyje? Jūs užrakinote jiems savo širdies duris, nesusipažinę su pamoka, kurią jie turėjo jums perduoti.

412. Dažnai jūs atstumdavote būtent tą, kuris atnešdavo jūsų sielai taikos ir paguodos žinią, o paskui skundžiatės, kai savo taurę pripildote kartėliu.

413. Gyvenimas atneša netikėtų pokyčių ir staigmenų, ir ką darysite, jei rytoj turėsite trokšmingai ieškoti to, kurį šiandien išdidžiai atstūmėte?

414. Turėkite omenyje, kad gali būti, jog rytoj turėsite su ilgesiu ieškoti to, kurį šiandien atstūmėte ir paniekinote, bet dažnai jau bus per vėlu. (11, 26-30)

415. Koks gražus harmonijos pavyzdys jums pateikiamas kosmoso! Švytintys dangaus kūnai, pilni gyvybės, skrieja erdvėje, aplink kuriuos sukasi kiti dangaus kūnai. Aš esu tas švytintis, dieviškas dangaus kūnas, kuris sieloms suteikia gyvybę ir šilumą; tačiau kaip mažai jų juda savo numatyta trajektorija, o kaip gausu tų, kurie skrieja toli nuo savo orbitos!

416. Jūs galėtumėte Man pasakyti, kad materialūs žvaigždės neturi valios laisvės, o kita vertus, būtent ši laisvė nukreipė žmones nuo kelio. Todėl Aš jums sakau: koks nuopelnas bus kiekvienos sielos kova, kad ji, nepaisant valios laisvės dovanos, sugebėjo paklusti harmonijos su savo Kūrėju įstatymui. (84, 58)

417. Niekas, kas vadina save šio dvasinio mokymo mokiniu, neturėtų skųstis Tėvui, kad savo materialiajame gyvenime yra vargšas ir neturi daugelio patogumų, kuriais kiti turi perteklių, arba kad kenčia nuo trūkumo ir nepriteklių . Šios skundai kyla iš materialiosios gamtos, kuri, kaip žinote, turi tik vieną egzistenciją.

418. Jūsų siela neturi teisės taip kalbėti su savo Tėvu, nei rodyti nepasitenkinimą, nei ginčytis su savo likimu, nes visos sielos savo ilgame vystymosi kelyje per Žemę yra perėjusios visą patirčių, džiaugsmų ir žmogiškųjų pasitenkinimų laiptų kopėčią.

419. Sielų dvasinimas prasidėjo jau seniai; tam padeda tas skausmas ir tas skurdas, kuriuos jūsų širdis nenori ištverti ir kentėti. Kiekvienas dvasinis ir materialus turtas turi prasmę, kurią turite suvokti, kad nei vienam, nei kitam nepripažintumėte jo vertės. (87, 26–27)

420. Kiekvienam žmogui, kiekvienai būtybei yra skirta vieta, kurios ji neturėtų atsisakyti; tačiau ji taip pat neturėtų užimti vietos, kuri jai nepriklauso. (109, 22)

421. Kodėl bijote ateities? Ar norite, kad visa patirtis, kurią jūsų siela sukaupė praeityje, liktų nepanaudota? Ar norite palikti sėklą likimo valiai, nesurinkę derliaus? Ne, mokiniai. Atminkite, kad niekas negali pakeisti savo likimo, bet gali atidėti savo pergalės valandą ir padauginti kančių, kurios bet kuriuo atveju yra neišvengiamos. (267, 14)

422. Tėvo Karalystė yra visų vaikų paveldėjimas, šią malonę galima pasiekti tik dideliais sielos nuopelnais. Noriu, kad jūs nelaikytumėte neįmanoma pasiekti malonės, kuri jus priartina prie Manęs.

423. Nesijaudinkite, jei mano žodžiuose išgirstate, kad į „Pažadėtąją žemę“ pateksite tik didelėmis pastangomis ir vargais. Džiaukitės, nes tas, kuris savo gyvenimą nukreipia į šį tikslą, nepatiria nusivylimų ir nemato savęs apgautu. Jam nebus taip, kaip daugeliui, kurie siekia pasaulio šlovės ir po daugybės vargų jos vis dėlto nepasiekia, arba kurie ją pasiekia, bet netrukus patiria skausmą, matydami, kaip ji tirpsta, kol iš jos nebelieka nieko. (100, 42–43)

424. Aš duodu jums raktus, kad atidarytumėte duris į savo amžiną laimę. Šie raktai yra meilė, iš kurios kyla gailestingumas, atleidimas, supratimas, nuolankumas ir ramybė, su kuriais turite eiti per gyvenimą.

425. Koks didelis yra jūsų dvasios laimė, kai ji viešpatauja materijai ir džiaugiasi Šventosios Dvasios šviesa! (340, 56-57)

426. Ši žemė, kuri visada siuntė į anapus ligotų, pavargusių, sutrikusių, sumišusių sielų derlių arba tik menkai subrendusių, netrukus man atneš mano meilei vertų vaisių.

427. Liga ir skausmas vis labiau pasitrauks iš jūsų gyvenimo, jei gyvensite sveiką ir pakylėjantį gyvenimą. Kai ateis mirtis, ji ras jus pasiruošusius kelionei į Dvasinę Tėvynę. (117, 24-25)

428. Nenusiminkite, o sielos, kurioms Aš ypač skiriu savo žodį. Ištvermingai eikite mano keliu, ir jūs pažinsite ramybę. Iš tiesų, sakau jums, jūs visi esate paskirti patirti palaimą. Aš nebūčiau jūsų Tėvas, jeigu jūs nebūtumėte sukurti dalytis su Manimi Dangaus karalyste.

429. Bet nepamirškite: kad jūsų palaima būtų tobula, būtina, jog žingsnis po žingsnio įneštumėte savo nuopelnus, kad jūsų siela jaustųsi verta to dieviškojo atlygio.

430. Supraskite, kad Aš esu šalia jūsų, lydžiu jus visą kelią. Turėkite man visišką pasitikėjimą, žinodami, kad mano užduotis yra susijusi su jūsų, o mano likimas – su jūsų! (272, 61)

Ydos, nuodėmės, nuklydimai

431. Supraskite mano mokymą, kad nepadarytumėte daugiau klaidų

savo gyvenime; nes kiekvienas įžeidimas, kurį padarote savo artimui, ar žodžiais, ar veiksmais, bus neištrinamas prisiminimas jūsų sąžinėje, kuri jums negailestingai priekaištaus.

432. Aš jums dar kartą sakau, kad jūs visi esate reikalingi, kad išsipildytų dieviškasis planas ir pasibaigtų tokia didžiulė žmonių dvasinė kančia.

433. Kol egzistuoja savanaudiškumas, egzistuos ir skausmas. Pakeiskite savo abejingumą, egoizmą ir panieką meile, užuojauta, ir pamatysite, kaip greitai pas jus ateis taika. (11, 38–40)

434. Siekite pažangos žmogiškajame gyvenime, tačiau niekada neleiskite, kad jus valdytų pernelyg didelis ambicingumas; nes tada prarasite savo laisvę, o materializmas jus pavergs. (51, 52)

435. Aš atleidžiu jūsų nuodėmes, bet tuo pačiu metu jus taisau, kad iš savo širdžių išvarytumėte savanaudiškumą, nes tai yra viena iš silpnybių, kuri giliausiai traukia sielą žemyn.

436. Aš paliečiu jus per sąžinę, kad prisimintumėte savo pareigas tarp brolių ir seserų ir savo kelyje sėtumėte meilės darbus ir atleidimą, kaip Aš jus mokiau „Antrajame Laike“. (300, 29)

437. Šiandien materijos galia ir pasaulio įtaka padarė jus egoistais. Bet materija nėra amžina, taip pat ir pasaulis bei jo įtaka, o Aš esu kantrus Teisėjas, kurio teisingumas yra Gyvenimo ir Laiko Valdovas . Jūs neturite teisinti tų, kurie mane neigia, nes tada Aš jus pripažinsiu kaltesniais už juos.

438. Argi Aš pakėliau savo balsą, kad pasmerktų savo budelius? Argi Aš jų nepašventinau meile ir švelnumu? Jei tik jūs suprastumėte, kad daugelis iš tų, kurie dėl šio nusižengimo laikinai nuklydo pasaulyje, šiandien yra išgryninti dvasiniame pasaulyje! (54, 47-48)

439. Taip pat nebandykite atskleisti savo artimųjų paslėptų jausmų, nes kiekvienoje būtybėje yra paslaptis, kurią žinoti gali tik Aš. Tačiau jei atrastumėte tai, kas – kadangi priklauso tik jūsų broliui – jums turėtų būti šventa, neatskleiskite to, nesuplėšykite šios uždangos, verčiau ją padarykite tankesnę.

440. Kiek kartų mačiau žmones įsibrovusius į savo brolio širdį, kol jie atrado jo moralinę ar dvasinę pažeidžiamybę, kad galėtų tuo pasidžiaugti ir tuoj pat tai paviešinti.

441. Nė vienas iš tų, kurie taip paniekino kito žmogaus privatumą, neturėtų stebėtis, jei kas nors jo gyvenimo kelyje jį demaskuos ir išjuoks. Tada jis neturėtų sakyti, kad jį matuoja teisingumo matas; nes tai bus neteisingumo matas, kuriuo jis matavo savo artimus.

442. Gerbkite kitus, savo gailestingumo apsiaustu uždenkite tuos, kurie buvo išviešinti, ir ginkite silpnuosius nuo žmonių plepėjimo. (44, 46-48)

443. Ne visi, kurie „klajoja gatvėmis ir skersgatviais“ ir kalba apie

praeities įvykius, aiškina pranašystes ar apibūdina apreiškimus, yra mano pasiuntiniai; nes daugelis iš puikybės, kartėlio ar žmogiškojo savanaudiškumo piktnaudžiavo tomis žiniomis, kad įžeistų ir teistų, pažemintų ar įskaudintų, ir netgi „nužudytų“. (116, 21)

444. Keliauk, žmonija, atrask kelią, atrask gyvenimo prasmę! Susivienykite, tauta su tauta, mylėkite vieni kitus! Kaip plona yra siena, skirianti vieną namą nuo kito, ir vis dėlto – kaip toli vienas nuo kito yra jų gyventojai! O jūsų šalių sienose – kiek sąlygų ten reikalaujama, kad praleistumėte užsienietį! Jei taip elgiatės net su savo broliais žmonėmis – ką tada padarėte tiems, kurie gyvena kitame gyvenime? Jūs nuleidote uždangą tarp jų ir savęs – jei ne savo užmaršties, tai bent jau savo nežinojimo, kuri yra kaip tirštas rūkas. (167, 31)

445. Ar matote tuos žmones, kurie gyvena tik tam, kad patenkintų savo beribį galios troškimą, ir tuo pačiu nepaiso savo artimųjų gyvenimo, nesilaikydami teisių, kurias jiems suteikiau Aš, jų Kūrėjas? Ar suprantate, kaip jų darbai kalba tik apie pavydą, neapykantą ir godumą? Taigi būtent už juos turite melstis daugiau nei už kitus, kuriems šviesos taip nereikia.

446. Atleiskite šiems žmonėms visą skausmą, kurį jie jums sukelia, ir padėkite jiems savo tyromis mintimis sugrįžti į protą. Negalima dar labiau sustiprinti juos supančios miglos; nes kai jie kartą turės atsakyti už savo darbus, Aš taip pat patrauksiu atsakomybėn tuos, kurie, vietoj to, kad už juos melstųsi, savo piktomis mintimis siuntė jiems tik tamsą. (113, 30)

447. Prisiminkite, kad Įstatyme jums buvo pasakyta: „Neturėk kitų dievų šalia Manęs.“ Nepaisant to, yra daug dievų, kuriuos sukūrė žmogiškasis ambicijas, kad juos garbintų, mokėtų jiems duoklę ir net aukotų jiems savo gyvybę.

448. Supraskite, kad mano Įstatymas nėra pasenęs ir kad, jums to nesuvokiant, jis nuolat kalba jums per sąžinę; tačiau žmonės tebėra pagonys ir stabmeldžiai.

449. Jie myli savo kūną, glosto savo tuštybę ir pasiduoda savo silpnybėms; jie myli žemės turtus, kuriems aukoja savo ramybę ir dvasinę ateitį. Jie garbina kūną ir kartais dėl to nusileidžia iki degeneracijos, o netgi randa mirtį trokšdami malonumų.

450. Įsitikinkite patys, kad labiau mylėjote pasaulio dalykus nei savo Tėvą. Kada jūs paaukojote save Man, mylėdami Mane savo artimuose ir tarnaudami Man? Kada aukojate savo miegą ar rizikuojate savo sveikata, kad suteiktumėte pagalbą ir palengvintumėte kančias, kurios kamuoja jūsų artimus? Ir kada esate priartėję prie mirties dėl vieno iš kilnių idealų, kuriuos įkvepia mano mokymas?

451. Supraskite, kad kultas, kurį puoselėjate materialiam gyvenimui, jums yra svarbesnis už dvasinio

gyvenimo garbinimą. Štai kodėl Aš jums sakiau, kad turite kitus dievus, kuriuos garbinate ir kuriems tarnaujate labiau nei tikrajam Dievui. (118, 24–26)

452. Jūs taip pripratote prie nuodėmės, kad jūsų gyvenimas jums atrodo natūraliausias, normaliausias ir priimtiniausias, ir vis dėlto atrodo, tarsi Sodoma ir Gomora, Babilonas ir Roma būtų perkelę visą savo ištvirkavimą ir nuodėmę ant šios žmonijos. (275, 49)

453. Šiandien jūs gyvenate dvasinio sumaišties laikais, kai blogį vadinate gėriu, kai manote matą šviesą ten, kur yra tamsa, kai pirmenybę teikiate nereikalingam, o ne esminiam. Bet mano visada pasirengęs ir padedantis gailestingumas laiku įsikiš, kad jus išgelbėtų, ir parodys jums šviesų tiesos kelią – tą kelią, nuo kurio jūs nuklydote. (358, 30)

454. Kad galėtumėte nugalėti visus išbandymus, darykite tai, ko jus mokė Mokytojas: budėkite ir melskitės, kad jūsų akys visada būtų budrios ir kad nebūtumėte nugalėti pagundos. Turėkite omenyje, kad blogis turi didelį uoslę jus gundyti, pargriauti, nugalėti ir pasinaudoti jūsų silpnybe. Būkite įžvalgūs, kad sugebėtumėte jį pastebėti, kai jis tyko jūsų. (327, 10)

455. Iš tiesų, sakau jums, žmonija iš šių tamsybių suras kelią į šviesą. Tačiau šis žingsnis bus lėtas. Kas taptų iš žmonių, jei jie vienu akimirksniu suvoktų visą blogį, kurį jie sukėlė? Vieni prarastų protą, kiti atimtų sau gyvybę. (61, 52)

Žmonijos apvalymas ir sudvasinimas

456. Jūs pamiršote Įstatymą ir laukėte, kol gamtos jėgos jums primins mano teisingumą: uraganai, iš krantų išsiliejantys upių vandenys, žemės drebėjimai, sausros, potvyniai – tai šauksmai, kurie jus pažadina ir kalba jums apie mano teisingumą.

457. Kokį kitą vaisių žmonija gali man pasiūlyti šiuo metu, jei ne nesantaiką ir materializmą? Ši tauta, kuri daugelį metų klausėsi mano mokymų, taip pat negali man atnešti malonaus derliaus. (69, 54-55)

458. Argi negirdite teisingumo šauksmų? Ar nematote gamtos jėgų, kaip jos niokoja vieną kraštą po kito? Ar manote, kad, jei gyventumėte dorą gyvenimą, būtų būtina, kad mano teisingumas pasireikštų tokiu būdu? Iš tiesų, sakau jums, nebūtų jokios priežasties jus apvalyti, jei būčiau jus radęs tyrus. (69, 11)

459. Nors šiuo metu jums atrodo neįmanoma sukurti taikos žmonijoje, Aš jums sakau, kad taika įvyks, ir dar daugiau: kad žmogus gyvens dvasiniame gyvenime.

460. Prieš prasidedant šiam laikui, pasaulis patirs daug nelaimių. Bet tos kančios bus žmonijos labui, tiek žemiškame, tiek dvasiniame pasaulyje. Tai bus tarsi „iki čia ir ne toliau“ žmonių piktadarybių,

savanaudiškumo ir malonumų troškimo nevaržomam bėgimui.

461. Tokiu būdu įsivyraus pusiausvyra, nes blogio jėgos nebegalės nugalėti gėrio jėgų.

462. Šis išgryninimas, kadangi jis visada paliečia jautriausią ir mylimiausią, atrodo kaip bausmė, nors ja ir nėra. Nes iš tikrųjų tai yra priemonė išgelbėti sielas, kurios nuklydo nuo kelio arba jį prarado.

463. Kas mąsto žemiškai, negali rasti nieko naudingo skausme; tačiau kas prisimena, kad turi sielą, kuri gyvens amžinai, tas iš to paties skausmo gauna šviesą, tvirtumą ir atsinaujinimą.

464. Jei mąstote dvasiškai, kaip gi galite tikėti, kad skausmas yra blogis žmonijai, jei jis ateina iš Dievo, kuris yra visiškai meilė?

465. Laikas bėga, ir ateis momentas, kai pradės pasirodyti tie didieji išbandymai ir net paskutinis taikos likutis išnyks iš pasaulio, kuris negrįš, kol žmonija nerastų mano Įstatymo kelio ir neklausytų to vidinio balso, kuris jai nuolat sakys: „Dievas gyvas! Dievas yra jumyse! Atpažinkite Jį, pajuskite Jį, susitaikykite su Juo!“

466. Tada pasikeis jūsų gyvenimo būdas. Egoizmas išnyks, ir kiekvienas bus naudingas kitam. Žmonės semsis įkvėpimo iš mano teisingumo, kad sukurtų naujus įstatymus ir valdytų tautas su meile. (232, 43 47)

467. Materialioje srityje jūs taip pat patirsite permainą: upės bus gausios vandens, nederlingi laukai taps derlingi, gamtos jėgos sugrįš į įprastas vėžes, nes tarp žmogaus ir Dievo, tarp žmogaus ir dieviškųjų kūrinių, tarp žmogaus ir Gyvenimo Kūrėjo nustatytų įstatymų viešpataus harmonija. (352, 65)

468. Nesijaudinkite, mylimieji liudytojai. Aš jums skelbiu, kad ši materialistinė žmonija, kuri taip ilgai tikėjo tik tuo, ką ji liečia, mato ir suvokia savo ribotu protu, ir tuo, ką ji įrodo savo mokslu, taps dvasinė ir sugebės mane matyti savo dvasiniu žvilgsniu bei ieškoti tiesos. (307, 56)

469. Jei būtumėte dvasiškai pasirengę, galėtumėte begalybėje pamatyti dvasinių būtybių minias, kurios jūsų akyse atrodytų kaip neišmatuojamai didelis baltas debesis, o kai iš jo atsiskirtų pasiuntiniai ar atstovai, matytumėte juos artėjančius prie jūsų kaip šviesos kibirkštes.

470. Jūsų dvasinis žvilgsnis dar nėra įžvalgus, todėl Aš turiu jums kalbėti apie Anapus, apie visa tai, ko jūs dar nematote. Bet Aš jums sakau, ateis laikas, kai jūs visi būsite regėtojai ir džiaugsitės tuo nuostabiu gyvenimu, kurį šiuo metu jaučiate esant toli nuo jūsų, bet kuris iš tikrųjų virpa šalia jūsų, apgaubia jus ir apšviečia, įkvepia jus ir be perstojo beldžiasi į jūsų duris. (71, 37-38)

471. Jautrumas, nuojauta, apreiškimas, pranašystė, įkvėpimas, regėjimas, dovana, vidinis žodis – visa tai ir kitos dovanos kils iš Dvasios, ir per jas žmonės patvirtins, kad žmonėms prasidėjo nauji laikai.

472. Šiandien jūs abejojate, ar šios dvasinės dovanos iš tiesų egzistuoja, nes kai kurie jas slepia nuo pasaulio, bijodami jo nuomonės; rytoj jas turėti bus natūraliausia ir gražiausia.
473. Aš ateinu pas jus šiuo „Trečiuoju laikotarpiu“, nes esate sergantys kūnu ir siela. Sveikas žmogus nereikia gydytojo, o teisusis – apvalinimo. (80, 5-6)
474. Šiandien jums dar reikalingi dvasininkai, teisėjai ir mokytojai. Tačiau kai jūsų dvasinė ir moralinė būklė bus aukšto lygio, jums nebereikės šių atramų, nei šių balsų. Kiekviename žmoguje bus teisėjas, sielos ganytojas, mokytojas ir altorius. (208, 41)

XVI. Pranašystės ir palyginimai, paguoda ir pažadas

64 skyrius – Pranašystės

Senų ir naujų pranašysčių išsipildymas

1. Tai, ką skelbė pranašai, išsipildys šiais laikais. Mano naujas Žodis pasieks filosofus ir teologus, daugelis iš jų iš jo juoksis, o kiti piktinsis. Tačiau tuo metu jų nustebę akys matys pranašysčių, kurias Aš jums dabar paskelbiau, išsipildymą. (151, 75)
2. Tie praeities laikų pranašai negavo jokios teisinės galios ar įgaliojimų žemėje, jie nebuvo priversti paklusti jokiai valdžiai ir sutelkė dėmesį tik į tai, kad paklustų savo Viešpaties įsakymams, kuris savo Žodį įdėjo į Jo išrinktųjų lūpas.
3. Pilni tikėjimo ir drąsos, niekas nesustabdė jų nuo užduoties mokyti tautą mano Įstatymo ir atitraukti ją nuo religinio fanatizmo, atkreipdami jos dėmesį į kunigų abejingumą ir klaidas. (162, 7-8)
4. Žmonija, ar skausmas, vargas ir chaosas, kurie šiuo metu tave apgaubia, tau atrodo nenumatomi?
5. Jei esate nustebę, tai todėl, kad nesidomėjote mano pranašystėmis ir nepasirengėte.
6. Viskas buvo numatyta ir viskas buvo paskelbta, bet jums trūko tikėjimo, ir dabar dėl to geriate labai kartų taurę.
7. Ir šiandien Aš pranašauju per žmogiškąjį protą. Kai kurios pranašystės išsipildys netrukus, kitos – tik tolimuose laikais.
8. Ši tauta, kuri jas girdi, turi didelę atsakomybę jas paskelbti žmonijai. Nes jos turi šviesą, kuri žmonėms padeda suvokti tikrovę, kurioje jie gyvena, kad jie sustotų savo pašėlusioje bėgimo link bedugnės. (276, 41–42)
9. Daugelis dalykų, kuriuos Aš jums sakiau šiuo metu, yra pranašystės, susijusios kartais su artimiausiais laikais, kartais su ateities laikais. Todėl daugelis žmonių nenori priskirti šiai dieviškajai žiniai jokios reikšmės.
10. Tačiau šis Žodis prisikels pilnas šviesos tarp ateinančių laikų

žmonių, kurie jame atpažins ir atras didžius apreiškimus, kurių tikslumas ir tobulumas nustebins mokslininkus. (216, 13)

Didžioji tautų pranašystė, 1945 m. sausio 10 d., artėjant Antrojo pasaulinio karo pabaigai

11. Šiuo metu Aš kreipiuosi į Žemės tautas. Visi turi mano Šviesą; su ja jie turi apmąstyti, kad drįso disponuoti gyvenimu, tarsi jie būtų jo savininkai.

12. Iš tiesų, sakau jums, jūsų sunaikinimas ir jūsų skausmas daugeliui sukėlė gilų atgailavimą ir pažadino šviesai milijonus žmonių, kurie ieško Manęs ir šaukiasi Manęs, ir iš jų pakyla į Mane raudos šauksmas, kuris klausia: „Tėve, ar karas 1945 m. galbūt nesibaigs, ir Tu nenusausinsi mūsų ašarų bei neatneši mums taikos?“

13. Štai Aš esu tarp jūsų, o jūs, septynios tautos! 808 64 skyrius Septynios galvos, kurios iškėlėte save pasaulyje priešais Mane!

14. ANGLIJA: Aš apšviečiu tave, mano teisingumas dar sunkiai tave ištiks; tačiau Aš duodu tau jėgų, paliečiu tavo širdį ir sakau tau: tavo pretenzijos į valdžią žlugs, tavo turtai bus atimti, ir jie niekam nebus duoti.

15. VOKIETIJA: Šiuo metu Aš baudžiu tavo pasididžiavimą ir sakau tau: Pasiruošk, nes tavo palikuonys neišnyks. Tu prašei Manęs naujų žemių, tačiau žmonės įsikišo į mano aukštus sprendimus. Aš palenkiu tavo kaklą ir sakau tau: Paimk mano jėgą ir pasitikėk, kad Aš tave išgelbėsiu.

16. Bet jei nepasitikėsi manimi ir pasiduosi savo išdidumui, liksi vienišas ir pasaulio vergas. Tačiau tai nėra mano valia, nes dabar atėjo laikas, kai aš nuverčiu valdovus ir išlaisvinu vergus bei belaisvius. Paimk mano šviesą ir vėl atsistok.

17. RUSIJA: Mano Dvasia viską mato. Pasaulis nebus tavo. Būsiu Aš, kuris valdys jus visus. Tu nesugebėsi ištrinti mano vardo, nes Kristus, kuris tau kalba, viešpataus visiems žmonėms. Išsilaisvink iš materializmo ir pasiruošk naujam gyvenimui, nes jei to nepadarysi, Aš sulaužysiu tavo išdidumą. Aš perduodu tau savo šviesą.

18. ITALIJA: Tu nebesi valdovas, kaip buvai praeityje; šiandien tave sunaikino panieka, vergovė ir karas. Dėl savo iškrypimo tu išgyveni didelį apvalymą. Tačiau Aš tau sakau: atsinaujink, atsikratyk fanatizmo ir stabmeldystės ir pripažink Mane kaip aukščiausiąjį Valdovą. Aš išliesiu ant tavęs naujų įkvėpimų ir šviesos. Paimk mano gydomąjį balzamą ir atleiskite vieni kitiems.

19. PRANCŪZIJA: Tu atneši savo skausmą priešais Mane. Tavo raudos pasiekia mano aukštą sostą. Aš tave priimu. Anksčiau tu iškėlei save į Viešpaties rangą, dabar tu Maniui rodo tik grandines, kurias vilki su savimi.

20. Tu nei budėjai, nei meldiesi. Tu atsidavei kūno malonumams, ir drakonas tave paėmė į grobį.

21. Tačiau Aš tave išgelbėsiu, nes tavo moterų raudos ir vaikų verksmai pasiekia Mane. Tu nori išsigelbėti, ir Aš tau ištiesiu savo ranką. Bet tikrai, sakau tau: budėk, melskis ir atleisk!

22. JAV: Šiuo metu Aš priimu ir tave. Aš žiūriu į tavo širdį – ji ne iš akmens, o iš metalo, iš aukso. Tavo metalinį smegenis matau sukietėjusias. Aš nerandu tavyje meilės, neatrandu dvasingumo. Matau tik didybės maniją, ambicijas ir godumą.

23. „Tiesiog tęsk taip toliau“, tačiau Aš klausiu tavęs: kada mano Sėkla įleis gilias šaknis tavyje? Kada nugriausi savo „Auksinį veršį“ ir savo „Babelio bokštą“, kad vietoj jų pastatytum tikrą Viešpaties šventyklą?

24. Aš paliečiu jūsų sąžines, nuo pirmojo iki paskutiniojo, ir atleidžiu jums. Aš apšviečiu jus, kad sunkiausią valandą, kai bausmė pasieks kulminaciją, jūsų protas nebūtų aptemtas, bet mąstytų aiškiai ir prisimintų, kad Aš esu virš jūsų.

25. Aš duodu tau šviesą, jėgą ir galią. Nesikišk į mano aukštus sprendimus, nes jei nepaklausysi mano nurodymų arba peržengsi ribą, kurią aš nubrėžiu, tave ištiks skausmas, sunaikinimas, ugnis, maras ir mirtis.

26. JAPONIJA: Aš priimu tave ir kalbu su tavimi. Aš įžengiau į tavo šventovę ir viską apžiūrėjau. Tu nenori būti paskutinis, visada norėjai būti pirmas. Tačiau tikrai sakau tau: šis sėklas man nėra priimtinas.

27. Būtina, kad ištuštintum kančios taurę, kad tavo širdis apsivalytų. Būtina, kad tavo „kalba“* susimaišytų su kitomis „kalbomis“. Būtina, kad pasaulis priartėtų prie tavęs. Kai pasaulis bus paruoštas ir apsivalęs, jis atneš tau sėklą, kurią Aš jam perduosiu. Nes Aš nematau nė vieno paruošto. Aš nematau tavyje mano dieviškumo dvasinės sėklos. Tačiau Aš nutiesti kelią. * Tai reiškia kalbos įtakotą ir nulemtą mąstysena bei vaizduotės pasaulį.

28. Netrukus visame pasaulyje įsivyraus pasaulėžiūrų chaosas, mokslų ir teorijų sumaištis. Tačiau po šio chaoso šviesa pasieks tave. Aš jus visus ruošiu, atleidžiu ir pasirūpinu, kad eitumėte teisingu keliu.

29. Kai ateis laikas ir tautoms ateis taika, nebūk maištingas, nesikišk į mano aukštus sprendimus ir neprieštarauk mano valiai. Kai tautos sudarys taiką, tu neturi jų apgauti, nes tada Aš užleisiu savo teismą ant tavęs.

30. Septynios tautos! Septyni vadovai! Tėvas jus priėmė. Prieš jus, jūsų valdžioje, stovi pasaulis. Jūs esate atsakingi prieš mane už juos!

31. Tegul „Septynių antspaudų knygos“ šviesa spinduliuoja kiekvienoje tautoje, kad žmonės pasirengtų pagal mano valią. Telaimina jus mano ramybė! (127, 50–65)

Karai ir stichinės nelaimės — ženklai danguje

32. Tas pats pasaulis, kuriame jūs šiuo metu gyvenate, ilgą laiką buvo mūšio laukas. Tačiau žmogui nepakako milžiniškos patirties, kurią jam paliko protėviai – kartaus ir skausmingo patyrimo, kuris kaip sąžinės atvertas knyga guli prieš šių laikų žmones.

33. Bet žmonių širdys yra pernelyg kietos, kad priimtų tą patirties vaisių, kuris yra tarsi šviesos palikimas. Vienintelis dalykas, kurį jie paveldėjo iš savo protėvių, buvo neapykanta, pasididžiavimas, kerštas, godumas, išdidumas ir kerštas, kurie jiems buvo perduoti krauju. (271, 65)

34. Turėkite omenyje, kad atėjo teismo laikas; nes tikrai, sakau jums, už kiekvieną nusikaltimą bus atlyginta. Pati žemė pareikalaus atsakomybės už blogą naudojimąsi ja ir jos gamtos karalystėmis, kurį žmogus padarė.

35. Viskas, kas buvo sunaikinta, pareikalaus iš jūsų atsakomybės ir leis žmonėms suprasti, kad Kūrėjas juos sukūrė su meilės ketinimais ir kad būtent ta vienintelė Valia, kuri galėtų juos sunaikinti, rūpinasi jais, saugo juos ir laimina juos. (180, 67)

36. Aš perduodu jums šią žinią, kurią turite skleisti per jūras. Mano Žodis turi perkeliauti per Senąjį Kontinentą ir pasiekti net Izraelio žmones, kurie įsitraukė į brolių žudymo kovą dėl gabalėlio žemės, nesuvokdami savo sielos skurdo.

37. Jūs negalite įsivaizduoti išbandymo, kurį patirs pasaulis. Visi tikisi taikos, tačiau ji įsigalios tik tada, kai gamtos jėgos duos liudijimą apie Mane. (243, 52)

38. Mano gamtos jėgos bus išlaisvintos ir nusiaubs ištisus kraštus. Mokslininkai atras naują planetą, o „žvaigždžių lietus“* apšvies jūsų pasaulį. Tačiau tai nebus nelaimė žmonijai; tai tik praneš žmonėms apie naujų laikų atėjimą. (182, 38)

** Evangelijose šis teismo ženklas skelbiamas žodžiais: „Žvaigždės kris iš dangaus“. Tačiau akivaizdu, kad tai bus didžiulis meteorų lietus, kuris kris ant Žemės.*

39. Aš jums jau atskleidžiau, kad mano tauta yra išsibarsčiusi po visą Žemę, tai reiškia, kad dvasinė sėkla yra pasėta visame pasaulyje.

40. Šiandien jūs nesutariate ir netgi nepaisote vieni kitų dėl smulkmenų. Tačiau kai materialistinės doktrinos grasins jus visus užvaldyti, jūs, kurie mąstote ir jaučiate Dvasia, pagaliau tapsite viena. Kai ateis tas laikas, Aš duosiu jums ženklą, kad galėtumėte atpažinti vieni kitus – kažką, ką galėsite matyti ir girdėti vienodai. Kai tada liudysite vieni kitiems apie tai, nustebsite ir pasakysite: „Tai Viešpats mus aplankė.“ (156, 35–36)

Pranašystė apie Meksikos bendruomenių susiskaldymą

41. Dabar klausykite manęs gerai, tauta, ir imkitės deramai ir ištikimai vykdyti mano žodį.

42. Aš matau, kad jūsų širdyse yra liūdesys, nes jūs numatote, kad ne visos šios žmonių minios laikysis įstatymo, kurį Aš įrašiau į jūsų sielas. Tačiau Aš jums sakau, kad šiandien, kaip ir „Pirmuoju laikotarpiu“, tauta susiskaldys.

43. Aš daug jums kalbėjau ir visiems nurodžiau vienintelį kelią. Todėl sakau jums: jei kai kurie iš mano vaikų man nepaklūsta, nuosprendis šiai tautai bus paskelbtas, kai ateis jūsų Tėvo valia nustatyta diena, kad šis pasirodymas baigtųsi.

44. Šiuo metu Aš atėjau pas jus kaip Išvaduotojas, parodžiau jums kelią per dykumą, dvasinį „dienos darbą“ – kovą už išvadavimą ir išgelbėjimą, ir galiausiai pažadėjau jums naują Pažado žemę, kuri yra taika, šviesa ir palaima dvasiai.

45. Palaiminti tie, kurie iškeliauja ir seka paskui Mane šioje kelionėje, trokšdami išsilaisvinimo ir dvasingumo, nes jie niekada nesijaus apleisti ar silpni išbandymuose, kuriuos jiems atneša plačioji dykuma.

46. Deja tiems, kurie pažeidžia tikėjimą, kurie labiau myli pasaulio dalykus nei dvasinius – tiems, kurie toliau laikosi savo stabų ir tradicijų! Manydami, kad tarnauja Man, jie bus „faraono“, kuris yra „kūnas“, materializmas, stabmeldystė, pavaldiniai.

47. Kas nori patekti į Pažadėtąją žemę, į Dvasios tėvynę, tas savo kelionėje per pasaulį turi palikti gėrio pėdsaką.

48. Eikite šiuo keliu ir nebijokite. Nes jei savo viltį sudėsite į Mane, neįmanoma, kad nuklystumėte. Jei bijote ar neturite pasitikėjimo, tai jūsų tikėjimas nėra absoliutus, ir Aš jums sakau, kad tas, kuris nori sekti paskui Mane, turi būti įsitikinęs mano tiesa. (269, 50-51)

65 skyrius – Palyginimai, paguoda ir pažadas

Panašumas apie blogus ūkvedžius

1. Troškdami gailestingumo, prie vieno namo susirinko minia alkanų, sergančių ir nuogų žmonių.

2. Namų priežiūros tarnautojai be perstojo ruošėsi, kad galėtų priimti praeivius prie savo stalo.

3. Atėjo žemės savininkas, tų žemių šeimininkas, kad užimtų pirmininko vietą prie vaišių stalo.

4. Laikas bėgo, o vargšai tame name visada rasdavo maisto ir prieglobsčio.

5. Vieną dieną tas šeimininkas pamatė, kad vanduo ant stalo buvo drumstas, maistas – nesveikas ir neskanus, o staltiesės – išteptos.

6. Tada jis pasikvietė tuos, kurie buvo atsakingi už vaišių ruošimą, ir tarė jiems: „Ar jūs matėte staltieses, ragavote maistą ir gėrėte vandenį?“

7. „Taip, pone“, – atsakė jie.

8. „Tada, prieš duodami valgyti šiems alkaniesiems, pirmiausia leiskite savo vaikams paragauti, ir jei

jiems maistas patiks, tada duokite jo šiems svečiams.“

9. Vaikai paėmė duonos, vaisių ir to, kas buvo ant stalo; tačiau skonis buvo bjaurus, ir kilo nepasitenkinimas bei sąmyšis, ir jie smarkiai skundėsi.

10. Tada dvarininkas pasakė tiems, kurie dar laukė: „Susirinkite po medžiu, nes aš jums pasiūlysiu savo sodo vaisių ir skanių patiekalų.“

11. Tačiau tarnams jis tarė: „Išvalykite tai, kas sutepta, pašalinkite blogą skonį nuo tų, kuriuos nuvylėte, lūpų. Aš nesidžiaugiu jumis, nes įsakiau jums priimti visus alkanus ir ištroškusius, kad pasiūlytumėte jiems geriausius patiekalus ir švarų vandenį, o jūs to nepadarėte. Jūsų darbas man nepatinka.“

12. Tų žemių šeimininkas pats paruošė šventinį pokylį: duona buvo sotinė, vaisiai sveiki ir prinokę, vanduo šviežias ir gaivus. Tada jis pakvietė tuos, kurie laukė – elgetas, ligonius ir raupsuotuosius – ir visi pasisotino, o jų džiaugsmas buvo didelis. Netrukus jie pasveiko ir atsikratė kančių, ir nusprendė pasilikti dvare.

13. Jie pradėjo dirbti laukus, tapo lauko darbininkais, tačiau buvo silpni ir nesugebėjo laikytis to šeimininko nurodymų. Jie sumaišė skirtingų rūšių sėklas, ir derlius sugadėjo, kviečiai buvo užgožti piktžolėmis.

14. Atėjus derliaus metui, atėjo dvarininkas ir tarė jiems: „Ką jūs čia darote, juk aš jums patikėjau tik namų tvarkymą, kad priimtumėte svečius? Sėkla, kurią pasėjote, nėra gera, kiti yra skirti dirbti laukus. Eikite ir išvalykite žemę nuo usnių ir piktžolių, o tada vėl tvarkykite namus. Šulinys išdžiūvo, duona nesuteikia jėgų, o vaisiai yra kartūs. Padarykite praeiviams tai, ką aš padariau jums. Jei pamaitinsite ir išgydysite tuos, kurie kreipiasi į jus, jei pašalinsite savo artimųjų skausmą, tada aš leisiu jums pailsėti savo namuose.“ (196, 47–49)

Panašumas apie kelionę per dykumą į Didjjį miestą

15. Du keliautojai lėtais žingsniais žengė per platų dykumą, jų kojos skaudėjo nuo karšto smėlio. Jie ėjo link tolimo miesto, ir tik viltis pasiekti tikslą teikė jiems jėgų sunkiame kelyje, nes duona ir vanduo pamažu baigėsi. Jaunesnysis iš jų ėmė silpnėti ir paprašė savo kelionės draugo tęsti kelionę vienam, nes jį paliko jėgos.

16. Pagyvenęs keliautojas bandė įkvėpti jaunuoliui naujos drąsos, sakydamas, kad galbūt netrukus jie pasieks oazę, kur atgaus prarastas jėgas; tačiau tas nesusigrąžino drąsos.

17. Vyresnysis nenorėjo jo palikti toje dykumoje, ir nors ir pats buvo pavargęs, jis pakėlė išsekusį draugą ant nugaros ir sunkiai tęsė kelionę.

18. Jaunuolis, pailsėjęs ir apmąstęs vargą, kurį sukėlė tam, kuris jį nešė ant pečių, nusileido nuo jo kaklo, paėmė jį už rankos, ir taip jie tęsė savo kelią.

19. Neapsakomas tikėjimas įkvėpė senolio keliautojo širdį, suteikdamas jam jėgų įveikti nuovargį.

20. Kaip jis ir numatė, horizonte pasirodė oazė, kurios pavėsyje juos laukė šaltinio vėsuma. Galiausiai jie pasiekė ją ir gėrė tą gaivinantį vandenį, kol pasisotino.

21. Jie užmigo giliu miego, o pabudę pajuto, kad nuovargis dingo, taip pat jie nebejautė nei alkio, nei troškulio. Jie jautė ramybę širdyse ir jėgų pasiekti miestą, kurio ieškojo.

22. Jie iš tikrųjų nenorėjo palikti tos vietos, tačiau kelionė turėjo būti tęsiama. Jie pripildė savo indus tuo kristaliniu ir švariu vandeniu ir vėl tęsė savo kelią.

23. Senas keliautojas, kuris buvo jaunojo atrama, tarė: „Naudokimės tuo vandeniu, kurį nešamės, tik saikingai. Gali būti, kad kelyje sutiksime keletą piligrimų, kurie, nugalėti nuovargio, miršta iš troškulio ar serga, ir tada reikės jiems pasiūlyti tai, ką nešamės.“

24. Jaunuolis prieštaravo ir pasakė, kad būtų neprotinga dalytis tuo, ko galbūt netgi jiems patiems neužteks; kad tokiu atveju jie galėtų parduoti jį už norimą kainą, nes jiems teko įdėti tiek daug pastangų, kad gautų tą brangų elementą.

25. Senis nebuvo patenkintas šiuo atsakymu ir atsakė jam, kad jei jie nori ramybės savo sielose, jie turi pasidalinti vandeniu su vargstančiais.

26. Nusiminęs jaunuolis pasakė, kad jis mieliau pats išgertų visą vandenį iš savo ąsočio, nei dalytųsi juo su kuo nors, kurį sutiktų kelyje.

27. Vėl išsipildė senolio nuojauta, nes priešais jie pamatė vyrų, moterų ir vaikų karavaną, kuris, pasiklydęs dykumoje, buvo arti pražūties.

28. Gerasis senis skubiai nuėjo prie tų žmonių ir davė jiems atsigerti. Išsekusieji iš karto pajuto jėgų antplūdį, ligoniai atvėrė akis, kad padėkotų tam keliautojui, o vaikai nustojo verkti iš troškulio. Karavanas atsikėlė ir tęsė kelionę.

29. Kilnaus keliautojo širdyje buvo ramybė, o kitas, pamatęs, kad jo indas tuščias, susirūpinęs tarė draugui, kad jie turėtų grįžti atgal ir ieškoti šaltinio, kad atstatytų išgertą vandenį.

30. „Mes negalime grįžti atgal“, – tarė gerasis keliautojas, – „jei turime tikėjimą, toliau keliaudami sutiksime naujas oazes“.

31. Tačiau jaunuolis abejojo, bijojo ir nusprendė iškart atsisveikinti su savo draugu, kad galėtų grįžti atgal, trokšdamas rasti šaltinį. Jie, buvę kančios bendražygiai, išsiskyrė. Kol vienas tęsė kelionę, įkvėptas tikėjimo savo tikslu, kitas, minties, kad gali žūti dykumoje, vedamas, su mirties manija širdyje bėgo prie šaltinio.

32. Galiausiai jis atbėgo dusdamas ir išsekęs. Bet patenkintas jis gėrė iki soties, pamiršo draugą, kurį paliko eiti vieną, ir taip pat miestą, kurio atsisakė, ir nusprendė nuo šiol gyventi dykumoje.

33. Netrukus pro šalį praėjo karavanas, sudarytas iš išsekusių ir

ištroškusių vyrų ir moterų. Jie nekantriai artėjo, norėdami atsigerti to šaltinio vandens.

34. Tačiau staiga jie pamatė pasirodantį vyrą, kuris uždraudė jiems gerti ir pailsėti, jei jie nesumokės už tas gėrybes. Tai buvo jaunas keliautojas, kuris užvaldė oazę ir pasiskelbė dykumos valdovu.

35. Tie žmonės liūdnai jo klausėsi, nes buvo vargšai ir negalėjo nusipirkti to brangaus lobio, kuris numalšintų jų troškulį. Galiausiai jie atidavė tą nedaug, ką turėjo su savimi, nusipirko šiek tiek vandens, kad numalšintų deginantį troškulį, ir tęsė savo kelią.

36. Netrukus tas žmogus iš valdovo tapo karaliumi, nes ne visada pro ten ėjo vargšai; buvo ir galingųjų, galėjusių sumokėti turtus už stiklinę vandens.

37. Šis vyras nebeprisiminė miesto už dykumos, o dar mažiau – broliškojo kelionės draugo, kuris nešė jį ant pečių ir išgelbėjo jį nuo mirties toje dykumoje.

38. Vieną dieną jis pamatė artėjančią karavaną, kuri tiksliai žengė didžiojo miesto link. Tačiau su nuostaba jis stebėjo, kad tie vyrai, moterys ir vaikai žengė pilni jėgos ir džiaugsmo, tuo pačiu giedodami šlovinimo giesmę.

39. Vyras nesuprato, ką mato, ir jo nuostaba dar labiau padidėjo, kai pamatė, kad karavano priekyje ėjo tas, kuris buvo jo kelionės draugas.

40. Karavanas sustojo prie oazės, o abu vyrai stovėjo vienas priešais kitą ir stebėjosi vienas kitu. Galiausiai oazės gyventojas paklausė to, kuris buvo jo kelionės draugas: „Pasakyk man, kaip įmanoma, kad yra žmonių, kurie kerta šią dykumą nejausdami troškulio ar nuovargio?“

41. Jis tai padarė, nes širdyje mąstė, kas iš jo taps tą dieną, kai niekas daugiau nebeateis jo prašyti vandens ar prieglobsčio.

42. Gerasis keliautojas tarė savo draugui: „Aš pasiekiau didįjį miestą, bet ne vienas. Kelyje sutikau sergančių, ištroškusių, pasiklydusių, išsekusių, ir visiems jiems suteikiau naujos drąsos per tikėjimą, kuris mane įkvepia, ir taip mes keliavome iš oazės į oazę, kol vieną dieną pasiekėme didžiojo miesto vartus.

43. Ten buvau pakviestas pas to karalystės valdovą, kuris, pamatęs, kad aš pažįstu dykumą ir užjaučiu keliautojus, man pavedė sugrįžti, kad būčiau keliautojų vedlys ir patarėjas per kankinančią dykumos kelionę.

44. Ir čia tu mane matai, kaip aš vaduoju dar vieną karavaną, kurį turiu nuvesti į didįjį miestą. — O tu? Ką tu čia veiki? — paklausė jis to, kuris buvo pasilikęs oazėje. — Tas nutilo, gėdydamasis.

45. Tada gerasis keliautojas jam tarė: „Aš žinau, kad tu pasisavinai šią oazę, kad parduodi vandenį ir praši pinigų už pavėsį. Šie turtai nepriklauso tau, jie buvo dieviškosios jėgos padėti dykumoje, kad jais pasinaudotų tas, kam jų prireiks.

46. Ar matai šias žmonių minias? Joms nereikia oazės, nes jos

nejaučia troškulio ir nepavargsta. Pakanka, kad aš perduočiau joms žinią, kurią didžiojo miesto Viešpats siunčia per mane, ir jos jau išsiruošia ir kiekvienu žingsniu randa naujų jėgų dėka aukšto tikslo, kurį turi: pasiekti tą Karalystę.

47. Palik šaltinį ištroškusiems, kad jie prie jo rastų atgaivą, ir tiems, kurie kenčia dykumos sunkumus, kad jie numalšintų savo troškulį.

48. Tavo pasididžiavimas ir egoizmas tave apakino. Bet kam tau buvo naudinga būti šios mažos oazės šeimininku, jei gyveni šioje dykumoje ir atėmei iš savęs galimybę pažinti didįjį miestą, į kurį kartu ėjome? Ar jau pamiršai tą aukštą tikslą, kurį turėjome abu?“

49. Kai tas vyras išklausė tylėjusį, kuris buvo ištikimas ir nesavanaudiškas kompanionas, jis pravirko, nes jautė gailestį dėl savo nuodėmių. Jis nuplėšė nuo savęs netikrus puošnius drabužius ir ieškojo išeities taško, kuris buvo ten, kur prasidėjo dykuma, kad eitų keliu, kuris jį nuvestų į didįjį miestą. Tačiau dabar jis ėjo savo keliu apšviestas naujos šviesos – tikėjimo ir meilės savo artimui. Parabolės pabaiga

50. Aš esu Didžiojo miesto Viešpats, o Elijas – mano palyginimo senolis. Jis yra „balsas, šaukiantis dykumoje“, jis yra tas, kuris vėl pasirodo tarp jūsų, įvykdydamas Apreiškimą, kurį Aš jums daviau per Transfigūraciją ant Taboro kalno. Būtent jis „Trečiajame Laike“ veda jus į Didįjį Miestą, kur Aš jūsų laukiu, kad suteikčiau jums amžinąjį mano meilės atlygį.

51. Sekite Eliju, o mylimieji žmonės, ir viskas pasikeis jūsų gyvenime, jūsų Dievo garbinime ir jūsų idealuose; viskas bus transformuota.

52. Ar tikėjote, kad jūsų netobula religijos praktika išliks amžinai? — Ne, mano mokiniai. Rytoj, kai jūsų dvasia pamatys Didįjį miestą horizonte, ji, kaip ir jos Viešpats, pasakys: „Mano karalystė nėra iš šio pasaulio.“ (28, 18–40)

Panašumas apie karaliaus dosnumą

53. Kartą gyveno karalius, kuris, apsuptas savo pavaldinių, šventė pergalę, kurią jis pasiekė prieš maištingą tautą, tapusią jo vasalu.

54. Karalius ir jo artimieji giedojo pergalės himną. Tada karalius taip tarė savo tautai: „Mano rankos jėga nugalėjo ir padidino mano karalystę; tačiau nugalėtus aš mylėsiu kaip jus, jiems duosiu laukų savo dvaruose, kad jie augintų vynmedžius, ir mano valia yra, kad jūs juos mylėtumėte taip pat, kaip aš juos myliu.“

55. Laikas ėjo, ir tarp tų žmonių, kuriuos užkariavo to karaliaus meilė ir teisingumas, pasirodė vyras, kuris sukilo prieš savo valdovą ir bandė jį nužudyti miegant, tačiau tik sužeidė.

56. Suvokdamas savo nusikaltimą, tas vyras, apimtas baimės, pabėgo pasislėpti į tamsiausius miškus, o karalius apgailestavo dėl savo pavaldinio nedėkingumo ir nebuvimo, nes jo širdis jį labai mylėjo.

57. Tas vyras bėgdamas buvo paimtas į nelaisvę karaliui priešiškos tautos, ir kai jis buvo apkaltintas esąs to, kurio valdžios jie nepripažino, pavaldinys, išsigandęs jis iš visų jėgų sušuko jiems, kad yra pabėgėlis, nes ką tik nužudė karalių. Tačiau jam nepatikėjo ir nuteisė jį mirti ant laužo, prieš tai jį kankindami.

58. Kai jis jau kraujavo ir buvo ruošiamasi jį įmesti į ugnį, atsitiko taip, kad karalius su savo tarnų būriu, ieškojusiu maištininko, praėjo pro šalį, ir pamatęs, kas čia vyksta, tas valdovas pakėlė ranką ir tarė savo tarnams: „Ką jūs čia darote, maištinga tauta?“ Ir išgirdę karaliaus didingą ir įsakmų balsą, maištininkai parpuolė prieš jį ant kelių.

59. Nedėkingas pavaldinys, kuris vis dar gulėjo surakintas netoli laužo ir laukė tik nuosprendžio įvykdymo, buvo priblokštas ir sukrėstas, pamatęs, kad karalius nebuvo miręs, o artėjo prie jo žingsnis po žingsnio ir atrišo jį.

60. Jis nuvedė jį nuo ugnies ir sutvarkė jo žaizdas. Tada davė jam gerti vyno, aprengė nauju baltu drabužiu, ir, pabučiavęs jį į kaktą, tarė jam: „Mano pavaldini, kodėl tu bėgai nuo manęs? Kodėl mane sužeidei? Neatsakyk man žodžiais, aš tik noriu, kad žinotum, jog tave myliu, ir dabar sakau tau: „Eik ir sek paskui mane.“

61. Tauta, kuri stebėjo šias gailestingumo scenas, sužavėta ir viduje pasikeitusi šaukė: „Hosanna, Hosanna!“ Jie prisipažino esą to karaliaus paklusnūs vasalai ir gavo tik gėrį iš savo Viešpaties, o tas pavaldinys, kuris kadaise maištavo, – sužavėtas tokio didelio savo karaliaus meilės – nusprendė atsilyginti už tuos begalinės meilės įrodymus, visada mylėdamas ir garbindamas savo Viešpatį, nugalėtas jo tokio tobulumo.

Panašumo pabaiga

62. Žiūrėkite, tauta, kaip aiškus yra mano žodis! Tačiau žmonės kovoja prieš mane ir praranda draugystę su manimi.

63. Kokią žalą Aš padariau žmonėms? Kokią žalą jiems daro mano mokymas ir mano įstatymas?

64. Žinokite: kad ir kiek kartų jūs mane įžeistumėte, kiekvieną kartą jums bus atleista. Bet tada jūs taip pat privalote atleisti savo priešams, kai jie jus įžeidžia.

65. Aš jus myliu, ir jei jūs nuo Manęs nutolsite vienu žingsniu, Aš žengsiu tokį patį žingsnį, kad priartėčiau prie jūsų. Jei užrakinsite Man savo šventyklos vartus, Aš beldsiu į juos, kol jūs atidarysite ir Aš galėsiu įeiti. (100, 61-70)

Palaiminimai ir palaiminimai

66. Palaimintas tas, kuris kantriai neša savo kančias, nes būtent savo švelnume jis ras jėgų toliau nešti savo kryžių savo tobulėjimo kelyje.

67. Palaimintas tas, kuris nuolankiai ištveria pažeminimą ir sugeba atleisti tiems, kurie jį įžeidė, nes Aš jį išteisinsiu. Bet vargas tiems, kurie teisia savo artimų veiksmus, nes jie patys bus teisiami!

68. Palaimintas tas, kuris vykdo pirmąjį Įstatymo įsakymą ir myli Mane labiau nei viską, kas sukurta.
69. Palaimintas tas, kuris leidžia Man teisti jo teisėtą ar neteisėtą reikalą. (44, 52-55)
70. Palaimintas tas, kuris žemėje nusižemina, nes Aš jam atleisiu. Palaimintas tas, kuris yra šmeižiamas, nes Aš liudysiu jo nekaltumą. Palaimintas tas, kuris liudija apie Mane, nes Aš jį palaiminsiu. O tą, kuris yra nepakankamai įvertintas dėl mano mokymo praktikos, Aš pripažinsiu. (8, 30)
71. Palaiminti tie, kurie krenta ir vėl atsikelia, kurie verkia ir mane laimina, kurie, savo pačių brolių įžeisti, pasitiki manimi savo širdies gelmėje. Šie maži ir nuliūdę, išjuokti, bet romūs ir dėl to stiprūs dvasia, iš tiesų yra mano mokiniai. (22, 30)
72. Palaiminti tie, kurie laimina savo Viešpaties valią, palaiminti tie, kurie laimina savo pačių kančias, nes žino, kad jos nuplaus jų gėdos dėmes. Nes šis suteikia tvirtumą žingsniams, kad būtų galima įkopti į Dvasinį Kalną. (308, 10)
73. Visi laukia naujos dienos šviesos, taikos aušros, kuri turėtų būti geresnio amžiaus pradžia. Pavergtieji laukia savo išlaisvinimo dienos, ligoniai tikisi vaisto, kuris jiems sugrąžins sveikatą, jėgas ir gyvenimo džiaugsmą.
74. Palaiminti tie, kurie moka laukti iki paskutinės akimirkos, nes jiems su palūkanomis bus grąžinta tai, ką jie prarado. Aš laiminu šį laukimą, nes jis yra tikėjimo Manimi įrodymas. (286, 59-60)
75. Palaiminti ištikimieji, palaiminti tie, kurie išlieka tvirti iki savo išbandymų pabaigos. Palaiminti tie, kurie neiššvaistė jėgos, kurią jiems suteikia mano mokymas, nes ateinančiais kartaus laikotarpio metais jie su jėga ir šviesa įveiks gyvenimo vingius. (311, 10)
76. Tebūnie palaiminti tie, kurie mane laimina ant Kūrimo altoriaus ir sugeba nuolankiai priimti savo nuodėmių pasekmes, nepriskirdami jų dieviškoms bausmėms.
77. Tebūnie palaiminti tie, kurie moka vykdyti mano valią ir nuolankiai priima savo išbandymus. Jie visi mane mylės. (325, 7-8)

Padrąsinimai siekti tobulėjimo

78. Tebūnie palaiminti tie, kurie nuolankiai ir tikėjimu prašo Manęs savo sielos pakilimo, nes jie gaus tai, ko prašo iš savo Tėvo.
79. Tebūnie palaiminti tie, kurie moka laukti, nes mano gailestinga pagalba tinkamu momentu pateks į jų rankas.
80. Mokykitės prašyti ir taip pat laukti – žinodami, kad mano meilės valiai niekas neišslysta. Pasitikėkite, kad mano valia pasireiškia kiekviename jūsų poreikyje ir kiekviename jūsų išbandyme. (35, 1-3)
81. Tebūnie palaiminti tie, kurie svajoja apie taikos ir harmonijos rojų.
82. Laimingi tie, kurie niekino ir abejingai žiūrėjo į smulkmenas,

tuštybes ir aistras, kurios žmogui neatneša nieko gero, o jo sielai – dar mažiau.

83. Tebūnie palaiminti tie, kurie pašalino fanatiškus kulto veiksmus, kurie niekur neveda, ir atsisakė senų bei klaidingų tikėjimo sampratų, kad apimtų absoliučią, nuogą ir gryną tiesą.

84. Aš laiminu tuos, kurie atsisako išorinių dalykų, kad vietoj to atsiduotų dvasiniam apmąstymui, meilei ir vidinei ramybei, nes jie vis labiau suvokia, kad pasaulis nesuteikia ramybės, kad ją galite rasti savyje.

85. Tebūnie palaiminti tie iš jūsų, kuriuos tiesa neišgąsdino ir kurie dėl jos nesipiktino, nes tikrai sakau jums: šviesa kaip krioklys užlies jūsų sielą, kad amžinai numalšintų jūsų troškimą šviesos. (263, 2-6)

86. Palaimintas tas, kuris klausosi mano mokymų, juos priima ir jų laikosi, nes jis sugebės gyventi pasaulyje, sugebės atsiskirti nuo pasaulio ir, kai ateis jo valanda, prisikels amžinybėje.

87. Tebūnie palaimintas tas, kuris gilinasi į mano Žodį, nes jis išmoko suvokti skausmo priežastį, atpirkimo ir atgailos prasmę, ir vietoj to, kad nusimintų ar keiktųsi, kuo dar labiau padidintų savo kančią, jis pakyla kupinas tikėjimo ir vilties, kad kovotų, jog jo skolų našta kasdien taptų lengvesnė, o jo kančios taurė – mažiau karti.

88. Džiaugsmas ir ramybė yra būdingi tikintiesiems – tiems, kurie sutinka su Tėvo valia. (283, 45-47)

89. Jūsų pažanga arba jūsų dvasinis tobulėjimas leis jums atrasti mano tiesą ir pajusti mano dieviškąjį buvimą – tiek dvasiniame pasaulyje, tiek kiekviename mano kūrinyje. Tada Aš jums pasakysiu: „Palaiminti tie, kurie sugeba mane atpažinti visur, nes būtent jie mane tikrai myli. Palaiminti tie, kurie sugeba mane pajusti siela ir netgi kūnu, nes būtent jie suteikė visai savo esybei jautrumą, jie tikrai tapo dvasiniai.“ (305, 61–62)

90. Jūs žinote, kad Aš iš savo „Aukštojo Sosto“ apgaubiu visatą savo taika ir palaiminimais.

91. Viskas yra palaiminta Manimi kiekvieną valandą, kiekvieną akimirką.

92. Iš Manęs neateina ir niekada neateis joks prakeikimas ar pasmerkimas mano vaikams. Todėl, nematydamas teisiųjų ar nusidėjėlių, leidžiu visiems nusileisti savo palaiminimą, savo meilės bučinį ir savo ramybę. (319, 49-50)

TEBŪNA SU JUMIS MANO RAMYBĖ

Dievo šauksmas

Kreipimasis į šių laikų žmones:

„Žmonės, žmonės, pakilkite, laikas spaudžia, ir jei to nepadarysite šią „dieną“, jūs daugiau nebeatsibudsite šiame žemiškajame gyvenime. Ar norite toliau miegoti nepaisydami mano žinios? Ar norite, kad jus pažadintų kūno mirtis – su jūsų sielos be materijos gailesčio

deginančia ugnimi? Būkite nuoširdūs, įsivaizduokite save dvasiniame gyvenime, tiesos akivaizdoje, kur niekas negali pateisinti jūsų materializmo, kur jūs tikrai pamatysite save skarmaluose – suteptuose, purvinuose ir suplėšytuose – kuriuos jūsų siela nešios kaip drabužius. Iš tiesų, sakau jums, ten, matydami savo vargą ir jausdami tokį didelį gėdą, pajusite neišmatuojamą troškimą apsiplauti giliausio atgailos vandeniu, nes žinote, kad į Dvasios šventę galite eiti tik švarūs. Pažvelkite už žmogiškojo egoizmo ribų su visais jo trūkumais, kurie šiuo metu yra jūsų pasididžiavimas, jūsų pasitenkinimas, ir pasakykite Man, ar jūs jaučiate žmonių skausmą, ar jūsų širdyse atsiliepia moterų raudos ar vaikų verksmai. Taigi pasakykite Man: kuo jūs buvote žmonėms? Ar buvote jiems gyvenimas?“ (228, 62–63)

Kreipimasis į intelektualus:

„Ateikite pas mane, intelektualai, kurie esate pavargę nuo mirties ir nusivylę širdyje. Ateikite pas mane, kurie esate sumišę ir vietoj meilės nešėte neapykantą. Aš suteiksiu jums ramybę ir padėsiu suprasti, kad mano įsakymams paklūstanti dvasia niekada nepavargsta. Aš įvesiu jus į mokslą, kuris niekada nesuklaidina intelekto.“ (282, 54)

Kreipimasis į vargstančiuosius ir apsunkintuosius:

„Ateikite pas mane, jūs, nuliūdę, vieniši ir sergantys žmonės. Jūs, nešantys nuodėmės grandines, jūs, pažeminti, alkani ir ištroškę teisingumo, būkite su manimi; mano akivaizdoje daugelis jūsų bėdų išnyks, ir jūs pajusite, kad jūsų našta tampa lengvesnė. Jei norite turėti Dvasios gėrybių, Aš jas jums suteiksiu; jei prašysite Manęs žemiškųjų gėrybių, kad galėtumėte jas gerai panaudoti, Aš jas jums taip pat duosiu, nes jūsų prašymas yra kilnus ir teisingas. Tada jūs tapsite gerais patikėtiniais, ir Aš suteiksiu jums tų gėrybių gausą, kad galėtumėte jomis dalytis su savo artimaisiais.“ (144, 80–81)

Kreipimasis į Dvasinį Izraelį:

„Izraeli, tapk žmonijos vadovu, duok jai šį amžinojo gyvenimo duoną, parodyk jai šį dvasinį darbą, kad įvairios religijos susidvasintų mano mokyme ir taip Dievo karalystė ateitų visiems žmonėms.“ (249, 66)

„Išgirsk mane, mylimas Izraeli! Atverk savo dvasines akis ir pamatyk savo Tėvo šlovę. Išgirsk mano balsą per savo sąžinę, savo dvasinėmis ausimis išgirsk dangiškąsias melodijas, kad tavo širdis ir dvasia džiaugtųsi, kad pajustum ramybę; nes Aš esu taika ir kviečiu tave ja gyventi. Aš jums atskleidžiu meilę, kurią visais laikais jaučiau žmonijai – tai priežastis, dėl kurios Jėzus „Antrajame Laike“ praliejė savo

brangiausią kraują, kad išgelbėtų jus nuo nuodėmės, išmokytų jus meilės ir įdiegtų jūsų dvasiai ir širdžiai tikrąjį mokymą.“ (283, 71)

„Kai pasiklysite, nukreipkite savo žvilgsnius į Mane; būkite šiandien su Manimi. Pakelkite savo mintis į Mane ir kalbėkite su Manimi, kaip vaikas kalba su savo Tėvu, kaip pasitikintys draugai kalba tarpusavyje.“ (280, 31)

„Keiskitės pagal mano mokymą, jaustis naujais žmonėmis, praktikuokite mano dorybes, tada jūsų sieloje vis labiau šviesės, ir Kristus pasirodys jūsų kelyje.“ (228, 60)

„Tauta, eikite pas žmones, kalbėkite su jais taip, kaip Kristus kalbėjo jums – su tuo pačiu užuojauta, su tuo pačiu ryžtu ir viltimi. Leiskite jiems suprasti, kad yra tobulėjimo keliai, teikiantys didesnį pasitenkinimą nei tie, kuriuos suteikia materialūs turtai. Leiskite jiems suprasti, kad yra tikėjimas, kuris leidžia tikėti ir tikėtis to, kas pranoksta matomą ir juntamą. Pasakykite jiems, kad jų siela gyvens amžinai, ir todėl jie turi pasiruošti, kad galėtų tapti tos amžinos laimės dalininkais.“ (359, 94–95)

Literatūra

Reichl Verlag, D-56329 St. Goar, Tel.: +49 (0)6741 1720
„Tikrojo gyvenimo knyga“, I, II, III, IV, V, VI tomai
Trečiasis Testamentas (taip pat ispanų, anglų ir prancūzų kalbomis)
Dieviškieji apreiškimai iš Meksikos (trumpas įvadas)
Dieviškieji apreiškimai apie gyvenimo klausimus
Pranašystės apie Trečiąjį laikotarpį

„Buchdienst zum Leben“, Manfred Bäse, Kirchweg 5, D-88521 Ertingen
Tel.: +49 (0)7371 929 66 42, el. paštas:manfredbaese@gmx.de

Dieviškoji meilė, mūsų gyvenimo ir visos būties kilmė, esmė ir tikslas
El Amor Divino – mūsų gyvenimo ir visos būties šaltinis, esmė ir tikslas
Tikrojo gyvenimo knyga, VII, VIII, IX, X, XI tomai

Trečiasis Testamentas
Unicon fondas, D-88709 Meersburg
Tel.: +49 (0)7532 808162, el. paštas: info@unicon-stiftung.de
Įvadas į „Tikrojo gyvenimo knygą“ (nemokamai)

Asociación de Estudios Espirituales Vida Verdadera A.C.
Orinoco N° 54 Interior 5, Col. Zacahuitzco, 03550 Meksikas, D.F.
„Tikrojo gyvenimo knyga“, I–XII tomai
Trečiasis Testamentas
ir kitos knygos apie šias Dieviškąsias Meksikos apreiškimus

Interneto svetainės
www.reichl-verlag.de
www.das-dritte-testament.com (ispanų, vokiečių, anglų, prancūzų kalbomis)
www.unicon-stiftung.de
www.drittes-testament.de
www.drittetestament.wordpress.com (daugiakalbė)
www.tercera-era.net (ispanų kalba)
www.144000.net (daugiakalbė)
www.dritte-zeit.net